Mile High
LIZ TOMFORDE
BOOKS

Evan Zanders is een van de beste ijshockeyers van het land en speelt aan de top bij de Chicago Raptors. Hij is een controversiële speler: als een tegenstander hard moet worden aangepakt, dan is dat zijn taak. Eigenlijk is hij helemaal niet zo, maar voor het team is zijn badboy-imago goede marketing, dus speelt Evan de roI van schurk met verve. Daar hoort ook bij dat hij elke week met een andere knappe vrouw gezien wordt, en dat bevalt hem prima.

Stevie Shay is superblij met haar nieuwe baan als stewardess in het privévliegtuig van de Chicago Raptors. Ze vindt Evan maar een arrogante blaaskaak. Als ze hem een keer flink op zijn nummer zet, ontketent dat een hevige strijd tussen de twee die elke vlucht weer wordt hervat. Hun gekibbel wordt steeds intenser, en al snel kunnen ze allebei niet langer ontkennen dat ze zich erg aangetrokken voelen tot elkaar.

Maar als Stevie met Evan gezien wordt, zal ze ontslagen worden. En Evan moet zijn foute imago in stand houden, en mag daarom dus niet daten. Stevie haat het dat Evan zich zo anders voordoet dan hij is. Maar is hij er wel klaar voor om de wereld te laten zien wie hij echt is?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

LIZ TOMFORDE

Mile High

Windy City 1

Vertaald door Jasper Velzeboer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Voor mijn moeder,
omdat je de meest liefdevolle vrouw bent die ik ken.
Ik gun ieder meisje zo'n moeder.

Eerste druk, 2024; tweede druk (e-book), 2024

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2024.

Oorspronkelijke titel *Mile High*

Copyright © 2022 Liz Tomforde

Dutch translation rights arranged with Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Copyright vertaling © 2024 Love Books

Omslag © Ever After Cover Design

Omslagbewerking Bij Barbara

Omslagbeelden © shotsstudio, envatoelements;
SeanPavone, envatoelements; azarova_ts, envatoelements
Illustraties binnenwerk: freepik

ISBN 978 90 214 8895 0 / NUR 343

www.lovebooks.nl

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Playlist

‘Planez’ – Jeremih feat. J. Cole

‘Imported’ – Jessie Reyez & 6LACK

‘Swim’ – Chase Atlantic

‘You Got It’ – VEDO

‘Feels’ – Kehlani

‘safety net’ – Ariana Grande feat. Ty Dolla $ign

‘I Like U’ – NIKI

‘Love Lies’ – Khalid & Normani

‘Close’ – Nick Jonas feat. Tove Lo

‘Every Kind of Way’ – H.E.R.

‘One in a Million’ – Ne-Yo

‘Hrs and Hrs’ – Muni Long

‘Conversations in the Dark’ – John Legend

‘Constellations’ – Jade LeMac

‘Love You Anyway’ – John K

‘Medicine’ – James Arthur

‘Say You Love Me’ – Jessie Ware

‘Half a Man’ – Dean Lewis

‘Always Been You’ – Jessie Murph

‘Get You the Moon’ – Kina feat. Snøw

‘Hard Place’ – H.E.R.

‘Best Part’ – Daniel Caesar feat. H.E.R.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

1

Zanders

‘Ik ben gek op uitwedstrijden.’

‘Ik haat uitwedstrijden.’ Maddison trekt zijn koffer uit de Mercedes-Benz G-Klasse, mijn nieuwste aanwinst, en laat het jasje van zijn pak om zijn schouders glijden.

‘Je haat ze om precies dezelfde reden waarom ik er gek op ben.’ Ik draai de auto op slot, gooi mijn sleutels in mijn tas en zuig mijn longen vol met de frisse herfstlucht van Chicago. Ik leef voor het ijshockeyseizoen, en dit is de week dat we weer op pad mogen voor de uitwedstrijden in andere steden.

‘Omdat je in elk stadje wel een paar schatjes hebt, bedoel je? Terwijl de enige vrouw die ik wil zien met me getrouwd is en hier in Chicago achterblijft om voor mijn dochter en pasgeboren zoontje te zorgen?’

‘Precies.’ Ik geef Maddison een klopje op zijn schouder terwijl we samen de speciale privé-ingang van het O’Hare International Airport binnenwandelen. We laten onze identiteitskaart aan een beveiliger zien en lopen het platform op.

‘Hebben we een nieuw vliegtuig?’ Ik blijf staan en kijk met een schuin hoofd naar het grote glanzende toestel met ons teamlogo op de staart.

‘Blijkbaar,’ mompelt Maddison zonder op te kijken van zijn telefoon.

‘Hoe gaat het met Logan?’ vraag ik, want ik weet donders goed dat hij met zijn vrouw aan het appen is. Hij is geobsedeerd. Het getyp houdt nooit op.

‘Ze is zo’n kanjer, man.’ Maddisons stem druipt van trots. ‘MJ is nog maar een week oud, en nu al heeft ze helemaal door wat zijn ritme is.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat verrast me niet. Maddisons vrouw is een van mijn beste vriendinnen, en ik ken weinig mensen die zo van wanten weten als zij. Ik heb verder geen vrienden met kinderen, maar hun gezin van vier voelt ondertussen als familie van me. Hun dochtertje spreekt me aan met 'Oom Zee', en ik noem de kinderen mijn neefje en nichtje, al zijn we geen bloedverwanten. Hun vader is op dit punt praktisch een broer van me.

Wat weleens anders is geweest.

In onze jeugdjaren was Eli Maddison mijn meest gehate rivaal. We zijn allebei opgegroeid in Indiana, waar we op amateurniveau ijshockey speelden voor twee verschillende teams. Hij was toen al iedereens oogappel en kreeg alles wat hij wilde, wat me mateloos irriteerde. Zijn leven was perfect. En het gezin waarvan hij deel uitmaakte ook, wat van het mijne nou niet bepaald te zeggen viel.

Toen ging hij voor de Universiteit van Minnesota spelen, en ik voor die van Ohio State, en de rivaliteit uit onze jeugdjaren zorgde voor vijf jaar ijshockey waar de vlammen van afsloegen. Op familiegebied ging het in die periode helemaal niet lekker met me, en op het ijs leefde ik mijn woede uit. Maddison werd daar het slachtoffer van toen ik hem aan het begin van onze studietijd met een keiharde bodycheck tegen de boarding kwakte. Zijn enkel was zo naar de kloten dat hij zijn tweede seizoen niet kon afmaken en de nationale NHL-selectie misliep. Ironisch genoeg kon ik dat tweede jaar zelf ook niet blijven spelen, omdat ik voor een paar vakken slechte cijfers had.

Hij haatte me om wat er gebeurd was, en ik haatte mezelf om nog een heleboel andere redenen.

En toen ging ik in therapie. Vol overgave. Ik begon te werken aan alle shit waarmee ik worstelde, en in ons laatste jaar waren we zowaar uitgegroeid tot goeie vrienden. We speelden nog steeds voor verschillende teams, maar we respecteerden elkaar en hadden door onze strubbelingen met onze geestelijke gezondheid iets gemeen. Hij had last van angsten en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

paniekaanvallen, en ik werd soms zo door mijn woede overrompeld dat ik bijna mijn grip op de realiteit kwijtraakte, wat ook bij mij tot paniekaanvallen leidde.

Toevallig kwamen Eli Maddison en ik hier in Chicago in hetzelfde team terecht, de Raptors. Dit seizoen is het begin van mijn zevende jaar bij de profs, en ik zie mezelf eigenlijk nergens anders spelen dan hier.

Wat de reden is waarom ik zo graag weer wil tekenen als mijn contract aan het eind van het seizoen afloopt.

'Scott, hebben we een nieuw vliegtuig?' vraag ik aan een van onze teammanagers, die voor ons uit loopt.

'Ja,' roept hij over zijn schouder. 'Net als alle andere profteams van Chicago. Nieuw charterbedrijf, nieuwe vliegtuigen. Een of andere grote deal met de gemeente.'

'Nieuwe vliegtuigen, nieuwe stoelen… nieuwe stewardessen,' merk ik op met een nogal suggestieve ondertoon.

'Nieuwe stewardessen hadden we de voorgaande jaren ook,' antwoordt Maddison. 'En die wilden allemaal maar wat graag met jou tussen de lakens duiken.'

Met een arrogant lachje haal ik mijn schouders op. Hij heeft gelijk, en het is niet iets waarvoor ik me schaam. Maar ik slaap niet met vrouwen die voor me werken. Dat zorgt voor gedoe, en ik hou niet van gedoe.

'Er is nog iets anders wat nieuw is,' roept onze teammanager naar achteren. 'Het hele seizoen lang dezelfde bemanning. Zelfde piloten en stewardessen. Niet steeds allerlei nieuwe gezichten in het vliegtuig die een handtekening willen.'

'Of iets anders.' Maddison kijkt me veelbetekenend aan.

'Ik had daar anders nooit een probleem mee.'

Mijn telefoon zoemt in de broekzak van mijn pak, en als ik hem tevoorschijn haal, zie ik dat ik twee nieuwe dm's heb op Instagram.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

CARRIE: Ik heb naar de wedstrijdkalender gekeken. Zo te zien ben je vanavond bij mij in de stad. Ik heb vrij, dus zorg dat voor jou hetzelfde geldt!

ASHLEY: Je bent vanavond in dezelfde stad als ik. Laten we afspreken! Ik beloof dat het de moeite waard wordt.

Ik open mijn notitieapp en scrol naar 'Denver' om te checken wie deze twee vrouwen ook alweer zijn. Zo te zien was Carrie geweldig in bed en had ze een prachtig stel tieten, en van Ashley heb ik ooit een eersteklas blowjob gekregen. Dat wordt lastig kiezen. En dan is er ook nog de optie om te gaan stappen en mijn scharrelbestand uit te bouwen.

'Wil je vanavond uit?' vraag ik mijn beste vriend terwijl we de trap naar ons nieuwe vliegtuig op lopen.

'Een oud-teamgenoot van de universiteit woont in Denver, en we gaan vanavond samen uit eten.'

'O, shit, dat is waar ook. Nou, laten we daarna dan nog een drankje doen.'

'Ik wil op tijd naar bed.'

'Jij wil altijd op tijd naar bed,' herinner ik hem. 'Het enige waarvoor je nog te porren bent is op je hotelkamer met je vrouw telefoneren. En je gaat alleen uit als Logan je dwingt.'

'Tja, ik heb een zoontje van een week oud, dus stappen zit er voor mij vanavond echt niet in. Ik moet hoognodig wat slaap pakken.'

'Hoe gaat het met de kleine MJ?' vraagt Scott boven aan de trap.

'Echt een verdomd schattig mannetje.' Maddison haalt zijn telefoon tevoorschijn om hem een paar van de ontelbare foto's te laten zien die ik afgelopen week al toegestuurd heb gekregen. 'En nu al tien keer rustiger dan Ella was als baby.'

Ik wurm me langs het tweetal het vliegtuig in. Vanbinnen is het best indrukwekkend. Alles is gloednieuw, het tapijt en de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

stoelen hebben onze teamkleuren, en overal zie je ons logo terug.

Ik loop door het voorste deel van de cabine, waar de coaches en stafleden zitten, en in het achterdeel stop ik bij de rij stoelen naast de nooduitgang. Daar zitten Maddison en ik nu al jaren, sinds hij aanvoerder is en ik assistent-aanvoerder. Wij hebben het voor het zeggen in dit team en mogen dus ook bepalen hoe de stoelen in het vliegtuig verdeeld worden. Als veteranen hebben wij de rij bij de nooduitgang, en daarachter zijn de teamleden gerangschikt naar senioriteit. De rookies zitten helemaal achterin.

'Dit kun je dus mooi vergeten,' zeg ik als Rio, die nu voor het tweede jaar meespeelt als verdediger, op mijn stoel blijkt te zitten. 'Opstaan.'

'Ik zat te denken…' begint Rio met een brede, onnozele grijns. 'Nieuw vliegtuig, dus ook nieuwe plaatsen? Misschien dat jij en Maddison het leuk vinden om dit jaar bij de rookies te zitten?'

'Mooi niet. Wegwezen. Het interesseert me geen reet dat je dit seizoen geen rookie meer bent. Ik behandel je nog wel zo.'

Hoewel zijn krullen voor zijn donkergroene ogen hangen, zie ik ze ondeugend sprankelen. Dit Italiaanse moederskindje uit Boston vindt het maar wat leuk om te kijken hoe ver hij me kan pushen, en toch moet ik bijna elke keer dat hij zijn mond opentrekt lachen. Hij heeft humor, dat valt niet te ontkennen.

'Rio, uit onze stoelen,' zegt Maddison achter me.

'Yes, sir.' Hij springt overeind, pakt zijn boombox van de stoel naast hem en haast zich naar het gedeelte van het vliegtuig waar hij thuishoort.

'Waarom luistert hij naar jou wel? Ik ben tien keer zo intimiderend.'

'Misschien omdat jij hem steeds mee de kroeg in neemt als je in andere steden vrouwen wil oppikken. Je behandelt hem als een soort wingman. Ik ben gewoon zijn aanvoerder en houd de onderlinge verhoudingen graag helder.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Als mijn beste vriend nou eens een keer meeging, hoefde ik geen tweeëntwintigjarige te rekruteren voor die rol.

Ik hijs mijn tas in het opbergvak en ga bij het raampje zitten.

'Oprotten.' Maddison kijkt misprijzend op me neer. 'Jij zat vorig jaar ook al bij het raam. Deze keer krijg je het gangpad.'

Ik kijk naar de lege stoel naast de mijne en dan weer naar hem. 'Maar ik word heel makkelijk luchtziek.'

Maddison barst in lachen uit. 'Nee, dat word je niet. Wees niet zo'n watje en sta op.'

Met tegenzin schuif ik op. Op elke rij zijn aan weerszijden van het gangpad twee zitplaatsen, en een stel andere oude rotten zitten op de stoelen naast ons.

Ik pak mijn telefoon, lees de berichtjes van de meiden in Denver nog eens en peins over de avond die voor me ligt. 'Als jij mocht kiezen, wat zou het dan zijn: een goede wip, een fenomenale pijpbeurt of een nieuwe verovering?'

Maddison negeert me volkomen.

'Of alle drie?' suggereer ik. 'Volgens mij moet dat wel lukken.'

Er komt weer een bericht binnen. Deze keer is het van onze zaakwaarnemer, Rich.

RICH: Interview met de Chicago Tribune morgen voor de wedstrijd. Leg het er lekker dik bovenop. Zie het als een kans om geld te verdienen.

'Berichtje van Rich,' zeg ik tegen mijn aanvoerder. 'Morgen voor de wedstrijd hebben we een interview. Hij wil dat we onze vaste act opvoeren.'

'Viel te verwachten.' Maddison zucht diep. 'Zee, je snapt hopelijk dat jij hiermee steeds weer aan het kortste eind trekt? Ik hoor het wel als je geen zin meer hebt om te doen alsof je een eikel bent. En dan houden we op met ons toneelstukje.'

Dit is precies waarom Maddison mijn beste vriend is. Zijn gezin en mijn zus zijn misschien wel de enige personen die

Browse more books at https://gyannidhi.com/

weten dat ik lang niet zo'n hufter ben als je op basis van de berichten in de media zou geloven. Maar er kleven ook voordelen aan mijn imago, bijvoorbeeld dat de vrouwen zich bij bosjes voor de voeten van deze zelfverklaarde bad boy werpen. Door te doen alsof we tegenpolen zijn, verdienen we allebei smakken geld.

'Nah, ik vind het nog steeds leuk,' antwoord ik naar waarheid. 'Ik wil aan het eind van dit seizoen graag een nieuw contract, dus tot dan moeten we het sowieso volhouden.'

Toen Maddison vijf jaar geleden naar Chicago kwam, hebben we een verhaallijn bedacht waar de media en de fans van smullen, en de hele organisatie profiteert daarvan omdat wij als duo de tribunes gevuld krijgen. De twee bittere rivalen die zijn uitgegroeid tot beste vrienden en teamgenoten. Maddison is al jaren getrouwd met zijn vriendinnetje van de universiteit en heeft twee kinderen, en ik heb soms avonden dat er twee verschillende vrouwen langskomen in mijn penthouse. Van buitenaf gezien kan het verschil haast niet groter. Hij is de *golden boy* van de ijshockeywereld, en ik ben de onruststoker van onze stad. Hij scoort de doelpunten, ik scoor bij de vrouwen.

We leggen het er tegenover verslaggevers lekker dik bovenop, maar in werkelijkheid ben ik helemaal niet zo'n egoïstische klootzak. Ik vind nog een hoop andere dingen belangrijk dan vrouwen oppikken in het stadion. Maar ik weet wel wie ik ben. Ik ben iemand die graag seks heeft met mooie vrouwen, en daarvoor ga ik me niet verontschuldigen. Als ik dan een slecht mens ben, whatever. Ik verdien een fortuin door voor badguy te spelen.

Terwijl ik op mijn telefoon zit te scrollen, zie ik vanuit mijn ooghoek dat er iemand naast me is komen staan, maar ik kijk niet op. In elk geval blijkt uit die ronde heupen dat het een vrouw is, en de enige vrouwen hier aan boord zijn stewardessen.

'Zijn jullie…' begint ze.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja, inderdaad, ik ben Evan Zanders,’ kap ik haar af zonder mijn ogen los te maken van mijn schermpje. ‘En ja, dat is Eli Maddison,’ voeg ik er met een vermoeide stem aan toe. ‘Sorry, geen handtekeningen.’

Bijna elke vlucht is het weer zover. Het nieuwe cabinepersoneel staat zo ongeveer te kwijlen omdat ze met topsporters mogen werken. Best irritant, maar als je zo beroemd bent als wij tweeën, hoort het erbij dat je herkend wordt.

‘Fijn voor jullie. Maar aan handtekeningen heb ik geen behoefte.’ Ze lijkt totaal niet onder de indruk. ‘Wat ik wilde vragen: zijn jullie klaar voor wat extra veiligheidsinstructies? Want jullie zitten bij de nooduitgang.’

Eindelijk kijk ik op. De stewardess heeft doordringende blauwgroene ogen en een ontembare bos kastanjebruine krullen. Haar huid is lichtbruin, met een paar lichte sproetjes op haar neus en wangen, en ze kijkt behoorlijk geïrriteerd.

Niet dat het me ene reet kan schelen.

Mijn ogen gaan over haar lichaam, dat heerlijk weelderige rondingen heeft waar de stof van haar uniform strak omheen spant.

‘Je had misschien al gezien dat je bij de nooduitgang zit, Evan Zanders?’ vraagt ze alsof ik een beetje traag van begrip ben. Haar amandelvormige ogen vernauwen zich tot spleetjes.

Naast me hoor ik Maddison grinniken, want geen van beiden hebben we ooit meegemaakt dat een vrouw zo neerbuigend tegen me deed.

Ook ik knijp mijn ogen samen. Ik ben eerlijk gezegd nogal geschokt, maar dat betekent niet dat ik van plan ben om in te binden.

‘Ja, we zijn er klaar voor,’ antwoordt Maddison in mijn plaats. ‘Ga je gang.’

Ze begint met haar riedeltje, en mijn gedachten dwalen af. Ik heb dit hele verhaal al talloze malen moeten aanhoren, maar ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

geloof dat het wettelijk verplicht is om het elke vlucht te herhalen. Zonder te luisteren scrol ik verder op mijn telefoon. Mijn Instagram-feed is bezaaid met modellen en actrices, en met de helft ervan heb ik iets gehad. Of nou ja, eigenlijk kun je beter zeggen dat ik hén gehad heb. Het zijn hoe dan ook leuke dames om naar te kijken, dus ik volg ze op social media voor het geval ik ooit met een ervan in bed wil duiken.

Maddison geeft me een por. 'Zee.'

'Wat?' zeg ik verstrooid.

'Ze vraagt je verdomme iets, man.'

Ik kijk op naar de stewardess, en zij kijkt op me neer. Met een geërgerd gezicht staart ze naar de halfnaakte vrouw die mijn telefoonscherm vult. 'Ben je bereid en in staat om te helpen bij een noodgeval?' herhaalt ze.

'Tuurlijk. En ik lust trouwens wel een spa rood. Met extra limoen.' Ik richt mijn aandacht weer op mijn mobieltje.

'Er staat op de laatste rij een koelkast, dus die mag je zelf pakken.'

Opnieuw kijk ik op. Wat is dat met die meid? Ik werp een blik op haar naamplaatje, waarop twee vleugeltjes staan met daartussenin 'Stevie'.

'Tja, Stevie, ik zou het prettig vinden als je het kwam brengen.'

'Tja, Evan, en ik had het prettig gevonden als je had opgelet tijdens mijn veiligheidsinstructies, in plaats van me te behandelen als een groupie die je handtekening wilde.' Ze geeft me een klopje op mijn schouder. 'Want dat ben ik niet, en dat wil ik niet.'

'Zeker weten, lieverd?' Met een zelfingenomen lachje buig ik me naar haar toe. 'Je kan er tegenwoordig een leuk bedrag mee verdienen.'

'Bah.' Haar gezicht vertrekt van walging. 'Bedankt dat jij wel luisterde,' zegt ze tegen Maddison, en daarna loopt ze door naar achteren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kan het niet helpen dat ik me omdraai en haar verbluft nastaar. Met haar brede, deinende heupen neemt ze meer van het gangpad in beslag dan de andere stewardessen die ik in het vliegtuig heb gehad, maar dat vind ik helemaal niet erg.

'Die Stevie lijkt me best een bitch.'

'Nee, jij bent gewoon best een eikel, en daar heeft ze je op aangesproken.' Maddison grinnikt. 'En je noemt haar dus al Stevie?'

'Ja, zo heet ze. Dat stond op haar naamplaatje.'

'Volgens mij heb jij nog nooit de naam van een stewardess onthouden.' Het klinkt beschuldigend. 'Maar het lijkt me duidelijk dat jij van haar in de stront mag zakken, vriend.'

'Gelukkig zijn we volgende vlucht van haar af.'

'Nou, niet dus,' herinnert Maddison me. 'Het hele seizoen lang hetzelfde cabinepersoneel. Ben je vergeten wat Scott daarnet zei?'

Shit, dat is waar ook. We hebben nog nooit eerder een heel seizoen dezelfde meiden aan boord gehad.

'Ik mag haar nu al, puur omdat ze jou niet mag. Dit wordt genieten.'

Ik draai me om naar het achterste deel van het vliegtuig, waar Stevie op precies dat moment haar ogen naar me opslaat. Er volgt een soort staarwedstrijdje, want geen van beiden willen we ons laten kennen door weg te kijken. Volgens mij heb ik nog nooit zo'n fascinerend stel ogen gezien, en ze heeft bovendien een prachtig lichaam met meer dan genoeg om je aan vast te houden. Jammer dat haar mooie uiterlijk verpest wordt door die brutale mond.

Misschien is ze even vergeten dat ze voor mij werkt, dus dat zal ik haar nog een paar keer moeten inwrijven. Zo rancuneus ben ik wel. Dat incidentje van daarnet vergeet ik niet zolang die meid in mijn vliegtuig rondloopt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

2

Stevie

‘Wat een hufter, die vent.’

‘Wie?’ mijn nieuwe collega Indy steekt haar hoofd nieuwsgierig het gangpad in.

‘Daar bij de nooduitgang.’

‘Eli Maddison? Ik heb gehoord dat hij zo ongeveer de liefste in de hele NHL is.’

‘Nee, die ander. Naast hem.’

Hoewel de twee mannen goede vrienden lijken en vanbinnen waarschijnlijk veel met elkaar gemeen hebben, zijn ze qua uiterlijk volstrekte tegenpolen.

Evan Zanders heeft zwart haar dat in een strakke fade is opgeschoren; hij lijkt me zo’n type dat per se om de zeven à tien werkdagen naar de kapper moet. Eli Maddison heeft een warrige bos bruin haar die over zijn ogen valt, en waarschijnlijk zou hij je niet eens kunnen vertellen wanneer hij voor het laatst naar de kapper is geweest.

Evan Zanders heeft een smetteloze goudbruine huid, terwijl die van Eli Maddison wat aan de bleke kant is, met roze blosjes op zijn wangen.

Om Evan Zanders’ nek hangt een gouden ketting, en zijn vingers zijn versierd met meerdere hippe gouden ringen, maar Eli Maddison draagt maar één enkel sieraad: de trouwring om zijn linkerringvinger. Ik ben single, en als ik een leuke man zie, kan ik het vaak niet helpen dat ik even naar zijn handen kijk. En dan met name de linker.

Iets wat ze in elk geval met elkaar gemeen hebben is dat het alle twee verdomd lekkere dingen zijn, en ik durf te wedden dat ze dat maar al te goed weten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Indy kijkt nog een keer door het gangpad. Gelukkig staan we achter in het vliegtuig en zit iedereen met zijn rug naar ons toe, want erg subtiel is ze niet. ‘Bedoel je Evan Zanders? Ja, die schijnt inderdaad een lul te zijn, maar wat boeit ons dat? Volgens mij heeft God expres nog een extra scheutje sexy bij het genetisch materiaal van die man gegoten.’

‘Het is een kwal.’

‘Groot gelijk,’ zegt Indy. ‘En die kont van hem heeft God ook eigenhandig gebeeldhouwd.’

Ik moet wel met mijn nieuwe vriendin meelachen. We hebben elkaar een paar weken geleden leren kennen bij de inwerkprocedure, en al weet ik nog niet zoveel over haar, ze lijkt me geweldig. En het is ook nog eens een pracht van een meid: lang en slank, met een huid die van nature een gebruinde teint heeft en blond haar dat soepel over haar rug valt. Haar ogen hebben een warme bruine kleur, en ik geloof dat ze geen spoortje make-up draagt, gewoon omdat ze zonder ook al een verpletterende indruk maakt.

Mijn blik gaat over haar uniform, dat perfect om haar slanke lichaam heen sluit. De knoopjes van haar witte overhemd staan nergens strak, en haar rok rimpelt niet omdat ze er zoals ik een paar pondjes extra in heeft gepropt. Ineens voel ik me opgelaten, en ik frunnik aan mijn te strakke uniform. Ik heb het afgelopen maand besteld, toen ik iets lichter was, maar mijn gewicht schommelt constant.

‘Hoelang doe je dit al?’ vraag ik aan Indy. We hebben nog even tijd om te kletsen, want we moeten wachten tot de rest van het team en de stafleden aan boord zijn gegaan voor de eerste vlucht van het sportseizoen.

‘Hoelang ik al stewardess ben? Dit wordt mijn derde jaar. Maar ik heb nog nooit voor een sportteam gewerkt. En jij?’

‘Dit is mijn vierde jaar en mijn tweede team. Hiervoor vloog ik voor een NBA-basketbalteam uit Charlotte, maar mijn broer woont hier in Chicago en heeft me aan deze baan geholpen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dus jij bent gewend aan sporters. Dit is voor jou bekend terrein. Ik moet zeggen dat ik zelf best onder de indruk ben van al die beroemdheden.’

Gewend aan sporters. Met één ervan een relatie gehad. Familie van een andere.

‘Ja. Ik bedoel, het zijn gewoon normale mensen zoals jij en ik.’

‘Ik weet niet hoe het bij jou zit, maar ik verdien geen miljoenen dollars per jaar. Daar is niks normaals aan.’

Zulke bedragen verdien ik inderdaad in de verste verte niet, wat de reden is waarom ik in het super-de-luxe appartement van mijn tweelingbroer verblijf tot ik iets voor mezelf heb gevonden. Ik vind het niet fijn om op die manier van zijn gastvrijheid te profiteren, maar ik ken verder niemand in Chicago, en hij is degene die zo graag wilde dat ik hiernaartoe kwam. Bovendien verdient hij belachelijk veel geld, dus over het feit dat hij me gratis onderdak verleent hoef ik me niet schuldig te voelen.

Hij en ik verschillen als dag en nacht. Ryan is gedreven, georganiseerd en succesvol. Hij weet al sinds zijn zevende wat hij wil. Ik ben dat op mijn zesentwintigste nog steeds aan het uitzoeken. Maar ondanks alle verschillen kunnen we het prima met elkaar vinden.

‘Kom jij uit Chicago?’ vraag ik aan mijn nieuwe vriendin.

‘Geboren en getogen. Nou ja, in de buitenwijken. En jij?’

‘Ik ben opgegroeid in Tennessee, maar ik heb in North Carolina gestudeerd. Toen ik werk kreeg als stewardess, ben ik daar blijven wonen. Ik ben pas een maand geleden naar Chicago verhuisd.’

‘Een nieuwkomer in de stad dus.’ Er verschijnt een opgewonden en ietwat ondeugende fonkeling in Indy’s ogen. ‘Als we terug zijn, moeten we een keer samen uit. Nou ja, tijdens deze reis moeten we natuurlijk ook uit, maar daarna laat ik je al de leukste plekjes van Chicago zien.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik glimlach dankbaar. Boffen dat ik met zo'n coole en lieve chick mag werken. De concurrentie in dit beroep kan moordend zijn, en soms doen de meiden niet erg aardig tegen elkaar, maar Indy lijkt gewoon zichzelf. Zij en ik zitten nog een heel ijshockeyseizoen met elkaar opgescheept, dus ik ben blij dat het klikt.

Helaas kan ik dat van mijn andere collega niet zeggen. Tijdens de twee weken lange training gaf Tara, die als purser de leiding heeft over het cabinepersoneel, me zeker geen welkom gevoel. Ze leek eerder haar territorium te willen bewaken. Of misschien gedraagt ze zich gewoon graag als een bitch. Een van de twee.

'Ik moet iets bekennen,' fluistert Indy, die haar fijne blonde haar uit haar gezicht veegt. 'Ik weet echt de ballen van ijshockey.'

Daar moet ik een beetje om giechelen. 'Ja, idem.'

'Oké, godzijdank. Ik ben blij dat sportkennis geen vereiste is voor deze baan. Ik bedoel, ik weet wie we aan boord hebben omdat ik op social media voor FBI heb gespeeld, maar een wedstrijd heb ik nog nooit gekeken. Mijn vriend is trouwens wel helemaal gek van ijshockey. Hij zei zelfs dat hij bereid is om een oogje dicht te knijpen als het om een van de sporters gaat.'

'Wat, echt?'

Ze maakt een wegwerpgebaar. 'Als grap. Ik zou zoiets nooit doen. Volgens mij zou hij dat liever zélf willen. Hij doet niets liever dan sportwedstrijden kijken, sporters volgen op internet en dat soort gedoe.'

Voordat ik kan zeggen dat ik momenteel bij iemand woon van wie haar vriend nog weleens fan kan zijn, komt die eikel van daarnet op ons afgelopen. Ik kan mezelf niet wijsmaken dat Evan Zanders geen prachtige man is. Het lijkt haast alsof hij op de runway staat. Een ondeugende grijns ontbloot zijn perfecte gebit, en zijn ogen hebben de dromerigste kleur groenbruin die ik ooit heb gezien. Er zit een licht

Browse more books at https://gyannidhi.com/

visgraatdessin in zijn driedelige maatpak, dat schreeuwt dat hij er altijd piekfijn uitziet zodra hij een stap buiten de deur zet.

Maar tegelijk is het een pompeuze klootzak die dacht dat ik zijn handtekening wilde en naar foto's van halfnaakte vrouwen zat te staren terwijl ik probeerde uit te leggen hoe ik zijn leven kan redden in een noodsituatie. Ik bedoel, de kans dat hij die kennis ooit nodig zal hebben is verwaarloosbaar, maar daar gaat het niet om. Het gaat erom dat hij een arrogante sportlul is die zichzelf helemaal te gek vindt. Ik ken dat type wel. Ik heb zelfs een relatie gehad met zo iemand, wat een fout was die ik nooit van mijn leven meer maak.

Ik ruk mijn blik los, draai me weg en speur de galley af naar iets om mezelf mee af te leiden, maar zijn aanwezigheid is overweldigend. Hij is zo iemand die alle blikken naar zich toe trekt als hij ergens binnenkomt, wat hem alleen nog maar irritanter maakt.

'Hé mevrouw Shay.' Indy geeft me zachtjes een por.

Ik kijk haar aan, maar ze gebaart richting Zanders.

Als ik me zijn kant op draai, boren zijn groenbruine ogen zich in de mijne. Hij staat in de nauwe doorgang naar de achterste galley en leunt nonchalant met zijn handen tegen het tussenschot zodat Indy en ik opgesloten zitten. Om zijn lippen speelt een superarrogante grijns.

'Ik wil spa rood met extra limoen.' Zijn aandacht is als een laser-straal op me gericht.

Ik moet mijn uiterste best doen om niet met mijn ogen te rollen, want ik heb hem al verteld waar hij de drankjes kan vinden. Vlak naast hem staat een propvolle koelkast. Sporters zijn na hun wedstrijden zo ongeveer uitgehongerd, en aangezien we vaak diezelfde nacht alweer naar onze volgende bestemming vliegen, is het toestel ingericht als een all-you-can-eatbuffet met eten en drinken in alle hoeken en gaten.

'In de koelkast.' Ik gebaar naar de laatste rij stoelen.

'Maar ik wil dat jij het voor me pakt.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

De arrogantie…

‘Ik doe het wel!’ roept Indy enthousiast, hoewel dat helemaal niet bij haar werk hoort.

‘Niet nodig.’ Zanders houdt haar tegen. ‘Stevie kan het ook.’ Opnieuw ontbloot hij zijn fonkelende gebit, want hij vindt zichzelf blijkbaar hilarisch.

Ik kijk hem met toegeknepen ogen aan, want hilarisch is hij allerminst. Hij is eerder vermoeiend.

‘Of niet, Stevie?’

Ik zou graag zeggen dat hij kan oprotten – niet omdat ik me te goed voel om mijn werk te doen of zo, maar omdat hij me duidelijk een lesje probeert te leren. Hij wil me laten voelen dat hij het voor het zeggen heeft. Maar het feit dat hij onze cliënt is betekent nog niet dat ik zulk onbeschoft gedrag zomaar slik.

Ik aarzel, want ik wil op onze eerste dag niet gelijk een slechte indruk maken op mijn nieuwe collega. Wat die kerel van me vindt boeit me niet, maar Indy mag niet het idee krijgen dat ik een complete bitch ben.

‘Natuurlijk kan ik dat.’ Mijn stem klinkt iets te hoog, maar geen van deze twee mensen kent me goed genoeg om te merken dat ik aan het faken ben.

Zanders maakt net genoeg ruimte om me erlangs te laten, en alleen al daardoor voel ik me opgelaten. Ik ben zeker geen dunne spriet, en ik wil mezelf niet voor schut zetten door klem te komen zitten. Even speelt mijn onzekerheid weer op, maar ik zet snel het zelfverzekerde masker op dat ik in de loop der jaren heb gecreëerd. Gelukkig gaat Zanders nog wat verder opzij zodat ik er makkelijker langs kan.

Ik stap de galley uit – en dan bedoel ik ook echt dat ik maar één stap hoef te zetten – en open een koelkast die zo dichtbij staat dat hij hem praktisch aanraakt. Ik pak het eerste flesje dat ik zie, dat gelukkig inderdaad een spa rood is. Het zou hem zelf minder dan drie seconden hebben gekost, maar hij moest me per se op mijn nummer zetten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Terwijl ik me over de koelkast buig, torent hij hoog boven me uit. Zanders is verdomd lang, bijna twee meter zelfs, en met mijn één zevenenzestig voel ik me ineens heel klein. Hij geeft me expres nauwelijks ruimte om me om te draaien, en als ik dat doe, kijk ik pal tegen zijn borstkas aan.

'Hartelijk bedankt zeg, Stevie.' Hij spreekt mijn naam uit op dezelfde neerbuigende toon die ik daarnet gebruikte en trekt met een lome beweging het flesje uit mijn handen. Zijn lange vingers strijken langs de mijne, en ondertussen blijft hij me aanstaren met die groenbruine ogen van hem. Met zijn lege hand duwt hij mijn naamplaatje recht, dat blijkbaar een beetje scheef zat. Er zit iets ondeugends en geamuseerds in zijn blik, plus een heleboel arrogantie, en om de een of andere reden lukt het niet om het oogcontact te verbreken.

Mijn hart begint sneller te kloppen. Deels omdat er niet meer dan een dun laagje stof tussen zijn hand en mijn borst zit, maar ook omdat hij me aankijkt op een manier die me niets bevalt. Intens en gefocust, alsof hij een nieuwe uitdaging heeft gevonden voor dit seizoen.

En die uitdaging is waarschijnlijk om mijn werk tot een hel te maken.

'Extra limoen?' komt Indy ertussen met in haar hand een servet waarop een indrukwekkende stapel limoenpartjes ligt.

Zanders verplaatst zijn aandacht weer naar de galley, en ik slaak een hoorbare zucht van verlichting. 'Wauw, dank je wel,' zegt hij. Zijn stem klinkt veel te opgetogen als hij de limoenpartjes aanpakt. 'Jij weet waar je mee bezig bent…'

'Indy.'

'Oké.' Hij keurt haar verder geen blik waardig en richt zich weer tot mij, waarbij hij zich vooroverbuigt zodat we op ooghoogte zijn. 'Stevie, puik werk,' zegt hij bij wijze van afscheid, en dan loopt hij terug naar zijn stoel.

Ik recht mijn rug om mijn zenuwen een beetje in bedwang te krijgen, strijk mijn uniform maar weer eens glad en veeg mijn wilde krullen uit mijn gezicht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Neuk hem alsjeblieft,’ smeekt Indy zodra hij buiten gehoorsafstand is.

‘Wat?’

‘Neuk hem alsje-alsjeblieft en vertel me alle details.’

‘Ik ga mooi niet met die man naar bed.’

‘Waarom in vredesnaam niet?’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Omdat we voor hem werken. Omdat hij verliefd is op zichzelf, en omdat hij volgens mij seks heeft met alles wat een vagina heeft. En ik betwijfel of hij de moeite neemt om de naam die erbij hoort te weten te komen.’

Bovendien heb ik niet het soort modellenlichaam waartoe zulke mannen zich aangetrokken voelen. Ik zal nooit hun eerste keus zijn, maar dat is een onzekerheid die ik liever voor mezelf houd.

‘Nou, hij weet in elk geval je naam.’

‘Huh?’

‘Hij weet je naam.’ Indy buigt zich voorover om me diep in de ogen te kijken, net zoals Zanders daarnet deed. ‘Stevie…’ fluistert ze verleidelijk, waarna ze het uitproest van het lachen.

‘Kappen met die onzin.’ Ik duw haar speels van me af.

Als alle passagiers aan boord zijn en de cabinedeuren dichtzitten, controleren Indy en ik of alles in onze galley klaar is om op te stijgen. En terwijl we daarmee bezig zijn, dient zich ineens het meest magische moment aan in de vier jaar dat ik vlieg.

Als één man staan de strak in het pak gehulde ijshockeyspelers op en beginnen zich uit te kleden, totdat alleen hun zaakje nog bedekt is.

‘Jezus chris…’ Ik val stil, niet in staat om nog een woord uit te brengen. Mijn ogen rollen zo ongeveer uit hun kassen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wat. Gebeurt. Hier?’ vraagt Indy al even versuft, en ze kijkt met openhangende mond de cabine in.

Het hele achterste deel van het vliegtuig staat ineens vol naakte mannen, en overal waar ik kijk zie ik strakke konten en tatoeages. Indy en ik doen niet eens een poging om te verbergen dat we staan te staren. Dit willen we voor geen goud missen.

De spelers leggen hun pakken voorzichtig plat in de opbergvakken boven hun stoel, zodat ze niet kreukelen tijdens de vlucht naar Denver, en trekken iets makkelijkers aan.

‘Bevalt de show, dames?’ grinnikt iemand uit het team, waarmee hij de betovering verbreekt. Zijn donkere golvende haar danst voor zijn smaragdgroene ogen.

‘Zeker,’ antwoordt Indy zonder aarzelen.

‘Nou, geniet ervan. Dit gebeurt elke keer als we opstijgen en landen. Bij het in- en uitstappen moeten we nette kleren aan voor de media, maar aan boord kunnen we gewoon doen wat we zelf willen.’

Bij mijn basketbalteam ging het heel anders. Die jongens stapten in hun alledaagse kloffie in en uit het vliegtuig, dus dit is volkomen nieuw voor me.

‘Ik kan me volgende keer wel achterin omkleden zodat jullie het beter kunnen zien.’

‘Rio, doe eens niet zo wanhopig!’ roept een teamgenoot.

‘Dit is mijn droombaan,’ fluistert Indy met haar blik nog steeds op de halfnaakte mannen gevestigd.

‘IJshockey is een prachtige sport,’ besluit ik op datzelfde moment.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

3

Stevie

Nadat ik mijn koffer op het tweede bed in mijn hotelkamer heb gegooid, steek ik mijn adapter in het stopcontact om mijn telefoon op te laden. Dat ben ik gisteren vergeten, dus hij heeft het halverwege de vlucht naar Denver begeven.

Ik wacht tot het schermpje oplicht en trek ondertussen dat vreselijke uniform uit, hang het in de kast en diep mijn comfortabelste joggingbroek op uit mijn koffer. Comfort is echt mijn ding. Geef mij voor de rest van mijn leven joggingbroeken, leggings en ruimzittende houthakkershemden en ik ben een tevreden mens. De stof van mijn uniform, een mengsel van wol en polyester, is stijf en niet erg flatteus, en ik verheug me er al uren op om dat ding te mogen uittrekken.

Mijn telefoon zoemt op mijn nachtkastje, en zonder te kijken weet ik wie me een berichtje stuurt. Het is de enige persoon die ik dagelijks wil spreken, de beste vriend die ik heb. Ryan is de enige voor wie ik dag in, dag uit eerste keus ben.

Inderdaad zie ik zijn naam op het scherm staan, met daarnaast de emoticon van een dansende tweeling.

RYAN: Hoe was je eerste vlucht?

STEVIE: Goed te doen! De ijshockeyjongens zijn oké… grotendeels.

Dat ik dit seizoen voor de grootste diva van de NHL werk laat ik maar achterwege.

RYAN: Het blijft uiteindelijk een Canadese competitie, hè? Maar je mist de basketballers vast wel een beetje.

STEVIE: Kweenie, Ry, heb je weleens naar zo'n ijshockeykont gekeken?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

RYAN: Ik kan met gepaste trots melden van niet. En dat gaat ook niet gebeuren.

STEVIE: Nu we het toch over basketbal hebben: klaar voor je wedstrijd van vanavond?

RYAN: Absoluut. Maar ik ga het wel missen om jou in het publiek te hebben. Ik heb je nodig als talisman.

Ryans basketbalseizoen en mijn vliegseizoen hebben elkaar altijd al overlapt, en nu ik in de ijshockeywereld werk, zijn we vaak ook nog op precies dezelfde dagen op reis. Ik heb maar weinig van zijn wedstrijden kunnen bezoeken sinds hij als prof speelt, maar ik doe altijd mijn best om er op een of andere manier naar te kijken.

Hoewel hij me tot mascotte heeft benoemd ben ik volgens mij niet erg effectief, gezien het feit dat de Chicago Devils al drie jaar lang de competitie niet hebben gedomineerd.

STEVIE: Ik ga kijken. Er is een paar straten verderop een sportcafé. Daar is de wedstrijd vast op tv.

RYAN: Of je kan vanuit je hotelkamer kijken… in je eentje.

Daar moet ik een beetje om grinniken. Ryan weet dat hij niets te zeggen heeft over mijn sociaal leven, maar hij is misschien wel de meest beschermende broer aller tijden.

STEVIE: Niet zo de baas spelen.

RYAN: Ik ben je grote broer. Dat is mijn taak.

STEVIE: Je bent drie minuten ouder.

RYAN: Maakt niet uit. Moet nu naar het stadion. Pas goed op jezelf. Hou van je, Vee.

STEVIE: Hou van je. Geef ze ervan langs.

Zodra ik het gesprek heb weggeklikt, download ik Tinder maar weer eens. Ik maak thuis nooit gebruik van datingapps, maar een van de voordelen van een baan waarvoor je veel op reis bent is dat je soms geheel vrijblijvend een onenightstand kan hebben. Ik ben veel zelfverzekerder in bed als ik weet dat ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

een man nooit meer zal zien. Met een willekeurige onbekende boven op me maak ik me er geen zorgen over hoe mijn lichaam eruitziet of hoe zacht mijn rondingen voelen. Dan kan ik me overgeven en me op mijn eigen genot richten, in de wetenschap dat ik die ander nooit meer hoef te spreken.

Ik swipe naar rechts bij een paar mooie mannen, maar nog veel vaker swipe ik naar links omdat ze gewoon net even te knap zijn. De mannen in Denver lijken er beter uit te zien dan in veel andere steden, en mijn vinger gaat dus vaker naar links dan normaal. Aan chatten met iemand die ik te aantrekkelijk vind heb ik geen behoefte. Ik worstel al met genoeg onzekerheid, dus afgewezen worden door een kerel die te hoog gegrepen voor me is, nee dank je. Ik houd het bij mannen die er goed uitzien, maar niet zo goed dat ze voor het type meisje gaan dat je op de cover van een tijdschrift ziet.

Al binnen enkele minuten is bijna iedereen bij wie ik naar rechts heb geswipet een match, wat mijn zelfvertrouwen wat oppept. Nadat ik mijn opties heb overwogen, besluit ik het te proberen met een jongen die vlak buiten de stad woont. De tekst van zijn bio is: ‘Gewoon op zoek naar een seksdate.’

Ik hou van eerlijkheid, en dat is precies waar ik zelf naar op zoek ben.

Terwijl ik zit te schaven aan mijn extreem charmante en geestige openingszin, wordt er op de deur van mijn hotelkamer geklopt. Ik gooi mijn telefoon op het bed, trek snel een sweater over mijn hoofd en kijk door het kijkgaatje in de deur. Het is mijn collega Tara.

‘Hé.’ Met een glimlach doe ik open.

‘Mag ik binnenkomen?’ vraagt ze met een uitdrukkingsloos gezicht, waardoor ik gelijk een tikje bezorgd ben. Aan de andere kant: ik heb net een hele vlucht met haar gewerkt, en de enige momenten dat ik haar zag lachen waren als ze met een passagier bezig was.

‘Natuurlijk.’ Ik stap opzij om haar erlangs te laten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ze gaat bij het bureau zitten, en zelf laat ik me op de rand van mijn bed zakken.

'Hoe was je eerste dag?' vraagt Tara.

O, oké, ze probeert aardig te doen.

'Het was te gek. Iedereen lijkt me hartstikke leuk.'

'Ik hoor dat je vaker met professionele sporters hebt gewerkt.'

'Ja, ik heb een paar seizoenen met een basketbalteam uit Charlotte gevlogen, maar nog nooit eerder met een ijshockeyteam.'

Ik verwacht dat er nu een gesprek over mijn werkervaring zal volgen, want de meeste mensen vinden het best gaaf om te horen dat ik met professionele basketballers heb gewerkt. Maar in plaats daarvan maakt Tara meteen duidelijk wat de echte reden is van haar bezoek: een poging tot intimidatie.

'Nou, hier werkt het anders dan op je vorige baan, dus ik wil even een paar regels met je doornemen.'

Nou gaan we het krijgen.

'Allereerst,' begint Tara, 'ben ik de purser, wat betekent dat het mijn vliegtuig is, mijn cabinepersoneel en mijn hockeyteam. Het kan me niet schelen dat je al ervaring hebt met chartervluchten voor sporters. Ik ben de baas.'

'Uiteraard,' antwoord ik meteen. Ik ken dit soort vrouwen. Ik heb wel vaker met ze gewerkt. Ze willen gezien worden, en ze willen dat de cliënten hen bij naam kennen. Op een machtsstrijd zit ik niet te wachten. Ik ben hier om gewoon mijn werk te doen en betaald te krijgen. Dat is alles wat dit voor me is: een baan.

'Ik werk dit hele seizoen voorin met de staf, en jij en Indy zorgen achterin voor de spelers. Maar ik herhaal het nog even: jullie mogen niet op vertrouwelijke voet met onze cliënten omgaan – en daaronder vallen alle sporters, coaches en overige stafleden. Gebeurt dat wel, dan ben je je baan kwijt. Begrepen?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja,’ zeg ik zelfverzekerd. Ik laat me mooi niet bang maken.

‘Ik ben hier de baas,’ zegt ze. ‘Dus als het team iets nodig heeft, dan gaat dat via mij.’

‘Klinkt goed.’

‘Ik weet niet hoe het er bij je vorige baan aan toeging, en dat kan me ook niet schelen. Mocht er iets gebeuren tussen jou en een passagier, vooral een van de spelers, dan lig je eruit.’

Heeft ze niet door dat ze in herhaling valt? En bovendien: waarom maakt ze zich zoveel zorgen over me? Die mannen zijn mijn type niet, en dat geldt omgekeerd ook.

‘Prima.’

‘Goed om te horen dat we elkaar begrijpen.’ Tara staat op en loopt richting de deur. ‘O, en Stevie.’ Ze kijkt om met de minst overtuigende bezorgde blik die ik ooit gezien heb. ‘Misschien is het verstandig om een groter uniform te bestellen. Dat van vandaag zat vrij strak, en ik wil niet dat de mannen verkeerde ideeën krijgen.’

Met een brok in mijn keel zie ik haar de deur achter zich dichttrekken. Ik had zelf ook wel door dat mijn uniform aan de krappe kant was, maar dat is omdat mijn gewicht altijd zo schommelt. Het is niet alsof ik expres een strak pakje heb aangetrokken omdat ik aandacht wil. Mijn lichaam is nou eenmaal geen maatje zesendertig, en overal waar een vrouw rondingen kan hebben, heb ik ze.

En dan nog iets: volgens mij heeft Tara het uniform dat ze vandaag zelf droeg ingenomen om het zo nauw mogelijk om haar slanke lichaam te laten sluiten, en het was echt niet nodig om de bovenste knoopjes open te laten en de passagiers daarmee een gulle blik op haar push-up-decolleté te bieden, vooral als ze zich vooroverboog om te vragen of ze iets wilden eten of drinken. Maar daar hoor je mij niet over.

Toch zet het een domper op de avond om met mijn grootste onzekerheid geconfronteerd te worden, en opeens heb ik geen zin meer om mijn naakte lichaam aan een man te laten zien, of het nou eenmalig is of niet.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn telefoon zoemt. Het is een berichtje van de Tinder-jongen, die wil weten wat mijn plannen voor vanavond zijn, maar ik antwoord niet. Mijn stemming is zo compleet omgeslagen dat ik de app weer verwijder.

In plaats daarvan trek ik een legging aan, een oversized T-shirt uit de kringloopwinkel en een houthakkershemd, en ik voltooi de outfit met mijn Air Force 1-sneakers. Ik pak mijn tas, sla het bandje over mijn schouder en begeef me naar de bar die een paar straten verderop zit om de thuiswedstrijd te kijken waarmee mijn broer het seizoen opent. En dat onder het genot van een hamburger en een biertje.

Twee biertjes.

Waarschijnlijk drie.

Fuck it, laten we er geen limiet op zetten. Zoveel als er nodig zijn om me te helpen vergeten hoe belabberd ik me voel.

De temperatuur is rond deze tijd van het jaar best aangenaam in Denver, en de oktoberbries blaast mijn wilde krullen uit mijn gezicht. In de bar is het druk. Het is maandagavond, en geen van de grote teams uit Denver speelt een wedstrijd, dus ik had niet verwacht dat een sportcafé met tv's op de muren helemaal volgepakt zou zitten. Godzijdank vind ik een lege kruk bij de bar, en ik ga gemakkelijk zitten om de komende drie uur naar de wedstrijd van mijn broer te kijken.

'Wat zal het zijn?' De barkeeper leunt iets verder naar me toe dan strikt noodzakelijk, maar hij is leuk om te zien, dus ik zeg er niets van.

'Heb je ook een IPA op tap?'

Hij lijkt onder de indruk. 'Sanitas Black. Normaal formaat of pint?'

Wat is dat nou weer voor vraag? 'Een pint graag.'

Even later komt hij terug met een perfect getapt glas bier, dat hij op een viltje voor mijn neus zet. Hij buigt zich opnieuw naar me toe. 'Waar kom je vandaan?' Een flirterig glimlachje speelt om zijn lippen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kijk over mijn schouder om te checken of deze lekkere barkeeper het echt wel tegen mij heeft. Er staat niemand achter me, dus ik draai me weer terug. Hij kijkt me indringend aan met zijn blauwe ogen.

'Chicago, momenteel. Ik ben hier voor mijn werk.'

'O ja? En hoelang blijf je in de stad?'

'Alleen vannacht.'

Het flirterige glimlachje verbreedt zich tot een ronduit duivelse grijns. 'Ik ben blij dat je mijn bar hebt uitgekozen voor die ene nacht dat je hier bent. Als je iets nodig hebt, hoef je het maar te vragen. Ik heet trouwens Jax.' Hij steekt zijn hand uit over het houten oppervlak om de mijne te schudden.

'Stevie.' Terwijl ik hem een hand geef, valt mijn blik op zijn gespierde en dooraderde onderarmen, waar de mouwen van zijn zwarte overhemd strak omheen sluiten. Ineens klinkt mijn oorspronkelijke plan voor de avond toch zo slecht nog niet.

'Eigenlijk is er inderdaad iets wat ik nodig heb, Jax.'

'Wat je maar wil.' Zijn ogen fonkelen ondeugend.

Ik buig me naar hem toe, kruis mijn armen over de bar en trakteer hem op mijn meest flirterige grijns. Mijn zelfverzekerde masker is weer terug. 'Zou je op die tv' – ik gebaar naar het grote scherm achter hem – 'de wedstrijd van de Devils tegen de Bucks kunnen opzetten? Hij wordt uitgezonden op ESPN.'

Jax knijpt zijn ogen tot spleetjes, en zijn mondhoeken gaan nog wat verder omhoog. 'Dus onze Stevie houdt van bier én basketbal, hè? Wat moet ik doen om te zorgen dat je hier de rest van de avond blijft zitten?'

'Hangt ervan af hoeveel biertjes je tapt.'

Zijn lach klinkt diep en sexy. 'Je glas zal geen moment leeg zijn.'

Ik glimlach tevreden. Dit is precies wat ik nodig had: wat aandacht van een leuke man, de wedstrijd van mijn broer op

Browse more books at https://gyannidhi.com/

televisie en een glas bier in mijn hand. Ik voel me nu al beter.

'En als je tijd hebt, lust ik ook wel een hamburger.'

'Verdomme, Stevie,' puft Jax. 'Als je zo doorgaat, word ik nog verliefd.' Hij knipoogt naar me over zijn schouder en buigt zich over de computer om mijn bestelling in te voeren.

Mijn eten laat langer op zich wachten dan ik gedacht had, maar dat is niet erg. De aandacht van de barkeeper en de eerste kwart van de basketbalwedstrijd zorgen ervoor dat ik me niet verveel. En die tweede pint bier helpt ook.

Inmiddels heb ik Tara's opmerking over mijn uniform wat kunnen loslaten, maar ik ben er wel achter waarom die er zo in hakte. Niet alleen omdat ze kritiek had op iets waar ik onzeker over ben, maar ook omdat de woorden die ze gebruikte me deden denken aan de manier waarop mijn moeder over mijn lichaam praat.

Mijn moeder zegt nooit waar het op staat. Het zijn altijd steken onder water, want een keurige dame uit het Zuiden mag niet te direct zijn. Maar dat zij een klassieke *Southern belle* met een overactieve stofwisseling is betekent nog niet dat ik dat ben. En dat is ook nooit het geval geweest. Ik heb grote tieten, een grote kont en een nog veel groter verlangen om nooit te worden zoals zij. Ik hou heus wel van haar, maar ze staat altijd met haar oordeel klaar. Het voelt alsof ik nooit goed genoeg ben. In mijn jeugd speelde ik mee met de jongens uit de buurt omdat mijn tweelingbroer mijn beste maatje was, en met hen had ik veel meer lol dan op al die debutantenbals en schoonheidsverkiezingen waar mijn moeder me per se naartoe wilde sturen.

Toen ik op de universiteit zat, had ik geen behoefte om me bij een of andere prestigieuze studentenvereniging aan te sluiten, en dat werd haar bijna te veel. In het Zuiden wordt daar veel waarde aan gehecht, en alle vrouwen aan mijn moeders kant van de familie zijn naar dezelfde universiteit in Tennessee gegaan en hebben bij dezelfde vereniging gezeten. Het is een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

familietraditie. Het zou makkelijker zijn geweest om erin mee te gaan, maar ik wilde helemaal niet worden zoals die mensen.

En zodra mijn moeder doorkreeg dat het nooit zou lukken om van mij een behoorlijke zuidelijke dame te maken, sloeg haar houding om in teleurstelling. Ze had het niet meer over de stralende toekomst die me wachtte in haar conservatieve wereldje maar begon er elke keer weer over hoezeer mijn lichaam verschilde van het hare. Helaas heeft dat mijn zelfbeeld aangetast en kreeg ik het gevoel dat er iets mis was met mijn uiterlijk. De vrouwelijke rondingen die ik begon te ontwikkelen pasten niet bij het schoonheidsideaal van mijn moeder. In haar ogen was ik te dik. Ik weet niet wat ze nou precies verwachtte. Haar man, de andere helft van mijn DNA, lijkt in de verste verte niet op de mensen aan haar kant van de familie, met hun rode haar, sproeten en slanke figuurtjes.

Ik zou er graag trots op zijn dat ik voor de helft voortkom uit een opmerkelijke man, maar dat is knap lastig als je eigen moeder je behandelt als een mislukking. Om de een of andere reden hakt het er tegenwoordig ook meer in dan vroeger.

Als de barkeeper mijn burger voor me neerzet, voel ik een steek van spijt. Hoe meer ik aan mijn moeder denk, hoe minder zin ik krijg om dat ding op te eten. Misschien had ik een salade moeten bestellen, met de dressing apart. Misschien dat mijn uniform dan morgen wat beter zou passen.

‘Als je niet als de wiedeweerga aan die burger begint, doe ik het,’ zegt barkeeper Jax, wat de stroom van negatieve gedachten gelukkig doorbreekt.

‘Ik deel mijn eten niet met anderen,’ antwoord ik plagerig, en ik trek mijn bord dichter naar me toe.

Zijn borst schokt van het lachen, en hij tapt nog een IPA voor me, die hij naast mijn halfvolle glas zet. Die vent weet wat hij doet. Goeie kans dat hij vanavond gaat scoren, zo niet bij mij, dan wel bij een van de talloze prachtige vrouwen die lijken te smachten naar wat aandacht van hem.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Als de keus op mij valt, zou ik dat eigenlijk helemaal niet vervelend vinden.

Mijn ogen zitten weer aan het scherm geplakt zodra Ryans tweede kwart begint. Vanavond geeft hij de meeste assists van het hele team, en zo hoort het ook. Hij is de pointguard en de beste spelverdeler in de competitie. De Devils kiezen bij hun eerste beweging naar voren voor een *motion offense*, waarbij Ryan in de hoek gaat vrijstaan voor een driepunter. Een teamgenoot speelt hem de bal toe, en hij scoort.

'Mooi gedaan, Ry!' schreeuw ik harder dan de bedoeling was.

'Fan van de Devils, begrijp ik?' vraagt Jax, die eventjes naar de tv kijkt en dan weer naar mij. 'Stevie, ik zeg het niet graag, maar dit zou weleens het einde van onze liefdesaffaire kunnen betekenen.'

Ik lach met mijn mond vol hamburger. 'Je hoeft van mij echt geen Devils-fans te zijn. Alleen fan van nummer 5.'

'Ryan Shay? Wie is er nou geen fan van Ryan Shay? Beste pointguard in de hele league.'

'Groot gelijk.' Ik stop een frietje in mijn mond. 'En bovendien mijn broer.'

'Bullshit.'

Ik eet verder, want ik heb niks te bewijzen.

'Meen je dat nou echt?'

Voordat ik kan antwoorden, zie ik vanuit mijn ooghoek dat iemand aan een tafeltje een leeg glas opsteekt om te laten weten dat hij klaar is voor de volgende ronde. Als ik die kant op kijk, zie ik twee mannen zitten die ik ken uit het vliegtuig. De ene, die het glas omhooghoudt, is de speler met het donkere haar die de volgende vlucht wel even een peepshow zou komen geven. Rio heet hij, geloof ik. En de andere is iemand die ik na de landing met groot genoegen zag vertrekken.

Evan Zanders.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kan het niet helpen dat ik met mijn ogen rol.

Hij is opnieuw piekfijn gekleed en ziet eruit alsof hij drie keer langer bezig is geweest om zich klaar te maken dan ik. Als hij zijn whiskyglas naar zijn volle lippen brengt, laat hij ze even op de rand rusten voordat hij een slok neemt. Hij heeft me niet gezien en doet het niet om verleidelijk te zijn tegenover iemand in het bijzonder. Die vent is gewoon van nature een wandelende seksbom.

Echt schijtirritant.

Ik draai me haastig terug naar de barkeeper. ‘Ik wil graag de rekening en een kartonnen doosje, alsjeblieft.’

‘Huh?’ vraagt hij met een blik op mijn halfvolle glas.

Tara’s waarschuwing galmt weer door mijn hoofd: persoonlijk contact met de spelers is ten strengste verboden. Het zou hartstikke leuk zijn om rustig mijn eten op te eten, mijn bier op te drinken en de avond af te sluiten met een lekkere barkeeper tussen mijn benen. Maar niet ontslagen worden is nog leuker.

Als het iemand anders uit het vliegtuig was geweest, had ik me misschien gewoon in de menigte verborgen om naar het laatste deel van de wedstrijd te kijken, maar het is uitgerekend Evan Zanders die hier zit. Het was doodvermoeiend om hem de hele vlucht lang op zijn wenken te bedienen, want hij bleef voor het minste of geringste op het knopje drukken. En als een van de andere stewardessen ging kijken wat hij wilde, stuurde hij ze terug omdat hij mij moest hebben.

Hij lijkt erop gebrand mijn werk in het vliegtuig dit seizoen tot een hel te maken, dus in mijn vrije tijd kan ik die man missen als kiespijn.

‘Ik moet ervandoor,’ zeg ik tegen Jax. ‘Mag ik de rekening?’

‘Is alles in orde?’ Hij lijkt van zijn stuk gebracht, en dat snap ik best. Ik heb flink met hem zitten flirten, en allebei hadden we de onuitgesproken hoop dat de avond een bepaalde wending zou nemen als hij klaar was.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar hij is een aantrekkelijke vent in een bar vol vrouwen. Een warm lichaam vinden om vannacht tegenaan te kruipen moet voor hem geen probleem zijn.

'Het is gewoon tijd om te gaan. Sorry,' zeg ik met een verontschuldigend glimlachje.

Jax overhandigt me een doosje en de rekening, waarop geen enkel drankje staat. Ik berg haastig mijn eten op en geef hem mijn creditcard, maar het is al te laat.

Voordat ik mijn kaart weer in ontvangst kan nemen, worden er aan weerszijden van me twee grote handen neergeplant op de bar, zodat ik nergens naartoe kan. De vingers zijn lang en dun en er zitten gouden ringen omheen. Ze zijn tot de laatste knokkel bedekt met tatoeages, en de nagels zijn netjes gemanicuurd. Ik staar naar zijn belachelijk dure horloge als hij zich vooroverbuigt en zijn lippen vlak bij mijn oor brengt.

'Stevie,' zegt Zanders met zijn fluweelzachte stem. 'Volg je me soms?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

4

Zanders

Zoals Maddison al aankondigde, is hij na dat etentje met die studievriend meteen naar bed gegaan. Maar zelf ben ik iemand voor wie de avond om half tien nog verre van afgelopen is, vooral als het seizoen net begint en we onze eerste avond in een andere stad doorbrengen. Hier leef ik voor. Thuis kom ik ook ruimschoots aan mijn trekken, en ik geniet van mijn zomers in Chicago, maar chicks oppikken terwijl je op reis bent brengt een heel ander soort spanning met zich mee. De vraag van het wie en waar, het bevredigende besef dat ik zo'n vrouw nooit meer hoef te zien als ik er geen zin in heb. Zo heb ik het graag.

Wat de reden is waarom ik niet geantwoord heb op de dm's van die meiden uit Denver. Er was niets spannends meer aan. Het was saai.

'Nog een rondje?' vraagt Rio.

Ik kijk naar mijn halflege whiskyglas en weet donders goed dat ik aan mijn limiet zit. Ik probeer tijdens het seizoen niet meer dan twee drankjes te nemen, vooral op de avond voor een wedstrijd. Laat opblijven vanwege een meid is één ding, maar ik ben niet zo stom om naar de kloten te gaan en met een kater het ijs op te moeten.

'Ik ga hier rustig van genieten.' Ik pak mijn glas op en neem nog een slokje.

Rio gebaart naar de serveerster om nog een drankje te bestellen – zijn derde vanavond. Als ik hier nog ben tegen de tijd dat hij aan een vierde toe is, ga ik daar zeker een stokje voor steken. Als assistent-aanvoerder heb ik een bepaalde verantwoordelijkheid, en hoewel ik graag op vrouwenjacht ga, moet ik erop letten dat de jongens klaar zijn om te spelen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Terwijl ik in gedachten verzonken ben – ik ga dit jaar in feite voor twee prijzen: de Cup en die contractverlenging aan het eind van het seizoen – komt de sexy serveerster naar ons toe met Rio's drankje. Ze kijkt echter niet naar hém als ze het op tafel zet.

Nee, ze houdt haar zwoele blik op mij gevestigd.

'Wil jij ook nog iets?' De serveerster leunt op haar ellebogen over de hoge tafel en duwt nonchalant haar borsten naar voren. Mijn ogen worden er meteen naartoe getrokken. 'Ik trakteer,' zegt ze. Even lijkt het alsof ze het over datgene heeft waarnaar ik aan het staren ben, en daarop getrakteerd worden klinkt niet als een straf.

Op de een of andere manier weet ik mijn blik los te rukken van haar decolleté, dat absoluut de verbeelding prikkelt. 'Ik mag er van mezelf maar twee vanavond.' Ik hef mijn glas om haar mijn laatste whisky van de avond te laten zien.

'Da's jammer.' Ze bijt op haar onderlip en leunt wat dichter naar me toe. 'Ik hoopte dat je hier aan het eind van mijn dienst nog zou zijn.'

Dit wordt een makkie; ik heb de hele avond nota bene nog geen twee woorden tegen haar gezegd. Maar ze is een ontzettende stoot, en haar ravenzwarte haar ziet er vast prachtig uit als ik het vanavond in mijn vuist klem. Ik breng mijn gezicht een paar centimeter van het hare. 'Dat ik niet drink wil nog niet zeggen dat ik wegga.'

'Ik ben Meg.'

'Zanders.'

'Ik weet wie je bent.' Een van haar mondhoeken kruipt omhoog. 'Ik ben vanavond om middernacht klaar, en ik woon hier maar tien minuten vandaan.'

'Mijn hotel is aan de overkant van de straat,' bied ik aan.

'Nog beter.' Ze likt over haar lippen, en mijn ogen volgen de beweging. Die zullen er nog een stuk mooier uitzien als ze straks ergens omheen zitten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik heb een bepaalde manier van neuken – het is niet ‘de liefde bedrijven’, en het gaat niet voorzichtig en langzaam. Als het even kan, wordt er niet gekust. Ik leg altijd van tevoren de regels uit, en als een vrouw het ziet zitten, mooi. Zo niet, dan zijn er genoeg anderen.

Ineens vang ik verderop een glimp op van een bos kastanjebruine krullen. Mijn ogen schieten ernaartoe, en direct weet ik wie daar midden in de menigte zit. De eigenaar van dat wilde kapsel heeft de hele vlucht voor me op en neer gedraafd en zo ongeveer alles gehaald wat ik kon bedenken, tot een tissue uit het toilet aan toe.

Ik ben een lul, maar vermakelijk was het wel.

Stevie duwt haastig haar creditcard in de hand van de barkeeper en staat op. In plaats van haar uniform draagt ze nu iets gemakkelijks, maar zelfs in een ruimvallend flanellen houthakkershemd is van een afstand duidelijk wat een heerlijke kont ze heeft.

Ik ben een billenman.

En een borstenman.

Ze heeft het allebei, maar jammer genoeg kan ik er door die neerbuigende houding niet echt van genieten. Of misschien dat ik haar daardoor juist als een uitdaging zie, daar ben ik nog niet uit.

‘Zanders.’ Rio verbreekt mijn trance. ‘Ze praat tegen je.’ Hij knikt naar de serveerster die me haar lichaam op een presenteerblaadje aanbiedt.

‘Ja?’ vraag ik verstrooid, maar mijn ogen flitsen terug naar de stewardess bij de bar.

‘Blijf je hier tot mijn dienst afgelopen is, of krijg ik je nummer?’

‘Aan telefoonnummers doe ik niet, eh…’

‘Meg,’ herinnert ze me.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Je kan me vinden op Instagram.’ Mijn blik gaat weer naar Stevie, die met haar voet op de grond staat te tikken. Ik weet niet zeker of ze ongeduldig of eerder nerveus is.

Zonder erover na te denken sta ik op van mijn kruk en loop naar de bar.

‘Zanders!’ roept Rio me geschokt na.

Ik sta er zelf ook van te kijken. Die serveerster is bloedmooi, maar Stevie pesten in het vliegtuig was het leukste wat ik in tijden gedaan heb, en ik ben er nog niet klaar mee. De serveerster is er vast nog wel als ik terugkom. Ik heb geen enkele moeite gedaan, en nu al heeft ze me haar bed aangeboden.

Zodra ik bij Stevie ben, plant ik mijn handen naast de hare op de bar. Ze kan nergens meer naartoe, want ik heb haar helemaal klemgezet met mijn grote lichaam. ‘Stevie.’ Ik buig me naar haar oor. ‘Volg je me soms?’

Haar wangen worden zo rood dat de stoom er bijna af slaat. Nu pas valt me echt op wat een mooie lichtbruine teint ze heeft, die bovendien prachtig contrasteert met die blos en sproeten. Wat me ook nog niet was opgevallen zijn het gouden ringetje in haar neus en de talloze gouden ringen die haar vingers en oren sieren.

Nerveus draait ze aan haar duimring. ‘Het lijkt eerder alsof jij mij volgt,’ kaatst ze terug. Ze weigert zich om te draaien, waarschijnlijk omdat ze dan pal tegen mijn borst aan zou kijken, zoals eerder vandaag in het vliegtuig.

Ik wacht even af of ze het alsnog doet, want het is grappig om haar in verlegenheid te brengen. Na die grote mond tijdens de veiligheidsinstructies was het heerlijk om haar eraan te herinneren voor wie ze werkt. Omdat ze stug voor zich uit blijft kijken, ga ik naast haar staan en leun met mijn elleboog op de bar, met mijn bovenlijf haar kant op gedraaid. Uiteindelijk draait ze zich naar me toe en neemt dezelfde houding aan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Mijn hotel staat aan de overkant van de straat,’ zeg ik, ‘maar wat heb jij hier te zoeken?’

Ze knikt naar de tv. ‘Dichtstbijzijnde sportcafé dat ik kon vinden. Ik wilde deze wedstrijd zien.’

‘En toch ga je voor de halftime weg?’

‘Ik kijk de rest wel in mijn kamer.’ Haar blik gaat onrustig langs de bar, ongetwijfeld op zoek naar die viespeuk van een barkeeper.

‘Waarom zoveel haast?’

‘Eerlijk antwoord? Ik wil niet in dezelfde ruimte zijn als jij. Je bent een lul.’

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek van het lachen, wat een verwarde maar tegelijk speelse grijns op haar gezicht doet verschijnen.

‘Nou, en ik vind jou een brutale vlegel, maar het is wat het is.’

Ik zoek op haar sproetige gezicht naar een teken dat ik haar beledigd heb, maar volgens mij is dat niet zo. Er verschijnt alleen maar een geamuseerde fonkeling in haar blauwgroene ogen, waardoor ik haar gelijk wat meer begin te waarderen. Een klein beetje dan. Ik kan me niet voorstellen dat veel meiden zo zouden reageren als ik recht in hun gezicht zei dat ze brutaal waren. Mijn blik gaat over haar lichaam. Hoewel ze een flodderig houthakkershemd aanheeft, zijn de rondingen van haar borsten en heupen duidelijk zichtbaar. Die outfit is overigens een samengeraapt zootje, terwijl de mijne juist met zoveel zorg is samengesteld.

‘Weet je zeker dat je weg moet?’ vraagt die kwal van een barkeeper terwijl hij haar creditcard en bonnetje voor haar op de bar legt.

‘Ik ben bang van wel,’ zegt ze met een zweem van spijt in haar stem. ‘Bedankt voor de drankjes, Jax.’

Jax? Zelfs zijn naam schreeuwt dat hij een eikel is.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja, bedankt, Jax.’ Ik laat het zo laatdunkend mogelijk klinken. ‘En nu mag je gaan.’

‘Sorry?’ zeggen Stevie en de barkeeper tegelijkertijd.

‘Je mag gaan,’ herhaal ik met een wapperend handgebaar.

Jax kijkt met een verward gezicht van Stevie naar mij en weer terug, maar uiteindelijk schudt hij zijn hoofd en loopt weg.

‘Waarom moet jij toch steeds zo’n hufter zijn?’ vraagt Stevie vol walging.

Dat lijkt me eerlijk gezegd een strikvraag, waarop ik dus niet ga antwoorden. In plaats daarvan zeg ik: ‘Die gast is hier de hufter.’

‘Nee, die gast was aardig, en we waren gezellig aan het kletsen. Wat jij verpest hebt.’

‘Je zou toch niet met hem naar huis zijn gegaan.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Omdat je op het punt stond te vertrekken met een half glas bier op de bar en nog een halve wedstrijd te gaan.’

Ze kijkt naar het bonnetje dat voor haar ligt. ‘Ah, hij heeft me zijn nummer gegeven,’ zegt ze ietwat zelfingenomen. ‘En de nacht is nog jong.’

In een reflex pak ik het bonnetje van de bar en scheur het in zulke kleine stukjes dat ze het onmogelijk nog aan elkaar kan passen. Waarom weet ik niet precies. Waarschijnlijk omdat ik het leuk vind om haar te irriteren.

‘Wat is verdomme jouw probleem?’

‘Ik bewijs je een dienst, Stevie. Bedank me later maar.’

‘Rot op, Zanders.’

Ik kijk even naar haar gezicht. Het is duidelijk dat ik haar echt kwaad heb gemaakt.

‘Dat lieve barkeepertje van je greep die serveerster’ – ik knik naar een blondine bij een van de tafels – ‘elke keer als ze de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

keuken in of uit liep bij haar kont. En als ze niet keek, stond hij bij de toiletten te zoenen met die andere daar.' Ik knik naar een brunette. 'Nou heb ik er niets op tegen als een man het met meerdere vrouwen aanlegt, maar zelf zorg ik tenminste dat ze van elkaar op de hoogte zijn. Die gast is een lomperik.'

'Je liegt.'

'Ik lieg nooit.'

Ik zie de teleurstelling opflakkeren in Stevies ogen, maar een moment later is dat neppe zelfvertrouwen weer terug. 'Nou, misschien kan het me wel niks schelen,' zegt ze.

'Het kan je wel schelen.'

'Je bent een eikel.'

'Dat hebben we al besproken, Stevie. Ik weet het.' Ik trek een biljet van twintig dollar uit mijn portemonnee en leg het op de bar bij wijze van fooi. Die vent verdient eigenlijk geen cent van haar of mijn geld, maar ik wil niet dat Stevie hem nog meer geeft nadat hij zich de hele avond lang heeft misdragen.

'Ik heb mijn eigen geld.'

'Fijn voor je.' Ik geef een sarcastisch klopje op haar schouder. 'Oké, zeg op.'

'Zeg op wat?'

'Nou, waarom je me volgt. Ben je nu al verliefd, Stevie? Even rustig aan hoor, lieverd. We kennen elkaar nog maar een dag.'

Ze grinnikt arrogant. 'Jij bent verliefd op jezelf.'

'Iemand moet het zijn,' antwoord ik simpelweg, hoewel haar woorden meer kloppen dan ze op dit moment kan vermoeden.

Haar blik gaat naar het televisiescherm boven de bar.

'Fan van de Devils?' vraag ik.

Zonder iets te zeggen staart ze naar de tv, waarop de klok aangeeft dat het bijna halftime is. 'Hè?' mompelt ze als de pointguard van de Devils vlak voor de zoemer nog een schot

Browse more books at https://gyannidhi.com/

mist zodat de wedstrijd met gelijkspel de rust in gaat. ‘Verdomme.’

‘Fan van de Devils,’ herhaal ik. Deze keer is het geen vraag maar een constatering. Het bevalt me niks dat ze me negeert. Dat ben ik niet gewend.

‘Ja, min of meer.’ Ze zwiept haar tas over haar schouder, zodat de band haar borsten een stukje uit elkaar duwt, en mijn ogen zakken er gelijk naartoe. Ze heeft serieus een geweldig lichaam, een en al rondingen. Ze zou ermee moeten pronken in plaats van het te verstoppen onder baggy kleren die eruitzien alsof ze betere tijden hebben gekend.

‘Oké, nu je mijn versierpoging om zeep hebt geholpen,’ zegt ze, ‘heb je er vast geen bezwaar tegen dat ik vertrek.’

Ik werp een blik op de serveerster met het ravenzwarte haar, die naar me staart terwijl ze de inhoud van een bijna lege ketchupfles in een andere fles probeert te krijgen. Ze doet duidelijk haar best om verleidelijk over te komen, maar het is nogal apart als een vrouw van een afstand met zo’n blik naar je kijkt en ondertussen met haar hand op de bodem van een fles ketchup staat te meppen.

Het zoemen van mijn telefoon maakt een einde aan het ongemakkelijke oogcontact, en ik zie dat ik een berichtje heb van mijn oudere zus, Lindsey.

LINDSEY: Hoi Ev. Ik wil je eerste uitwedstrijd van het seizoen niet verpesten, maar mam heeft mijn telefoonnummer te pakken gekregen. Ik weet niet hoe, maar ze heeft al drie keer gebeld en wil je spreken. Lang verhaal kort: neem niet op als er een onbekend nummer belt. Ik mis je, broertje van me.

Ik staar met een openhangende mond naar het scherm.

Ik heb al twee jaar niets van mijn moeder gehoord. De laatste keer verscheen ze bij een van mijn wedstrijden omdat ze geld wilde hebben. Wat ze uiteraard niet gekregen heeft. Kort daarvoor had ze van iemand mijn telefoonnummer

Browse more books at https://gyannidhi.com/

losgepeuterd, en omdat non-stop bellen op niets was uitgelopen besloot ze het in het echt te proberen. Mijn locatie kan ik moeilijk geheimhouden omdat onze wedstrijdkalender overal op internet te vinden is, maar zij is een van de redenen waarom ik zo weinig mensen mijn telefoonnummer geef. Ik heb het al vaker dan me lief is moeten veranderen.

'Alles in orde?' vraagt een zachte stem.

'Hè?' Ik kijk op en zie dat Stevie met een bezorgde blik in haar blauwgroene ogen naar me kijkt.

Mijn zelfvertrouwen is heel even aan het wankelen gebracht, maar er zijn weinig mensen die ik toelaat achter de muur die ik om mezelf heen heb opgetrokken. Deze brutale stewardess is daar niet een van.

'Niks aan de hand,' zeg ik kortaf, met een betrapt gevoel.

'Tjemig, laat ook maar.'

Opeens is het te druk en te warm in de bar. Ik ben niet claustrofobisch of zo, maar op dit moment zou ik daar bijna aan gaan twijfelen. Ik bal mijn handen tot vuisten. Mijn handpalmen voelen klam aan, en de omgeving lijkt een beetje wazig. Ik probeer een keer diep adem te halen, maar het is alsof alle lucht is weggezogen uit de ruimte.

Fuck. Ik heb er al jaren geen gehad.

Zonder nog een woord te zeggen haast ik me de bar uit.

Op straat kijk ik om me heen, op zoek naar wat ruimte. Het wemelt hier van de mensen, en de meeste kijken meteen mijn kant op. Normaal vind ik het heerlijk om te worden aangegaapt, toegejuicht, herkend, maar op dit moment wil ik zover mogelijk uit de buurt zijn van alles wat ogen heeft.

Ik begin over het trottoir te joggen zonder te weten waarnaartoe, erop vertrouwend dat mijn paniekerige lichaam een rustig plekje zal vinden. Na een paar blokken kom ik bij een park, maar alle bankjes zijn zo te zien bezet. Ik loop naar een boom die groot genoeg is om me achter te verbergen. Zonder te aarzelen laat ik me met mijn billen op het gras

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zakken, zodat mijn peperdure Armani-broek meteen vochtig voelt.

Adem in. Adem uit. Probeer te aarden.

Waar ben ik? Denver. Een park.

Wat voor kleur hebben de bankjes? Blauw.

Waarom voel ik me zo? Omdat mijn moeder een ordinaire golddigger is die haar gezin in de steek heeft gelaten voor een kerel met meer geld. Omdat ze een enorme egoïst is en nu ook nog op míjn geld uit is. Maar mij hoeft ze niet. Alleen mijn centen. Ik voel de blinde woede weer opvlammen, wat precies de emotie is die bij mij een paniekaanval kan triggeren. Ik mag er niet aan toegeven. Dat heb ik na bijna tien jaar therapie wel geleerd. Ik mag de paniek niet laten winnen. Ik mag mijn moeder niet laten winnen.

Waarom voel ik me zo? Omdat ze niet van me houdt. Omdat ze de dollars belangrijker vond dan mijn zus en mij. Maar het geeft niet, want ik hou van mezelf.

Dat is wat de therapie me heeft geleerd: om van mezelf te houden. En dat doe ik ook. Vol overgave en zonder een spoor van twijfel.

Iemand moet het doen.

Adem in. Adem uit.

De paniek ebt weg. Ik voel me niet meer zo verhit en kortademig. Het is gelukt; ik heb er niet aan toegegeven. Ik heb het de kop weten in te drukken. Met een diepe zucht leun ik met mijn onderarmen op mijn knieën en laat mijn hoofd erbovenop zakken.

Ik heb mijn rekening in de bar niet eens betaald, maar dat doet Rio wel. Volgende keer maak ik het goed. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en geef antwoord op het berichtje van mijn zus, dat ik bewust niet herlees.

ZANDERS: Bedankt dat je me op de hoogte stelt, Linds. Hou van je. Kom alsjeblieft snel een keer langs.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Er zijn maar een paar mensen van wie ik in mijn hele leven heb gehouden, en dat zijn de familie Maddison en mijn zus. Meer niet, en daar blijft het ook bij. Het is alles wat ik nodig heb.

LINDSEY: Ik zal in mijn agenda kijken! Laten we een afspraak maken zodra het wat rustiger wordt op kantoor. Doe me alsjeblieft een lol en breng dit jaar wat minder tijd door op de strafbank.

ZANDERS: Dat is juist waarvoor ze me betalen. Ik ben de klootzak uit Chicago die niks om andere mensen geeft, weet je nog wel?

LINDSEY: O ja.

Ze stuurt er een emoji achteraan die huilt van het lachen, want ze kent me. Zo ben ik helemaal niet, al maak ik de buitenwereld wijs van wel. Dat is makkelijker. Dan kan niemand me pijn doen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘In de uitzending van vanavond hebben we het beruchte duo van de Chicago Raptors aan de lijn, Eli Maddison en Evan Zanders,’ zegt de verslaggever van de *Chicago Tribune.* Zijn stem klinkt over de telefoonspeaker. We zitten in een of ander vergaderzaaltje in het stadion van Denver, vlak voor de wedstrijd.

Ik kijk naar Maddison, de enige andere persoon in de kamer. Met mijn lippen vorm ik de woorden ‘het beruchte duo’.

Hij rolt met zijn ogen, maar ik zie dat hij zijn lachen moet inhouden.

‘Maddison, gefeliciteerd met de geboorte van je zoontje.’

‘Bedankt, Jerry.’ Mijn beste vriend buigt zich voorover zodat hij beter te horen is over de mobiele telefoon die tussen ons op de vergadertafel ligt. ‘Mijn vrouw en ik zijn dolblij dat we een nieuw lid aan de familie Maddison hebben mogen toevoegen.’

‘En Ella? Hoe vindt zij het om een grote zus te zijn?’

‘Ze vindt het geweldig,’ lacht Maddison. ‘Ze heeft nogal een temperament, dus het is vast heerlijk voor haar dat ze straks iemand kan rondcommanderen.’

‘Nou, we kunnen niet wachten om jou, je vrouw en de kinderen te zien bij de volgende wedstrijd in Chicago,’ zegt de verslaggever.

Dit is hoe de interviews meestal verlopen. Ze beginnen bij Maddison voor het lieve, sentimentele gedoe, en daarna ben ik aan de beurt.

‘En, EZ…’ vervolgt Jerry, die me uiteraard met mijn bijnaam aanspreekt.

‘Hoe is het, chef?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Uitstekend, uitstekend. Maar volgens mij met jou nog een stuk beter. Vorige week stond je met je kop op internet toen je na de eerste thuiswedstrijd met een nieuwe verovering het stadion uit kwam. Is dat iemand die we moeten kennen?’

Waarom journalisten het constant over mijn seksleven willen hebben is me een raadsel, maar aan het beeld dat de media van me neerzetten verdien ik smakken met geld, dus ik klaag niet. Al weet ik niet eens meer over welke vrouw hij het heeft. Er komt een punt waarop ze allemaal samenvloeien tot één groot waas.

‘Kom op, Jerry,’ zeg ik plagerig. ‘Je hebt het tegen mij, hè. Wanneer is er ooit iemand in mijn leven geweest die je zou moeten kennen?’

‘Mijn fout,’ lacht hij. ‘Ik was even vergeten dat ik het tegen Evan Zanders heb. De enige vrouw om wie jij langer dan vierentwintig uur hebt gegeven is waarschijnlijk je eigen moeder.’

Ik kijk geschrokken naar Maddison. Afgezien van mijn eigen familie en zijn gezin is niemand op de hoogte van al dat gedoe met mijn moeder, en ik betaal mijn pr-team grof geld om dat zo te houden.

Maddison glimlacht verontschuldigend.

‘Zo kun je het zeggen.’ Ik lach geforceerd naar de telefoon, maar ondertussen walg ik van de nasmaak die de woorden in mijn mond achterlaten.

‘Jerry, laten we het over ijshockey hebben,’ zegt Maddison haastig.

‘Ja, puik plan. Jullie tweeën hebben dit jaar een indrukwekkend team achter je. Hoe voelen we ons over de Cup?’

‘Dit wordt ons jaar,’ zegt Maddison.

Ik knik. ‘Reken maar. We zijn ervan overtuigd dat de mannen in de Raptors-truien dit seizoen de Stanley Cup mee naar huis kunnen nemen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maddison en ik wisselen een vastberaden blik uit. Als het over ijshockey gaat, en dan met name dit seizoen, zijn we bloedserieus. Dit is het jaar waarin we inzetten op de overwinning. We zijn allebei achtentwintig en gaan ons zevende NHL-seizoen in, en we hebben eindelijk alles in huis wat ervoor nodig is.

'Zanders, denk jij dat je als de vechtjas van het team dit seizoen wat minder tijd op de strafbank zal doorbrengen?'

'Hangt ervan af.'

'Waarvan?'

'Als de andere teams het clean houden, doe ik dat ook. Maar als je aan mijn jongens komt, krijg je problemen met mij. Ik ben niet bang voor de strafbank. Daarom zit ik ook in dit team: om mijn jongens te beschermen en te zorgen dat ze niks overkomt. Maar afgaande op mijn vorige zes seizoenen heb ik al wel een idee hoe het dit jaar zal gaan.'

'Je houdt wel van een partijtje matten,' lacht Jerry.

Tja, daar heeft hij gelijk in.

'En waarom ook niet?' vervolgt hij. 'Je deelt een paar klappen uit, je moet eventjes op de bank zitten, en vervolgens vertrek je elke avond met een andere vrouw aan je arm. We kennen je, EZ. De enige om wie jij geeft ben je zelf. En dat is waarom Chicago zo gek op je is. Je bent de grootste klootzak in de league, maar je bent ónze klootzak.'

Maddison leunt achterover in zijn stoel en slaat hoofdschuddend zijn armen over elkaar, maar hij weet hoe het spelletje werkt. We doen dit al jaren.

Ik adem diep in en plooi mijn gezicht tot een glimlach, al kan de verslaggever dat natuurlijk helemaal niet zien. 'Groot gelijk!'

'De golden boy en de bad boy van Chicago,' zegt Jerry. 'Mijn favoriete manier om als sportverslaggever naar jullie te verwijzen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

We praten verder over het team en onze doelen voor dit seizoen, maar om de paar vragen komen we terug op mij en mijn privéleven. De vrouwen die ik uit het stadion mee naar huis neem, de foto's van mijn nachtelijke uitspattingen als ik aan het drinken en feesten ben. Ik herinner hem er wel aan dat ik zoiets nooit doe voor een wedstrijd.

Elke keer als een van ons tweeën over Active Minds of Chicago begint, de stichting die Maddison en ik hebben opgezet voor jonge sporters die worstelen met hun geestelijke gezondheid, brengt Jerry het gesprek terug op mijn vrijgezellenleven. Ik snap dat ik mijn imago de afgelopen zeven jaar zelf opgebouwd heb en dat het de reden is waarom ik zoveel verdien, maar ik zou ook graag de aandacht vestigen op wat we voor goede doelen doen. Het is het enige in mijn leven waarop ik oprecht trots ben.

Maddison en ik zijn met de stichting begonnen toen hij naar Chicago verhuisde. We hadden allebei behoefte om tijd en geld in een goed doel te steken, dus het leek voor de hand liggend om zelf iets op te zetten. We hebben een grote groep sporters uit de stad zover gekregen dat ze openlijk over hun eigen geestelijke problemen vertelden om het stigma te doorbreken, dat met name bij mannen sterk is. Daarnaast zamelen we via maandelijkse evenementen geld in voor therapie voor jongeren die zich dat niet kunnen veroorloven, en we onderhouden contact met dokters en therapeuten die zich gratis beschikbaar stellen.

Mijn leven zou er waarschijnlijk radicaal anders hebben uitgezien als ik vroeger toegang had tot zulke diensten. Dan had ik geleerd om met woorden te uiten dat ik me boos en in de steek gelaten voelde, in plaats van me af te reageren op het ijs.

'Bedankt voor het gesprek, Jerry,' zegt Maddison nadat de verslaggever ons nog een tijdje heeft uitgehoord. Hij hangt op. 'Ik ben klaar met dit gezeik.'

'We moeten wel.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Zee, ze zetten je neer als een schoft. Je kan niet eens iets over Active Minds zeggen, want dan beginnen ze er gelijk weer over met wie je allemaal geneukt en gevochten hebt.’ Gefrustreerd veert Maddison overeind uit zijn stoel.

Ik vind het zelf ook irritant. Het boeit me niet dat ze het over mijn privéleven willen hebben, maar het zou fijn zijn als de media ook eens wat zeiden over de goede dingen die ik voor de samenleving doe. De meeste mensen hebben geen benul dat ik een van de oprichters van de stichting ben. Ze denken dat het alleen iets van Maddison is, omdat het past bij zijn aardige, familievriendelijke imago. Voor het publiek ben ik de grote eikel die nergens om geeft, dus het past niet in hun plaatje dat ik medeoprichter ben van een stichting voor jongeren die met zichzelf in de knoop zitten.

‘We moeten hiermee kappen. Ik ben er helemaal klaar mee dat iedereen je ziet als een gevoelloze hufter. De manier waarop ze over je praten, Zee…’ Hoofdschuddend loopt Maddison naar de deur van de vergaderruimte.

‘Ik bén ook gevoelloos,’ protesteer ik. ‘Of althans totdat ik komende juni de Stanley Cup en dat nieuwe contract in mijn handen heb.’

‘Je bent gevoelloos?’ vraagt Maddison sceptisch. ‘Je zat verdomme te janken toen je met Ella naar *Coco* keek. Je hebt wel degelijk gevoelens, man. En het wordt tijd dat je dat aan mensen laat zien.’

‘Gebruik *Coco* niet tegen me. Dat was serieus een tranentrekker!’ Ik sta ook op en volg hem richting de kleedkamer. Het is tijd om ons klaar te maken voor de wedstrijd. ‘Dat liedje aan het eind? Hakt er elke keer weer in.’

X

Als we weer in het vliegtuig zijn gestapt voor de vlucht naar huis, laat ik me met een zucht onderuitzakken in mijn stoel. We hebben keihard verloren, en mijn spel leek nergens naar. Ik was er vanavond met mijn gedachten niet bij, en dat is iets waarvoor ik de volledige verantwoordelijkheid neem. Ik had

Browse more books at https://gyannidhi.com/

niet verwacht dat we al zo vroeg in het seizoen zouden verliezen. Sterker nog, ik rekende erop dat we pas na minstens tien wedstrijden een streepje in de kolom ‘verloren’ zouden zetten. Zo goed zijn we. Maar dit was onze avond niet.

We hebben gelukkig nog een lang seizoen voor de boeg. Het komt wel goed.

Terwijl mijn teamleden hun plekken opzoeken, hoor ik mijn telefoon zoemen in mijn zak, en ik zie dat ik twee berichtjes heb. Met tegenzin open ik het eerste ervan, dat afkomstig is van mijn zaakwaarnemer.

RICH: EZ, man. Ik had geregeld dat er vanavond een meisje bij de kleedkamer stond te wachten, maar je liep zo langs haar heen. Het zou een goed mediamoment zijn geweest om samen naar buiten te komen. Is er iets aan de hand?

Ik blaas mijn wangen bol en puf gefrustreerd. Als ik een meid wil, heb ik echt geen hulp van Rich nodig, en de media snappen ondertussen wel dat ik een rokkenjager ben. Dat hoef ik niet elke keer opnieuw te bewijzen. Zoveel was wel duidelijk tijdens het interview met de *Chicago Tribune*, waarbij ik er nauwelijks een woord tussen kreeg over de sport en onze stichting.

De afgelopen vierentwintig uur heb ik een rottige nederlaag geleden en twee keer over mijn moeder gehoord, dus na de wedstrijd had ik geen zin om nog extra de controverse op te zoeken. Dat ik een avondje niet de playboy uithang zal heus mijn imago niet verpesten of mijn contract voor volgend seizoen in gevaar brengen.

Zonder iets terug te schrijven naar Rich open ik het andere berichtje, en meteen verdwijnt de gepijnigde uitdrukking die ik al de hele avond op mijn gezicht heb. Ik stoot Maddison aan en laat hem de tekst en foto zien. ‘Je vrouw heeft me wat gestuurd.’

Ik weet niet wanneer ik voor het laatst zoiets schattigs heb gezien. Mijn niet-biologische nichtje, Ella Jo, staat op een halve meter van de tv ingespannen naar het scherm te staren,

Browse more books at https://gyannidhi.com/

waarop onze wedstrijd aan de gang is. Ze heeft een enorme strik op haar hoofd die haar woeste kapsel ietwat in bedwang houdt, maar het allerleukst is de trui die ze draagt. Het is er een met het nummer 11, en daaronder staat OOM ZEE geborduurd.

LOGAN: Laat dit maar niet aan mijn man zien. Die vermoordt me als hij erachter komt wat ze aanheeft, maar ik dacht dat jij het wel gaaf zou vinden dat je grote vriendin jouw rugnummer draagt.

'Wat flikken ze me nou?' zegt Maddison als hij zijn drie jaar oude dochtertje in een sporttrui ziet met een andere naam dan die van hem.

Er verschijnen drie dansende stipjes op het scherm, en even later komt er nog een bericht van Logan binnen.

LOGAN: Aangezien je mijn man zo graag pest, durf ik te wedden dat je hem op dit moment de foto onder zijn neus houdt.

Ze kent ons allebei veel te goed.

LOGAN: Hoi schat. Ik hou van je. Vermoord me alsjeblieft niet.

Eindelijk barst Maddison in lachen uit. 'Als Ella dat kloteding vanavond aanhad, snap ik wel waarom we verloren hebben.' Hij laat zich onderuitzakken in zijn stoel, vouwt zijn handen op zijn buik en kijkt met een zelfingenomen lachje voor zich uit.

'Eikel,' mompel ik grijnzend.

'Klootzak.'

'Zijn jullie klaar voor de veiligheidsinstructies?'

Ik stuur Logan nog snel een berichtje om haar te bedanken voor de foto, en daarna krijgt Stevie mijn volle aandacht. Het is mijn nieuwe tactiek om haar op de zenuwen te werken. Ze wilde toch zo graag dat ik luisterde? Nou, van nu af aan hang

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ik aan haar lippen bij elk woord dat ze zegt. En dat wordt verschrikkelijk ongemakkelijk.

‘Reken maar van yes!’ Ik stop mijn telefoon weg, leg mijn handen plat op mijn dijen en leun gretig haar kant op.

Ze deinst terug en kijkt me met een verwarde frons aan.

Naast me hoor ik Maddison grinniken, want hij weet precies waar ik mee bezig ben.

‘Okéééé…?’

Stevie legt uit hoe we de nooduitgang moeten openen als er iets mis is, maar wel een stuk vlotter dan vorige keer. Waarschijnlijk omdat ze weet dat ze het praatje elke vlucht van het seizoen zal moeten herhalen. Ik knik enthousiast bij alles wat ze zegt, en elke keer dat haar blauwgroene ogen de mijne vinden, vernauwen ze zich even.

‘Zijn jullie bereid en in staat om te helpen bij een noodsituatie?’ vraagt ze.

‘Ja,’ antwoordt Maddison.

Maar ik? Ik ben wat minder snel van begrip. ‘Vraagje,’ begin ik. ‘Hoe maak je die deur ook alweer open?’

Maddison schudt zijn hoofd, maar ik zie aan het schokken van zijn borstkas dat hij stilletjes zit te grinniken.

Stevie haalt diep adem, waarschijnlijk uit ergernis, en herhaalt wat ze daarnet verteld heeft. ‘Verwijder de plastic plaat, trek de rode hendel naar je toe en laat hem los. De deur gaat dan vanzelf naar buiten toe open.’

Ik knik ijverig. ‘O ja, ik snap het. En wanneer mag ik dat doen?’

Stevie zuigt haar longen opnieuw vol, en ik kan mijn gemene grijns niet langer onderdrukken. Dit is veel te leuk.

‘Als het cabinepersoneel dat zegt.’

‘En hoe…’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jezus, Zanders! Ben je bereid en in staat om te helpen in een noodsituatie of niet?’

Dit is het moment waarop ik in lachen uitbarst. Ik voel me alweer tien keer beter dan toen ik het stadion verliet. Gelukkig zie ik Stevies mondhoeken ook opkrullen, al probeert ze het te onderdrukken. Ze klemt haar volle lippen stijf op elkaar, maar uiteindelijk moet ze een beetje giechelen.

‘Ja, daar ben ik toe bereid,’ geef ik me gewonnen, en ik leun achterover in mijn stoel met een brede grijns op mijn gezicht.

Stevie schudt haar hoofd. ‘Hoog tijd voor een andere baan,’ mompelt ze nog voordat ze wegloopt.

Als de vliegtuigdeuren gesloten zijn, komt Stevie weer naar onze rij toe, en ze blijft naast me in het gangpad staan. Haar blonde collega heeft zich voor in het vliegtuig gepositioneerd, en de derde stewardess neemt het woord via de intercom.

Stevie begint met de veiligheidsdemonstratie. Ze laat zien hoe je je gordel vastmaakt en wat je moet doen als de zuurstofmaskers uit het plafond vallen. Niemand let echt op, maar zelf houd ik mijn ogen strak op haar gevestigd. Ze voelt me waarschijnlijk staren, want ik zie haar wangen onder haar sproeten van kleur verschieten.

‘Dit vliegtuig is uitgerust met zes nooduitgangen,’ vertelt de stewardess over de intercom. ‘Twee aan de voorkant, twee in het midden bij de vleugels en twee achterin.’

‘Je doet het hartstikke goed, lieverd,’ fluister ik.

Stevie schudt haar hoofd en klemt haar lippen op elkaar.

‘De stewardessen wijzen nu naar de uitgangen die het dichtst bij uw stoel in de buurt zitten,’ galmt de stem over de speakers.

Met haar wijs- en middelvingers wijst Stevie naar de nooduitgangen achter in het vliegtuig, en daarna naar die in het midden, waar ik zit. Maar als ze naar de deur aan mijn kant wijst, doet ze dat met alleen haar middelvinger. De boodschap is duidelijk.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kan mijn lachen niet inhouden.

Aan Stevies gezichtsuitdrukking te zien is ze erg tevreden met zichzelf, wat eigenlijk ook wel terecht is. Dat ze zo koppig weigert om een toontje lager te zingen en ongevoelig blijft voor mijn charme, in tegenstelling tot de meeste andere vrouwen, is tegelijkertijd intrigerend en bloedirritant.

X

'Zee!' is het eerste wat ik hoor als ik de volgende dag Maddisons penthouse binnenstap. Een tel later klimt er een schattige driejarige in mijn benen in de hoop dat ik haar oppak.

'Ella Jo!' Ik til het meisje met de woeste haren van de grond en klem haar tegen me aan. 'Hoe is het met mijn allerliefste grietje?'

'Enige grietje,' protesteert ze, en ze duwt met kleine vingertjes tegen mijn wangen.

Daar heeft ze helemaal gelijk in.

'Cadeautje?'

'Ella!' Logans stem galmt door de gang vanuit de kinderkamer. 'Als je iets van je oom wil, dan vraag je dat netjes, hè.'

Ik trek een serieus gezicht naar EJ en probeer uit alle macht mijn grijns te onderdrukken, want ik mag Logans opvoeding natuurlijk niet ondermijnen. Maar toch, Ella zou mij en haar twee andere ooms om alles kunnen vragen wat ze wilde, en het zou niet eens in ons opkomen om nee te zeggen.

Ze zucht beteuterd, maar een tel later verschijnt er alweer een stralende glimlach op haar gezicht, met kuiltjes van jewelste. Ze houdt haar hoofd schuin, drukt haar schouder tegen haar roze wangetje aan en knippert met haar wimpers. 'Cadeautje alsjeblieft?'

Met een bulderende lach hijs ik haar op mijn heup, zodat ik met mijn vrije hand in mijn broekzak kan graven.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Toen Ella een jaar oud was, begon ik rompertjes voor haar te kopen in elke stad waar haar vader en ik een wedstrijd hadden, al was ze nog te jong om dat echt te begrijpen. Het was gewoon een leuk excuus om na elke trip bij mijn kleine nichtje op bezoek te komen. Inmiddels zijn die kleren doorgegeven aan haar broertje, MJ. Vorig jaar, toen ze twee was, ben ik overgestapt op ansichtkaarten. Ze was gek op mooie plaatjes met felle kleuren, en ik kon haar helemaal blij maken met een simpel stukje karton. Nu ze drie is, vind ik het tijd voor een nieuwe upgrade: koelkastmagneten.

Ik trek een klein magneetje met de vlag van de staat Colorado tevoorschijn, en Ella's ogen beginnen meteen te stralen. Het is maar een suf hebbedingetje, maar ze kijkt alsof ze de loterij heeft gewonnen.

'Wauw!' roept ze, en opnieuw is het onmogelijk om niet te lachen.

Misschien dat de manier waarop ze om een cadeau vroeg niet heel beleefd was, maar haar dit magneetje in haar handjes zien houden alsof het een kostbare schat is maakt dat meer dan goed. Ze draait het om en kijkt ernaar met een brede glimlach.

'Hij is voor op de koelkast,' leg ik uit. 'Ik zal er een voor je meenemen uit elke stad waar we spelen.'

Ze knikt enthousiast en wurmt heen en weer in mijn armen om aan te geven dat ze neergezet wil worden. Zodra ze op de grond staat, haast ze zich naar de koelkast. Ze gaat op haar knieën voor de deur zitten en plakt de magneet op ooghoogte, waarna ze hem met haar handen onder haar kin bewondert.

'Wat zeg je dan, lieverd?' Logan schuifelt de keuken in met de kleine MJ in haar armen.

'Dank je wel, oom Zee!' schreeuwt Ella praktisch vanaf de keukenvloer.

'Geen dank, lieve meid.'

Als Logan me het slapende bundeltje in mijn armen duwt, geef ik haar een kus op haar wang. Ze vraagt niet eens of ik mijn neefje wil vasthouden, want het antwoord op die vraag is

Browse more books at https://gyannidhi.com/

meer dan duidelijk. Soms (meestal) kom ik niet in de eerste plaats op bezoek omdat ik zo graag mijn twee beste vrienden wil zien. Ik kom voor de kinderen.

'Hoe voel je je, Lo?' vraag ik, want ze is nog geen twee weken geleden bevallen.

'Ik voel me prima.' Met een stralende glimlach laat ze zich op de bank zakken en trekt haar benen onder zich.

Ik ga ernaast zitten, erop lettend dat ik MJ niet wakker maak. Hij slaapt echter als een blok, en ik vraag me af of het sowieso zou lukken. 'Je ziet er goed uit.'

'Zee, ik zou op mijn tellen passen als ik jou was!' roept Maddison vanuit de hal, maar aan zijn stem is te horen dat hij een grapje maakt.

'Zóóó ontzettend goed!' roep ik om hem te plagen.

'Als je mijn zoon niet in je armen had, zou ik je een pak rammel geven.' Maddison komt de woonkamer binnen, pakt zijn dochter van de vloer en komt naar de bank toe. 'Maar ze ziet er inderdaad goed uit,' zegt hij. 'Ella Jo, is mama niet mooi?'

'Heel mooi,' zucht Ella, waarna ze slaperig haar hoofd tegen haar vaders schouder laat zakken.

Maddison loopt achter de bank langs en blijft bij Logan staan. 'Ik denk dat het iemands bedtijd is. Ik ben zo weer terug, schat.' Hij geeft zijn vrouw een kus. Voordat hij Ella naar haar kamer brengt, blijft hij ook nog even bij mij staan, buigt zich naar me toe en tuit zijn lippen. 'Zo terug, schat.'

'Oprotten, jij.' Grinnikend duw ik zijn gezicht weg.

Mijn blik valt op de rij ramen achter Logan, die helemaal van de vloer tot het plafond lopen. 'Jezus, soms vergeet ik dat jullie zo mijn huis in kijken.' Als ik mijn ogen tot spleetjes knijp, zie ik zelfs mijn marmeren keukeneiland.

Logan kijkt om naar het gebouw aan de overkant van de straat. Als ze zich weer naar me toe draait, verschijnt er een blosje op haar wangen. 'Geloof me, wij vergeten dat nooit.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Weet je hoe vaak Eli en ik je al met iemand in de keuken gezien hebben? Waarom denk je dat ik die gordijnen heb opgehangen?' Ze gebaart naar de dikke verduisteringsgordijnen die tegen de muur geschoven zijn om het zonlicht binnen te laten. 'Het verbaast me dat ik mijn oogbollen nog niet uit hun kassen heb gerukt.'

'Weet je wel hoeveel vrouwen een moord zouden doen voor dat uitzicht? Geniet gewoon van de show.'

'Zo ranzig,' giechelt ze.

Ik lach mee, maar ineens zie ik iets veranderen in haar gezichtsuitdrukking.

'Eli zei dat je zus een telefoontje van je moeder had gekregen.'

Ik zucht, maar ergens ben ik ook wel blij dat dit onderwerp ter sprake komt. Logan is een soort huis-tuin-en-keukentherapeut voor me geworden, al ga ik ook één à twee keer per week naar een professional. Ik vertel Logan vrijwel alles, en dit is iets waar ik al mee rondloop sinds die avond in Denver.

'Inderdaad. Lindsey zei dat ze constant belt omdat ze mij wil spreken.'

'Wat vervelend, Zee. Kunnen we iets voor je doen?'

'Ik weet niet. Hopen dat ze niet opeens voor mijn neus staat of mijn nummer te pakken krijgt?'

Logan is even stil. Ze kijkt me aan en slaat dan haar ogen neer. 'Heb je het al aan je vader verteld?'

Heb ik het aan mijn vader verteld? Ik heb mijn vader eerlijk gezegd bar weinig verteld sinds ik uit huis ging om te studeren. Hij is nou niet de meest liefhebbende en zorgzame ouder die er is. Volgens mij interesseert het hem geen barst dat ik professioneel sporter ben en miljoenen dollars per jaar verdien. Nogal een contrast met mijn moeder, die op dit moment juist uit alle macht mijn leven probeert binnen te dringen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is niet altijd zo geweest. In mijn jeugd hadden hij en ik een fijne relatie. Mijn vader kwam naar al mijn ijshockeywedstrijden. We praatten de hele dag over sport, hij hielp me om mijn techniek te oefenen in de achtertuin, en hij zat me constant achter de vodden als het om mijn cijfers ging, want hij wist dat je alleen in aanmerking kwam voor een sportbeurs als die in orde waren.

Mijn vader is geen slecht mens, maar hij heeft zichzelf compleet op zijn werk gestort toen mijn moeder bij ons wegging. Misschien dat hij alsnog de man probeerde te worden die ze wilde, of in elk geval het geld probeerde te verdienen dat ze wilde hebben, zodat ze terug zou komen. Ik weet het niet. Maar daarmee heeft hij me op zijn eigen manier ook in de steek gelaten. Hij interesseerde zich niet meer voor mijn cijfers en kwam niet meer kijken bij mijn wedstrijden. In plaats daarvan bleef hij tot laat op zijn werk om zichzelf af te leiden van zijn gebroken hart. Tegen de tijd dat hij thuiskwam, lag ik meestal al in bed met een magnetronmaaltijd achter de kiezen. Lindsey studeerde destijds, en ik had me nog nooit in mijn leven zo eenzaam gevoeld.

Dat is de periode waarin mijn paniekaanvallen begonnen. En ik vol opgekropte woede kwam te zitten. En ik er constant mee geconfronteerd werd dat niemand van me hield. Want als ze van me hielden, zouden ze wel zijn gebleven.

Pas veel later, in mijn derde jaar op de universiteit, ging ik in therapie en begon ik aan mijn problemen te werken. Ik besefte dat niemand de plicht had om van me te houden. En dus ging ik van mezelf houden. Niemand anders deed het immers.

‘Zee,’ zegt Logan zachtjes.

‘Hm?’ Terwijl ik de herinneringen van me af probeer te schudden, streel ik met mijn duim over MJ’s ingebakerde ruggetje. Hij ligt nog steeds te slapen in mijn armen. Ik schud mijn hoofd en kijk Logan met een waterige glimlach aan. ‘Ik wil hem er niet mee opzadelen.’ Wat geheimtaal is voor: ik wil zo min mogelijk met hem praten. Maar dat zeg ik niet.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Logan wil dolgraag dat mijn vader en ik onze relatie herstellen. Zelf is ze haar ouders op jonge leeftijd kwijtgeraakt, en ze zou een moord doen om nog een keer met haar vader te kunnen praten. Elke keer als ik zeg dat ik geen behoefte heb om de mijne te spreken, die gewoon nog springlevend is, voel ik me een complete lul.

'Oké.' En met dat ene woord en een droef glimlachje van haar kant is ons gesprek afgelopen.

Ik kijk naar het lieve kleine jongetje in mijn armen, dankbaar dat ik deze mensen tot mijn familie mag rekenen, of ze nou bloedverwanten zijn of niet.

'Hé Zee,' zegt Logan vanaf de andere kant van de bank. 'We houden allemaal ontzettend veel van je.'

Op de een of andere manier voelt die vrouw altijd feilloos aan wat ik het liefst wil horen, net zoals ik voor haar man een open boek ben. Hoe bot en eerlijk ik ook kan zijn, ik vind het soms lastig onder woorden te brengen wat ik nodig heb. Dat ze me allebei zo goed kennen is iets wat ik ontzettend waardeer.

'Ik hou ook van jullie.'

Afgezien van mijn zus zijn dit de enige mensen tegen wie ik die woorden de afgelopen tien jaar heb uitgesproken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

6

Stevie

Evan Zanders is een lul.

Maar ik denk dat ik begin te begrijpen hoe hij in elkaar zit. Er zijn dan misschien drie uitwedstrijden voor nodig geweest, maar goed. Hij doet gewoon zijn uiterste best om me op de zenuwen te werken, en zolang ik net zo hard terugpest, komt het volgens mij wel goed.

Als de deuren van het vliegtuig gesloten zijn en we de kou van Detroit niet meer voelen, begin ik aan mijn gebruikelijke veiligheidsdemonstratie bij de rij met de nooduitgangen. Zoals gewoonlijk vliegen we ’s nachts, en de spelers hebben weinig aandacht voor mijn gezwaai met een zuurstofmasker en gordel.

Op één na dan.

Je kan vast wel raden wie.

Inderdaad, Evan Zanders’ ogen laten me geen moment los. Terwijl ik bezig ben, volgt hij mijn geringste beweging, ook al doe ik precies hetzelfde als ik de afgelopen twee weken gedaan heb.

Terwijl ik de attributen weer opberg in een tasje, begint mijn favoriete onderdeel van de vlucht. Alleen is het deze keer niet mijn favoriete onderdeel, omdat ik nog midden in het gangpad sta als de spelers overeind komen om zich uit te kleden. Ik speur naar een manier om veilig de galley te bereiken en voel een vlaag paniek. Het is hopeloos: overal waar ik kijk staat iemand zijn kleren uit te trekken. Ik ben omsingeld door perfect gebeeldhouwde, bijna naakte mannenlijven.

En het opvallendste mannenlijf van allemaal? Dat vlak voor me is komen staan en het complete gangpad in beslag neemt, zodat ik er niet langs kan?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat is van Evan Zanders.

Ik draai me om en maak aanstalten om naar het voorste deel van het vliegtuig te vluchten, maar blijkbaar heeft de staf vanavond ook besloten om zich om te kleden. Best begrijpelijk, want we zitten op een nachtvlucht naar Chicago. Maar voor mij is er zo geen enkele ontsnappingsmogelijkheid.

Mijn grote bange ogen vinden die van Indy, die daarnet bij de voorste galley de veiligheidsdemonstratie heeft verzorgd. In plaats van een medelijdende blik krijg ik een knipoog en twee opgestoken duimen, waarna ze achter de afscheiding verdwijnt en me overlevert aan de wilde beesten.

De naakte wilde beesten.

Als ik me terugdraai, kan ik het niet helpen dat ik Zanders in de ogen kijk. En logisch ook eigenlijk. Om te beginnen heeft hij een prachtig stel ogen, groenbruin en fonkelend. En ten tweede staat hij letterlijk een armlengte bij me vandaan. Hij zou een stapje terug kunnen doen als hij wilde. Hij heeft er de ruimte voor, ik niet. Maar nee. Vlak voor mijn neus begint hij verleidelijk het jasje van zijn maatpak uit te trekken. Ook deze keer weet ik niet of hij expres zo sexy doet of gewoon van nature overkomt als de hoofdrolspeler in een pornofilm, maar ik heb zo'n vermoeden dat het optie 2 is.

'Alles oké, Stevie?' vraagt Zanders met een ondeugende fonkeling in zijn ogen.

'Yep.' Mijn stem slaat over, en ik schraap mijn keel. 'Yep. Prima. Alles in orde.'

Ik draai mijn hoofd af en masseer mijn nek terwijl Zanders' lange vingers, met al die gouden ringen eromheen, op hun dooie gemak de knoopjes van zijn overhemd beginnen los te maken. Hoewel ik zijn blik voel branden, houd ik mijn ogen strak op de nooduitgang gevestigd. Deels om niet naar hem te staren, en deels omdat ik mijn ontsnapping aan het plannen ben. Het vliegtuig rijdt nog langzaam over de landingsbaan. Als ik nu naar buiten spring, hou ik misschien wat schrammen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

en schaafwonden over aan de smak op het asfalt, maar die branden vast niet zo erg als Zanders' blik.

In mijn ooghoek verschijnt een massa smetteloze bruine huid, en om de een of andere reden moet ik wel kijken.

Zanders heeft zijn bovenlijf ontbloot, en met zijn brede schouders en smalle taille heeft hij het postuur van een fucking superheld. Het lijkt wel alsof zijn spierballen zelf ook spierballen hebben. Mijn aandacht wordt even getrokken door het fonkelen van de dunne gouden ketting om zijn nek, en dan kijk ik hem weer in de ogen.

Zo te zien verkneukelt hij zich.

'Bevalt het uitzicht?' vraagt hij met een spottende grijns.

Ja, hij heeft het gore lef om te grijnzen.

'Mag ik…' Mijn stem klinkt zo'n tien octaven te hoog. Ik schraap mijn keel en zie Zanders' borstkas schudden van het lachen. 'Mag ik er alsjeblieft even langs? Ik moet achter in het vliegtuig zijn.'

En zo ver mogelijk bij jou vandaan, voordat ik een zonnesteek krijg van dat irritant volmaakte lichaam van je.

Ik slik. Hoorbaar. Alsof ik al dagen zonder water door de woestijn dwaal. Wie had verwacht dat bij mijn werk ook persoonlijke stripteases hoorden?

Zijn vingers maken de rits van zijn broek los, die op een hoopje rond zijn enkels valt. Het eerste wat ik zie is een krappe zwarte boxershort, en een fractie van een seconde later wordt mijn blik als vanzelf naar de enorme bobbel aan de voorkant getrokken. En als ik 'enorme' zeg, dan maak ik geen grapje, terwijl hij niet eens hard is. Nu snap ik waarom de vrouwen zich voor zijn voeten werpen. Dat ding verdient een eigen postcode.

'Geniet je ervan?'

'Hm…?' Ik ben volkomen gehypnotiseerd door de anaconda in zijn onderbroek.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Geniet je van het uitzicht, Stevie?’

‘Ja…’ zeg ik half verdoofd. ‘Wat? Nee. Absoluut niet.’ Ik draai me haastig opzij naar de nooduitgang, die er met de seconde aantrekkelijker gaat uitzien.

Zanders’ kwaadaardige gelach galmt na in mijn oren, en op de een of andere manier lijkt het onmogelijk om niet naar hem te kijken. Ik begin bij zijn enkels en volg de inktkrullen die de linkerkant van zijn lichaam grotendeels bedekken – om zijn been heen, langs zijn ribben, zijn arm op. De zwarte inkt en de warme kleur van zijn huid complementeren elkaar op de een of andere manier prachtig. Het klopt gewoon. Ik weet niet hoe ik het anders moet verwoorden.

‘Wil je dat antwoord nog een keertje overdoen?’ vraagt Zanders, die zeker geen haast lijkt te hebben om zijn joggingbroek en T-shirt aan te trekken. Zijn naakte lichaam vult nog steeds het gangpad, en hij heeft zijn handen op de hoofdsteunen aan beide kanten gelegd zodat het volkomen geblokkeerd is. ‘Bevalt het uitzicht?’

Ik doe mijn best om sarcastisch te kijken, want ik ben niet van plan het ego van die gozer nog verder op te blazen. Daarvoor is de zuurstofvoorraad in dit vliegtuig te beperkt. Ik ben van de veiligheid, weet je wel. ‘Meh,’ zeg ik ongeïnteresseerd, waarbij ik mijn armen over mijn borst vouw en hem strak in de ogen kijk.

‘Wat jij wil, lieverd.’

Zanders trekt zijn witte T-shirt over zijn hoofd, en een seconde lang wordt ons oogcontact verbroken door de witte stof. Terwijl hij in een grijze joggingbroek stapt, doe ik mijn uiterste best om niet op de slang in zijn onderbroek te letten.

En een grijze joggingbroek? Kom op, man.

‘Je hebt een beetje…’ Hij doet alsof hij zijn mondhoek schoonveegt.

Ik weet negentig procent zeker dat ik niet werkelijk sta te kwijlen, maar aan de andere kant zou het me niet verbazen. Toch weiger ik het te checken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij is zo achterlijk knap.

Zijn groenbruine ogen lijken me uit te dagen om aan mijn lippen te voelen.

‘Ik haat je,’ zeg ik om mezelf een houding te geven, maar dat zorgt er alleen maar voor dat hij naar zijn borst grijpt en dubbelklapt van het lachen.

Als Zanders weer rechtop staat, doe ik een poging om langs hem heen te glippen. Ik moet weg uit dit verdomde gangpad. Maar hij houdt me tegen door de stoel naast hem vast te grijpen en me met zijn arm de weg te versperren.

‘Ik lust wel een spa rood.’

Slikkend draai ik mijn hoofd zijn kant op, wat spelen met vuur is. Zijn gezicht is een paar centimeter van het mijne verwijderd, en het is een verdomd mooi gezicht. Ik kan de warmte die van zijn lippen afstraalt zowat voelen. Of misschien is het zijn blik.

‘Er staat achterin een koelkast, dus die spa rood mag je zelf pakken.’ Ik duw zijn arm aan de kant, misschien wat harder dan noodzakelijk, maar hij maakt me aan het blozen, en daar hou ik niet van. Mijn zelfverzekerde masker houd ik graag op.

‘Met extra limoen, lieverd,’ roept hij me na met een zelfingenomen lachje.

Ik rol met mijn ogen, maar tegelijk voel ik mijn wangen branden.

Dat verdomde water heb ik voor hem gehaald.

En daarna nog een flesje, en een kussen, en een zak chips – wat hij allemaal prima zelf had kunnen pakken. We hebben het vliegtuig zo ingericht dat iedereen overal bij kan. Mijn enige hoop is dat het lampje boven zijn hoofd een keer doorbrandt, zodat hij me niet meer kan oproepen. Hij drukt zo vaak op die knop dat het me eigenlijk niet zou verbazen als het zover kwam.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Opnieuw gaat in de galley het blauwe lampje aan dat wil zeggen dat een passagier iets nodig heeft. Ik grom van ergernis. Ik heb net een tosti voor mezelf gemaakt, met perfect gesmolten kaas, en ik heb nog maar een paar happen kunnen nemen.

Indy lacht. ‘Het lijkt erop dat je vriendje aandacht nodig heeft.’ Ze gebaart naar de nooduitgang, waar boven dat stomme perfecte gezicht van Zanders een lichtje brandt. ‘Ik zou ook wel willen gaan, maar we weten allebei dat hij toch weer om jou vraagt.’

Ik rol met mijn ogen, rek mijn nek uit en tover mijn beste stewardessenglimlach op mijn gezicht terwijl ik het gangpad in stap. Maar precies op dat moment zie ik Tara haastig op Zanders aflopen, wat ik helemaal prima vind. Als iemand anders graag voor onze diva wil zorgen, laat ik die taak met alle plezier aan me voorbijgaan.

‘Tara doet het al,’ zeg ik tegen Indy, en ik stap terug de galley in – ons veilige toevluchtsoord.

‘Wedden om twintig dollar dat ze zo komt vertellen dat Zanders om jou vraagt?’

‘Ik verdien niet genoeg om mijn geld te verspillen aan weddenschappen die ik toch niet ga winnen,’ antwoord ik. Dit is onze derde reis van het seizoen, en op geen van de vluchten heeft hij zich laten bedienen door de andere stewardessen.

Tara schraapt haar keel vanuit de doorgang naar het gangpad. ‘Evan Zanders heeft je ergens voor nodig.’

‘Weet je wat hij wil?’ vraag ik voorzichtig. Ik heb mijn best gedaan om een professionele afstand te bewaren, maar het feit dat die kerel mijn werk zo overduidelijk tot een hel probeert te maken begint Tara waarschijnlijk op te vallen. Ik kan maar beter oppassen. Nou ja, het is Zanders die moet oppassen.

‘Nee. Hij zei dat het iets was wat alleen jij kon doen.’ Met strak samengeknepen lippen draait Tara zich om, en ze loopt terug naar voren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik vraag me af of ze gefrustreerd is omdat ik aandacht krijg of jaloers omdat zij die niet krijgt, hoe belachelijk dat ook mag klinken. Als je het soort aandacht wil waarmee Zanders mijn werk zoveel moeilijker maakt ben je niet goed bij je verstand.

'Je schatje heeft je nodig,' plaagt Indy.

'Hou op.'

Terwijl ik door het gangpad naar Zanders toe loop, zitten de overige teamleden hun avondeten naar binnen te werken, dus gelukkig let niemand al te veel op me.

'Heb je iets nodig?' vraag ik zo lief mogelijk, wat in feite helemaal niet zo lief is. Sowieso zou ik mezelf niet als 'lief' omschrijven.

'Ik vind mijn eten niet lekker.' Hij kijkt naar zijn bord, waarop een perfect gebakken filet mignon ligt die hij niet eens heeft aangeraakt.

'Oké? Kan ik iets anders voor je halen?'

'Kun je een tosti maken?'

'Serieus? Eet jij dat soort dingen?'

'Ach, lieverd, maak je je zorgen dat ik niet gezond eet?'

'Nee hoor. Dat kan me geen reet schelen,' antwoord ik naar waarheid, en Maddison schiet zo hard in de lach dat hij bijna stikt. 'Ik ben gewoon nieuwsgierig. Je had trouwens ook aan de andere stewardess kunnen vragen om er eentje voor je klaar te maken toen zij hier net stond, weet je.'

Hij werpt een blik op het voorste deel van het vliegtuig, waar Tara met haar perfecte figuurtje naar ons staat te kijken. 'Ja, maar als het om eten gaat, vertrouw ik jou op de een of andere manier meer dan haar.'

Wat bedoelt hij daar nou weer mee? Bekritiseert hij mijn lichaam of zo? Denkt hij dat ik waarschijnlijk regelmatig dit soort ongezonde rommel eet en dus wel zal weten hoe je een goeie tosti maakt? Ik bedoel, dat klopt, maar toch.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik slik moeizaam, en opeens voel ik me een beetje claustrofobisch. Er is hier te weinig ruimte. Ik sta midden in het vliegtuig, vol in het zicht, en geneer me dood. Mijn uniform lijkt extra nauw om mijn heupen te sluiten, en om mijn borst, en onder mijn armen. Iedereen heeft door dat het niet goed past, dat weet ik zeker. Het eerste wat aan mij opvalt is een lichaam dat een paar pondjes zwaarder is dan vroeger, en het was ontzettend naïef om te denken dat deze mannen me er niet om zouden veroordelen.

Ik heb een vergissing gemaakt, en mijn masker is op dit moment nergens meer te bekennen. Ik vind het vreselijk om me zo kwetsbaar te voelen.

'Stevie?' vraagt Zanders op een geamuseerde toon. 'Ga je je werk nog doen en een tosti voor me klaarmaken, of hoe zit het?'

Ik ontwaak uit mijn trance, knik zonder verder nog iets te zeggen en haast me terug naar de galley om me te verstoppen.

'Stevie?' hoor ik Zanders vragen terwijl ik door het gangpad loop, maar ik draai me niet om.

Ik maak inderdaad een tosti voor hem, maar die breng ik niet zelf naar hem toe. Ik vertoon me zelfs helemaal niet meer in het gangpad totdat we geland zijn in Chicago en iedereen het vliegtuig verlaten heeft.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

7

Stevie

De Chicago Raptors hebben deze week een thuiswedstrijd, wat betekent dat ik een paar dagen vrij heb. En nog mooier: ook de Chicago Devils hebben vanavond vrij, zodat ik eindelijk wat tijd met mijn broer kan doorbrengen.

Ik heb hem alleen nog niet gezien vandaag. Hij had vanmorgen een training en vanmiddag een persconferentie, maar we gaan straks naar de bioscoop. Wat qualitytime als tweeling, zeg maar. Momenteel lig ik lekker opgerold op de bank in zijn fantastische appartement tot hij terugkomt van het stadion.

En ik maak geen grapje: dit appartementencomplex is gestoord. Het is een jaar of vier geleden gebouwd, en Ryan is er een jaar later ingetrokken toen hij voor Chicago ging spelen. Hij heeft dan misschien niet het penthouse, maar hij zit wel vrij hoog, en vanaf zijn balkon heb je een grandioos uitzicht van bijna honderdtachtig graden. We kunnen een groot deel van Chicago overzien, inclusief Lake Michigan.

Vandaag is het uitzicht alleen wat minder omdat het al de hele middag regent dat het giet. Normaal ben ik op mijn vrije dagen in het asiel, maar de honden hoeven met dit weer niet te wandelen, dus ze hadden mijn hulp niet nodig. In plaats daarvan lig ik bij te komen in mijn comfortabelste en lelijkste joggingbroek.

De drie korte reizen die we hebben gemaakt waren een goeie opwarmer voor dit seizoen, want de volgende wordt een stuk langer. Onze eerste stop is volgende week Nashville. De meeste mensen gaan daar waarschijnlijk maar wat graag naartoe, maar ik word er vooral nerveus van. Ik ben vlak buiten die stad opgegroeid, en het was een hele opluchting toen ik er weg kon om aan de Universiteit van North Carolina

Browse more books at https://gyannidhi.com/

te gaan studeren. Nashville heeft gewoon iets waardoor ik het gevoel krijg dat ik niet goed genoeg ben. Niet blond genoeg. Niet lang en slank genoeg. Maar ook weer niet klein en fijn genoeg.

Zo voelde het tenminste in mijn jeugd, en sinds ik voor het ijshockeyteam werk, zie ik er zwaar tegen op om terug te moeten. Bij de NBA heb ik mijn geboortestad kunnen vermijden, maar het is een van de bestemmingen op de NHL-kalender.

Ryan heeft geluk. Hij hoeft niet meerdere keren per jaar terug voor wedstrijden, al zou hij waarschijnlijk met open armen ontvangen worden. Hij was op de middelbare school al een soort lokale beroemdheid, en ik was het tweelingzusje tegen wie de meisjes aardig deden om dichter bij de grote basketbalster te komen.

Aan de andere kant heb ik in Nashville nog wel een paar vrienden van de middelbare school zitten, en hoewel we niet ontzettend hecht zijn, zou het raar voelen om ze niet te laten weten dat ik volgende week in de stad ben.

'Hé Vee!' roept Ryan als hij komt binnenlopen.

Ik ga rechtop zitten op de bank en kijk hem met grote verwachtingsvolle ogen aan. 'Heb je er eentje voor me meegenomen?'

'Geen hallo? Geen "Hoi allerliefste broer van de hele wereld, hoe is het met jou?"'

Ik trek vol walging mijn neus op. 'Gatver, nee.'

'Ja, ik heb er een voor je meegenomen.' Hij gooit een in aluminiumfolie verpakte hotdog op mijn schoot. 'Maar je weet hopelijk dat ik je op een betere avondmaaltijd kan trakteren dan een hotdog van een paar dollar?'

'Niet oordelen graag. De hotdogs van het United Center-stadion zijn het lekkerste wat er is.' Gretig pak ik de hotdog uit, die rijkelijk beladen is met gegrilde uien en chilipepers, met daarbovenop een dikke laag mosterd. Precies zoals ik het lekker vind. 'Hoe laat wil je weg?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Waarheen?’

Mijn hoofd schiet richting de keuken, waar hij inmiddels naartoe is gelopen. ‘De film. We gaan nog steeds voor die van zeven uur, toch?’

‘O, shit, Vee. Ik was helemaal vergeten dat we plannen hadden voor vanavond.’ Hij trekt een schuldig gezicht. ‘Ik heb een afspraakje.’

‘O.’ Dat komt als een verrassing, want mijn broer doet daar normaal niet echt aan.

‘Ik kan het afzeggen.’

‘Je hebt een afspraakje?’

‘Ja, maar ik ga het afzeggen.’

‘Nee, niet doen.’

Ryan heeft nog nooit een date gehad sinds hij naar Chicago is verhuisd. Hij heeft het te druk met basketbal en zijn carrière om zijn tijd aan vrouwen te besteden. Normaal is zijn liefdesleven een onderwerp waar hij het niet eens over wil hebben, en hoogstwaarschijnlijk hoopt hij dat ik hem een excuus geef om af te zeggen. Maar ik ga hem mooi niet helpen bij zijn poging om een verstokte vrijgezel te blijven. Hij is de liefste persoon die ik ken, en hij verdient het om gelukkig te zijn, al gelooft hij volgens mij dat alleen de sport hem dat geluk kan brengen.

Wel weer jammer is dat zijn eerste date in drie jaar tijd precies samenvalt met de avond waarop wij samen iets zouden doen, nadat dat wekenlang niet mogelijk is geweest. Nu het basketbal- en ijshockeyseizoen is begonnen, zien we elkaar maar weinig.

‘Ik wil het goedmaken,’ dringt hij aan. ‘We kunnen naar de film zodra ik deze reeks uitwedstrijden achter de rug heb.’

‘De dag voordat je terugkomt vertrek ik naar Nashville. Maar geen zorgen, we vinden wel een keer een moment om samen iets te ondernemen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryan komt achter de bank staan en slaat zijn armen om mijn schouders. ‘Zeg alsjeblieft dat ik vanavond mag skippen.’

‘Je gaat mooi wel. Wie is ze überhaupt?’

‘Het nichtje van onze *general manager*.’ Ryan gaat op de rugleuning van de bank zitten. ‘Ze moet naar een of andere grote filmpremière, en die man vroeg of ik hem een gunst wilde bewijzen.’

‘Dus je gaat wél naar de bioscoop.’

Ryan grinnikt zachtjes. ‘Ik heb begrepen dat ze haar imago wil opkrikken, en wie kan ze daarvoor beter aan haar zijde hebben dan die saaie goedzak van een Ryan Shay?’

‘Je bent niet saai, Ry.’

‘Ik ben echt retesaai, Vee.’

‘En wat als je haar echt leuk blijkt te vinden?’

‘Niet mijn type. Dit is strikt zakelijk.’

‘Hoe kun je een type hebben als je nooit op een date gaat?’

‘Een meisje dat haar luxeleventje door haar oom laat financieren? Dat zou niemands type moeten zijn.’ Ryan schudt afkeurend zijn hoofd. ‘En over afspraakjes gesproken: er komt een groot liefdadigheidsbal aan waar ik iemand mee naartoe moet nemen.’

‘Perfect. Ik weet nog wel een beroemde filmster die graag broers wegkaapt.’

‘Jij wil toch wel mee hopelijk?’

‘Tuurlijk. Tenzij ik op reis ben voor mijn werk.’

‘Dat is in elk geval niet zo. Het is voor de liefdadigheidsstichting van een van de spelers uit je team, Active Minds of Chicago. Ik zal je mijn creditcard geven zodat je een jurk kan kopen. De dresscode is gala.’

Ik kantel mijn hoofd achterover op de bankleuning om hem een boze blik toe te werpen. ‘Ik heb zelf ook geld. En bovendien zoek ik liever iets tweedehands uit.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryan trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Mooi niet. Vee, je weet dat ik die vintagestijl van je helemaal te gek vind, maar je kan geen tweedehandsje aan naar zoiets.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat de zaal vol zit met de bestbetaalde sporters van Chicago. Op die manier val je hopeloos uit de toon.’

In één klap ben ik overtuigd. Als ik ergens niet op zit te wachten, is het dat soort aandacht. ‘Prima. In dat geval mag je een peperdure jurk voor me kopen zodat ik niet te veel opval tussen die stinkend rijke collega’s van je.’

Er verschijnt een tevreden glimlach op zijn gezicht. ‘Neem straks de zwarte American Express-kaart maar mee.’ Hij geeft een kneepje in mijn schouders, grist met een snelle beweging de hotdog uit mijn handen en neemt een enorme hap.

‘Wat flik jij me nou?’

‘Fuck, wat lekker. Volgende keer moet ik er ook eentje voor mezelf meenemen.’ Hij veegt een klodder mosterd weg uit zijn mondhoek. ‘Dus, Nashville. Ga je Jut en Jul en vertellen dat je in de stad bent?’

‘Als je daar Hannah en Jackie mee bedoelt: dat weet ik nog niet. Ik twijfel.’

Ryan rommelt in de voorraadkast in de keuken, op zoek naar iets lekkers. ‘Niet doen. Die meiden zijn het kwaad in zijn zuiverste vorm.’

‘Het zijn vriendinnen van me.’

‘Het zijn geen vriendinnen van je, Vee. Het zijn secreten.’

Ik slaak een vermoeide zucht. Mijn broer heeft gelijk, maar het waren de twee meisjes die op de middelbare school het dichtst bij me stonden, hoe vaak ik me ook buitengesloten voelde in ons groepje van drie.

‘En over secreten gesproken…’ zeg ik. ‘Heb jij mam nog gesproken?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryan werpt me over zijn schouder een vuile blik toe. ‘Mam is géén secreet.’

‘Niet tegenover jou. Jij bent haar lievelingskind.’

‘Nee, ik heb haar niet gesproken de afgelopen dagen. Maar het is je geraden om haar te vertellen dat je naar Nashville komt. Ze wil je vast zien.’

Dat lijkt me sterk.

‘Ja, uiteraard, ik zal het zeggen.’ Ik kijk mijn broer bewust niet in de ogen, want dan heeft hij meteen door dat ik haar niets wilde vertellen over mijn bezoek aan de stad. Het zou fijn zijn om met pap af te spreken, maar mam? Nee, dank je.

‘Nog even over dat gala…’ Ryan gaat op de armleuning van de bank zitten en kijkt me aan met een behoedzame blik. ‘Eerder vandaag sprak ik Brett.’

‘Waarom?’ reageer ik fel.

Mijn broer haalt een keer diep adem. ‘Hij wil hiernaartoe komen. Om bij dat evenement te kunnen zijn.’

‘Hiernaartoe? Naar Chicago, bedoel je?’

Ryan slaat zijn ogen neer. ‘Ik heb gezegd dat het niet zo’n goed idee was. Hij wist niet dat jij hier ook woont, maar hij doet momenteel ontzettend zijn best om een baan in de sportwereld te vinden. Elk groot team van de stad komt naar dat gala, dus voor hem is het een perfecte gelegenheid om te netwerken.’

Het horen van Bretts naam heeft me in één klap de adem afgesneden, en mijn hersenen zitten nu even zonder zuurstof. De laatste persoon aan wie ik wil denken is mijn broers voormalige teamgenoot van de universiteit… en mijn ex. We zijn het grootste deel van onze studietijd samen geweest, maar hij heeft het meerdere keren uitgemaakt omdat hij iemand anders op het oog had. Zodra hij zich begon te vervelen, probeerde hij het weer bij mij, en ik was de sukkel die hem terugnam. Elke. Keer. Weer. Hij was mijn zwakke plek. Ik hield van hem, en het enige wat ik wilde was dat hij mij ook

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wilde, maar dat deed hij niet. Niet écht. Ik was er alleen om een leegte te vullen. Ik was een warm lichaam om tegenaan te kruipen terwijl hij zocht naar iets beters. Destijds had ik het niet door, maar mijn zelfvertrouwen leed er enorm onder dat ik constant het gevoel had niet goed genoeg te zijn. En natuurlijk begon mijn moeder in diezelfde periode opmerkingen te maken over mijn uiterlijk.

Toen Brett in ons laatste studiejaar een plekje aangeboden kreeg in een trainingsprogramma van een professioneel basketbalteam, liet hij me sneller vallen dan je kan zeggen: 'Ik gebruik je al drie jaar.' Wat in zekere zin ook de boodschap was, zij het niet in zoveel woorden.

Ik herinner het me nog precies. Ik stond bij de kleedkamer op de universiteit te wachten tot mijn broer naar buiten kwam, maar zonder dat ik het wist werd hij op dat moment geïnterviewd op het basketbalveld. Ondertussen waren zijn teamgenoten slap aan het ouwehoeren achter een deur die allesbehalve geluidsdicht was. 'En Stevie dan?' vroeg een van de jongens toen de nieuwe carrièrestap van mijn vriendje ter sprake kwam. Bretts antwoord? 'Vergeet Stevie. Ik ga uit verveling met haar, maar nu word ik een prof. Weet je wel wat voor vrouwen zich straks aan mijn voeten werpen? Denk je echt dat ik bij Shays zusje blijf als ik zoveel betere opties heb?'

En dat was dat. Voor mij was het de druppel, en ik heb hem nooit meer gesproken. Hij heeft in de loop der jaren een paar keer contact met me gezocht, vooral nadat hij in zijn eerste seizoen uit de selectie werd gegooid, waarna hij het nooit meer tot een professioneel NBA-team geschopt heeft. Maar die dag buiten de kleedkamer drong het eindelijk tot me door: hij had nooit echt om me gegeven. En het gevoel dat ik niet goed genoeg ben draag ik nog elke dag met me mee.

Ryan heeft geen idee hoe rottig onze relatie geëindigd is. Brett was zijn teamgenoot op de universiteit en een van zijn beste vrienden, maar mijn gebroken hart was voor hem reden genoeg om afstand te nemen zonder de precieze details te kennen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik wil niet dramatisch doen, maar die gast heeft me een flinke knauw gegeven.

En dat, dames en heren, is waarom ik nooit meer een relatie met een sporter wil. Ze zijn oppervlakkig en zoeken alleen maar een trofee om mee te pronken. En een trofee kun je me nou niet bepaald noemen.

'Ik heb gezegd dat het niet goed uitkwam,' herhaalt Ryan, wat me terughaalt naar het hier-en-nu. 'Maar misschien dat ik hem een beetje kan helpen? Door hem in contact te brengen met wat mediamensen? Ik weet niet, ik heb met die kerel te doen.'

Ryan zou stukken minder met hem te doen hebben als hij wist wat zijn ex-teamgenoot over mij gezegd heeft. Sterker nog, hij zou hem waarschijnlijk een pak rammel geven.

'Ik zeg wel dat hij niet moet komen.'

'Nee.' Ik schud mijn hoofd. 'Hij is een oude teamgenoot van je, Ry. Het is goed. Maar kun je alsjeblieft wel een andere logeerplek voor hem zoeken?'

Hij kijkt me aan met een glimlach waaruit zowel dankbaarheid als begrip spreekt. 'Ga je me ooit nog vertellen wat er tussen jullie gebeurd is?'

'We hebben het uitgemaakt. Einde verhaal.'

'Dat verhaal zou ik toch graag eens horen.' Hij komt weer achter de bank staan, woelt met zijn hand door mijn krullen en loopt naar zijn slaapkamer om zich klaar te maken. 'Hou van je, Vee.'

De herinneringen aan Brett laten een zure nasmaak in mijn mond achter, die blijft hangen terwijl ik de rest van mijn hotdog opeet. Als ik klaar ben, laat ik me achterovervallen op de bank en verstop me onder mijn dikke verzwaarde deken.

De rest van de avond breng ik door in mijn gemakkelijkste joggingbroek, die ook gelijk mijn meest afgedragen kledingstuk is, maar er is niemand in de buurt op wie ik indruk

Browse more books at https://gyannidhi.com/

hoef te maken. Ik ben alleen in dit gigantische appartement, midden in een stad waar ik nog weinig mensen ken. Even overweeg ik Indy een berichtje te sturen en te vragen of zij al iets te doen heeft; het is waarschijnlijk verstandig om haar beter te leren kennen, aangezien we de komende zes à acht maanden regelmatig samen op reis moeten. Maar deze heerlijk zware deken en het feit dat ik totaal geen zin heb om van de bank te komen weerhouden me ervan.

Gelukkig is het opgehouden met regenen, dus zodra ik genoeg kracht bij elkaar heb gesprokkeld om op te staan, kan ik de rest van de avond mijn grote vrienden vertroetelen. En dan heb ik het natuurlijk over de honden van Senior Dogs of Chicago, het asiel dat een stukje verderop zit. Het is een plek waar oudere honden op een nieuw thuis wachten waar ze de rest van hun dagen kunnen slijten. Ik ben er meteen de dag na mijn verhuizing naar Chicago aan de slag gegaan als vrijwilliger. Op de universiteit in North Carolina heb ik iets vergelijkbaars gedaan, en het is een soort passie geworden.

Als ik mijn geld kon verdienen door dieren te verzorgen en ze de liefde te geven die ze zo hard nodig hebben, zou ik het doen. Maar helaas is het asiel een non-profitorganisatie die met behulp van de weinige donaties nog net de eindjes aan elkaar kan knopen. De vrijwilligers werken er puur omdat ze gek op dieren zijn.

Bovendien herken ik mezelf in die honden.

Niet dat ik me op mijn zesentwintigste al oud voel of zo. Ik doel eerder op het gevoel niemands eerste keuze te zijn, en daar weet ik alles van. De meeste mensen geven de voorkeur aan een puppy, dus onze honden brengen in veel gevallen de rest van hun korte leven in het asiel door. Ik zal niet zo dramatisch zijn om te beweren dat geen enkele man interesse in me heeft, maar na dat gesprek over Brett herinner ik me weer precies hoe het voelt om een tweede keus te zijn. En dus maak ik deze lieve oudere honden, die niets anders willen dan een warm thuis en iemand om van te houden, tot mijn eerste keus. Als mijn tweelingbroer niet allergisch voor hondenhaar was, zou ik een appartement vol hebben.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zet de tv aan en zap langs de kanalen tot ik op de wedstrijd van de Raptors stuit. Er zijn nog maar twee minuten te gaan in de laatste periode, en Chicago staat met 4-2 voor. De overwinning lijkt binnen handbereik. Het stadion zit stampvol, zoals ook altijd het geval is wanneer ik een van Ryans wedstrijden bezoek.

Ik weet niet al te veel over ijshockey, maar vanwege mijn werk is het waarschijnlijk goed om er iets over te leren. Ik besluit naar de laatste twee minuten te kijken. In die laatste twee minuten is het enige wat ik te weten kom dat er iets bestaat wat 'icing' heet, al heb ik geen idee wat daarmee bedoeld wordt. Het begrip komt twee keer voorbij.

De beste spelers van de wedstrijd worden omgeroepen, en kijk eens: Evan Zanders krijgt de eerste ster, wat blijkbaar iets is om blij mee te zijn.

'Hoe voel je je vanavond, Zanders?' vraagt een van de omroepers.

Hij tilt zijn trui op om het zweet van zijn voorhoofd te vegen en kijkt recht in de camera met zijn groenbruine ogen en die zelfingenomen megawatt-glimlach. Op een soort arrogante manier komt hij ontzettend aantrekkelijk over. 'Ik voel me prima. Een mooie overwinning voor de jongens vanavond.'

'Gefeliciteerd dat je de eerste ster hebt gekregen. Gaan we dat vanavond nog vieren met een leuke dame?'

Bij de professionele sportwedstrijden die ik in mijn leven heb meegemaakt, heb ik nog nooit zo'n vraag voorbij horen komen. Maar ik weet inmiddels het een en ander over Zanders' reputatie, en volgens mij zijn de meeste mediamensen maar in twee dingen geïnteresseerd: tegen wie hij zich als een lul gedraagt, en in wie hij zijn lul steekt.

Hij vertrekt zijn lippen tot een brutale grijns en kijkt opnieuw recht in de camera. 'Met wel meer dan één leuk iemand.'

Bah. Ik pak de afstandsbediening en zet de tv uit.

Ik trek mijn laptop op schoot en besluit eens voor FBI te spelen, net zoals Indy eerder al gedaan heeft. Als ik zoveel

Browse more books at https://gyannidhi.com/

uren met die lui in een vliegtuig opgesloten zit, kan ik maar beter weten wie ik tegenover me heb.

Rio is de eerste naam die naar voren komt. Er is niet al te veel informatie te vinden over de verdediger met de groene ogen, maar het is duidelijk dat hij de grappenmaker van het team is. Er zijn maar weinig foto's waarop hij niet te zien is met een domme grijns en een ouderwetse boombox. De informatie over de andere teamleden is nog kariger: waar ze naar school zijn geweest, uit welk land ze komen, een paar kiekjes met vrienden en vriendinnen.

De aanvoerder is een ander verhaal. Zodra ik op Eli Maddisons naam klik, verschijnt er een eindeloze rij websites. De universiteit waarop hij gezeten heeft, de teams waarvoor hij gespeeld heeft, en vooral de stichting die hij heeft opgezet. De naam klinkt bekend: Active Minds of Chicago…

Ineens vallen de stukjes op hun plaats: het gala waar ik met Ryan naartoe ga is een liefdadigheidsevenement voor Maddisons organisatie, die zich inzet voor kinderen en tieners die problemen hebben met hun geestelijke gezondheid.

Er komen flink wat foto's voorbij van hem en zijn gezin. Voor mijn gevoel heb ik zijn vrouw weleens eerder gezien, maar ik weet niet precies waar. Iets aan haar rode haar doet in elk geval een belletje rinkelen. Ook zie ik foto na foto van Maddison met zijn dochtertje, plus een videoclipje van vorig jaar waarin ze een persconferentie in de war gooide. Dat was destijds een internetfenomeen.

Het lijkt me duidelijk dat Maddison de familieman van het team is.

En dan is er zijn tegenpool, Evan Zanders. Over hem is al net zoveel info te vinden, maar in dit geval zie ik op Google geen spoor van een gezin. Wel zijn er talloze foto's waarop hij het stadion verlaat met steeds weer een andere vrouw aan zijn arm. En die foto's gaan vergezeld van talloze koppen:

'Evan Zanders van de Chicago Raptors om vier uur nog in de club.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nummer 11 uit de wedstrijd gegooid vanwege gevecht. Boetes dreigen.’

‘Evan Zanders, Chicago’s favoriete bad boy.’

Jezus. Kunnen die lui nog iets anders opschrijven dan clichés?

Eigenlijk heeft mijn laptop mijn verwachtingen alleen maar bevestigd. Ik rol met mijn ogen, klap hem dicht en gooi hem op de bank.

Vervolgens sta ik op, bind mijn krullen in een warrige knot bij elkaar en trek een te grote sweater en mijn Air Force 1-sneakers aan. Voordat ik de deur uit stap, pak ik nog snel een zakje hondensnoepjes van de gangtafel en werp een blik in de spiegel.

Ik zie er niet uit.

Er zitten vlekken op mijn joggingbroek, die op sommige plekken bijna doorgesleten is, en mijn haar is ontembaar. Ik heb geen spoortje make-up op mijn gezicht, en er is een goede kans dat er opgedroogde mosterd op mijn kin zit van die hotdog. Maar de honden trekken zich daar niks van aan, dus ik ook niet.

Als ik mijn telefoon, tas en sleutels gepakt heb, loop ik het appartement uit en neem de lift naar beneden. Ik verheug me erop mijn viervoetige vrienden weer te zien, want ik heb ze een paar dagen moeten missen. Het is iets waar je bij oudere honden rekening mee moet houden: je weet nooit hoeveel tijd je samen nog hebt. Het enige wat je kan doen is zo veel mogelijk van ze houden, want wie weet hoeveel langer ze nog op deze wereld rondlopen?

Terwijl de stalen cabine onderweg is naar de lobby, klinkt er zachte vioolmuziek uit de speakers. Zoals ik al zei is mijn broers appartementengebouw hartstikke luxe, en er wonen alleen maar schatrijke mensen. De portier krijgt vast elke keer een hartverzakking als hij me ziet langslopen in een houthakkershemd, een te groot T-shirt en een stel afgetrapte

Browse more books at https://gyannidhi.com/

sneakers, maar in elk geval is hij te beleefd om er iets van te zeggen.

De lift stopt op de begane grond, en als de deuren openglijden en ik naar buiten stap, bots ik frontaal tegen een keiharde muur op… van spieren.

‘Shit,’ klinkt het, en iemand grijpt me bij mijn armen om me overeind te houden. ‘Alles oké?’

Ik voel me een beetje duizelig na mijn aanvaring met de massieve bonk spieren die voor me oprijst, maar mijn ogen doen het nog prima. Mijn blik kruipt omhoog vanaf de grond, en het eerste wat me opvalt is het contrast tussen mijn vuile sneakers en zijn nette herenschoenen. De man heeft stevige benen, waar zijn op maat gemaakte broek perfect omheen sluit. De stof van zijn spierwitte overhemd is een beetje doorschijnend, zodat ik vaag de tatoeages eronder kan zien, en zodra mijn blik op de gouden ketting om zijn nek valt, weet ik wie ik tegen het lijf ben gelopen.

Mijn blik kruipt nog verder omhoog, en ik zie twee groenbruine ogen naar me terugstaren, met daaronder een ronduit duivelse grijns.

‘Stevie,’ zegt Zanders. ‘Volg je me of zo?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

8

‘Stevie,’ zeg ik bij wijze van begroeting. ‘Volg je me of zo?’

Langzaam gaat haar blik over mijn lichaam, en ik neem het hare al net zo aandachtig op. Haar kastanjebruine krullen zitten in een woeste bos boven op haar hoofd gebonden, en ze draagt zulke ruime kleren dat van haar figuur nauwelijks iets te zien is. Haar blauwgroene ogen zijn omrand met donkere wimpers, en ze draagt zo te zien totaal geen make-up… alhoewel, is dat mosterd op haar kin?

Ze staat maar een paar centimeter bij me vandaan omdat ze zojuist tegen mijn borst op is geknald, en ik houd nog steeds haar bovenarmen vast. Zonder erover na te denken veeg ik met mijn duim voorzichtig de gele smurrie van haar gezicht. Terwijl ik dat doe valt haar mond open en kijkt ze me met grote ogen aan.

Dan schraapt ze haar keel en doet een stap bij me vandaan.

‘Het lijkt eerder alsof je míj volgt,’ kaatst ze terug, waarbij ze haar armen over haar borst kruist en alle kanten op kijkt behalve naar mijn gezicht.

‘Hoezo dat?’ Ook ik kruis koppig mijn armen. ‘Mijn beste vrienden wonen hier.’

Eindelijk kijkt ze me weer aan, met een schuin hoofd, in verwarring gebracht.

‘Eli Maddison,’ zeg ik. ‘Zijn gezin woont in dit gebouw, in het penthouse. Maar hun lift wordt momenteel gerepareerd.’ Ik gebaar door de lobby naar de privélift die ik doorgaans gebruik om dit soort ontmoetingen te vermijden.

Ze kijkt alsof haar iets begint te dagen. ‘Heeft zijn vrouw donkerrood haar?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat is iets aan Logan wat niet te missen valt. ‘Logan. Ja.’

Stevie knikt bedachtzaam.

‘Dus het lijkt me duidelijk dat jij de persoon bent die mij volgt,’ zeg ik nog maar een keer.

Er ontsnapt een verontwaardigd lachje uit haar keel. ‘Ik woon hier. Als een van ons tweeën een stalker is, ben ik het in elk geval niet.’

‘Wat jij wil, lieverd,’ zeg ik, al lijkt het me duidelijk dat ze liegt. Ik wil niet als een rijke klootzak overkomen, maar het kost een fortuin om in dit gebouw te wonen – net als in het mijne, dat aan de overkant van de straat staat. Stevie is stewardess. Ik betwijfel ten zeerste dat ze genoeg verdient om zich zoiets te kunnen veroorloven.

‘Waarom noem je me in godsnaam steeds “lieverd”?’

Ik grinnik boosaardig. Ik had gedacht dat ze wel slim genoeg zou zijn om dat zelf te bedenken. ‘Snap je het niet?’

‘Snap ik wat niet?’

‘Mijn koosnaampje voor je. Het is ironisch bedoeld, want volgens mij zit er in de verste verte niets liefs in jou, lieverd.’

Ze kijkt me een paar tellen strak aan terwijl ze nadenkt over haar antwoord. Bij een andere vrouw had ik me voorbereid op een scheldkanonnade of zelfs een klap, maar bij Stevie werkt het anders. Niets aan haar is voorspelbaar. Ze kan een behoorlijke plaaggeest zijn, maar ze incasseert het net zo makkelijk van anderen.

In plaats van boos te worden, schiet ze in de lach, zo hard dat ze ervan staat te schudden. ‘O, da’s best een goeie.’

Ik kan het niet helpen dat er een glimlach op mijn gezicht verschijnt bij de aanblik van deze wilde meid, die zich kleedt alsof ze vanavond onder een brug moet slapen en midden in een lobby vol smetteloos wit marmer een lachstuip heeft. Ze valt volkomen uit de toon, wat ik eerlijk gezegd fucking fantastisch vind.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Je bent ook zo’n hufter,’ lacht ze.

‘Weet ik.’ Ik grijns net zo hard terug.

Als ze weer wat op adem is gekomen, herhaal ik mijn vraag. ‘Oké, maar nou even serieus. Wat doe je hier?’

Ze haalt diep adem, nog steeds met die glimlach op haar gezicht. ‘Dat heb ik al gezegd. Ik woon hier. Nou ja, mijn broer woont hier. En ik logeer bij hem.’

‘Je broer? Wie is je broer dan?’

Dat moet wel iemand zijn die ik ken. Dit is een grote stad, maar ook weer niet zó groot. Iedereen die zich een woning in dit gebouw kan veroorloven is een of andere steenrijke investeerder of een sporter die miljoenen per jaar verdient.

‘Niemand die jij kent,’ zegt Stevie kortaf. ‘Ik moet ervandoor. Fijne avond verder.’

Ze glipt langs me heen en haast zich door de deur van de lobby de straat op. Ik kijk haar na en draai me weer naar de lift, in gedachten verzonken. Ik ben hier om bij Maddison en Logan langs te gaan, want nu de regen is opgehouden, willen we een drankje doen op hun balkon om de overwinning te vieren. Maar in plaats daarvan draai ik me abrupt om en jog de lobby uit, achter een stewardess aan die er eerlijk gezegd op gebrand lijkt om zo ver mogelijk bij me vandaan te komen.

‘Wacht!’ roep ik haar na.

Ze komt tot stilstand en draait zich om in die belachelijk sjofele outfit van haar. Ik heb werkelijk geen idee waarom ik dit meisje ben nagerend.

‘Waar eh… Waar ga je naartoe? Het is al na middernacht.’

Waarom dat me interesseert is verdomme een betere vraag.

Stevie kijkt over haar schouder in de richting die ze op liep. ‘Ik moet gewoon even iets doen.’

‘Waar dan?’ Nogmaals: waarom interesseert me dat? ‘Chicago is geen veilige plek om ’s nachts in je eentje rond te wandelen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Het is maar een blok hiervandaan. Niks aan de hand.’ Ze draait zich weer om en loopt met snelle passen verder.

Ik rol met mijn ogen, ga op een drafje achter haar aan en pak haar bij haar elleboog. ‘Stevie, wacht.’ Als ze zich omdraait, glijden mijn vingers omlaag langs haar onderarm, waarbij ze over haar lichtbruine huid strelen.

Haar blik gaat naar mijn hand en dan weer naar mijn gezicht. ‘Ja?’

Ja, Evan, wat is dit? Wat wou je in godsnaam zeggen? En waarom blijf je achter een griet aan rennen die je gezelschap overduidelijk niet op prijs stelt?

Ik laat haar arm los en probeer in mijn hoofd een serie woorden aaneen te rijgen tot iets zinnigs. Al sinds onze eerste ontmoeting vind ik het heerlijk om deze vrouw te sarren en in verlegenheid te brengen, maar vanavond ben ik degene wiens charme en vermogen om coherente zinnen te vormen het laten afweten.

Gelukkig zegt zij als eerste iets. ‘Je ruikt naar seks.’

Ik recht mijn schouders en voel een tevreden glimlachje om mijn lippen spelen. ‘Dank je wel.’

Haar gezicht betrekt. ‘Het was niet als compliment bedoeld.’

‘Zo klonk het wel.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Dat viel ook eigenlijk te verwachten. Ging jij je overwinning vanavond niet met een paar leuke dames vieren?’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Heb je naar mijn wedstrijd gekeken?’

‘Ik heb de laatste twee minuten gezien.’

‘Ik zag er bloedgeil uit in mijn sporttrui, toch?’

‘Jij bent echt verliefd op jezelf.’

‘Iemand moet het zijn.’ Mijn vaste antwoord.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Er loopt een stelletje voorbij over het trottoir, en ik zie ze staren en fluisteren. Het is pas vroeg in het seizoen, en omdat ik de laatste tijd niets heel schandaligs heb uitgehaald, laten de paparazzi me nog grotendeels met rust. Toch is het moeilijk om een plek in deze stad te vinden waar ik niet herkend word. Niet dat ik aandacht vervelend vind. In veel gevallen geniet ik er zelfs van.

'Maar nee, er zijn vanavond geen leuke dames,' leg ik uit, al heeft Stevie helemaal niet om uitleg gevraagd. 'De leuke ménsen met wie ik het vanavond wil vieren zijn Maddison en zijn gezin. Ik ben ook goed bevriend met zijn vrouw, en als mijn timing klopt, kan ik hun pasgeboren zoontje zo nog even zien als hij wakker wordt om te eten.' Ik gebaar omhoog richting het penthouse.

'O.' Ze lacht ongemakkelijk. 'Voor de camera klonk het erg seksueel.'

'De media zetten me hoe dan ook wel op die manier neer.' Ik haal mijn schouders op. 'Dus dan kan ik het spelletje net zo goed meespelen.'

'Ja, de media lijken inderdaad een bepaald beeld van je te hebben. Die indruk kreeg ik in elk geval op internet.' Haar ogen worden onmiddellijk groot alsof ze haar mond voorbij heeft gepraat.

'Stevie, lieverd, heb je me soms zitten googelen?' vraag ik veel te geamuseerd.

Haar schouders ontspannen zich, en van het ene op het andere moment lijkt ze weer relaxed en zelfverzekerd. 'Ik heb iedereen in het team gegoogeld. Dus haal je maar niet in je hoofd dat ik alleen naar jou zat te kijken.'

'En wat ben je tegengekomen toen je mij – en niemand anders dan mij – aan het googelen was?'

'Niets wat ik nog niet wist.'

O.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik hou van mijn reputatie en alles wat erbij hoort. De mensen die ik belangrijk vind weten dat ik in de media een personage speel, en alle anderen mogen wat mij betreft geloven dat ik een egoïstische aso ben. Ik pluk er de vruchten van. De vrouwen werpen zich voor mijn voeten vanwege die reputatie. Maar om de een of andere reden voelt het bij deze brutale stewardess anders. Ze is duidelijk niet het soort vrouw dat op mijn reputatie kickt, maar als ze me leuk vond, zelfs een klein beetje, zou het veel grappiger zijn om haar te plagen in het vliegtuig, wat nog steeds mijn missie is voor dit seizoen. Helaas, het lijkt erop dat ze me eerder vervelend vindt en door mijn pesterijtjes alleen maar een grotere hekel aan me krijgt.

Ik zou het geloof ik best fijn vinden als ze me leuk vond. Een leuk persoon, bedoel ik, in algemene zin.

'Geloof niet alles wat je in de media hoort. Veel ervan is gewoon onderdeel van het verhaal dat mijn pr-team graag de wereld in helpt.'

'Dus je wil zeggen dat je niet na elke wedstrijd het stadion verlaat met een nieuwe vrouw? En dat je wel degelijk om andere mensen geeft?'

Ze is zo direct dat ik verbaasd mijn wenkbrauwen optrek. 'Is er iets mis mee om na elke wedstrijd met een nieuwe vrouw het stadion te verlaten?'

'Absoluut niet,' zegt Stevie meteen, wat me even in verwarring brengt. Ik had verwacht dat ze ja zou zeggen. De meeste vrouwen hebben er wel degelijk een probleem mee als een man erop los neukt. 'Maar je zei dat schijn bedriegt. In dit opzicht klopt het beeld dat de media van je schetsen blijkbaar dus wel.'

'Tja…' Ik masseer de achterkant van mijn nek en voel me nogal overvallen door deze wending in ons gesprek. Ik heb niet vaak behoefte om me voor mijn gedrag te verantwoorden, maar om de een of andere reden nu wel. 'Geloof het of niet, maar het komt voor dat ik met zo'n vrouw het stadion uit loop om de verslaggevers foto's te laten maken en haar daarna gewoon in een taxi naar huis zet.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Er verschijnt een verblufte uitdrukking op Stevies gezicht.

‘Maar, ja, er zijn inderdaad ook avonden dat ze wel mee komen. Ik verdien smakken geld aan mijn imago, en het kan geen kwaad om een beetje in het verhaal mee te gaan. Daar kleven zelfs een hoop voordelen aan.’

Stevie grinnikt alsof het kwartje begint te vallen.

Man, ze is echt mooi, en dat ze niet gelijk met haar oordeel klaarstaat is een aantrekkelijke eigenschap – ondanks die soms wat stekelige houding en de vieze, versleten joggingbroek die ze aanheeft.

Stevie kijkt me in de ogen en lijkt zich opeens iets te herinneren. De glimlach verdwijnt van haar gezicht. ‘Ik moet ervandoor.’ Ze draait zich haastig om.

‘Ho eens even.’ Weer jog ik achter haar aan. Ik heb Louboutin-schoenen aan. Niemand hoort te joggen op Louboutins. ‘Heb ik iets verkeerds gezegd of zo?’

Stevie geeft niet meteen antwoord, en ik zie dat ze nerveus met de ring speelt die ze steevast om haar duim draagt. ‘In het vliegtuig…’ begint ze. ‘Wat bedoelde je ermee dat je mijn oordeel over eten meer vertrouwt dan dat van de andere meiden?’

Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

‘Toen je je maaltijd niet lekker vond en wilde dat ik iets anders klaarmaakte. Je zei dat je mij meer vertrouwde dan mijn collega’s als het om eten ging.’

O, dat. Ik was even vergeten dat ze daar zo apart op reageerde.

‘Ja, en wat dan nog?’

‘Wat bedoelde je daarmee?’

Ik heb echt geen idee wat hier aan de hand is.

‘Ik meende het gewoon? Ik vertrouw jouw oordeel meer dan dat van de andere vrouwen aan boord als het om eten gaat.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Maar wat bedóélde je ermee?’ dringt ze aan.

Ik haal een keer diep adem en probeer te bedenken wat er in vredesnaam achter die vraag kan zitten. Vrouwen. Ze zijn stuk voor stuk een beetje gestoord. ‘Luister, Stevie, ik ben maar een eenvoudige jongen…’

‘Nee, dat ben je niet.’

‘Oké.’ Ik lach. Touché. ‘Eenvoudig’ is waarschijnlijk niet het juiste woord om mijn persoonlijkheid te omschrijven. Ik zet geen stap buiten de deur zonder een zorgvuldig samengestelde outfit. ‘Direct dan. Ik ben direct. Als ik iets zeg, dan zit daar geen verborgen betekenis achter. Ik lieg niet. Ik verkoop geen praatjes. Ik meende het gewoon.’

‘Duidelijk.’ Voor de zoveelste keer draait ze zich om, maar ik houd haar tegen door mijn hand op haar arm te leggen.

‘Volgens mij mis ik iets. Zou je alsjeblieft willen uitleggen hoe ik je beledigd heb?’

Stevie stopt het touwtje van die walgelijke hoody in haar mond en begint opnieuw aan de gouden ring om haar duim te draaien. ‘Nou, je zei uitgerekend tegen de vrouw die geen maatje zesendertig heeft dat je haar oordeel over eten meer vertrouwt dan dat van de vrouwen die wel maat zesendertig hebben.’

‘Oké?’

‘Snap je waarom dat voor mij voelt als een oordeel over mijn lichaam?’

Ho, wacht even.

‘Wat?’ vraag ik met grote ogen. ‘Is dat waarom je opeens zo raar deed en je je de rest van de vlucht achterin verstopte? Je dacht dat ik een opmerking over je lichaam maakte?’

Stevie kijkt naar de grond.

‘Ten eerste: zoiets is nog nooit in mijn hoofd opgekomen. Al zijn die kont en dat stel tieten van je echt grandioos.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Gelukkig moet het meisje met de wilde haren tegen wil en dank giechelen.

‘En ik heb geen idee wat die andere vrouwen eten, maar mijn opmerking had niets te maken met je kledingmaat. Ik dacht gewoon aan de avond dat ik je tegenkwam in die bar in Denver, waar je een ongelooflijk lekker uitziende burger voor je had. En toen ik op de thuisvlucht vanuit Detroit naar het toilet ging, zag ik je genieten van een tosti, en toen wilde ik er ook eentje. Wat ik zei had niets te maken met je lichaam, alleen met je smaakpapillen. We vinden dezelfde dingen lekker.’

Er verspreidt zich een blosje over Stevies sproetige wangen. ‘O,’ piept ze. Zo te zien schaamt ze zich over haar overdreven reactie.

‘En als je wel graag een oordeel over je lichaam wil…’ Ik laat mijn blik nog eens demonstratief over haar heen glijden. ‘Je hebt echt een droomlijf. Je mag er weleens wat meer mee pronken. Maar die joggingbroek kan echt niet.’

Eindelijk hoor ik Stevie weer ontspannen lachen. Het is een mooi geluid.

‘Maar even serieus: koop jij je kleren bij de kringloopwinkel of zo?’ Ik neem de versleten stof van haar broek tussen mijn duim en wijsvinger. Als ik er te hard aan zou trekken, zou het ding volgens mij spontaan uit elkaar vallen.

Stevie kijkt naar haar outfit, als je wat ze aanheeft tenminste zo kan noemen. ‘Ja,’ zegt ze zonder aarzelen.

‘Betalen we je niet genoeg? Daar kan ik wat aan doen hoor.’

‘Hoeft niet,’ lacht ze. ‘Ik hou gewoon van tweedehands.’

Daar snap ik dus helemaal niks van. Ik heb een kleermaker die de helft van mijn kleren speciaal voor me maakt, en de andere helft is designerkleding. De afdankertjes van een ander? Nee, bedankt.

‘Koop jij je kleren bij Louis Vuitton, Prada en Tom Ford of zo?’ vraagt ze.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja.’

Stevie lacht. ‘Weet ik. Ik bedoelde het als grapje. Ik zie zelf ook wel dat je alleen maar designerkleding draagt. Je bent een mooie man, Evan Zanders,’ voegt ze eraan toe met een neerbuigend klopje op mijn borst.

‘Ach, lieverd, dus je vindt me mooi?’

Ze rolt plagerig met haar ogen. ‘En kappen met dat gelieverd.’

‘Nooit.’

Stevie staart me met een zachte blik aan. Geen van beiden zeggen we iets, maar toch is het onmogelijk om het oogcontact te verbreken.

Een paar tellen later begint ze achteruit bij me weg te lopen, dezelfde kant op als daarnet. ‘Nou je het zegt, Zanders, eigenlijk betalen jullie me inderdaad niet genoeg. Ik denk dat het tijd wordt voor een loonsverhoging.’

Ik pers mijn lippen op elkaar om een glimlach te onderdrukken. Dit was natuurlijk een inkoppertje voor haar, wat helemaal mijn eigen schuld is. ‘Als je die krijgt, zul je dan voortaan in het vliegtuig wat aardiger voor me zijn?’

Daar denkt ze met een schuin hoofd over na terwijl ze achteruit bij me vandaan blijft lopen. ‘Ik betwijfel het.’

Mijn glimlach wint het. Ik kan hem niet langer tegenhouden.

‘Zul jij wat aardiger voor me zijn door niet de hele tijd als een jengelend kind op dat knopje te drukken?’ vraagt ze met een grijns die doet vermoeden dat ze het antwoord al wel weet.

‘Ik peins er niet over,’ geef ik toe. ‘Misschien is het verstandig om bij de volgende vlucht je hardloopschoenen aan te trekken, want ik ga je flink op en neer laten draven door het gangpad.’

Ik vang haar gelach nog net op, want inmiddels is ze halverwege het blok. ‘Dan moet ik maar even rekken en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

strekken voordat je me aan het zweten maakt!’ roept ze, en dan draait ze zich eindelijk de andere kant op.

Oké, dat bedoelde ze niet seksueel, maar opeens kan ik er alleen maar aan denken hoe prettig het zou zijn om haar op een ándere manier aan het zweten te maken en die weelderige rondingen er stevig van langs te geven. En of ze nou van tevoren rekte of niet, ze zou de volgende dag nog steeds mank lopen.

Ik wil geen creep zijn of zo, maar ik blijf Stevie nastaren tot ze een blok verderop ergens naar binnen gaat. En dat doe ik puur omdat er in Chicago bizar veel misdaad is. Het heeft niks te maken met de manier waarop haar billen en heupen bewegen in die verschrikkelijke joggingbroek die zo de vuilnisbak in kan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

9

‘Heb je vandaag de koppen gelezen?’ Maddison houdt zijn mobieltje vlak voor mijn neus.

Ik zie een of andere roddelpagina met bovenaan in grote letters EVAN ZANDERS: NIEUWE WEEK, NIEUWE VEROVERING. Eronder staat een foto waarop je me het stadion uit ziet komen met de meid die ik gisteravond heb uitgenodigd om naar de wedstrijd te komen.

‘Ga je ze vertellen dat er een taxi klaarstond bij je appartement en dat ze niet eens binnen is geweest? Dat je in plaats daarvan naar ons toe bent gekomen om je nichtje een verhaaltje voor te lezen voor het slapengaan?’

‘Ze mogen geloven wat ze willen.’

‘Je bedoelt: ze mogen geloven wat Rich wil dat ze geloven,’ verbetert Maddison me.

‘Ik moet het spelletje blijven meespelen tot het einde van het seizoen. Rich denkt dat mijn contract niet verlengd wordt zonder dat hele ik-ben-een-egoïstische-klootzak-imago, dus ik zit eraan vast.’

‘Ja, heus. Want Chicago gaat je contract niet verlengen omdat je de beste verdediger van het team bent, en een van de beste in de hele competitie, en al helemaal niet omdat je drie van de afgelopen vier seizoenen finalist was voor de Norris Trophy.’ Het sarcasme druipt van zijn stem. ‘De enige reden waarom ze je contract verlengen is dat je het bed in duikt met een astronomisch aantal vrouwen.’

‘Er staat zoveel op het spel dat ik het liever op veilig speel.’

Zonder dat ik erover nadenk, en zonder dat ik iets nodig heb, schiet mijn hand naar de knop om de stewardess te roepen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ping’ klinkt het door de cabine, en boven mijn hoofd gaat een blauw lampje branden.

‘Zee, laat haar godverdomme eens met rust.’ Maddison schudt zijn hoofd. ‘Over een kwartier landen we in Nashville, en je zit al de hele vlucht op dat rotknopje te drukken.’

‘Ik moet wel. Ik heb mezelf beloofd dat ik Stevies werk dit seizoen tot een hel ga maken. En belofte maakt schuld.’

‘Je lult zwaar uit je nek.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Zee, ik ken niemand die zo bot en direct is als jij, maar je houdt jezelf voor de gek als je denkt dat je haar zo vaak laat opdraven omdat je haar werk moeilijker wil maken.’

‘Waarom zou ik het anders doen?’

Maddison laat zijn hoofd tegen de leuning van zijn stoel zakken en lacht meewarig. ‘Sinds wanneer ben jij zo traag van begrip, gast? Je wil met haar naar bed. Dat is overduidelijk.’

Jemig. Ja, dat klopt, maar ik had gehoopt dat ik niet zo doorzichtig was.

Het is iets wat vorige week tot me is doorgedrongen, toen ik Stevie tegenkwam bij de lift in Maddisons appartementengebouw. Hoe vaal en versleten haar joggingbroek ook mocht zijn, ik bleef me maar voorstellen dat ik hem van haar lichaam rukte en mijn hoofd tussen haar benen begroef. En tijdens ons flirterige gesprekje van die avond verdween mijn laatste spoortje twijfel. Haar brutale en koppige houding frustreert me niet meer. Op dit punt voel ik alleen nog fascinatie en verlangen.

Toen Maddisons privélift gerepareerd was en ik toch de openbare lift bleef gebruiken, in de hoop dat ik de stewardess met de krullen zou tegenkomen – dat was het moment waarop ik wist dat mijn missie voor dit seizoen veranderd was. Het gaat er niet meer om haar een lesje te leren en haar eraan te herinneren voor wie ze werkt. Mijn missie is dat ze me leuk gaat vinden en uiteindelijk hopelijk ook met mij naar bed wil.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar het zou verdacht zijn als ik haar opeens het leven niet meer zuur maak, dus ik blijf daar deze vlucht mee doorgaan. En ondertussen probeer ik mezelf eraan te herinneren dat ik werk en privé gescheiden houd. Het bed in duiken met mijn stewardess is niet echt een optie, hoe vaak ik ook over dat scenario fantaseer.

'Wat nou weer?' vraagt Stevie terwijl ze op het lampje boven mijn hoofd klikt om het uit te zetten.

Ja, Evan, wat nou weer?

Ik heb absoluut niets nodig, maar het is alsof die knop verdomme in een magneet is veranderd. Ik kan maar niet ophouden erop te drukken, in de wetenschap dat er elke keer dat ik het doe een sexy stewardess met een scherpe tong zal verschijnen.

'Eh…' aarzel ik. 'Ik wil…'

Bedenk. Gewoon. Iets. Stomme idioot.

'Ik wil…'

'Hij wil met je naar bed,' oppert Maddison vanaf de stoel naast me.

Wat ik vooral wil is mijn beste vriend een klap tegen zijn achterhoofd geven en hem vertellen dat hij zijn bek moet houden, maar we zitten niet meer op de middelbare school, en op die manier laat ik me bovendien te veel in de kaart kijken. Niet dat ik nou een meester van de subtiliteit ben. Normaal zeg ik gewoon wat ik wil, maar in dit geval is wat ik wil iets wat ik niet mag hebben – of liever gezegd: iemand die ik niet mag hebben.

Ik draai mijn hoofd naar Maddison en kijk hem strak in de ogen, zonder te knipperen. Met mijn blik vertel ik hem dat hij een hengst kan verwachten zodra we uit het vliegtuig stappen. Het zorgt er alleen maar voor dat hij een lachbui krijgt. Blijkbaar vindt hij zichzelf buitengewoon hilarisch.

Als ik me weer tot Stevie wend, zie ik dat ze haar best doet om haar gezicht in de plooi te houden. Aan de blik in haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

blauwgroene ogen te zien vindt ook zij het allemaal reuze vermakelijk. ‘En wat dacht je van iets wat daadwerkelijk tot de mogelijkheden behoort?’

‘Zie ik je in Nashville nog ergens?’

Wat. Bezielt. Me. In. Jezusnaam? Zie ik je straks in Nashville nog ergens?! Ik klink als een wanhopige loser die bang is dat hij straks niets te doen heeft, alsof ik niet eindeloos veel opties tot mijn beschikking heb. Nashville is voor mij een topstad. Mijn Instagram-inbox staat nu al vol met berichtjes van vrouwen uit Tennessee, en neem van mij aan: als ik het wil, dan zit mijn pik vanavond diep begraven in een van die vrouwen.

‘Goeie vraag,’ wimpelt Stevie me af. ‘Je lijkt me overal te volgen, dus ik neem aan dat je wel weer in dezelfde bar opduikt als ik.’

Maddison kijkt met een verward gezicht mijn kant op. Het zou kunnen dat ik vergeten ben om te vertellen dat ik Stevie buiten het vliegtuig een paar keer ben tegengekomen. En zelfs zonder die informatie heeft hij door dat ik haar wil neuken. Lekker dan.

Op dit moment heb ik voor het eerst in mijn leven geen idee wat ik moet zeggen, maar gelukkig redt de piloot me door via de intercom te vragen of de bemanning zich klaar wil maken voor de landing. Stevie loopt naar achteren.

‘Zee…’ Maddison klinkt nu volkomen serieus. ‘Niet doen.’

‘Wat niet doen?’ Ik voel dat zich een misselijkmakend sluwe glimlach over mijn gezicht verspreidt. Me van de domme houden is niet mijn specialiteit, dus het verbaast me niks dat mijn beste vriend ongeduldig met zijn ogen rolt.

‘Ga niet met haar naar bed. Voor haar bestwil. Ze werkt voor je, en ze moet nog een heel seizoen met ons vliegen. Dat soort roddels verspreiden zich als een lopend vuurtje door de kleedkamer. Dat weet je zelf ook. Dus houd hem voor haar in je broek, man.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik adem diep in en knik. ‘Ik houd werk en privé gescheiden,’ druk ik zowel mijn beste vriend als mezelf op het hart.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

10

Stevie

Ik zit echt op het randje: krullende tenen, benen gespreid, mijn hoofd in het kussen van mijn hotelbed gedrukt. Kronkelend, met de vibrator in mijn hand, knijp ik mijn ogen dicht terwijl mijn draagbare beste vriend mijn gevoelige zenuwen meesterlijk bespeelt.

Ik vlieg nooit ergens naartoe zonder dit ding, en het is alweer even geleden dat ik een goed orgasme heb gehad. Het werd hoog tijd. Dit wordt knalvuurwerk, dat voel ik nu al.

Ik ben zo dichtbij, zo fucking dichtbij, en in mijn hoofd is het een man die dit met me doet, in plaats van het felpaarse rubberen speeltje in mijn hand.

Michael B. Jordan. Ja.

Liam Hemsworth. Ja.

O god, daar gaan we.

Evan Zanders. Nee.

Nee. Nee. Nee. Alsjeblieft, nee.

Maar het is te laat. Mijn hele lichaam verkrampt, en mijn mond klapt open terwijl ik me voorstel dat Evan Zanders de persoon is die me zoveel genot bezorgt. Op het moment dat ik mijn hoogtepunt bereik, kan ik aan niets anders denken dan zijn getatoeëerde huid en zijn groenbruine ogen. De gouden ketting om zijn nek. Zijn rugspieren die als kabels onder zijn huid door lopen. Zijn lange vingers en perfecte tanden. Nee. Fuck, nee.

Zodra het orgasme eindelijk begint weg te ebben, slinger ik mijn vibrator door de hotelkamer. Ik voel me gefrustreerd en verraden. Ben ik echt klaargekomen terwijl ik me voorstelde dat Evan Zanders me een beurt gaf?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ja. Ja, dus.

Heb ik deze week aan iemand anders kunnen denken, nadat ik op die vlucht in Detroit een glimp heb opgevangen van wat hij in zijn broek verstopt?

Nee. Nee, dus.

Wat ook gelijk de reden is waarom ik al zo lang geen orgasme heb gehad – de hele week niet. Elke keer dat ik zijn stomme knappe gezicht voor me zag, heb ik mezelf tegengehouden, totdat ik stijf stond van de seksuele frustratie.

'Stevie!' hoor ik een stel vrouwenstemmen gillen, en er wordt op mijn deur geklopt.

Shit. Is het nu al negen uur?

Ik trek een joggingbroek uit mijn koffer en stap wankelend in de pijpen. Terwijl ik de broek onhandig omhoog probeer te hijsen hups ik al naar de deur, en zodra hij rond mijn billen zit doe ik open.

'Aaah!' Gillend slaan Hannah en Jackie hun armen om me heen.

Op zo'n enthousiast ontvangstcomité had ik niet gerekend. Ik heb mijn oude schoolvriendinnen al tijden niet gesproken, maar ik voelde me verplicht om te laten weten dat ik naar Nashville kwam. We zitten samen in een groepschat, al is dat vooral een gesprek tussen hen tweeën. Toen ik zei dat ik in mijn geboortestad zou logeren, stonden ze erop dat we samen een avondje uit moesten.

'Hé jongens.' Ik beantwoord de knuffel, of doe tenminste een poging, want mijn armen zitten hardhandig tegen mijn lichaam geklemd.

'Zeg alsjeblieft dat je iets anders aantrekt dan dit.' Hannah maakt zich los uit de omhelzing en neemt me van top tot teen op.

'Natuurlijk.' Ik kijk omlaag naar mijn makkelijke kloffie. 'Ik ga me razendsnel omkleden, en dan kunnen we weg.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Als ik naar de outfits van mijn vriendinnen kijk, ben ik blij dat ik iets heb meegenomen wat een beetje buiten mijn comfortzone zit. Hannah heeft een kort jurkje met pailletten aan, en Jackies topje biedt een gulle blik op haar afgetrainde buik. Zelf zou ik het liefst de deur uit gaan in een te groot T-shirt en een baggy spijkerbroek, maar ik voel me in deze stad al genoeg een buitenstaander.

'Is dat jouw vibrator?' vraagt Hannah, die naar het paarse speeltje op de vloer staart.

'Eh…' Aarzelend pak ik het op, en ik prop het in mijn koffer.

Zet dat zelfverzekerde masker op. Kom er gewoon voor uit. Ze weten echt niet dat je daarnet bent klaargekomen terwijl je over een van je cliënten fantaseerde.

'Daar lijkt het wel op,' zeg ik stoer.

Iedere vrouw gebruikt een vibrator, en dat is niets om je voor te schamen. Als je zo'n hulpmiddel tot je beschikking hebt, beschermt dat je tegen domme beslissingen.

Ik trek mijn outfit voor vanavond uit mijn koffer en glip de badkamer in.

'Dus…' begint Jackie met stemverheffing, zodat ik haar door de gesloten deur heen kan horen. 'Hoe is het met Ryan?'

Ik rol met mijn ogen, wat ze gelukkig niet kan zien. Zoals ieder meisje op de middelbare school stond Jackie vroeger te springen om aandacht van mijn broer. Hij wist dat ze een vriendin van me was en heeft nooit iets met haar gedaan, maar elke keer dat ze zijn naam noemt, voelt het alsof er iets achter zit.

'Met hem is alles prima,' antwoord ik ontwijkend terwijl ik het minirokje aantrek dat ik speciaal voor vanavond heb gekocht. Ik kwam het vorige week tegen in de kringloopwinkel, en mijn heupen en kont komen er geweldig in uit. Normaal zou ik zoiets nooit dragen, maar het is alsof er in Nashville een soort onuitgesproken dresscode heerst. Alsof ik hier meer mijn best moet doen. Ik voltooi de look met een paar laarsjes met hakken en een strak topje met lange mouwen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Misschien viel het te verwachten, maar wat Zanders vorige week tegen me zei blijft maar door mijn hoofd spoken.

Je hebt echt een droomlijf. Je mag er weleens wat meer mee pronken…

Als ik een blik op mezelf werp in de lange spiegel, kan ik een glimlach niet onderdrukken. Ik laat mijn joggingbroek en sweater in een hoopje op de badkamertegels liggen en loop mijn hotelkamer weer in.

'O.' Hannahs blik gaat kritisch over mijn lichaam.

'Wat?'

'Niets.' Ze schudt haar hoofd. 'Ik had gewoon niet verwacht dat je zoiets… straks zou aantrekken. Dat ben ik niet van je gewend.'

Op slag is het vonkje oprechte zelfvertrouwen dat ik voelde verdwenen. Ik doe mijn best om mijn masker op te houden, maar dat is hier in mijn geboortestad soms knap lastig. 'Kan ik me beter omkleden?' vraag ik, al heb ik geen idee wat ik anders zou moeten aantrekken. Ik heb maar één setje kleren meegenomen om te stappen.

'Nee, je ziet er prima uit,' zegt Jackie. 'Maar je gaat nog wel iets aan je haar doen, toch?'

Mijn ogen schieten heen en weer tussen Hannah en Jackie, die allebei een volmaakt steil, stralend blond kapsel hebben. Het verschil tussen hun haar en het mijne is iets waar ik me op de middelbare school erg onzeker over voelde. Mensen plaagden me met mijn woeste krullen – zozeer zelfs dat ik ze vrijwel elke dag met een steiltang probeerde te temmen om meer op mijn leeftijdsgenoten te lijken. Maar in de loop der jaren heb ik geleerd om voor mijn specifieke haartype te zorgen, en ik heb al in geen eeuwigheid mijn krullen proberen weg te werken.

'Nee. Ik houd het zo.' Ik veeg mijn haar uit mijn gezicht, pak mijn tas van het bed en loop naar de deur. 'Waar gaan we als eerste naartoe?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Whiskey Town.’

Ik schud direct mijn hoofd. ‘Dat lijkt me geen goed idee. Die tent staat vlak naast het stadion. Goeie kans dat er mensen van het ijshockeyteam rondlopen.’

‘Weten we.’ Jackie grijnst ondeugend. ‘Dat is waarom we er als eerste naartoe gaan. We willen graag kennismaken met een paar van je nieuwe hockeyboys.’ Ze stoot met haar slanke heup tegen de mijne.

‘Dat gaat niet. Daar kan ik problemen mee krijgen.’

Hannah rolt met haar ogen. ‘Stevie, doe niet zo dramatisch. Niemand maakt er een punt van als je toevallig in dezelfde bar terechtkomt als een paar jongens van het team.’

‘Nee, jullie snappen het niet. Ik kan ontslagen worden als ik te vertrouwelijk met ze omga.’

‘Dan doe je dat gewoon niet.’ Jackie haalt nonchalant haar schouders op. ‘Maar dat jij geen lol met ze mag hebben, betekent niet dat wij ook uit hun buurt moeten blijven. Je kan ons op zijn minst aan een paar teamleden voorstellen.’

Ik had beter moeten weten. Had ik maar naar de waarschuwing van mijn broer geluisterd en doorzien dat Hannah en Jackie alleen maar wilden afspreken omdat ik met topsporters werk. Maar nee. Dat kunnen ze verdomme vergeten. Ik weet alleen niet hoe ik mezelf nu nog uit deze situatie kan verwijderen.

Buiten lopen Hannah en Jackie een paar meter voor me uit. Zo te zien hebben ze haast om bij de straat met de grote uitgaansgelegenheden te komen. Het is inderdaad goed mogelijk dat een deel van het team de Whiskey Town opzoekt, want die tent is populair bij ijshockeyfans, maar zo niet, dan willen mijn schoolvriendinnen ongetwijfeld op kroegentocht tot we ze vinden.

Ik kan alleen maar hopen dat Tara vanavond niet uit is. Als zij hier ergens rondloopt en ik in dezelfde bar als het team beland, kan ik het schudden.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Indy heeft me een berichtje gestuurd toen we op onze hotelkamers aankwamen. Ze vond dat ik moest genieten van mijn verblijf in de stad en wilde weten of ik zin had om morgen samen te lunchen. Daar heb ik meteen ja op gezegd, en nu zou ik eigenlijk willen dat ik geen contact had opgenomen met Hannah en Jackie. Het zou veel leuker zijn om een avondje op stap te gaan met mijn coole en lieve collega.

'Hoe zien we eruit?' vraagt Jackie terwijl zij en Hannah buiten de bar snel nog even hun uiterlijk fatsoeneren.

'Geweldig,' antwoord ik zonder echt te kijken.

We laten onze identificatiebewijzen aan de uitsmijter zien, en mijn twee vriendinnen speuren bij binnenkomst gelijk de ruimte af. 'Daar heb je een leeg tafeltje,' roept Hannah, die naar een hoek achter in de drukke bar gebaart. 'Stevie, kun jij twee wodka-soda's voor ons halen terwijl wij die plek inpikken?'

Hannah en Jackie lopen gearmd naar de zitplaats in de hoek. Van achteren zien ze er precies hetzelfde uit: lang blond haar, benen die zo gebruind zijn dat het tegen het oranje aan zit, en een klein en tenger figuurtje.

Ik kijk omlaag naar mijn eigen lichaam, dat volstrekt niet op dat van hen lijkt. Hier in deze stad ben ik me er constant van bewust dat ik uit de toon val. Dat ik er anders uitzie dan de meiden met wie ik ben opgegroeid. Dat ik niet voldoe aan hun schoonheidsideaal.

Terwijl ik me door de menigte richting de bar worstel, voel ik me onzichtbaar. Niemand lijkt in de rij te staan voor een drankje, maar toch gaan de mensen geen centimeter opzij om me erdoor te laten.

Het is nu al een rotavond.

Zelden in mijn leven heb ik me zo onzeker gevoeld. Het is alsof al die andere lichamen om me heen me hyperbewust maken van de ruimte die ikzelf inneem. Alsof ik me moet verontschuldigen voor het feit dat ik besta. Voor mijn formaat.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Voor het feit dat ik niet iel genoeg ben om bij de bar te komen zonder dat er iemand aan de kant moet.

Uiteindelijk begint een stelletje voor me agressief te zoenen, waarbij ze zich gelukkig zo dicht tegen elkaar aan drukken dat ik er net langs kan piepen.

De barkeeper lacht als ze me met een opgeluchte zucht bij de bar ziet verschijnen. ‘Wat zal het zijn?’

‘Mag ik twee wodka-soda’s met limoen en een IPA?’

Ze pakt drie glazen en zet ze bij haar werkstation.

‘Je gróótste IPA graag.’

Er verschijnt een grijns op haar gezicht, en ze verwisselt een van de glazen voor een exemplaar op pintformaat. Als ze begint te tappen, speur ik om me heen, want ik heb het gevoel dat er ergens een paar ogen op me gericht is.

Een paar groenbruine ogen.

In een hoek achter in de bar brengt Zanders zijn bierflesje naar zijn lippen. Zijn ogen fonkelen geamuseerd, en zijn mond plooit zich achter de glazen hals tot een glimlach.

Geruisloos vormen zijn lippen de woorden: ‘Volg je me soms?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

11

Zanders

‘Jij betaalt vanavond de drankjes,’ herinnert Maddison me terwijl we plaatsnemen aan een tafeltje in een overvolle bar tegenover het stadion.

‘Afgesproken.’ Ik houd mijn gezicht onopvallend naar beneden gericht, en Maddison heeft zijn hoed over zijn ogen getrokken; allebei hebben we geen zin om aandacht te trekken. ‘Rio, jij trakteert vanavond,’ roep ik naar mijn jongere teamgenoot.

Maddison schudt grinnikend zijn hoofd.

‘Alweer?’ klaagt Rio over de muziek van de countryband heen. ‘Maar ik trakteer altijd. En ik ben niet eens een rookie meer.’

‘Jij blijft onze rookie tot we een nieuwe vinden die ons bevalt.’

Zonder een woord te zeggen verdwijnt hij richting de bar.

Maddisons duimen schieten ondertussen met honderd kilometer per uur over zijn telefoonschermpje heen.

‘Dat zal Logan wel weer zijn?’ schat ik in.

‘Ja.’ Hij slaakt een tevreden zucht.

Ik kan het Maddison niet eens kwalijk nemen dat zijn vrouw hem zo volledig om haar vinger heeft gewonden. Eigenlijk ben ik alleen maar blij dat hij zich vanavond zijn hotelkamer uit heeft laten lokken. Hij is mijn beste vriend, maar ik heb me er nooit iets bij kunnen voorstellen dat een man de rest van zijn leven met maar één enkele vrouw wil slapen. En dan ook nog eens elke seconde van de dag aan die vrouw denkt.

Maddison haat het reizen en is het liefst thuis, terwijl ik zelf maar één enkele reden heb om me op onze thuiskomst te

Browse more books at https://gyannidhi.com/

verheugen: zijn gezin. Voor mij is het geweldig om elke avond in een andere stad te zijn.

Rio verschijnt weer bij onze tafel met de halzen van een paar bierflesjes tussen zijn vingers. Hij wordt op de voet gevolgd door een sexy roodharig meisje dat haar handen vol shotglazen heeft.

'Nee,' protesteert Maddison met een vermanende blik richting Rio. 'Geen shots. We moeten over minder dan vierentwintig uur spelen.'

'Kijk niet naar mij, aanvoerder,' zegt Rio. 'Er zaten een paar gulle dames aan de bar die een rondje wilden geven. Om ons morgen succes te wensen.'

Ik kijk over Maddisons schouder naar de twee meiden aan de bar. Ze zijn allebei supersexy en steken hun shotglazen in de lucht om te proosten.

'Eén shotje kan geen kwaad.' Ik pak een glaasje met een doorzichtige vloeistof.

Het meisje met de koperkleurige lokken leunt met haar ellebogen op onze tafel, en terwijl ze zich naar Maddison toe buigt steekt ze haar borsten naar voren. 'Ik drink die van jou wel op,' zegt ze met een verleidelijke knipoog. 'Ik vind het niet erg.'

Maddison, Rio en ik barsten in lachen uit, en ze kijkt op met een verwarde frons.

Ik weet dat er sporters rondlopen die zich er niks van aantrekken dat ze getrouwd zijn. Zulke mannen gaan links en rechts vreemd, vooral als ze aan het reizen zijn. Maar Maddison is niet zo'n type sporter. Die gast heeft verdomme de initialen van zijn wederhelft op zijn ringvinger laten tatoeëren.

'Dat is verspilde moeite,' zeg ik tegen het mooie roodharige meisje met een knik naar mijn beste vriend. 'Je kan het beter aan deze kant van de tafel proberen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is alsof ik haar blik griezelig snel op mij zie inzoomen. We tikken onze shotglaasjes tegen elkaar en slaan de tequila tegelijk achterover.

‘Nog eentje?’ vraagt ze met fladderende wimpers.

Ik kijk naar Maddison, die zich duidelijk niet op zijn gemak voelt. Ik had beloofd dat het een avondje met de jongens zou worden, of dat we in elk geval zo zouden beginnen. Het duurt vast niet lang voor hij terug naar het hotel sluipt om zijn vrouw te bellen. Misschien dat ik nadat hij vertrokken is mijn scharrelbestand in Nashville wat kan uitbouwen.

‘Vanavond niet,’ zeg ik tegen het meisje, waarmee ik overduidelijk niet alleen op dat tweede drankje doel.

‘Ik ben Rio!’ komt mijn teamgenoot ertussen, die ook graag aandacht wil.

‘Rio… Da’s een leuke naam.’ Ze knikt dat hij haar moet volgen naar haar twee vriendinnen bij de bar.

Mijn teamgenoot staat haastig op van zijn kruk met een opgewonden blik in zijn groene ogen.

‘Heb ik die jongen dan niets geleerd?’ vraag ik terwijl ik hem nakijk over Maddisons schouder. Rio gedraagt zich alsof hij al weken droogstaat, en dan heb ik het niet over alcohol. ‘Wij gaan niet achter de wijven aan. De wijven komen naar ons toe.’

‘De wijven komen naar jóú toe,’ verbetert Maddison me lachend. ‘Laat mij er alsjeblieft buiten.’

‘Ook goed.’

Twee tenger gebouwde blondines gaan aan het tafeltje naast het onze zitten en proberen meteen oogcontact te maken. Maddison heeft niks door, maar zelf onderwerp ik ze aan een snelle keuring. Ze zijn leuk om te zien, maar met die dikke laag zelfbruiner op hun gezicht zitten ze gevaarlijk dicht bij de Oempa Loempa-status. Op de een of andere manier straalt bovendien van ze af dat ze wanhopig op zoek zijn naar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

aandacht. Ik richt me snel weer op mijn eigen tafeltje, want ik heb geen interesse.

‘Hoe staat het met de plannen voor onze verlate Halloween? Heeft Ella al besloten hoe we ons moeten verkleden?’

Er verschijnt een geamuseerd lachje op Maddisons gezicht. ‘Jazeker.’

‘En?’

Het zal moeilijk kunnen tippen aan vorig jaar, toen een twee jaar oude Ella besloot dat ze de Hulk wilde zijn en de rest van ons groepje zich verkleedde als een stel andere Marvel-personages om langs de deuren te gaan. De buren wisten niet wat ze overkwam toen mijn nichtje ineens voor hun neus stond met een gezicht vol groene verf en achter zich haar ouders en drie ooms in prachtige kostuums.

Ik weet vrij zeker dat wij volwassenen dit verkleedfestijn net zo serieus nemen als Ella zelf. Al sinds haar geboorte is het een traditie om de kostuums op elkaar af te stemmen, en als we Halloween moeten missen omdat we op pad zijn voor onze wedstrijden, zoals dit jaar, dan halen we het ergens in november in.

‘Ze wil Belle zijn, uit *Belle en het Beest*.’

‘Gaaf zeg! Ik reserveer alvast de rol van het Beest.’

Maddison schudt zijn hoofd.

‘Wat? Moet ik die fokking theepot zijn of zo?’

‘Ella heeft me laten weten dat het thema niet *Belle en het Beest* is. Als ik het goed begrijp, worden we dit jaar allemaal Disney-prinsessen.’

Ik stik zowat in mijn bier, en Maddison produceert een diepe, bulderende lach.

‘Prima,’ geef ik me gewonnen, want voor mijn drieënhalf jaar oude grote vriendin heb ik alles over. ‘In dat geval reserveer ik de Kleine Zeemeermin.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ken je mijn dochter niet of zo?’ vraagt Maddison. ‘Ze heeft voor ons allemaal allang een personage uitgekozen. En als je denkt dat mijn vrouw, met die vuurrode haren van haar, jou de rol van Ariël laat wegkapen, dan zit je er mooi naast.’

Ik schiet in de lach. Niet alleen omdat het me verdomd hilarisch lijkt als we straks verkleed als een bende Disney-prinsessen door de straten van Chicago lopen, maar ook omdat we dit gesprek in een overvolle bar in Nashville voeren, omringd door vrouwen die smachten naar onze aandacht. En toch kunnen we het alleen maar hebben over manieren om dat lieve, pittige dochtertje van mijn beste vriend een plezier te doen.

‘Dus, wie word ik?’

‘Jij, vriendelijke vriend, wordt Elsa.’

‘Elsa?!’ roep ik. ‘Maar *Frozen* is een kutfilm.’

‘Onze kleine koningin heeft haar besluit genomen.’ Maddison steekt verontschuldigend zijn handen in de lucht. ‘Zij maakt de regels.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dus ik moet die klote-Elsa zijn? Wil EJ me het graf in jagen of zo?’ Ik moet maar eens serieus in gesprek met mijn nichtje.

Ik breng mijn bierflesje naar mijn lippen, en dan valt mijn blik op een bos kastanjebruine krullen die bij de bar op en neer dansen. Ik zou ze overal herkennen; de afgelopen week heb ik de eigenaar van dat woeste kapsel in gedachten veel te vaak voor me gezien. Waarom gebeurt dit steeds? Het lijkt haast alsof het universum me op de proef stelt.

Stevie staat haar bestelling door te geven, en ik heb de indruk dat de drukke omgeving haar een beetje overweldigt. Is ze weer in haar eentje?

Ik doe mijn best om te blijven zitten waar ik zit, maar het liefst zou ik eropaf gaan, haar op iets te drinken trakteren en misschien een beetje met haar dollen. Ik vind het leuk om haar aan het blozen te maken, hoewel zij de laatste tijd steeds vaker de persoon is die míj aan het blozen maakt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maddison draait zich om op zijn kruk en volgt mijn blik. ‘Dat meen je niet,’ zegt hij. ‘Heb je haar gevraagd hiernaartoe te komen? Zee, waar ben je mee bezig, man?’

‘Ik heb haar helemaal niets gevraagd, en toch blijft dit steeds weer gebeuren. Het is alsof het universum me smeekt om haar te neuken.’

‘Je bent een idioot.’

‘Ik maak een grapje.’ Nou ja, min of meer dan. ‘Maar ze is best lekker, of niet?’

‘Geen commentaar.’ Maddison schudt zijn hoofd. ‘Ze werkt voor ons.’

Op die laatste opmerking ga ik niet in, maar ik blijf naar de stewardess aan de andere kant van de bar staren. ‘Zou het echt het einde van de wereld zijn als we met elkaar naar bed gingen? Ik bedoel gewoon voor een keertje, om de spanning te doorbreken.’

Hij lacht meewarig. ‘Volgens mij ben jij de enige die daaraan behoefte heeft. De laatste keer dat ik het checkte, was ze niet bepaald fan van je.’

‘Iedereen is fan van me.’

Maddison werpt nogmaals een blik over zijn schouder en schudt afkeurend zijn hoofd. ‘Doe wat je niet laten kan, man. Maar die meid moet nog het hele jaar met ons vliegen. Jij neukt haar en vergeet dat ze bestaat, en zij valt voor je. Zo gaat het altijd. Met als enige verschil dat je deze keer na elke uitwedstrijd met haar in het vliegtuig zit.’

Op de een of andere manier klinkt het best prettig om haar na elke wedstrijd te zien. Om mijn glimlach te verbergen breng ik mijn bierflesje naar mijn mond en neem een slok.

Eindelijk kijkt Stevie mijn kant op.

‘Volg je me soms?’ vorm ik met mijn lippen.

‘Je zit echt zwaar in de shit,’ herinnert Maddison me zachtjes.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Stevie draait haar hoofd snel de andere kant op, en het vergt al mijn zelfbeheersing om te blijven zitten waar ik zit en niet naar haar toe te gaan. Met haar gezicht naar beneden en drie drankjes in haar handen wurmt ze zich door de menigte heen. Ze heeft ofwel enorm veel dorst óf is vanavond niet alleen.

Zodra ze achter de bar vandaan stapt en ik haar helemaal kan zien, komt mijn pik met een schok tot leven in mijn broek. Ze ziet er vanavond ongelofelijk lekker uit, met een strak minirokje dat om haar billen spant. Haar benen zijn van nature mooi bruin, ze heeft volle dijen, en de laarzen die ze draagt maken haar nog een paar centimeter langer. Ik ben blij dat ze mijn pronkadvies heeft opgevolgd. Stevie is een stoot van het zuiverste water, en volgens mij heeft ze dat zelf niet eens in de gaten.

Mijn mond valt open als ze mijn kant op loopt, deels omdat het me verbaast dat ze vrijwillig naar me toe komt en deels omdat ze er zo ontzettend sexy uitziet. Haar strakke kleren zijn het tegendeel van de slobberige joggingbroek waarin ik haar vorige week zag, en ze benadrukken al haar welvingen en rondingen.

Maar ze komt helemaal niet naar me toe. In plaats daarvan kijkt ze demonstratief de andere kant op en blijft staan bij het tafeltje naast ons, met die twee wanhopige meiden die nog steeds zitten te staren. Ze richt zich op haar blonde vriendinnen en doet alsof ze zich niet bewust is van mijn aanwezigheid. Nadat ze de drankjes heeft neergezet, gaat ze met haar rug naar me toe zitten, en het is alsof een magneet me overeind trekt uit mijn stoel.

‘Laat haar met rust,’ vermaant Maddison me.

Fuck, hij heeft gelijk. Ik ga weer zitten. Wanneer ben ik in zo’n triest geval veranderd? Maar aan de andere kant: waarom wil ze niet met me praten?

Eerlijk gezegd heb ik nog nooit meegemaakt dat een vrouw niet op mijn aandacht zat te wachten, en nu ik eindelijk weet wat ik wil, denk ik dat de afstand die ze tussen ons creëert mijn verlangen alleen maar aanwakkert.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik probeer me weer op het gesprek met mijn beste vriend te richten, neem nu en dan een slokje van mijn bier, maar dat is een hele opgave. Het is alsof ik selectief doof ben en alleen oor heb voor de stewardess die links van ons met haar twee vriendinnen zit te praten.

Als je ze tenminste zo kan noemen.

Het afgelopen halfuur hebben ze niets anders gedaan dan Stevie naar beneden halen. Misschien heeft ze niet door dat dit geen echte vriendinnen van haar zijn, maar mij is het in elk geval meer dan duidelijk. Ik heb ze horen zeggen dat haar kapsel nergens naar lijkt, terwijl het tien keer mooier is dan die vlassige geblondeerde pieken van hen. Ook hebben ze meerdere keren terloops haar lichaam bekritiseerd, en na wat Stevie me vorige week heeft verteld ben ik daar nogal gevoelig voor.

Dat lichaam van haar is gewoon belachelijk, in de beste zin van het woord. Het heeft heerlijk stevige rondingen, en ja, er is meer dan genoeg om je aan vast te houden, maar daar heb ik absoluut geen bezwaar tegen.

Op een gegeven moment zegt een van de twee meiden dat ze nog wat wil drinken en dat Stevie het moet gaan halen. Ik kan mezelf niet langer inhouden en werp een boze blik hun kant op.

Blondine nummer 1 lijkt het op te vatten als een soort uitnodiging, in plaats van als een stilzwijgend ‘Hou gewoon je kop eens’. ‘Die twee kerels daar zitten in het team waarvoor je werkt, toch?’ vraagt ze Stevie zonder haar ogen van me los te maken. Zelf kijk ik alweer de andere kant op, maar ik voel haar staren. ‘Stel ons aan ze voor.’

‘Nee.’ Stevie fluistert, maar omdat ik met gespitste oren zit te luisteren, kan ik prima horen wat ze zegt. ‘Ik bedoel, ja, ze zitten in het team, maar laat ze met rust. Ze zitten er niet op te wachten om door ons lastiggevallen te worden.’

Ik zou het helemaal niet zo vervelend vinden als Stevie me lastigviel.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Je bedoelt dat ze er waarschijnlijk geen idee van hebben dat je voor ze werkt. Kennen ze überhaupt je naam wel?’

De twee blondines barsten uit in een onaangenaam hoog gekakel. Die meiden zijn echt krengen, en ik heb geen idee waarom Stevie besloten heeft haar avond met ze door te brengen.

‘Waarschijnlijk niet,’ antwoordt ze, hoewel ze toch echt beter weet. Ik heb haar al meer keren dan ik kan tellen aangesproken met ‘Stevie, lieverd’.

Het is vreemd om deze versie van Stevie te zien, een versie die keihard over zich heen laat lopen. In de tijd dat ik haar ken, is ze er nooit voor teruggeschrokken om me op mijn nummer te zetten.

In een reflex sta ik op uit mijn stoel, want ik ben er helemaal klaar mee om die meiden zo tegen Stevie te horen praten. Wel prent ik mezelf nog even in dat ik nonchalant moet overkomen. Zo nonchalant mogelijk dan. Ik heb verdomme echt het gevoel dat ik deze week lang niet zo gladjes ben als normaal.

Ik slenter richting het toilet, al moet ik helemaal niet plassen. Als ik Stevies tafeltje passeer, ga ik zachtjes met mijn hand over haar schouders, waarbij mijn vingers de blote huid van haar nek raken. Ze krijgt er meteen kippenvel van, en ik geef een kneepje.

Fuck, haar huid is zacht.

‘Hé Stevie, leuk je te zien, meid,’ zeg ik over mijn schouder, en ik trek een van mijn mondhoeken op tot een scheve grijns. Dan draai ik me om en loop achterstevoren bij haar vandaan, een en al charme, met mijn blik op haar mooie sproetige gezicht gevestigd.

Ze grijpt naar de plek in haar nek waar ik haar heb aangeraakt. Haar wangen worden dieproze, en het ontgaat me niet dat haar vriendinnen verbijsterd toekijken. Met een tevreden gevoel draai ik me om en loop het halletje in.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Terwijl ik in de belachelijk lange rij sta voor een toilet dat ik eigenlijk niet eens hoef te gebruiken, trilt mijn telefoon in mijn zak.

MADDISON: Je zit echt zwaar in de shit.

Daar heeft hij een punt.

MADDISON: Ik beschouw dit maar als mijn seintje om te vertrekken. De rekening is betaald. Zie je morgen.

Hoewel ik niet echt hoef te pissen, doe ik het toch. Ik kan moeilijk meteen teruglopen naar mijn tafeltje. Dan is mijn dekmantel in één klap naar de maan.

Als ik weer naar buiten kom, houd ik mijn hoofd naar beneden in de hoop niet herkend te worden door een drietal kerels in ongelooflijk suffe cowboyoutfits. En dan bedoel ik geen authentieke cowboykleren, maar eerder iets uit de categorie 'Ik ben voor het eerst in het Zuiden en heb me een stel cowboylaarzen laten aansmeren'.

'Die met de glitterjurk is voor mij,' zegt een van de drie met een knikje richting Stevies tafel.

'En ik wil dat andere blondje,' reageert zijn vriend.

'Rot op,' zegt de derde. 'Dan zit ik zeker met dat mollige wijf opgescheept.'

Het kost me al mijn zelfbeheersing om me niet om te draaien en die lamlul een stomp in zijn gezicht te geven. Hij heeft het recht niet om op die manier over haar te praten. Hij weet helemaal niks over Stevie. Nou ja, ik weet ook vrij weinig over haar, maar wat ik wel weet is dat ze tien keer sexyer is dan die twee wanhopige vriendinnen. En ze heeft ook nog eens pit. Hoe kun je daar nou nee tegen zeggen?

Het lijkt me duidelijk dat die vent een klein piemeltje heeft. Dat kan niet anders. Als hij niet in staat is om een vrouw te bevredigen, kan hij dat ook gewoon toegeven, in plaats van er eentje te bekritiseren om zijn eigen ego op te krikken.

O fuck.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zit inderdaad diep in de shit. Het is wel duidelijk: ik moet met haar slapen voordat mijn ballen paars worden van pure frustratie.

De drie patsertjes lopen richting Stevies tafel voordat ik het zelf kan doen.

Maddison is nergens te bekennen als ik weer op mijn stoel ga zitten, en Rio doet nog steeds een poging om de meisjes bij de bar te versieren. Mijn bier is op, en ik wil er niet nog een bestellen op de avond voor een wedstrijd, maar ik kan ook niet weggaan nu Stevie omringd wordt door vijf van de verschrikkelijkste mensen op deze planeet.

Ik spits mijn oren weer om mee te luisteren met het gesprek aan de tafel naast me en probeer tevergeefs om het subtiel te houden. Nu en dan werp ik ook een blik die kant op. Stevies vriendinnen lijken helemaal in de ban van lomperik nummer 1 en 2, wat betekent dat zij een gesprek moet voeren met het grootste stuk vreten van allemaal. Hij laat duidelijk doorschemeren dat hij met haar ‘opgescheept’ zit door een halve meter afstand te houden en te weigeren oogcontact te maken, zelfs terwijl ze aan het woord is.

Ik vind het hartverscheurend om te zien. Zoiets gun ik niemand.

Al even hartverscheurend is dat ik niet in staat ben om te blijven zitten. Ik kom overeind van mijn tafeltje en loop op het hare af.

‘Holy shit, jij bent Evan Zanders!’ roept de jongen die de hele tijd zo bot tegen Stevie heeft zitten doen. ‘Mag ik een handtekening?’

Ik blijf een paar tellen stil om de spanning op te voeren. ‘Nee.’

Dan kijk ik omlaag naar het meisje met de krullen, strijk haar haren uit haar gezicht en duw in een reflex haar kin omhoog zodat ze me aankijkt. Mijn getatoeëerde hand vouwt zich om haar wang, en ik streel met mijn duim over haar blozende sproetige huid.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Stevie staart me aan met een openhangende mond. Niet dat ik het haar kan verwijten. Ik weet zelf ook niet waar ik mee bezig ben.

'Klaar om te gaan?' Ik kijk strak in haar blauwgroene ogen.

Ze antwoordt niet. Ze zit me daar alleen maar stomverbaasd aan te gapen, en de vijf toeschouwers aan het tafeltje kijken al even geschokt.

'Bedankt dat jullie haar gezelschap hebben gehouden,' zeg ik, en ik verstrengel mijn vingers met die van Stevie om haar overeind te helpen. Misschien dat die sukkels niet doorhebben dat ik het sarcastisch bedoel, maar dat is dan hun probleem.

Ze laat zich meeslepen richting de uitgang, nog steeds in een verwarde trance, en ik sla mijn arm om haar schouder om haar te ondersteunen. Van een afstandje voel ik vijf paar ogen in onze rug branden, en om de vertoning nog wat kracht bij te zetten buig ik me voorover en geef Stevie een kus op haar kruin.

Ik heb nog nooit een vrouw op haar hoofd gekust, en ik zal niet liegen: het voelt best raar.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

12

Stevie

‘Wat…’ Ik ben nog steeds zo ontdaan dat ik bijna struikel. ‘Wat doe je?’

Zodra we buiten staan, maak ik me van Zanders los. Een deel van me vond het eigenlijk best prettig om zijn arm over mijn schouders te voelen, maar de rest heeft geen flauw idee wat hier allemaal gebeurt. Zanders lijkt bijna net zo verbaasd als ik over zijn plotselinge aanval van knuffeligheid, en hij blijft vlak voor de drukste bar in de drukste uitgaansstraat van Nashville als bevroren staan.

Uit alle kroegen klinkt geroezemoes en livemuziek.

‘Moet je kijken! Het is EZ!’ Een man haalt zijn telefoon tevoorschijn en maakt een foto van de beroemde ijshockeyer.

‘Zanders!’ Nog meer foto’s en flitsen.

‘Fuck,’ fluistert Zanders, en hij kijkt naar de grond.

‘Is dat je nieuwste scharrel?’ roept een willekeurige toeschouwer. Mijn hoofd schiet die kant op als ik besef dat het over mij gaat. ‘Niet je gebruikelijke type.’

Mijn ogen worden groot en de huid van mijn hele lichaam lijkt te branden van gêne. Overal zijn blikken op me gericht, en er wordt keer op keer geflitst door telefooncamera’s. Ik draai me abrupt om en ga er op een drafje vandoor.

‘Stevie, wacht!’ roept Zanders, die achter me aan komt. Omdat hij een boom van een vent is, met benen die op zichzelf al twee gespierde boomstammetjes lijken, heeft hij me in no time ingehaald. ‘Stevie,’ zegt hij nogmaals en hij trekt me aan mijn arm een donker steegje naast de bar in. ‘Kom hier. Shit. Ren nou niet steeds weg.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik ruk mijn arm los, compleet overrompeld door de hele situatie. ‘Wil je mijn naam alsjeblieft niet hardop zeggen terwijl je fans foto’s van ons staan te nemen? Ik heb geen zin om straks op internet genoemd te worden als een van je groupies.’ En dan dringt tot me door hoe diep ik in de problemen zit. ‘O shit. Dit is een ramp. Een megaramp. Dit kost me mijn baan.’

‘Waar heb je het over?’ vraagt Zanders.

‘Ik mag me niet in het openbaar met je vertonen.’ Ik gebaar richting zijn geweldige lichaam, dat op dit moment alleen verlicht wordt door een klein lampje aan de muur van het gebouw. ‘Dit kost me mijn baan.’ Paniekerig begin ik door de steeg te ijsberen, want ik durf niet meer terug het trottoir op te lopen, waar die fans vast staan te wachten om nog meer foto’s te maken.

‘Stevie, rustig aan.’ Zanders pakt mijn handen en maakt ze voorzichtig los uit mijn haar. Ik schrik als ik het koude metaal van zijn ringen op mijn verhitte huid voel. ‘Waarom zou je ontslagen worden?’

‘Die foto’s,’ kreun ik. ‘Ik mag me niet in het openbaar vertonen met iemand uit het team. Ik raak mijn baan kwijt als ik op te vertrouwelijke voet met jullie omga.’ Het komt eruit als een brabbelende stroom woorden.

‘Wacht, echt?’ Op Zanders’ gezicht verschijnt een verraste uitdrukking, met misschien ook een spoortje… teleurstelling erin? ‘Je mag niet met ons omgaan?’

‘Nee! O god, nee.’ Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en ijsbeer verder, mezelf opvretend van spijt. Ik had nooit de stad in moeten gaan. Het is al een rotavond sinds Hannah en Jackie in het hotel verschenen. Allebei hebben ze me als een stuk vuil behandeld. Ze wilden me alleen maar gebruiken om in contact te komen met de mensen voor wie ik werk. En die kerel met de cowboylaarzen, die hij duidelijk vandaag gekocht had, kon niet eens het fatsoen opbrengen me als een menselijk wezen te behandelen. Ik voelde me op geen enkele manier tot hem aangetrokken maar probeerde gewoon aardig te zijn en een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gesprek op gang te houden, hoe duidelijk hij ook liet blijken dat hij me afstotelijk vond.

En nu die foto's. O god, die foto's.

Als ik opkijk, staat Zanders haastig op zijn telefoon te typen. 'Wat doe je?'

'Ik zorg dat het goed komt.'

'Dat wat goed komt?'

'De foto's.' Hij stopt zijn telefoon in zijn zak. 'Mijn pr-team zit er al bovenop. Als er iets op het internet verschijnt, wordt het even snel weer verwijderd.'

'Kunnen zij dat?'

'Ik betaal ze een hoop geld voor dat soort shit, dus ja. Het is geregeld.'

Ik haal diep adem, en mijn schouders ontspannen zich. 'Bedankt.'

Het laatste wat ik wil is gezien worden als de zoveelste onenightstand van een beruchte rokkenjager, maar het zou nog erger zijn om mijn baan kwijt te raken. Niet omdat ik nou zoveel passie heb voor dit werk, maar vanwege het flexibele rooster. In de weken dat ik thuis ben, kan ik zoveel tijd als ik wil aan mijn échte passie besteden: de honden van het asiel. Ik kan niet veel andere banen bedenken waarbij je soms wekenlang vrij hebt.

'Zei jij niet dat je nooit liegt?' vraag ik plompverloren, want ik sta nog steeds te tollen van wat er daarnet gebeurd is. 'Wat je daar binnen deed leek me toch echt een soort van liegen.' Ik gebaar naar de muur van het gebouw.

Zanders haalt zijn schouders op. 'Soms is er een leugentje om bestwil nodig om te krijgen wat ik wil.'

'Krijgen wat je wil?'

'Ja. En wat ik vooral wilde was je bij die mensen vandaan halen. Dat zijn geen vrienden van je, mocht je die indruk hebben.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik weet dat ze niet… Ik wilde gewoon… Ik vind het lastig om…’ Als ik hem vertel dat ik het moeilijk vind om echte vrienden te maken omdat zoveel mensen me willen gebruiken om dichter bij mijn broer te komen, moet ik ook verklappen wie mijn broer is, en zover ben ik nog niet. ‘Laat maar.’

Zanders wacht tot ik verder praat, maar in plaats daarvan kan ik de prachtige man die voor me staat alleen maar fronsend aankijken. ‘Waarom doe je zo aardig tegen me?’

Hij haalt opnieuw zijn schouders op en kijkt verlegen naar de grond, wat ik nog nooit heb meegemaakt. Verlegenheid is hem normaal volkomen vreemd.

‘Bij mijn weten is het jouw missie om me het hele seizoen het leven zuur te maken. En kunnen we elkaar niet uitstaan,’ ga ik verder. ‘Dus waarom kwam je voor me op?’

De verlegenheid verdampt meteen als Zanders zijn bruingroene ogen opslaat en me aankijkt met een hongerige blik. ‘Denk je dat ik je niet kan uitstaan?’ Met lome bewegingen komt hij twee stappen dichterbij, als een roofdier dat zijn prooi nadert. ‘Als ik je niet kan uitstaan, waarom blijf ik dan steeds op die stomme knop drukken in het vliegtuig in de wetenschap dat jij vervolgens naar me toe komt?’

Eh, omdat je mijn baan in een nachtmerrie wil veranderen?

‘Als ik je niet kan uitstaan’ – hij zet nog een stap naar voren – ‘waarom lukt het me dan niet om je uit mijn hoofd te zetten? En waarom blijf ik me afvragen hoe je smaakt?’

Zijn ogen gaan naar mijn lippen, die zich openen om iets te zeggen. Maar de woorden willen niet komen.

‘Als ik je niet kan uitstaan’ – Zanders schuifelt nog dichterbij, zodat we vlak tegen elkaar aan staan en ik me heel klein voel – ‘waarom heb ik me de afgelopen week dan letterlijk elke minuut van de dag afgevraagd hoe het is om je te neuken?’ Hij kijkt op me neer met een onderzoekende blik, alsof hij probeert te peilen wat er in me omgaat, maar op dit moment heb ik zelf geen idee. ‘Ik wil ontzettend graag met je neuken, lieverd,’ voegt hij er zachtjes aan toe.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het klinkt alsof hij me in de maling neemt, maar tegelijk krijgt mijn zelfvertrouwen er een boost van. Deze man, die waarschijnlijk iedere Amerikaanse vrouw kan krijgen die hij wil, kiest mij. Oké, weliswaar voor één nachtje, maar zelfs dat had ik niet verwacht. Maar hoe dan ook ben ik niet van plan om mijn baan op het spel te zetten door het bed in te duiken met een sporter die na afloop spontaan vergeet dat ik besta.

'Nou, en toch kan ik je niet uitstaan,' zeg ik, in een poging de normale grenzen tussen ons te herstellen.

Hij grinnikt alleen maar, met een brutale grijns op zijn gezicht, en bijt op zijn onderlip. Zijn vingers strijken mijn woeste krullen uit mijn gezicht. 'Daar geloof ik niks van.'

Zijn duim gaat langs mijn jukbeen, en hoewel ik direct door mijn hele lichaam hitte voel opvlammen, weiger ik mijn woorden terug te nemen.

'Bovendien…' vervolgt hij. 'Laten we zeggen dat het klopt en dat je me inderdaad niet kan uitstaan. Haatseks is het beste soort seks.'

Ik houd mijn blik strak op de gouden ketting om zijn nek gevestigd, want op dit moment durf ik hem niet aan te kijken. Onder het glanzende metaal zie ik zwarte inktkrullen en de warme kleur van zijn huid. Het is lastig om me er niet te veel door te laten afleiden.

'Wat zeg je ervan, Stevie?' Zanders duwt met één vinger mijn kin omhoog, zodat we elkaar weer in de ogen kijken. 'Eén wilde nacht.' Hij ontbloot zijn tanden tot een duivelse grijns, een en al verleiding.

Wil ik het? Reken maar van yes. Is het verstandig? Absoluut niet.

Zijn reputatie is het grootste probleem. Die herinnert me aan een belofte die ik ooit aan mezelf heb gedaan: dat ik het nooit meer met een sporter zou doen. Zulke mannen worden continu belaagd door groupies en fans, die allemaal dolgraag ook aan de beurt willen komen. Maar god, hij weet vast wat hij doet in bed, en er is al tijden niemand geweest die me een goed

Browse more books at https://gyannidhi.com/

orgasme heeft bezorgd. Oké, misschien het paarse speeltje in mijn hotelkamer, maar dat is niets vergeleken bij een echte vent.

Ik wil ja zeggen. Mijn vagina wil dat ik ja zeg. Zeg ja, Stevie. Het is maar voor één keer. 'Nee,' antwoordt mijn brein voor me. 'Geen behoefte aan.' Ik geef hem een neerbuigend klopje op zijn borst en doe een stap achteruit. Het komt hopelijk zelfverzekerder over dan ik me voel, want in feite ben ik totaal van slag.

Zanders' lippen vertrekken zich tot een geamuseerde grijns. Hij steekt zijn kin omhoog en kijkt op me neer met een ondeugende blik in zijn ogen. Volgens mij wist hij al van tevoren dat ik nee zou zeggen. Hij vindt het blijkbaar leuk dat ik me niet zomaar gewonnen geef, maar zelf begin ik me behoorlijk op de proef gesteld te voelen.

'De uitnodiging staat.' Hij stapt bij me weg en stopt zijn handen nonchalant in zijn broekzakken. 'Ik hoor het wel als je je niet meer kan inhouden.'

Mijn brein fluistert me het woord 'nooit' in.

'Wat dacht je van nooit?'

'Nooit?' herhaalt hij, en hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Ik slik. 'Hm-hm.'

'Dus…' Langzaam maar zonder enige aarzeling komt hij weer een paar stappen dichterbij, en deze keer loop ik achteruit tot ik met mijn rug tegen de bakstenen muur van de bar sta, waar hij me met zijn gespierde lichaam klemzet. 'Dus je wil nooit door me gekust worden?' Zijn lippen komen vlak voor de mijne tot stilstand, en ik kan haast voelen hoe zacht en warm ze zijn.

Even ben ik in dubio, en mijn ogen gaan naar zijn mond. Ik zie dat hij zijn onderlip bevochtigt met zijn tong. Als gehypnotiseerd staar ik ernaar, maar op de een of andere manier weet ik mijn hoofd te schudden.

Nou, dat is dus een keiharde leugen, Stevie.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn borstkas gaat als een gek op en neer, terwijl Zanders' ademhaling rustig en regelmatig is. We staan zo dicht op elkaar dat het verschil in ritme het enige is waaruit ik nog kan afleiden waar ik eindig en hij begint. Er drukt iets hards tegen mijn onderbuik, net boven mijn dijen, en zodra ik besef dat ik eindelijk voel wat ik tot nu toe alleen heb mogen bewonderen, schrijnt mijn hele lichaam van verlangen.

Hij schuift mijn warrige krullen achter mijn oren. Zijn brede duim gaat langs mijn oorschelp en de gouden ringetjes die erin zitten, en er trekt een volkomen onwelkome huivering van verlangen omhoog langs mijn ruggengraat.

'En je wil dat ik je nooit aanraak?' vraagt hij zachtjes.

Mijn mond zakt open, en ik doe een poging om mijn longen vol te zuigen, al lijkt alle zuurstof ineens uit het steegje verdwenen. Me aanraken? Ik wil dat hij elke centimeter van mijn lichaam aanraakt. Maar als ik al zo heftig reageer met een laag stof ertussen, weet ik niet of ik huid op huid wel kan verdragen.

'Nee…' fluister ik, maar de hapering in mijn stem verraadt dat ik lieg.

Zanders' lippen krullen zich omhoog, maar hij herstelt zich snel weer. Hij haalt zijn vingers van mijn gezicht en stopt zijn handen in zijn zakken. 'Oké, lieverd.' Daarna doet hij een stap achteruit om me meer ruimte te geven, wat, als je op mijn woorden afgaat precies is wat ik wil. Alleen meende ik er niets van.

En nu wil mijn lichaam hem alleen maar weer dicht tegen me aan voelen.

'Maar zodra je besluit eindelijk eerlijk tegen jezelf te zijn, zul je me moeten smeken om je te neuken…'

Ik verstijf compleet.

'Op je knieën,' voegt hij eraan toe, en hij laat zijn blik nog eens uitgebreid over mijn lichaam glijden. Bij mijn mond pauzeert hij, alsof hij wil verduidelijken wat hij met die laatste woorden bedoelde.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zanders zet nog een stap bij me vandaan, en iets van de spanning lijkt weg te ebben. Hij haalt een keer diep adem, en ik zie de geile seksduivel voor mijn ogen transformeren in een gentleman die gebaart dat ik mijn arm door de zijne mag steken. ‘Dan zal ik je nu even terugbrengen naar je hotel.’

Ik kijk hem wantrouwig aan.

Hij rolt speels met zijn ogen. ‘Ik beloof dat ik er niet dichter dan een blok in de buurt zal komen, zodat je collega’s ons niet samen zien.’

Dat was niet waarom ik hem zo aankeek, maar laten we ‘niet samen gezien worden’ inderdaad toevoegen aan de lijst redenen waarom het een slecht idee is dat Zanders meeloopt naar mijn hotel.

‘Ik wil gewoon zeker weten dat je veilig aankomt.’

Zijn glimlach lijkt vriendelijk en oprecht, dus na een korte aarzeling haak ik mijn arm door de zijne en laat me naar mijn hotel begeleiden. Hij neemt een kronkelende route door allerlei straten en steegjes, volgens hem om de fans te ontlopen, al ontgaat me niet dat onze wandeling zo ruim twintig minuten langer duurt.

En al die tijd vlamt in mijn lichaam een verlangen dat ik nog nooit gevoeld heb.

Zanders blijft aan de overkant van de straat staan als ik de lobby in loop. Terwijl ik de deur openduw, werp ik nog een blik over mijn schouder. Hij ziet er imposant uit met zijn bijna twee meter lange lichaam en zijn zorgvuldig samengestelde outfit, al heeft zijn houding iets stijfs. Ik zwaai nog een keer zwakjes, waarna ik het hotel in verdwijn en mezelf dwing niet achterom te kijken. Stel dat ik van gedachten verander over vannacht.

Op het moment dat mijn hoofd het kussen raakt, gaat er maar één ding door mijn hoofd: wat is er daarnet in vredesnaam gebeurd?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

13

Stevie

‘Heb je het leuk gehad gisteren?’ vraagt Indy, waarna ze haar mond volpropt met de typisch zuidelijke specialiteit die we besteld hebben, vegetarische *biscuits and gravy*.

‘Eh…’ aarzel ik. ‘Het was zeker interessant, dat kan ik niet ontkennen.’ Ook ik doe een poging om in één hap zo veel mogelijk koolhydraten naar binnen te krijgen. We zitten in mijn favoriete eettentje in mijn geboortestad, en elk gerecht op het brunchmenu is om een moord voor te doen. Voor mij is dit een must bij een bezoek aan Nashville. Ik krijg vast spijt van deze maaltijd als ik over een paar uur bij mijn moeder langsga en mijn spijkerbroek moet losknopen om adem te kunnen halen, maar dat is het waard.

‘Wat was er zo interessant aan?’

Hm. Even denken. Misschien dat Evan Zanders, de wandelende seksbom, tegen me zei dat hij me wilde neuken. Vlak nadat hij me van mijn botte schoolvriendinnen had gered, die onophoudelijk berichtjes zijn blijven sturen sinds die knuffelstunt van gisteravond.

Of anders dat hij me met zijn enorme lichaam klemzette tegen de muur, en dat de bobbel die ik tegen mijn onderbuik voelde drukken me helemaal van de kook bracht.

Of dat de man die zichzelf de ‘bad boy van Chicago’ noemt plotseling een lieve kant bleek te hebben en meeliep naar mijn hotel.

‘Interessant’ is misschien niet het goede woord voor de gebeurtenissen van gisteravond. Maar wat dan wel? Verwarrend? Opwindend? Schokkend?

Ik zou dolgraag alle details met Indy delen, want ik voel me op dit moment één brok emoties, maar we zijn collega’s, en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

dat volkomen onverwachte moment tussen mij en Zanders is iets waarvoor ik ontslagen kan worden.

‘Het was interessant om mijn schoolvriendinnen weer te zien. Ze zijn eigenlijk helemaal niet aardig, en ik denk dat ik gisteren iets heb kunnen afsluiten.’

‘Echt?’ Indy veegt met haar servet haar mondhoeken schoon. ‘Wat rot, Stevie. Je verdient betere vriendinnen.’

‘Geeft niet.’ Ik maak er geen groot punt van, want dat is het niet. Ergens wist ik al veel langer dat ik het contact met Hannah en Jackie moest verbreken, en die steken onderwater gisteren waren de druppel. In mijn achterhoofd heb ik altijd geweten dat ze alleen met me zijn blijven praten vanwege mijn broer. Ik had alleen niet verwacht dat mijn baan bij dit sportteam een nieuwe variant van diezelfde dynamiek zou creëren. Ryan zou flink pissig zijn als hij ervan wist, wat precies de reden is waarom ik het voor mezelf houd, net als de meeste andere dingen die mijn broer boos kunnen maken.

‘Hoe was jouw avond?’ vraag ik.

‘Niet heel boeiend. Ik wilde uit, maar ik ben nog niet zo gewend aan het charterwereldje, en ik moet bekennen: van die waarschuwing van Tara over persoonlijk contact met de spelers ben ik behoorlijk geschrokken. Het leek me uiteindelijk veiliger om me in mijn hotelkamer op te sluiten.’

Ik krijg een hol gevoel in mijn maag bij de gedachte aan Tara’s constante gedreig over onze omgang met cliënten. Op dat gebied heb ik echt een paar steken laten vallen, hoe toevallig mijn ontmoetingen met Zanders ook waren.

‘Weet jij wat Tara gisteravond gedaan heeft?’ vraag ik terwijl ik nerveus met het eten op mijn bord speel. Wat als zij gisteren ook uit was? Wat als ze ons heeft gezien?

Vanmorgen heb ik het internet afgespeurd naar foto’s van Zanders en mij, maar zijn pr-mensen hebben hun werk blijkbaar goed gedaan. Het lijkt erop dat er geen enkel bewijs van ons samenzijn is uitgelekt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Waarschijnlijk precies wat ze ons verboden heeft. Ik durf te wedden dat ze gisteravond op zoek is gegaan naar de jongens van het team en zich gedragen heeft als de schaamteloze aandachtshoer die ze is.’

Ik kijk op van mijn bord en stel geamuseerd vast dat Indy me met grote ogen van schrik zit aan te staren.

‘O fuck.’ Ze slaat haar hand voor haar mond. ‘Heb ik dat echt hardop gezegd?’

Er valt een stilte terwijl we proberen te peilen of we op één lijn zitten wat betreft het onderwerp Tara. Tot ik ineens dubbelklap van het lachen. Een paar tellen later lacht Indy mee, en het duurt even voor we weer een woord kunnen uitbrengen.

‘Die vrouw is echt zo’n enorme bitch.’ Ik veeg een traan weg uit mijn ooghoek.

‘O god,’ zucht Indy opgelucht. ‘Ik ben ontzettend blij dat we er hetzelfde over denken, want ik wilde je er al wekenlang naar vragen.’

‘Ze is bang dat wij te vertrouwelijk met de spelers omgaan, maar als ze in het gangpad met ze staat te praten, lijkt ze zo ongeveer klaar om ze te bespringen.’ Grijnzend geniet ik van de stoot serotonine waarvoor de lachbui heeft gezorgd. ‘Maar hoe dan ook, het is het niet waard om je baan voor zoiets te verliezen.’

‘Echt niet?’ vraagt Indy met een schuin hoofd. ‘Ik denk dat ik mijn baan wel op het spel zou zetten voor een nachtje stoeien met een van die hockeyjongens.’

Ik kijk haar onderzoekend aan en vraag me af of ze soms iets weet wat ik op dit moment nog niet met haar wil delen. En misschien wel nooit.

‘Bij wijze van spreken uiteraard.’ Ze wijst op zichzelf. ‘Thuis een lieve vriend en zo.’

‘Uiteraard.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

De afgelopen weken heb ik aan Indy gemerkt dat haar relatie met haar vriend, Alex, heel serieus is. Ze maakt dan misschien constant grapjes over de sportmannen, bijvoorbeeld over de stijgende temperatuur terwijl ze zich uitkleden in het vliegtuig, maar ik heb het idee dat ze veel te veel van Alex houdt om hém op het spel te zetten.

'Maar als ik single was en een zekere assistent-aanvoerder van een zeker ijshockeyteam uit Chicago continu met me flirtte, en die man was toevallig ook nog een wandelende seksbom, dan zou ik mijn baan dáárvoor misschien wel op het spel zetten.' Indy werpt me over de tafel heen een suggestieve blik toe.

'Dat Zanders constant op die knop drukt betekent niet dat hij met me aan het flirten is. Hij treitert me gewoon graag.'

'Hm-hm. Hij pest je om je aandacht te trekken, omdat hij met je naar bed wil.'

Ik zwijg. Indy weet niks van onze ontmoetingen buiten het vliegtuig, en toch heeft ze precies door wat er aan de hand is.

'Naar bed kunnen met dat godsgeschenk aan het vrouwelijk geslacht lijkt me het risico meer dan waard.' Indy trekt haar wenkbrauwen op en neemt nog een hap van haar brunch. 'En even voor de duidelijkheid: mocht je ooit de grens overschrijden die sporters en stewardessen van elkaar scheidt, dan is je geheim veilig bij mij.'

Op mijn gezicht verschijnt een dankbaar glimlachje dat hopelijk te vaag is om opgevat te worden als een bevestiging dan wel ontkenning.

'Bij wijze van spreken, uiteraard,' zegt ze voordat ze haar mond weer volpropt.

✈

Als mijn Uber stopt voor het huis van mijn ouders, twintig minuten buiten Nashville, sta ik ineens stijf van de zenuwen. Ik weet niet eens meer wanneer ik hier voor het laatst geweest ben. De afgelopen jaren is het niet vaak gelukt om met de feestdagen allemaal samen te komen, niet alleen omdat Ryan

Browse more books at https://gyannidhi.com/

en ik allebei een drukke baan hebben maar vooral vanwege mijn pogingen om deze stad zo veel mogelijk te vermijden.

'Hé, jongedame,' zegt de chauffeur met een blik over zijn schouder. 'Ik heb zo meteen een nieuwe rit. Tijd om uit te stappen.' Ik neem het hem niet kwalijk, want ik zit al een paar minuten zenuwachtig aan de gouden ring om mijn duim te draaien en te overwegen er gewoon gelijk weer vandoor te gaan.

'Sorry.' Ik haal een keer diep adem, stap uit en strijk mijn blouse glad. Ik voel me behoorlijk benauwd in deze outfit – niet omdat ik nog steeds vol zit van de brunch, maar omdat ik iets heb uitgekozen waaraan ik een gruwelijke hekel heb. Ik bezit maar liefst één stuk bovenkleding dat mijn moeders goedkeuring kan wegdragen, en dat monsterlijke onding heb ik momenteel aan. De blushkleurige blouse is een en al ruches en kant, en hij is ook nog eens gekreukt doordat hij in mijn koffer heeft gezeten. Ik verheug me niet op het onvermijdelijke commentaar dat ik zal krijgen, maar blijkbaar tilde ik er ook weer niet zwaar genoeg aan om een strijkijzer te regelen.

Mijn Uber-chauffeur gaat er meteen vandoor zodra ik het portier dichtklap, en even overweeg ik erachteraan te rennen en hem te smeken me bij mijn hotel af te zetten.

'Vee!' roept mijn vader, die de voordeur van het huis opengooit en zijn armen spreidt. 'Daar heb je mijn favoriete dochter.'

'Ik ben je enige dochter, pap.' Glimlachend loop ik op hem af.

'Voor zover jij weet,' plaagt hij terwijl hij me een knuffel geeft.

Man, wat heb ik hem gemist. Het is echt een lieverd, maar helaas is een bezoek aan hem automatisch ook een bezoek aan mijn moeder, en dat is iets wat ik niet met al te grote regelmaat kan verdragen.

'Ik vind het te gek dat je vanwege die nieuwe baan weer eens deze kant op komt, maar wat heb je in vredesnaam aan?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

fluistert hij zonder me los te laten.

‘Ik wil gewoon dat het zo soepel mogelijk gaat.’

Hij stapt achteruit met zijn handen om mijn bovenarmen en lacht verontschuldigend. Mijn tweelingbroer ziet dan misschien niet dat mijn moeder hem heel anders behandelt dan mij, maar mijn vader heeft het in de gaten. Het brengt hem in een lastige positie, want hij probeert mij te steunen maar houdt tegelijk van zijn vrouw, ondanks haar tekortkomingen.

‘Stevie, welkom,’ zegt mijn moeder zodra ik het huis binnenstap.

Binnen is alles smetteloos schoon, zoals het in mijn jeugd ook was als we wisten dat er iemand op bezoek kwam; we moesten immers een nette indruk wekken. Fijn om te weten dat ik tegenwoordig als bezoeker beschouwd word.

Ze geeft me een snelle en enigszins stijve knuffel en neemt me eens goed op. Op haar zwaar opgemaakte gezicht is de afkeuring duidelijk zichtbaar. Ze strijkt over mijn haar in een poging het te fatsoeneren, maar mijn krullen springen gelijk weer terug.

‘Ga zitten.’ Ze gebaart naar de eettafel. ‘Wil je iets drinken?’

‘We hebben nog een kan ijsthee,’ zegt mijn vader enthousiast. ‘Vanochtend vers gemaakt.’

‘Daar zit veel te veel suiker in, Neal.’

‘Heel graag, pap. Dank je.’

Mijn moeders fijne vingers strijken haar schort glad en gaan naar de parelketting om haar nek. Ze doet duidelijk haar best om niet te direct te zijn. Mijn keurige zuidelijke moedertje zou zich daar nooit toe verlagen, de engel.

‘Hoe is het met je broer?’ Natuurlijk gaat haar eerste vraag niet over mij maar over mijn tweelingbroer.

Ze komt tegenover me aan de tafel zitten, die elegant gedekt is alsof er vanavond een chic diner op het programma staat. Ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

weet dat dat niet zo is. Mijn moeder wil gewoon dat alles er altijd zo mooi mogelijk uitziet.

'Wel oké. Hij heeft het druk met het nieuwe seizoen, maar het gaat goed.'

'Is er een vrouw in zijn leven?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, volgens mij niet.'

'Ach, hij heeft alle tijd,' reageert ze met een achteloos handgebaar. 'Hij is pas zesentwintig, dus hij hoeft zich nergens overhaast op vast te leggen. Het is zo'n goede partij, die jongen.'

Mijn vader komt terug uit de keuken, zet een glas ijsthee voor me neer en geeft me een kus op mijn voorhoofd, waarna hij plaatsneemt naast mijn moeder. 'En jij, Vee?' vraagt hij. 'Hoe is het met jou? Bevalt de nieuwe baan? En hoe is het in het asiel?'

'Met mij is het prima. De baan gaat goed. Druk. En ik vind het heerlijk in het asiel. De eigenaar is een ontzettend lieve vrouw, die dankbaar is voor elk beetje hulp. Ik wou dat ik er fulltime aan de slag kon. Het gebouw is hard aan een verbouwing toe, maar er komen helaas nauwelijks genoeg donaties binnen om voedsel en medicijnen voor de honden te kopen.'

'Heb je een man in je leven?' onderbreekt mijn moeder me.

'Eh, nee. Momenteel niet. Hoe dan ook, de honden zijn zo lief en schattig, en het enige wat ze willen is dat er iemand van ze houdt.'

Mijn vader is een en al oor terwijl ik verder vertel, en ik zie zijn ogen stralen van trots; het doet hem duidelijk plezier dat ik iets heb gevonden waarvan ik zo gelukkig word. Mijn moeder lijkt er anders over te denken.

'Er is een dobermann die Rosie heet. Het is echt een schatje, maar ze ziet er een beetje intimiderend uit, weet je wel. Ze zit al tijden in het asiel, en potentiële nieuwe baasjes lopen voorbij zonder haar een blik waardig te keuren.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘En hoe zit het met Brett?’ vraagt mijn moeder. ‘Dat heb ik altijd een leuke jongen gevonden. Misschien moet je eens contact opnemen om te zien of hij een relatie heeft.’

‘Theresa,’ vermaant mijn vader haar met zachte stem, in de hoop dat ze wat inbindt, maar dat is niet hoe de machtsdynamiek binnen hun relatie werkt.

‘Er is een reden dat Brett mijn ex is.’

‘Tja, Stevie,’ zegt mijn moeder helemaal niet zo onschuldig, ‘je wordt er anders niet jonger op, schat.’

Ja, ik word er inderdaad niet jonger op, maar daar staat tegenover dat ik precies even oud ben als haar zoon, die volgens haar nog alle tijd heeft.

‘Ik heb Hannah en Jackie gisteravond gezien,’ zeg ik om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘O, echt? Ziet die Hannah er tegenwoordig niet beeldschoon uit?’ zegt ze geestdriftig. ‘Ik sprak haar moeder vorige week in de kerk. Weet je dat haar jongere zus zich dit jaar gekwalificeerd heeft voor de Miss Teen Tennessee-verkiezing? Misschien heeft ze interesse in een paar van de jurken die ik voor jou heb gekocht. Je weet wel, omdat ze nooit gedragen zijn en je nu niet meer zouden passen.’

En het is weer zover. Ik zat al te wachten op een opmerking over mijn gewicht of figuur. Eigenlijk is het best verrassend dat het maar liefst twintig minuten heeft geduurd.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ is mijn enige reactie. Ik ben het zat om mijn moeders spelletje nog mee te spelen. ‘Lekker theetje, pap.’

Als ik zijn kant op kijk, verschijnt er een verontschuldigende glimlach op zijn gebruinde gezicht. ‘Heel leuk dat je ons bent komen opzoeken, Vee,’ zegt hij. ‘Maar ik neem aan dat je er zo weer vandoor gaat. Je moet straks werken, toch? Ik geloof dat je vanavond naar Philadelphia vliegt?’

Lief dat hij me een uitweg probeert te bieden. Ik hoef pas over een paar uur op mijn werk te zijn, maar ik houd het niet

Browse more books at https://gyannidhi.com/

veel langer uit in dit huis. ‘Ja, ik moet er inderdaad vandoor.’ Ik sta op uit mijn stoel, en mijn ouders doen hetzelfde.

‘Stevie, schat. Borstel nog wel even je haar voordat je aan het werk gaat, alsjeblieft.’ Mijn moeder geeft me een snelle en ongemakkelijke afscheidsknuffel.

Eigenlijk wil ik zeggen: krullend haar hoor je niet te borstelen.

Hoe haalt mijn haar het in zijn hoofd om uitbundig en eigenzinnig te zijn, in plaats van gewoon steil zoals het hare?

‘Doe ik,’ antwoord ik. Het is het gewoon niet waard.

‘Je ziet er prachtig uit, Vee,’ verzekert mijn vader me, en hij geeft me een extra dikke knuffel. ‘En ik ben zo trots op alles wat je doet, op je werk én als vrijwilliger. Ik ben zo blij dat je iets hebt gevonden waarvan je zo gelukkig wordt.’

‘Dank je, pap.’

Hij werpt een blik op mijn moeder en kijkt dan weer mijn kant op. ‘Ik laat je wel even uit.’ Terwijl hij me met zijn arm om mijn schouder naar buiten begeleidt, trek ik mijn telefoon tevoorschijn en bestel een auto naar mijn hotel. Zodra we voor het huis staan en de voordeur dicht is, zegt hij: ‘Negeer gewoon wat ze zegt, meissie van me.’

‘Hoe dan? Het houdt nooit op.’

‘Ik praat wel met haar.’

‘Wat lost dat op? Je praat al jaren met haar, en ze gedraagt zich nog steeds zo. Niets wat ik doe zal haar ooit tevredenstellen.’

‘Je weet hoe ze is, Vee.’

‘Ja, pap, dat weet ik inderdaad. Maar dat is geen excuus meer.’ Daar komt mijn Uber al aangereden, en ik geef hem nog een snelle knuffel. ‘Hou van je,’ roep ik over mijn schouder terwijl ik vol opgekropte frustratie naar de auto loop.

‘En ik hou van jou, prachtige dochter van me,’ klinkt het terwijl ik instap.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zwaai halfslachtig terwijl ik wegrijd bij een huis dat ik het liefst nooit van mijn leven meer zou bezoeken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

14

Ik speel graag tegen Nashville. Het publiek is ruig en luidruchtig, en ik vind dat heerlijk. De meeste sporters houden van de sfeer bij thuiswedstrijden, waar ze worden toegejuicht door een stadion vol trouwe fans in hun eigen teamkleuren, maar ik geef de voorkeur aan de golf haat die je als bezoekend team over je heen krijgt.

Wat mij betreft zijn we daardoor in het voordeel.

Jullie joelen me uit als ik het ijs op stap. Geen probleem. Dan smak ik jullie grote favoriet gewoon even keihard tegen de boarding.

Jullie schelden mijn teamgenoten uit of proberen ons op de kast te jagen met domme spreekkoren die niet eens ergens op slaan? Ga je gang. Daar ga ik alleen maar sneller van schaatsen en harder van meppen.

Jullie schreeuwen en bonken op het glas als ik zit te genieten van mijn welverdiende minuten op de strafbank? Klinkt me als muziek in de oren.

De zoveelste reden waarom ik van uitwedstrijden hou.

‘Zet dat ding harder!’ roep ik naar Rio door de kleedkamer in het stadion. ‘Dat is mijn liedje.’

Rio doet wat hem gevraagd wordt en draait de volumeknop open op de ouderwetse boombox die hij overal mee naartoe sjouwt. De klanken van een van mijn favoriete nummers om in de wedstrijdstemming te komen knallen door de kleedkamer. Ik luister ernaar op de bank, al helemaal in mijn ijshockeyuitrusting. De muziek vult me met energie, en ik voel me klaar voor de komende zestig minuten ijshockey.

Als ik mijn telefoon tevoorschijn haal, zie ik een berichtje van mijn zus, Lindsey. Haar leven is bijna net zo hectisch als

Browse more books at https://gyannidhi.com/

het mijne. Op haar advocatenkantoor in Atlanta is ze de jongste advocaat die het tot partner heeft geschopt. Ze is dertig en zo stoer als wat. Ik stel het altijd op prijs als ze een moment in haar drukke planning vrijmaakt om van zich te laten horen. En ik ben blij dat het nu niet over onze moeder gaat, zoals vorige keer.

LINDSEY: Fijne Broer-en-zusdag. Ik wist niet eens dat zoiets bestond. Veel succes vanavond, nummer 11!

Onder het berichtje staat een link naar een Instagram-post waarin ik getagd ben. Een van onze lokale sportzenders heeft een serie foto's geplaatst waarop allerlei sporters uit Chicago te zien zijn met hun broers en zussen erbij. De tekst luidt: 'We wensen onze favoriete broers en zussen een vrolijke Broer-en-zusdag.'

Het plaatje van Lindsey en mij samen na een wedstrijd is best leuk. Zo leuk zelfs dat ik een screenshot maak en die toevoeg aan mijn bescheiden fotoalbumpje, waar verder vooral selfies in staan die Ella Jo heeft gemaakt als ze mijn telefoon weer eens gestolen had.

Ik swipe door de Instagram-foto's en zie er een voorbijkomen van Maddison met zijn broer. Daarna volgen wat jongens uit de stad die ik ken – een paar van de White Sox en de Cubs, iemand van de Bears – maar het is vooral de allerlaatste foto die mijn aandacht trekt. Het is er een van de pointguard van de Chicago Devils, nummer 5, Ryan Shay. Maar dat is niet de reden waarom ik ervan opkijk. Wat me verrast is dat zijn arm om de schouders van een stewardess met krullen is geslagen.

Stevie.

Ik kijk snel wie er getagd zijn, maar de enige account is die van Ryan, dus daar klik ik op. In het lijstje met volgers zoek ik op haar naam.

En daar heb je haar: Stevie Shay.

Ik had geen flauw idee dat Stevie de zus van Ryan Shay is. Oké, ze hebben dezelfde lichtbruine huid en sproeten, en hun ogen zijn dezelfde kleur blauwgroen, maar puur op basis

Browse more books at https://gyannidhi.com/

daarvan was het bijna onmogelijk geweest om de link te leggen. Het is duidelijk dat ze dit voor zichzelf heeft willen houden, anders had ze het wel gezegd toen ik haar tegenkwam bij het appartement van Maddison, of toen ze in Denver die basketbalwedstrijd zat te kijken.

Nu snap ik ook waarom ze in het gebouw tegenover het mijne woont. Haar broer zal als basketballer wel een vermogen verdienen.

Stevies Instagram-account staat uiteraard op privé. Het enige wat ik kan zien is een thumbnail van de ondergaande zon door een vliegtuigraampje. In haar bio staat 'Waarschijnlijk niet thuis…' met een vliegtuig-emoji erachter.

Zonder na te denken stuur ik een verzoek om die wilde meid te volgen.

X

We hebben Nashville zojuist zonder al te veel moeite verslagen, en met een goed gevoel stap ik uit de bus en in het vliegtuig. Of nou ja, ik voel me goed over de wédstrijd. Minder prettig is dat Stevie mijn Instagram-verzoek nog steeds niet geaccepteerd heeft. Het is alweer uren geleden. Ik weet zeker dat ze het gezien heeft.

Toen ze gisteravond niet op mijn aanbod inging, vond ik dat eigenlijk wel leuk. En ik had erop gerekend. Ze is iemand die zich niet zomaar gewonnen geeft, wat de uitdaging des te spannender maakt. Dan moet ik mijn best doen, en dat ben ik niet meer gewend. Maar het zou wel fijn zijn als ze af en toe een sprankje welwillendheid toonde, bijvoorbeeld door dat stomme Instagram-verzoek te accepteren.

'EZ!' roept een van de rookies achterin terwijl ik mijn stropdas aan het losmaken ben. 'Nog een lekkere zuidelijke del aan de haak geslagen gisteravond?' Hij schreeuwt zo hard dat het hele vliegtuig het kan horen, inclusief een zekere stewardess die precies op dit moment door het gangpad komt aangelopen. Hopelijk zijn de meiden aan boord ondertussen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gewend aan ons niet altijd even nette taalgebruik. Voor ons is het vliegtuig een soort verlengstuk van de kleedkamer.

Ik sta naast mijn stoel en probeer ruimte te maken zodat Stevie erlangs kan, maar eerlijk gezegd doe ik niet al te hard mijn best. Het is vast een hele opgave om voorbij vijftig mannen te komen die in de meeste gevallen nog niet op hun stoel zitten, dus het lijkt me wel zo vriendelijk om althans te doen alsof ik een gentleman ben.

Tijdens het lopen maakt Stevie bewust geen oogcontact, maar als ze zich langs me wurmt, leg ik mijn hand op haar onderrug om haar te ondersteunen. Haar kont botst tegen de voorkant van mijn broek, en in een reflex vouwt mijn hand zich om haar heup.

'Zanders!' roept diezelfde rookie van daarnet. 'Kom op, man, ik wil details!'

'Dat jij zelf geen chicks kan scoren, Thompson, betekent niet dat je alles over Zees seksleven hoeft te horen,' komt Maddison ertussen, om me te helpen ontsnappen aan een kruisverhoor over mijn bezigheden van gisteravond.

Niet dat Stevie en ik daadwerkelijk met elkaar naar bed zijn geweest, en dat weet hij ook, maar als het ooit zover komt, mag ik daarover geen woord loslaten tegenover de jongens – een situatie die volkomen nieuw voor me is.

'Mijn seksleven houd ik graag privé,' roep ik terug naar Thompson vanaf mijn stoel bij de nooduitgang.

Het blijft een paar tellen stil, en dan giert er een hyena-achtig gelach door de cabine.

'Bullshit!'

'Heb je vanavond soms een klap op je kop gehad?'

'Je seksleven is je favoriete onderwerp, EZ!'

En zo worden er nog wel meer opmerkingen naar mijn hoofd geslingerd door mijn teamgenoten. Het ontgaat me niet dat ook de staf voor in het vliegtuig vrolijk meedoet met het geplaag.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik weet zeker dat je gisteravond gescoord hebt,’ is Rio’s bijdrage aan het gesprek. ‘Het ene moment zat je daar in die bar, het volgende was je verdwenen. En dat gebeurt alleen als er een meid in het spel is.’

Mijn ogen schieten naar Stevie, die zichzelf voor in het vliegtuig probeert af te leiden met een paar klusjes terwijl de jongens plaatsnemen op hun stoel. Ze lijkt mijn blik bewust te mijden, maar haar sproetige gezicht is roder dan normaal.

Rio heeft geen benul dat ik in feite een blauwtje heb gelopen, wat al sinds mijn tienerjaren niet gebeurd is. De enige bij wie ik gisteravond gescoord heb is mijn rechterhand, want nadat ik Stevie naar haar hotel had gebracht, moest ik hoognodig de druk van de ketel halen. Volgens mij heb ik rondgelopen met een stijve van het moment dat ik haar tegen de muur drukte tot het moment dat ik onder de douche stapte.

Maddison draait zich om naar de teamleden achter ons. ‘Ik heb een idee. Waarom laten jullie de vraag wat Zee gisteren met zijn piemel heeft gedaan niet rusten, en richten jullie je in plaats daarvan op de vraag hoe jullie in godsnaam dat face-offpercentage van achtendertig procent kunnen verbeteren?’

‘Ja, aanvoerder,’ roepen Rio en Thompson in koor, en daarmee komt gelukkig een einde aan de ondervraging.

X

Het grootste deel van de vlucht naar Philadelphia heb ik naar mijn telefoon zitten staren in de hoop dat Stevie mijn Instagram-verzoek alsnog zou accepteren. Schokkend nieuws: niet dus. En dat terwijl ik bij een bezoekje aan het toilet zag dat Stevie in de galley nota bene op Instagram aan het scrollen was.

Mijn eigen inbox zit inmiddels vol met berichten van meiden uit Philadelphia. Ik hoop nog altijd dat Stevie besluit één wilde nacht met me door te brengen, maar als ze echt niet wil, heb ik andere opties.

Ik heb altijd andere opties.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zodra de verlichting gedoofd is en de meeste jongens liggen te slapen, loop ik opnieuw naar de galley achterin.

'Heb je iets nodig, Zanders?' vraagt Stevies blonde collega. Indiana heet ze geloof ik, of iets in die trant.

'Hm,' zeg ik nadenkend, in een poging de aandacht te trekken van de vrouw die bij het aanrecht staat.

Stevie negeert het feit dat ik de doorgang naar de galley blokkeer. In plaats daarvan blijft ze verdomme met haar rug naar me toe op haar telefoon scrollen.

'Weet je wat,' zegt haar collega. 'Ik denk dat ik Tara even ga afleiden.'

Dat trekt Stevies aandacht wél. Haar blik schiet naar haar collega, en zelf trek ik ook een wenkbrauw op. Dit blondje moet een scherpe intuïtie hebben, want ik kan me niet voorstellen dat Stevie iets over ons heeft losgelaten. Niet nadat ze gisteravond praktisch in paniek raakte bij de gedachte dat er foto's van ons 'persoonlijk contact' konden uitlekken.

Terwijl de stewardess langs me heen glipt, geeft ze me een veelbetekenend klopje op mijn schouder, en dan ben ik alleen met Stevie.

'Heb je iets nodig?' vraagt ze, met haar blik alweer op haar mobieltje.

Ik kijk sluw over mijn schouder, in de hoop dat niemand ons in de gaten houdt. Het is donker in de galley, dus ik denk niet dat de andere stewardessen ons vanaf de overkant van het vliegtuig kunnen zien. Nu mijn meeste teamgenoten liggen te slapen en haar collega's afgeleid zijn, durf ik het aan om met trage, nonchalante stappen achter haar te komen staan, op niet meer dan een handbreedte afstand.

Ik vind het fijn om zo dicht bij haar te zijn. Vanaf hier kan ik bijna de sproeten tellen die haar neus en wangen sieren, en bovendien ruikt ze godsgruwelijk lekker. Op het gebied van persoonlijke hygiëne kunnen veel van mijn teamgenoten nog wel wat leren, maar zelf vind ik het belangrijk om schoon en fris te zijn.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Stevie verstijft, maar nog steeds weigert ze zich om te draaien. Ik zet mijn handen aan weerszijden van haar op het aanrecht, zodat ze nergens naartoe kan. Aan haar halsslagader zie ik dat haar hart sneller begint te kloppen.

'Wil je iets hebben?' vraagt ze zo luchtig mogelijk, met haar ogen op de telefoon die voor haar op het aanrecht ligt.

Ik heb besloten haar er niet mee te confronteren dat ze de zus van Ryan Shay is. Om de een of andere reden wil ze dat voor zichzelf houden, dus ik blijf gewoon doen alsof ik nergens van weet. Niet dat het veel uitmaakt dat hij haar broer is. Het zal er hoogstens voor zorgen dat Stevie en ik nog vaker spontaan op dezelfde plek belanden. Ryan is net als ik een grote naam in de sportwereld van Chicago, en we zijn betrokken bij veel van dezelfde evenementen.

'Eén ding maar,' fluister ik met mijn lippen een paar centimeter bij haar gouden oorringetjes vandaan.

Dit is een te mooie kans om aan me voorbij te laten gaan. Stevies telefoon ligt vlak voor mijn neus en is niet vergrendeld, want ze probeert zich nog altijd een houding te geven door koppig verder te scrollen. Ik steek mijn hand uit en klik haar lijstje met Instagram-verzoeken open.

Er is er maar één: dat van mij.

'Ik ga ervan uit dat je dit gewoon nog niet gezien hebt.'

Een van haar mondhoeken gaat nauwelijks merkbaar omhoog.

Ik accepteer het verzoek. En dan, zonder aarzelen, druk ik op het kleine blauwe knopje om Stevie ook toe te voegen aan mijn belachelijk lange lijst Instagram-volgers. Ik buig me nog wat verder voorover, zodat mijn borst tegen haar rug drukt. 'Als je van gedachten verandert,' fluister ik, en mijn lippen gaan vederlicht over haar oorschelp, 'dan kun je me op deze manier bereiken.'

Stevie blijft doodstil naar haar telefoonscherm staren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Duidelijk zo, lieverd?’ vraag ik, want ik moet echt hoognodig even horen dat ik niet gek ben. Dat dit tweerichtingsverkeer is. Dat ze er net zo naar smacht om samen de nacht door te brengen als ikzelf.

De lucht lijkt elektrisch geladen terwijl ik Stevies antwoord afwacht. Haar nauwelijks waarneembare hoofdknikje is alle bevestiging die ik nodig heb; het vertelt me dat het inderdaad gaat gebeuren, en waarschijnlijk al heel snel.

Ik merk dat ze haar hoofd subtiel tegen mijn borst laat zakken. Gretig duw ik me naar voren om haar te voelen en duidelijk te maken hoe ontzettend ik naar haar verlang. Stevie beweegt haar billen iets naar achteren en wrijft ze tegen me aan. Ze begint kleine, martelende rondjes met haar heupen te draaien, en ik kan alleen maar hopen dat mijn gekerm zo zacht is dat niemand het hoort.

‘Hé Stevie,’ vraagt Rio achter ons, waardoor we allebei schrikken.

Stevie deinst achteruit, zodat haar achterste nog wat harder tegen mijn pik drukt. Het is zo’n overweldigende sensatie dat de lucht tussen mijn tanden door sist, en het feit dat ik een erectie heb valt na deze aanvaring onmogelijk nog te verbergen.

‘Mag ik een Gatorade?’

Ik rol met mijn ogen en draai me naar de vliegtuigdeur in de zijwand, want ik wil niet dat mijn teamgenoot de tent ziet die zich in mijn broek aan het vormen is.

‘Tuurlijk, Rio.’

Wat is dit nou weer? Tegen mij doet ze nooit zo vriendelijk als ik haar vraag om haar werk te doen.

‘Die staan verdomme in de koelkast, Rio!’ zeg ik veel te hard, want ik voel me tot op het bot getergd. ‘En daar sta je vlak voor.’ Ik gebaar over mijn schouder naar de enorme witte koelkast nog geen halve meter bij hem vandaan. ‘Daar.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Als Stevie de stand van zaken in mijn broek opmerkt, verschijnt er een geamuseerde uitdrukking op haar gezicht. ‘O, dus je weet die koelkast wél te vinden.’ Haar blauwgroene ogen fonkelen plagerig.

‘Dit is geen moment om spelletjes te spelen, lieverd,’ waarschuw ik haar, terwijl ik aan mijn broek probeer te sjorren zonder dat mijn teamgenoot iets doorheeft.

Blijkbaar klink ik niet al te streng, want Stevie grinnikt alleen maar in zichzelf, tevreden over het effect dat haar lichaam op het mijne heeft.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

15

Stevie

Ik ben nu bijna door onze twee weken lange reis heen zonder te zijn gezwicht voor Zanders, maar neem van me aan dat de paarse vibrator in mijn koffer het druk heeft gehad. Bij elke vlucht lijkt de verleiding sterker te worden. Op dit punt krijg ik zelfs van de manier waarop hij die stomme flesjes spa rood bestelt zin om hem te bespringen.

Ik moet hoognodig een beurt hebben, maar ik denk dat alleen een beurt van één specifiek persoon zal volstaan.

In Philadelphia, Buffalo en Jersey heb ik mezelf zo veel mogelijk in mijn hotelkamer opgesloten, en ook hier in Washington DC lig ik koppig op bed. Ik hoef het nog maar één nachtje uit te zingen, want morgenavond vliegen we terug naar Chicago.

En dan ben ik veilig.

Voorlopig althans.

Ik ben ertoe overgegaan mijn avondeten via een app te laten bezorgen, zodat ik de beschutting van mijn hotel niet hoef te verlaten. Als ik op het recente verleden afga, loop ik ongetwijfeld tegen Zanders op zodra ik één voet buiten de deur zet. Het universum blijft me op de proef stellen en probeert me zover te krijgen dat ik me gewonnen geef.

En fuck, wat wil ik dat graag.

Maar het kan niet. Niet alleen vanwege mijn werk, maar ook omdat ik mezelf iets beloofd heb. Nadat Brett me op de universiteit drie jaar lang gebruikt had, heb ik gezworen nooit meer iets te beginnen met een sporter. En dat betekent uiteraard dat ik er ook niet met een naar bed mag.

Toch? Of is het toch niet zo'n harde regel als het lijkt? Het klinkt alsof er misschien wel enige flexibiliteit in zit. Het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

klinkt als héél verleidelijke flexibiliteit.

Sinds die avond in Nashville, twee weken geleden, ben ik al meer keren klaargekomen met Evan Zanders in mijn hoofd dan ik me kan herinneren. Ik fantaseer onophoudelijk over zijn strak gebeeldhouwde lichaam, en bij de gedachte aan dat kanon in zijn broek moet ik mijn dijen op elkaar klemmen om mezelf in bedwang te houden. Ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zoveel gemasturbeerd heb, maar de spanning gaat maar niet weg.

Ik strek mijn hand uit naar de paarse vibrator op mijn nachtkastje en laat hem onder de dekens glijden. Er klinkt een hemels gezoem door de kamer, en mijn favoriete speeltje wakkert mijn opwinding nog wat meer aan. Ik zit al op het randje, dus veel zal er niet nodig zijn om me naar een hoogtepunt te voeren.

Ik stel me Zanders' duivelse grijns voor, en hoe zijn perfecte lichaam boven op het mijne rolt. Hoe hij op zijn gespierde armen steunt terwijl zijn heupen op een moordend tempo op me inbeuken. Hoe zijn ketting daarbij steeds weer mijn kin raakt, wat ik helemaal niet erg vind. En dan zijn stem, fluweelzacht en zelfverzekerd. Ik durf te wedden dat die jongen wel van vieze praatjes tussen de lakens houdt.

Ik wil dat hij vies tegen me praat.

Zoemmm… Ja, zo dichtbij. Ik ben er bijna. Mijn rug kromt zich op het matras.

Zoem. Zoem. Stilte.

What the fuck?

Ik kijk naar het speeltje in mijn hand en druk keer op keer op het knopje, maar het haalt niets uit. De batterij is leeg. En ik heb geen oplader meegenomen. Ik heb er nog nooit een nodig gehad tijdens het reizen, maar ja, ik ben dan ook nog nooit zoveel klaargekomen in een tijdsbestek van twee weken.

Geintje zeker. Alsof ik nog niet seksueel gefrustreerd genoeg was.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn vingers. Daar lukt het ook wel mee.

Ik laat mijn middelvinger over mijn onderbuik omlaagglijden tot hij mijn klit raakt en krom mezelf tegen mijn hand aan. Plagerig draai ik een paar rondjes. Oké, dit volstaat, maar ik wou dat de vingers van een ander het werk deden. Lange vingers vol tatoeages waar toevallig meerdere gouden ringen omheen zitten.

Ophouden, Stevie. Verboden terrein.

Mijn telefoon zoemt op mijn nachtkastje, net als ik op het punt sta klaar te komen.

Jemig. Het is echt mijn avond niet.

Met een ongeduldig gezicht pak ik het toestel, en als ik de naam van de persoon zie die mijn vingersessie verstoord heeft, grom ik van ergernis. Het is uitgerekend mijn ex die op dit moment contact met me opneemt, zomaar uit het niets, terwijl ik lig te fantaseren over de enige man ter wereld over wie ik absoluut niet hoor te fantaseren.

BRETT: Hoi Stevie. Tijd geleden.

Ja, het is inderdaad een tijd geleden, als in: ik heb je niet meer gesproken sinds je je teamgenoten vertelde dat je me zou dumpen zodra je in een professioneel team zat.

BRETT: Ik had het er laatst met Ryan over dat ik Chicago wil bezoeken. Ik wist niet dat jij daar nu ook woont, maar dat is gaaf om te horen! En je vliegt met de Raptors? Hoe is die Evan Zanders in het echt? Hij is mijn favoriete speler in de NHL. Ik zou het leuk vinden om een keer met je te eten als ik in de Windy City ben. Spreek je snel.

Kan iemand me alsjeblieft uit mijn lijden verlossen? Gewoon een kogel door mijn hoofd of zo. Ik heb godverdomme geen enkele behoefte om Brett weer te zien, en ik peins er niet over hem uitgerekend aan Zanders voor te stellen.

Ik gooi mijn telefoon naast me op het bed en steek mijn vingers weer tussen mijn benen, maar het haalt niks uit. Het moment is vervlogen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Die klote-Brett ook.

Ik snuif verontwaardigd en ga rechtop zitten, met mijn rug tegen het hoofdeinde. Gruwelijk irritant dat mijn ex het in zijn hoofd haalt zomaar berichtjes te sturen. Denkt hij dat ik hem weer met open armen ga ontvangen, zoals ik vroeger op de universiteit zo vaak gedaan heb? Dat ik een reserveoptie ben waarop hij altijd kan terugvallen?

Ik wil helemaal niemands optie meer zijn. Ik wil een man die voor me gaat.

En weet je wie dat al twee weken doet? Bretts favoriete speler in de NHL. Die dus.

Boos en gefrustreerd, met ook een vleugje rancune, pak ik mijn telefoon en open de Instagram-app. Zonder mezelf tijd te geven om te twijfelen, klik ik op Zanders' profiel, dat 3,6 miljoen volgers heeft, hoewel hijzelf maar honderdachtentwintig mensen volgt.

En ik ben een van die honderdachtentwintig.

Mijn duim zweeft boven het scherm, en nu raak ik toch nog in tweestrijd. Ik bedoel, dit is overduidelijk een rampzalig slecht idee, maar het lijkt het risico waard. Het is maar voor één nacht. Eén nacht geile en hopelijk ranzige seks, waaraan ik echt wanhopig behoefte heb.

Geen van mijn gebruikelijke openingszinnen voelt op zijn plaats. Zanders is een ander type man dan ik gewend ben. Het liefst zou ik iets slims, pikants en misschien ook ietwat mysterieus bedenken, maar het uitermate flirterige berichtje dat ik uiteindelijk verstuur is… Hoi.

Briljant, Stevie.

Nog geen halve minuut later dansen er drie groene stipjes over mijn telefoonscherm, als teken dat Zanders aan het typen is.

Zijn antwoord is niet 'Hoi' of 'Hoe gaat het?'. Het is niet iets liefs, zachts of onzekers. Nee, we hebben het hier over Zanders, een man die de arrogantie zelve is. Hij weet precies

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wat hij wil en lijkt dat ook altijd te krijgen. Neem nou die voorspelling dat ik me in minder dan twee weken gewonnen zou geven.

Het berichtje dat hij stuurt? Een adres. Niets meer dan een adres. En om de een of andere reden vind ik dat bloedgeil. Hij windt er geen doekjes om. Hij weet precies waarom ik contact met hem opneem.

Niet veel later stopt mijn Uber voor een club op 18th Street, in het hart van Washington DC. In Zanders' berichtje stond dat ik op de derde verdieping moest zijn, maar bij de deur word ik tegengehouden door een uitsmijter.

'Naam?'

'O.' Ik kijk over mijn schouder naar de rij mensen die zich voor de ingang begint te vormen. 'Ik zit zeker verkeerd.' Ik lees het berichtje van Zanders nog eens na en vraag de uitsmijter: 'Is dit de 18th Street Lounge?'

'Naam?' herhaalt hij.

'Eh, Stevie?'

Hij kijkt op het klembord dat hij in zijn handen heeft, en zijn ogen gaan langs de rij namen. Dan stapt hij opzij om me door te laten. 'EZ zit achterin in de hoek.'

Ik kijk verbluft om me heen als ik de donkere club binnenloop. Het zit er stampvol, zelfs voor een zaterdagavond, en door al die mensen is de ruimte moeilijk te overzien. De muziek knalt zo overweldigend hard uit de speakers dat ik op het punt sta me direct weer om te draaien en terug te gaan naar mijn hotel.

'Volg je me soms?' schreeuwt iemand boven de muziek uit.

Mijn ogen speuren naar de bron van het geluid, dat ergens uit een soort vip-sectie achterin afkomstig lijkt. Er staat een omheining van rode fluwelen koorden omheen, waarachter ik de meest prachtige vrouwen zie zitten. Serieus, ze zijn stuk voor stuk verpletterend mooi. Lang, slank, met een heel scala aan stralende huids- en haarkleuren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Wat heb ik hier in jezusnaam te zoeken?

'Stevie?' Eindelijk zie ik Zanders, die overeind komt van een bankstel. 'Hoi.'

We lopen op elkaar af, waarbij hij meerdere grijpgrage handen moet wegduwen. Met een knikje laat hij de beveiliger bij het koord weten dat hij me door moet laten.

'Kom hier,' zegt Zanders boven het rumoer van de menigte uit, en hij pakt mijn hand en trekt me mee. Zijn vingers verstrengelen zich met de mijne, waardoor er een elektrische schok door mijn arm lijkt te gaan. Hij loodst me naar een plekje helemaal achter in de donkere vip-sectie, waar we meer privacy hebben en de stampende muziek niet zo heftig is.

'Zijn er hier nog anderen uit het team?' vraag ik nerveus.

Hij schudt zijn hoofd. 'Nee, alleen ik.'

Ik kijk om me heen en knik, dankbaar dat hij zo verstandig is geweest me niet naar een tent te laten komen waar we omgeven worden door cliënten. Wat ik op het punt sta te doen is al erg genoeg, en ik heb er geen behoefte aan dat het hele vliegtuig ervan weet. Ik hoor zijn teamgenoten weleens praten over de vrouwen met wie ze naar bed zijn geweest, en dat ik op het punt sta om tot die club toe te treden houd ik liever geheim.

'Ben je er klaar voor?' Ik werp hem een smekende blik toe, want als we niet snel tot actie overgaan, winnen mijn zenuwen of mijn gezond verstand het nog.

'Ho effe. Jij laat er ook geen gras over groeien.' Zanders lacht. 'Je kan me tenminste op een etentje trakteren, lieverd. Ik heb me nog nooit zo gebruikt gevoeld.'

Daar moet ik om giechelen, wat de spanning iets vermindert. Nou ja, totdat ik een blik langs hem heen werp en merk dat ik giftig word aangestaard door een heel leger modelachtige vrouwen die boos zijn omdat ik hun sportheld heb ingepikt.

'Je hebt volgens mij flink wat opties vanavond.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij kijkt niet op of om. In plaats daarvan blijft zijn aandacht strak op mij gevestigd. ‘Ik heb altijd opties.’

Die opmerking laat een bittere nasmaak bij me achter, en ik sla mijn ogen neer. Nog geen uur geleden kreeg ik een berichtje van een kerel die me jarenlang het gevoel heeft gegeven dat ik niets meer was dan dat: een optie.

‘Maar ik ben blij dat mijn eerste keus beschikbaar is.’

De blik in Zanders’ ogen is tegelijkertijd zacht en vurig, en ik voel mijn nervositeit wat wegebben. Zijn woorden geven me het extra beetje zelfvertrouwen dat ik nodig heb om mijn plan voor de avond door te zetten.

‘Waardoor ben je van gedachten veranderd?’ Terwijl hij het vraagt, strijkt hij met zijn duim voorzichtig de krullen uit mijn gezicht.

‘Eerlijk antwoord?’

‘Altijd.’

‘Mijn vibrator begaf het, en ik had geen oplader bij me.’

Zanders staart me aan om te peilen of ik het serieus meen. Dan vult zijn diepe bulderende lach mijn oren. ‘Jij weet echt hoe je het mannelijk ego in het gareel kan krijgen, lieve Stevie.’

Ik moet zijn glimlach wel beantwoorden. Dit voelt goed. Vanavond wordt leuk. ‘Nou, zullen we dan maar?’ zeg ik.

‘Uiteindelijk wel,’ antwoordt Zanders. ‘Maar eerst blijven we hier nog even.’ Hij komt achter me staan en legt zijn grote handen op mijn heupen om aan te geven dat ik voor hem uit moet lopen. Wel blijft hij dicht bij me, met zijn borst vrijwel tegen mijn rug.

‘Waar is “hier”?’ vraag ik over mijn schouder terwijl Zanders me richting de privébar in de hoek van de vip-sectie manoeuvreert.

‘Hier is een van mijn favoriete haltes op de wedstrijdkalender. De eigenaren van deze lounge zijn een stel

Browse more books at https://gyannidhi.com/

broers met wie ik naar school ben gegaan. Een van hen gaat over de zakelijke kant, en de ander speelt in een band die hier elk weekend optreedt. Hij is ontzettend getalenteerd. Ik denk dat je zijn muziek wel kan waarderen.'

'Deze muziek?' vraag ik met een frons, want uit de speakers klinken alleen maar oorverdovend harde bastonen die de hele ruimte doen trillen.

'Nee, deze muziek is kut.' Zanders laat me los zodra we bij onze bestemming aankomen. Hij leunt nonchalant met zijn arm op de bar en ziet er weer eens megasexy uit zonder daar enige moeite voor te doen. 'Wacht maar tot Nicky's band begint te spelen.'

'Wat zal het zijn, meneer Zanders?' vraagt de barkeeper.

'Zij lust wel een biertje,' zegt hij met een gebaar mijn kant op, al heb ik geen idee hoe hij dat weet. 'Een IPA toch?'

'Jaaa…' Ik rek het woord uit met een verward gezicht.

'En voor mij hetzelfde.'

Ik besluit hem maar niet uit te horen over zijn inzicht in mijn drankvoorkeuren en stel in plaats daarvan een wat luchtigere vraag: 'Wat zijn je andere favoriete plekken op de wedstrijdkalender?'

'Fort Lauderdale is altijd een goeie, want na een hele rits steenkoude steden is het een verademing dat het midden in de winter in Zuid-Florida nog twintig graden is. Je bent er vast weleens geweest met andere teams waarvoor je gewerkt hebt.'

Ik schud mijn hoofd. 'Wel in Miami. Maar ik heb nooit eerder met een ijshockeyteam gevlogen.'

'Nou, als we daar zijn, zitten we allemaal in hotels bij het strand, dus het voelt als een soort minivakantie. En New York is ook leuk. Maar ik moet zeggen dat mijn grote favoriet op de kalender Columbus is.'

'Columbus?' vraag ik verrast. 'In Ohio bedoel je?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘De Ohio State-universiteit zit in Columbus. Daar heb ik gestudeerd, en mijn oude vrienden uit het universiteitsteam komen meestal naar onze wedstrijd kijken. Afgezien van Chicago voel ik me nergens zo thuis.’

‘Dus je bent in Ohio opgegroeid? Heb je daar ergens familie?’

‘In Indiana, om precies te zijn. Mijn vader woont er nog steeds, en mijn zus zit in Atlanta, maar Maddisons gezin voelt op dit punt nog meer als mijn familie dan zij, dus ik beschouw Chicago als mijn thuishaven.’

De barkeeper onderbreekt ons door twee biertjes op de bar te zetten. Ik vind het eigenlijk wel fijn, want ons gesprek begint een beetje te persoonlijk te worden voor wat gewoon een onenightstand hoort te zijn.

‘Op welke steden verheug jij je dit seizoen?’ vraagt Zanders, die zijn bierflesje naar zijn lippen brengt.

Voordat ik kan antwoorden, houdt de irritante housemuziek opeens op, en een paar mannen beginnen op het podium hun instrumenten gereed te maken.

‘Kom op.’ Zanders verstrengelt zijn vingers weer met de mijne. Als ik omlaagkijk, zie ik mijn eigen hand haast niet meer omdat die van hem zoveel groter is. Wat ik wel zie is zijn gespierde en dooraderde onderarm, waarbij deze verrassend lichte aanraking niet lijkt te passen. Voorzichtig leidt hij me het vip-gedeelte uit naar de rand van het podium.

‘Grote EZ.’ De zanger buigt zich voorover en geeft een boks tegen Zanders’ vuist.

Mensen beginnen samen te drommen voor het optreden, en Zanders trekt me voor zich zodat ik met mijn rug tegen zijn borst aan sta. Hij legt zijn handen op de rand van het podium om te zorgen dat niemand tegen me aan kan botsen, hoeveel mensen zich ook langs ons wringen om een plekje te bemachtigen.

Als de klanken van het openingsnummer door de lounge galmen, begrijp ik meteen waarom dit een van Zanders’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

favoriete uitgaansgelegenheden is. De band speelt een unieke combinatie van r&b en soul, en de diepe maar zachte stem van de zanger smelt prachtig samen met de instrumenten achter hem.

Twee nummers later is de menigte helemaal tot rust gekomen door de melodische harmonieën die door de ruimte kabbelen, zozeer dat Zanders me niet meer met zijn enorme armen hoeft te beschermen. Hij pakt zijn biertje van het podium en brengt het loom naar zijn lippen, en mijn lichaam deint onwillekeurig mee op de beat. Zanders' andere hand laat ook het podium los en vouwt zich om mijn heup. Zijn vingers rusten op mijn spijkerbroek, en zijn handpalm raakt zachtjes het onderste gedeelte van mijn buik. De topjes van zijn vingers zitten gevaarlijk dicht bij het plekje tussen mijn benen.

Ik adem beverig in. Dit is de eerste keer dat Zanders me écht aanraakt, en nu iets waar ik al wekenlang over fantaseer werkelijkheid begint te worden, zijn de zenuwen weer terug. Toch laat ik me niet ontmoedigen. We weten allebei waarom ik hier ben, en in plaats van te verstijven leun ik naar achteren, tegen hem aan, en blijf heen en weer deinen op de muziek. Ik weiger me zorgen te maken over de gevolgen die deze avond kan hebben. In plaats daarvan focus ik op de bloedsexy man die mijn lichaam vannacht compleet gaat uitwonen.

Of dat hoop ik tenminste.

Tijdens het achtste en negende liedje zijn onze biertjes leeg en voel ik me totaal niet zenuwachtig meer. Zanders heeft allebei zijn handen op mijn heupen gelegd. Zijn duimen zijn onder de rand van mijn shirt gekropen om mijn blote huid aan te raken. Het koude metaal van zijn ringen brandt op mijn lichaam, en voor één keer probeer ik me geen zorgen te maken over het feit dat er een man aan mijn buik zit. Toch merk ik dat ik mijn adem inhoud en soms mijn maag wat naar binnen trek.

Laat je niet kennen. Zet dat zelfverzekerde masker op.

Bij het tiende liedje ben ik volkomen vergeten dat dit een privéconcert in een club is. Het enige waar ik nog aandacht

Browse more books at https://gyannidhi.com/

voor heb is de reusachtige man achter me, die me met zijn subtiele aanrakingen compleet tot waanzin drijft.

Zanders grijpt mijn heupen steviger vast en trekt mijn billen tegen zich aan. Zijn handen glijden omhoog en gaan lichtjes over mijn ribben. Daarna vinden ze hun weg over mijn onderarmen en verstrengelen zijn vingers zich met de mijne. Ik voel zijn neus en lippen over de zachte huid onder mijn oor kriebelen, en ik zal niet liegen: dit geplaag wordt mijn dood nog.

'Kus me,' zeg ik hijgend.

Hij antwoordt niet, maar ik voel dat hij zijn hoofd schudt.

'Raak me aan,' smeek ik.

'Nog niet, lieverd. Je kent de regels.' Hij trekt demonstratief zijn handen van me af, maar ik blijf me tegen hem aan drukken.

Uiteraard herinner ik me de regel die hij verzonnen heeft bij die bar in Nashville: als ik van gedachten verander, moet ik hem smeken om me te neuken… op mijn knieën. Om eerlijk te zijn nam ik dat destijds niet al te serieus.

Maar nu weet ik dat hij het meende.

'Klootzak.' Ik rol met mijn ogen, al kan hij dat natuurlijk niet zien.

Zanders' borstkas schokt van het lachen. 'Wat een schuttingtaal komt er toch steeds uit dat mooie mondje van je.' Hij veegt mijn haar aan de kant en gaat met zijn lippen vederlicht langs mijn oor, wat mijn hele lichaam in vuur en vlam zet. 'Ben je klaar om me te laten zien waar die mond nog meer goed voor is?'

We staan ongelooflijk dicht tegen elkaar aan – ik met mijn kont tegen zijn kruis, hij met zijn borstkas tegen mijn rug. Voor het eerst sinds ik Zanders heb leren kennen, trek ik me niks aan van de talloze mensen die hem continu omringen en aandacht van hem willen. Want vanavond heeft hij alleen oog voor mij.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Stevie, lieverd,’ fluistert Zanders. ‘Als we nu niet gaan, neuk ik je in een donker hoekje van deze bar, en ik wil je veel liever in mijn bed hebben. Dus nogmaals: ben je klaar om te smeken?’

Ik knik vastberaden, met mijn blik op het podium gevestigd.

‘Dan is het tijd om te gaan.’ Hij grijpt zonder nog een seconde te wachten mijn hand en trekt me mee door de mensenmassa, terug naar zijn hotel.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

16

Stevie

Zanders heeft nog altijd mijn hand vast en sleurt me zo ongeveer de lobby van zijn hotel binnen. Hij loopt met grote, snelle passen richting de lift, en zo te zien kan hij net als ik niet wachten om zijn kamer te bereiken.

'O shit,' vloekt hij binnensmonds, en hij trekt me achter een pilaar, waar ik met mijn rug tegen zijn borst gedrukt blijf staan. 'Daar heb je een van onze coaches.'

Een nieuwe stoot adrenaline giert door mijn lichaam, alsof ik nog niet opgefokt genoeg was. Maar tegelijk waardeer ik het dat Zanders probeert te voorkomen dat ik mijn baan kwijtraak vanwege een simpele onenightstand.

Als de deuren van de hoofdingang open en weer dicht zijn gegaan, kijkt Zanders over zijn schouder door de lege lobby. Opnieuw neemt hij mijn hand in de zijne, en hij haast zich naar de lift. Hij heeft veel langere benen dan ik, dus ik moet rennen om hem bij te houden. Nadat hij op het nummer van zijn verdieping heeft gedrukt, geeft hij een tik op de knop om de liftdeuren te sluiten, en ondertussen blijft hij de lobby afspeuren.

Zodra de metalen deuren zijn dichtgeschoven, draait hij zich om met een hongerige blik in zijn groenbruine ogen. Hij komt zelfverzekerd een stap dichterbij, en ik moet me aan de reling op de muur vastgrijpen om mezelf overeind te houden. De manier waarop hij me aankijkt zorgt ervoor dat mijn knieën het bijna begeven.

'Weet je, Stevie…' Zanders drijft me naar een hoek van de lift en buigt zich voorover. Zijn warme lippen komen een paar centimeter van de mijne tot stilstand. 'Als jij die avond in Nashville niet zo koppig was geweest, had ik je allang kunnen kussen.' Hij streelt met zijn duim over mijn onderlip en trekt

Browse more books at https://gyannidhi.com/

hem een stukje omlaag, en zijn ogen volgen de beweging als gehypnotiseerd. ‘Je hebt een ontzettend mooie mond.’ Nu vouwen zijn vingers zich om mijn onderkaak heen, die hij naar beneden trekt zodat mijn mond openklapt. ‘Ik ga ervan genieten om hem te neuken.’

Allemachtig.

Hij komt nog dichterbij, totdat zijn neus even langs de mijne streelt en onze lippen elkaar bijna raken. Maar daar houdt hij het bij. Hij blijft zo staan om me te martelen, en ik zie hem langs zijn onderlip likken.

‘Kus me,’ hijg ik. ‘Alsjeblieft, Zanders.’

Zijn volle lippen vertrekken zich tot een sinistere grijns. ‘Ik wist dat ik ervan ging genieten om die brutale mond van je te horen smeken.’

Voordat hij zijn lippen op de mijne kan drukken, klinkt het belletje van de lift en glijden de deuren open. We zijn op zijn verdieping aangekomen.

‘Kom, ik wil nog wel wat meer gesmeek horen.’ Hij neemt de stof van mijn topje tussen zijn vingers en stapt achteruit de lift uit met een triomfantelijk gezicht.

Zanders maakt zijn hoteldeur open en laat mij als eerste naar binnen gaan. En als ik dat doe, valt mijn mond open van verbazing. Ik had kunnen verwachten dat zijn kamer luxe zou zijn na die marmeren lobbyvloer en de vioolmuziek in de lift, maar om eerlijk te zijn was ik een beetje afgeleid door de bijna twee meter lange ijshockeyspeler die mijn lichaam er vannacht keihard van langs gaat geven.

Het personeel van het vliegtuig verblijft in redelijk mooie hotels, maar die komen in de verste verte niet in de buurt van dit.

Mijn blik valt op de rij kreukloze maatpakken in zijn kast. Zanders kleedt zich altijd even strak, dus dat is geen verrassing. Vervolgens kijk ik naar de badkamer, waar op de plank boven de wastafel nog meer schoonheidsproducten staan

Browse more books at https://gyannidhi.com/

dan bij de plaatselijke drogisterij – opnieuw absoluut geen verrassing.

Het klikje van de dichtvallende deur doorbreekt mijn gedachten, en ik draai me naar Zanders toe. Hij komt langzaam op me af en maakt de bovenste knoopjes van zijn overhemd los, zodat zijn tattoos, gouden ketting en borstspieren zichtbaar worden.

'Dit is iets eenmaligs,' zeg ik, zowel tegen hem als tegen mezelf. Ik sta zonder een spier te verroeren midden in de kamer.

Hij lacht geluidloos en blijft met trage passen op me afkomen. Daar gaat weer een knoopje los. 'Klinkt als een strak plan.'

'En na vannacht reppen we hier met geen woord over.'

'Ik zou niet durven.' Nog een stap. Nog een knoopje. 'Maar wat ga je tegen je collega's zeggen als je morgen helemaal stram door het vliegtuig loopt?'

O god, daar heeft hij een punt. 'Misschien dat je dan eindelijk wat minder vaak op dat rotknopje drukt,' antwoord ik.

'Zet dat maar uit je hoofd. Ik kan niet wachten om je door het gangpad te zien strompelen en te weten dat ik daarvoor verantwoordelijk ben.' Hij komt vlak voor me tot stilstand en maakt het laatste knoopje van zijn overhemd los. Het valt open, zodat zijn prachtige gespierde torso zichtbaar wordt, die versierd is met zwarte inkt en gouden sieraden.

Plotseling gieren de zenuwen me door de keel, en ik kruis mijn armen over mijn borst. Deze man, die eruitziet als de natte droom van ieder meisje, heeft met de mooiste vrouwen ter wereld het bed gedeeld. En nu gaat hij mij in mijn blootje zien.

'Geen twijfels?' Zanders duwt met zijn wijsvinger een pijpenkrulletje uit mijn gezicht.

Ik kijk hem in de ogen en probeer te peilen wat er in hem omgaat. Lief en voorzichtig is niet echt zijn stijl, dus deze

Browse more books at https://gyannidhi.com/

plotselinge bezorgdheid komt wat vreemd over. Maar waarschijnlijk ben ik door mijn lichaamstaal een open boek voor hem.

‘Want als ik met je klaar ben,’ vervolgt hij, ‘zal iedere andere man voortaan een teleurstelling zijn.’ Hij vertrekt zijn gezicht tot een arrogante grijns.

Zo ken ik hem weer.

Mijn dijen klemmen zich op elkaar. ‘Ik betwijfel het,’ protesteer ik. Mijn zelfverzekerde masker is weer terug als ik mijn hand uitstrek naar zijn broekriem. Ik herinner me onze afspraak, en zelfs als dat niet het geval was geweest: bij de gedachte hem in mijn mond te nemen begin ik spontaan te kwijlen.

Zodra mijn vingers zijn rits aanraken, legt Zanders zijn hand op de mijne. Ik kijk op en zie dat de arrogante uitdrukking heeft plaatsgemaakt voor een twijfelende.

Zijn eeltige vingers glijden onder mijn shirt en graven zich in het zachte vlees van mijn middel. Dwingend duwt hij me twee stappen naar achteren, zodat ik de muur van de hotelkamer tegen mijn schouderbladen voel drukken. Hij haalt een keer diep en moeizaam adem, en met een gezicht dat overbrengt dat hij zich gewonnen geeft legt hij zijn hand op mijn wang. Zijn andere hand blijft op mijn heup liggen en houdt me tegen de muur gedrukt. Het voelt dominant en assertief, maar tegelijkertijd op een vreemde en onverwachte manier teder. Hij torent boven me uit, en zijn bruingroene ogen schieten heen en weer tussen de mijne. ‘De pot op met die afspraak,’ gromt hij. ‘We weten allebei dat je vanavond heel wat keren mijn naam gaat schreeuwen.’

En met die woorden verdwijnt het laatste beetje ruimte dat ons nog van elkaar scheidt. Zanders kust me vol vuur. Zijn zachte, volle lippen bewegen volmaakt synchroon mee met de mijne. We zuigen elkaars adem onze longen in, en ik sla mijn armen om zijn schouders en trek hem tegen me aan. Als zijn warme tong mijn mond in glipt, ontsnapt me een wanhopig kreuntje.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Want jezus christus, die vent kan zoenen.

Nu ik eindelijk zijn lippen en zijn krachtige handen voel, lijkt elke zenuw in mijn lichaam op te lichten: in mijn vingertopjes, in mijn borstkas en – het meest van allemaal – op het plekje waar mijn dijen samenkomen.

Zijn hete mond verkent de mijne nog een tijdje en verplaatst zich dan naar mijn keel, die hij liefkoost en zachtjes bijt. Ik geloof niet dat ik ooit eerder zo naar iemands aanrakingen heb gehunkerd.

Hij duwt me met zijn heupen tegen de muur, en in een reflex duw ik terug met de mijne. Ik voel hem hard worden, wat ik aanmoedig door te kronkelen, te golven, te wrijven. Het ontlokt een diep gegrom aan de man die zichzelf altijd zo in de hand heeft.

Zanders laat mijn gezicht en middel los, slaat zijn vingers om mijn billen en tilt me op alsof ik zo licht als een veertje ben. Terwijl hij me naar de bank draagt, sla ik mijn benen om zijn middel, en even ben ik me sterk bewust van mijn gewicht. Maar Zanders gaat zonder enige zichtbare moeite op de bank zitten.

Ik kniel schrijlings over hem heen en voel zelfs door mijn spijkerbroek heen hoe hard hij is. In een poging het schrijnende verlangen tussen mijn benen te stillen, wrijf ik mezelf heen en weer over zijn lengte. Zijn handen liggen nog steeds op mijn billen, knedend en knijpend. We gaan er allebei helemaal in op. Mijn vingers glijden langs zijn nek naar zijn achterhoofd, en ik zet mijn nagels in zijn hoofdhuid.

‘Mm,’ kreunt Zanders in mijn mond. ‘Dat is lekker.’

Ik hou mijn lippen op de zijne gedrukt en blijf met mijn heupen golvende bewegingen maken over de keiharde erectie die in zijn broek verstopt zit. Het creëert eindelijk de druk op mijn klit waarnaar ik zo wanhopig verlang.

Misschien is ‘verstopt’ trouwens niet het goede woord. Wat ik voel heeft weinig met verstoppen te maken.

‘Fuck,’ kreunt hij. ‘En dat is nog lekkerder.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Opeens voel ik geen spoortje onzekerheid meer. Ik kan dit. ‘Wat vind je nog meer lekker?’

Een van zijn mondhoeken kruipt een stukje omhoog. ‘Ik wil weleens zien wat die mond van jou nog meer kan, naast brutale opmerkingen maken.’

Met mijn handpalmen duw ik zijn openhangende overhemd omhoog langs zijn brede schouders. ‘Je vindt het maar wat leuk als ik brutaal ben.’

Zanders doet een poging zijn grijns te verbergen door me nog een keer te kussen. Hij graaft zijn vingers in mijn billen, geeft er een klap op en duwt me zachtjes van zijn schoot af. Ik kom overeind en stap naar achteren. Nadat hij is opgestaan, trekt hij het overhemd helemaal uit en gooit het op de bank. Met zijn geloken ogen strak op de mijne gevestigd maakt hij zijn gulp los, en hij knikt om aan te geven dat ik het klusje mag afmaken.

Ik bijt op mijn onderlip, ga op mijn knieën voor hem op de grond zitten en trek zijn broek naar beneden. De stof ervan spant strak om zijn kont en dijen heen – dat heb je bij ijshockeyspelers – maar als ik de meest indrukwekkende spierbundels ben gepasseerd, valt hij op een hoopje rond zijn enkels.

Ondertussen kan hij zijn ogen niet van me afhouden.

Terwijl Zanders zijn schoenen en broek opzij schopt, kan ik alleen maar naar het enorme geval in zijn krappe mannenslip staren. Ik heb hem wel vaker met zo weinig kleding aan gezien, tijdens elke vlucht zelfs, maar ik had niet gedacht dat hij in stijve toestand nog zoveel groter kon worden dan hij al was.

Ik leg mijn hand plat op de stof, en Zanders ademt sissend in. Terwijl ik op en neer begin te strelen, kijk ik door mijn wimpers omhoog naar zijn gezicht.

‘Niet zo plagen, lieverd.’ Zanders veegt ruw met zijn duim over mijn lip. ‘Hou op met die spelletjes en haal hem er gewoon uit.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn blik verplaatst zich weer omlaag, en ik grijp het elastiek van zijn onderbroek en trek hem naar beneden. Als zijn pik in volle glorie voor mijn ogen op en neer danst, is de eerste gedachte die door mijn hoofd gaat: hoe moet dat ding in godsnaam in mijn mond passen? Laat staan ergens anders?

Ik voel mijn ogen groot worden als ik hem dicht bij de wortel vastpak en constateer dat mijn vingers elkaar nauwelijks raken. Hij is lang, dik en geaderd, en als je het over pikken hebt, is dit een verdomd mooie.

'Open je mond,' beveelt Zanders.

Gehoorzaam maak ik mijn lippen nat en sluit ze om hem heen. Zanders produceert direct een hijgerig gekreun om te laten weten dat hij meer wil, en ik ga met mijn tong over zijn lengte en neem er zo veel mogelijk van in mijn mond. Om het deel dat er niet in past sla ik mijn vingers.

'Brave meid.' Hij grijpt een vuistvol van mijn haar zodat het niet in mijn gezicht hangt. 'En open nu je keel.'

Het is alsof alle bloed in mijn lichaam zich tussen mijn benen verzamelt. Ik knijp mijn knieën tegen elkaar in een poging het gevoel wat te verzachten.

Al snel vind ik een tempo. Mijn hoofd gaat op en neer, mijn lippen maken zuigende bewegingen, en ondertussen trek ik hem af met mijn hand. Ik neem hem nog dieper in mijn mond, en terwijl ik dat doe kijk ik met waterige ogen naar hem op.

Zanders volgt als gehypnotiseerd elke beweging die ik maak. 'Je doet het zo goed,' moedigt hij me aan, en terwijl hij zich met zijn heupen nog dieper naar binnen duwt, aait hij over mijn wang. 'Zo fucking goed.'

Hij blijft met zijn heupen rollen, en ik neem hem zo diep mogelijk in mijn keel.

'Het bevalt me wel dat je mondje het voor de verandering te druk heeft om bijdehante opmerkingen te maken.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes maar blijf hem pijpen, en Zanders trekt uitdagend een van zijn wenkbrauwen op. Mijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

tong draait ritmisch rondjes over zijn eikel voordat ik hem weer in mijn keel laat glijden. Ik zuig mijn wangen naar binnen en omvat met één hand zijn ballen. Als ik de dikke huid ervan streel, klapt Zanders zowat dubbel. Hij moet mijn schouders vastgrijpen om zichzelf in evenwicht te houden.

Ik laat hem uit mijn mond glippen, en nadat ik naar adem heb gehapt verschijnt er een plagerig lachje op mijn gezicht. ‘Als ik niet kan praten, dan jij ook niet.’

‘Fuck,’ zegt hij zodra hij zijn ademhaling weer onder controle heeft, en er gaat een huivering door hem heen. Hij knijpt zijn ogen dicht om zichzelf in bedwang te krijgen, nog altijd voorovergebogen en met zijn handen op mijn schouders. ‘Ik had groot gelijk wat jou betreft, lieverd. Jij bent helemaal niet zo lief, hè?’

Met zijn duim veegt hij wat speeksel van mijn lippen, en direct neem ik de vinger in mijn mond en begin erop te sabbelen. Er verschijnt een donkere blik in zijn ogen terwijl hij hem naar buiten trekt, en in plaats daarvan drukt hij zijn mond op de mijne. Hij pakt mijn hand en trekt me overeind.

Ik kan niet geloven dat deze perfecte naakte man hier vlak voor me staat. Zijn gespierde armen zijn versierd met uitpuilende aderen en zwarte inkt, en ook zijn stevige benen zitten onder de tattoos. Zijn buik is strak gebeeldhouwd, en een V-vormige spierpartij wijst recht naar de meest perfecte pik die ik ooit heb gezien.

Serieus, dat ding verdient een medaille.

‘Ik wil je zien,’ zegt hij nauwelijks hoorbaar. Hij neemt de rand van mijn topje tussen zijn vingers maar trekt het nog niet omhoog. Eerst wil hij zeker weten dat ik het oké vind.

In één klap zijn de zenuwen terug, en ik voel mijn wangen branden. Ben ik hier klaar voor? Durf ik me aan hem te laten zien? Ik ben al zover gekomen, maar wat als mijn lichaam hem niet bevalt? Dan zou ik me de rest van het seizoen doodschamen als we na een wedstrijd samen in het vliegtuig zitten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hé, gaat het wel?’ fluistert hij. Hij heeft zijn vingers om de achterkant van mijn nek geslagen en volgt mijn kaaklijn met zijn duim. ‘Als je wil stoppen, kan dat.’

Met grote ogen kijk ik hem aan; deze combinatie van dominantie en zachtheid brengt me van mijn stuk. Ik schud mijn hoofd, begraaf mijn vingers in de blote huid van zijn heup en trek hem naar me toe. Als ik zijn erectie in mijn buik voel priemen, weet ik alleen nog maar zekerder dat ik absoluut niet wil ophouden. Ik zet mijn zelfverzekerde masker weer op en trek mijn topje over mijn hoofd. Terwijl ik het op de grond gooi, kijk ik naar hem op en zie zijn blik over mijn lichaam dansen. Zijn vingertopjes volgen mijn ribben en schetsen onzichtbare vormen op mijn huid terwijl hij me verkent. Hij laat zijn hand achter mijn rug verdwijnen, kijkt me aan en maakt zonder het oogcontact te verbreken met één simpele polsbeweging het clipje van mijn bh los.

Ik buig me wat voorover en laat de bandjes van mijn armen glijden, zodat de bh tussen ons in op de grond valt. Mijn borsten zijn in de verste verte niet even groot, en zonder ondersteuning van mijn bh hangen ze door hun gewicht behoorlijk laag. Meestal ben ik daar in het heetst van de strijd niet zo mee bezig, maar ik ben nog nooit met iemand geweest die zo’n volmaakt lichaam heeft als de man tegenover me.

Zanders’ grote handen vouwen zich om mijn borsten heen en knijpen, waardoor mijn tepels direct hard worden. ‘Holy shit,’ hijgt hij. ‘Dit is niet normaal, lieve Stevie.’

Als ik hem in de ogen kijk, is het enige wat ik in zijn groenbruine irissen zie lust. Geen oordelen, geen ontevredenheid – alleen puur verlangen. Nu ik erover nadenk: Zanders heeft me eigenlijk nog nooit onzeker gemaakt. Niet expres in elk geval. Het zijn altijd mijn eigen twijfels geweest die daarvoor zorgden. En afgaande op zijn stijf in de houding staande pik ben ik de enige hier die zich zorgen maakt over mijn uiterlijk.

Ik recht mijn rug, en zijn behendige vingers vinden de knoop van mijn spijkerbroek en maken hem los. Hij stroopt de stof

Browse more books at https://gyannidhi.com/

langs mijn heupen omlaag. Nu ik voor hem sta in alleen een kanten slipje dat al helemaal doorweekt is, neemt Zanders zijn kin in zijn hand alsof hij een kunstwerk bewondert en schudt zijn hoofd.

‘Wat wil je dat ik doe, lieverd?’

Ik weet dat hij op een antwoord wacht, maar voor één keer in mijn leven ben ik sprakeloos. Zanders zet dwingend een stap naar voren, pakt mijn heupen vast en duwt me met mijn blote rug tegen de ruwe muur van de hotelkamer. Een van zijn handen plant zich naast mijn hoofd tegen de muur, en de andere glijdt in zuidelijke richting over mijn onderbuik. Mijn maag verstrakt van de sensaties: het koude metaal van zijn ringen, zijn vingertoppen op mijn blozende huid. Hij vindt zijn weg onder het kant van mijn slipje, en zijn middelvinger gaat langs mijn klit en begraaft zich in de natheid tussen mijn benen.

Kermend laat ik mijn hoofd tegen zijn borst zakken.

‘O god,’ kreunt hij. ‘Je bent zó nat.’

Mijn benen beginnen te trillen, maar Zanders houdt me zo stevig tegen de muur gedrukt dat ik onmogelijk kan omvallen.

‘Stevie, lieverd, wat wil je dat ik doe?’

Terwijl ik over zijn vraag nadenk, banen zijn lippen zich een weg naar beneden over mijn nek en mijn borstkas, en hij neemt een van mijn tepels in zijn warme mond. Zijn tong gaat over het topje ervan, en hij zuigt. Tegelijkertijd duwt hij zijn middelvinger bij me naar binnen en kromt hem, zodat mijn knieën het zowat begeven.

‘Neuk me!’ roep ik. ‘Alsjeblieft, Zanders!’

Ik voel dat zijn lippen zich om mijn harde tepel tot een duivelse glimlach plooien. Hij trekt zijn vinger terug uit mijn warmte, gaat rechtop staan en laat langzaam zijn vinger in zijn mond verdwijnen om me te proeven.

Dan tilt Zanders me op en trekt mijn benen om zijn middel heen. Zijn pik drukt tegen de natte stof van mijn slipje. ‘Alleen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

omdat je het zo lief vraagt.’ Hij kust me, gooit me op het bed en klimt met een hongerige blik in zijn ogen boven op me.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

17

Stevie ligt plat op haar rug, en terwijl ik met mijn heupen beweeg om mijn pik over haar dij te wrijven en wat frictie te voelen, graven haar nagels zich in mijn schouders. Nog één laatste keer kus ik haar op de lippen.

Begrijp me niet verkeerd: ik vind het heerlijk om met deze meid te zoenen, maar het is te intiem. Elkaar kussen tijdens de seks doet iets met het vrouwelijk brein waardoor chicks aan je gehecht raken en gaan denken dat het meer is dan alleen neuken – ook al ben ik altijd volkomen duidelijk over mijn bedoelingen. Vandaar dat ik de intimiteit tot een minimum beperk. Vanavond wil ik gewoon keihard klaarkomen, zodat ik eindelijk kan ophouden mijn eigen hand te neuken terwijl ik aan deze krullenbol denk, zoals ik de afgelopen weken zo vaak gedaan heb. Vanavond hebben wij tweeën seks zonder enige verwachtingen, puur om de spanning te doorbreken.

Als ik mijn lippen definitief losmaak van de hare, steekt Stevie haar hand uit naar het lampje op mijn nachtkastje en klikt het uit. De kamer is ineens in duisternis gehuld. Met mijn mond op haar warme nek zet ik het weer aan. Ik zuig op de zachte huid van haar borst en zet mijn tanden erin, waarbij ik zorg dat ik niet te hoog een zuigzoen achterlaat, want er mag niets te zien zijn als ze haar uniform aanheeft. En terwijl ik dat doe, steekt ze opnieuw haar hand uit en doet het licht uit.

‘Wat doe je?’ vraag ik toch maar, en ik kijk op naar haar gezicht.

‘Het licht uitdoen.’

‘Laat het aan. Ik wil je zien.’

‘Nee,’ zegt ze koppig, maar tegelijk zit er iets smekends in haar blik.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik ben niet dom. Ik durf zelfs te stellen dat ik me doorgaans goed bewust ben van zowel mijn eigen gevoelens als die van anderen. Daar zorgt tien jaar therapie wel voor. Ook al interesseren de meeste mensen me bar weinig, ik kijk dwars door ze heen. Het lijkt me duidelijk dat de vrouw in mijn bed zich niet honderd procent zeker voelt over haar lichaam. Het feit dat ze geen oogcontact maakte terwijl ze zich uitkleedde en daarna haar armen over haar borst vouwde bracht dat luid en duidelijk over.

Ze is een intrigerende combinatie van stoer en onzeker, net als ikzelf eigenlijk, zij het op een andere manier.

Maar als ik deze wilde stewardess een beetje ken, wil ze niet met fluwelen handschoenen aangepakt worden. Dus dat ga ik niet doen ook. Ik ben niet van plan om de lichaamsdelen waarover ze onzeker is angstvallig te vermijden zodat ze er niet aan hoeft te denken. In plaats daarvan ga ik elke centimeter van haar lijf aanraken terwijl ik haar zo genadeloos hard neuk dat ze niet eens meer haar eigen naam weet, laat staan wat ze niet mooi vindt aan zichzelf.

Zelfs met het licht uit zie ik haar tepels omhoogpriemen als twee prachtige kleine bergtopjes die erom smeken aangeraakt te worden. Als ik er eentje in mijn mond neem, ontsnapt er een zacht gejammer tussen Stevies geopende lippen door.

Eigenlijk vind ik elk geluidje dat uit de mond van die meid komt prachtig, of ze nou kreunt, smekend mijn naam fluistert of een van die bijdehante opmerkingen maakt die ze in mijn gezelschap niet voor zich kan houden. Het is een fijne gedachte dat ik er de oorzaak van ben dat al die dingen uit haar mond komen.

Mijn adem speelt over haar huid terwijl ik me naar beneden werk, steeds lager en lager, tot mijn lippen fluisterzacht over de fijne stof van haar slipje gaan. Terwijl ik mezelf met mijn ene hand aftrek, pakken de vingers van de andere het elastiek vast, klaar om het omlaag te trekken zodat ik mijn gezicht tussen haar benen kan begraven.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar Stevie legt haar hand op de mijne om me tegen te houden. ‘Dat hoef je niet te doen.’

‘Ik wil het.’

‘Nee, dat wil je niet,’ lacht ze.

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Ja, dat wil ik wel.’

Ze kijkt alle kanten op behalve naar mij. ‘Nou, ik… Ik hou er niet van.’

Ik blijf strak naar haar gezicht staren tot ze me weer aankijkt. Op het moment dat haar blauwgroene ogen contact maken met de mijne, zie ik precies wat er in haar omgaat.

Ze liegt.

Misschien dat ze er onzeker van wordt om mijn hoofd tussen haar dijen te hebben, of misschien heeft iemand haar het gevoel gegeven dat het een vervelend karwei is – iets waar ik zelf heel anders over denk. Of misschien heeft ze gewoon nog nooit iemand gehad die wist wat hij deed. Hoe dan ook, ze heeft nee gezegd, dus het lijkt erop dat ik dit feestmaal vanavond aan me voorbij moet laten gaan, al heb ik er wekenlang van gedroomd om haar te proeven.

Ik kom weer omhoog en buig me over haar lichaam heen, steunend op een van mijn onderarmen. Stevies ogen gaan zoekend heen en weer tussen de mijne.

‘Ik wil dat je je bij me op je gemak voelt.’

‘Dat doe ik ook,’ zegt ze haastig. ‘Dat doe ik.’

‘Nou, dan wil ik graag even iets duidelijk maken.’

Ik zie haar keel bewegen als ze diep slikt.

‘Dit is iets waar ik me al weken op verheug. Ik wacht niet vaak zo lang op iets wat ik wil, maar nu ik je hier naakt in mijn bed heb liggen, helemaal klaar voor me, met dit hier…’ Ik leg mijn hand op haar kletsnatte slipje. ‘Fuck. Ik kan niet wachten om je te neuken. Maar dat ga ik niet doen als je je eigen lichaam blijft afkraken.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik zei helemaal niets…’

‘Hierbinnen wel.’ Ik klop zachtjes op haar slaap.

Er verschijnt een schuldbewuste uitdrukking op haar gezicht.

‘Vannacht ben je van mij, en het enige wat ik zie is een ongelooflijk sexy lichaam dat helemaal klaar voor me is. Een stel tieten…’ Ik pak er een vast. ‘…waar ik de hele nacht lang mijn gezicht in wil begraven. Een stel dijen…’ Ik knijp in de onderkant van een ervan. ‘…die ik dolgraag tegen mijn wangen zou voelen. En…’ Ik druk met mijn vingers tegen het doorweekte kant van haar slipje. ‘…een ongelooflijk warm en nat poesje.’ Ik laat een vinger tussen haar plooien glijden, en Stevie kromt jammerend haar rug. ‘Dit is vanavond allemaal van mij,’ vervolg ik. ‘En iets wat van mij is laat ik door niemand afkraken. Dus daarmee moet je kappen, anders gaat het feest niet door.’

Stevie zwijgt, maar ik zie aan haar gezicht hoe nerveus ze is.

Ik druk mijn erectie tegen haar been aan om haar te laten voelen hoe hard ik ben. ‘Ik maak geen grapje, Stevie. Als je niet wat liever voor jezelf wordt, haal ik zelf wel weer de druk van de ketel, zoals ik de afgelopen weken talloze keren heb moeten doen.’

‘Je bent al wekenlang met niemand naar bed geweest?’ Er verschijnt een verwarde uitdrukking op haar gezicht.

Ik laat me met mijn borstkas tegen haar blote borsten zakken. Het is een positie waaraan ik niet gewend ben – te intiem. Ik hou niet van oogcontact en dat soort gedoe tijdens de seks, maar we zijn nog niet daadwerkelijk begonnen, dus nu kan het wel.

‘Nee,’ zeg ik naar waarheid. ‘Ik meende het serieus toen ik zei dat ik er al weken over fantaseer om je te neuken. Het enige wat ik wil ben jij.’

Stevie spert haar ogen wijd open.

‘En dit alles hier.’ Mijn hand kruipt omlaag over haar buik, geeft een kneepje in haar been en vouwt zich om een van haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

billen. Ik duw mijn gezicht in haar nek, zodat mijn stem gedempt wordt door haar huid. ‘Dus geef het me alsjeblieft.’

‘Shit, Zanders. Ik wist niet dat je zo geobsedeerd was.’ Er verschijnt een zelfingenomen lachje op haar gezicht, en ik zie dat ze zich wat zekerder begint te voelen.

Stevies zachte handen glijden omlaag langs mijn ribbenkast, en ze zet haar vingers in mijn onderrug en trekt mijn pik tegen zich aan. Ik knijp mijn ogen dicht terwijl ik de beweging herhaal om eindelijk wat frictie te creëren.

‘Ik ga je vannacht compleet uit elkaar trekken, en daarmee hopelijk ook die stomme, nergens op slaande onzekerheid van je.’

De grijns verdwijnt van haar gezicht, en haar mond valt open van schrik.

‘Mag ik je suf neuken, lieverd?’

Het normaal zo gevatte meisje in mijn bed kan alleen maar zwijgend knikken.

‘Mooi.’ Ik kom aan het voeteneind overeind van het bed en strek mijn vingers uit naar de rand van haar slipje. ‘Til je heupen voor me op.’

Ze doet wat ik zeg, en als het kanten slipje op de grond valt, kan ik het niet helpen dat ik even blijf staan om het uitzicht te bewonderen. Zelfs in het donker zie ik de zachte bruine plooien van haar poesje vochtig glinsteren.

‘Zo mooi,’ zucht ik terwijl mijn vingers haar klit vinden en haar met een paar simpele bewegingen laten kronkelen. Ik wil haar verdomme verslinden. Ik wil mijn gezicht zo diep tussen haar benen begraven dat ik uiteindelijk als een drenkeling naar adem moet happen, maar daar heeft ze nee tegen gezegd. Als ze er niet op terugkomt, kan ik het vergeten.

Niet dat er nog voorspel nodig is. Ze is kletsnat, en mijn vingers zijn al een paar keer met het grootste gemak naar binnen geglipt. Hopelijk kan ze me hebben. Voor veel vrouwen is mijn omvang een uitdaging, wat betekent dat ik me

Browse more books at https://gyannidhi.com/

meestal moet inhouden, maar ik heb het idee dat Stevie er wel tegen opgewassen is.

Ik loop naar mijn tas om een condoom te pakken, en Stevie kijkt toe terwijl ik het omdoe. ‘Ik heb me trouwens laten testen, en ik heb niets,’ verzeker ik haar, al heeft ze niets gevraagd. Het is iets wat ik regelmatig doe, en het lijkt me handig als ze dat weet.

Ze bijt op haar lip en kijkt vanaf het bed naar mijn in een condoom gehulde pik. ‘Ik ook niet.’

‘Draai je om.’ Ik trek mezelf af terwijl ze mijn instructies opvolgt en op haar knieën gaat zitten met haar onderarmen op het matras. ‘Zo’n brave meid,’ voeg ik eraan toe met een pets op haar billen. ‘Nu mag je je vasthouden aan het hoofdeinde.’

Haar ranke, met gouden ringen versierde vingers vouwen zich om het hoofdeinde van het bed, en ze spreidt haar benen, zodat ik een perfect uitzicht heb.

‘Jezus christus…’ Hier fantaseer ik nou al weken over. Hoe haar poesje eruit zou zien, hoe het zou voelen. Maar mijn verbeelding blijkt het in de verste verte niet te halen bij de werkelijkheid. Ik strijk met mijn vingers over mijn kin en schud tevreden mijn hoofd. Het voelt verdomme alsof ik in het paradijs ben beland.

Met mijn vuist om mijn pik klim ik op mijn knieën op bed, zodat ik Stevies kont vlak voor me heb. Ik steek twee vingers in mijn mond om ze te bevochtigen en streel haar tussen haar gespreide benen. Als ze in haar verdwijnen, laat Stevie haar hoofd omlaagzakken. Ze begint ritmisch tegen mijn hand op te rijden.

‘Wat wil je dat ik doe, lieverd?’ Ik staar gebiologeerd naar mijn vingers, die steeds opnieuw naar binnen en naar buiten glijden.

‘Ik wil dat je ophoudt me “lieverd” te noemen.’

Ik kan mijn grijns niet onderdrukken. ‘Dat kun je vergeten. Bovendien slapen er teamgenoten van me aan de andere kant

Browse more books at https://gyannidhi.com/

van deze dunne muren. Wil je soms dat ze me jouw naam horen schreeuwen terwijl ik in je klaarkom?'

Stevies enige reactie is gekreun, en ze blijft golvende bewegingen met haar heupen maken. Ik trek mijn vingers terug, grijp mijn pik en duw hem tegen haar klit. 'Wat wil je dat ik doe, lieverd?' Ik wrijf hem tussen haar schaamlippen door, zodat haar vocht over de buitenkant van het condoom wordt uitgesmeerd.

'Neuk me,' smeekt ze. 'Alsjeblieft, Zanders.'

Even kan ik er alleen maar van genieten om haar op die manier mijn naam te horen prevelen, maar dan grijp ik met één hand haar heup, breng mezelf met de andere in positie en dring bij haar binnen. Ik doe het rustig aan, zodat ze aan mijn formaat kan wennen. Ze klemt zich nog wat steviger aan het hoofdeinde vast, en ik zie haar knokkels wit worden.

'O god!' schreeuwt ze.

Mijn ogen rollen omhoog in hun kassen als mijn volledige lengte in haar verdwijnt, en ik zet mijn vingers in haar heupen terwijl ik mezelf in bedwang probeer te houden. 'Zo lekker,' fluister ik, maar dat is eigenlijk veel te zwak uitgedrukt. Geweldig. Perfect. Een vijfsterrenvagina. Dat lijkt er meer op. Ik voel haar spiertjes aanspannen en moet mijn best doen om niet meteen klaar te komen als een of ander onervaren tienerjoch.

Stevie heeft haar hoofd tegen het matras gedrukt, en haar krullen golven er als een kastanjebruine waterval overheen. Nadat ze even de tijd heeft genomen om zich te ontspannen, drukt ze haar billen tegen me aan. Ze wil beweging.

De eerste keer stoot ik op halve kracht, en ze produceert een ademloos 'Ja'.

Ik trek me terug en duw mezelf weer naar binnen, harder nu.

'O god, ja.' Stevies rug kromt zich, zodat haar billen omhoogkomen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is een prachtig stel billen, moet ik zeggen. Doordat ze zo lekker zacht zijn vangen ze de stoten van mijn heupen goed op, en elke keer dat ik stoot, stuiteren ze heen en weer. Ik grijp ze met twee handen beet om mezelf overeind te houden en ram nogmaals naar binnen, zo hard dat het bed tegen de muur bonkt.

'Vind je dat lekker, lieverd?' Want fuck, ik in elk geval wel.

'Hm-hm,' piept ze.

'Je doet het hartstikke goed. Ik zit helemaal in je.'

Ik verhoog het tempo. Ze voelt heerlijk strak en beantwoordt mijn bewegingen door haar kont tegen me aan te duwen, vragend om meer. Ik buig me voorover, druk mijn borst tegen haar rug en breng mijn lippen bij haar oor. 'Je vindt me volgens mij wel leuk hè, lieve Stevie?' Ik fluister het zodat niemand haar naam kan horen.

'Je bent irritant.' Direct daarna volgt een gretig kreuntje, dat me aan het lachen maakt.

'Denk je dat je nog meer kan hebben?' Ik stoot opnieuw, harder deze keer, en zie haar ogen wegdraaien van genot.

'Is dit alles wat je in huis hebt?' hijgt ze.

Ze geniet er godverdomme van om me te sarren, blijkbaar zelfs in bed. Wat ik prima vind hoor. Ik hou wel van een uitdaging.

Ik trek mijn pik uit haar, zodat ze ineens leeg is.

'Nee,' jammert ze. Met een beverige hand grijpt ze achter zich rond, in een poging me weer naar binnen te steken. 'Nee, ik zit echt op het randje.' Ze klemt haar dijen tegen elkaar om de schrijnende leegte te vullen.

'Wat zeg je dan?'

'Alsjeblieft!' smeekt ze wanhopig. 'Alsjeblieft, Zanders.'

Ik sla een van mijn onderarmen stevig om Stevies buik om haar overeind te houden, en terwijl ik mijn andere hand over haar mond leg, ga ik weer bij haar naar binnen en geef haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

alles wat ik heb. Ze schreeuwt het uit in mijn handpalm en knijpt haar ogen dicht.

‘Je vindt dit lekker,’ zeg ik. Ik hoef er geen vraag van te maken.

Ze knikt woest met haar hoofd, want mijn hand zit nog steeds voor haar mond.

Steeds opnieuw pomp ik van achteren in haar, en het regelmatige tempo zorgt ervoor dat mijn ballen beginnen te tintelen. Als ik mijn lippen dicht bij Stevies oor breng en vieze woordjes fluister, verschijnt er een bijna extatische uitdrukking op haar gezicht. Een van mijn handen verplaatst zich naar haar borst en kneedt haar tepel. Mijn andere hand richt zich op haar klit. Ik draai rondjes en krom mijn vingers, want ik wil dat ze samen met mij klaarkomt.

Maar dan laat Stevie met één hand het hoofdeinde los, trekt mijn hand weg van haar borst en legt hem om haar hals.

Terwijl ik lichtjes knijp, kan ik een bewonderende grijns niet onderdrukken. Die meid blijft me verrassen. Het ene moment is ze onzeker over haar uiterlijk, het volgende geeft ze zich helemaal aan me over en wil ze dat ik haar keel dichtknijp tijdens het neuken. Maar eigenlijk past het ook wel bij onze relatie: momenten van zachtheid met daaromheen een heleboel geplaag.

‘Shit,’ sis ik. ‘Het is heerlijk om je te neuken, lieverd.’

‘Hou op met dat gelieverd.’

Ik ben een vrouw aan het neuken met mijn hand om haar keel, en ondertussen noem ik haar ironisch ‘lieverd’. De humor van de situatie ontgaat me niet.

‘Nooit,’ lach ik.

Ik ga rechtop op mijn knieën zitten, met mijn billen tegen mijn hielen, en trek haar mee omhoog zodat ze op mijn schoot komt te zitten met mijn pik nog steeds in haar. Haar rug drukt tegen mijn borstkas, en zoekend naar steun slaat ze een hand om mijn hals.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik heb haar lichaam altijd al prachtig gevonden, maar nu ik het in mijn handen en rondom mijn pik heb en merk dat ik ruw kan zijn zonder haar pijn te doen, ben ik officieel veranderd in de allergrootste fan ervan.

'Ga je voor me klaarkomen?' Mijn lippen strelen haar oorschelp.

Ze jammert opnieuw en laat haar hoofd op mijn schouder zakken met haar ogen dicht. Haar mond valt een stukje open. Ze heeft een blos op haar sproetige wangen, en haar zachte bruine huid glinstert van het zweet.

'Ik wil dat je klaarkomt met mij in je, Stevie. Je doet het hartstikke goed.'

Ik laat haar op en neer stuiteren op mijn pik, en kreetjes vullen de hotelkamer – sommige van haar en sommige van mij. Een van mijn handen zit nog steeds om haar keel geslagen, en de andere speelt met haar gezwollen klit.

Ik voel dat ze om me heen samen begint te trekken.

'Kom alsjeblieft klaar,' smeek ik.

Ik stoot nog een paar keer, waarbij ik steeds weer dat ene plekje raak dat haar hele lichaam doet schudden, en dan raast er plots een orgasme door Stevie heen, zo onweerstaanbaar krachtig dat ze er volkomen door wordt meegesleept.

'Zee!' schreeuwt ze, en ze grijpt naar mijn gouden ketting om zich maar ergens aan te kunnen vasthouden.

Die bijnaam wordt eigenlijk alleen door een select groepje mensen gebruikt, en je zou verwachten dat het me tegenstaat om nu zo genoemd te worden. Maar als ik het haar hoor zeggen terwijl ze klaarkomt met mijn pik diep in haar, zorgt het er alleen maar voor dat ikzelf ook mijn hoogtepunt bereik.

'Godverdomme…' roep ik, en ik probeer me in te houden.

En dan doe ik iets wat ik nog nooit gedaan heb. Twee van mijn vingers maken zich los van haar keel en duwen haar kin naar me toe, en terwijl ik in haar klaarkom, druk ik mijn lippen op de hare zodat ze mijn kreten inslikt en mijn teamgenoten

Browse more books at https://gyannidhi.com/

door die dunne rotmuren heen niet horen dat ik haar naam schreeuw.

Met onze geopende monden op elkaar voelen we de golven van ons orgasme wegebben, en Stevie veert nog wat na op mijn pik. Ze zet haar nagels in mijn nek om me tegen zich aan te trekken, en ik kus haar met alle kracht die ik overheb, me vastklampend aan haar klamme lichaam, nog niet klaar om dit moment te beëindigen. Nu we weer bij zinnen beginnen te komen, merk ik dat er veel meer oogcontact is dan de bedoeling was.

'Dat had ik echt nodig.' Stevie leunt met haar hoofd achterover op mijn schouder en hapt met gesloten ogen naar adem. Haar mooie sproetige gezicht gloeit nog na van het orgasme, en haar lippen zijn gezwollen door de ruwe behandeling van daarnet. Ze laat zich op haar buik op het matras ploffen, volmaakt bevredigd, en haar krulletjes spreiden zich uit over de witte lakens.

'Nee, je had míj nodig,' verbeter ik haar met een klap op haar kont.

Ik krabbel overeind en loop de badkamer in, waar ik het gebruikte condoom in de vuilnisbak gooi en in de spiegel kijk. Van de egoboost die ik normaal na de seks krijg is op mijn gezicht niets te zien. In plaats daarvan zie ik stress.

Want dit was veel te lekker.

Ik vind seks altijd lekker – wie niet? – maar deze keer is het alsof ik een harddrug heb uitgeprobeerd die ik voortaan elke dag nodig zal hebben om mijn snel uit de hand lopende verslaving te stillen.

Stevie is aan me gewaagd, niet alleen op verbaal niveau maar ook in bed. Fuck. Ik dacht dat ik hiermee wat rust in mijn kop zou creëren, maar misschien ben ik een spelletje begonnen dat ik onmogelijk kan winnen. Heeft die kus soms iets met mijn hersenen gedaan in plaats van de hare? En waarom heb ik zo'n zin om me tegen haar zachte lichaam aan te nestelen voordat we aan de tweede ronde beginnen?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik loop de hotelkamer weer in en laat mijn blote lijf naast haar op bed vallen, maar voordat ik haar tegen me aan kan trekken, glipt ze van het matras en verdwijnt in de badkamer. Prima, ze is vast zo weer terug.

Een paar minuten later komt Stevies stralende gebruinde lichaam naar buiten, en ik verwacht dat ze gelijk weer bij me in bed zal kruipen. Dat proberen chicks altijd, maar het is voor het eerst dat ik zowaar behoefte heb aan vrouwelijk gezelschap terwijl ik op krachten kom voor de tweede ronde.

In plaats van naar me toe te komen, loopt ze naar de bank en begint haar kleren van de grond te rapen.

Ik kom overeind op mijn ellebogen, in al mijn naakte glorie, en frons mijn wenkbrauwen als ze zich begint aan te kleden. ‘Wat doe je?’

Stevie wurmt haar benen in de pijpen van haar spijkerbroek en maakt het knoopje dicht. Wat precies het tegenovergestelde is van wat ik wil.

‘Mijn kleren aantrekken.’

‘Waarom?’

Giechelend maakt ze haar bh vast, waardoor mijn uitzicht ineens stukken minder perfect is. ‘Omdat ik moeilijk naakt in mijn Uber kan stappen, toch?’

‘Hoezo moet je weg dan?’ verwoord ik het anders. ‘Je kan ook blijven.’

Eh… wat?

‘We hadden afgesproken dat dit iets eenmaligs zou zijn,’ herinnert Stevie me, die verder gelukkig niet ingaat op mijn verzoek en haar shirt over haar hoofd trekt.

‘Ja, maar ik dacht meer aan één hele nacht. Met meerdere orgasmes en zo.’

‘Luister, Zanders, het was fijn.’ Ze maakt haar afgetrapte Nike-sneakers vast. ‘Maar je bent een cliënt van me. Ik werk voor je, dus waarschijnlijk was dit onverstandig.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik ben Stevie al het hele seizoen aan het inwrijven dat ze voor me werkt, en uitgerekend nu dringt het tot haar door? Precies als ik wil dat ze het vergeet?

'Tot morgen.' Ze draait zich naar de deur.

Ik spring uit bed en sla mijn handen voor mijn kruis. Er is niet eens genoeg tijd om mijn kleren aan te trekken voordat ik de deur uit ren. 'Wacht!' roep ik terwijl ik door de hal achter haar aan loop. 'Laat me ten minste meerijden in die Uber. Het is twee uur 's nachts.'

Stevie loopt stug door richting de lift. 'Zanders, ik ben een grote meid. Het lukt me heus wel om zelf bij mijn hotel te komen.' Ze stapt in de cabine en drukt op een knop.

Ongemakkelijk trek ik een sprintje om haar in te halen, met mijn handen nog steeds tussen mijn benen. Ik heb vrij grote handen maar een nog grotere lul, wat waarschijnlijk betekent dat je hem praktisch kan zien rondzwiepen.

Ik stap op de metalen drempel van de lift en houd met mijn vrije arm de deur open. 'Stuur dan op zijn minst een berichtje, zodat ik weet dat je veilig bent aangekomen.'

Stevie laat haar ogen over mijn naakte lichaam gaan, en er verschijnt een triomfantelijk grijnslachje op haar gezicht. Hier sta ik dan, wanhopig hengelend naar wat bevestiging, in welke vorm dan ook.

'Ik red me wel.'

'Stevie, geloof me, ik sta op het punt zo fucking hard je naam te schreeuwen dat het hele team in één klap weet dat je…'

'Oké!' kapt ze me af. 'Ik stuur een berichtje als ik in mijn hotel ben.'

Even staar ik haar aan, me afvragend wat er in vredesnaam is misgegaan tussen het moment dat ze op mijn pik klaarkwam en nu, maar ik krijg geen hoogte van haar. Het liefst zou ik me vooroverbuigen voor een afscheidskus, maar ze lijkt haast te hebben om weg te komen. Ik ben het wel gewend dat Stevie

Browse more books at https://gyannidhi.com/

voor me op de vlucht slaat, maar ik had gedacht dat daar vanavond misschien een einde aan zou komen.

Ik doe een stap achteruit, en de wilde stewardess verdwijnt achter de dichtschuivende liftdeuren. Een fractie van een seconde voordat ze helemaal sluiten, zie ik door de spleet dat ze haar hoofd met een spijtige uitdrukking tegen de wand laat zakken.

Verdomme, wat is er aan de hand?

Als ze weg is, dringt tot me door dat ik spiernaakt in de hal van een hotel sta en mijn kamer uit ben gerend zonder een sleutel mee te nemen… en dat de deur achter me dichtgevallen is.

Shit.

Zoiets is me nog nooit overkomen, wat logisch is omdat ik nooit eerder mijn hotelkamer uit gerend ben om een vrouw tegen te houden. Meestal kleed ik me zelf als eerste aan en probeer ik bezoeksters juist de deur uit te werken.

Ik kijk om me heen door de lege hal en begin aan mijn *walk of shame* naar de kamer van mijn beste vriend, tegenover de mijne. Kloppen haalt niets uit, dus uiteindelijk ram ik een paar keer met mijn hand op de deur om hem wakker te maken.

‘What the fuck?’ Maddison doet open met een warrig kapsel en slaperige ogen. ‘O mijn god,’ proest hij als tot hem doordringt wat er aan de hand is. ‘Dit is echt kostelijk.’

‘Ik moet even je telefoon gebruiken om naar de receptie te bellen. Ik heb mezelf buitengesloten.’

‘Wacht hier.’ Maddison loopt terug zijn kamer in en krijgt zo’n hysterische lachstuip dat hij haast omvalt. ‘Dit moeten de jongens zien.’ Hij houdt zijn mobiele telefoon omhoog om een foto te maken, en ik steek in de gang mijn middelvinger naar hem op terwijl ik met mijn andere hand mijn lul bedek.

‘Fuck you,’ mompel ik terwijl ik mezelf binnenlaat.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

18

Stevie

Gisteravond was een grote vergissing.

En als ik grote zeg, dan bedoel ik ook echt gróte. Sorry, flauw.

Niet alleen vanwege het bezwaar dat ik tegenover Zanders benoemde – dat hij mijn cliënt is en al dat gelul. Maar ook omdat hij gelijk had: vanaf nu zal iedere andere man waarschijnlijk een teleurstelling zijn. Ik denk dat zelfs mijn vibrator vanaf nu een teleurstelling wordt, en dat is verdomme een misdaad.

Toen ik gisteravond in zijn badkamerspiegel keek, drong het tot me door: ik heb nog nooit zulke goede seks gehad. Geen enkele andere ervaring komt in de buurt. Voor het eerst in misschien wel mijn hele leven voelde ik geen spoortje onzekerheid; daar zorgden die constante complimentjes van Zanders wel voor. Ik voelde een diepe, wilde connectie die ik niet had verwacht en waarop ik eigenlijk ook helemaal niet zat te wachten.

En dat is het hem nou juist. Dit moest iets eenmaligs zijn en klaar, maar het enige wat ik na afloop wilde was terug in bed kruipen en onze vrijpartij net zo vaak overdoen tot ik niet meer helder kon nadenken. Maar dat ging niet. Ik kan het me niet veroorloven om gehecht te raken aan Zanders en die vijfsterrenlul van hem. Hij is alles wat ik sinds de universiteit probeer te vermijden: een arrogante, egoïstische sporter voor wie de mooie vrouwen in de rij staan. En ik heb me er stom genoeg toe laten verleiden om ook aan te sluiten in die rij. Voor hem was ik gewoon de zoveelste verovering, maar ik moet zeggen: die jongen weet wat hij doet in bed.

‘Ik durf te wedden dat jij gisteravond gescoord hebt,’ plaagt Indy me. ‘Je straalt als een glowstick, mevrouw Shay.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nee dus.’ Ik houd mijn stem gedempt, want de jongens van het team proberen een dutje te doen op de nachtvlucht terug naar Chicago.

‘Wel dus,’ giechelt ze. ‘Was het iemand van Tinder?’

Ik draai me van haar weg en begin gedachteloos de smetteloos schone aanrechten in de galley te boenen. ‘Ik heb gisteravond níét gescoord.’

‘Echt niet?’ De diepe fluwelen stem die het vraagt is niet die van mijn collega. Nee, het is de stem van de beeldschone man die me gisteravond een beurt heeft gegeven.

Om meerdere redenen heb ik het gangpad deze vlucht zo veel mogelijk vermeden. Ten eerste omdat ik geen zin had om bij de aanblik van Zanders weer herinnerd te worden aan alle vunzige details van gisteravond. En ook omdat zijn voorspelling is uitgekomen: ik loop inderdaad te strompelen vanwege die stomme gigantische pik van hem.

Als ik over mijn schouder kijk, staat Zanders tegen het tussenschot geleund dat de galley van de rest van het vliegtuig scheidt. Zijn volle lippen zijn vertrokken tot een zelfingenomen grijns. De klootzak.

‘Je hinkt een beetje, Stevie. Heb je je enkel verstuikt of zo?’

Ik haat hem.

‘O mijn god,’ zegt Indy veel te hard. ‘O. Mijn. God.’ Haar hoofd scharniert heen en weer tussen Zanders en mij, en haar wangen krijgen op slag een prachtig roze kleur. ‘Jullie twee hebben eindelijk geneukt,’ fluistert ze zo zachtjes mogelijk. Aan het eind van de zin blijft haar mond openhangen.

‘Nee!’ roep ik harder dan de bedoeling was. ‘Nee, dat hebben we niet.’

Arrogant als Zanders is, doet hij geen poging om het te ontkennen. Hij zwijgt alleen maar en haalt nonchalant zijn schouders op.

‘Goed gedaan hoor.’ Dat Indy het niet tegen mij zegt maar tegen hem beschouw ik eigenlijk wel als een compliment.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hebben jullie misschien een extra kussen voor me?’ Rio steekt zijn hoofd over Zanders’ schouder heen de galley in.

‘Rio, pak dat ding gewoon zelf, man.’ Zanders gebaart naar de opbergvakken waarin de kussens zitten, wat vrij ironisch is, want hij heeft verdomme nog nooit iets zelf hoeven doen in dit vliegtuig.

‘Ik pak er wel eentje,’ biedt Indy aan.

‘Bedankt, Indy.’ Rio’s groene ogen fonkelen terwijl hij haar naam uitspreekt. Hij haalt zijn hand door zijn zwarte krullen, en even heb ik de indruk dat hij daarbij… zijn spierballen een beetje aanspant?

Indy glipt ons veilige onderkomen achter in het vliegtuig uit, zodat ik plotseling alleen ben met de man die ik al de hele vlucht probeer te vermijden.

‘Je hebt gisteravond geen berichtje meer gestuurd.’ Zanders komt de galley binnen – en daarmee mijn persoonlijke ruimte.

Mijn ogen schieten naar het gangpad om te kijken waar Tara uithangt, maar zo te zien is ze druk aan het flirten met de staf.

‘Waarom heb je niks gestuurd toen je bij je hotel aankwam?’ Hij zet weer een stap mijn kant op, zodat zijn borst nog maar een paar centimeter van de mijne verwijderd is.

Met mijn hoofd in mijn nek kijk ik hem aan. ‘Ik dacht dat je het niet meende.’

‘Grapje zeker?’ Zanders fronst. ‘Ik heb de hele nacht mijn Instagram gecheckt in de hoop iets van je te horen.’

‘Nou, hier ben ik dan.’ Ik weet dat het klinkt alsof ik een spelletje aan het spelen ben, maar ik wil gewoon wat afstand creëren van alle emoties van gisteravond, en de enige manier die ik kan bedenken is door zo luchtig mogelijk te doen. Ik had eigenlijk verwacht dat Zanders zich hetzelfde zou opstellen, dus het is even schrikken dat hij zich oprecht zorgen lijkt te hebben gemaakt.

‘Wat gebeurde er gisteravond nou in godsnaam?’ fluistert hij. ‘Ik dacht dat we het leuk hadden samen?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dat klopt. En na afloop ben ik vertrokken.’

Zanders’ ogen boren zich in de mijne, en ik zie verwarring in zijn blik. Ik probeer hem niet expres een rotgevoel te bezorgen of zo, maar ik moet mezelf beschermen. Hij heeft gekregen wat hij wilde, en ik ook. En morgen is er bij hem weer iemand anders aan de beurt. Tjee, het zou zelfs kunnen dat die volgende kandidaat al ergens op hem zit te wachten zodra we om twee uur ’s nachts landen.

‘Heb je er spijt van?’ Zijn stem is zacht, en er klinkt een vleugje droefheid in door.

Shit, heb ik weer. Waarom staat deze man, die gisteravond mijn keel dichtkneep terwijl hij me de beurt van mijn leven gaf, me nu aan te kijken met van die zielige puppyogen? Ik krijg ineens zin om de grote verdediger een knuffel te geven. Hij komt veel kwetsbaarder over dan volgens mij zijn bedoeling was.

‘Als er iets gebeurd is waar je spijt van hebt, dan wil ik daarvoor mijn excuses aanbieden. Het was zeker niet mijn…’

‘Nee,’ kap ik hem af, en ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik heb nergens spijt van.’ Ik lieg, maar niet om de reden die hij denkt.

Hij slaakt een opgeluchte zucht en veegt met zijn wijsvinger voorzichtig een krulletje uit mijn ogen.

‘Dit meen je toch fucking niet?’ klinkt het plotseling.

Zanders trekt zijn hand sneller terug dan je voor mogelijk houdt, en onze hoofden schieten naar Maddison, die op de drempel van de galley is verschenen en ons gelukkig met zijn brede schouders afschermt van de rest van het vliegtuig.

‘Jij bent de meid van gisteravond?’ Maddison houdt zijn stem gedempt, en zijn grote bruine ogen smeken me om het te ontkennen.

Maar dat doe ik niet.

‘Stevie, ik geloofde in je,’ kreunt hij.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jij mag als de wiedeweerga weer op je plek gaan zitten, vriend,’ zegt Zanders.

‘Hij kan er zeker niks van, hè?’ vervolgt Maddison. ‘Ik heb gehoord dat hij een piepklein piemeltje heeft en geen flauw idee heeft wat hij ermee moet doen. Een ramp in bed.’

‘Fuck off,’ bijt Zanders hem toe, maar hij grinnikt erbij.

Ook ik kan mijn lachen niet inhouden, want ik neem aan dat zijn teamgenoot hem weleens bloot in de kleedkamer heeft gezien en donders goed weet wat die man tussen zijn benen heeft hangen. ‘Piepklein’ is wel het laatste woord dat ik zou gebruiken.

‘Stevie, je stelt me teleur.’ Maddison schudt zijn hoofd. ‘Ik hoop dat je hem wel op zijn plaats blijft zetten, ondanks dit gedoe.’ Hij gebaart tussen Zanders en mij. ‘Want dat is het enige beetje vermaak dat ik in dit vliegtuig krijg.’ En met die woorden draait hij zich om en loopt terug naar zijn stoel, zodat zijn beste vriend en ik weer alleen zijn.

‘Dus je hebt geen spijt van gisteren?’ Zanders herhaalt zijn vraag met een gezicht waar de bezorgdheid van afstraalt.

‘Ik heb er geen spijt van, maar het moet iets eenmaligs blijven.’

‘Ik dacht juist het tegenovergestelde. In mijn ogen moeten we het echt nog eens overdoen. Of eigenlijk elke keer dat we ergens naartoe vliegen.’

‘Dat gaat niet, Zanders. Als iemand erachter komt wat er gisteravond gebeurd is, raak ik mijn baan kwijt.’

‘Dat blondje heeft het al door.’

‘Ik zal het anders verwoorden: ik raak mijn baan kwijt als één specifieke collega erachter komt.’ Ik gebaar naar het voorste deel van het vliegtuig.

‘Die onaardige? Je maakt je bezorgd over haar? Lieverd, ik kan heus wel een geheimpje bewaren.’

‘Jij loog toch nooit?’ Ik trek mijn wenkbrauw op.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zijn vingers begraven zich in mijn heup en trekken me naar hem toe. De aanraking voelt zo dominant dat mijn lichaam gelijk in vuur en vlam staat, ook al probeer ik uit alle macht de vlammen te doven.

'In dit geval is de leugen het waard.' Hij bevochtigt zijn onderlip, neemt hem tussen zijn tanden en staart strak naar mijn mond.

Slikkend doe ik een grote stap achteruit. Nou ja, voor zover dat mogelijk is in deze krappe galley. Zanders' vingers laten mijn heup los, en ik vouw mijn armen voor mijn borst om een barrière te creëren. 'Het was iets eenmaligs.'

Zanders schudt sceptisch zijn hoofd. 'Totdat het dat niet meer is.' Hij draait zich om en maakt aanstalten om terug naar zijn stoel te lopen. Voordat hij het gangpad in stapt, kijkt hij nog een keer snel achterom en neemt mijn lichaam van top tot teen op. 'Want één keer was voor mij in de verste verte niet genoeg, en volgens mij geldt voor jou hetzelfde.'

Met een gezicht dat gelijk een paar tinten roder wordt knijp ik mijn dijen op elkaar.

'O, en ik lust wel een spa rood.'

Ik rol met mijn ogen en zeg voor de duizendste keer: 'Dan moet je in de koelkast zijn.'

'Extra limoen graag, Stevie, lieverd.' Met een tevreden glimlach op die zelfingenomen rotkop van hem slentert hij naar zijn plek.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

19

Stevie

‘Rosie, meis, wanneer vinden we eens een baasje voor jou?’

Het is uiteraard een retorische vraag, want Rosie is een prachtige zwart met bruine dobermann van vijf jaar oud die geen mensentaal kent.

Ik krabbel haar nog een laatste keer achter haar oren en help haar in de bench waarin ze ’s nachts slaapt. Rosies grote lichaam nestelt zich op de fleecedeken die ik vorige week voor haar heb gekocht in de kringloopwinkel. Ze voelt zich prima op haar gemak in haar bench, wat logisch is, want ze verblijft hier alweer een jaar.

Ikzelf woon nog maar een paar maanden in Chicago, maar Cheryl, de eigenaar van het asiel, heeft me verteld dat ik duidelijk Rosies favoriet ben. De meeste mensen vinden haar een beetje eng, maar vanbinnen is Rosie een goedaardige lobbes die ontzettend veel liefde te geven heeft – aan de juiste persoon dan.

‘Neem die schat van een meid nou gewoon mee naar huis.’

Ik zit al een tijdje voor Rosies bench te wachten tot ze in slaap is gevallen, en Cheryl is achter me komen staan.

‘Als het kon, zou ik het zo doen. Maar mijn tweelingbroer is nog steeds allergisch.’

‘Eh, zelf zou ik die tweelingbroer gewoon inruilen voor de hond.’

‘Dat is soms best verleidelijk,’ lach ik. ‘Ik sluit vanavond wel af.’

Daar wil Cheryl niets van weten. ‘Stevie, je bent zesentwintig, en het is zaterdagavond. Je hebt vast wel wat

Browse more books at https://gyannidhi.com/

beters te doen dan rondhangen met een oude vrouw en een stel oude honden.'

Cheryl mag dan een weduwe van in de zestig zijn, maar ze is in geen enkel opzicht oud te noemen. Ze loopt over van de energie en maakt ongelooflijk lange dagen in het asiel, puur omdat ze net als ik helemaal verknocht is aan deze plek en de dieren. Senior Dogs of Chicago is een non-profitorganisatie die is opgezet door Cheryl en haar overleden man. Ze wilden graag iets doen voor honden die het risico liepen om in een asiel een spuitje te krijgen of afgedankt werden omdat die schattige puppy te groot werd. Breek me de bek niet open. Het is echt niet zo dat ik constant loop te janken, maar toch vloeien er elke keer wel een paar tranen als er een oudere hond met een of ander slap excuus bij ons gedumpt wordt.

Hoe kun je nou niet kiezen voor een wezen dat onvoorwaardelijk van je houdt?

Het gebouw is enigszins in verval geraakt sinds het overlijden van Cheryls man, en helaas willen de meeste mensen liever een puppy dan een oudere hond. De donaties stellen bar weinig voor. Het is net genoeg om de deuren open te houden en de honden een bak voer voor te zetten. Mijn broer Ryan is onze grootste donateur, volgens mij omdat hij zich schuldig voelt dat hij zelf geen hond mee naar huis kan nemen.

Ik breng hier het grootste deel van mijn vrije tijd door, maar helaas betaal ik daar de rekeningen niet mee. Niet dat ik veel rekeningen heb; zelfs over huur hoef ik me momenteel geen zorgen te maken. Maar als ik straks een plek voor mezelf vind, zal ik mijn betaalde werk hard nodig hebben om de eindjes aan elkaar te knopen.

'Serieus, Stevie, ga iets leuks doen!' Cheryl gaat bij de receptie zitten, duwt haar bril wat hoger op haar neus en begint een stapel rekeningen door te nemen die ze volgens mij nauwelijks kan betalen.

Zal ik vertellen dat mijn versie van 'iets leuks' erop neerkomt dat ik mijn zachtste joggingbroek aantrek en op de bank kruip om films te kijken, nu Ryan weg is voor een serie

Browse more books at https://gyannidhi.com/

uitwedstrijden en Indy een afspraakje heeft met haar vriend? Nee, dat houd ik maar liever voor mezelf. Cheryl beeldt zich graag in dat ik een hartstikke spannend leven heb, maar volgens mij is dat van haar stukken boeiender.

Of toch niet? Want nog maar een week geleden heb ik de beste seks van mijn leven gehad met een man die bekendstaat als de grootste klootzak uit de NHL.

'Ik zie je morgen.' Ik zwaai nog even voor ik naar buiten loop.

Tijdens de korte wandeling naar ons appartement trek ik mijn telefoon tevoorschijn om de wedstrijduitslag van de Raptors te checken. Voor de verandering begon de wedstrijd vandaag al 's middags, en ik ben bizar geïnteresseerd in ijshockey sinds ik vorige maand met het team ben gaan vliegen.

Het eerste artikel dat ik tegenkom gaat over een overwinning van 4-2 op Anaheim.

Boven het tweede artikel staat een foto van Zanders die met een beeldschone vrouw aan zijn zijde het stadion uit komt. Dit is de vierde wedstrijd sinds we weer terug zijn in Chicago, en dit is de vierde vrouw met wie hij gefotografeerd is.

Viel te verwachten.

Ik wist precies naar wat voor soort man ik die avond in Washington DC een berichtje stuurde, en het is niet alsof ik hier jaloers van word of zo.

Oké, dat is een leugen. Ik ben wel degelijk jaloers, maar alleen omdat ik die nacht niet uit mijn hoofd kan zetten. Het voelde zo goed, en ik had het zo hard nodig. Ik heb trouwens gelijk gekregen: aan mijn vibrator heb ik sindsdien niets meer.

Zanders' woorden echoën al de hele week door mijn hoofd: 'Want één keer was voor mij in de verste verte niet genoeg…' Ik geloof dat het ook voor mij niet genoeg is, maar dat betekent niet dat het voor herhaling vatbaar is. Ik heb geen zin om zijn neukertje voor onderweg te worden. Geen idee waarom hij dat überhaupt voorstelde; die vent heeft de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

vrouwen in elke stad voor het oprapen, en daar hoort de stad waar we wonen overduidelijk ook bij.

Er komen nog meer Zanders-gerelateerde artikelen voorbij: over een knokpartij tijdens de wedstrijd, over de boete die hij moet betalen omdat hij zijn tegenstander er net even te hard en te gemeen van langs heeft gegeven, over de reputatie die hij zo graag eer aandoet – en waar ik me zo aan stoor.

Ik stop mijn telefoon terug in mijn tas en neem in stilte de lift naar het appartement. Nou ja, op de pianoklanken na die de metalen cabine vullen. Ryans buren vragen zich vast weleens af wat ik hier te zoeken heb op de dagen dat ik binnenwandel met een ontploft kapsel, een flodderige broek vol hondenhaar en verre-van-witte sneakers.

Boven zie ik een envelop op Ryans voordeur hangen met ons huisnummer erop. Ik trek het plakband los, maak de deur open en gooi mijn sleutels op het gangtafeltje. Nadat ik mijn schoenen heb uitgeschopt, ga ik aan het keukeneiland zitten en open de envelop. Er zitten een paar snoepjes in met vrolijk gekleurde verpakkingen, en een briefje:

Hallo buren,

We hebben een drie jaar oude dochter die met haar vader geen Halloween heeft kunnen vieren omdat hij voor zijn werk op pad moest. Dat willen we vanavond graag goedmaken door langs de deuren te gaan voor een snoepje.

Als jullie het leuk vinden om mee te doen en onze dochter een fijne avond te bezorgen, kunnen jullie het lichtje bij de voordeur aan laten. Dan komen we tussen zes en zeven langs. Zo niet, geen zorgen. In dat geval hopen we dat jullie van het gratis snoepgoed genieten!

Vriendelijke groet van jullie buren,

de familie Maddison

Tjee, volgens mij heb ik nog nooit zoiets schattigs gehoord. Het ijshockeyteam is met Halloween van Philadelphia naar Buffalo gevlogen, dus ik weet precies waarom de vader uit dit briefje op reis was.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ergens neig ik ernaar om de buitenlamp uit te zetten, want voor zover ik weet heeft Maddison geen idee dat ik in dit gebouw woon. Misschien dat ik nog iets langer verborgen kan houden wie mijn broer is. Maar ik wil vooral dat zijn dochtertje een leuke Halloween heeft, met meer dan genoeg buren die haar iets lekkers geven.

Het uur daarop zit ik op de bank gedachteloos op mijn telefoon te scrollen, en dan wordt er zachtjes op de deur geklopt. Ik spring op van de sofa, haal het snoep uit de envelop en doe open. Voor mijn neus staat een ontzettend schattig meisje met stralend groene ogen en wild bruin haar. Ze heeft een pompoenvormig mandje in haar hand. Aan haar gele baljurk zie ik meteen wie ze moet voorstellen, wat nog eens bevestigd wordt door de op haar satijnen handschoentje geborduurde roos.

'Jij moet vast Belle zijn.' Ik buig me voorover en zie de kuiltjes in haar porseleinwitte wangen nog dieper worden als ze naar me glimlacht.

'Stevie?'

Bij het horen van Maddisons stem kijk ik geschrokken op, en ik zie dat de hal vol volwassenen staat die zich verkleed hebben als Disney-prinsessen. En die volwassenen zijn vooral mannen.

'Woon jij hier?' vraagt Maddison oprecht verrast, maar vanwege zijn lichtblauwe jurk met pofmouwen en zwarte chokerketting moet ik mijn best doen om mijn lachen in te houden.

'Stevie?' Een vrouw die zich als Ariël heeft verkleed draait zich naar hem toe. Afgaande op haar rode haar en de foto's die ik op internet heb gezien, is het zijn echtgenote, Logan. 'Die van…' Ze steekt haar armen uit als de vleugels van een vliegtuig.

Maddison knikt en laat zijn wenkbrauwen op en neer dansen.

'Aha…' reageert Logan met een dubbelzinnig glimlachje en een nog veel dubbelzinnigere ondertoon.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het lijkt me duidelijk dat Maddison haar over Zanders en mij heeft verteld.

En over die bijna twee meter lange verdediger gesproken: alle blikken schieten nu naar iemand achter in de groep, een grote man met zwarte tatoeages, gouden sieraden, een lichtblauwe glitterjurk en een lange blonde pruik met vlecht.

'Hoi.' Grijnzend kijkt Zanders me aan.

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden, heus, maar we hebben het hier over een man die bekendstaat als de grootste playboy van de stad en waarschijnlijk meer vijanden dan fans heeft. En nu staat hij hier tegenover me in een jurk die tot op de grond hoort te komen maar in feite net iets boven zijn knieën valt, op een zaterdagavond midden in november, puur om het dochtertje van zijn beste vriend een leuke Halloween te bezorgen. Zoiets liefs is wel het laatste wat ik van deze beruchte ijshockeyspeler verwachtte.

'Woon je hier al sinds we je kennen?'

Maddisons vraag rukt me terug naar het hier-en-nu, en zo te horen klopt mijn inschatting dus: Zanders heeft niet verklapt dat ik zijn buurvrouw ben.

'Ik ben hier eind augustus ingetrokken.'

Logan draait zich naar Zanders toe. 'Dus dít is waarom je nooit meer de privélift neemt naar ons penthouse.'

'Lo…' Zanders kijkt de vrouw van zijn beste vriend met grote ogen aan, en zijn stem klinkt streng. Blijkbaar vindt hij dat hij al genoeg voor schut is gezet.

Maddison slaat van achteren zijn armen om de schouders van zijn vrouw. Die twee lijken het maar wat grappig te vinden om hun vriend in verlegenheid te brengen.

'Dus jij bent Belle?' Ik richt mijn aandacht weer op het lieve meisje om wie het vanavond allemaal draait.

'Eigenlijk heet ik Ella.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ella? Wat een mooie naam. Wilde je daarom ook Belle zijn? Omdat het een beetje op Ella lijkt?’

Daar moet ze om giechelen. ‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd en wijst trots naar zichzelf. ‘Belle is slimste. Net als ik.’

‘Aha.’ Ik lach begrijpend. ‘Nou, volgens mij heb je een heel goeie keuze gemaakt.’ Ik scherm mijn mond af en fluister: ‘Belle is ook mijn favoriet.’

‘En Elsa dan?’ vraagt een diepe stem achter in het groepje. Als ik opkijk, haalt Zanders alleen maar zijn schouders op, alsof hij niet doorzichtig naar aandacht staat te hengelen.

Ik rol geamuseerd met mijn ogen en richt me weer tot Ella, die het snoepgoed aanpakt en het in haar al goedgevulde mandje stopt. ‘Nou, Ella, ik hoop dat je een hartstikke leuke avond met je familie hebt.’

Ze wenkt dat ik dichterbij moet komen en vouwt haar in satijn gehulde handje om mijn oor. ‘Ik vind je haar mooi,’ fluistert ze.

Ik doe hetzelfde en fluister terug: ‘Ik vind jouw haar ook mooi.’ Het ziet er al even ontembaar uit als dat van mij, en meisjes met wilde haren moeten een team vormen.

‘Wat zeg je dan, schat?’ herinnert Maddison haar.

‘Dank je wel!’ Ella zwaait en huppelt alweer door naar het volgende appartement.

Ze wordt gevolgd door een wat kortere man die zich verkleed heeft als die griet uit *Brave* en aan zijn wenkbrauwen te zien ongeveer dezelfde haarkleur heeft als zijn krullerige rode pruik. Daarna volgt een gebruinde jongen die vanavond Jasmine is, inclusief blote buik, met een baby in zijn armen. Maddisons zoontje, neem ik aan. De laatste die achter Ella aan loopt is een tenger gebouwd meisje in een Sneeuwwitje-jurk met daaronder een stel Doc Martens.

Maddison leunt met zijn kin op het hoofd van zijn vrouw, en op de een of andere manier doet hij me een beetje aan een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

aanhankelijke puppy denken. De twee blijven samen met Zanders nog even bij mijn deur staan.

‘Wat een schatje.’ Verderop in de gang zie ik Ella’s haar enthousiast op en neer dansen.

‘Soms heb ik het idee dat ze mentaal al een beetje in de puberteit zit, maar we zijn alsnog gek op haar. Ik ben trouwens Logan.’ De vrouw met het rode haar steekt haar hand uit om de mijne te schudden, met een vriendelijke lach op haar gezicht. ‘Ik hoop dat de jongens je werk niet al te moeilijk maken.’

‘Deze niet,’ zeg ik met een gebaar richting de man die op haar schouders hangt. ‘Die daar, aan de andere kant, is een beetje een diva.’ Ik laat het als een grapje klinken, al is het gewoon de keiharde waarheid.

‘Zo erg ben ik ook weer niet,’ jengelt Zanders.

‘Ja, hij kan behoorlijk irritant zijn.’

‘Lo!’

‘Maar toch houden we van hem.’ Logan werpt Zanders haar liefste glimlach toe en draait zich weer mijn kant op. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Insgelijks.’

‘Tot ziens, Stevie,’ zegt Maddison, waarna hij met zijn arm om de schouders van zijn vrouw achter de rest van het gezelschap aan loopt.

Zanders komt schaapachtig wat dichter bij mijn voordeur staan als zijn vrienden buiten gehoorsafstand zijn.

‘Volg je me soms?’ plaag ik hem.

Met een samenzweerderige blik haalt hij zijn schouders op. ‘Hoi.’ Er speelt een lachje om zijn volle lippen.

‘Hoi.’ Terwijl ik het zeg, laat ik mijn blik nog eens over zijn lichaam gaan. Dat ik zijn outfit hilarisch vind is volgens mij wel duidelijk, al doe ik mijn best om het te verbergen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Onweerstaanbaar sexy, ik weet het.’

‘Dat is één manier om je… kledingkeuze te omschrijven. Ik wist al dat je een echte beautyqueen was, maar je hebt jezelf deze keer overtroffen. En die blauwe plek daar is een leuk accessoire.’ Ik gebaar naar zijn beurse rechterwang, die hij waarschijnlijk vandaag tijdens de wedstrijd heeft opgelopen.

‘Ik zei nog dat die kerel mijn knappe gezichtje moest vermijden. Maar je had moeten zien hoe hij eraan toe was.’ Zanders recht zijn rug en strijkt arrogant over de blauwe glitterstof die om zijn borstkas spant. ‘Hij solde met de verkeerde ijskoningin.’

Ik lach en kijk hem aan met een schuin hoofd. ‘Waarom zit jij met Elsa opgescheept? Al je andere vrienden lijken tenminste nog enigszins op het personage dat ze spelen.’

‘Vind je die blonde pruik dan niet prachtig bij mijn huid passen?’

Zanders grinnikt als ik alleen maar een van mijn wenkbrauwen optrek.

‘Ella heeft de kostuums uitgezocht. Ze zei dat Elsa bij me past omdat mensen ons gemeen vinden, terwijl we eigenlijk juist heel aardig zijn.’ Hij steekt verontschuldigend zijn handen in de lucht. ‘Haar woorden, niet de mijne.’

Hoe beter ik de verdediger uit Chicago leer kennen, hoe meer ik ervan overtuigd raak dat Ella het weleens bij het rechte eind kan hebben. Ze is inderdaad de slimste hier.

‘Ik zie dat je weer normaal kan lopen,’ zegt Zanders.

Die opmerking besluit ik niet te verwaardigen met een antwoord. In plaats daarvan doe ik een poging om mijn blozende wangen te verbergen door het koordje van mijn hoody in mijn mond te nemen en naar de grond te staren.

‘En wat ik ook zie is dat je nog steeds die walgelijke joggingbroek niet hebt weggegooid.’

Ik kijk hem aan met een open mond, zogenaamd diep verontwaardigd. ‘Als je zo’n sterke mening over mijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gemakkelijke kloffie hebt, moet je misschien maar gewoon wat nieuws voor me kopen.'

'Breng me niet in de verleiding.'

'Geen zorgen, ik trek dit zo meteen allemaal weer uit. Ik stond op het punt om een douche te nemen.'

Zanders knijpt zijn groenbruine ogen half dicht. 'Probeer je me nou serieus een stijve te bezorgen terwijl ik een jurk aanheb, lieverd?'

'Jij krijgt overal een stijve van,' lach ik.

'Van jou wel.'

Slikkend sla ik mijn ogen neer.

'Hoe gaat het verder?' Zanders' stem klinkt nu zacht en volkomen oprecht, wat me enigszins overrompelt.

'Goed?' Ik frons mijn wenkbrauwen en vraag me af waarom dat hem iets kan schelen.

'Fijn. Dat is heel fijn om te horen. Geweldig zelfs.' Hij is een beetje aan het hakkelen, en volgens mij heb ik deze zelfverzekerde man nog nooit zo verlegen gezien.

Terwijl ik hem nog eens goed opneem, vraag ik me af waarom de media nooit iets over dit deel van zijn leven vertellen. Wat zouden mensen zeggen als ze wisten dat de beruchte playboy uit Chicago op een zaterdagavond rondloopt in een jurk die het dochtertje van zijn beste vriend voor hem heeft uitgezocht? Het maakt me nieuwsgierig wat de verslaggevers nog meer achterwege laten. Hij heeft gezegd dat hij zijn pr-team grof geld betaalt om te zorgen dat mensen een bepaald beeld van hem hebben, en de Zanders uit de media is heel anders dan de versie die nu tegenover me staat.

Maar waarom eigenlijk?

'Je kan vanaf hier mijn appartement zien.'

Ik schrik op uit mijn gedachten en draai me om, want Zanders knikt over mijn schouder naar de grote glazen ruiten achter in het appartement.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Daar, op de bovenste verdieping.’ Bijna fluisterend, met zijn mond dicht bij mijn oor, buigt hij zich langs me heen en wijst naar het gebouw aan de overkant van de straat.

‘Je bent mijn overbuurman?’ Vanaf hier kan ik haast zijn hele appartement overzien, en allemachtig, dat is indrukwekkend.

‘Dus nu weet je waar je me kan vinden als je klaar bent voor een herhaling van afgelopen weekend.’ Daar heb je die zwoele stem weer waarmee ik inmiddels vertrouwd ben. De seks druipt ervan af. Ik wist niet dat een geluid zoveel met me kon doen.

Als ik me weer zijn kant op draai, blijft Zanders gewoon op dezelfde plek staan, met zijn lippen misdadig dicht bij de mijne. Zijn blik gaat heen en weer tussen mijn mond en mijn ogen, en mijn ogen doen hetzelfde bij hem. Maar dan stap ik achteruit om wat afstand te creëren. Op de een of andere manier brengt hij me zelfs met een glitterjurk en een platinablonde pruik nog van de kook. Stomme vijfsterrenlul.

‘Volgens mij heb je het deze week anders druk genoeg gehad,’ protesteer ik, in een poging de vertrouwde muur tussen ons op te trekken. Eigenlijk is het een vrij loze opmerking, want Zanders is trots op zijn reputatie. Door hem met zijn veroveringen te confronteren kom ik alleen maar over als een sneu en jaloers type.

Ik had verwacht dat hij me glunderend zou aankijken, maar in plaats daarvan betrekt zijn gezicht. ‘Geloof niet alles wat je op internet leest, lieve Stevie.’

Er valt een ongemakkelijke stilte, en een paar tellen later plooi ik mijn lippen tot een verontschuldigend glimlachje.

Op de een of andere manier lijkt hij teleurgesteld als hij zich omdraait om achter zijn vrienden aan te gaan. ‘Tot de volgende keer.’ Hij trakteert me over zijn schouder nog op een slappe grijns, maar er zit niet veel vrolijkheid achter. Eerder iets verdrietigs, waardoor ik me opeens een enorme lomperik voel.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jullie maken dit seizoen een sterke indruk.’

Ik leun achterover op de bruine leren sofa en vouw mijn handen achter mijn hoofd. ‘Het voelt alsof we eindelijk alles in huis hebben om een serieuze kans te maken.’

‘Dat doelpunt waarmee Eli gisteren de wedstrijd won,’ vervolgt Eddie, de therapeut die Maddison en ik allebei bezoeken. ‘Jemig, dat was echt prachtig.’

‘Ja, toen we gisteravond wat gingen drinken, heeft hij de beelden nog meerdere keren voor me afgespeeld.’

Maddison presteert altijd het beste bij thuiswedstrijden, dus het is geen verrassing dat hij qua punten bovenaan in de league staat nadat we twee weken lang in Chicago hebben gespeeld. Eddie kent mijn beste vriend net zo goed als ik, dus ik hoef hem niks uit te leggen. Maddison is op zijn best als zijn gezin in het stadion zit te kijken.

Voor mij werkt juist de haat in de stadions van vijandige teams stimulerend. Ik ben eraan gewend geraakt om mijn eigen supporter te zijn, niet alleen bij het ijshockey maar in alle aspecten van mijn leven.

‘Zie je op tegen de kerstdagen?’

Door die vraag val ik even stil. Tot nu toe heb ik dat rottige familiefeest uit mijn gedachten proberen te zetten, maar ik wist dat Eddie erover zou beginnen. Hij is nu al bijna tien jaar mijn therapeut. Onze wekelijkse sessies voelen meestal als een soepel gesprek tussen twee vrienden, maar Eddie is iemand die altijd weet wanneer hij dieper moet graven. En aangezien hij de onprettige details van mijn familiegeschiedenis kent, is het geen verrassing dat hij het naderende kerstfeest ter sprake brengt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik heb mezelf acht jaar terug beloofd dat ik volkomen eerlijk zou zijn tijdens onze sessies. Die meedogenloze eerlijkheid is ook in de rest van mijn leven doorgesijpeld, en ik moet zeggen dat het ongelooflijk bevrijdend is. Het heeft me geholpen een hoop van de innerlijke demonen te overwinnen waarmee ik vroeger worstelde.

'Ik zie er inderdaad als een berg tegen op. Geen idee waar we het over moeten hebben. Lindsey is er niet bij om als buffer te dienen, en ik wou eigenlijk dat ik het hele bezoek met een of ander smoesje had afgeblazen.'

'Dit kan een uitstekende kans zijn om met je vader in gesprek te gaan, Zee. Dat hij op bezoek komt laat zien dat hij zijn best doet.'

'Dat zei Logan ook al.'

'Tja,' lacht Eddie. 'Misschien moet Logan nog maar eens nadenken over haar carrièrekeuzes en hetzelfde gaan doen als ik.'

Al sinds onze studietijd delen Maddison en ik dezelfde therapeut, en Eddie heeft vaak genoeg gegrapt dat hij zijn halve salaris aan Logan zou moeten afstaan omdat ze ons in balans houdt op de momenten dat we niet in zijn spreekkamer zitten.

'Wat weerhoudt je ervan om een open gesprek met je vader te voeren? Bij alle andere mensen in je leven lukt dat prima.'

'Op de andere mensen in mijn leven ben ik niet kwaad.'

'En waarom ben je kwaad op je vader?'

'Eddie, dat weet je best.'

'Leg het nog eens uit.' Zijn favoriete tactiek. Zelf heeft hij heus geen samenvatting nodig, maar hij wil weten of ík nog wel weet waarom.

'Omdat hij en mijn moeder me allebei in de steek hebben gelaten. En godverdomme nog wel op hetzelfde moment. Hij begroef zich in zijn werk, en ik bleef in mijn eentje achter.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Heb je hem weleens gevraagd waarom?’

‘Dat hoef ik niet te vragen. Ik weet het antwoord al. Omdat hij niet genoeg van me hield om de vader te zijn die ik nodig had.’

Eddie slaakt een diepe zucht. ‘Even een ideetje voor je: als jullie dat weekend toch met zijn tweeën zijn, waarom vraag je hem dan niet wat er de laatste twee jaar van je middelbareschooltijd gebeurd is?’

Ik schud meteen mijn hoofd. ‘Het kan me niet meer schelen. Ik heb die situatie achter me gelaten, en ik hou genoeg van mezelf om zijn liefde niet nodig te hebben. En die van iemand anders ook niet.’

‘Zee.’ Eddie laat zijn hoofd vermoeid tegen de grijze leuning van zijn stoel zakken. ‘In godsnaam zeg, vertel me alsjeblieft dat je na bijna tien jaar bij mij in therapie te zijn geweest doorhebt dat dat niet waar is.’

Er valt een zware stilte in de smetteloze spreekkamer die nu al jaren mijn toevluchtsoord is.

‘Vind je dat je geen liefde verdient?’ Eddie duwt zijn montuurloze bril omhoog op zijn neus en kijkt me aan met zijn enkel op zijn knie en zijn handen samengevouwen. Als je het woordenboek opensloeg bij het woord ‘therapeut’, weet ik vrij zeker dat je een plaatje van Eddie zou vinden in die verdomde pullover van hem.

Volgens mij heb ik niet zo’n zin om antwoord te geven.

‘Geloof je niet dat mensen van je houden?’ verwoordt hij het anders.

‘Ik denk dat er heus een aantal mensen van me houden. Maddison, Logan, mijn zus. Maar ik weet niet of anderen het zouden kunnen als ze de echte ik zagen.’

‘Wie is die echte ik?’ Opnieuw zo’n vraag waarop Eddie het antwoord al weet.

Ik rol met mijn ogen en dreun het nog maar eens op. ‘Iemand die om zijn beste vrienden geeft. Iemand die mentaal sterk is

Browse more books at https://gyannidhi.com/

omdat hij daar hard voor gewerkt heeft. Iemand die alleen maar zulke harde klappen uitdeelt op het ijs omdat hij zijn mensen wil beschermen. Iemand die in werkelijkheid veel liever voor oom speelt dan vrouwen te veroveren.'

Eddie zit aan één stuk door te knikken en maakt aantekeningen op zijn notitieblok, zoals hij al jaren doet.

'Iemand die zich vastklampt aan het beeld dat mensen van hem hebben omdat ze van díé man houden. Ik weet niet of ze van de echte ik zouden houden, en ik weet ook niet of ik wel zo'n zin heb om daarachter te komen.'

'Je bent altijd al mijn eerlijkste cliënt geweest, Zee, maar tegenover de rest van de wereld lieg je over je persoonlijkheid. Voor iemand die zogenaamd nooit een leugen vertelt is dat best raar.'

'Eddie,' lach ik ongemakkelijk, 'het is woensdagochtend. Dit wordt wel een heel zwaar gesprek zo op het begin van de dag.'

'Het is goddomme therapie. Wat wil je dan?' Uiteraard laat hij me er niet met een grapje van afkomen; hij kent me langer dan vandaag. 'Wil je dat mensen van je houden?'

Verdomme. Vandaag krijg ik echt alle lastige vragen voor mijn kiezen. Ik heb hiervoor nog niet genoeg cafeïne op. Shit, ik heb hiervoor nog niet genoeg whiskey op.

'Ik geloof dat ik die optie lang geleden heb uitgesloten.'

'Zee, je bent achtentwintig. En zelfs op je achtentachtigste zou je nog kunnen besluiten het roer om te gooien. Wil je dat mensen van je houden?'

Stilte.

'Wil je dat mensen van je houden?'

Afgezien van het straatrumoer is het muisstil in de spreekkamer.

'Zee, wil je dat mensen van je houden?'

'Ja! Godsamme.' Ik laat mijn hoofd op de rugleuning van de bank vallen, knijp mijn ogen dicht en masseer mijn kaken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Eddie is geen traditioneel soort therapeut, tenminste niet bij mij. Op dit punt in onze relatie is hij eerder uitgegroeid tot een lifecoach, wat soms knap irritant is. Maar de waarheid is dat ik wel degelijk wil dat mensen van me houden, en het is eng om dat toe te geven. Als er niemand van je houdt, is het stukken makkelijker om vol te houden dat je ook helemaal geen behoefte hebt aan liefde.

'Wil je dat mensen van je houden zoals je bent, of heb je liever dat ze van hun bééld van je houden?'

'Zoals ik ben.'

'Waarom laat je dan niemand zien wie je bent?'

'Omdat ik dat eng vind.' En daar heb je hem: de wortel van al mijn problemen. Ik vind het godverdomme doodeng om mijn fans of wie dan ook de echte ik te laten zien. Het personage dat ik de afgelopen zeven jaar in de competitie gespeeld heb is degene die zoveel geld verdient, en ik ben bang om dat kwijt te raken. Ik ben bang dat mijn contract niet verlengd wordt. En ik ben bang om in de steek gelaten te worden door mijn team en de stad waar mijn beste vrienden wonen. Mijn eigen ouders hielden niet genoeg van me om te blijven. Waarom zou ik dat van iemand anders wel verwachten?

'Kwetsbaar en authentiek zijn is verdomd griezelig, man. Angstaanjagend. Maar de mensen die je belangrijk vindt, de mensen aan wie je hebt laten zien wie je echt bent, houden nu al onvoorwaardelijk van je. Waarom geef je anderen ook niet de gelegenheid om onvoorwaardelijk van je te houden? Gun ze tenminste die kans.'

Verdomme, ik voel iets verstrakken in mijn borst. Het is niet de bekende benauwdheid van een opkomende paniekaanval, maar eerder een benauwdheid die zegt: dit hakt er zo in omdat ik weet dat deze man gelijk heeft.

'Je hebt gelijk.'

'Jemig, het doet me goed om dat te horen.' Eddie glimlacht tevreden, de zelfingenomen kwal. 'Ik stel voor dat je deze week gaat proberen om je authentieke, kwetsbare zelf te zijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

tegenover iemand die alleen de mediaversie van Zee kent, en niet de echte. Misschien je vader?'

'Niet mijn vader.'

'Oké.' Eddie steekt zijn handen in de lucht. 'Maar in elk geval tegenover iemand. Iemand die jou denkt te kennen maar in feite geen flauw idee heeft wie je bent.'

'En als die persoon de echte ik niet leuk vindt?'

Daar moet Eddie even over nadenken. 'Dan verdubbel ik mijn donatie aan Active Minds en geef ik kosteloos vier therapiesessies per week in plaats van de twee die ik jullie al heb aangeboden.'

'Afgesproken,' zeg ik voordat hij de kans heeft om het weer in te slikken.

Als ik door kwetsbaar te zijn vier sessies per week kan toevoegen aan de snelgroeiende hoeveelheid gratis therapie-uren die ons zijn toegezegd door artsen en therapeuten in de hele stad, is dat het meer dan waard.

De klok op de muur staat op tien over. 'We zijn weer te lang doorgegaan.'

Eddie haalt zijn schouders op. 'Je kan het je veroorloven.'

We staan op en geven elkaar een knuffel. Zoals ik al vertelde, doen we dit al jaren. Eddie is een vast onderdeel van mijn leven en een echte vriend geworden. Ik beschouw hem als familie, wat de reden is waarom hij me bij de naam mag noemen die alleen de belangrijkste mensen in mijn leven gebruiken.

'Je komt volgende maand toch naar het gala?'

Eddie loopt mee naar de deur van de spreekkamer en houdt hem open. 'Natuurlijk. Ik ben ontzettend trots op jou en Eli. Ik ken jullie al sinds jullie twee arrogante studentjes waren, en kijk nu eens.'

'Nu zijn we twee arrogante volwassen kerels.'

'Het is me een waar genoegen geweest.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dresscode: gala,’ herinner ik Eddie met een strenge wijsvinger zijn kant op.

De galakleding was mijn idee. Dat is iets waar de mensen maar mee te dealen hebben. Ik vind het gewoon heerlijk om een excuus te hebben om mooie kleren aan te trekken, en daar komt bij dat ik er retegoed uitzie in een smoking.

‘Daarvoor stuur ik je de rekening ook nog wel.’

Het koffietentje onder Eddies praktijk is voor mij vaste prik op woensdagochtenden, want na onze sessies ben ik altijd doodop. Ik koop mijn standaard zwarte koffie met twee suikerklontjes en begin aan de korte wandeling naar mijn appartement.

Het is hier eind november best koud, en zodra ik de deur uit stap trek ik mijn muts verder over mijn oren. In de binnenstad van Chicago wemelt het van de mensen die allemaal van punt A naar punt B willen, maar omdat ze het zo druk hebben en ik mijn hoofd naar beneden houd, word ik goddank door niemand herkend.

Als ik twee blokken van mijn huis de hoek om loop, blijf ik abrupt staan, zodat de mensen aan weerszijden om me heen moeten lopen. En dat doe ik omdat ik verderop een hoofd vol kastanjebruine krullen zie, die deze keer in een knot zijn gebonden met een gele bandana eromheen. Stevie zit op de rand van het koude trottoir met haar knieën tegen haar borst en haar hoofd in haar handen.

Ik weet niet wat ik ervan moet vinden dat die meid de laatste tijd zo vaak in mijn gedachten opduikt. Het had gewoon een onenightstand moeten zijn, maar in plaats daarvan blijf ik maar hopen dat we het nog eens over kunnen doen. Wat het des te lastiger maakt is dat Stevie de afgelopen weken en tijdens de paar korte tripjes sinds onze verlate halloweenviering wat afstand van me lijkt te hebben genomen.

Knap irritant.

Zelfs van een blok verderop zie ik haar rug schokken, en als ze even opkijkt veegt ze met driftige bewegingen over haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wangen.

Nee, nee, nee. Huilen is iets waar ik niet tegen kan. Herstel: huilende vrouwen zijn iets waar ik niet tegen kan. Vooral als het om vrouwen gaat met wie ik het bed gedeeld heb. Iemand troosten roept het soort intimiteit op dat ik juist probeer te vermijden. Om de een of andere reden lijken mijn voeten dat alleen vergeten te zijn, want die lopen recht op de droevige stewardess op de stoep af.

Stevie leunt weer met haar hoofd op haar armen en heeft niet in de gaten dat ik vlak naast haar sta te twijfelen wat ik nu moet doen. De broek die ik aanheb kost meer dan sommige mensen in een week tijd verdienen, maar toch laat ik mijn kont neerploffen op deze vieze stoeprand midden in de vieze binnenstad van Chicago.

'Volg je me soms?' Ik stoot haar aan met mijn schouder en hoop dat het grapje haar een beetje opvrolijkt, wat het ook mag zijn dat haar dwarszit.

Dat blijkt niet het geval.

Stevie kijkt op met roodomrande ogen. Haar sproetige neus is rood en gezwollen, en haar hele wezen straalt uit dat ze verdriet heeft. 'O god.' Ze draait haar gezicht weg en veegt met de mouw van haar veel te grote houthakkershemd over haar neus en wangen. 'Ga alsjeblieft weg. Ik wil niet dat je me zo ziet.'

'Gaat het?'

'Ja hoor.' Ze haalt diep adem om zichzelf weer in de hand te krijgen, met haar gezicht nog steeds de andere kant op. 'Niks aan de hand.'

'Goed om te horen. Want het zou vast heel gênant zijn als ik je ergens op de stoep zag zitten huilen.'

Als ze weer mijn kant op kijkt, breng ik mijn koffiebeker naar mijn lippen om mijn grijns te verbergen, en we moeten allebei lachen. Haar lach klinkt mooi. Een stuk mooier dan het gesnotter dat ze probeerde te verbergen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Deze keer stoot ik haar aan met mijn knie. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze wriemelt aan het gouden ringetje in haar neus, dat scheef is gedraaid toen ze met haar mouw over haar gezicht veegde. ‘Er is een hond dood.’

‘Jouw hond?’ Meteen voel ik een steek van medelijden.

‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd en wijst met haar duim over haar schouder.

Ik draai mijn hoofd naar achteren en vervolgens omhoog om de tekst op de gevel van het vervallen gebouw te lezen waarvoor we zitten. SDOC – SENIOR DOGS OF CHICAGO.

‘Ik ben daar vrijwilliger, en een van onze honden is overleden. Hij was al twaalf, en het was zijn tijd, maar ik vind het ontzettend verdrietig dat het hier gebeurd is en niet thuis bij iemand die van hem hield.’

O shit. Dit is foute boel. Dat ik Stevie zo vaak ‘lieverd’ noem is puur ironisch, omdat ze nog nooit heeft laten doorschemeren dat ze daadwerkelijk een lieve kant heeft. Letterlijk nooit. Maar nu zit ze hier op een stoeprand en bewijst ze dat ze stiekem juist een schat van een meid is? Ik weet niet of ik wel klaar ben voor die informatie.

‘Maar hield jíj dan niet van hem?’

‘Natuurlijk wel. Maar dat is niet hetzelfde. Hij verdiende een eigen thuis met een warme mand en een liefdevol baasje. Die beesten willen gewoon iemand hebben om onvoorwaardelijk van te houden, maar in plaats daarvan eindigen ze hier.’ Ze snikt zachtjes.

Onvoorwaardelijke liefde. Het is al de tweede keer dat iemand daar vandaag over begint, en het is nog niet eens middag. Probeert het universum me iets te vertellen?

‘Ben jij weleens verliefd geweest?’ Stevie kijkt me met grote nieuwsgierige ogen aan, en het is duidelijk dat ze het volkomen serieus bedoelt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Plotseling is dat strakke gevoel in mijn borst er weer. Ik heb geen idee wat ik moet antwoorden, want het onderwerp liefde hoort niet voorbij te komen in een gesprek met de laatste griet met wie ik naar bed ben geweest.

'Ik bedoel het niet op die manier.' Ze rolt plagerig met haar ogen. 'We weten allemaal allang dat je stapelverliefd op me bent.'

Daar heb je de Stevie die ik ken weer. Iets van haar wilde energie komt naar boven, en het is alsof de droefheid een beetje optrekt.

'Kom, Armani.' Ze staat op van het trottoir en steekt haar hand uit. 'Ik ga zorgen dat je vandaag verliefd wordt.'

'Dit is een broek van Tom Ford, lieverd.' Ik leg mijn hand in de hare en laat me zogenaamd overeind helpen, al sta ik volledig op eigen kracht op.

'Voor mijn part komt-ie van de Walmart. Welke merknaam er ook op staat, je broek zit zo meteen gegarandeerd onder het hondenhaar.'

Op een normaal moment zou ik daar wel drie keer voor bedanken, maar in plaats daarvan loop ik met een veel te brede glimlach achter het meisje met de krullen aan het vervallen gebouw in.

De muren van de kleine entreehal zijn in diverse vrolijke kleuren geschilderd, al kun je de verf bijna niet zien door de ontelbare polaroidfoto's die overal hangen. Nieuwe baasjes met hun nieuwe honden. Glimlachende gezichten die bewijzen dat dit gebouw heel wat mooie momenten heeft meegemaakt.

Aan het eind van het halletje komen we bij een groot bureau en als ik de hoek om ga, sper ik mijn ogen wijd open van verbazing. In de ruimte voor me stikt het van de honden van alle formaten. Sommige liggen te rusten op de talloze kussens die overal zijn neergelegd, en andere spelen met elkaar. Maar wat nog het meeste indruk op me maakt is hoe Stevie begint te stralen terwijl ze het hekje openmaakt dat de honden uit de hal houdt. Als er een handjevol oudere honden kwispelend op haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

afkomt om te snuffelen en te likken, verdwijnt alle droefheid van haar gezicht.

Ze houden duidelijk net zoveel van haar als zij van hen.

'Gaat het een beetje?' vraagt een oudere dame aan de andere kant van de ruimte. Als Stevie naar haar knikt, glimlacht de vrouw even en verdwijnt door een deur, zodat we weer met zijn tweeën zijn.

'Kom op, meneer merkbroek.' Stevie houdt het hekje open. 'Ze bijten heus niet.'

Dat bijten is niet waar ik me zorgen over maak. Ik ben een grote intimiderende man, en de meeste honden zijn bang voor me, niet andersom. Veel gevaarlijker is de lieve kant van Stevies persoonlijkheid die ik nu zie. Haar onweerstaanbare lichaam is al meer dan genoeg afleiding, en niet te vergeten die grote mond van haar. Het lijkt me toch echt te veel van het goede als ik ook haar ziel nog aantrekkelijk ga vinden.

Ik zet mijn koffiebeker op het bureau bij de receptie en stap de ruimte vol honden binnen. Het oogt hier als een vrolijk ratjetoe, met vloerkleden in allerlei verschillende kleuren. Hier en daar liggen grote kussens en staan manden. De muur aan de overkant bestaat uit benches, waarin een aantal dieren lekker liggen te chillen, al staan de deurtjes open zodat ze naar buiten kunnen om te spelen. Een paar honden verdringen zich om me heen en snuffelen aan mijn benen en schoenen – lang niet zoveel als er om Stevie heen staan, maar nog altijd meer dan ik verwacht had. Ik dacht dat ze een beetje bang zouden zijn, maar ze lijken het juist leuk te vinden dat er bezoek is.

'Dit is Bagel.' Stevie gebaart naar de beagle die aan mijn Louboutins snuffelt.

'Bagel de beagle? Geniaal.'

'Hij is hier vorige maand afgeleverd, maar we hebben nu al een nieuw baasje voor hem.' Stevies stem klinkt enthousiast en trots. 'Morgen wordt hij opgehaald.'

Ze ploft neer op een van de pluchen kussens op de vloer en gaat in kleermakerszit zitten. Ondertussen komen de honden

Browse more books at https://gyannidhi.com/

toegestroomd om haar gezicht te likken, met staarten die met de lichtsnelheid heen en weer zwiepen. Ze duwt ze niet weg maar laat zich overstelpen met liefde, die ze onmiddellijk beantwoordt door over hun buik te wrijven en achter hun oren te kriebelen.

Als de nieuwigheid eraf is, laten de dieren haar met rust en gaan weer verder met hun bezigheden. Stevie kijkt om en trekt een wenkbrauw op als ze merkt dat ik nog steeds bij het hekje sta. Ze gebaart naar de grond. Wat zou het ook. Als ik hier klaar ben, kan deze hele outfit waarschijnlijk direct naar de stomerij of de vuilnisbak in. Opeens snap ik die tweedehands overhemden en baggy jeans van Stevie een stuk beter.

Ik ga tegenover haar zitten, met genoeg ruimte tussen ons om mijn lange benen te strekken. Een paar honden snuffelen aan mijn oren en hoofd, maar ze lijken zich niet al te veel aan te trekken van mijn aanwezigheid.

'Dus…' Ik kijk om me heen door de felgekleurde ruimte. 'Wat is dit voor plek?'

Een kleine witte hond kruipt bij Stevie op schoot en rolt zich lekker op.

'Een asiel voor oudere honden. Nou ja, voor alle honden eigenlijk, maar we richten ons specifiek op de oudere omdat die meestal genegeerd worden als mensen een huisdier zoeken. Daar willen we iets aan veranderen.'

'En hoe vaak ben je hier?'

'Als ik niet in het vliegtuig zit, probeer ik hier zo veel mogelijk te zijn.'

Ze kijkt op van de hond die zich tegen haar aan heeft genesteld met een glimlach waar geen spoortje gemaaktheid in zit. Haar sproetige wangen zijn minder rood dan toen ze buiten zat te snikken, en haar blauwgroene ogen staan weer helder. Eerlijk gezegd heb ik haar in de maanden dat ik haar ken nog nooit zo blij gezien. In elk geval wordt ze bij lange na niet zo enthousiast van die vliegreisjes met ons.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Waarom werk je hier niet fulltime? Volgens mij zou je dat heerlijk vinden.’

Ik weet niet waar de vraag vandaan komt. Twee maanden geleden had ik haar maar wat graag ingeruild voor een andere stewardess, maar inmiddels kan ik me niet meer voorstellen hoe het zou zijn om te reizen zonder dat zij me tot waanzin drijft – in meerdere opzichten.

‘Omdat het volwassen leven helaas geld kost, en daarvan hebben ze hier niet genoeg om me te betalen. Ze kunnen nauwelijks de deuren openhouden.’

Ik heb de barsten in de muren en de watervlekken in de hoek van het plafond tot nu toe genegeerd, maar ik zou liegen als ik zei dat ze me niet opgevallen waren. En dan heb ik het nog niet eens over de plinten, die wel een likje verf kunnen gebruiken, en de piepende scharnieren van de voordeur, die volgens mij hoognodig vervangen moeten worden.

‘Er worden niet genoeg honden geadopteerd, begrijp ik?’

‘We zijn afhankelijk van donaties. Een hond adopteren is bij ons heel goedkoop, omdat we het niet willen ontmoedigen. Maar toch denk ik dat weinig mensen van het bestaan van dit gebouw afweten. En doen ze dat wel, dan kopen de meeste volgens mij alsnog liever een puppy.’

Een goudgele kruising tussen een labrador en nog iets anders komt dichterbij en likt aan mijn oor. Best vies, maar in plaats van mijn oor schoon te vegen krab ik over de dikke vacht onder zijn halsband. Het brave beest kreunt goedkeurend.

‘Dat is Gus. Cheryl, de vrouw die je net zag, is de eigenaar van het asiel, en dit is haar eigen hond.’

‘Het is een flinke jongen.’

‘Het is vooral een heel erg luie jongen,’ lacht Stevie.

‘Hoeveel heb je er zelf?’

Haar stralende glimlach betrekt wat. ‘Geen. Ik woon momenteel bij mijn broer, en hij is allergisch voor hondenhaar.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jammer zeg. En ik maar denken dat je die walgelijke joggingbroek gewoon draagt omdat je thuis de hele dag met honden zit te knuffelen.’

‘Haha.’ Stevie bedoelt het duidelijk sarcastisch, maar ze kan het niet helpen dat er ook nog een oprecht lachje achteraan komt.

Haar schattige gegiechel trekt de aandacht van een zwart-bruine dobermann die tot nu toe in een van de benches heeft liggen slapen. De enorme hond, die zelfs ik eigenlijk best griezelig vind, komt naar buiten en rekt zich uitgebreid uit met een omhooggestoken achterwerk. De puntige oren en felle ogen van het dier richten zich op mij, en ik zal niet liegen: het komt rete-agressief over, alsof de hond van plan is me naar de keel te vliegen. Ik vraag me af of het wel zo handig is dat ik op de grond zit.

Stevie volgt mijn blik. ‘Dat is Rosie. Laat je niet misleiden door haar uiterlijk. Het is een ontzettende lieverd. Ze ziet er misschien wat intimiderend uit, maar dat is ze helemaal niet. Ze is één grote marshmallow.’

Rosie komt twee stappen onze kant op en speurt de ruimte af.

‘En ik ben haar favoriet.’ Stevie spreidt haar armen om zich te laten begroeten.

In plaats van naar haar toe te komen, zet Rosie een paar trage, dreigende stappen mijn kant op. Ze komt tussen mijn gespreide benen in staan met een alerte blik in haar geelbruine ogen, die zich als twee laserstralen in me boren. Stevie mag dan gezegd hebben dat ze niet intimiderend is, maar daar heb ik momenteel geen boodschap aan. Rosie is intimiderend.

Tenminste, tot ze zich op mijn schoot laat vallen, haar kop tegen mijn been drukt en zich op haar rug draait met haar poten in de lucht om zich te laten aaien.

Terwijl ik haar met twee handen over haar buik wrijf, kan ik een lachje niet onderdrukken. ‘Ik dacht dat jij haar favoriet was?’

‘Ik haat je.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Rosie tilt haar grote kop op om me aan te kijken, en inmiddels heeft ze niets griezeligs meer. Ze ziet eruit alsof ze een beetje verliefd aan het worden is, en volgens mij geldt dat omgekeerd ook.

‘Hoelang is ze hier al?’

‘Bijna een jaar. Ze is hier afgelopen kerst naartoe gebracht omdat haar baasjes een baby hadden. Ze zeiden dat ze het eng vonden om haar los te laten rondlopen met kinderen erbij, wat echt bullshit is. Ze zou nog geen vlieg kwaad doen.’

Ik wurm mijn arm onder Rosie door, zodat ik haar als een baby’tje vasthoud. Terwijl ik over haar vacht blijf aaien, vlijt ze zich tegen mijn spierbal aan alsof het een hoofdkussen is, en een paar tellen later ligt ze te slapen. Wat een lieve meid. Die vorige eigenaren zijn eikels.

‘Ze is inderdaad net een marshmallow.’

‘Eigenlijk lijkt ze wel wat op je,’ stelt Stevie vast, en ik kijk weer op naar de stewardess met het krullende haar. ‘Jij bent vanbinnen ook een stuk zachter dan je eruitziet, meneer Zanders.’

‘Alsjeblieft zeg. Ik ben hartstikke eng.’

‘Als jij het zegt, Elsa.’

Ik kijk nog eens naar de slapende dobermann in mijn armen en kan me niet voorstellen dat iemand deze hond niet zou willen. Waarom zit ze verdomme in een asiel? Ze is perfect.

‘Hé Zanders?’

‘Hm?’

‘Zo voelt het dus als er iemand van je houdt.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

21

Stevie

Tussen Thanksgiving en Kerstmis ben ik maar een paar keer kort op pad geweest voor mijn werk. Tijdens die tripjes heb ik de rij bij de nooduitgang zo veel mogelijk vermeden en me in mijn hotelkamer opgesloten om Evan Zanders niet tegen het lijf te lopen. Niet dat ik zijn gezelschap onprettig vind, maar elke keer dat hij in de buurt is, krijg ik spontaan zin me als een loopse teef op hem te storten.

Op de een of andere manier is het gelukt hem te vermijden.

Maar als ik Zanders al voor die reisjes met Rosie in het asiel gezien had, was het waarschijnlijk heel anders gelopen. Ik heb me nog nooit zo tot hem aangetrokken gevoeld als vorige week, toen hij bij mijn troetelkindjes kwam kijken. En voor de tweede keer sinds ik hem ken, had de aantrekkingskracht niets te maken met zijn uiterlijk. Het kwam door de glimp van zijn hart die hij me liet zien.

‘Vee, kunnen we gaan?’

De stem van mijn vader doet me opschrikken uit mijn gedagdroom. Ik kijk om me heen in de familiebox van het United Center-stadion en stel vast dat de daarnet nog zo drukke tribune gedurende de laatste paar minuten van de wedstrijd min of meer is leeggelopen. De Devils staan op het punt een klinkende overwinning te behalen in hun thuisstadion, en ongetwijfeld kunnen de meeste familieleden niet wachten om hun speler op deze eerste kerstdag te begroeten bij de kleedkamer.

Ik zwaai mijn tas over mijn schouder en volg mijn vader een hal in, die uitkomt bij een speciale achteruitgang van de kleedkamer. Mijn moeder loopt minstens tien passen voor ons uit, zo graag wil ze haar geliefde zoon zien, en ik probeer me

Browse more books at https://gyannidhi.com/

er niet aan te storen dat ze zich nooit zo op mijn gezelschap verheugt.

Het is alweer jaren geleden dat ik de kerst met mijn ouders heb doorgebracht. Het basketbal gaat in de kerstdagen gewoon door, dus toen ik voor de NBA vloog, was mijn werk het perfecte excuus om een samenzijn met mijn moeder te ontlopen. In de NHL heeft iedereen vrij, wat de reden is dat ik hier vandaag ben.

'Ken je die jongens?' Mijn vader slaat zijn arm om mijn schouders terwijl we door de lange privégang in het United Center lopen. De muren zijn afgeplakt met foto's van de twee professionele sportteams die in dit gebouw spelen, de Devils en de Raptors.

'Een paar wel.'

Voor de teamfoto van dit jaar blijft mijn vader staan. 'Wie is dat?' Hij wijst naar een jongen met krullend haar, groene ogen en een onnozele grijns.

'Dat is Rio,' lach ik. 'De grappenmaker van het stel. Hij is verdediger en sleept overal zo'n ouderwetse boombox uit de jaren negentig mee naartoe.'

'En die daar?' Hij wijst op nummer 13.

'Maddison, de aanvoerder van het team. Hij is een van de beste aanvallers die er zijn en ook nog eens een hartstikke aardige gozer. Zijn gezin woont trouwens een paar verdiepingen boven Ryan.'

'En hij?'

Mijn vader tikt met zijn vinger op die ene speler naar wie ik niet probeer te kijken. Eigenlijk probeer ik dat al de hele dag niet te doen, maar aangezien hij assistent-aanvoerder is, hangt het hele stadion vol met zijn gezicht. Niet dat hij daar volgens mij bezwaar tegen heeft. Zanders kennende waren die foto's zijn eigen idee.

Ik schraap mijn keel en ruk mijn ogen los van nummer 11. 'Dat is Evan Zanders.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘En wat voor iemand is dat?’

‘Hij is arrogant. Een patser. Verliefd op zichzelf. Staat langer voor de spiegel dan de meeste vrouwen. Is op het ijs regelmatig bij vechtpartijen betrokken.’

(Houdt van zijn kleine nichtje. Is veel liever dan de meeste mensen denken. Bezorgt me op meer dan één manier een fijn gevoel.)

‘Hm-hm, ik snap het al.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je vindt hem leuk.’

‘Nee, dat doe ik niet.’ Ik draai me verontwaardigd naar mijn vader, die een samenzweerderige grijns op zijn gezicht heeft. ‘Sterker nog: ik heb een hekel aan hem.’

Hij lacht diep en bulderend, waarbij zijn borst op en neer schudt. ‘Vee, ik hou van je, maar je bent een verschrikkelijk slechte leugenaar. Je hebt een oogje op hem.’

‘Ik heb helemaal geen oogje op hem. Ik werk voor hem.’ Het is iets wat ik mezelf al wekenlang probeer in te prenten, sinds we die nacht in Washington DC met elkaar naar bed zijn geweest.

‘Oké.’ Mijn vader laat het erbij, maar aan zijn vaag geamuseerde gezicht terwijl we verder wandelen naar Ryans kleedkamer zie ik dat hij er niets van gelooft.

‘Ryan!’ kweelt mijn moeder zodra mijn bezwete tweelingbroer de wachtkamer voor familieleden komt binnengestapt. Ze is veel te enthousiast, alsof ze hem niet vanmorgen bij het kerstontbijt al gezien heeft.

‘Hoi mam.’ Hij geeft mijn moeder een dikke knuffel, en ze begint te stralen zoals altijd wanneer het om mijn broer gaat. Hij is haar grote trots, en ik ben… nou ja, ik ben er ook.

‘Goeie wedstrijd, jongen.’ Mijn vader is de volgende die onze superster een knuffel komt geven, en hoewel hij zeker zo trots is als mijn moeder, staat dat los van het feit dat Ryan een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

beroemd sporter is. Mijn vader weet het een en ander van basketbal omdat hij Ryan al sinds zijn kindertijd heeft zien spelen, maar hij is zelf geen sportman. Hij is gewoon gek op zijn kinderen en trots op alles wat we doen.

Ryan slaat zijn arm om me heen, zodat zijn zweterige oksel op mijn schouder hangt.

'Bah, je bent een viespeuk. Maar goed gespeeld.'

'Bedankt, Vee.' Hij drukt een broederlijke kus op de zijkant van mijn hoofd. 'Ik neem thuis wel een douche. Laten we gaan. Ik ben uitgehongerd.'

'Ryan, wat woon je toch in een prachtig gebouw,' zegt mijn moeder, precies zoals ze de afgelopen drie jaar elke keer heeft gedaan dat ze hier binnenliep.

'Vee woont er ook.'

'Nou ja, voorlopig dan,' mompelt ze.

Ik zucht diep en besluit er gewoon niet op in te gaan.

'Vrolijk kerstfeest!' De portier houdt de deur van de lobby open zodat we van de koude straat naar binnen kunnen. 'Mevrouw Shay, er is een pakketje voor u. Het staat in uw keuken, en de avondmaaltijd is daarnet ook afgeleverd.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. De enige mensen van wie ik een cadeau zou verwachten staan hier bij me, en we hebben vanmorgen al pakjes uitgewisseld. Maar voordat ik ga kijken wat het is, steek ik onze portier onopvallend een envelop toe met een kaart van mij en Ryan en een dikke stapel bankbiljetten. Het geld is grotendeels afkomstig van mijn broer, maar ik heb bijgedragen wat ik kon missen. Ik ben al snel op onze portier gesteld geraakt, vooral omdat hij me niet behandelt als de buitenstaander die ik in dit gebouw zo overduidelijk ben.

'Vrolijk kerstfeest,' zeg ik, en hij knipoogt naar me.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dan haast ik me naar de lift, waar mijn familie al staat te wachten. Ik verheug me op de chinees die we tijdens de rit naar huis besteld hebben.

De heerlijke geur van bami, rundvlees met broccoli en kip in sinaasappelsaus vult mijn neusgaten zodra ik het appartement in loop, maar voordat ik me op het eten stort, gris ik het netjes ingepakte cadeautje van het keukeneiland en verdwijn naar mijn kamer om me om te kleden. Ik draag al de hele dag een te krappe spijkerbroek, die ik nu eindelijk mag uittrekken. Op sommige dagen kan ik het gevoel van strakke spijkerstof op mijn huid best hebben, maar het komt ook voor dat ik er zin van krijg om iemand te vermoorden. Dat is waarom ik zo vaak van die ruime joggingbroeken en baggy jeans draag. Het kan me niet schelen dat het niet de meest elegante kledingstukken ter wereld zijn; ze zitten lekker en maken me blij. Mijn lichaam is geen dag hetzelfde, en een kast vol nauwsluitende kleding die de ene keer wel past en de andere niet zou ten koste gaan van mijn zelfbeeld.

Terwijl ik mijn comfortabelste joggingbroek aantrek, kan ik mijn ogen niet van het hemelsblauwe pakketje afhouden. Het is niet bepaald warm in huis, dus ik haast me bij het omkleden, en als ik mijn linkerbeen in de pijp duw, blijft mijn teen haken in een van de vele gaatjes langs de naad. Ik struikel en scheur de hele onderste helft van mijn broekspijp kapot. Met een luide bons land ik op de vloer, met mijn broek half aan.

‘Vee, alles in orde?’ roept mijn broer.

‘Ja hoor.’ Ik adem een keer diep uit, waarbij er een krulletje uit mijn gezicht opveert. Het klinkt misschien gestoord, maar eigenlijk heb ik zin om te schreeuwen dat hij in de baarmoeder verdomme alle sportgenen heeft gestolen en zo indirect mijn favoriete broek heeft geruïneerd. Het is allemaal Ryans schuld.

Rust zacht, denk ik als mijn broek in de vuilnisbak ploft.

Een tel later schiet door me heen hoe blij Zanders hier waarschijnlijk mee zal zijn, maar daar wil ik niet te lang bij stilstaan. Aan Evan Zanders denken zonder dat ik een broek

Browse more books at https://gyannidhi.com/

aanheb is riskant, en het is me al vaker overkomen dan ik wil toegeven.

Ik verwissel de sporttrui met Ryans nummer voor een oversized shirt en ga op de rand van het bed zitten, want nu wil ik weten wie me in godsnaam dat cadeau heeft gestuurd. Aan de buitenkant is geen spoor van een kaartje te zien, alleen maar perfect gevouwen lichtblauw pakpapier en een oranje lint met dito strik.

De doos die tevoorschijn komt is van een designermerk. Ik weet niet precies welk, maar je kan alleen al aan de buitenkant zien dat het om iets duurs gaat. En inmiddels weet ik precies van wie het afkomstig is. Het simpele kartonnen kaartje boven op het luxueuze vloeipapier in de doos laat daar geen twijfel over bestaan.

Stevie,

Als ik je een nieuwe broek geef, trek je hem dan nog een keer voor me uit?

Grapje... min of meer.

Vrolijk kerstfeest,

Zee

(Gooi die walgelijke joggingbroek alsjeblieft weg. Daar wil niemand naar kijken.)

Mijn glimlach is zo breed dat het haast pijn doet. Zanders lijkt me eigenlijk niet het type dat cadeautjes koopt voor vrouwen met wie hij naar bed is geweest, maar hij heeft me sinds die ene nacht op wel meer manieren verrast.

Mijn hand gaat over de bovenste broek in de doos. Volgens mij heb ik nog nooit zulke luxueuze stof gevoeld. Echt iets voor Zanders om een joggingbroek van een designermerk te kopen. Ik wil niet eens weten wat hij ervoor neergeteld heeft. Bovendien heeft hij het niet bij één enkel paar gehouden; het zijn er maar liefst drie, in verschillende maten. Die vent is echt het bizarste mengsel van cliché en verrassend dat ik ooit ben

Browse more books at https://gyannidhi.com/

tegengekomen, zodat ik er constant naar moet raden welke versie van hem nou de echte is.

Het pakje ruikt nog vaag naar hem. Misschien heeft het een paar dagen in zijn appartement gestaan voordat hij het hiernaartoe stuurde.

Ik zal niet liegen: mijn hart gaat flink tekeer. Dit is ontzettend attent, en hoewel een buitenstaander het misschien een raar cadeau zou vinden, is het dat niet. Zanders is al aan het zaniken over mijn joggingbroek sinds onze eerste ontmoeting buiten het vliegtuig, en het feit dat hij die momenten niet alleen heeft onthouden maar ook nog iets comfortabels heeft uitgekozen, ook al vindt hij dat ik meer met mijn lichaam moet pronken, geeft me het gevoel… dat er iemand is die me begrijpt.

Ik zei daarnet tegen mijn vader dat ik op niemand een oogje heb, maar het wordt met de seconde moeilijker om dat tegenover mezelf vol te houden.

Toch, het blijft een slecht idee.

De enige mogelijke uitkomst is dat ik me straks gekwetst voel, maar ik besluit dat besef een dagje te negeren en gewoon te genieten van het lieve cadeau dat Zanders me heeft gegeven. De stof glijdt als boter om mijn volle dijen. Vanmorgen heb ik mijn benen geschoren – of nou ja, mijn onderbenen, want ik was te lui om het karwei af te maken – en daardoor voelt de broek alleen nog maar zachter en romiger. Ik weet dat je je niet chic hoort te voelen in een joggingbroek, maar toch: ik voel me op dit moment verdomd chic.

Zanders heeft drie verschillende maten gekocht, maar ze passen allemaal wel min of meer, dus ik geef de andere twee een eigen plank in mijn kast. Het briefje berg ik op in de bovenste la van mijn dressoir, waar mijn broer het niet zal tegenkomen. Ryan is sowieso al beschermend ingesteld, en als hij erachter komt dat ik naar bed ben geweest met iemand met Zanders' reputatie, is hij vast zwaar teleurgesteld.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Van wie was het?’ vraagt mijn vader als ik in mijn gloednieuwe chique joggingbroek richting de keukentafel kom gesloft.

Mijn blik schiet naar Ryan, die al even nieuwsgierig is.

‘Eh, een kerstcadeau van iemand met wie ik werk.’

Daar is niets van gelogen.

‘Wat leuk, Vee. Ik ben blij dat je hier vrienden aan het maken bent.’

Ja, dat is één manier om Zanders te omschrijven.

Aan tafel vul ik mijn bord met een paar scheppen uit elk bakje, totdat het witte porselein haast niet meer te zien is onder de berg eten. Ryan en pap staan op om nog een biertje te pakken, en mijn moeder ziet haar kans schoon.

‘Dat is wel een heleboel eten, Stevie. En er zit zoveel zout in,’ zegt ze met gedempte stem, zodat mijn broer en vader het niet horen. Zoals ik daarnet al zei, is Ryan beschermend ingesteld, maar hij heeft zelden door dat de persoon tegen wie ik het meest in bescherming moet worden genomen mijn eigen moeder is.

Zodra mijn broer en pap weer terug zijn, is ze de onschuld zelve. Ze brengt haar servet naar haar mond en dept de hoeken van haar perfect omlijnde lippen.

‘Ik ben blij dat jullie allemaal naar de wedstrijd konden komen.’ Ryan gaat zitten – het is duidelijk dat hij niets van mijn moeders gedrag heeft gemerkt – en zet een bierflesje voor mijn neus. Zodra de glazen bodem de houten tafel raakt, gris ik het weg en drink het in één teug half leeg.

‘Ik ook, Ryan. We zijn zo trots op je.’

Ik ben een enorme slok bier aan het wegklokken, maar het zijn de woorden van mijn moeder waarin ik me bijna verslik. Kan ze nog duidelijker maken wie haar favoriete kind is? Geërgerd rol ik met mijn ogen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wil je soms iets zeggen, Stevie?’ Mijn moeder legt haar handen op haar schoot en kijkt me met een schuin hoofd aan, alsof ze me uitdaagt haar erop aan te spreken.

Verpest het kerstfeest niet. Verpest het kerstfeest niet. Verpest het kerstfeest niet.

‘Nee hoor.’ Ik roer met mijn eetstokjes in mijn bord en kijk expres niet naar de o zo kritische vrouw die tegenover me zit.

‘Denk je soms dat we niet trots op jou zijn?’

Nou, van zo’n directe vraag schrik ik wel even. Ik sla mijn blik op en kijk mijn moeder recht in haar blauwgroene ogen, half in de verwachting dat ze me zal blijven verrassen door te zeggen dat ze wel degelijk trots op me is.

‘We zijn hartstikke trots op je, Vee,’ komt mijn vader ertussen, maar dat hij het is weet ik al. Ik wil mijn moeder het horen zeggen.

‘Hm-hm,’ bromt ze, maar het klinkt eerder misprijzend dan bevestigend.

We eten verder, en ik zeg geen woord meer. Alles waarover ik het zou willen hebben – het asiel of dat pittige tweedehandswinkeltje dat ik vorige week heb ontdekt – wordt toch alleen maar afgekeurd door mijn moeder, en ik wil niet dat ze me een rotgevoel bezorgt over iets waar ik van hou. Ze mag zeuren over mijn lichaam en mijn baan, waar ik toch al niet superenthousiast over ben, maar van de dingen die me echt vrolijk maken moet ze afblijven.

Mijn moeder wil alles weten over Ryans leven hier in Chicago, en terwijl de rest druk in gesprek is, haal ik mijn telefoon tevoorschijn. Misschien dat ik Zanders een berichtje moet sturen via Instagram om hem te bedanken voor mijn nieuwe kleren.

Eigenlijk is het wel fijn om een excuus te hebben om met hem te praten.

Je zou misschien denken dat een paar simpele joggingbroeken niet zoveel voorstellen, maar het kleine beetje

Browse more books at https://gyannidhi.com/

comfort betekent veel voor me tijdens dit ongemakkelijke familiediner. Bovendien heeft Zanders de moeite genomen om iets uit te zoeken wat echt bij míj past, afgezien van het prijskaartje dan, dat geheel in Zanders-stijl is. Het is van een volkomen ander kaliber dan de huidkleurige pumps die mijn moeder me heeft gegeven.

Ik heb zijn nummer niet, en hij het mijne evenmin, maar een dm'etje is alles wat er nodig is om contact te leggen met de beroemde ijshockeyspeler.

Ik had verwacht dat er op zijn Instagram wel een of ander extravagant kerstfeest te zien zou zijn, maar er staan geen nieuwe posts op. De afgelopen zes weken, sinds ik de verdediger uit Chicago ben gaan volgen, heeft hij onophoudelijk van alles gepost om zijn fans te vermaken. Het blijft zelden stil, dus dit is vreemd.

'Ben je klaar, Vee?' Ryan buigt zich over me heen en steekt zijn hand uit naar mijn bord om af te ruimen.

'Eh, ja.'

'Je hebt haast niets gegeten.'

'Geen trek,' lieg ik.

Hij kijkt over mijn schouder. 'Is dat de Instagram van Evan Zanders?'

Fuck.

'Nee hoor.' Ik sluit haastig de app en verstop mijn telefoon op mijn schoot.

'Ik kan die kerel niet uitstaan.' Ryan loopt naar de keuken met een stapel borden in zijn handen, en ondertussen doe ik de deksels op de bakjes. 'Hij bezorgt de sportwereld van Chicago een slechte naam.'

'Heb je weleens met hem gepraat?' Het klinkt veel scherper dan de bedoeling was, wat Ryan uiteraard meteen doorheeft.

'Niet nodig. Je hoort genoeg in de media. Ik weet precies wat voor type hij is.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nou ja,’ zegt mijn vader met een sluw lachje op zijn gezicht, ‘Vee kent die man in het echt. Dus waarom vragen we het haar niet? Wat vind je van hem, Stevie?’

Alle ogen vestigen zich op mij, en plotseling is het alsof de hele familieclan elke ongepaste gedachte kan lezen die ik ooit over Zanders heb gehad. Er komen gelijk weer allerlei levendige details van onze wilde nacht in Washington DC naar boven, en ik voel dat mijn wangen beginnen te gloeien.

‘Hij is wel oké.’

‘Wel oké?’ De wenkbrauwen van die ouwe bok aan tafel gaan me net een paar keer te vaak op en neer. ‘Is dat alles?’

‘Bedankt, pap, maar wil je alsjeblieft ophouden?’ Ik wend me weer tot mijn broer. ‘Hij is niet zo erg als je denkt. Er wordt in de media een verkeerd beeld van hem geschetst, want hij is echt wel meer dan alleen een bad boy.’

Ryans ogen boren zich als laserstralen in me, en ik voel dat hij onze telepathische tweelingenband probeert te gebruiken om mijn gedachten te lezen.

‘Of die indruk heb ik althans.’ Ik haal nonchalant mijn schouders op en haast me met neergeslagen ogen richting de bank. Het gestaar en de psychologische trucjes van mijn broer kan ik op dit moment missen als kiespijn.

‘Brett is binnenkort in de stad,’ zijn uitgerekend de woorden waarmee Ryan van onderwerp besluit te veranderen.

Godzijdank heb ik nauwelijks iets gegeten, want anders zou het nu naar boven komen.

‘O, echt?’ zegt mijn moeder meteen. ‘Stevie, hoor je dat?’

‘Ja.’

‘Wat leuk, zeg! Ik ben gek op Brett. Wat komt hij doen?’

‘Er is hier binnenkort een liefdadigheidsevenement, en alle grote sportteams in de stad staan op de gastenlijst. Hij wil graag netwerken, dus hopelijk kan ik hem voorstellen aan een paar mensen die ik ken. Zodat hij hier een baan kan vinden.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hier?’ Ik draai me om en kijk hem met grote verbijsterde ogen aan.

‘Ja, hier. Ik heb een paar weken terug al verteld dat hij zou komen.’

‘Weet ik, maar ik had er niet op gerekend dat hij een baan in Chicago zou willen. En dus hier zou komen wónen.’

‘Ik vind het geweldig nieuws,’ onderbreekt mijn moeder me. ‘Die Brett is zo’n mooie jongen om te zien. Stevie, je mag wel dankbaar zijn dat hij naar de stad komt. Misschien dat hij je nog een kans wil geven.’

Wat is dit nou weer? ‘Ik wil helemaal geen kans van hem!’

O shit. Verpest het kerstfeest niet. Verpest het kerstfeest niet.

‘Vee, je hoeft helemaal niemand een kans te geven als je daar geen behoefte aan hebt,’ sust mijn lieve vader haastig.

Maar mijn moeder? Die geneert zich dood dat een vrouw het heeft gewaagd haar stem te verheffen in gezelschap.

‘Wat is er nou eigenlijk precies tussen jullie gebeurd?’ vraagt mijn broer.

Mijn blik schiet als een pingpongballetje heen en weer tussen de drie andere leden van mijn ouderlijk gezin. Ik heb absoluut geen zin om tot in vernederend detail te beschrijven hoe ik erachter ben gekomen dat mijn ex me drie jaar lang gebruikt heeft.

Ik hou van mijn broer, maar sommige dingen kunnen beter onuitgesproken blijven. Bijvoorbeeld dat ik naar bed ben geweest met de meest beruchte playboy van de stad. En dat een van Ryans vrienden een smerige hufter is die me jarenlang heeft opgescheept met een minderwaardigheidscomplex. Maar Ryan heeft niet eens door dat mijn moeder me het gevoel geeft dat ik waardeloos ben, laat staan zijn voormalige teamgenoot. Wat voor zin heeft het om het allemaal weer op te rakelen?

‘Niets.’ Ik schud mijn hoofd en kom overeind van de bank. Opeens wil ik ontzettend graag weg uit dit appartement om mijn longen te vullen met wat frisse lucht. Mijn blik kruipt

Browse more books at https://gyannidhi.com/

naar de grote glazen ramen. De beroemde Navy Pier is versierd met kleurige kerstverlichting, maar dat is niet wat mijn aandacht trekt. Mijn ogen worden als vanzelf naar een lange, gespierde man gezogen die aan de overkant van de straat op de traptreden van zijn appartementengebouw zit.

Zanders.

'Ik ga even een frisse neus halen.'

'Nu nog? Het is al laat.'

Ik trek mijn jas aan, stap in mijn Nikes en stel mijn vader gerust. 'Het duurt niet lang. Ik heb gewoon een momentje voor mezelf nodig.'

Voordat ik naar beneden en naar buiten ga, gris ik twee koude biertjes mee uit de koelkast. Tijd voor een praatje met de enige persoon die me vandaag een fijn gevoel heeft bezorgd.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

22

‘Wees eens niet zo’n creep en kom bij ons zitten.’

De woorden van mijn zus rukken mijn aandacht weg van de grote glazen vensters van mijn penthouse, en ik draai me weer naar de eettafel, waar zij en mijn vader zitten uit te buiken van het kerstdiner.

‘Ik ben geen creep, Linds.’

Oké, dat is gelogen. Ik gedraag me wel degelijk als een creep, maar ik heb daarnet Stevie, haar ouders en haar broer het gebouw aan de overkant in zien lopen en weet dus dat ze mijn cadeau heeft ontvangen. Toch heb ik nog niets gehoord. Misschien vond ze het niet leuk? Ik voelde me sowieso al behoorlijk onnozel dat ik iets voor haar probeerde te kopen. En dan was het ook nog een stel fucking joggingbroeken.

Wie geeft een vrouw joggingbroeken als kerstcadeau?

En nog iets: wie koopt er een kerstcadeau voor iemand na een onenightstand?

Ik dus. Volslagen idioot die ik ben.

‘Waarom sta je dan om de vijf seconden op je telefoon of uit dat stomme raam te kijken?’

‘Linds, kun je je er alsjeblieft niet mee bemoeien?’

Zodra ik weer aan tafel ga zitten, tegenover mijn vader en naast mijn zus, probeert Lindsey meteen mijn telefoon uit mijn hand te grissen. Gelukkig ben ik een professioneel sporter, dus ik weet het toestel ruim op tijd weg te trekken en houd het hoog boven mijn hoofd zodat ze er niet bij kan.

‘Waarom doe je vanavond zo raar?’ De fonkeling in haar groenbruine ogen verraadt dat ze al wel een vermoeden heeft.

‘Ik doe helemaal niet raar. Effe dimmen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Heb je soms een vriendinnetje?’ Haar mond valt open.

‘Wat? Fuck, nee. Heb je me weleens gesproken?’

‘Ja, Ev, ik heb je weleens gesproken. Heb je een vriendin? Is het een lekker ding? En denk je dat ik haar mag?’ Lindseys grijpgrage handen proberen mijn arm omlaag te trekken, maar ik houd mijn telefoon ver bij haar vandaan. Ze mag dan een advocaat van drieëndertig zijn, maar zodra er meisjes in het spel zijn, verandert ze direct weer in een tiener.

‘Ik heb geen vriendin. Het is gewoon… een vriendin van me. En ja, jij zou haar volgens mij wel een lekker ding vinden.’

Lindsey staakt haar poging om me mijn telefoon afhandig te maken en laat zich op haar stoel zakken. ‘Ik vind die groupies van jou nooit lekker.’

‘Ze is geen groupie, en ze is heel anders dan mijn gebruikelijke scharrels.’

‘Dus jullie hebben het wél met elkaar gedaan?’

‘Wat een gezellige kerst weer zo,’ zegt mijn vader sarcastisch. Het is zo’n beetje de langste zin die hij de hele avond tegen me gezegd heeft, en ik weet niet eens zeker of hij het specifiek tegen mij heeft. ‘Belangrijk telefoontje.’ Hij houdt zijn mobiel omhoog en verdwijnt in mijn logeerkamer.

‘Wie heeft hij in godsnaam aan de lijn?’ vraag ik me hardop af. ‘De enige mensen die hem bellen zijn jij en ik.’

‘Nee,’ verbetert mijn zus me. ‘De enige die hem belt ben ik. Is het nou echt zo moeilijk om vanavond gewoon aardig tegen hem te zijn?’

‘Ik doe niet ónaardig of zo. We hebben gewoon niet zoveel te bespreken.’

‘Evan, hij is hier helemaal naartoe gekomen om je te zien.’

‘Om óns te zien.’

‘Om jóú te zien. Dit etentje is al een tijd geleden gepland, lang voordat ik er gisteren achter kwam dat ik er alsnog bij

Browse more books at https://gyannidhi.com/

kon zijn als ik een nachtvlucht nam. Het is toch geen grote moeite om ook een beetje je best te doen?'

Ik weet dat ze gelijk heeft, maar dat neemt niet weg dat mijn vader en ik de afgelopen jaren hoogstens een paar oppervlakkige gesprekjes hebben gevoerd. Ik ben nog steeds boos over de keuzes die hij gemaakt heeft nadat mam ervandoor ging. Als Lindsey vandaag niet op het laatste moment was komen opdagen, zou je hier in mijn penthouse waarschijnlijk krekels horen tjirpen.

'Ik weet niet waar we het over moeten hebben. Hij heeft geen interesse in ijshockey. Waar moet ik verder nog over beginnen? Het weer?'

'Hij is wel degelijk geïnteresseerd in je sportcarrière. Als ik hem bel, praat hij me altijd bij over je statistieken.'

'Oké, maar tegen mij trekt hij zijn bek niet open. En ik dus ook niet tegen hem.'

Op die kinderachtige opmerking reageert Lindsey alleen door met haar ogen te rollen. Vervolgens begint ze weer over de wilde stewardess die de laatste tijd veel te veel ruimte opeist in mijn hoofd. 'Laat eens een foto zien. Ik durf te wedden dat ik haar weg kan kapen.'

'Pff. Mocht je willen.' Zelfs ik weet dat het lege woorden zijn.

Mijn zus is zo mogelijk een nog grotere player dan ik. Ze scoort minstens evenveel chicks, en daarvoor doet ze maar half zo hard haar best. In onze tienerjaren heeft ze meer dan eens een meisje van me afgepakt.

Maar tegenwoordig scoor ik überhaupt niet zoveel meer. Sterker nog, ik heb sinds die nacht in Washington DC geen seks meer gehad. Waarom zou ik? Nu ik weet hoe het voelt om met iemand te zijn die aan me gewaagd is, heb ik geen zin om genoegen te nemen met minder. Helaas voor mijn rechterhand en mijzelf staat Stevie niet open voor een tweede ronde.

Sinds die dag in het hondenasiel ben ik bovendien ook stukken minder geïnteresseerd in alleen een partijtje neuken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik wil ook weleens wat tijd met haar doorbrengen. Met onze kleren aan.

Zonder mag ook.

Allebei prima.

‘Ev, heb je een oogje op iemand? Serieus?’

‘Nee, Linds, dat heb ik niet.’

Mijn zus grijnst alsof ze dwars door me heen kijkt.

‘Fuck, misschien toch wel,’ geef ik toe.

‘Holy shit. Vertel op.’

‘Er valt niks te vertellen. We zijn één keer met elkaar naar bed geweest, en op de een of andere manier heb ik daar psychologisch een opdoffer van gekregen. Sindsdien heb ik geen zin gehad om het nog met een ander te doen.’

‘Evan…’ Mijn zus kijkt me met grote trotse ogen aan. ‘Je vindt iemand léúk.’

Ik zucht verslagen en verberg mijn gezicht in mijn handen. ‘Ik weet het.’

‘Mag ik haar zien?’ Alle plagerigheid is nu uit Lindseys stem verdwenen, en er klinkt alleen nog enthousiasme in door.

Ik open Stevies Instagram en zoek mijn favoriete foto op. Wel zorg ik dat mijn zus mijn telefoon niet kan aanraken, want haar kennende zou ze gelijk ‘per ongeluk’ tweemaal op het scherm tikken om de foto te liken.

Het is een mooie en natuurlijke foto, waarop Stevie met haar rug naar de camera tegen een brugleuning staat. Haar kastanjebruine krullen golven in de wind, en ze kijkt over haar schouder zodat je haar sproeten en blauwgroene ogen ziet. Ze heeft haar typerende outfit aan: baggy jeans, vuile sneakers en een te groot houthakkershemd, dat door de wind een stukje van haar lichaam wordt geblazen. Ze ziet er gewoon hartstikke… mooi uit.

Fuck. Wat is er mis met me?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Tjeezus.’ Lindsey spert haar ogen wijd open. ‘Dat is helemaal niet het type waarmee ik je meestal zie. Bovendien lijkt ze me veel te cool voor je.’

‘Daar kun je nog weleens gelijk in hebben.’

‘Maar dat het een lekker ding is kun je wel zeggen. En moet je die kont zien.’ Mijn zus buigt zich over mijn telefoonscherm.

‘Om u tegen te zeggen.’ Er klinkt trots door in mijn stem, al weet ik niet zo goed waarom. Het is niet alsof de eigenaar van die kont van mij is, hoewel ik dat eerlijk gezegd best graag zou willen.

‘Maar hoe zit het dan met jullie tweeën?’ Lindsey laat zich achterover zakken in haar stoel en brengt haar wijnglas naar haar lippen.

‘Het zit niet. Ze werkt voor het team, en…’

Lindsey spuugt haar wijn terug in het glas. ‘Ze werkt voor het team? Vertel me alsjeblieft dat dit niet gewoon een gevalletje verboden vruchten is.’

‘Dat is het niet. Ik vind het eerlijk gezegd verdomd irritant dat ze erdoor in de problemen kan komen. Hoe dan ook, ze is stewardess bij ons in het vliegtuig.’

‘Ze is je stewardess?’ Lindsey lacht ongelovig. ‘Jezus, dit wordt steeds mooier.’

Ik rol met mijn ogen en vertel verder. ‘Het was de bedoeling dat het iets eenmaligs zou zijn. Om de spanning te doorbreken.’

Mijn zus knikt begrijpend.

‘Maar ik vind het fijn als ze bij me is. Ze komt zelfverzekerd over en heeft pit, maar eigenlijk is ze ook best lief, en ik geloof niet dat ze doorheeft hoe mooi ze eruitziet. Volgens mij is dat zogenaamde zelfvertrouwen gewoon een act.’

‘Rotzak vanbuiten, softie vanbinnen. Klinkt als iemand die ik ken.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik heb haar een joggingbroek cadeau gedaan voor Kerstmis.’

Daar is mijn zus even stil van. ‘Wat is er in godsnaam mis met je?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is een soort inside joke. Ik dacht dat het charmant zou overkomen, maar ze heeft nog niets van zich laten horen, en ik begin me zorgen te maken dat ik haar heb afgeschrikt.’

‘Als een meisje met wie ik één keer naar bed was geweest me met de kerst een joggingbroek gaf, zou ik er nog wel even uitgebreid over nadenken of ik zin had in een tweede keer.’

Shit.

De telefoon van mijn zus zoemt om te laten weten dat er een e-mail binnenkomt. ‘Grapje zeker? Snappen mijn cliënten niet dat het Kerstmis is of zo?’ Ze staat op van tafel en loopt een andere kamer in. ‘Hier reken ik het dubbele tarief voor.’

Nu de centrale ruimte van mijn penthouse even leeg is als normaal, kijk ik maar weer eens uit het raam en vervolgens op mijn telefoon, maar er is nog altijd niets te zien. Nou ja, niets wat met Stevie te maken heeft. Wel heb ik een berichtje van Logan, die vraagt of ik bij hen een toetje wil komen eten voordat de kinderen naar bed gaan, wat een perfect excuus is om even weg te gaan.

Voordat ik de deur uit kan vluchten, komt mijn vader terug naar de eetkamer. Zijn telefoongesprek is blijkbaar afgelopen.

‘Wie was dat?’ vraag ik.

Hij kijkt naar zijn telefoon en dan weer naar mij. ‘Gewoon een vriend.’

Ik knik en ga er verder niet op in, mijn gebruikelijke communicatiestijl tegenover mijn vader. Ik heb die man bar weinig te zeggen, afgezien van hoe boos ik ben dat hij me in de steek heeft gelaten toen ik hem het hardst nodig had, maar het is waarschijnlijk niet zo handig om het kerstfeest te verpesten. Ik houd dus mijn mond, zoals ik al twaalf jaar doe.

‘Hoe laat vertrekt je vliegtuig morgenochtend?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Acht uur.’

‘Ik kan een chauffeur voor je regelen.’

‘Ik neem wel een taxi.’

Weer een knikje. Weer een ongemakkelijke stilte.

‘Het team doet het goed. Je hebt mooi gespeeld.’

‘Dus je hebt zowaar gekeken?’ Shit, dat komt nogal beschuldigend over, en eerlijk gezegd is het ook zo bedoeld.

Mijn vaders hoofd knikt naar achteren alsof ik hem fysiek een klap heb gegeven. ‘Natuurlijk heb ik gekeken, Evan.’

‘Ik ging ervan uit dat je daar lang geleden mee opgehouden was. Een jaar of twaalf geleden zeg maar.’ Wat bezielt me in godsnaam? Het is me zo lang gelukt om mijn woede binnen te houden, dus ik snap niet waarom dat nu ineens onmogelijk is. ‘Net zoals je twaalf jaar geleden je interesse bent verloren in alle andere aspecten van mijn leven.’

Jezus christus. Hou. Verdomme. Je. Bek.

‘Ik zat toen in een heel moeilijke periode…’

‘O, jíj zat in een moeilijke periode? Jij? Ik was verdomme zestien jaar oud en was net in de steek gelaten door mijn moeder, en vervolgens liet jij me ook nog eens in de steek.’

‘Ik ben niet weggegaan!’ Ook hij verheft nu zijn stem.

‘Misschien dat je technisch gezien in dat huis in Indiana bent blijven wonen, maar je hebt me verdomme wel in de steek gelaten. Je hebt jezelf begraven in je werk.’

‘Dat weet ik, Evan. Dat is ook de reden waarom ze bij me weggegaan is. Bij ons. En ik heb daarna geprobeerd om haar afwezigheid financieel te compenseren.’

‘Je kwam niet meer naar mijn wedstrijden. Je was ineens mijn vader niet meer, en de enige reden waarom je nu wel interesse hebt is dat ik in de NHL speel en dit jaar kans maak op die vervloekte beker. Je bent net zo’n golddigger als zij, pap.’ Ik kan nauwelijks geloven dat die laatste woorden uit mijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

mond komen, maar eigenlijk kan het me niet schelen. Ik ben kwaad, en voor het eerst in tijden kan ik het niet binnenhouden.

'Wie denk je dat je bent dat je zo tegen me kan spreken? Zo heb ik je niet opgevoed.'

'Met opvoeden ben je lang geleden gestopt.'

'Evan…' Ineens klinkt mijn vader alleen nog maar verslagen, en zijn mondhoeken hangen vermoeid naar beneden.

'Ev, wat bezielt je in godsnaam?' Lindsey staat in de deuropening van de kamer waarin ze aan het werk was en staart me geschokt aan.

'Ik moet weg.' Ik kom overeind, steek mijn armen in de mouwen van mijn jas en trek een muts over mijn oren. Bewust kijk ik niet naar mijn vader, want daarvoor voel ik te veel schuldgevoel door mijn binnenste rondrazen. En woede.

'Het is Kerstmis. Waar ga je naartoe?'

'Naar de Maddisons.' Ik schiet de hal in, knal de deur achter me dicht en haal een keer diep adem. Fuck. Dit was niet de bedoeling. Al die dingen horen me koud te laten. Ik heb de liefde van mijn vader niet nodig. Ik hou van mezelf, en dat is genoeg.

Terwijl ik de lift naar de lobby neem, kook ik nog steeds, en de koude buitenlucht brengt geen verkoeling. Het lijkt me verstandig om eerst even tot rust te komen voordat ik bij Ella en MJ verschijn, dus ik ga op de treden buiten mijn appartement zitten. Mijn hele lichaam trilt, niet van de kou maar vanwege de adrenaline die door me heen giert. De laatste keer dat het niet lukte om mijn gevoelens kalm onder woorden te brengen is lang geleden. De woede krijgt nog maar zelden de overhand, maar vanavond kon ik het niet helpen. Hoe kan hij niet begrijpen wat hij heeft aangericht?

Maar als ik wat dieper graaf, wil ik eigenlijk gewoon dat hij zijn excuses aanbiedt en weer de vader wordt uit mijn jeugdjaren. Ik mis die man. Ik mis onze relatie, en ik vind het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

vreselijk om te moeten toegeven dat ik zijn liefde weer wil voelen.

Als ik zo onopvallend mogelijk een keer heel diep adem probeer te halen, is het alsof de zuurstof weigert mijn longen te vullen. Ik dacht dat ik zoveel van mezelf hield dat ik zonder andermans genegenheid kon.

'Vrolijk kerstfeest,' zegt een zachte stem.

Ik kijk op van mijn over elkaar gevouwen armen en zie Stevie onder aan de traptreden staan met een bierflesje in haar uitgestoken hand. Mijn longen vullen zich met lucht.

'Vrolijk kerstfeest.' Ik merk dat er zowaar een dankbare glimlach op mijn gezicht verschijnt. 'Volg je me soms?' vraag ik plagerig.

'Je zag eruit alsof je dit wel kon gebruiken.' Ze duwt me het biertje in de hand en komt naast me zitten, met haar knieën tegen haar borst om wat warmte vast te houden.

'Je hebt geen idee.' Ik tik haar flesje aan met het mijne, neem een grote slok van de koele amberkleurige vloeistof en laat mijn hoofd vooroverzakken tussen mijn schouders. Ik heb nog wat meer tijd nodig om tot mezelf te komen.

'Gaat het wel?' Ze kijkt opzij met een oprecht bezorgde blik in haar blauwgroene ogen.

Ik staar een paar tellen terug en besef dat het woord 'blauwgroen' eigenlijk geen recht doet aan die kleur. Het blauw is eerder turquoise, van het soort dat je in de helderste, schoonste delen van de oceaan ziet. Het groen vormt er een ring omheen, en het is een donkere soort groen, alsof je recht een naaldbos in kijkt.

Terwijl ik wegzink in de hypnotiserende diepten van haar blik, kan ik alleen maar dankbaar zijn dat ik even iets anders heb om aan te denken.

'Ja, het gaat.'

'Nou, godzijdank, want je zou je vast generen als ik je hier op de stoep zag zitten huilen.' Haar mooie ogen fonkelen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ondeugend, en ze neemt een slok om haar geamuseerde gezichtsuitdrukking te verbergen. Een beetje humor is na al die dramatische toestanden van vanavond absoluut een verademing.

‘Bedankt voor het kerstcadeau.’ Ze stoot me aan met haar schouder.

‘Vond je ze mooi?’ Ik werp een blik op haar benen en zie dat ze zowaar een van haar nieuwe joggingbroeken aanheeft.

‘Heel mooi. Maar echt veel te duur.’

‘Ik ben rijk, lieverd.’

‘Weet ik.’

‘En waar is mijn cadeautje?’

‘Dat zit hier recht voor je.’ Ze gebaart naar haar lichaam, en ik trek geïntrigeerd een wenkbrauw op. ‘Nee, zo bedoelde ik het niet. Ik bedoel dat mijn aanwezigheid het cadeau is.’

‘Klinkt goed.’ Ik schuif dichterbij, maar niet zo dichtbij dat we elkaar aanraken, hoe graag ik dat ook wil. ‘Hoe is jouw kerst?’

Stevie kijkt me even onderzoekend aan, alsof ze zich afvraagt hoeveel ze aan me kwijt wil. ‘Best kut eigenlijk.’

‘Wat is er gebeurd?’

Ze neemt een grote slok en schudt peinzend haar hoofd. ‘Gewoon gezeik met mijn familie. Mijn moeder is nogal een bitch.’

‘Tjee, de mijne ook!’ Het komt eruit zonder een spoortje sarcasme, want ze is écht een bitch, maar Stevie moet lachen om mijn enthousiaste reactie.

‘Maakt jouw moeder ook steeds van die subtiel afkeurende opmerkingen over je uiterlijk en je levenskeuzes?’

Ik frons en voel de boosheid weer opborrelen. De pot op met die moeder van haar. Ik weet dat Stevie onzeker is over haar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

lichaam, en op dat gebied heb ik een sterke aandrang om voor haar op te komen.

‘Mijn moeder heeft ons gezin in de steek gelaten, dus ze maakt helemaal geen opmerkingen meer tegen me.’

‘Shit.’ Stevie is even stil. ‘Sorry, Zanders. Dat was niet zo’n tactvolle vraag.’

Zwijgend staar ik naar de traptreden. Stevie probeert zich open te stellen, dus het lijkt me niet zo handig om mezelf tot het gespreksonderwerp te maken. ‘Welke keuzes keurt ze precies af?’ vraag ik om terug te komen op het mooie meisje dat naast me op de trap zit.

‘Eerlijk gezegd weet ik dat niet eens precies. Ik weet niet of ze het zelf wel weet. Maar ze vergelijkt me constant met mijn tweelingbroer, en in vergelijking met hem is niets wat ik presteer erg indrukwekkend.’

‘Waarom? Omdat hij professioneel sporter is?’

Stevie kijkt me geschrokken aan. ‘Hoe heb je… Hoelang weet je dat al?’

‘Sinds ik je een paar maanden geleden op Instagram heb gevonden.’ Ik grijns, maar niet op een verontschuldigende manier.

‘Waarom heb je niets gezegd?’

‘Eerlijk antwoord? Omdat het me geen reet kan schelen dat Ryan Shay je broer is. En ik dacht: als je het wil delen, vertel je het vanzelf wel.’

Haar gezicht wordt weer zachter. Ze houdt haar hoofd schuin en glimlacht dankbaar.

‘Maar waarom heb je het verborgen gehouden?’

Stevie haalt haar schouders op. ‘Het leek me gewoon fijn om voor de verandering eens niet gezien te worden als het zusje-van. Ik wilde dat mensen me aardig vonden om wie ik was, en niet alleen vanwege mijn broer.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik vind je aardig om wie je bent.’ Fuck. Wat bezielt me vandaag dat ik verdomme niet gewoon mijn mond kan houden?

Stevie geeft me een plagerig schouderstootje. ‘Weet ik. Je bent praktisch geobsedeerd.’

Godzijdank houdt ze het luchtig. Ik ben nog niet klaar om te laten merken hoe heftig mijn gevoelens voor deze stewardess zijn.

Maar dit is fijn zo. Het is fijn om met haar te praten.

Ik heb nog nooit echt gepraat met een vrouw tot wie ik me aangetrokken voelde. Ik houd het altijd oppervlakkig en fysiek, want aan meer heb ik geen behoefte.

Maar nu wel.

‘Ik snap niet waarom je moeder je niet gewoon steunt. Ik bedoel, je hebt een fulltimebaan. Je doet in je vrije tijd iets waarvoor je een passie hebt, en je mag het hele land rondreizen met de lekkerste man van Chicago.’

Bij die laatste opmerking klapt ze dubbel van het lachen.

Ze heeft echt een verdomd mooie lach.

‘Mijn moeder is zo’n traditionele *Southern belle* die niets zo belangrijk vindt als elegantie en goede manieren, en ze verwachtte dat ik dat ook zou worden. Maar ik had niks met schoonheidsverkiezingen en studentenverenigingen. Volgens mij verwachtte ze dat ik met mijn vriendje van de universiteit zou trouwen en direct na mijn afstuderen zwanger zou worden, en ik geloof niet dat ze heel blij is met mijn baan en mijn vrijwilligerswerk in het asiel. Ze wilde dat ik hetzelfde leven zou leiden als zij.’

‘Ze klinkt jaloers.’

‘Ze is niet jaloers,’ lacht Stevie. ‘Ze is teleurgesteld.’

‘Ik weet het niet, Stevie. Het komt op me over alsof ze een behoorlijk saai leven leidt, terwijl jij je eigen keuzes maakt en dingen doet die je geweldig vindt.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wat ik geweldig zou vinden is niet meer hoeven vliegen, zodat ik elke dag bij de honden kan zijn.’

‘Mooi niet. Je mag niet ophouden met vliegen.’ Ik zet mijn bierflesje aan mijn lippen en neem een slok. ‘Wie moet me anders op mijn wenken bedienen?’

Stevie rolt lachend met haar ogen. ‘Letterlijk iedere andere stewardess.’

‘Hoe reageerde je moeder trouwens toen je zei dat ze in de stront kon zakken?’

‘Ja, dat heb ik dus niet gezegd.’

‘En waarom niet? Je hebt er geen moeite mee mij op mijn nummer te zetten. Waarom laat je je moeder zo over je heen lopen, net zoals die meiden in Nashville laatst?’

Ze haalt verlegen haar schouders op zonder me aan te kijken.

‘Stevie…’ dring ik aan.

Er klinkt een diepe, vermoeide zucht. ‘Ik weet het niet. Soms voel ik me slecht over mezelf, en dan laat ik toe dat mensen me ook slecht behandelen.’

‘Mij laat je dat niet doen.’ Niet dat ik me daar ooit toe zou verlagen.

‘Dat is omdat ik me bij jou nooit zo voel.’

Bij die woorden voel ik een sprankje trots. ‘Er zullen altijd mensen zijn die je behandelen alsof je niet goed genoeg bent, maar daarmee bewijzen ze alleen maar hoe onzeker ze zelf zijn. Het zijn gewoon ordinaire pestkoppen, en ze houden pas op als je ervoor zorgt dat ze ophouden. Zodra je van jezelf begint te houden, verliezen hun woorden hun kracht. Je moet voor jezelf op gaan komen, Stevie.’

Ze kijkt me aan met een begrijpende glimlach. ‘Daar werk ik aan.’

Niet al te subtiel schuif ik een paar centimeter verder naar haar toe, maar nog steeds raken onze lichamen elkaar niet. Dat gebeurt pas zodra ze aangeeft dat ze het wil.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hoe gaat het met Rosie?’

Stevies gezicht begint te stralen. ‘Heel goed. Maar ze mist je wel een beetje.’

‘Dan moet ik snel maar weer eens langskomen.’

Haar gezicht is nu een en al zachtheid. ‘Hoe was jouw kerstfeest?’ vraagt ze, waarna ze haar laatste beetje bier opdrinkt en het flesje naast zich neerzet.

‘Ging wel. Ik geloof dat ik de avond verpest heb.’

Ze legt haar armen op haar knieën en leunt er met haar wang op, zodat ze me van opzij kan blijven aankijken. ‘Hoe dat zo?’

‘Mijn vader zit daar.’ Ik gebaar naar de bovenste verdieping van het gebouw. ‘We hebben geen heel goede relatie, en daarnet heb ik er wat shit uit gegooid waarmee ik al tijdenlang rondloop.’

‘Wil je erover praten?’ Haar stem klinkt behoedzaam.

Ik kijk naar haar gezicht en aarzel. Niet veel mensen kennen dit deel van mijn leven. Ik houd mijn sociale cirkel klein, uit angst dat mensen misbruik van me maken en dingen doorspelen aan de media die ik verborgen wil houden. Of me misschien gewoon niet zullen mogen als ze de echte ik te zien krijgen.

‘Wat zou het ook.’ Ik sla mijn laatste beetje bier achterover, alsof ik mezelf moed probeer in te drinken. ‘Mijn moeder heeft ons op mijn zestiende in de steek gelaten voor een man die bakken met geld verdiende. Ik heb nog een oudere zus, Lindsey, maar die zat toen al op de universiteit en heeft er minder zwaar onder te lijden gehad.’ Ik kijk niet naar Stevie, want daarvoor voel ik me op dit moment te kwetsbaar.

Althans, tot ze dichterbij schuift, zodat haar dij en schouder de mijne raken. Omdat ze haar armen nog steeds over haar knieën heeft gevouwen, bengelt haar ene hand tussen ons in. Uit haar gezichtsuitdrukking blijkt op geen enkele manier dat ze me veroordeelt, en ik vlij me tegen haar aan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Mijn vader en ik hadden in mijn jeugd een fijne relatie, maar nadat mijn moeder wegging begroef hij zich in zijn werk. Mijn zus was aan het studeren, en mijn vader was nooit thuis, dus het voelde alsof hij me net als mijn moeder in de steek had gelaten. We hebben elkaar sindsdien nauwelijks meer gesproken.’

‘Shit,’ fluistert Stevie bijna onhoorbaar.

‘En daarnet ben ik voor het eerst in twaalf jaar tijd tegen hem tekeergegaan.’

‘Wat zei hij?’

‘Dat hij destijds zoveel werkte omdat hij haar afwezigheid wilde compenseren. Maar het heeft me nooit geboeid hoeveel geld we hadden. Ik wilde gewoon dat hij er voor me was. Ik wilde dat hij van me hield.’

‘Ik weet zeker dat hij van je houdt, Zee. Misschien dat hij op zijn eigen manier rouwde om haar vertrek. Misschien… Ik weet niet. Misschien had hij zijn redenen.’

‘Geen enkele reden is goed genoeg om je kinderen in de steek te laten.’

Als ik mijn hoofd Stevies kant op draai, kijkt ze strak terug zonder een spoortje verlegenheid. Uit niets blijkt dat ze dit een vervelend of moeilijk gesprek vindt.

‘Je noemde me daarnet “Zee”. Het gebeurt maar zelden dat je me niet met mijn volledige achternaam aanspreekt.’

‘Tja, er zijn momenten waarop het wat vreemd voelt om je “Zanders” te noemen.’

Ik trek een ondeugend gezicht. ‘Zoals toen je klaarkwam op mijn pik?’

Stevies mond valt quasigeschokt open, en ze geeft me een klap tegen mijn schouder. ‘Jezus. Ik dacht dat we een gevoelig moment met elkaar deelden, maar jij wil het weer alleen maar over seks hebben.’

‘Dus dit was een gevoelig moment?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nou ja, dat is dus mooi afgelopen. Het moment is voorbij.’

Zachtjes grinnikend vouw ik mijn armen over mijn knieën en leg mijn gezicht erop, net als zij. Onze handen raken elkaar bijna.

‘Je moeder weet niet wat ze mist.’

Die woorden komen hard binnen, en mijn ogen beginnen te prikken. ‘Ze is weggegaan omdat ze geld wilde, maar tegenwoordig verdien ik meer dan de man voor wie ze ons in de steek heeft gelaten. Best ironisch, toch?’

‘Daar had ik het niet over. Ik heb het niet over je salaris of het beeld dat mensen van je hebben. Ik heb het over wie je écht bent. Dat is wat ze mist.’

‘En jij weet dus wie ik echt ben, lieverd?’

‘Ik denk dat ik er stukje bij beetje achter begin te komen.’

Haar vingers zijn maar een paar centimeter van de mijne verwijderd, maar ik ben niet zo van het handje vasthouden. Volgens mij heb ik dat zelfs nog nooit gedaan in een romantische context. In plaats daarvan haak ik het topje van mijn middelvinger rond de hare, en zelfs die kleine aanraking voelt al fijn.

‘Hé Stevie?’

‘Hm.’ Ze leunt met haar gezicht naar me toe.

‘Ik praat graag met je.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Alweer zo’n wedstrijd, Zanders. Alweer zo’n wedstrijd waarna je in je eentje naar huis bent gegaan. Wat is er in godsnaam aan de hand?’

Ik heb mijn telefoon stevig tegen mijn wang gedrukt en houd mijn andere oor met mijn vinger dicht vanwege het lawaai op het drukke vliegveldplatform hier in Phoenix. Maar ondanks het gebrul van de motoren en het rumoer van mijn teamgenoten, die langs me heen schuifelen om aan boord te gaan, kan ik Rich luid en duidelijk verstaan. Hij is namelijk zo gefrustreerd dat hij nog net niet schreeuwt.

‘Rich, ik heb al talloze keren gezegd dat je moet ophouden met die meiden buiten de kleedkamer. De media snappen het ondertussen wel. Er zijn niet nog meer foto’s met nog meer vrouwen nodig om mijn imago te verkopen.’

‘Zou je denken? Want je bent sinds medio november met niemand gefotografeerd, je weigert om nog met een vrouw het stadion uit te lopen, en je wordt niet meer in het uitgaansleven gespot. Vertel me alsjeblieft wat er speelt. Ik heb een update nodig.’

Verdomme, ik wou dat die vent me met rust liet. Dit seizoen realiseer ik me voor het eerst dat ik echt klaar ben met dat hele bad-boy-imago. De reden dat ik al sinds halverwege november met niemand op de foto ben gezet, is dat Stevie daar iets van heeft gezegd toen we met Ella Halloween vierden. Sinds onze nacht samen ben ik met niemand anders meer naar bed geweest, en ik wil ook op geen enkele manier die indruk wekken. Het moet duidelijk zijn dat er verder niemand in mijn leven is.

‘Er speelt niets, Rich. Ik ben het gewoon zat.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maddison geeft me in het voorbijgaan een klopje op mijn schouder. Terwijl hij verder sloft richting het vliegtuig, draait hij zich om en vormt ‘Alles oké?’ met zijn lippen.

Ik knik maar rol met mijn ogen om te laten merken hoe gefrustreerd ik ben. Maddison kent de situatie. Hij probeert me al weken te overtuigen dat ik Rich moet ontslaan. Maar je zaakwaarnemer ontslaan tijdens een jaar waarin je op een contractverlenging hoopt is professionele zelfmoord, hoe irritant zo’n vent ook is.

Ik draai me weg van het vliegtuig en blijf over het platform ijsberen terwijl mijn teamgenoten aan boord gaan.

‘Wat ben je zat, Zanders? Ben je het zat om miljoenen per jaar te verdienen? Ben je het zat om door mensen bewonderd te worden? Ben je het zat dat de vrouwen zich voor je voeten werpen?’

‘Ja, best wel, eigenlijk.’

‘Wat bezielt je? Moet dit echt nu? Je bent zes maanden verwijderd van een nieuw contract bij het enige NHL-team waarvoor je wil spelen. Ben je van plan om dat weg te gooien? Ga je gang hoor. Chicago betaalt je zoveel omdat jij en Maddison mediapersoonlijkheden zijn, niet alleen vanwege je sportprestaties. Maar als je wil, kan ik ook een ander team zoeken dat je een stuk minder betaalt.’

‘Of dat jóú een stuk minder betaalt?’ mompel ik binnensmonds.

‘Wat zei je daar?’

Even heb ik zin om hem in te wrijven dat mijn salaris hem alleen maar interesseert omdat hij een percentage krijgt, maar ik houd mijn mond.

‘Niks.’

‘Wie neem je mee naar het gala?’

Tja, dat is een vraag die ik mezelf de afgelopen weken ook regelmatig heb gesteld. De enige persoon die ik zou willen vragen is Stevie, maar daarvoor loopt er veel te veel pers rond

Browse more books at https://gyannidhi.com/

op zo'n evenement. Ik weet dat ze met geen mogelijkheid mijn date kan zijn vanwege die stomme regel over persoonlijk contact met de spelers. En afgezien daarvan: ik weet niet eens of ze wel zin zou hebben.

'Niemand. Ik ga in mijn eentje.'

'Godvertyfus, Zanders. Nee, dat ga je niet. Het stikt daar van de verslaggevers, dus alleen rondlopen is uit den boze. Ik regel wel een date als je zelf geen zin hebt.'

'Nee, Rich. Hierover valt niet te onderhandelen. Die avond is te belangrijk voor me om met een of andere groupie foto's te gaan faken. Dat soort gedoe wil ik niet hebben bij Active Minds. Met mijn imago op ijshockeygebied mag je doen wat je wil, maar zodra de stichting of de kinderen eronder te lijden hebben, kap ik ermee.'

Even blijft het stil aan de andere kant van de lijn. 'Prima. Maar je hebt zes maanden om je weer te gaan gedragen als de Evan Zanders die de mensen van Chicago kennen. Zo niet, dan garandeer ik dat je na het aflopen van je contract op een vliegtuig zit naar een of andere suffe provinciestad waar je nog niet dood gevonden wil worden.' Rich hangt op.

Klootzak.

'EZ!' roept Scott, onze teammanager, vanaf de bovenste tree. 'Ben je er klaar voor?'

Ik kijk om me heen en realiseer me dat ik als enige nog niet ben ingestapt. Ik haast me de trap op, en direct als ik binnen ben sluit de purser de vliegtuigdeur achter me.

'Alles oké, man?' Maddison geeft me een stomp tegen mijn borst zodra ik me op de stoel naast hem laat zakken.

'Ik word helemaal gestoord van die Rich.'

'Ontsla hem dan.'

'Kan niet. Dat zou nog rampzaliger voor mijn carrière zijn dan de vooruitzichten waar hij nu al mee dreigt.'

'En wat zijn die?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Je kent het wel. Dat Chicago mijn contract niet verlengt als ik ons toneelstukje verpest. Dat de fans me massaal de rug toekeren als ze erachter komen dat ik geen zin meer heb om mijn klote-imago eer aan te doen.’

‘Dat is gelul, en dat weet je zelf ook.’

Eigenlijk weet ik dat helemaal niet. Rich speelt genadeloos in op een van mijn grootste onzekerheden: dat mensen niet meer van me zullen houden als ze merken dat ik niet de EZ ben aan wie ze gewend zijn geraakt.

‘Ik zweer je dat die vent veel te geobsedeerd is door je privéleven. Het zou me niets verbazen als de roddelbladen en sportpagina’s hem stiekem betalen om door te spelen waar je uithangt en met wie je bent.’

Zwijgend haal ik mijn schouders op. Op dit punt zou niets me meer verbazen, maar toch word ik behoorlijk moedeloos van het gevoel dat ik voor de rest van mijn carrière met deze reputatie opgescheept zit.

‘Zee,’ zegt Maddison met gedempte stem. ‘Rich werkt voor jou. Jij hebt de touwtjes in handen, hoe graag hij je ook wil doen geloven van niet.’

Ik knik alleen maar en laat mijn hoofd tegen de leuning zakken, doodop. Onze slopende overwinning in de verlenging was al een aanslag op mijn lichaam, maar na het telefoontje met Rich voel ik me ook nog eens geestelijk geradbraakt. Ik ben klaar met die stomme spelletjes. Ik wil zonder gedoe in mijn eentje het stadion kunnen verlaten. Ik wil dat Chicago me een nieuw contract aanbiedt omdat ik een waardevolle bijdrage lever. Ik wil dingen met Stevie kunnen ondernemen. Ik wil dat Stevie dat wil.

Wat ik ook bijzonder graag wil is met haar zoenen.

En vanavond ben ik het spuugzat dat ik niet kan doen waar ik zin in heb.

‘Ik zal Logan nog even bellen voordat we opstijgen.’ Maddison draait zich naar het raampje met zijn mobiel tegen zijn oor. ‘Gelukkig nieuwjaar alvast, schat!’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

O, was ik vergeten te zeggen dat het vanavond oud en nieuw is en dat we op het moment dat de klok twaalf slaat ergens boven Kansas vliegen, onderweg naar Chicago? Want daar komt het op neer, en de enige vrouw die ik wil kussen tijdens de jaarwisseling zit heel toevallig in hetzelfde vliegtuig als ik. Maar ik mag haar niet aanraken. Niet hier, en misschien wel helemaal niet.

'Hoe is het met Logan?' vraag ik als Maddison heeft opgehangen.

'Prima.' Hij grijnst alsof hij een binnenpretje heeft. 'Ze heeft een jurk voor het gala…'

Ik houd mijn mond, want ik weet dat er nog iets achteraankomt.

'…en ik kan niet wachten om hem van haar lichaam te trekken.'

Hoofdschuddend grinnik ik met hem mee. Flauwe hufter.

'Rich is aan het zeuren dat ik een date moet meenemen.'

'Doe dat dan gewoon. We weten allebei wie je zou willen vragen, dus waarom probeer je dat niet? Je weet waar ze is.' Hij knikt naar het achterste deel van het vliegtuig. 'Kom, laten we het gelijk even regelen.' Maddison strekt zijn hand uit naar het knopje boven zijn hoofd, maar ik sla hem net op tijd weg.

'Kappen,' zeg ik zachtjes maar streng. 'Ze kan niet mee naar het gala.'

'Waarom niet?'

'Omdat daar te veel pers rondloopt, en vanwege haar werk mag ze niet op vertrouwelijke voet met ons omgaan.'

'Dat is dan een stomme kloteregel.'

'Dat hoef je mij niet te vertellen.' Met een zucht laat ik me achteroverzakken in mijn stoel. 'En trouwens, ik weet niet of ze sowieso mee zou willen.' Ik demp mijn stem nog wat meer. 'Voor zover ik weet, beschouwt ze ons avontuurtje als iets volstrekt eenmaligs.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Nu we het toch over onze grote sekspoes hebben: daar komt Stevie aangelopen door het gangpad. Ze stelt zich op naast onze rij en begint aan haar veiligheidsdemonstratie voor de mensen achter in het vliegtuig, precies zoals ze elke vlucht doet.

'Laten we het vragen.' Maddison buigt zich naar voren op zijn stoel om mijn favoriete stewardess aan te spreken.

'Waag het niet.' Hoewel ik nog steeds zachtjes praat, klinkt mijn stem scherp.

Stevie knijpt haar ogen samen en gaat verder met haar demonstratie. Met haar blik naar voren houdt ze een gordel boven haar hoofd, maar ondertussen fluistert ze tegen Maddison en mij: 'Waarom lijkt het alsof jullie twee vanavond nog verliefder op elkaar zijn dan normaal?'

Maddisons mond vertrekt zich tot een valse grijns. Hij maakt aanstalten om te antwoorden maar kijkt eerst nog even mijn kant op.

'Haal het verdomme niet in je hoofd,' bijt ik hem zo zacht mogelijk toe. 'Als je ook maar een woord zegt, maak ik je af. En daarna trouw ik uit pure wraakzucht met je vrouw, zodat je zoontje me voortaan papa noemt.'

'O, lul toch niet zo slap!' Maddison doet geen enkele poging om te fluisteren. 'Stevie, Zee wil graag dat je zijn date bent voor een liefdadigheidsevenement in Chicago, maar hij is te laf om je te vragen, want hij denkt dat je hem gaat afwijzen.'

'Ik haat je. Onze vriendschap is afgelopen.'

Maddison leunt achterover met een zelfingenomen grijns op die rotkop van hem, en vanuit het gangpad hoor ik Stevies schattige gegiechel. Ik kijk naar haar op, en als mijn wangen van kleur konden verschieten, zou ik nu blozen als een klein meisje. Goddank blijkt uit niets dat ze van haar stuk gebracht is. Ik heb eerder de indruk dat ze mijn voormalige beste vriend en mij wel grappig vindt.

'Ik kan niet.' Het is de reactie die ik al zag aankomen, maar dat maakt het nog niet minder rottig om het daadwerkelijk te

Browse more books at https://gyannidhi.com/

horen. Bovendien laat ze in het midden of ze niet kan vanwege haar werk of omdat ze het niet ziet zitten.

‘Dat zei ik ook al tegen hem.’ Mijn glimlach voelt stijfjes en geforceerd, maar ik doe mijn best om zo nonchalant mogelijk over te komen.

‘Nee, ik bedoel dat ik niet met jóú mee kan.’

Ja, bedankt, Stevie. Knak mijn trots nog even wat meer, lieverd.

‘Omdat ik al met iemand anders ga.’

Verbluft kijk ik op.

‘Met mijn broer.’

O. Daar had ik niet bij stilgestaan. Uiteraard staat Ryan Shay ook op de gastenlijst, net als alle andere grote namen uit de sportwereld van Chicago.

Dit zou nog weleens goed nieuws kunnen zijn, al doe ik mijn best om niet te hoopvol te kijken.

Dit kan perfect zijn.

Ik ga in mijn eentje naar het gala, en niemand kan er bezwaar tegen maken dat Stevie er ook is, omdat ze met haar broer komt.

Ja, dit is verdomme perfect.

‘Wie is die broer van jou dan?’ Maddison kijkt met een verward gezicht heen en weer tussen Stevie en mij.

Stevie maakt oogcontact met me, en even lijkt ze in de war. Haar blik wordt zachter als ze beseft dat ik haar geheimpje niet eens aan mijn beste vriend heb verklapt… of wacht, mijn voormalige beste vriend. Maar natuurlijk heb ik dat niet gedaan. Ze heeft het zelfs voor mij geheimgehouden, dus ik ga het niet aan de grote klok hangen.

En zoals ik al zei: het boeit me geen reet dat Ryan Shay haar broer is.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Behalve nu dan. Nu ben ik daar maar wat blij om, omdat hij ervoor gaat zorgen dat dit meisje naar het gala komt, wat het enige is wat ik wil.

'Eh…' aarzelt ze. 'Zijn naam is Ryan Shay. Hij speelt basketbal voor Chicago.'

'Je maakt godverdomme een grapje.' Maddisons mond valt open.

'Toch niet,' lacht Stevie.

'Wacht. Meen je dat serieus? Jouw broer is Ryan Shay?'

Ze knikt en moet opnieuw lachen om Maddisons reactie. Maar hem kennende is hij vooral zo opgewonden omdat hij dit nieuwtje dolgraag met zijn vrouw en broer wil delen, die allebei enorme basketbalfans zijn.

'Ja. Hij woont in hetzelfde gebouw als jij, en ik logeer een tijdje bij hem.'

'Dit is niet te geloven. Mijn vrouw weet niet wat ze hoort.'

Ik kijk op naar Stevie met een verontschuldigende glimlach, maar ze lijkt zich er niet aan te storen dat mijn vriend zich gedraagt alsof hij in de fanclub van haar broer zit. Ze lijkt het eerder amusant te vinden. Misschien dat mijn boodschap – dat ik haar hoe dan ook leuk vind, wie haar broer ook mag zijn – eindelijk tot haar is doorgedrongen.

'Trouwens, mijn vrouw vond het hartstikke tof om je te ontmoeten op die avond dat we in onze halloweenkleding voor de deur stonden,' gaat Maddison verder, waarmee hij het gesprek gelukkig weer op Stevie zelf brengt.

'Ze lijkt me heel aardig.'

'Ze is fucking geweldig,' zeg ik, wat meteen een dromerige glimlach op Maddisons gezicht tovert.

'Echt fucking geweldig,' is hij het met me eens.

Blijkbaar zijn we toch weer beste vrienden.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nou, ik begrijp dat ik haar op het gala weer zal zien. En jullie tweeën toch ook?’ Stevie kijkt me vragend aan.

Natuurlijk komen wij naar het gala. Heeft ze niet door dat het een fundraiser is van Active Minds of Chicago, de stichting die Maddison en ik samen hebben opgezet?

‘Wil je ook een keer met mij dansen?’ vraag ik. Het klinkt wanhopiger dan de bedoeling was, maar boeien. Dat ben ik ook.

Ze trekt speels een wenkbrauw op en komt met een tegenbod. ‘Als jij belooft niet meer constant op dat knopje te drukken.’

‘Nou, dat vind ik niet echt een eerlijke ruil.’

‘Hoe graag wil je dansen?’

Ik grijns voor me uit. Het antwoord op die vraag? Ik wil verdomme niets liever.

Ik hoef het niet eens uit te spreken; ze weet wel hoe ik erin sta. Dat merk ik aan haar plagerige gezichtsuitdrukking en het kneepje dat ze in mijn schouder geeft voordat ze weer wegloopt door het gangpad.

‘Haal die domme grijns van je smoel,’ lacht Maddison.

Maar ik blijf grijnzen, blij als een kind. ‘Ik kan er niks aan doen.’

‘Je hebt hopelijk door dat je haar serieus leuk vindt? Ik weet niet of je dat al geaccepteerd hebt, maar het is echt zo.’

Een tevreden zucht komt over mijn lippen. ‘Ja, ik weet het.’

X

Een paar uur later ligt bijna iedereen in het vliegtuig te slapen. Zelf ben ik ook een paar keer ingedommeld, maar niet al te lang. Op de een of andere manier gaat mijn interne wekker elke keer af als Stevie door het gangpad komt, en dan open ik mijn ogen net op tijd om te kunnen genieten van het prachtige uitzicht. Of het nou dat geweldige stel billen is terwijl ze naar voren loopt, of haar prachtige gezicht dat me toegrijnst onderweg naar achteren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hoe dan ook: dikke tien.

Het is pikdonker in het vliegtuig, afgezien van de zachte gloed uit de twee galleys, dus niemand kan zien dat mijn hoofd constant naar achteren draait, op zoek naar de ideale gelegenheid om Stevie onder vier ogen te spreken.

Spreken.

Zoenen.

Een van de twee.

Het is bijna middernacht, en ik zou het helemaal niet vervelend vinden om het nieuwe jaar samen met haar in te luiden.

'Nog wakker, zie ik?'

Ik kijk geschrokken op naar het donkere gangpad en zie een van de andere stewardessen bij mijn stoel staan. Ik ken haar naam niet, maar het is degene die Stevie verboden heeft om persoonlijk contact met ons te hebben. Met mij.

'Eh, ja. Ik kan niet slapen.'

Ze hurkt naast mijn stoel, zodat ze op ooghoogte is. 'Heb je iets nodig?'

'Nee. Alles is prima zo.' Mijn ogen flitsen weer naar de achterste galley, maar hoewel ik weet dat Stevie daar moet zijn, is ze nergens te bekennen. Wel zie ik Indy, die ons van een afstandje overduidelijk in de gaten houdt.

'Nog plannen voor oud en nieuw?' vraagt de stewardess.

'Dit is het wel zo'n beetje.'

'Je bent in de steden die we bezocht hebben niet vaak uitgegaan. Er zijn maar weinig foto's voorbijgekomen op de roddelpagina's.'

'Eh, ja. Ik heb de laatste tijd niet zoveel zin om uit te gaan.'

'Nou, dat is dan jammer, want ik hoopte…'

'Hé Tara,' onderbreekt Indy haar. 'Een van de piloten vraagt of iemand de boel in de gaten wil houden zodat hij naar het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

toilet kan. Als jij naar de cockpit gaat, let ik zolang wel op het voorste deel van het vliegtuig en de deur.'

'O.' Tara staat op en strijkt nonchalant de plooien uit haar rok, alsof ze een seconde geleden niet op het punt stond de regel te breken die ze er bij Stevie zo heeft in gehamerd. 'Ja, klinkt goed.' Ze recht haar schouders, trekt haar gebruikelijke onvriendelijke gezicht, draait zich om en loopt naar voren.

Indy volgt haar op de voet, maar nadat ze me gepasseerd is kijkt ze nog even over haar schouder en knipoogt. Ik draai me om, benieuwd of de knipoog voor een zeker meisje met krullende haren bedoeld is, maar als het gangpad leeg blijkt, werp ik Indy een brutale grijns toe voordat ze uit zicht verdwijnt.

Blondie heeft hier blijkbaar de touwtjes in handen.

Zo stilletjes mogelijk, om mijn teamgenoten niet te wekken, sluip ik naar het achterste deel van het vliegtuig, waar Stevie zich verschanst moet hebben. 'Hé,' fluister ik, niet in staat om een hoopvolle grijns te onderdrukken als ik merk dat ze alleen is. Quasinonchalant leun ik met mijn handen tegen het tussenschot, zodat vanuit de cabine alleen mijn rug te zien is.

'Hé.' Haar wangen verschieten onder haar sproeten van kleur.

'Gelukkig nieuwjaar.'

Stevie kijkt op haar horloge. 'Nog een paar minuten te gaan.'

'Maar even over dat gala…'

'Ja?'

'Je gaat er dus naartoe.'

'Ja,' giechelt ze.

'Cool.' Ik knik onnozel met mijn hoofd. 'Of je weet wel.'

'Of ik weet wel.' Ze kijkt me aan met een stralende glimlach en heeft overduidelijk in de gaten dat ik veel te blij ben met dat nieuws.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Als ik de galley in kom, verandert de uitdrukking op Stevies gezicht onmiddellijk. Haar voeten schuifelen bij me vandaan. De speelse glimlach is verdwenen, waarschijnlijk omdat de mijne dat ook is. Brandend van verlangen zet ik opnieuw een stap haar kant op, waarmee ik haar in een hoek drijf. Haar rug botst tegen de wand, en haar mond valt open. Toch houd ik een centimeter of dertig afstand om niet al te agressief haar persoonlijke ruimte binnen te dringen.

Niet totdat ze zegt dat ze het wil.

'En als je niet met je broer ging, zou je dan met mij gaan?' Mijn stem klinkt dik.

Stevie antwoordt niet, maar ik zie dat ze slikt. In haar nek pulseert haar halsslagader als een gek.

'Als je er niet door in de problemen kon komen, zou je dan met mij gaan?'

Opnieuw antwoordt ze niet, maar in haar prachtige ogen lees ik de woorden die ze weigert uit te spreken.

'Zeg ja,' fluister ik. 'Zeg me dat je met me mee zou gaan. Zeg me dat je mee wíl gaan.' Ik moet het haar horen zeggen – niet alleen om mijn ego een boost te geven, maar ook omdat ik bevestiging nodig heb dat ik mijn grip op de realiteit niet kwijt ben. Ik moet zeker weten dat zij hetzelfde voelt als ik. Dat ze net zoveel van mijn gezelschap geniet als ik van het hare. Dat ze net zo graag met mij praat. Dat ze de seks met mij net zo lekker vindt. Dat ze het net zo leuk vindt om mij te plagen.

'Een rete-gelukkig nieuwjaar allemaal!' schreeuwt Rio vanaf zijn stoel, waardoor het hele vliegtuig in één klap wakker is. Geschrokken deins ik terug van de stewardess die zo zwaar in de problemen kan komen als iemand ons samen ziet. Rio zet zijn boombox aan en draait de volumeknop open. De muziek knalt door de cabine, en her en der wordt gejuicht en geschreeuwd. Ik werp een blik door het gangpad en zie dat een paar van mijn teamgenoten al naast hun stoel staan te dansen.

Stevie laat haar hand in de mijne glijden en stapt naar de hoek van de galley, waar niemand haar kan zien. Ze trekt me

Browse more books at https://gyannidhi.com/

aan de stof van mijn overhemd dichterbij, totdat ik nog maar een paar centimeter van haar af sta. Ik zet mijn handpalmen tegen de wand, aan beide kanten van haar hoofd, zodat ze nergens naartoe kan.

Ik ben me er pijnlijk van bewust dat mijn borst veel te snel op en neer gaat, maar door dit meisje ben ik nu al maanden helemaal de draad kwijt. Het voelt alsof ik hard bezig ben om de complete zuurstofvoorraad in het vliegtuig op te gebruiken met mijn nerveuze gehijg.

Wat gaat ze doen? En wat mag ik met haar doen?

Stevie kijkt door haar donkere wimpers naar me op, en haar blik gaat zoekend heen en weer. In haar blauwgroene ogen zie ik een sprankje onzekerheid, alsof ze niet helemaal weet waar ze mee bezig is. Alsof ze twijfelt of ze wel antwoord moet geven.

Maar het voelt alsof ze eigenlijk heel graag antwoord wil geven.

Geef antwoord.

'Ja.' Ze bijt op haar onderlip. 'Ik wou dat ik met jou naar het gala kon.'

Het nummer 'Good Day' knalt door het vliegtuig, en mijn ene mondhoek gaat een stukje omhoog. Ik bevochtig mijn lippen met mijn tong. Stevie volgt de beweging met haar ogen en vraagt me zonder één woord te zeggen om dichterbij te komen. Als ze vervolgens twee vingers onder mijn gouden halsketting haakt en mijn mond naar haar gezicht toe trekt, weet ik dat het inderdaad een mooie dag is, zoals in het liedje.

Het wordt godverdomme een mooi jaar.

Mijn mond sluit zich om de hare, gretig, vol verlangen, en neemt alles wat ze me te bieden heeft. Ze slaat haar hand om mijn nek, en het metaal van haar ringen voelt koud op mijn verhitte huid. Met mijn lichaam druk ik haar tegen de zijkant van het vliegtuig, want ik wil zo dichtbij mogelijk zijn. Ik wil alles.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik maak mijn handen los van de wand en pak haar gezicht vast. Ze opent haar lippen om haar zachte, warme tong met de mijne te verstrengelen, en hoewel ik normaal geen fan van intiem zoenen ben, is dit een moment dat ik voor geen goud zou willen missen. Als ze ritmisch haar heupen tegen de mijne op begint te wrijven, kreun ik luid, maar gelukkig wordt het wanhopige en hongerige geluid overstemd door Rio's muziek.

De sfeer in het vliegtuig wordt steeds rumoeriger. Ik moet nu echt stoppen, want het zou heel vervelend zijn als Stevie hierdoor in de problemen kwam.

Maar shit, ik wil niet stoppen.

En dus doe ik dat niet.

Mijn tong verkent de hare, kronkelend en proevend, en onze lippen bewegen zich in volmaakte harmonie, alsof we ervoor gemaakt zijn om dit te doen.

Uiteindelijk – en tot mijn grote spijt – maakt Stevie zich een klein stukje van me los, maar in de tevreden glimlach om haar gezwollen lippen is geen greintje spijt te zien, alleen maar bevrediging.

Fuck, het is heerlijk om met haar te zoenen.

Ik houd mijn getatoeëerde handen om haar gezicht en leun met mijn voorhoofd tegen het hare. Allebei vullen we gretig onze longen met zuurstof, nadat we onze adem veel te lang hebben ingehouden.

'Gelukkig nieuwjaar,' fluister ik op haar lippen.

'Gelukkig nieuwjaar.' Ik voel haar glimlach.

Zoveel oogcontact zou ik een paar maanden geleden nog alarmerend hebben gevonden, maar ik kan het niet opbrengen mijn blik af te wenden.

Ik wil dit.

Ik wil haar.

We kijken elkaar diep in de ogen, volkomen tevreden met het moment dat we delen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik lust wel een spa rood,’ fluister ik, want een van ons tweeën zal hier toch echt een eind aan moeten maken voordat iemand ons betrapt. Als Stevie me gespeeld verontwaardigd een por tegen mijn borst geeft, grijns ik brutaal.

‘En nou oprotten,’ lacht ze.

Ik grinnik met haar mee, want ik vind mezelf behoorlijk geestig, maar het is nu toch echt tijd om terug te keren naar mijn stoel. Zodra ik een stap de galley uit heb gezet, bedenk ik me en loop terug om nog één kusje te stelen zonder dat iemand het ziet.

‘Met extra limoen, lieverd.’ Mijn lippen blijven vlak boven de hare hangen.

‘Ik haat je.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

24

Stevie

‘Je ziet er prachtig uit, Vee.’

Ryan kijkt me aan met een lieve en trotse grijns. We zitten samen op de achterbank van een auto die in de rij staat voor een ontzettend extravagant ogend gebouw.

‘Bedankt.’

‘Nee, jij bedankt. Als jij niet bereid was geweest om mee te komen als mijn introducee, had ik een probleem gehad. Weet je nog dat ik vertelde over dat nichtje van onze general manager? Dat meisje dat ik een gunst moest bewijzen door haar date te zijn bij een filmpremière? Ze heeft me sindsdien geen moment met rust gelaten, en onze manager vroeg of ik haar vanavond mee wilde nemen. Maar gelukkig had jij al ja gezegd.’

‘Klinkt als ware liefde. Het spijt me dat ik ertussen ben gekomen.’

‘Alsjeblieft zeg. Basketbal is mijn enige liefde.’

‘Romantisch.’

Ik strijk over het hemelsblauwe satijn van mijn jurk en haal diep adem. Van het prijskaartje van dit kledingstuk moest ik haast overgeven, maar toen ik het in de winkel aantrok en elke vezel van mijn lichaam direct blaakte van het zelfvertrouwen, stond mijn broer al af te rekenen bij de kassa voordat ik zelfs maar de paskamer uit kon komen.

‘Zelfvertrouwen’ is een woord waarover ik de laatste tijd vaak nadenk.

De laatste periode in mijn leven dat ik vol zelfvertrouwen zat herinner ik me niet eens meer, maar recent is er iets veranderd. En ik weet precies waarom. Hoe graag ik het ook wil

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ontkennen, het is duidelijk dat Zanders' aandacht me stukken zelfverzekerder heeft gemaakt. Ik weet dat hij me nog niet zo goed kent, maar ik heb bepaalde delen van mezelf aan hem blootgegeven en voelde me daarbij gezien. Hij weet precies wat hij moet zeggen, en niet op een luie dit-is-wat-een-meisje-wil-horen-manier. Het is specifiek op mij van toepassing. Hij bezorgt me keer op keer een fijn gevoel, of het nou is door vol verlangen naar me te staren, me een lief kerstcadeau te geven of me tijdens de jaarwisseling vol overgave te kussen.

Ik voel me goed bij hem.

Die nieuwjaarskus was mijn schuld. Waarschijnlijk was het een slecht idee, maar ik kon me niet inhouden. Ik had me maandenlang tegen onze lichamelijke connectie verzet en wilde er gewoon heel even aan toegeven. Ik wilde me begeerd voelen.

Maar die kus was een stap richting iets wat ik mezelf verboden heb.

Ik speel al een tijdje met het idee dat we gewoon verwachtingsvrije seks kunnen hebben terwijl we op reis zijn. Eerlijk gezegd heb ik geen idee wat er nou precies tussen ons gaande is, en uit zelfbescherming heb ik geprobeerd mezelf wijs te maken dat het voor Zanders niets meer is dan dat: fysieke aantrekkingskracht.

Het besef hoe diep hij me nu al zou kunnen kwetsen maakt me doodsbang.

Die kerel doet niet aan afspraakjes, gaat zelden meer dan één keer met dezelfde vrouw naar bed en is absoluut geen relatietype – of in elk geval is hij dat in het verleden nooit geweest. Met dat alles moet ik vrede zien te vinden, want ik wil hem graag in mijn leven houden.

Ik vind het fijn om met hem te praten.

Ik vind het fijn dat hij me zijn verborgen kanten laat zien.

Ik vond het heerlijk om met hem te slapen en geniet met volle teugen van de extra dosis zelfvertrouwen die hij me geeft.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar op dit moment, terwijl de auto tot stilstand komt te midden van talloze flitsende camera's – met dank aan de meute verslaggevers die de beroemde bezoekers van Maddisons fundraiser op de foto willen zetten – maakt dat zelfvertrouwen plaats voor gierende zenuwen.

'Maak je niet druk, Vee,' stelt Ryan me zachtjes gerust voordat zijn portier voor hem geopend wordt.

Als mijn broer het rode tapijt op stapt, wordt de donkere hemel verlicht door zoveel geflits dat het middag lijkt in plaats van acht uur 's avonds. Van het geschreeuw en geroep om de aandacht van mijn tweelingbroer krijg ik direct een droge keel, want ik weet dat het nu mijn beurt is om uit te stappen.

Ik haat dit.

Misschien dat onze chauffeur naar de achteringang kan rijden om me daar af te zetten?

Ik sta op het punt hem dat te vragen als mijn broer zich omdraait naar de auto en zijn hand uitsteekt om me eruit te helpen.

Shit.

Ik slik diep, leg mijn hand in de zijne en kom overeind. Verlegen kijk ik naar de grond, want hoewel Ryan me zo veel mogelijk afschermt, kan ik mezelf op geen enkele manier verstoppen. Er staan te veel mensen om ons heen.

Terwijl we over het rode tapijt lopen, begint mijn hart steeds paniekeriger te kloppen, maar tegelijk besef ik dat de enige uitweg de entree is. En dus loop ik door.

'Ryan Shay!' roepen de verslaggevers om zijn aandacht te trekken.

'Ryan Shay, heb je een vrouw meegenomen?'

'Wie is je date?'

Ik snap dat we opvallen omdat mijn broer zich normaal nooit met een vrouw aan zijn zijde op de foto laat zetten, maar bah.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

De portier houdt de deur voor ons open, en nadat Ryan me naar binnen heeft begeleid, draait hij zich om naar de menigte. ‘Ik ben hier met mijn tweelingzus, dus houd jullie een beetje in,’ lacht hij. ‘Laten we er een mooi feest van maken voor een goed doel. Bedankt.’ Diplomatiek als hij is, zwaait hij nog even vriendelijk naar zijn publiek voordat hij achter me aan het gebouw in loopt.

‘Alles oké?’ Mijn o zo beschermende broer loodst me naar de garderobe.

Knikkend laat ik mijn winterjas van mijn schouders glijden, en Ryan doet hetzelfde.

Gelukkig heeft hij uitgelegd wie ik ben, dus laten we hopen dat mijn foto morgen niet overal op internet staat. Ik kan de kritiek van mijn moeder al nauwelijks verdragen, laat staan van duizenden meedogenloze internettrollen.

Zodra we de balzaal worden binnengelaten, kan ik alleen maar met grote ogen om me heen kijken. De verlichting, de muziek, de mensen – het is allemaal zo overweldigend prachtig. Wat fijn dat Maddisons goede doel zoveel steun krijgt.

‘Shay!’ Een paar van Ryans teamgenoten staan bij een statafel en wenken hem.

‘Kleine Shay.’ Dom, die in Ryans team speelt, kijkt eens goed naar me terwijl ik dichterbij kom. ‘Je ziet er ongelooflijk sexy uit vanavond. Ik zou het er wel op kunnen.’

‘Pas op je woorden,’ waarschuwt mijn broer.

‘Iemand anders zou het er wel op kunnen,’ corrigeert Dom haastig. ‘Iemand die geen teamgenoot van je tweelingbroer is. En die er bovendien geen moeite mee heeft om zijn pik eraf te laten snijden door de tweelingbroer in kwestie.’

‘Goed om je te zien, Dom.’ Lachend geef ik de reusachtige basketballer een knuffel.

De mannen uit het team van mijn broer zijn allemaal hartstikke aardig, heel anders dan zijn vroegere teamgenoten

Browse more books at https://gyannidhi.com/

van de universiteit. En dan doel ik met name op één teamgenoot van de universiteit. Die hier vanavond ook rondloopt.

‘Mag ik je kleine zusje wel gewoon een glas champagne aanbieden? Of is dat al genoeg reden voor een pak rammel?’

‘Ik ben niemands kleine zusje. Die stoere bink daar’ – ik gebaar naar mijn tweelingbroer – ‘is drie minuten ouder dan ik.’

Ryan slaat zijn arm om mijn schouders. ‘En toch blijf je mijn kleine zusje. Maar Stevie is meer een bierdrinker. Ik haal wel een rondje.’

Hij loopt weg en laat me achter met zijn teamgenoten. Zoals ik al zei zijn het aardige jongens, maar ik heb absoluut niets bij te dragen aan het gesprek over de nederlaag van gisteren tijdens de tweede verlenging. Terwijl de enorme, hoog boven me uittorenende basketballers hun mislukte wedstrijd analyseren, laat ik mijn blik door de zaal dwalen. Het is een prachtig aangeklede ruimte, met sfeervolle verlichting, zachte muziek en een muur vol artikelen die geveild worden: kunst, wedstrijdtickets, memorabilia, allemaal gedoneerd om geld bijeen te brengen voor Maddisons goede doel.

De gasten hebben zich op hun mooist aangekleed. Bloedmooie vrouwen in weelderige baljurken laten zich meevoeren aan de armen van de prominentste sporters van Chicago. Overal wemelt het van de lange gespierde mannen in dure smokings. Iedereen is gewoon zo… mooi om te zien.

Ik kijk op mijn gemak om me heen, maar plotseling wordt mijn aandacht naar de lege ruimte tussen twee teamgenoten van mijn broer getrokken. Daar in de verte, aan de overkant van de zaal, is een stel groenbruine ogen op me gericht.

Zanders.

Jemig, wat ziet hij er goed uit. Om hem heen staat een kluitje mensen te bedelen om zijn aandacht, maar hij heeft alleen oog voor mij. Er verschijnt een zachte glimlach om zijn volle,

Browse more books at https://gyannidhi.com/

extreem kusbare lippen, en vervolgens vormt hij met zijn mond ons favoriete zinnetje: ‘Volg je me soms?’

Er borrelt een lachje uit me op, en terwijl ik naar hem staar, voel ik mijn wangen warm worden. Zanders staart terug met een al even opgewonden grijns op zijn gezicht.

‘Kleine Shay, wat is er zo grappig?’ vraagt Dom.

Ik richt me weer op de mannen om me heen en schud alleen maar mijn hoofd. Ik ben er nog niet klaar voor om tegenover mijn broer toe te geven dat ik het met Evan Zanders heb gedaan, en zijn teamgenoten op de hoogte brengen is vragen om problemen.

‘Wie is dat daar bij Ryan?’ Dom gebaart naar de bar.

Voordat ik me omdraai, weet ik al wie hij bedoelt. En de knoop in mijn maag weet het ook. Dat ik Brett vanavond weer ga zien, na al die tijd, is iets waar ik al weken tegen opzie. Ik heb zoveel ellende met hem meegemaakt, en iets aan die man zal me altijd het gevoel blijven geven dat ik niet goed genoeg ben. Daartegenover staat dat ik altijd dolgraag goed genoeg voor hem heb willen zijn. Ik heb in geen enkel opzicht behoefte meer aan een relatie met hem, maar een deel van me wil dat hij voor één keer oprecht naar me verlangt.

Ik weet dat het verknipt klinkt, maar het spelletje van afstand en nabijheid dat we jarenlang gespeeld hebben – of liever gezegd: het spelletje waarbij hij mij op afstand hield en ik dichterbij probeerde te komen door te bewijzen dat ik hem waard was – heeft mijn gevoel van eigenwaarde flink ondermijnd. Ik wilde gewoon dat hij voor me ging, en nu, jaren later, voel ik de drang om te bewijzen dat ik dat wel degelijk waard ben.

Hier sta ik dan, met mijn normaal zo wilde krullen kaarsrecht gesteild en mijn handtasje tegen mijn buik gedrukt om de welving ervan te verbergen. Wat is er mis met me? Dit hoort me toch geen reet meer te interesseren?

‘Kleine Shay, wie is dat?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Eindelijk durf ik naar de bar te kijken, waar Ryan met zijn oude teamgenoot van de universiteit – en mijn ex – staat te praten. Ryan heeft twee biertjes in zijn hand, waarvan er waarschijnlijk een voor mij bedoeld is. En dan kijkt Brett mijn kant op.

Ik krijg een hol gevoel in mijn maag.

Het liefst zou ik ervandoor gaan en me ergens verstoppen, maar tegelijk wil ik blijven waar ik ben om iets te bewijzen wat helemaal niet bewezen hoeft te worden.

Dat ik goed genoeg ben.

'Een oude teamgenoot van Ryan, van de universiteit,' antwoord ik verstrooid.

Brett begint te glimlachen als hij me ziet, en hij geeft mijn broer een klopje op zijn schouder, pakt twee flûtes champagne en komt mijn kant op. Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Hij is nog even knap als vroeger, al is zijn lichaam enigszins veranderd door het gebrek aan basketbal in zijn huidige leven.

En al na een paar momenten in dezelfde ruimte, weet ik dat ik dit niet kan. Ik kan niet in dezelfde stad zijn als hij. Ik voel me nu al waardeloos.

'Weet Shay dat je zijn teamgenoot van de universiteit hebt geneukt?' Dom klinkt zowel geamuseerd als enigszins bezorgd om de veiligheid van de man die nu mijn kant op komt gelopen.

'Ja. Wij drieën waren goede vrienden, en ik had destijds een relatie met hem.'

'O shit.' Dom pakt zijn champagneglas van tafel en gebaart dat zijn teamgenoten hem moeten volgen. 'We zullen jullie wat ruimte geven.'

Het groepje reuzen gaat ervandoor, en een tel later komt Brett vlak voor me tot stilstand met een champagneglas in zijn uitgestoken hand.

'Stevie, je ziet er geweldig uit.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja, ik weet het.’

Daar moet Brett om grinniken. ‘Waar is de bescheiden Stevie van vroeger gebleven?’

Bescheiden? Volgens mij bedoelt hij ‘onzekere’.

Hij houdt het glas nog wat hoger en wacht tot ik het aanpak.

‘Ik drink geen champagne,’ herinner ik hem.

‘Vanavond kun je toch wel een uitzondering maken? Kom op, ik heb je in geen jaren gezien. Doe een drankje met me.’

Met tegenzin pak ik het glas aan; nee zeggen tegen deze man is nooit een specialiteit van me geweest.

‘Hoe gaat het?’

‘Prima,’ antwoord ik meteen. ‘Met jou?’ Ik breng de bruisende vloeistof naar mijn lippen en vertrek mijn gezicht. Dat spul is zo verdomd zoet. Ik wil gewoon een biertje.

‘Het gaat de goede kant op. Ryan wil me vanavond aan een paar mensen voorstellen, dus met een beetje geluk kan ik binnenkort weer aan het werk in de sportwereld. En beter nog: dan woon ik ook weer in dezelfde stad als jij.’ Brett steekt zijn hand uit en laat een pluk van mijn haar tussen zijn vingers door glijden. ‘Ik vind het prachtig als je je haar steilt.’

Ik draai mijn hoofd weg, want ik weet niet zo goed of ik het wel prettig vind om door hem aangeraakt te worden. Maar ook niet of ik het onprettig vind.

‘Stevie, ik ben zo blij om je te zien,’ zegt Brett zomaar uit het niets.

Ik kijk hem aan, volkomen van mijn stuk gebracht. Het is al jaren uit tussen ons, en we hebben elkaar al die tijd niet gesproken. Waarschijnlijk is hij gewoon door zijn opties heen. ‘Zeg dat soort dingen niet,’ smeek ik. ‘Niet na wat je nog meer gezegd hebt.’

‘Waar heb je het over?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Heeft hij echt geen idee? Is het nooit tot hem doorgedrongen dat ik hem tegen zijn voltallige team, minus mijn broer, heb horen zeggen dat hij me drie jaar lang gebruikt had en klaar was om te upgraden naar iets sexyers?

'Het enige wat ik weet is dat mijn vriendin plotseling nergens meer te bekennen was, en dat ik sinds ons afstuderen niet van je gehoord heb.'

'Je vriendin? Of het meisje dat je als zoethoudertje gebruikte tot je haar kon inruilen voor iets beters?'

'Stevie, waar heb je het over?'

'Ik heb je gehoord.' Ik merk dat ik harder ben gaan praten, want ik voel de woede in mijn binnenste opborrelen. 'Die dag in de kleedkamer. Je zei tegen je teamgenoten dat je alleen met mij was omdat je je verveelde, en dat je als professional de meiden voor het oprapen zou hebben. Ik heb het allemaal gehoord.'

'Meen je dit serieus, Stevie? Dat is dus de reden waarom je me al die jaren niet hebt willen zien? Het was gewoon kleedkamerpraat.'

Wacht even. Kan dat kloppen? Heb ik overdreven gereageerd?

Ik kijk hem met een verwarde frons aan. Zelfs als het inderdaad niet meer dan kleedkamerpraat was, sloot het precies aan op de manier waarop hij me jarenlang behandeld had – alsof ik niet meer dan een optie was terwijl hij op iets beters wachtte. Dus nee. Ik heb niet overdreven gereageerd.

'Je moet je eroverheen zetten.'

Ik kijk hem fel aan. 'Me eroverheen zetten?'

'Ja, je eroverheen zetten. Je ontloopt me al jaren, je negeert mijn berichtjes. Maar straks wonen we weer in dezelfde stad, en ik weet dat je nog steeds gevoelens voor me hebt. Dat is altijd zo geweest. Dus doe niet zo flauw omdat je een keer een stel jongens stoer hebt horen doen in een kleedkamer.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik weet niet wat ik moet zeggen, want ik twijfel of hij misschien gelijk heeft. Nou ja, ‘gevoelens’ is niet het juiste woord, maar het zou kunnen dat ik iets te bewijzen heb. En wel dat ik beter verdien dan de manier waarop hij me behandeld heeft.

‘Je familie is gek op me. Ze hebben altijd gehoopt dat we weer bij elkaar zouden komen, en nu ben ik hier. Het is nog niet voorbij, en dat weet je.’

‘Het is voorbij.’ Ik klink verre van overtuigend.

‘Nee, dat is het niet.’

‘Ze zei dat het voorbij is,’ zegt een overweldigend krachtige en zelfverzekerde stem achter me.

Ik voel Zanders’ aanwezigheid, en de wetenschap dat hij hier is om me te steunen zorgt ervoor dat ik gelijk mijn schouders een beetje recht. Van achter me pakt hij het nog bijna volle glas champagne uit mijn hand en zet het op de tafel. Vervolgens stopt hij er een biertje voor in de plaats.

‘Allemachtig!’ roept Brett, en er welt een diepe, nerveuze lach op uit zijn buik. ‘Evan Zanders! Ik hoopte al dat ik vanavond met je zou kennismaken. Ik ben Brett.’ Hij steekt zijn hand uit naar de verdediger, maar Zanders pakt hem niet aan.

‘Goed om te weten. Kun je me even alleen laten met Stevie?’

Ongemakkelijk laat Brett zijn hand weer langs zijn lichaam zakken. ‘Eh, ja hoor.’ Zijn wenkbrauwen plooien zich. ‘Stevie, we gaan straks een keertje dansen.’

‘Nee, dat gaan jullie niet.’ Zanders’ grote hand vouwt zich van achteren om mijn heup heen om duidelijk te maken dat ik van hem ben. Het metaal van zijn ringen graaft zich in mijn lichaam, en zijn irritatie is haast tastbaar.

Hoewel het een subtiel gebaar is, heeft Brett het meteen in de gaten, en hij deinst terug alsof iemand hem een klap heeft verkocht. ‘Weet je broer hiervan?’ vraagt hij verward.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Weet mijn broer wat jij over mij hebt gezegd?’ kaats ik terug om geen antwoord te hoeven geven op die toch best belangrijke vraag.

Zanders’ grip wordt strakker. Het satijn van mijn jurk verfrommelt onder zijn vingers, en ik voel de hitte van zijn lichaam afstralen.

‘Nee, weet je broer híérvan?’ Mijn ex knikt naar de gigantische man achter me.

‘Er is niets wat hij hoeft te weten.’

Zanders laat me los, en meteen mis ik zijn bezitterige aanraking. Toch blijft hij onverzettelijk achter me staan, wat me het zelfvertrouwen geeft dat ik nodig heb.

‘Ik denk dat je beter kan gaan, Brett,’ zeg ik om ons gesprek te beëindigen.

‘We praten later nog.’

‘Daar heb ik geen…’

‘We praten later.’ Zijn stem klinkt scherp, en hij kijkt nog een laatste keer omlaag naar mij en dan omhoog naar Zanders. Maar hoe hard hij ook zijn best doet om over te komen als een arrogante klootzak, ik zie in zijn ogen dat hij geïntimideerd is.

Mooi zo.

In zekere zin heeft hij mij altijd geïntimideerd, dus het voelt prettig dat de rollen een keer omgedraaid zijn dankzij de schandalig sexy man achter me.

Terwijl Brett de aftocht blaast, komt Zanders naast me staan. Hij leunt nonchalant met één arm op de tafel en staart mijn ex na. ‘Wie was dat in vredesnaam?’

Ik kijk zijn kant op, en mijn god, hij ziet eruit als een verrukkelijk hapje dat ik maar wat graag in mijn mond zou stoppen. Zijn zwarte op maat gemaakte smoking sluit nauw om elke spier van zijn lichaam, zijn getatoeëerde handen steken uit zijn manchetten, en om zijn vingers prijken nog steeds meerdere ringen, precies zoals ik het graag zie.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Lieve Stevie…’ Zanders duwt mijn kin omhoog om mijn ronddwalende blik op zijn gezicht te vestigen, waarop een geamuseerde uitdrukking is verschenen. ‘Kun je even een seconde ophouden met kwijlen en me vertellen wie die kerel was?’

Met een betrapt gevoel knijp ik mijn ogen tot spleetjes. Niet dat hij er ver naast zit met dat kwijlen. ‘Dat was mijn ex.’

‘Ik mag hem niet.’

‘Wat een verrassing,’ lach ik.

‘En hoezo weet je broer niet wat hij gezegd heeft? Wat heeft hij dan over je gezegd?’ Zanders’ ogen staan fel en vastberaden, alsof hij niet zal rusten voordat hij een antwoord uit me heeft losgekregen, maar iets verderop kan ik mijn broer bij de bar zien staan, en dit is gewoon niet het juiste moment.

‘Kunnen we het er later over hebben?’

‘Ga je het dan ook echt vertellen?’

‘Ja, dat beloof ik.’ En dat is niet gelogen. Om de een of andere reden blijf ik me steeds volkomen openstellen tegenover Zanders, en het is fijn om met hem te praten. Dus ja, ik zal hem het hele verhaal vertellen als hij er later nog eens naar vraagt.

Ik zie zijn ogen over elke centimeter van mijn lichaam gaan… en ik vind dat niet eens vervelend. Bij hem voel ik niet de behoefte om mezelf te verbergen of me van mijn meest flatteuze kant te laten zien.

‘Je ziet er…’ Zanders valt stil terwijl zijn blik heen en weer stuitert tussen mijn borsten en vervolgens blijft hangen bij mijn ontblote dijbeen, dat zichtbaar is door de split in mijn jurk. ‘Je ziet er beeldschoon uit, Stevie.’ Zijn stem klinkt zacht en oprecht. ‘Oogverblindend.’ Hij schudt zijn hoofd en richt zijn groenbruine kijkers op mijn gezicht, waar ze gretig overheen dansen. ‘Die jurk is… ja. Wauw. Op de een of andere manier valt het groen in je ogen erdoor weg. Vanavond lijken ze alleen maar blauw.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Waarom zegt hij dat soort dingen? Mijn hart begint sneller te kloppen, en ik voel me ineens een beetje kortademig.

'En je haar is ook mooi.' Hij raakt het niet aan maar knikt er alleen naar. 'Toch mis ik je krullen wel. Die zijn je handelsmerk.'

Een vaag glimlachje speelt om mijn lippen. Ik ben zelf ook gek op mijn krullen, en vanavond heb ik ze nota bene gesteild om indruk te maken op iemand die mij nooit de moeite waard heeft gevonden.

De manier waarop Zanders naar me kijkt voelt niet in de eerste plaats seksueel. Het is alsof hij me echt ziet, en daar raak ik van in de war. Zanders is fysiek. Seks. Aantrekkingskracht. Zo werkt het nou eenmaal. Maar op dit moment heeft zijn gezicht bijna iets gekwelds, alsof hij ergens mee worstelt.

Ik schraap mijn keel en sla mijn ogen neer, want op dit soort gevoelens zit ik helemaal niet te wachten. 'Echt mooi om te zien dat er zoveel mensen zijn gekomen om Maddisons stichting te steunen.'

Zanders fronst zijn wenkbrauwen. 'Stevie, je weet toch wel dat…'

'Vee,' onderbreekt Ryan hem met in allebei zijn handen een biertje. 'Waar is Brett gebleven?' Zijn blauwgroene ogen gaan heen en weer tussen Zanders en mij.

'Geen idee.' Ik gebaar naar de verdediger. 'Ryan, dit is Evan Zanders. Zanders, dit is mijn broer Ryan.'

'Hé man, leuk om je te ontmoeten.' Zanders komt overeind van de statafel en steekt zijn hand uit.

Ryan pakt hem aan en schudt hem. 'Ja, ik weet wie jij bent.'

Fuck.

De spanning is ineens om te snijden. Niemand zegt iets, maar het is duidelijk dat Zanders niet onder de indruk is van mijn broers poging om het hard tegen hard te spelen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Zullen we Brett opzoeken?’ Ryan draait zich weer mijn kant op. ‘We hebben al sinds de universiteit niet met zijn drieën kunnen kletsen.’

‘Geen zin in.’ Met mijn ogen smeek ik Zanders om zijn mond te houden.

Zanders staat weer met zijn elleboog op de statafel geleund en kruist zijn voeten. Hij maakt een volkomen ontspannen indruk, en nergens blijkt uit dat hij geïntimideerd is door het gedrag van mijn broer.

‘Nou, in dat geval moeten we maar iets bij de bar gaan halen.’ Ryans nieuwe excuus om me weg te krijgen bij de verdediger is niet bijzonder overtuigend, aangezien ik een bijna vol biertje in mijn hand heb en hijzelf er nog een extra heeft meegenomen.

Aan Zanders’ gegrinnik kan ik horen dat hij donders goed weet wat er gaande is, en hij komt overeind. ‘Ryan, het was leuk om je te ontmoeten.’ Hij geeft mijn broer een klopje op zijn schouder. ‘Stevie…’ Hij legt zijn hand op mijn middel, met zijn vingers uitgespreid over mijn ribben, en stoort zich er niet in het minst aan dat mijn broer een halve meter verderop staat. ‘Vergeet niet dat we straks nog moeten dansen.’ Dan drukt hij zijn warme lippen even zachtjes tegen mijn wang en loopt weg.

‘Vee,’ kreunt Ryan. ‘Nee. Alsjeblieft niet. Niet met hem.’

‘Waar heb je het over?’

‘Zeg me de waarheid. Van alle mannen in dat team vind je uitgerekend hém leuk?’

‘Ik vind hem niet… leuk.’ Zonder mijn broer in de ogen te kijken voeg ik eraan toe: ‘Maar ik vind hem ook niet níét leuk.’

‘Stevie, die kerel verslindt vrouwen alsof het zijn werk is. En hij is ook nog eens het soort mediapersoonlijkheid dat sporters in Chicago een slechte naam bezorgt.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘In het echte leven is hij heel anders. Hij heeft kanten die buitenstaanders nooit te zien krijgen.’

‘En jij bent dus geen buitenstaander?’

Iemand anders zou Ryans vraag misschien neerbuigend hebben gevonden, maar ik ken mijn broer en zie aan zijn gezicht dat er niets dan bezorgdheid achter zit.

‘Ik weet niet. Voor mijn gevoel misschien niet meer. Ik denk dat ik meer over hem weet dan de meeste mensen.’

Ryan zucht verslagen. ‘Je bent een volwassen vrouw, dus je moet doen wat je zelf wil, en ik vertrouw je inschattingsvermogen. Maar, Vee… voor mijn gevoel is de enige mogelijke uitkomst hiervan dat je gekwetst wordt.’

Eigenlijk is het best ironisch: er loopt hier vanavond een oude studievriend van hem rond die zich tien keer schofteriger tegen me gedragen heeft dan Zanders ooit heeft gedaan. Maar Ryan weet niet hoe Brett mij vroeger behandelde, net zoals hij niet weet hoe Zanders mij op dit moment behandelt – alsof ik ertoe doe.

‘Ik hou van je en ik maak me zorgen. Dat is alles.’ Hij glimlacht verontschuldigend en slaat een arm om mijn schouders.

Wat me eraan herinnert dat ik zelf misschien ook bezorgd zou moeten zijn. Want wat ik nu voel, of uit alle macht niet probeer te voelen, is precies wat ik heb afgezworen na mijn relatie met Brett. Ik heb mezelf beloofd nooit meer te vallen voor een sporter, en dan met name een die zo in de spotlights staat als Zanders.

‘Sorry voor de onderbreking.’ Een prachtige lange vrouw komt vlak naast mijn broer staan zonder zich te bekommeren om mijn persoonlijke ruimte. ‘Maar ik wil me graag even voorstellen.’ Ze wringt zich tussen mij en Ryan in, met haar rug naar me toe.

Jezus. Die griet had net zo goed met een viltstift ‘sportgroupie’ op haar voorhoofd kunnen schrijven.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik ben Rachel.’

‘Ryan.’ Mijn broer steekt zijn hand uit, die ze net iets langer vasthoudt dan noodzakelijk.

Die trut van een Rachel kijkt over haar schouder en maakt even oogcontact met me. Daarna speurt ze de menigte af, alsof ze hier eigenlijk niet hoort te zijn en bang is om betrapt te worden. ‘Ik weet wie je bent.’ Ze draait zich weer naar Ryan. ‘Ik heb je wel vaker gezien bij evenementen in de stad, en ik heb altijd al eens kennis willen maken.’

‘Nou, aangenaam dan.’

‘Insgelijks.’ Ze zwiept haar haren over haar schouder en raakt me vol in mijn gezicht. ‘Ik ben hier de hele avond, dus kom me straks gerust even opzoeken.’ Terwijl ze wegloopt, kijkt ze nog een keer om en knipoogt naar mijn broer.

‘Dat gaat dus mooi niet gebeuren.’

Ryan moet lachen. ‘Wat, dus jij mag naar bed met mensen aan wie ik een hekel heb, maar omgekeerd werkt het anders?’

‘We gaan niet… laat ook maar.’ Ryan zit vast niet te wachten op details over mijn omgang met Zanders. ‘En die chick is… nee.’

‘Ik zit je maar te jennen. Op zo iemand zit ik echt niet te wachten.’ Ryan buigt zich over de statafel heen en tikt mijn bierflesje aan met het zijne. ‘Misschien dat we een tweelingpact moeten sluiten dat geen van ons beiden een relatie mag beginnen.’

‘Haha. Heel grappig. Vooral uit de mond van iemand die nooit afspraakjes heeft.’

Met een ondeugende fonkeling in zijn ogen haalt hij zijn schouders op, en hij brengt zijn biertje naar zijn lippen.

‘Even voor de duidelijkheid: wij hebben ook geen relatie. Zanders en ik.’

‘Wat hebben jullie dan wel precies? Want op mij komt het over alsof de grootste gladjakker van de stad het probeert aan

Browse more books at https://gyannidhi.com/

te leggen met mijn zus.'

Ik weet niet zo goed wat ik daarop moet antwoorden, maar voordat ik iets kan zeggen, komt Maddison naar ons tafeltje toe, hand in hand met zijn vrouw. 'Hoi,' zegt hij.

'Hoi Stevie,' echoot Logan, en ze zwaait naar me.

'Hé jongens. Logan, wat zie je er mooi uit. Groen is echt je kleur.'

'Ik kan hetzelfde zeggen over jou en dat blauw. Prachtig om te zien. Hebben jullie tweeën het naar jullie zin?'

'Ja hoor. Geweldig pand hebben jullie geregeld.'

Maddisons ogen flitsen heen en weer tussen mij en Ryan, en ineens besef ik dat ik ze nog niet aan elkaar voorgesteld heb. Dit ben ik niet gewend. Meestal is mijn broer de persoon die iedereen kent en ben ik het zusje-van dat ook is uitgenodigd.

'O, neem me niet kwalijk.' Ik draai me naar Ryan. 'Ryan, dit is Maddison, de aanvoerder van de Raptors, en dit hier is Logan. Ze wonen in hetzelfde gebouw als wij. En dit is mijn broer, Ryan Shay.'

Er verschijnt een blosje op Logans wangen. 'Ik wilde eigenlijk doen alsof ik niet wist wie je was, maar laat ik maar gewoon toegeven dat ik een groot fan ben.'

Ryan moet lachen. 'Je bent getrouwd met de aanvoerder van het beste ijshockeyteam in de competitie van dit jaar, en je bent fan van mij?'

'Slaat inderdaad nergens op, hè?' voegt Maddison er sarcastisch aan toe.

'Begrijp me niet verkeerd,' gaat Logan verder. 'Ik ben tegenwoordig uiteraard ook ijshockeyfan, maar basketbal was mijn eerste liefde.'

Ryan tikt met zijn bierflesje tegen Logans champagneglas. 'Zo hoor ik het graag.'

'Nou, we wilden jullie even bedanken dat jullie zijn gekomen,' zegt Maddison. 'En, Ryan, ik heb gezien dat jullie

Browse more books at https://gyannidhi.com/

een paar gezinskaarten en coachingsessies hebben bijgedragen aan de stille veiling. Dat is te gek, man. Hartstikke bedankt.'

'Geen probleem. Ik ben blij dat ik iets kan doen. Echt supercool dat je deze stichting hebt opgezet.'

'Nou, ik heb het eigenlijk niet in mijn eentje…' Een man buigt zich naar Maddison toe om iets in zijn oor te fluisteren. 'Sorry,' zegt hij. 'Ik moet even ergens naartoe. Ben zo terug, schat.' Hij geeft zijn vrouw een kus en loopt achter de man aan.

'Veel succes!' roept Logan, die zich om de tafel heen manoeuvreert en naast me komt staan zodat we allebei zicht hebben op het podium.

'Shay!' roept Dom vanaf de bar naar mijn broer.

Ryan geeft een por tegen mijn schouder. 'Jij redt je wel, toch?'

Ik knik.

'Leuk je te ontmoeten, Logan.'

'Zeker leuk,' antwoordt ze, waarna mijn broer zich bij zijn teamgenoten voegt.

Maddison heeft inmiddels het podium betreden, samen met de man die hem daarnet kwam halen.

'Wie is dat?' vraag ik aan Logan. Alleen wij tweeën zijn nog overgebleven aan de statafel, die zich hoogstens drie meter van het podium bevindt.

'Dat is Rich.' Logan rolt met haar ogen. 'Hij is de zaakwaarnemer van Eli en Zee, en het is een ontzettende hufter. Ik bedoel, dankzij hem hebben ze een hoop geld verdiend, maar in moreel opzicht ben ik geen fan van hem.'

Als Zanders zich bij Maddison op het podium voegt, trek ik een verward gezicht. 'Wat gaat er gebeuren?'

'O, ze willen gewoon even een welkomsttoespraak houden om de mensen te bedanken voor hun komst.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Zanders ook?’

‘Uiteraard,’ grinnikt Logan. ‘Hij is de helft van Active Minds. Eli en hij hebben de stichting vier jaar geleden samen opgezet.’

Mijn mond valt een stukje open. ‘Wat?’ Ik kan mijn ogen niet van de mooie man op het podium afhouden, die momenteel met een microfoon wordt uitgerust.

‘Wist je dat niet? Heeft hij daar niets over gezegd?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Zanders is degene die ervoor heeft gezorgd dat Eli op de universiteit in therapie ging, en hij vindt het ontzettend belangrijk dat jongeren de ondersteuning krijgen die ze nodig hebben. Als Zee er niet was geweest, zou Eli volgens mij nooit zijn uitgegroeid tot de man die hij vandaag de dag is.’

Fuck.

Fuck. Fuck. Fuck.

Ik ben er niet aan toe om met deze kant van Zanders’ persoonlijkheid geconfronteerd te worden. Mijn gevoelens zijn al lastig genoeg in toom te houden. Ik hoef echt niet te weten dat hij ook nog eens een activist is die zich inzet voor jongeren in geestelijke nood.

Ik probeer te slikken, en omdat mijn mond kurkdroog voelt, sla ik mijn bier in één teug achterover. Ik heb zowel wat extra moed als extra vocht nodig.

‘Mensen horen van alles in de media en denken dat ze hem kennen,’ gaat Logan verder. ‘Ze denken dat ze hem moeten redden. Vrouwen proberen hem te veranderen. Iedereen neemt aan dat hij over een of ander complex heen geholpen moet worden, maar in werkelijkheid is Zee een hartstikke toffe vent, en dat is hij altijd geweest. Hij is onze beste vriend, houdt van onze kinderen alsof ze van hemzelf zijn, en zorgt ontzettend goed voor de mensen om wie hij geeft. Zijn liefde gaat diep. Er hoeft helemaal niks aan hem te veranderen. Het enige wat hij nodig heeft is iemand die accepteert wie hij is en wat hij als

Browse more books at https://gyannidhi.com/

persoon te bieden heeft. Bot en arrogant zal hij altijd blijven, maar zo is hij nou eenmaal. Hij moet gewoon iemand hebben die hem begrijpt en aan hem gewaagd is.'

Ik kan mijn ogen niet van het podium afhouden als Maddison en Zanders naar voren komen gelopen, en mijn hart bonkt als een gek.

'En wat hij ook nodig heeft is iemand die hem beschermt.'

Niet knipperen. Niet knipperen. Niet knipperen.

Ik voel nattigheid opwellen in mijn ooghoeken, al weet ik niet precies waarom. Het is gewoon overweldigend om weer een heel nieuw aspect van Zanders' karakter te ontdekken. Een eigenschap van hem die ik op prijs stel is dat hij niet in staat lijkt om te liegen. Ik ben in mijn leven vaker voorgelogen dan me lief is, en het voelt ontzettend bevrijdend om te weten dat Zanders altijd precies zegt wat hij denkt. Maar toch: over dit deel van zijn leven heeft hij me niet de waarheid verteld. En hoewel het iets ongelooflijk moois is, ben ik onverwacht toch van mijn stuk gebracht.

Waarom wil hij niet dat mensen deze kant van hem zien?

'Ik snap niet waarom hij niks gezegd heeft,' fluister ik, maar mijn stem is zo zacht dat Logan er niets van hoort.

Gehypnotiseerd luister ik naar de welkomstspeech, waarin de twee mannen praten over het keerpunt in hun leven waardoor ze in therapie zijn gegaan. En hoewel Zanders niet expliciet benoemt dat zijn moeder de reden was waarom hij twaalf jaar geleden met zoveel boosheid rondliep, weet ik dat zij de persoon is door wie hij zich in de steek gelaten voelde.

Ze vertellen over hun band. Dat ze in hun jeugd rivalen waren, en dat hun pogingen om zichzelf mentaal te bevrijden er uiteindelijk voor hebben gezorgd dat ze elkaar meer begonnen te waarderen, wat het begin was van de vriendschap die ze nu hebben.

Ze bedanken het publiek namens de kinderen die in de loop der jaren baat hebben gehad bij alle donaties en leggen uit waar het geld van vanavond naartoe gaat.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar zelfs na hun speeches blijft één vraag door mijn hoofd spoken.

Waarom laat Zanders deze kant van hem niet aan meer mensen zien?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Kan ik je iets te drinken aanbieden?’ Ik leun met mijn elleboog op de bar, en vanuit de hoek waarin ik over Stevie heen sta gebogen kijk ik recht haar decolleté in. Het is niet alsof ik het expres doe, maar ik doe het ook niet níét expres.

‘Het is een open bar,’ lacht ze.

Met twee opgestoken vingers en een knik naar haar bijna lege glas laat ik de bartender weten dat we klaar zijn voor een nieuw rondje.

Mijn blik valt weer op de prachtige stewardess naast me, maar vanavond is ze niet zomaar prachtig; nu ze zich chic en glamoureus heeft aangekleed, zoals ik zelf elke dag doe, is ze een vrouw van de absolute buitenklasse. Haar hemelsblauwe jurk gaat perfect samen met haar lichtbruine huid en sluit heerlijk strak om de rondingen waardoor ik de laatste tijd volkomen geobsedeerd ben. Toch mis ik haar woeste krullen en baggy kleding uit de kringloopwinkel een beetje, want dat is uiteindelijk wie ze is.

‘Je was me aan het ontlopen.’ Ik neem een slok van mijn vers getapte biertje.

Ze haalt haar schouders op. ‘Het hele team is er, en ik zit niet te wachten op gedoe.’

Haar gedempte stem herinnert me eraan dat dit verboden is, wat ‘dit’ in godsnaam ook mag zijn. Daarom heb ik de afgelopen vier uur afstand gehouden, in het besef dat er veel te veel verslaggevers rondlopen op dit gala. Niet dat het me ervan weerhouden heeft af en toe stiekem haar kant op te kijken, maar Stevies blauwgroene ogen vonden daarbij maar zelden de mijne.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hangend op de bar buig ik me een stukje opzij, haar kant op. Hoewel ik hopelijk de indruk wek dat ik gewoon iets te drinken aan het bestellen ben, doe ik het om haar huid op de mijne voelen, hoe vluchtig ook.

'Dus ze noemen je Vee.'

'Alleen familieleden doen dat.'

'Mijn familie noemt me Zee. Vee en Zee. Zijn we geen schattig duo samen?'

Daar moet ze om giechelen.

'Is het oké als ik ook Vee tegen je zeg?'

Ze trekt een van haar perfect gevormde wenkbrauwen op. 'Houd je dan op me "lieverd" te noemen?'

'Vergeet het maar.'

Weer een lachje.

'Mij mag je best Zee noemen als je wil,' fluister ik met een stem die niet heel zelfverzekerd klinkt.

Ze slaat haar blik naar me op. 'Wil je dat ik dat doe?'

Ik haal mijn schouders op en knik verlegen.

Stevie bijt op haar onderlip om een grijns te onderdrukken, wat mijn aandacht op haar mond vestigt. Alleen al dit kleine signaaltje is ongelooflijk opwindend voor me.

Deze keer buig ik me zo dicht naar haar toe dat mijn lippen bijna haar oorschelp strelen. 'Maar ik hoor het je liever schreeuwen.' Als ik me terugtrek, zie ik haar ogen groot worden, heel even naar mijn mond flitsen en zich op de grond richten. Ze schraapt haar keel.

Wat is er aan de hand?

'Zit je iets dwars?' vraag ik.

Ze kijkt weer naar me op met een gezicht dat zacht wordt van ontroering. 'Waarom heb je niet gezegd dat deze organisatie voor de helft jouw werk is? Ik dacht dat Maddison er in zijn eentje achter zat. Iedereen denkt dat.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Schokschouderend breng ik mijn glas naar mijn lippen. ‘Ik heb het een paar keer geprobeerd te vertellen, maar ik wist dat je er uiteindelijk wel achter zou komen.’

‘Zee…’

Ik voel een lachje op mijn gezicht verschijnen als we oogcontact maken. Het is prettig om die bijnaam uit haar mond te horen.

‘Waarom mag niemand de echte jou zien?’

‘Lang verhaal.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Het is lastig uit te leggen.’

‘Ik wil het graag begrijpen,’ zegt ze. ‘Want op dit moment heb ik geen flauw idee wie je nou eigenlijk bent.’

‘Je weet wie ik ben.’

‘O ja?’

Weet ze dat? Goed, ze heeft meer gezien dan de meeste anderen, maar er zijn dingen waar ze geen benul van heeft. Ze weet niet waarom ik tegenover de rest van de wereld een rol speel. Ze weet niet dat ik bang ben. De klootzak heeft ze vaak genoeg te zien gekregen. De player. De onbeschofte, arrogante kant van mijn persoonlijkheid. En af en toe heb ik een glimp prijsgegeven van oom Zee, van mijn lieve, betrokken, beschermende kant. Logisch dat ze in de war is.

‘Ga een keer met me uit.’

‘Wat?’ giechelt ze verrast. ‘Zee, dat kan niet. We kunnen niet samen uit.’

‘Hoezo niet?’

‘Omdat… Omdat ik voor je werk. En ik mijn baan kwijtraak als iemand ons samen ziet.’

‘Ik zal zorgen dat we genoeg privacy hebben.’

Stevie fronst. ‘Zee, jij bent niet van de afspraakjes. Doe niet zo raar.’ Ze doet haar best om het luchtig te laten klinken, alsof ik een grapje maak.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ga met me uit.’ Ik zou er ‘alsjeblieft’ aan toe kunnen voegen, maar het klinkt al wanhopig genoeg. En eerlijk gezegd ben ik ook wanhopig.

‘Je zei dat je gewoon vaker met me naar bed wilde.’ Verward schudt ze haar hoofd. ‘Het was puur fysiek, en de bedoeling was dat het bij één keer zou blijven.’

‘Ik ben van gedachten veranderd.’ Ik draai me om en leun nonchalant met mijn rug tegen de bar. ‘Stevie, ga met me uit.’

‘Ik weet niet… Het kan niet.’ De woorden komen zonder enige kracht haar mond uit, en eerlijk gezegd heb ik zo mijn twijfels of ze het zelf wel gelooft.

Tijd voor een andere aanpak, want naast haar verwarring over mijn motieven is er volgens mij een andere en belangrijkere reden waarom ze nee zegt. En die reden loopt al de hele avond achter haar broer aan.

‘Wat is dat met jou en je ex?’

‘Waarom ben jij altijd zo verdomd scherp?’ lacht ze nerveus.

‘Acht jaar therapie, lieverd.’ Met een snelle beweging, zodat hopelijk niemand het ziet, veeg ik een haarlok achter haar oor om naar haar oorringetjes te kijken. ‘Die man heeft iets tegen jou gezegd waar je broer niets van weet. Wat was dat?’

Ze werpt me een nerveuze blik toe en ademt beverig uit. ‘Eigenlijk gaat het er niet eens om wat hij gezegd heeft. Het was hoe ik me bij hem voelde.’

‘En hoe voelde je je bij hem?’ Ik demp mijn stem en blijf haar strak aankijken om te laten merken dat niemand anders er op dit moment toe doet.

‘Alsof ik een optie was, en niet eens zijn favoriete. Alsof hij alleen voor me koos zolang er niets beters voorbijkwam. En ik… Ik vond dat gewoon een akelig gevoel. Ik wilde dat hij voor me ging.’

Ik draai me weer om, zodat we schouder aan schouder aan de bar staan. Ook de handen waarmee we ons biertje vasthouden raken elkaar even. Ze zien er mooi uit naast elkaar, zo met al

Browse more books at https://gyannidhi.com/

die ringen, dus ik steek een vinger uit en streel onopvallend over haar hand. Dat is alle troost die ik haar kan bieden in deze veel te drukke omgeving.

‘En je broer, die me ontzettend beschermend lijkt… die is nog steeds vrienden met hem, begrijp ik?’

‘Ryan probeert hem aan een baan bij een sportzender te helpen.’

‘Wat, hier in Chicago?’

Stevie knikt. ‘Mijn broer weet niet wat er precies gebeurd is. Het meeste heb ik voor mezelf gehouden. Brett en hij hebben op de universiteit samen gebasketbald, en de hele campus was gek van hun team. Ze waren allebei superpopulair. Iedereen wilde aandacht van ze, maar het enige wat ik wilde was gekozen worden door de jongen op wie ik verliefd was. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

Zwijgend wacht ik tot ze verdergaat.

‘We zijn drie jaar samen geweest, en ik heb me geen moment goed genoeg voor hem gevoeld. Hij maakte het constant uit als hij een ander op het oog had, en zodra er geen betere kandidaten meer waren, kwam hij met hangende pootjes terug. En ik was de sukkel die hem steeds weer terugnam.’

Wat een misselijk mannetje. Niet alleen om hoe hij Stevie behandeld heeft, maar ook omdat hij iets heeft gehad waar ik ontzettend naar verlang en er niet eens waarde aan hechtte. Alsof hij wel beter kon krijgen.

Stevie draait nerveus aan haar duimring, en ik leg mijn hand erop zodat ze ophoudt. Eindelijk kijkt ze me weer in de ogen.

‘Je bent geen sukkel. Het is hartstikke begrijpelijk dat je iemand wilde die voor je ging. Iemand die van je hield.’

Ze slikt moeizaam.

‘En je bent meer dan zomaar een optie, Stevie. Niemand kan aan jou tippen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is alsof haar hele gezicht voor mijn ogen smelt. ‘Dat soort dingen moet je niet zeggen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik mijn best doe om je niet leuk te vinden.’

Het is zo’n eerlijk antwoord dat ik in lachen uitbarst. Tot nu toe heb ik haar voornamelijk horen zeggen dat ze me haat. ‘Nou, succes ermee, lieverd. Je zal het nodig hebben, want ik ben godverdomme onweerstaanbaar.’

Vanuit mijn ooghoek zie ik Rich wenken, waarschijnlijk omdat er weer iemand is die me wil interviewen.

Ik rol geërgerd met mijn ogen. ‘Ik moet aan het werk, maar vergeet niet dat je me straks een dansje verschuldigd bent.’ Nadat ik nog even onopvallend in haar hand heb geknepen, laat ik haar achter bij de bar.

‘Wie was dat?’ vraagt Rich, en zijn ogen boren zich in Stevies rug.

‘Maakt niet uit.’ Ik loop mijn zaakwaarnemer straal voorbij, in de hoop dat ik hem kan afleiden van mijn favoriete stewardess. Hij hoeft niet van haar bestaan af te weten. Vanavond niet, en misschien wel helemaal nooit.

X

Dat ik baal dat Rich me niet gewoon van mijn avond laat genieten is een understatement. Keer op keer moet ik komen opdraven voor interviews, terwijl ik gewoon een keer wil dansen. Eén dansje met één specifieke vrouw, om de avond compleet te maken.

Maar zodra ik op mijn doel af ga, word ik tegengehouden door de pointguard van een zeker basketbalteam. ‘Jij en ik moeten praten,’ zegt Ryan, terwijl hij me de doorgang verspert en zijn hand op mijn borst legt.

Omdat hij maar een paar centimeter korter is, hoef ik nauwelijks omlaag te kijken om hem op een spottende grijns te trakteren. ‘O, is dat zo?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Gedraag je niet als een lul.’

Met tegenzin volg ik hem naar een lege statafel in de hoek van de zaal. ‘Mocht je het niet weten: ik sta erom bekend dat ik een lul ben.’

‘O, dat weet ik maar al te goed. En daar moeten we het ook over hebben.’

‘Oké, kom maar op met je praatje, grote broer.’ Ik leun op mijn ellebogen naar hem toe zodat hij zich niet kleiner voelt. Hoe irritant deze interventie ook is, ik respecteer het wel. Ik bedoel, die jongen is gewoon bezorgd om Stevie.

‘Wat moet jij met mijn zus?’

Ik doe mijn best om mijn lachen in te houden. ‘Weet je zeker dat je de details wil?’

Dat is een opmerking die Ryan duidelijk niet op prijs stelt. Ik zie zijn neusvleugels trillen en besluit dat ik beter wat gas terug kan nemen.

‘Ik speel geen spelletjes met haar, als je dat soms denkt.’

‘Dat is precies wat ik denk.’

‘Nou, dan heb je het mis. Ik heb geen verborgen agenda. Integendeel, ik doe mijn best om dit geheim te houden voor de buitenwereld, wat het ook mag zijn. Ik weet hoeveel shit er op internet over me wordt geschreven, en daar houd ik je zus graag buiten.’

‘Hoe zit het dan? Tussen jullie tweeën, bedoel ik. Wat is er gaande?’

‘Eerlijk antwoord? Niets. We zijn vrienden, maar ik zal niet tegen je liegen: ik vind haar leuk. Heel leuk zelfs. Als ze me een kans geeft, zou ik graag willen kijken of het iets kan worden tussen ons.’

Ryan trekt een verbijsterd gezicht. Hij gelooft er duidelijk niets van.

‘En ik ga je geen toestemming vragen of zo, mocht je behoefte hebben aan dat soort gelul.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik wil niet dat Vee besmet wordt door jouw reputatie, Zanders. Ik zal je gevoelens niet sparen: wat jij in de media doet is een fucking aanfluiting, en je bezorgt de sporters van deze stad er een slechte naam mee.’

‘Ik dacht dat je mijn gevoelens niet zou sparen,’ kreun ik sarcastisch.

Hij rolt met zijn ogen. ‘Mijn zus is niet opgewassen tegen het soort aandacht dat jij aantrekt, en ik wil haar naam niet naast de jouwe in de roddelrubrieken zien staan, begrepen?’

Ik knik en wacht af of hij nog meer te zeggen heeft.

‘Ze woont nu eindelijk in dezelfde stad als ik, en ik zweer je, als je dat verpest…’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Stevie is een volwassen vrouw die haar eigen keuzes kan maken, maar dit is een keuze die me absoluut niet bevalt.’

Op datzelfde moment zie ik dat Stevie door haar ex de dansvloer op wordt getrokken. Ik heb niet de indruk dat ze wanhopig graag wil ontsnappen, maar ze lijkt ook weer niet heel enthousiast over deze nieuwe ontwikkeling. Haar gebruikelijke pit is ver te zoeken.

‘Dat daar…’ Ik knik naar de dansvloer. ‘Het feit dat je je zus met die kerel opzadelt, dat is een keuze die míj absoluut niet bevalt.’

‘Brett? Je kent hem niet eens.’

‘En jij wel? Afgaande op wat Stevie me over hun relatie heeft verteld, ken je hem volgens mij lang niet zo goed als je denkt.’

Ryan staart naar de dansvloer. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je zus mag zelf bepalen hoeveel ze erover kwijt wil.’

Misschien heb ik al te veel gezegd, maar ik hoop dat hij in het vervolg wat beter nadenkt voordat hij Stevie met die lulhannes confronteert. ‘Ryan, je lijkt me een goeie gozer, en het is duidelijk dat je van je zus houdt en haar probeert te beschermen. Ik wil even benadrukken dat ik dat respecteer. Gezien mijn reputatie snap ik waarom je bezorgd bent.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zijn gezicht wordt zachter. In plaats van de grimmige blik van daarnet zie ik zowaar een glimlachje verschijnen.

'Wat er tussen ons tweeën speelt is iets wat ik absoluut niet gewend ben, maar mocht ze besluiten me een kans te geven, dan zal ik mijn uiterste best doen om haar naam uit de media te houden.'

'EZ.' De dj duikt op naast ons tafeltje. 'Sorry dat ik je onderbreek, maar je wilde graag gewaarschuwd worden als het tijd was voor het laatste liedje van de avond.'

Ik kom overeind en loop richting de dansvloer om het over te nemen, maar voordat ik buiten gehoorsafstand ben, draai ik me nog een keer om naar de pointguard. 'O, Ryan, je bent vergeten te zeggen: "Als je haar pijn doet, vermoord ik je."'

Aan het schokken van zijn borstkas zie ik dat hij er stiekem een beetje om moet lachen. 'Als je haar pijn doet, vermoord ik je.'

'Gesnopen.'

Ik moet me een weg banen door de menigte, want bijna alle gasten hebben de dansvloer opgezocht voor het laatste nummer. In het voorbijgaan geef ik Maddison, die met Logan staat te dansen, een klopje op zijn schouder. Eigenlijk ben ik wel blij dat het hier zo druk is. Op die manier trekt het minder aandacht als ik met Stevie dans.

Als ik bij Stevie en Brett aankom, zie ik meteen dat hij zijn handen veel te laag op haar middel heeft gelegd.

'Zal ik het overnemen?' vraag ik.

Jezus, waarom vraag ik het eigenlijk? Dat ik het ga overnemen is een feit, of die knul het nou leuk vindt of niet.

'We zijn nog niet klaar.' Brett doet zijn best om zelfverzekerd over te komen, maar hij is totaal geïntimideerd. Dat zie ik in zijn ogen.

'Brett, ik had beloofd dat ik met Zanders zou dansen.' Stevies stem klinkt zacht en lief. Eigenlijk zou ik haar liever horen zeggen dat hij moet oprotten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dus je mag gaan,’ voeg ik eraan toe.

‘Gast, die roddelbladen hebben gelijk over je. Je bent inderdaad een fucking eikel.’ De afkeer straalt van Bretts gezicht.

‘Scherp. Bedankt dat je me erop wijst.’

Stevie kijkt omlaag en slaat haar hand voor haar mond om te verbergen dat ze moet giechelen.

‘Luister, ik weet dat je haar broer als kruiwagen wil gebruiken om een baan te vinden in het sportwereldje van Chicago. Maar weet je wie nog meer connecties in deze stad heeft dan Ryan Shay? Ik. Dus ik stel voor dat je deze dansvloer verlaat, en voor mijn part ook het gebouw, want als je Stevie nu niet met rust laat, garandeer ik je dat je nooit enige kans zal maken bij welke sportzender ook.’

Zijn ogen schieten naar Stevie, alsof hij verwacht dat ze iets zal zeggen wat mijn woorden ontkracht. Maar dat doet ze niet. In plaats daarvan kijkt ze hem alleen maar strak aan, zonder met haar ogen te knipperen.

Ik ben trots op haar.

‘Denk alsjeblieft na over wat ik gezegd heb,’ zegt Brett voordat hij ervandoor gaat.

Ik richt me weer tot de schoonheid in het blauw en steek mijn hand uit om haar ten dans te vragen. Lachend pakt ze hem beet, maar ik wil meer. Ik grijp ook haar andere hand en leg haar armen om mijn nek, en daarna laat ik mijn eigen handen omlaagglijden over haar zachte bovenarmen en langs haar ribben. Net iets boven haar billen komen ze tot stilstand. Als ik haar dicht tegen me aan trek, voel ik haar vingers in mijn nek met mijn ketting spelen. De dj heeft me een dienst bewezen door een langzaam nummer op te zetten, dus de komende drie à vier minuten kan ik ongestoord genieten van het gevoel van haar lichaam tegen het mijne.

‘Moet jij niet eens wat meer voor jezelf gaan opkomen, Stevie?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Daar ben ik superslecht in.’

Stilletjes lach ik. Klopt, maar ze probeert het in elk geval.

‘Hij vroeg je om ergens over na te denken. Waar hadden jullie het over?’ Terwijl Stevie en ik langzaam over de dansvloer bewegen, houd ik mijn lippen dicht bij haar oor zodat niemand anders me kan horen.

‘Wé hadden het niet echt ergens over. Hij was de enige die aan het woord was. En hij mag je niet.’

Een diepe lach borrelt op uit mijn onderbuik. ‘Je meent het.’

‘En mijn broer mag je ook niet.’ Er klinkt nu iets aarzelends en voorzichtigs door in haar stem, en ineens snap ik waar dit gesprek naartoe gaat.

‘En hoe zit het met jou? Mag jij me?’

Stevie trekt zich een stukje terug en kijkt me aan met haar blauwgroene ogen. ‘Eigenlijk zou ik liever willen van niet.’

Ik sta niet te springen om dat te horen, maar het is fantastisch dat ze zo eerlijk durft te zijn. En dat is het hem juist: ze is altijd eerlijk tegen me, en meer kan ik niet vragen.

‘Waarom is dat, lieverd?’

‘Omdat je me bang maakt.’

Ik knik alleen maar, en met mijn handen op haar onderrug neem ik haar deinend mee over de dansvloer.

‘Je reputatie maakt me bang,’ fluistert ze met haar voorhoofd tegen mijn borstkas.

Die hakt erin, maar ik kan niet zeggen dat ik verbaasd ben. Ik heb dit over mezelf afgeroepen toen ik zeven jaar geleden dit personage verzon. Maar ja, ik had dan ook nooit verwacht dat er een vrouw voorbij zou komen met wie ik samen zou willen zijn, en dat mijn reputatie zich dus tegen me kon keren.

‘Sorry dat ik het zeg,’ piept ze, en ze verbergt haar gezicht nog meer tegen mijn borst.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik veeg haar krullen opzij en druk mijn lippen op haar slaap. ‘Je hoeft geen sorry te zeggen, Vee. Ik snap het wel.’ Toch moet ik slikken. Dit doet meer pijn dan ik verwacht had. ‘Het enige wat ik wil is een kans,’ voeg ik er op fluistertoon aan toe. ‘Een kans om te bewijzen dat ik anders ben dan de mensen denken. Dat wat je in de media ziet niet klopt. De man die je vanavond tegenover je hebt, de man die je met Halloween een jurk hebt zien dragen en die je met Kerstmis hebt gesproken… dat is de echte ik, Stevie.’

Ze tilt haar hoofd op, en aan de zachte blik in haar ogen zie ik dat ze me wil geloven.

‘Ga gewoon… Ga gewoon een keer met me uit, alsjeblieft. Dan leg ik alles uit.’

Ze slaat haar ogen neer. ‘Zee…’

‘Stevie.’ Ik neem haar gezicht in mijn handen en dwing haar om me aan te kijken. ‘Ik vind je leuk. Het klinkt vast suf om een volwassen vent dat te horen zeggen, maar shit, ik vind je echt zo ontzettend leuk, en dat is doodeng. Ik ben net zo bang van jou als jij van mij.’

‘Waarom?’ Verward schudt ze haar hoofd. ‘Waarom mij?’

‘Wat bedoel je?’

‘Van alle mensen die je zou kunnen kiezen, waarom mij? Je kan iedere vrouw krijgen die je wil.’

Meent ze dat nou serieus? Ja, natuurlijk meent ze het, want deze prachtige vrouw is om de een of andere reden ontzettend onzeker, hoe hard ze ook haar best doet om dat te verbergen. Als iemand zich onwaardig zou moeten voelen, ben ik het. Ik ben degene die met deze rotreputatie zit opgescheept.

‘Ik wil niemand anders, Stevie. Er zijn geen anderen voor me. Snap je het niet? Jij bent mijn eerste en enige keuze. Al sinds oktober kan ik verdomme alleen aan jou denken. Eigenlijk al vanaf de dag dat je me op mijn nummer zette in het vliegtuig.’

Ze legt haar gezicht weer tegen me aan, maar gelukkig hoor ik haar een beetje giechelen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik buig me voorover en ga met mijn lippen zachtjes langs haar oor. ‘Ik zie jou anders dan je jezelf ziet. In mijn ogen ben je geweldig, en lief, en hilarisch, en absurd mooi, Vee. En het enige wat ik wil is een kans.’

Ze zegt niets.

‘Jij wil dat er iemand voor je kiest? Nou, dat wil ik net zo goed. Dus kies voor mij.’

In mijn stoutste dromen had ik niet verwacht dat ik een vrouw op een dag zou smeken om wat aandacht en gezelschap, maar terwijl ik ermee bezig ben, kan ik alleen maar denken dat het de moeite meer dan waard is.

Stevie slaat haar handen strakker om mijn nek en trekt me naar zich toe, al lijkt het onmogelijk om nog dichterbij te komen dan ik al ben. Innig verstrengeld wiegen we over de dansvloer.

Het liedje is bijna afgelopen, maar ik ben nog niet klaar om los te laten.

‘Dit moest iets puur lichamelijks zijn,’ zegt Stevie. ‘Gewoon seks. Waarom kunnen we het daar niet bij houden?’

‘Je weet net zo goed als ik dat we dat punt gepasseerd zijn.’ Als een antwoord uitblijft, voeg ik er iets aan toe wat ik nooit eerder heb gezegd. ‘Ik wil meer dan alleen seks.’

De muziek vertraagt en begint weg te sterven, en ik weet dat ons moment bijna voorbij is. Mijn handen glijden over haar middel, en zij blijft me stevig vasthouden. Ik leun met mijn hoofd tegen het hare, met mijn lippen op haar wang. Ik wil haar kussen. Ik wil haar gezicht optillen en haar zo’n ongelooflijk dikke zoen geven dat ze op slag vergeet waar ze zich bezorgd over maakt.

‘Kus me.’ Het is Stevie die het zegt, niet ik.

‘Ga met me uit.’

Ik voel dat ze diep inademt. ‘Neem me mee naar je huis.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kan het zelf nauwelijks geloven, maar in plaats van ja te zeggen, smeek ik haar: ‘Laten we een keer uitgaan.’

‘Zee…’ Ze maakt zich van me los, en dan is het liedje voorbij. En daarmee de avond.

Onmiddellijk komen er allerlei mensen toegestroomd om me een hand te geven en afscheid te nemen. Het overrompelt me, terwijl het enige wat ik wil een ander antwoord is van het meisje dat steeds verder bij me weg lijkt te drijven in de menigte.

Mijn ogen blijven naar de schoonheid in het blauw gaan, maar ik kan er niet onderuit om de gasten om me heen te bedanken voor hun komst.

En als ik weer naar de plek kijk waar Stevie stond, is ze verdwenen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dit slaat godverdomme nergens op, en dat weet je zelf ook.’

‘Zee, doe effe rustig!’ Maddison grijpt de achterkant van mijn sporttrui om te voorkomen dat ik recht op die blinde kutscheids af schaats.

‘Slaan met de stick. Chicago. Nummer 11. Twee minuten.’

‘Tief op!’

‘Zee, ga als de wiedeweerga op die bank zitten en houd je bek!’ Maddison duwt me naar de overkant van de ijsbaan, waar ik weer twee minuten van de wedstrijd aan me voorbij moet laten gaan – mijn derde penalty van de avond.

De Chicago-fans rammen op het glas om mijn aandacht te trekken, maar ik blijf strak voor me uit kijken.

Wat een klotewedstrijd.

Nou ja, de jongens doen het prima, het ligt aan mij. Ik blijf slordig spelen, te hard contact maken en mijn team eerder hinderen dan helpen. Eigenlijk kan ik net zo goed zorgen dat ik helemaal uit de wedstrijd gegooid word. Daar bewijs ik ze een dienst mee. Met een willekeurig iemand op de vuist gaan klinkt bovendien fucking fan-tas-tisch, want ik loop al een hele week tot op het bot gefrustreerd rond en moet me hoognodig afreageren. Een ordinaire vechtpartij op het ijs? Daar rekent het publiek op. Waarom zou ik ze teleurstellen?

Dat ik al dagen zo’n rothumeur heb komt doordat ik sinds het gala niets meer heb gehoord van een zekere stewardess met krullen. Het is niet zo dat Stevie me actief ontloopt, want we hebben geen uitwedstrijden meer gehad, en bovendien heeft ze mijn telefoonnummer niet. Maar toch: als ze van gedachten is veranderd over dat afspraakje, weet ze hoe ze me kan bereiken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

En ze is overduidelijk niet van gedachten veranderd.

Gevoelens voor iemand hebben is zwaar kut. Vooral als die gevoelens niet wederzijds zijn. Het is een probleem waarmee ik geen ervaring heb. Nog nooit heb ik me op deze manier tot een vrouw aangetrokken gevoeld, en als ik iets wilde, heb ik het tot nu toe altijd kunnen krijgen. Ik lijk wel gek. Achtentwintig jaar oud en helemaal van slag omdat ik een oogje op iemand heb. Bij andere vrouwen was er alleen fysieke aantrekkingskracht; bij Stevie voel ik me aangetrokken tot haar lichaam, haar geest, haar mond, haar hart.

En ze ziet me niet staan vanwege mijn reputatie.

'Elf, je mag bijna weer,' herinnert de man bij de strafbank me.

Ik sta op en wacht tot de laatste vijftien seconden van mijn twee minuten lange penalty zijn weggetikt. Zodra het plexiglas opengaat om me op het ijs te laten, zoef ik recht op Tampa's favoriete rechtsvoor af en ram hem tegen de boarding, hoewel de puck niet eens in de buurt is van zijn stick.

Terwijl Maddison teleurgesteld met zijn hoofd staat te schudden en ik naar de kleedkamer word begeleid, roep ik over mijn schouder: 'Het is beter zo, jongens!'

Ik neem een snelle douche, trek mijn pak aan en haal mijn sleutels en portemonnee uit mijn kluisje. Nog tien minuten te gaan in de derde periode, maar ik wil hier weg. Voor mijn part geeft het team me een boete voor het missen van de nabeschouwing en de persconferentie. Dat boeit me niet.

'Zee…' Bij het horen van Logans vriendelijke stem blijf ik in de deuropening van de kleedkamer staan. Ze kijkt me aan vanaf de andere kant van de hal. 'Gaat het wel?'

Met mijn blik op de grond gericht knik ik. Erg overtuigend ziet het er vast niet uit.

'Nee, het gaat niet,' zucht ze. Ze komt met gespreide armen op me af en geeft me een dikke knuffel. Nou ja, zo dik mogelijk dan. Voor een vrouw is ze best lang, maar ik ben een reus. Toch heb ik het gevoel dat ik helemaal wegsmelt in de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

omhelzing van mijn beste vriendin. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze.

‘Weet ik niet,’ zeg ik. ‘Ik ben gewoon pissig, geloof ik.’

‘Op Stevie?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd en maak me los uit de omhelzing. ‘Op mezelf. Het is mijn eigen schuld dat ze niet weet welke kant van mij de echte is.’

Logan kijkt me aan met een meelevende glimlach. ‘Volgens mij heeft ze dat diep vanbinnen best door. Maar, Zee, je weet zelf ook dat afgezien van mijn gezin de hele wereld een bepaald beeld van je heeft. En ja, dat beeld heb je jaren geleden bewust gecreëerd om je carrière vooruit te helpen, maar zo ben je niet meer. Ga er gewoon niet meer in mee. Wat je daarnet op het ijs uithaalde’ – ze gebaart naar de baan – ‘dat is niet de echte Zee. Dat is EZ de Grote Slechterik, een man die helemaal niet bestaat. En je hoeft niet te doen alsof dat wel zo is. Misschien dat Stevie de dingen dan ook helderder gaat zien.’

‘Lo, ze weet meer van me dan ik ooit aan iemand heb willen prijsgeven. En nog steeds ziet ze me als tuig. Wat moet ik daar in godsnaam van vinden?’

‘Ze ziet je niet als tuig.’ Logan schudt haar hoofd. ‘Luister, ik heb haar vorige week op het gala maar kort gesproken en ken haar verder niet, maar volgens mij vindt ze het gewoon verwarrend dat je in de media die rol speelt. Heb een beetje geduld met haar. Eli was een ontzettende egoïst toen we elkaar leerden kennen, en als hij zich tegenover de rest van de wereld zo was blijven gedragen en achter gesloten deuren alleen tegen mij heel lief was geweest, zou ik dat waarschijnlijk ook verwarrend hebben gevonden. Voor hem kwam de echte verandering toen hij van alle mensen om hem heen begon te houden, en niet alleen van zichzelf en mij.’

O god, ze heeft gelijk. Ze heeft altijd gelijk.

‘Ik ben nog niet klaar om me tegenover iedereen open te stellen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Oké, maar je kan je wel openstellen tegenover haar. Vertel haar het hele verhaal. Wat er gebeurd is in jullie gezin, en waarom je ervoor kiest de wereld een andere versie van jezelf te laten zien. Als je haar echt leuk vindt, Zee, dan moet je daar eerlijk over zijn.’

Ik kijk weer naar de grond. ‘Ik vind haar inderdaad echt leuk.’

Logan antwoordt niet, en als ik opkijk, zie ik dat ze me met grote ogen en opgetrokken wenkbrauwen staat aan te staren.

‘Wat?’ vraag ik argwanend.

Haar groene ogen glinsteren. ‘Ik had nooit gedacht dat ik jou die woorden nog eens zou horen uitspreken,’ grinnikt ze. ‘Maar het bevalt me wel.’

‘O god.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Ik begin in Maddison te veranderen, of niet soms?’

‘Een beetje wel. En over mijn man gesproken, ik moet terug naar de wedstrijd.’

Ik geef haar nog een knuffel. ‘Hij vermoordt me als je vanwege mij een van zijn honderden doelpunten mist.’

‘We weten allebei dat hij de beelden van elk doelpunt sowieso nog talloze malen voor me gaat afspelen, of ik er nou bij was of niet.’ Ze geeft een kneepje in mijn bovenarmen, en haar stem wordt nu serieuzer. ‘Zee, je verdient onvoorwaardelijke liefde, maar die krijg je alleen als je open kaart speelt.’

Nog even houden we elkaar vast, zonder iets te zeggen. ‘Hou van je,’ zeg ik, en dan loop ik weg door de hal, lichter en met het gevoel dat ik weet wat ik moet doen. ‘Hé Lo?’

‘Hm?’ Ze draait zich om.

‘Je moet echt weg uit de financiële wereld zodat je als therapeut kan beginnen.’

Haar vrolijke lach echoot door de smalle gang terwijl ze zich terug haast naar de ijsbaan voor de laatste paar minuten van de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wedstrijd.

X.

De dagen daarop denk ik na over Logans woorden, en langzaam begint mijn rothumeur weg te trekken. Ze heeft gelijk: ik verdien inderdaad onvoorwaardelijke liefde, maar er is nog iemand anders die dat verdient.

Als ik het appartement van de familie Maddison binnenstap, word ik begroet door de blote rug van mijn beste vriend, die zijn zoontje op zijn borst heeft hangen en met grote verende passen heen en weer loopt door de keuken.

'Hé man,' begroet hij me over zijn schouder.

'Hoi Zee,' zegt Logan als ik richting haar kruk bij het keukeneiland loop om haar een kus op haar wang te geven. Vervolgens ga ik naar de andere kant van de keuken, leg mijn hand op MJ's slapende ruggetje en geef hem een kus op zijn hoofd. Voor de volledigheid krijgt Maddison er ook nog een op zijn wang.

'Zee.' Hij steekt dreigend zijn spatel op. 'Rot op met die gore bek van je.'

'Ik heb koffiegezet,' biedt Logan aan.

Ik pak een mok uit het keukenkastje en schenk mezelf mijn dagelijkse dosis cafeïne in.

'Ontbijt je mee?' vraagt Maddison.

'Geen tijd. Ik moet vanochtend nog een paar dingen doen, maar ik wil jullie om een gunst vragen. Mag ik jullie dochter stelen?'

Maddison en Logan draaien zich als één man naar me toe, allebei met een uitdrukking van totale verbijstering op hun gezicht.

'Wil je het nog een keer proberen?' vraagt Logan.

'Mag ik jullie dochter stelen… voor een middagje?' corrigeer ik mezelf.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘O, ja hoor,’ zegt Maddison nonchalant, en hij gaat verder met het ontbijt.

‘Tuurlijk,’ beaamt Logan. ‘Maar ter gelegenheid waarvan?’

‘Nou…’ Ik neem een slok koffie en leun tegen het aanrecht. ‘Ik wil graag een hond adopteren, maar eerst moet ik weten of ze met Ella overweg kan.’

Er verschijnt een sluw lachje op Logans gezicht. ‘Heb je ook al een specifieke plek op het oog om die hond te adopteren? Misschien een asiel waar een zekere stewardess vrijwilliger is?’

‘Misschien,’ antwoord ik schokschouderend.

‘Zee, je hebt het echt zwaar te pakken,’ lacht Maddison.

Oké, daar heeft hij een punt.

‘Ik neem geen hond om indruk op Stevie te maken of zo. Maar ik heb lopen nadenken over ons gesprek, Lo, en ik wil inderdaad liefde in mijn leven. Dus waarom niet van een hond? Vooral eentje die niets liever wil dan een fijn thuis. Ik ben single, heb een gigantisch appartement en kan me een oppas veroorloven wanneer we op reis zijn.’

‘Hoe heet de hond?’ Logan buigt zich enthousiast naar me toe op haar kruk.

‘Rosie. Ze is een dobermann van vijf jaar oud. Ik heb haar nu een paar keer gezien en van Stevie het een en ander over haar gehoord, en volgens mij is ze een ontzettende lieverd. Ze woont alleen al een jaar in het asiel omdat ze een beetje intimiderend overkomt. Ik heb de middelen om voor haar te zorgen, en zij verdient een baasje dat van haar houdt, dus waarom niet?’

‘Zee, ik word helemaal week vanbinnen.’ Logan richt zich tot haar man. ‘Schat, wat is er gebeurd met al die honden die jij me beloofd hebt?’

‘Dat was voordat we over kinderen gingen nadenken.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Als jullie even pauze nemen van het kinderen maken, kunnen jullie misschien ook een hond nemen?’ opper ik om mijn beste vriend op de kast te jagen.

‘Pas op je woorden,’ waarschuwt Maddison.

Logan en ik barsten in lachen uit.

‘Oom Zee!’ Ella racet de keuken binnen en komt glijdend op haar sokken tot stilstand. ‘Ik heb iets voor je gemaakt.’ Ik neem haar in mijn armen, en ze houdt een vel papier omhoog.

‘Voor mij?’ vraag ik met een blik op haar kunstwerk. Het is een simpele kleurplaat die ze helemaal ondergekrast heeft met groen en paars waskrijt, waarvan bar weinig binnen de lijntjes zit. De nieuwe Rembrandt wordt ze misschien niet, maar verdomme, wat is het toch een schatje. ‘Mooi zeg. Dank je wel.’

Ze glimlacht trots.

‘Hé, wil je vandaag samen met mij wat hondjes gaan bekijken?’

‘Hondjes?’ Ze spert haar groene ogen wijd open.

‘Een heleboel hondjes.’

Ella knikt driftig en probeert zich los te wurmen uit mijn armen. Zodra ik haar met haar voeten op de grond zet, sprint ze gelijk naar haar kamer, waarschijnlijk om zich klaar te maken om te vertrekken.

‘Ik zal dat maar als een ja opvatten.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

27

Stevie

‘Gus, jongen, ik wil die deken wassen.’

Terwijl ik een poging doe om de vieze fleecedeken onder die grote lobbes vandaan te trekken, draait hij zich op zijn rug met zijn poten in de lucht. Het lijkt erop dat de was nog maar een dagje moet wachten.

Verslagen krab ik over zijn buik.

Het belletje van de voordeur rinkelt, maar Cheryl zit bij de receptie en neemt het begroeten van de binnenkomer wel voor haar rekening. Ik richt me weer op de aartsluie blonde labrador die op zijn rug voor me ligt.

‘Meneer Zanders, welkom terug,’ hoor ik Cheryl zeggen. Direct verstijft mijn ruggengraat en begint mijn maag te tintelen van de zenuwen.

Al sinds het gala, inmiddels een week geleden, heb ik niet meer met die oogverblindend mooie man gepraat, en dat is omdat ik bang ben. Bang dat hij écht anders is dan de mensen zeggen. Bang dat hij een goed hart heeft. Nee, ik wéét dat hij een goed hart heeft. Volgens mij wist ik dat stiekem al voor het bal, maar het werd nog eens bevestigd toen ik ontdekte dat Active Minds net zozeer zijn kindje is als dat van Maddison.

Maar ik snap niet waarom hij tegenover de rest van de wereld een masker draagt. Hij beweert nooit te liegen, maar dit lijkt me toch een leugen van jewelste. En als hij over zoiets kan liegen, liegt hij dan misschien ook over zijn gevoelens voor mij?

Ik ben bang. Zo simpel is het.

‘En wie hebben we daar nog meer?’ vraagt Cheryl.

‘Dit is Ella,’ hoor ik Zanders antwoorden.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hoi!’ klinkt een hoog stemmetje, en ik glimlach vertederd. Toch houd ik me stil, want ik weet niet of ik Zanders wel wil laten weten dat ik hier ben.

‘Zijn jullie hier vandaag voor Stevie of voor Rosie?’ vraagt Cheryl, zodat het meteen geen zin meer heeft om me te verstoppen. Waarom praat ze zo losjes met hem? Ze heeft hem nog maar één keer gezien, en dat was alleen in het voorbijgaan.

‘Ik mag dus kiezen? Waarom niet allebei?’

Bij die woorden maakt mijn maag opnieuw een sprongetje en krijg ik het in één klap warm. Terwijl ik naar het hekje loop dat de speelkamer van de entreehal scheidt, probeer ik mezelf haastig wat te fatsoeneren. De laatste keer dat Zanders me zag, droeg ik een baljurk en professionele make-up. Nu zit ik onder het hondenhaar, is mijn eigen haar al vijf dagen niet gewassen en draag ik mijn vaste houthakkershemd en baggy spijkerbroek.

Maar als ik bij het hekje sta en Zanders me vanuit de hal aangaapt alsof hij nog nooit zoiets moois heeft gezien, is mijn onzekerheid meteen verdwenen, zoals altijd als hij er is. De blik in zijn bruingroene ogen is zacht, en ik kan het niet helpen dat ik blij ben om hem te zien. Ik heb hem gemist, hoe bizar het ook voelt om dat toe te geven.

Ik slik moeizaam. ‘Volg je me soms?’

Er speelt een tevreden glimlachje om zijn lippen. ‘Hoi lieve Stevie.’

Mijn wangen beginnen te gloeien, zoals altijd wanneer hij mijn naam zegt, of het woord ‘lieverd’, of hoe hij me verder ook noemt. Ik weet niet wat ik moet antwoorden, want ik kan nog steeds nauwelijks geloven dat hij hier voor me staat. Maar toch: veel te dure schoenen, een perfect op maat gemaakte outfit, een horloge dat glanst zoals alleen onbetaalbare horloges glanzen – hij is het echt.

‘EJ, misschien weet je het nog van Halloween, maar dit is mijn vriendin Stevie.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat haalt me weer terug naar het hier-en-nu. Ik kijk naar het kleine meisje dat zijn hand vasthoudt. Haar wilde bruine haren komen aan alle kanten onder haar muts uit.

'Hoi.' Van een afstandje zwaait ze naar me.

'Hoi Ella. Wat doen jullie hier?' Ik richt me tot Maddisons dochtertje, maar in feite hoop ik dat Zanders me gaat vertellen wat dit in godsnaam te betekenen heeft.

'We willen hondjes kijken!' roept ze enthousiast.

'Is het vandaag dan zover?' vraagt Cheryl vanachter het bureau.

Met een verward gezicht kijk ik heen en weer tussen de perfect gestylede hunk in het halletje en de eigenaar van het asiel.

'Ik denk het wel,' zegt Zanders met die stralende lach van hem. 'Maar ik wil haar eerst laten kennismaken met Ella.'

'Waar hebben jullie het over?'

'Weet ze nog van niks?' Cheryls ogen worden groot van verbazing, maar een tel later verschijnt er een geamuseerde glimlach op haar gezicht.

Eindelijk maak ik het hekje open en stap ook de hal in. 'Waarvan zou ik moeten weten?'

'Ik wil Rosie adopteren.'

Met een mengsel van verbijstering en ontroering staar ik hem aan. 'Wat?'

'Ik wil Rosie adopteren,' herhaalt Zanders grinnikend.

Mijn ogen prikken, en ik voel mijn neus van kleur verschieten. 'Wat?' vraag ik nog een keer met onvaste stem. 'Waarom heb je me niks verteld?'

Hoewel zijn lach luchtig klinkt, heeft hij een zachte en oprechte blik in zijn ogen. 'Omdat, lieverd, ik je niet het idee wil geven dat ik het alleen maar doe om indruk te maken op jou. Eerlijk gezegd heeft dit niks met jou te maken.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘De afgelopen tijd is hij elke week langsgekomen om Rosie te zien,’ voegt Cheryl eraan toe.

Een paar tellen kijk ik hem aan met een schuin hoofd, en dan kan ik me ineens niet meer inhouden. Ik zet drie snelle stappen zijn kant op en sla mijn armen om zijn nek. ‘Dank je,’ mompel ik tegen zijn borst.

Zonder Ella’s handje los te laten, drukt hij me met zijn vrije arm tegen zich aan en houdt me een tijdje vast. Zwijgend streelt hij met zijn krachtige vingers over mijn rug, en hij geeft me een kus op mijn kruin.

‘Oké…’ Ik stap terug, veeg over mijn gezicht en haal een keer diep adem om mezelf in de hand te krijgen. ‘Dit is een mooi moment. Ik moet me niet zo laten gaan,’ zeg ik met een ongemakkelijk lachje.

Zanders trekt me weer naar hem toe. ‘Ik heb je gemist,’ fluistert hij, en ik voel mijn lichaam ontspannen in zijn omhelzing.

‘Kijk eens wie we hier hebben,’ roept Cheryl opgetogen.

Ik maak me los en zie haar de hal in komen met Rosie aan een riem, die strak staat omdat de dobermann de enorme verdediger maar wat graag lijkt te willen begroeten. Zodra Zanders zich vooroverbuigt en zijn armen spreidt, laat Cheryl los, en Rosie springt tegen hem op en laat zich op haar rug rollen met een woest heen en weer zwiepend achterste.

‘Hoi, meisje van me,’ lacht Zanders. Hij neemt de tijd om de zwart-bruine schoonheid uitgebreid te vertroetelen, en het voelt alsof mijn hart elk moment uit elkaar kan barsten.

‘Ze kunnen het uitstekend met elkaar vinden,’ fluistert Cheryl tegen mij.

‘Waarom heb je niet gezegd dat hij overwoog om Rosie te adopteren?’

Cheryl haalt met een mysterieus glimlachje haar schouders op.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ella, dit is Rosie,’ zegt Zanders. Hij blijft met zijn enorme lichaam tussen de twee in staan zodat ze de tijd hebben om aan elkaar te wennen.

Ella giechelt als Rosie aan haar handen snuffelt maar probeert haar niet gelijk aan te raken. Ze lijkt te wachten tot Rosie het toelaat. Uiteindelijk begint Rosies achterste weer heen en weer te zwiepen, en ze likt Ella’s handen. Zanders stapt aan de kant, en meteen laat Rosie zich op haar rug op de grond vallen zodat zijn nichtje haar kan aaien.

Kraaiend van plezier wrijft Ella over Rosies buik. ‘Ze is leuk!’

‘Ja, zo te zien kan ik een vinkje zetten bij “goed met kinderen”.’ Zanders volgt de kennismaking tussen zijn twee meisjes aandachtig.

Ik wil hem zoenen. Ik wil die man bij zijn overhemd grijpen en hem net zolang aflebberen tot ik moet stoppen om naar lucht te happen.

‘Dus, gaan we het doen?’ vraagt Cheryl.

‘We gaan het doen.’

Aan Cheryls stralende glimlach is duidelijk te zien hoe blij ze is voor de dobermann, die al een jaar te lang bij ons in het asiel woont.

Als we Ella ook aan de andere honden hebben voorgesteld en Zanders helemaal onder het hondenhaar zit, lopen we terug naar de receptie.

‘Goed, ik denk dat we morgen al het papierwerk in orde kunnen hebben,’ zegt Cheryl tegen Zanders. ‘Komt het uit om haar dan gelijk op te halen?’

‘Morgen is prima.’

‘Het enige wat ik nog nodig heb is een telefoonnummer.’

Zanders aarzelt.

‘Ik denk dat we het telefoonnummer wel een keer kunnen overslaan,’ zeg ik haastig, want ik weet dat hij gesteld is op

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zijn privacy. Ook Ryan geeft mensen die hij niet goed kent nooit zomaar zijn contactgegevens.

‘Nee hoor, geen probleem,’ zegt Zanders. ‘Maar mag ik het aan Stevie geven? Is dat ook goed?’

Cheryl knikt en probeert een ondeugende grijns te onderdrukken. ‘Ja, dat is prima.’

‘Lieverd.’ Zanders steekt zijn hand uit. ‘Je telefoon graag.’

Een beetje overrompeld dat hij bereid is me zijn nummer toe te vertrouwen, haal ik mijn telefoon tevoorschijn. Ik kijk toe terwijl zijn met ringen versierde vingers met snelle bewegingen tien cijfers invoeren en daarna zijn naam.

ZEE (DADDY) ZANDERS

Lachend schud ik mijn hoofd, en ik steek mijn hand uit om mijn mobieltje weer in ontvangst te nemen. Maar Zanders zou Zanders niet zijn als hij niet nog een emoji van een aubergine aan zijn naam toevoegde. En een hartje. Daarna geeft hij me met een zelfvoldane glimlach mijn telefoon terug.

‘In de meeste gevallen gaan we eerst bij iemand langs als er een hond geadopteerd wordt, maar omdat Stevie je kent, kunnen we dat wel overslaan.’

‘Nee!’ zegt Zanders haastig. ‘Dat bezoek lijkt me hartstikke belangrijk.’

Wat een gladjanus. Ik heb hem wel door.

‘Stevie, het lijkt me het handigste als jij het huisbezoek deze keer voor je rekening neemt,’ stelt Cheryl voor.

Als ik weer naar Zanders kijk, zie ik een speelse fonkeling in zijn ogen.

Ik kan alleen maar mijn hoofd schudden. ‘Dit is geen afspraakje,’ benadruk ik.

Hij grijpt naar zijn borst en staart me met open mond aan, alsof hij diep beledigd is. ‘Hoe durf je te insinueren dat ik er stiekem een afspraakje van wil maken?’ Maar de duivelse grijns op zijn gezicht vertelt me alles wat ik moet weten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nog één ding,’ vervolgt Cheryl. ‘De kosten van de adoptie. Die zijn vijftig dollar.’

Zanders laat Ella’s hand los en graaft in de binnenzak van zijn lange wollen jas. Hij haalt een chequeboekje tevoorschijn, legt het op het bureau en begint de bovenste cheque in te vullen. Terwijl hij aan het schrijven is, kijk ik met een tevreden glimlach toe. Rosie zit op haar gemak aan zijn ene kant, en Ella staat aan de andere geduldig te wachten.

‘O…’ Cheryl lacht ongemakkelijk als ze de check in handen heeft, en ze begint te blozen. ‘Je hebt een foutje gemaakt. Het is vijftig dollar, maar hier staat vijftigduizend.’

Zanders stopt het chequeboekje weg en legt een hand op Ella’s hoofd. ‘Oeps,’ zegt hij luchtig. ‘Nou ja, het zou zonde zijn om nog meer papier te verspillen, dus in dat geval moeten jullie hem maar gewoon verzilveren.’

‘Wat?’ Cheryl lacht verward. ‘O, nee. Dat kan ik niet aannemen.’ Ze maakt aanstalten om de check terug te geven, maar hij pakt hem niet aan.

‘Accepteer het maar,’ zegt Zanders. ‘Bij wijze van donatie.’

Cheryl kijkt hem aan met een schuin hoofd, en haar onderlip begint te trillen. ‘Bedankt.’ Ze komt achter het bureau vandaan om hem een knuffel te geven.

Als Zanders haar in zijn armen heeft, werpt hij me over haar schouder een lieve glimlach toe. Ik denk niet dat ik dit nog te boven kom.

‘Nou,’ puft Cheryl, die onopvallend haar ogen probeert droog te vegen. Ik weet hoeveel dit voor haar betekent. Het is behelpen in dit asiel, en Zanders’ donatie gaat een hoop problemen oplossen. ‘Dan moeten we maar een foto nemen voor op de muur.’

Terwijl ze haar polaroidcamera uit een bureaula haalt, hurkt Zanders naast Ella neer. Rosie blijft netjes voor hen zitten, klaar om op de foto te gaan.

‘Vee, kom er ook bij.’ Hij wenkt me.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘O, ik geloof niet…’

‘Kom hier. Ik wil al mijn meiden erop hebben.’

Ik klem mijn lippen stijf op elkaar terwijl ik me op mijn hurken laat zakken, want het wordt me bijna te veel om ook een van zijn meiden genoemd te worden. Zanders slaat een arm om mij heen en de andere om Ella, en hij trekt ons tegen zich aan. Mijn hand landt op zijn gespierde dij, en dan zet Cheryl ons op de foto.

‘Perfect,’ zegt Cheryl als het plaatje zichtbaar begint te worden op het zwarte vierkantje.

Als Zanders en Ella met veel geaai en gezoen afscheid nemen van Rosie, maak ik de riem weer vast om haar naar binnen te brengen voor haar laatste nachtje in het asiel.

‘Vanavond dan maar?’ vraagt Zanders. ‘Uur of zeven?’

‘Geen afspraakje,’ herinner ik hem. Of misschien dat ik vooral mezelf daaraan herinner. Ik weet het niet meer.

Hij pakt Ella’s hand en loopt naar de voordeur. ‘Absoluut geen afspraakje,’ lacht hij. ‘Tot morgen, Cheryl!’

Zodra ze buiten staan, buigt hij zich voorover om Ella op zijn schouders te laten klimmen. Ze slaat haar armpjes om zijn voorhoofd en leunt met haar kin op zijn muts, hij pakt haar beentjes vast, en dan loopt hij terug naar huis.

En het enige wat ik kan denken is dat ik reddeloos verloren ben.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jemig, je bent nerveus,’ lacht Logan.

Fronsend werp ik een blik op mijn telefoon, die ik op het keukeneiland tegen de fruitschaal heb gezet zodat ik kan facetimen terwijl ik de kamer in orde maak. Ik snuif spottend. ‘Ik ben helemaal niet nerveus.’

‘Je zweet peentjes, makker.’ Ook die lelijke kop van Maddison verschijnt nu op het scherm.

‘Oké, misschien ben ik ook weer niet níét nerveus.’

‘Zeetje heeft een date,’ dreint hij met een kinderstemmetje.

‘Het is geen date,’ protesteer ik, en ik strijk mijn jasje glad. ‘Stevie heeft duidelijk aangegeven dat het geen date is. Meerdere keren zelfs.’

Maddison knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘En daarom heb je kaarsen en verse bloemen op tafel gezet? Omdat het geen date is?’

Ik draai me naar de eettafel en realiseer me dat die gast een punt heeft. Het servies, het tafellinnen en het bestek heb ik vandaag allemaal nieuw gekocht, en dan heb ik het nog niet eens over de kaarsen en de enorme vaas rozen.

‘Leg ik het er te dik bovenop?’

Door de speaker heen hoor ik Logan en Maddison in lachen uitbarsten. ‘Zee, je hebt nota bene een kok ingehuurd.’

‘Fuck. Ik ben totaal de weg kwijt. Het is voor het eerst dat ik zoiets doe.’

‘Wees gewoon jezelf,’ stelt Logan me gerust. ‘Daar draait het vanavond om.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wat als ze de echte ik niet leuk vindt?’ Ik leun voorover op het aanrechtblad en kijk smekend naar mijn telefoonscherm, want ik kan wel wat bemoedigende woorden gebruiken.

‘Dan weet ze niet wat ze mist,’ antwoordt Maddison. ‘Maar ik heb de afgelopen maanden gezien hoe jullie met elkaar omgaan. Ze vindt je leuk. Het enige wat ze niet leuk vindt is het personage dat je speelt, dus met die onzin moet je kappen.’

‘Zee,’ spoort Logan me aan, ‘vertel haar gewoon alles.’

‘Dat zal ik doen.’

Als ik opnieuw een blik op de perfect gedekte tafel werp, dringt er iets tot me door: dit alles past helemaal niet bij Stevie.

‘Hé jongens, ik moet ophangen. Ik hou van jullie.’

‘Hou van je, Zee.’

‘Veel geluk, man. Hou van je,’ zegt ook Maddison.

Het eerste wat ik doe als we de verbinding verbroken hebben is de kok afzeggen, en daarna plaats ik bestellingen bij meerdere restaurants die thuisbezorgen. Ik haal de hele boel weer van tafel en leg er simpele borden, papieren servetten en bierviltjes voor in de plaats. Ook controleer ik nog een keer of Rosies bench, riem en speeltjes zijn waar ze horen te zijn, want hoewel het vanavond om meer dan alleen de adoptie draait, moet ik ook rekening houden met die kant van het verhaal.

Sinds kerst ben ik één à twee keer per week bij Rosie langsgegaan, maar dat heb ik bewust voor Stevie verzwegen. Deels omdat ik haar hart niet wilde breken als het om een of andere reden toch niet doorging, en deels omdat het niets met haar te maken heeft. Ik doe dit in de eerste plaats voor Rosie, maar het is net zo goed uit egoïsme. We willen allebei gewoon dolgraag iemand hebben om van te houden.

Terwijl ik door de woonkamer ijsbeer, blijf ik maar door de grote ramen naar buiten kijken, wachtend totdat Stevie de straat oversteekt. Waarschijnlijk kom ik over als een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ontzettende creep. Het is een paar minuten voor zevenen, maar ik voel de zenuwen nu al. Ik heb dit nog nooit gedaan. Ik heb nog nooit een etentje en een serieus gesprek gepland met een vrouw voor wie ik iets voel. Of wie neem ik eigenlijk in de maling? Ik heb sowieso nog nooit iets voor een vrouw gevoeld. Dit is verdomme zenuwslopend.

Ik heb geen idee hoe het na vanavond verdergaat tussen ons. Wordt Stevie weer gewoon de stewardess op het vliegtuig van mijn team? Of geeft ze me een kans om te bewijzen dat ik meer ben dan die vent uit de roddelbladen? Ik hoop vurig op dat tweede, want voor het eerst in tijden ga ik iemand laten zien wie ik ben, en ik weet niet of ik het aankan om nog een keer om die reden in de steek te worden gelaten.

Mijn telefoon gaat over op het keukeneiland, wat me losrukt uit mijn gepieker. Ik loop er op een drafje naartoe, en als ik zie dat het een onbekend nummer is, neem ik enthousiast op om de stem te horen van het meisje dat constant in mijn gedachten is.

'Stevie?' vraag ik met een veel te blije glimlach.

Het blijft stil aan de andere kant.

'Stevie, kun je me horen?' Ik houd mijn andere oor dicht met mijn vinger en luister ingespannen.

'Evan?'

Mijn ogen worden groot van afgrijzen, en het voelt alsof de vloer zich onder mijn voeten opent. Ik wil overgeven. Ik wil wegkruipen. Ik wil mijn telefoon tegen de muur gooien. Allemaal vanwege die stem. De stem van de vrouw die me in de steek heeft gelaten toen ik zestien jaar oud was.

'Mam?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

29

Stevie

Ik sta al de hele dag stijf van de zenuwen. Geen idee wat ik van vanavond moet verwachten. Ik weet niet wat hij gaat zeggen, wat ik zelf ga zeggen, wat onze volgende stap is.

Wat ik wel weet is dat ik op dit moment onder mijn meerdere lagen winterkleding een verdomd doorzichtig slipje draag, in de hoop dat Zanders het van mijn lichaam scheurt zodra hij het ziet.

Hier een puur seksuele relatie van maken zou een makkie zijn. Dat kan ik volgens mij prima handelen, en bovendien is het wat hij oorspronkelijk voorstelde. Maar nu blijft hij maar zeggen dat hij meer wil. ‘Meer’ met Zanders is iets wat me bang maakt. Bij hem voelt alles groter en heftiger. Ik dacht dat het gedoe met Brett er al flink in had gehakt, maar dat is niets vergeleken bij de verwoesting die Zanders kan aanrichten. Aan de andere kant: wat ik destijds voor liefde aanzag komt niet eens in de buurt van wat ik voor Zanders kan gaan voelen als ik mijn hart daarvoor openstel.

Het is angstaanjagend.

Terwijl ik de privélift naar Zanders’ penthouse neem, voelt het alsof mijn keel wordt dichtgesnoerd van de zenuwen. Dit is een prachtig en smetteloos schoon gebouw waar het geld van de wanden lijkt te druipen. Het halletje van de lift naar zijn appartement is strak en modern, maar tegelijk nogal kil.

Ik onderdruk mijn drang om de benen te nemen en klop twee keer op de grote mahoniehouten deur. Er komt geen enkele reactie.

Ik wacht even en probeer het nog eens.

Weer niks.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dan moet ik hem maar bellen, wat natuurlijk betekent dat hij daarna mijn nummer heeft. Door de deur heen hoor ik zijn beltoon, maar er wordt niet opgenomen. Na een paar keer overgaan krijg ik zijn voicemail.

Ik klop nog één keer hard op de deur, voor de zekerheid. Nog steeds heeft het geen enkel effect. Ik zal niet liegen: mijn hart gaat flink tekeer. Niet omdat ik bang ben dat er iets met hem gebeurd is. Die vent lijkt onverwoestbaar. Onaanraakbaar. Maar hoe vastberaden Zanders ook overkwam in het asiel, zou het kunnen dat hij van gedachten veranderd is? Heeft hij nu al spijt dat hij om meer gevraagd heeft?

Met een rode kop van schaamte en een knoop in mijn maag loop ik terug naar de lift. Halverwege blijf ik echter staan. Als hij geen zin heeft, mag hij me dat in mijn gezicht zeggen. Hij wil toch zo graag dat ik voor mezelf opkom? Nou, dan ga ik dat doen ook. Bovendien is hij een van de weinige mensen tegenover wie ik assertief durf te zijn zonder een spoortje angst of nervositeit. Voor ik van gedachten kan veranderen, loop ik met grote, zelfverzekerde stappen terug en draai aan de deurknop. Verrassend genoeg blijkt de deur niet op slot te zitten.

Zodra ik het penthouse binnenstap, heb ik meteen spijt. De sfeer is intimiderend, duister, mannelijk – precies zoals Zanders zelf. De plafonds zijn hoog en strekken zich eindeloos ver uit. Ik sta ergens waar ik niet zonder toestemming hoor te komen.

‘Stevie?’

Als ik opzijkijk, zie ik Zanders verderop in een hal staan met alleen een handdoek om zijn heupen. Zijn goudbruine huid oogt vochtig, en om hem heen kolken stoomwolkjes door de lucht. In de zwakke verlichting zorgen zijn opbollende spierbundels voor een dramatisch schaduwspel op zijn lichaam.

‘Shit.’ Hij houdt de handdoek met één hand stevig om zijn middel en komt mijn kant op. ‘Het spijt me. Ik heb je niet horen kloppen en ben de tijd uit het oog verloren.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hoe dichterbij hij komt, hoe duidelijker ik kan zien dat hij afgepeigerd is. ‘Is alles in orde?’ vraag ik bezorgd. Mijn ergernis is in één klap verdwenen.

Uit zijn waterige glimlachje blijkt dat hij allesbehalve in orde is. ‘Ja hoor. Sorry hiervoor, maar ik ben heel blij dat je er bent.’

Ik sla mijn armen om zijn middel en druk mijn wang tegen zijn warme, natte borst. Met een zucht laat hij zijn vrije arm om mijn schouder glijden om me tegen zich aan te trekken. Zijn lichaam is stijf, maar terwijl ik hem vasthoud voel ik zijn spieren een beetje ontspannen. Hij laat zijn kin op mijn hoofd zakken.

Ik weet niet wat er aan de hand is, maar hij is duidelijk van streek.

‘Je hebt jezelf binnengelaten,’ mompelt hij.

‘Ik kwam je eigenlijk uitfoeteren omdat ik dacht dat je me vergeten was.’

‘Volkomen terecht.’ Hij lacht zachtjes en klemt me nog wat strakker tegen zich aan. ‘Maar ik zou jou nooit vergeten, lieverd.’

Geruststellend streel ik over zijn rug.

‘Heb je een momentje? Ik moet me alleen even aankleden.’

‘Voor mij hoeft dat niet, hoor.’

Zanders lacht opnieuw, en ik voel weer wat van de spanning uit hem wegvloeien. ‘Maak het jezelf gemakkelijk. Er staat bier in de koelkast.’ Hij haalt een hand door mijn krullen, en dan verdwijnt dat glorieuze lichaam van hem de hoek om naar zijn kamer.

Hoewel ik weer in mijn eentje in deze ruimte sta, voel ik me meer op mijn gemak dan daarnet. Ik hang mijn jas aan een haakje bij de voordeur en trap mijn met sneeuw besmeurde sneakers uit, die er veel te afgedragen uitzien voor zo’n smetteloze woning.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Daarna loop ik de keuken in, want een biertje kan ik inderdaad wel gebruiken. Als ik de koelkast opendoe en allerlei verschillende soorten IPA zie staan, moet ik wel glimlachen. Op de een of andere manier weet ik zeker dat hij deze collectie speciaal voor mij in huis heeft gehaald. Ze zien er allemaal even goed uit, dus ik trek er een open en begin aan mijn eenpersoonsrondleiding.

Zanders' penthouse is echt verbluffend mooi. Donker hout, beton, zwart metaal, gedimde verlichting. Het is een duistere, ruimtelijke en intrigerende woning, van het soort dat je in een interieurtijdschrift of op iemands Pinterest ziet. Alles is tot in de puntjes verzorgd. Het past precies bij hem, en het enige wat niet op zijn plaats lijkt ben ikzelf.

Ik loop voorbij de lange gang waarin Zanders verdwenen is en ga de woonkamer binnen. De bankstellen zijn groot, met brede kussens, de televisie is net een bioscoopscherm, en de verzameling zwart-witfoto's lijkt perfect afgestemd op de rest van het interieur.

Het zijn vooral foto's van hemzelf met Maddisons gezin, maar er zit er ook eentje bij met een vrouw die zijn zus moet zijn. Zanders heeft weleens iets over haar gezegd, en ze lijken als twee druppels water op elkaar. Wat me opvalt is dat zijn vader nergens te zien is. Ik had al begrepen dat hun relatie moeizaam is, net als die met Zanders' moeder, maar als ik op deze foto's afga, lijkt het eerder alsof ze helemaal geen relatie hebben.

Op een tafeltje staat een foto van hem en Ella, die ik wel even moet oppakken om hem te bewonderen. Het ontroert me elke keer weer hoe die twee met elkaar omgaan, en het was het eerste waardoor ik begon te vermoeden dat deze beruchte verdediger weleens een verborgen kant kon hebben.

'Lekker aan het rondsnuffelen, lieverd?'

Zanders' diepe stem vibreert door mijn lichaam, en ik voel mijn wangen rood worden. Hij komt vlak achter me staan, zo dichtbij dat ik zijn warmte kan voelen, en legt zijn kin op mijn schouder.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dat is een van mijn lievelingsfoto’s.’

‘Jullie zijn echt dikke maatjes, hè?’ Ik staar nog steeds naar het schattige meisje met de woeste haren en haar oom.

‘Ze is mijn dikste maatje van allemaal.’

‘Meer nog dan Maddison?’

‘Tien keer meer.’ Er klinkt een spoortje sarcasme in door, maar eerlijk gezegd weet ik niet of hij wel een grapje maakt.

Ik zet het fotolijstje terug en draai me naar Zanders. Mijn blik gaat over zijn lichaam, waar nu een makkelijke joggingbroek en een hoody omheen zitten. Oké, het is overduidelijk een duur huispak, maar de enige keren dat ik hem in zoiets simpels en comfortabels heb gezien is als hij tijdens een nachtvlucht probeerde te slapen.

Ik merk dat mijn mond een beetje openhangt.

‘Wat? Had je verwacht dat ik in mijn eigen huis een driedelig pak zou dragen?’

‘Min of meer, ja.’

Oké, in die op maat gemaakte pakken ziet Zanders er - bijzonder neukbaar uit, maar nu hij net als ikzelf zijn makkelijke kloffie draagt, heeft hij ook iets schattigs, wat het een stuk minder intimiderend maakt om tegenover hem te staan in dit dure huis.

‘Maar wat je nu aanhebt is ook een prima look.’

Er speelt een arrogant lachje om zijn lippen. ‘Vee, mijn looks zijn altijd prima.’

Klopt als een bus, maar dat betekent nog niet dat ik het voor hem ga bevestigen. Gelukkig wordt er op de deur geklopt zodat ik geen antwoord hoef te geven.

‘Dat zal ons eten zijn. Of tenminste een deel ervan.’ Zanders loopt naar de hal en knikt dat ik mee moet komen.

‘Een deel ervan?’ vraag ik terwijl ik hem volg. ‘En hoezo eten? Dit was geen afspraakje, weet je nog wel?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij draait zich om en loopt achteruit verder, met die onuitstaanbaar brutale glimlach op zijn gezicht. ‘Jij eet dus alleen op afspraakjes?’

Nadat er nog vijf keer is aangeklopt en die arme portier zijn dagelijkse portie lichaamsbeweging zeker gehad heeft, staat de eettafel vol afhaalmaaltijden: pizza in Chicago-stijl, chinees, sushi, hamburgers met frietjes en twee burrito’s.

‘Wat is dit allemaal?’ Met een nerveus lachje kijk ik naar het banket dat op de enorme tafel is uitgestald.

Ineens lijkt Zanders een beetje verlegen. ‘Ik wist niet waar je trek in had, dus ik heb van alles wat besteld.’

Met een schuin hoofd kijk ik hem aan, want dit is echt ontzettend attent van hem. ‘Van alles wat klinkt perfect.’

De verlegenheid maakt op slag plaats voor trots, en hij loopt naar de koelkast om nog twee biertjes te pakken. Hij schuift de stoel aan het hoofd van de tafel voor me naar achteren en komt naast me zitten, en vervolgens laden we allebei ons bord vol met de beste bezorgmaaltijden die er in Chicago te krijgen zijn.

Ik merk dat ik me volkomen op mijn gemak voel terwijl ik samen met deze man junkfood eet en bier drink in zijn oogverblindend mooie penthouse.

‘Goed, ik heb een paar vragen,’ begin ik. ‘Hondenvragen.’

Eigenlijk kan ik dit deel wel overslaan. Ik weet zeker dat Zanders goed op Rosie zal passen, maar ik probeer mezelf nog steeds wijs te maken dat ik hier ben als vertegenwoordiger van het asiel en niet omdat we een afspraakje hebben.

‘Kom maar op,’ smakt Zanders.

‘Kan ze ergens naartoe als je op reis bent?’

‘Als wíj op reis zijn,’ verbetert hij me. ‘Ja. Een van de jongens uit het team heeft een hartstikke goeie hondenoppas die Rosie erbij kan nemen.’

‘Waarom heb je niet verteld dat je bij Rosie op bezoek ging?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij haalt nonchalant zijn schouders op maar kijkt me niet aan. ‘Omdat ik geen valse hoop wilde wekken, mocht het niet doorgaan. En zoals ik al zei: het draaide niet om jou.’ Nu slaat hij wel zijn ogen op, en ik zie dat hij het meent. ‘Maar die donatie was wel vanwege jou.’

Ik doe een vergeefse poging om mijn glimlach te onderdrukken, want hij mag niet merken dat alles wat hij op dit punt doet me tot diep in mijn ziel raakt. ‘Nog bedankt daarvoor. Het was veel te veel, maar je hebt geen idee op hoeveel manieren dat geld ons gaat helpen.’

Onder tafel botst zijn been zachtjes tegen het mijne, en een moment later haakt hij het eromheen om lichamelijk contact te maken.

‘En alles is klaar voor haar komst?’ ga ik verder.

Moet ik dat nog vragen? Natuurlijk is alles klaar. We hebben het hier over een man die te allen tijde overal op voorbereid is.

‘Yep. Ik moet alleen nog een halsband hebben, maar die wordt morgen afgeleverd. Wil je hem zien?’ Hij trekt zijn telefoon tevoorschijn en zoomt in op een foto.

‘Je hebt serieus een Louis Vuitton-halsband met spikes voor haar gekocht?’

Hij trekt een verontwaardigd gezicht. ‘Ken je me niet of zo? Natuurlijk heb ik zo’n halsband voor haar gekocht.’

‘Mensen gaan haar alleen nog maar enger vinden met dat ding om.’

‘Mooi zo,’ antwoordt Zanders beslist. ‘Dan vinden ze dat maar. Jij en ik weten hoe lief ze is, maar van mij mogen anderen best een beetje bang voor haar zijn.’

Ik buig me over mijn eten heen en mompel nauwelijks hoorbaar: ‘Je houdt er wel van om mensen op het verkeerde been te zetten, hè?’

Ineens valt er een gespannen stilte tussen ons, en ik heb meteen een beetje spijt dat ik het gezegd heb.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zanders buigt zich naar me toe, zodat ik opkijk van mijn bord. ‘Heb je nog meer vragen? Misschien over andere onderwerpen dan Rosie? Over mij bijvoorbeeld? Want ik vertel je met plezier alles wat je wil weten.’

Mijn ogen gaan over zijn prachtige gezicht, en ik moet iets wegslikken. In zijn blik zie ik alleen maar zachtheid en openheid, en uit niets blijkt dat ik hem beledigd heb.

‘Waarom die act? Waarom laat je mensen niet zien dat je een goed mens bent?’

Deze keer is het zijn beurt om naar zijn bord te staren. ‘Nou, dat is wel een heel grote vraag om gelijk mee te beginnen.’

Ik sla mijn benen over elkaar en draai mijn stoel zijn kant op, zodat duidelijk is dat hij mijn onverdeelde aandacht heeft. ‘We moeten nog een vijfgangendiner wegwerken. Volgens mij hebben we meer dan genoeg tijd.’

Zanders grinnikt, en er verschijnt een ontspannen glimlach op zijn gezicht. Hij aarzelt en duwt dan zijn bord van zich af. ‘Voordat ik zeven jaar geleden bij Chicago mocht gaan spelen, had ik al een reputatie opgebouwd bij het universiteitsteam. Chicago zocht een vechtjas, iemand die zou opkomen voor de andere jongens op het ijs, en daar kon ik wel wat mee. Het eerste jaar ging ik al een beetje mee in dat imago, maar het is allemaal pas echt begonnen toen Maddison het seizoen daarop via een spelerswissel bij ons team terechtkwam en we dezelfde zaakwaarnemer kregen. Rich heeft toen een hele verhaallijn voor ons uitgedacht. Maddison is de golden boy van de ijshockeywereld, de lieveling van iedereen. En ik ben zijn tegenpool, de klootzak aan wie iedereen zich zo lekker kan ergeren. We hebben ons op die manier geprofileerd, en als duo hebben we daardoor flink kunnen cashen. En ik zal niet liegen: ik heb er verdomme met volle teugen van genoten.’

Ik knik. Het was me al duidelijk dat Zanders aan zijn reputatie gehecht is.

‘Tot dit jaar,’ vervolgt hij. ‘Ik heb nog nooit eerder iemand in mijn leven gehad die zich kon storen aan dat imago. Maar toen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

kwam jij voorbij, Stevie. En ik vind het verdomme vreselijk dat mijn reputatie ervoor zorgt dat je me niet kan zien zoals ik ben. Dat je bang voor me bent. Als ik zeven jaar terug in de tijd kon gaan om het allemaal ongedaan te maken, zou ik dat zo doen.'

'Waarom gooi je het dan niet over een andere boeg?'

Hij zucht diep en berustend. 'Dit is wie ik ben in de ijshockeywereld. Ik wil na dit seizoen een nieuw contract tekenen en Chicago is gehecht aan de merkidentiteit die ik heb opgebouwd. Zonder hoeven ze me niet. Althans, dat denkt Rich.'

'Dat is dus alles? Het draait gewoon om geld?'

Er verschijnt een schuldige uitdrukking op zijn gezicht. 'Nee, eerlijk gezegd niet.'

'Waarom dan wel, Zee?'

Hij zwijgt, en zijn blik schiet alle kanten op behalve naar mijn gezicht. 'Ik ben bang,' mompelt hij zachtjes.

Ik lach spottend. 'Jij bent nergens bang voor.'

Maar als hij me aankijkt, zie ik dat hij het meent. 'Ik ben voor een heleboel dingen bang. En daar val jij ook onder.' Hij neemt een grote slok bier. 'Ik ben bang dat mensen de echte ik niet leuk vinden. Dat ze niet meer van me zullen houden. Dat Chicago me laat vallen, terwijl dit de plek is waar mijn beste vrienden wonen. Ik wil nergens anders spelen dan hier. Mensen zijn gek op de arrogante lul die constant op de strafbank zit en na de wedstrijd de playboy uithangt, maar zullen ze nog steeds gek op me zijn als ze merken dat ik liever over Active Minds praat dan over mijn laatste zogenaamde verovering? Zullen ze nog steeds gek op me zijn als ze weten dat ik samen met mijn kleine nichtje om Disney-films huil? En dat ik compleet in de ban ben van een stewardess die me als een ordinaire klootzak ziet?'

Daar ben ik even stil van. 'Ik zie je niet als een klootzak, Zee. Sterker nog, ik denk dat je een enorm goed mens bent, maar dat laat je alleen nooit aan iemand zien, en ik snap niet

Browse more books at https://gyannidhi.com/

waarom. Je bent in zoveel opzichten genadeloos eerlijk, maar je verbergt wel dat je een goed hart hebt? Ik begrijp het gewoon niet.'

'Stevie, ik zal je vertellen waarom!' Hij verheft zijn stem, maar niet op een intimiderende manier, want ik ben niet de reden dat hij zich gefrustreerd voelt. 'Er is een tijd geweest dat ik wél gewoon mezelf was, en dat was niet genoeg. Mijn eigen moeder heeft me verdomme in de steek gelaten!'

Ademloos kijk ik hem aan. Ineens vallen de puzzelstukjes op hun plaats: natuurlijk is die angst dat mensen niet van hem zullen houden terug te voeren naar zijn moeder, die hem aan zijn lot heeft overgelaten.

'Gehaat worden om een rol die je speelt doet stukken minder pijn dan geen liefde krijgen terwijl je jezelf bent,' gaat hij verder. 'En hoewel ik mensen graag wijsmaak dat ik geniet van al die haat, wil ik eigenlijk niets liever dan dat ze van me houden. Maar ik ben er nog niet klaar voor om een afwijzing te riskeren.'

Ook ik heb ooit het gevoel gehad dat mezelf zijn niet genoeg was. Sterker nog, dat gevoel heb ik het grootste deel van mijn volwassen leven met me meegedragen. Deze man, hoe bikkelhard hij ook mag overkomen, is diep vanbinnen veel emotioneler en angstiger dan hij durft toe te geven.

'Er zijn maar een paar mensen tegenover wie ik helemaal mezelf kan zijn. Bij de rest van de wereld durf ik dat nog niet. Dát is waar ik bang voor ben, Stevie.'

Ik leg mijn hand op de zijne en worstel om mijn emoties in bedwang te houden. 'Vertrouw je mij wel?'

Zanders kijkt me onderzoekend aan. 'Wat denk je zelf, lieverd?'

'Maar waarom dan precies?'

'Omdat mezelf openstellen op dit punt minder eng voelt dan mijn relatie met jou verpesten. Ik vind je leuk, Vee, en ik doe mijn best om open en kwetsbaar te zijn. Het enige wat ik wil is

Browse more books at https://gyannidhi.com/

jou de kans geven om ook voor mij te kiezen. Als de persoon die ik echt ben.'

Het eten op mijn bord begint koud te worden, maar dat maakt niet uit. Ik heb geen honger meer. Op dit moment heb ik genoeg aan Zanders' woorden, die me onvoorstelbaar veel hoop geven. Hij vertrouwt me genoeg om zich kwetsbaar op te stellen. Dan moet ik er toch ook van op aan kunnen dat hij niet liegt over zijn gevoelens voor mij?

Ik kom overeind en ga bij hem op schoot zitten. Met mijn armen om zijn schouders begraaf ik mijn gezicht in zijn nek. 'Dus jij huilt om Disney-films?' vraag ik plagerig, waarbij mijn adem over zijn huid speelt.

Hij slaat een arm om mijn middel en trekt me tegen zich aan. 'Tranen met tuiten.'

'Je lijkt me anders niet zo'n huilebalk.'

'Ik huil om een heleboel dingen. Mensen krijgen dat alleen nooit te zien. Eerlijk gezegd heb ik daarnet nog gehuild, voordat je hier was.'

Met een frons til ik mijn hoofd op. 'Waarom?'

Er verschijnt een triest lachje op zijn gezicht. 'Mijn moeder belde.'

'Wat?'

'Ik heb meteen opgehangen toen ik merkte dat zij het was, maar daarna kreeg ik een paniekaanval die ik niet kon tegenhouden. Mijn lichaam deed totaal niet meer wat ik wilde, en ik heb als een baby zitten huilen op de badkamervloer. Ik ben na afloop onder de douche gestapt om het van me af te spoelen, wat de reden was dat ik je niet hoorde kloppen.'

'Jezus, Zee.' Ik streel over zijn wang en besef dat ik vanavond meer van deze man te zien krijg dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. 'Gaat het wel?'

Hij knikt aarzelend. 'Het komt goed.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Even blijft het stil. Tot dat gala van twee weken geleden wist ik niets over Zanders' worsteling met zijn geestelijke gezondheid en het feit dat hij zich vol passie inzet om anderen op dat gebied te helpen.

Ik laat mijn hoofd weer tegen zijn schouder zakken en vraag zachtjes: 'Waarom heb je Active Minds eigenlijk opgezet?'

Zijn hand vouwt zich om mijn heup, en hij leunt met zijn hoofd tegen het mijne. 'Omdat ik wilde dat andere jongeren het minder moeilijk zouden hebben dan ik het zelf heb gehad… en het soms nog steeds heb. Het is zo rot als je geest dingen doet waarover je geen controle hebt. Je voelt je opgesloten, hulpeloos. Ik wou eigenlijk dat ik gelijk na mijn moeders vertrek in therapie was gegaan, maar onder mannen werd destijds nauwelijks over het onderwerp geestelijke gezondheid gepraat. Ik wilde dat stigma doorbreken en jongeren toegang geven tot de hulp die ze nodig hebben. De hulp die ik vroeger zelf nodig had maar waarom ik niet goed durfde te vragen.'

Ik voel een steek in mijn hart nu ik ineens zo helder zie wie hij vanbinnen is. Mijn hand kruipt omhoog over zijn borstkas en glijdt om zijn nek. 'Hoe kun je nou bang zijn dat mensen je echte ik niet leuk vinden als dít is wat je verborgen houdt?'

'Vind jij me leuk?' Hij tilt zijn hoofd op en geeft me een duwtje met zijn schouder om te zorgen dat ik hem aankijk. Er klinkt geen onzekerheid door in zijn vraag, eerder iets smekends, alsof dit iets is wat hij echt moet weten.

'Ik zou willen van niet.'

'Maar het is dus wel zo?' Hoop. Zo ontzettend veel hoop in zijn blik.

Ik weet niet wat ik moet antwoorden zonder prijs te geven hóé leuk ik hem inmiddels ben gaan vinden. Hij is een goed mens, te goed zelfs. Het heeft alleen maanden geduurd voor ik dat doorhad. Het heeft maanden geduurd voordat hij zichzelf blootgaf. Maar deze persoon, de man die hij echt is, vind ik meer dan gewoon leuk.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik haat je, weet je nog wel.’

We glimlachen samenzweerderig naar elkaar.

‘Lieve Stevie, vind je me leuk of niet?’ Zanders veegt een pijpenkrulletje opzij om mijn gezicht beter te kunnen zien.

Mijn blik gaat heen en weer tussen zijn ogen en zijn lippen, en opeens kan ik me niet meer inhouden; ik buig me naar hem toe en druk mijn mond op de zijne.

Eén moment geeft hij zich over, maar dan maakt hij zich van me los en schudt zijn hoofd. ‘Niet doen.’ Hij knijpt zijn ogen dicht alsof het hem fysiek pijn doet om me tegen te houden. ‘Niet doen, tenzij je me meer kan geven dan dat – en dan bedoel ik niet op lichamelijk gebied.’

‘Wat bedoel je dan wel?’

Ik weet donders goed wat hij bedoelt.

‘Je snapt me wel.’ Zijn ogen boren zich in de mijne. ‘Ik wil meer dan alleen seks. Ik wil jou. Helemaal. En ik wil gewoon een kans.’

Het is een doodeng idee om me op die manier voor hem open te stellen, maar hoe kan ik nog anders, na zoveel kwetsbaarheid van zijn kant? Keer op keer zegt hij dat hij voor me kiest, en het enige wat ik ooit gewild heb is iemands eerste keus zijn.

Als ik niet meteen antwoord geef, verschijnt er een verslagen uitdrukking op Zanders’ gezicht. Hij kijkt weg met strak op elkaar geknepen lippen.

Met mijn vinger duw ik zijn hoofd weer mijn kant op. ‘Doe me geen pijn.’

Hij staart me onderzoekend aan, en in zijn ogen zie ik een fonkeling van hoop. ‘Dat zou ik nooit kunnen.’

‘Als er een moment komt waarop je dit niet meer wil, een moment waarop ik niet langer je eerste keus ben, zeg het dan gewoon tegen me.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Er speelt een lachje om zijn mond. ‘Jij zal altijd mijn eerste keus zijn. Dat ben je al sinds onze allereerste ontmoeting, lieverd.’

‘Wees eerlijk tegen me.’

‘Dat zal ik zijn. Dat ben ik.’ Hij neemt mijn gezicht in zijn handen en legt zijn voorhoofd tegen het mijne. Ineens zie ik zijn uitdrukking veranderen. ‘Maar ik ben nog niet klaar om eerlijk te zijn tegenover de rest van de wereld.’

Ik knik. ‘Alle anderen mag je in de maling nemen, maar mij niet. En weet je wat? Ik ben zelfs bereid het toneelstukje mee te spelen zolang je tegenover mij niet die kerel bent.’

‘Dus je vindt me leuk?’ vraagt hij met een gretige glimlach.

Ongewild moet ik er een beetje om grinniken dat deze gigantische man me zo’n kinderlijke vraag stelt. ‘Wat denk je zelf?’

‘Zeg het. Streel mijn ego, Stevie.’

Lachend laat ik mijn gezicht tegen zijn schouder zakken, maar een tel later til ik het weer op om hem aan te kijken.

‘Je vindt me leuk,’ souffleert hij met zijn lippen maar een paar centimeter van de mijne. Terwijl hij de woorden uitspreekt, staart hij naar mijn mond.

‘Kus me.’

‘Zeg dat je me leuk vindt, en dan doe ik nog een heleboel meer dan je kussen, lieverd.’ Aan het vuur dat in zijn groenbruine ogen brandt zie ik dat hij net zo naar mij verlangt als ik naar hem.

Ik rol plagerig met mijn ogen. ‘Ja. Ik vind je leuk, ook al ben je de arrogantste man in Chicago.’

Het is alsof er een last van zijn schouders valt. Zijn ogen beginnen te stralen, en zijn grijns wordt nu ronduit zelfingenomen. ‘Volgens mij bedoel je de lékkerste man in Chicago.’

‘Zoals ik al zei… de arrogantste man in Chicago.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

En daar heb je die grijns weer. ‘Ik wist het gewoon. Ik bedoel, hoe kan het verdomme ook anders? Ik ben fucking geweldig. Ik ben…’

‘Hou je mond.’ Ik sla mijn hand voor zijn mond maar zie zijn ogen nog steeds ondeugend fonkelen. ‘Hou gewoon eens je mond,’ lach ik.

Als ik mijn hand weghaal, maakt de fonkeling plaats voor pure lust. Hij komt overeind, waarbij hij mijn benen om zijn middel trekt en me optilt alsof ik niets weeg. ‘Misschien moet ik maar even zorgen dat jíj je mond houdt.’ De zachte lippen die op de mijne gedrukt worden maken het onmogelijk om te antwoorden, en hij draagt me naar het keukeneiland en zet me op de rand.

‘Ik heb liever dat je me aan het schreeuwen maakt,’ kaats ik terug. Nu al ben ik half buiten adem.

Zijn gezicht vertrekt zich tot een duivelse grijns. ‘Daar noem je iets waar ik heel goed in ben.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

30

Ik weet niet of ik me ooit in mijn leven zo licht heb gevoeld. Ik voel me gezien, gekozen, geaccepteerd door iemand voor wie ik zelf ook vol overgave wil gaan.

Stevie zit op het keukeneiland, en ik sta tussen haar geopende benen en kus haar intens. Eindeloos lang verkent mijn mond de hare. Laat ik erbij zeggen dat zij al even gretig is als ik. Ze slaat haar benen om me heen en zet haar hielen in mijn billen om me dichter naar zich toe te trekken. Mijn lippen verplaatsen zich naar haar kaaklijn en glijden langs haar nek omlaag, wat haar een zacht gekreun ontlokt.

'Zee, wacht,' fluistert ze, maar tegelijkertijd omhelst ze me.

'Ik heb genoeg gewacht.' Ik vervolg mijn aanval op haar nek, en dan is haar borst aan de beurt. Haastig trek ik het houthakkershemd van haar schouders, zodat ze in haar topje voor me zit en ik meer van haar gebruinde huid zie.

'Zee,' herhaalt ze, waarbij ze mijn wangen vastpakt en me dwingt haar aan te kijken. In haar blik zie ik een sprankje bezorgdheid. 'We moeten het over je moeder hebben. Daar zijn we nog niet op ingegaan.'

Nee, bedankt. Aan die vrouw herinnerd worden is wel het laatste waar ik momenteel op zit te wachten. Dankzij haar heb ik vandaag al twintig minuten lang verstrikt gezeten in mijn eigen paniekerige gedachten. Ik schud mijn hoofd. 'Vee, daar heb ik geen zin in.'

'Weet je het zeker? Als je over haar wil praten, kan dat altijd.'

Ik kan er niets aan doen, maar er verschijnt een glimlachje op mijn gezicht. Voor het eerst in ik weet niet hoelang voel ik me volkomen veilig en durf ik alles wat me dwarszit eruit te

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gooien. ‘Dat weet ik, maar ik voel me goed. Geweldig zelfs. Op dit moment heb ik gewoon meer zin om mijn meisje een keiharde beurt te geven dan om te praten over de hebberige trut die me op de wereld heeft gezet.’

Stevie legt haar armen om mijn schouders en trekt een wenkbrauw op. ‘Je meisje, hè?’

Ik verberg mijn gezicht in haar nek. ‘Je boft maar.’

Ze schudt van het lachen. ‘Jij bent degene die boft.’

Met een apetrotse glimlach til ik mijn gezicht op uit haar hals. Normaal praat ze nooit zo over zichzelf, maar ik geniet van haar zelfvertrouwen. ‘Daar heb je groot gelijk in.’ Ik buig me voorover om haar nogmaals te kussen, proevend, zoekend, verkennend.

Eigenlijk kan ik nauwelijks geloven wat een enorme bofkont ik ben, want ondanks mijn belabberde reputatie lijkt Stevie bereid me een kans te geven. Op dit moment zet ik er geen vraagtekens bij. Het enige wat ik wil is genieten van haar en dit samenzijn.

Terwijl ik met mijn ene hand over haar wang streel, zoek ik met de andere steun op het keukeneiland, en dan duw ik Stevie zachtjes achterover. Zodra ze ligt, klim ik op mijn knieën boven op haar, en de stand van zaken in mijn joggingbroek laat er geen twijfel over bestaan hoe wanhopig graag ik er verandering in wil brengen dat ik al meer dan twee maanden geen seks heb gehad.

Mijn telefoon zoemt vanwege een binnenkomend berichtje, maar ik ben te wild aan het zoenen met het mooie meisje op mijn aanrecht om daar aandacht aan te besteden.

Als de telefoon nog een keer zoemt, kom ik grommend van frustratie een stukje overeind en buig me over Stevie heen om hem te pakken.

MADDISON: Doe verdomme je gordijnen dicht.

MADDISON: Negeer me niet, eikel. Doe die klotegordijnen dicht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Lachend kus ik Stevie nog een keer op haar mond, en ik laat me van haar afglijden. Ik loop naar het raam en zie Maddison aan de overkant van de straat in zijn huiskamer staan, tussen zijn inmiddels bijna dichtgetrokken gordijnen. Hij schudt een keer misprijzend zijn hoofd en rukt ze met geweld tegen elkaar. Wel steekt hij nog even zijn hand door de spleet heen met een opgestoken duim.

Met een melige glimlach schuif ik ook mijn eigen gordijnen dicht.

'O god.' Stevie duwt zich een stukje overeind op haar ellebogen. 'Mijn broer kan hier dus ook zo naar binnen kijken?'

'Waarschijnlijk wel.'

'Goddank is hij niet in de stad, maar die gordijnen mogen dus nooit meer open.'

Ik kom weer tussen haar benen in staan. 'Prima.' Ik maak het knoopje van haar spijkerbroek los. 'In dat geval hoef je ook nooit meer kleren aan.'

Met een hand op de mijne houdt ze me tegen. 'Mag het licht uit?' vraagt ze met een smekende blik in haar blauwgroene ogen.

Ik laat haar rits los en wrijf met mijn handpalmen over haar in spijkerstof gehulde dijen. 'Vertrouw je me?'

'Zee…'

'Stevie, vertrouw je me? Want ik vertrouw jou genoeg om je al mijn geheimen te vertellen. Kun je mij dan ook genoeg vertrouwen om me je lichaam te laten zien? Ik heb het al in het donker gezien en het vastgehouden, en vanavond wil ik niets liever dan het aanbidden met het licht aan.'

Ze zucht diep, met iets van overgave, en de gespannen uitdrukking verdwijnt van haar gezicht. 'Natuurlijk vertrouw ik je.'

'Mooi.' Ik rits haar spijkerbroek open. 'Want ik sta op het punt je te beffen alsof mijn leven ervan afhangt.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ze haalt een keer beverig adem en laat zich achteroverzakken. Aan haar stijve lichaam merk ik hoe zenuwachtig ze is.

Ik besluit het iets rustiger aan te doen en buig me over haar heen. ‘Als je dat wil tenminste. We gaan niks doen wat je niet lekker vindt of waarbij je je niet op je gemak voelt. Maar mocht je je zorgen maken of ík het lekker vind, dan kan ik je verzekeren van wel.’

‘Ik heb g-gewoon…’ stottert ze. ‘Ik vind het heus wel lekker, maar ik… ik voel me er een beetje opgelaten bij.’

‘Heeft iemand je dat gevoel bezorgd?’ Er verschijnt een frons op mijn gezicht.

Ze haalt haar schouders op en kijkt weg.

Mijn hart vult zich met haat voor iedere andere man die me is voorgegaan. Niet alleen omdat ze hebben genoten van iets wat van mij is, maar ook omdat ze de verpletterend mooie vrouw die voor me ligt het gevoel hebben gegeven dat ze iets anders is dan verpletterend mooi.

‘Nou, Vee, ik fantaseer er al sinds onze eerste ontmoeting over om mijn hoofd tussen je benen te steken, dus ik wil het echt. Maar als jij niet wil, gaat het feest niet door.’

Ze aarzelt. ‘Ik wil het,’ geeft ze zachtjes toe.

Met een sluwe grijns trek ik mijn sweater over mijn hoofd. Vervolgens leg ik mijn handpalmen op haar dijen en streel haar met mijn duimen. ‘Als je wil dat ik stop, zeg het dan. Anders houd ik niet op voordat mijn lippen druipen van je sappen.’

‘Jezus.’ Ze gaat weer op het keukeneiland liggen. ‘Jij hebt echt geen filter.’

Ik trek haar heupen naar me toe, tot op de rand, en wrijf met mijn steeds harder wordende pik tegen het plekje tussen haar benen. Een hongerig gekreun ontsnapt uit haar keel, en haar rug komt een stukje omhoog.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn vingers haken zich onder de rand van haar spijkerbroek en stropen hem in één vloeiende beweging van haar volle dijen af, want ik wil de warmte van haar huid voelen. Zodra de broek op de grond ploft, kan ik echter alleen maar naar de donkerpaarse doorzichtige string staren die ze aanheeft. Hij laat niets aan de verbeelding over, en ik voel de stof van mijn joggingbroek pijnlijk om mijn harde pik spannen.

'Eh…' Ik kom even niet uit mijn woorden en slik. 'Dit is… ja… jezus.'

Met mijn duim ga ik over de doorschijnende stof, waardoorheen ik kan voelen hoe nat ze is. Stevie kronkelt met haar heupen en drukt zich tegen mijn hand.

'Had je soms bepaalde verwachtingen toen je dit ding besloot aan te trekken, lieverd?'

'Ik hoopte wel ergens op,' kreunt ze.

Het is goed om te horen dat we op één lijn zitten, want ik heb hier ook op gehoopt. En om gebeden. En van gedroomd. Ik til haar heupen op, trek het paarse niemendalletje langs haar benen omlaag en laat het op de grond vallen. Mijn adem stokt nu ik nog beter zicht heb op haar zachte bruine poesje, dat al glimt van opwinding.

Mijn vingers vinden haar klit en draaien een rondje, en door de aanblik van Stevies bijna blote lichaam en op het werkblad uitwaaierende krullen staat mijn pik nu al op springen.

'Blijf met je billen op het randje liggen.' Ik zak op mijn knieën en til haar benen over mijn schouders heen. 'Goed zo, lieverd.'

Terwijl ik langzaam en plagerig een serie kussen op de binnenkant van haar dij druk, houd ik Stevies reactie goed in de gaten. Bij elke aanraking gaan er schokjes door haar lichaam, dat helemaal stijf staat van de zenuwen. Maar ik heb wel een idee hoe ik haar kan helpen ontspannen. Met een orgasme of twee kom ik vast al een heel eind, maar niets is zo effectief als een constante stroom complimentjes.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn mond beweegt over de zachte huid van haar benen, likkend en plagend, en Stevie kronkelt van opwinding. Als ik bij haar poesje aankom, kan ik er even alleen maar vol bewondering naar staren. Ik verheug me hier al maanden op, en nu is het zover.

'Godverdomme.' Mijn stem is zwaarder en heser dan daarnet, en het woord komt eruit als een zucht van opluchting.

Zonder nog een seconde te verspillen ga ik met het puntje van mijn tong over haar klit, zodat ze met een schok haar onderlichaam tegen me aan drukt. Ik zet mijn lippen op haar huid en lik langs haar plooien, plagend en proevend.

Ze smaakt zoet, zo ontzettend zoet.

'Je bent fucking lekker,' fluister ik met mijn lippen op haar kern.

Kermend graaft ze haar hielen in mijn schouderbladen, en haar vingers zoeken naar iets om zich aan vast te grijpen.

Ze geniet ervan. Ze wil meer.

Haar hoofd ligt achterover, maar ik wil dat ze dit ziet.

'Kijk naar me, lieve Stevie.'

Gehoorzaam doet ze wat ik zeg, en met haar blauwgroene ogen smeekt ze me om niet te stoppen. Mijn tong glijdt over haar opening, en ze krabt over mijn hoofdhuid, wat echt zalig voelt. De bewegingen van haar heupen volgen het ritme van mijn tong. Ze vult de keuken met gehijg, gekreun en zelfs mijn naam. Godverdomme…

Terwijl ik draai, lik en duw met mijn tong maak ik mijn ogen geen moment van de prachtige stewardess op mijn aanrecht los, die de controle over haar lichaam compleet kwijt is. Met openhangende mond staart ze me aan zonder zich nog zorgen te maken over het feit dat ze mijn gezicht tussen haar benen heeft.

'Alsjeblieft,' smeekt ze. 'Alsjeblieft, Zee. Niet stoppen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het zorgt ervoor dat mijn lippen zich tot een glimlach plooien op haar huid. Gesmeek doet voor mij wat complimentjes voor haar doen.

'Je bent perfect, Stevie. Zo ontzettend fucking perfect.'

Ik blijf likken maar verhoog het tempo en de druk, waarop ze reageert door haar dijen tegen mijn wangen te klemmen. De focus ligt nu op haar klit, en ze schokt, huivert en begraaft haar nagels diep in mijn hoofd. Elke spier in het lichaam van mijn favoriete meisje verstrakt. Haar rug komt omhoog van het aanrecht, en terwijl ze mijn naam schreeuwt smeert ze haar vocht uit over mijn lippen.

Ik vertraag langzaam mijn tempo en blijf haar proeven totdat de golven van haar orgasme zijn weggeëbd en ze slap als een vaatdoek is. Na nog een paar zachte kusjes op de binnenkant van haar dij kom ik overeind en kijk trots en arrogant op haar neer.

'Dat…' Ze zuigt haar longen vol en probeert haar ademhaling onder controle te krijgen. 'Ja, dat moeten we zeker nog eens doen.'

Zo hoor ik het graag. Niet alleen omdat haar laten klaarkomen begint uit te groeien tot mijn favoriete vrijetijdsbesteding, maar ook omdat ze zich inmiddels meer op haar gemak voelt dan ze ooit had verwacht.

'Wanneer je maar wil.' Ik wrijf over haar blote benen en trek haar aan haar armen in zithouding, zodat ze met haar versufte lichaam tegen het mijne leunt. 'Het liefst heb ik je als ontbijt, lunch én avondeten.'

'Mmm,' bromt ze tegen mijn borstkas.

Lachend til ik haar vermoeide lijf van het keukeneiland, zodat ze met haar poesje tegen mijn blote buik in mijn armen hangt. 'We zijn nog niet klaar, lieverd, dus zorg dat je niet al na één orgasme in slaap valt.'

'Weet ik.' Ze slaat haar armen om mijn nek. 'Nu is het mijn beurt.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dat lijkt me niet zo’n goed idee.’

Ze tilt haar hoofd op om me aan te kijken.

Ik kus haar pruilende lippen. ‘Ik heb al meer dan twee maanden geen seks gehad, en als dat geile mondje van jou ook maar in de buurt komt van mijn pik, houd ik het nog geen tien seconden uit.’

Ze grinnikt in mijn armen. ‘Gut, meneer Zanders, ik wist niet dat u kampte met vroegtijdige zaadlozingen.’

‘Nou, mevrouw Shay, ik had nooit gedacht dat een brutale stewardess me nog eens tot het celibaat zou veroordelen.’

Ze kijkt me aan met een zachte glimlach. ‘Je had echt niet hoeven droogstaan. Dat heb ik nooit verwacht, en het zou voor mij niks hebben veranderd als het anders was. Het zou niet veranderd hebben wat ik voor je voel.’

‘Dat weet ik,’ verzeker ik haar terwijl ik haar naar mijn kamer draag. ‘Maar waarom zou ik een ander willen nadat ik jou heb gehad?’

Ze vlijt zich tegen mijn borst en slaat haar armen nog wat strakker om mijn nek. ‘Van die complimentjes-fetisj word ik goed nat, Zee.’

‘Weet ik. Mijn buik zit helemaal onder.’

‘Daar ga ik geen sorry voor zeggen.’

Lachend kus ik de zijkant van haar hoofd. ‘Dat hoeft ook niet.’

Als we mijn kamer binnenkomen, klik ik het licht aan en leg Stevie op bed. Haar kastanjebruine krullen spreiden zich uit over mijn dure lakens, en haar weelderige rondingen zakken weg in het luxe matras.

Ze maakt het zich gemakkelijk. ‘O god, ik kom nooit meer uit dit bed.’

‘Daar hoopte ik al op.’

‘Maar serieus, hoe rijk ben jij eigenlijk?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Lachend gooi ik mijn hoofd in mijn nek. ‘Behoorlijk fucking rijk.’

‘Het is zo’n chique bedoening hier. Ik heb het gevoel dat ik uit de toon val.’

Ik klim tussen Stevies gespreide benen. Met mijn grote lichaam op het hare kus ik haar diep en langzaam, en ik streel met mijn duim langs haar jukbeen. ‘Je bent verdomme een plaatje, en je bent precies waar je moet zijn. Dit penthouse is honderd keer mooier met jou erin.’

‘Zelfs als ik mijn vieze Nikes draag, en die baggy spijkerbroek waar je zo’n hekel aan hebt?’

‘Vooral dan.’ Ik wrijf met mijn neus langs de hare. ‘En ik heb er geen hekel aan. Ik vind het gewoon leuk om je te pesten. Toen je je had opgedoft voor het gala, besefte ik dat ik je tweedehandskleding miste. Want dat is wie je bent. En wie je bent vind ik leuk.’

Even zie ik ontroering op haar gezicht, maar dan trekt ze uitdagend een wenkbrauw op. ‘Kun je me nog wel neuken alsof je een hekel aan me hebt?’

Wat een wilde meid.

‘Eerst…’ Ik kus haar en laat mijn mond langs haar kaak omlaagglijden. ‘…ga ik je laten zien hoe leuk ik je vind.’ Ik rijd met mijn heupen tegen haar op en begraaf mijn gezicht in haar nek. ‘En daarna neuk ik je alsof dat niet zo is.’

‘Mmm, variatie.’

Haar handen gaan over mijn rug, en ze kantelt haar bekken om zich tegen mijn pik aan te drukken. Ze wil frictie, weet ik, en die geef ik haar maar al te graag. Ik ben meer dan klaar om die stomme joggingbroek uit te trekken en mezelf in haar te rammen.

Stevies zachte hand verdwijnt onder het elastiek, klemt zich om mijn pik en begint op en neer te bewegen.

‘Fuck.’ Mijn gezicht valt tegen haar borst. ‘Je voelt zo goed.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ze trekt haar knieën op aan weerszijden van mijn lichaam en blijft me aftrekken met precies de juiste hoeveelheid druk. ‘Zee, ik wil je voelen.’

Ik blijf meebewegen met haar hand en moet me concentreren om niet spontaan klaar te komen door het gevoel van haar huid op de mijne. Abrupt kom ik overeind van het bed en loop op een drafje de gang op om een condoom uit een van de logeerkamers te halen. Die bewaar ik niet in mijn eigen kamer omdat die meestal gereserveerd is om te slapen, maar na vanavond zal ik wat ruimte moeten vrijmaken in mijn nachtkastje.

Als ik weer binnenkom, trekt Stevie op bed net haar topje uit. Ze heeft nu alleen nog haar bh aan. Het is een dieppaarse en erg sexy bh, maar hij bedekt nog altijd te veel van haar huid.

‘Uit,’ beveel ik met een knikje richting haar borsten.

Haar wenkbrauwen gaan opstandig omhoog. ‘Uit,’ echoot ze met een gebaar naar mijn broek.

Ik vind het heerlijk als ze bijdehand tegen me doet. Aan het begin was het zowel intrigerend als bloedirritant, maar inmiddels drijft het me alleen nog maar op een verrukkelijke manier tot waanzin.

‘Aan jou de eer, lieverd.’ Met twee lome passen ben ik bij het bed.

Stevie gaat met gespreide benen op de rand zitten. Me strak in de ogen kijkend maakt ze haar bh los en laat hem op de grond vallen, en zonder enige gêne laat ze zich bewonderen. Dit is een verschil van dag en nacht met de vorige keer dat ze zich voor me uitkleedde, en daar kan ik alleen maar blij mee zijn.

Ik slik nu ze spiernaakt op mijn bed zit, vlak voor mijn keiharde erectie.

Stevie pakt de rand van mijn broek beet en trekt hem naar beneden. Zodra mijn lul een paar centimeter van haar mond in zijn volle glorie op en neer stuitert, besef ik dat het waarschijnlijk een vergissing was om me door haar te laten

Browse more books at https://gyannidhi.com/

uitkleden. Haar ogen zijn erop gefixeerd en ze bevochtigt haar lippen. Voordat ze haar hand kan uitsteken, houd ik haar tussen duim en wijsvinger het condoom voor, want geloof me, als ze nu met haar hand of mond mijn blote huid aanraakt, kom ik meteen klaar.

Terwijl ze het condoom om mijn erectie rolt, kijk ik gehypnotiseerd toe. Het is diep bevredigend om vast te stellen dat haar met ringen versierde vingers elkaar maar nauwelijks raken als ze me vastheeft. Blijkbaar was mijn ego toch nog niet tot maximale grootte opgeblazen; daarvoor moest ik eerst zien hoe minuscuul haar handen lijken naast mijn pik.

Ik trek haar kin omhoog, en met mijn lippen op de hare duw ik haar achterover op bed. Terwijl ze een kussen onder haar krullende haar trekt, klim ik in één soepele beweging boven op haar, en ik kus elke centimeter van haar lippen, haar kaak, haar hals en haar borsten, waarbij ik een van haar mooie bruine tepels tussen mijn tanden neem. Stevie kromt haar rug en drukt haar boezem in mijn gezicht. Even begraaf ik mezelf erin, kussend en graaiend, en vervolgens zoek ik haar mond weer op.

Met mijn knie duw ik haar benen uit elkaar. Ik sta op het punt om iets te doen wat ik nog nooit eerder gedaan heb: seks hebben met een overdaad aan oogcontact en intimiteit. Toch heb ik nog nooit in mijn leven iets zo graag gewild. Ik druk mijn gezicht tegen het hare, mijn lichaam tegen haar lichaam. Deze zachte rondingen zijn precies waar ik de afgelopen tweeënhalve maand van gedroomd heb.

‘Stop hem erin, lieverd.’

Ik geef een kus op haar slaap, en ze slaat haar blauwgroene ogen naar me op. Geen van beiden zeggen we iets, maar de blikken die we uitwisselen spreken boekdelen. Allebei verplaatsen we onze aandacht in zuidelijke richting, en ik kom een stukje omhoog met mijn onderlijf zodat Stevie me kan vastpakken om me naar binnen te leiden. Ze jammert in mijn oor, een hemels geluid dat door mijn hele lichaam lijkt te weergalmen terwijl ik steeds verder en verder naar binnen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

glijd. Als ik helemaal in haar zit, neem ik een paar seconden de tijd om mezelf in bedwang te krijgen en ons allebei de kans te geven om aan de nieuwe sensaties te wennen.

Onze ademhaling gaat nu synchroon, en ik heb me nog nooit eerder zo verbonden met iemand gevoeld. Ik kan het niet uitleggen, maar het is alsof ik het voor de eerste keer in mijn leven gewoon snáp.

Mijn handen grijpen het laken vast tot de knokkels wit zien, zo hard doe ik mijn best om me in te houden, maar goddank voel ik Stevies vingernagels over de huid van mijn schouderbladen krassen en haar heupen omhoogwippen. Ze wil beweging.

Ik trek me terug en stoot dan weer naar binnen, diep en langzaam.

'O god, Zee.' Ze houdt me stevig vast terwijl ik haar op een tergend traag ritme begin te neuken. 'Je voelt heerlijk.'

'Lieverd.' Ik kom op mijn handen omhoog om haar aan te kijken. 'Mijn ego staat nu al op knappen, en bovendien doe ik mijn uiterste best om niet binnen dertig seconden klaar te komen. Dus laat de complimentjes aan mij over, alsjeblieft.'

Stevies glimlach is zo schattig dat ik mijn lippen wel op de hare moet drukken voordat ik haar weer vul. Die hijgerige, hongerige kreuntjes klinken me als muziek in de oren. Ik kan alleen maar staren. Naar haar openvallende volle lippen, haar blauwgroene ogen, haar tieten die steeds weer tegen mijn borst smakken. Een paar maanden geleden zou ik zoveel oogcontact alarmerend hebben gevonden, maar nu kan ik mijn blik niet van haar afhouden. Ik wil zien wat ik met haar doe. Ik wil dat ze ziet wat ze met mij doet.

'Ik vind je zo geweldig, Zee,' fluistert ze, en met een blik vol tederheid en oprechtheid streelt ze over mijn gezicht.

Mijn voorhoofd zakt tegen haar borstkas, want dit is zo intens dat ik even de behoefte voel om me te verstoppen. Maar ik blijf wel bewegen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het zijn woorden die ik nooit verwacht had te horen, vooral niet met zoveel gevoel erachter. Ze geven me hoop dat het iets kan worden tussen ons. Dat ik ooit van deze vrouw zal gaan houden, en dat ze een manier zal vinden om van mij te houden. Voordat ik haar tegenkwam leek zoiets me niet haalbaar, maar misschien is mijn toekomst toch niet zo kil en eenzaam als ik dacht.

Mijn adem fluistert over haar klamme huid. ‘Je hebt geen idee hoe hard ik je nodig had, Stevie.’

Ze legt haar wang op de mijne en trekt mijn hoofd tegen haar aan. ‘Ik had jou ook nodig.’ Als ik weer een stukje overeind kom, kijkt ze me aan met een smekende blik. ‘Maar wat ik het allerhardst nodig heb is méér. Dus ik wil dat je me zo hard neukt dat ik je ketting in mijn gezicht voel zwiepen. Alsjeblieft.’

Lachend laat ik mijn hoofd op haar schouder zakken. ‘Wat ben je toch lekker gestoord.’

Terwijl we elkaar weer kussen, grinniken we allebei. Het emotionele gedoe zetten we even opzij voor later. Ik grijp haar keel en knijp hem voorzichtig een beetje dicht, en opeens wordt de sfeer tussen ons serieuzer.

‘Dan wil ik je verdomme mijn naam horen schreeuwen alsof het een gebed is, lieve Stevie.’

Ze jammert, en haar heupen komen omhoog van het matras.

Vanaf dat moment worden mijn stoten dieper, harder, meedogenlozer. Onder aan mijn ruggengraat voel ik de eerste tintelingen van een orgasme, maar ik concentreer me erop haar als eerste te laten klaarkomen.

‘O god!’ roept ze. ‘Ja, ja. Niet stoppen, Zee. Alsjeblieft, niet stoppen.’

En dat doe ik ook niet. Ik blijf met dezelfde kracht en snelheid op haar inbeuken, en dan verschijnt er een extatische uitdrukking op haar mooie sproetige gezicht. Haar mond is opengevallen, en als haar ogen de mijne vinden, verlies ik mezelf weer eens in hun oceaankleurige diepte.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Nog twee harde stoten, en dan zet Stevie haar nagels in mijn billen. Haar rug komt omhoog van het matras, ik voel haar verstrakken, en op precies hetzelfde moment komen we allebei klaar. Goddank heb ik het lang genoeg volgehouden.

Ik hoor mezelf haar naam prevelen, plus nog een hele reeks hijgerige krachttermen, en dan vindt haar mond de mijne weer. Ze slaat haar hand om mijn nek, en op de automatische piloot maken we nog een paar laatste bewegingen. Uiteindelijk zakt mijn lichaam slap op het hare. Ik voel haar over mijn rug strelen en blijf tedere kusjes geven totdat we allebei op adem zijn gekomen en in elkaars armen wegzinken in het matras.

'Hier gaan we de hele nacht mee door.'

Ik hoor haar onder me lachen. 'Heel graag.'

We tillen ons hoofd op en staren elkaar een tijdje aan, tot ik met mijn neus langs de hare wrijf en opnieuw haar zachte lippen overmeester. 'Van mij,' mompel ik.

'Wat ben je toch een holbewoner.'

'Hm-hm,' hum ik. 'Van mij.' Ik kus haar mond. 'Van mij.' Mijn lippen gaan naar haar keel. 'Van mij.' Ik duw mijn heupen tegen haar aan.

Dan pak ik haar hand, stop haar duim in mijn mond en gebruik mijn tanden om voorzichtig de gouden ring eraf te trekken waar ze altijd zo aan zit te frunniken. Ze krijgt hem niet terug. In plaats daarvan schuif ik hem om mijn eigen pink, om te laten zien dat hij van mij is. En zij ook.

'Van mij,' herhaal ik, en ik kijk haar aan, wachtend op haar antwoord.

Met haar hand om mijn nek trekt ze mijn mond naar zich toe. 'Van jou,' beaamt ze.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

31

Stevie

Als ik met mijn ogen knipperend wakker word, merk ik dat een grote arm me tegen een stevige borstkas aan geklemd houdt.

Niet dat ik veel geslapen heb.

Na ronde nummer 1 zijn Zanders en ik onder de douche gesprongen, wat al snel ontaardde in een ruwe en ronduit smerige tweede ronde, ook al deden we juist een poging om ons op te frissen. En midden in de nacht, toen hij wakker werd met mijn billen tegen zijn pik genesteld, volgde nog een partijtje langzaam en zacht. De condooms hebben we meteen afgedankt toen ik zei dat ik aan de pil was, en hoewel ik maar een paar uurtjes heb geslapen, was dat heerlijk diep dankzij dit belachelijk luxe matras en het feit dat mijn lichaam helemaal murw gebeukt was door de verdediger naast me.

We liggen lepeltje-lepeltje, en Zanders' hand rust op mijn onderbuik. Ik geef eerlijk toe: toen hij me daar voor het eerst aanraakte, hield ik mijn adem in, maar zoals in wel meer opzichten heb ik me uiteindelijk ontspannen, in de wetenschap dat het hem echt niet boeit dat ik een paar pondjes extra meedraag.

'Goeiemorgen.' Zijn stem is schor, maar ik geniet van de klank. Hij legt een boomstam van een been over me heen en trekt me naar zich toe.

'Goeiemorgen,' zeg ik terug terwijl ik me zijn kant op draai en mijn naakte lichaam tegen het zijne vlij.

Met een gelukzalige glimlach speelt Zanders met mijn haar. 'Ik blijf die krullenbol van je serieus geweldig vinden.'

Ik rol met mijn ogen. 'Ik wil niet eens weten hoe het er nu uitziet. Krullend haar in bed laten opdrogen na het douchen is

Browse more books at https://gyannidhi.com/

nooit een goed idee.'

'Vergeet er niet bij te zeggen dat ik het ook nog een tijdje in mijn vuist geklemd heb gehouden.'

'Ach, ja, hoe kon ik dat vergeten.'

'Goeie vraag,' zucht hij. Hij grijpt een handvol bil. 'Want ik zal nooit een seconde van afgelopen nacht vergeten. Sterker nog, ik denk niet dat ik nog over iets anders kan praten.'

Ik leg mijn arm om zijn middel. 'Je zal wel moeten. Dit is geheim.'

Heel even betrekt zijn gezicht. 'Weet ik.' Hij pakt mijn dij en trekt me over zich heen zodat ik op hem kom te zitten.

Het lijkt me duidelijk dat we moeten bespreken waar buiten Zanders' penthouse onze grenzen liggen, maar het enige waaraan ik kan denken is dat ik best zin heb in nog een vierde ronde met de prachtige naakte man die onder me ligt.

Ik vouw mijn armen over zijn borst en leg mijn hoofd erop, met mijn knieën aan weerszijden van zijn lichaam. Hij blijft me aanstaren, en het lijkt wel alsof ik een heel nieuwe man voor me heb. Een zachte en lieve. Maar ik denk dat hij eigenlijk altijd al zo is geweest. Hij heeft het gewoon aan niemand laten zien.

'Het is nogal overweldigend hoeveel aandacht je overal krijgt,' fluister ik.

Hij veegt mijn warrige krullen uit mijn gezicht en grijnst verontschuldigend. 'Weet ik.'

Ik glimlach verlegen terug zonder iets te zeggen, want er valt verder niet zoveel over te zeggen. Het is gewoon wie hij is.

'Voor het eerst in misschien wel mijn hele leven wou ik dat niemand mijn naam kende.' Zijn vingertoppen spelen over mijn blote rug. 'Maar, Stevie, dat we hebben besloten om het stil te houden betekent niet dat ik daar blij mee ben. Als mijn werk en die fucking contractverlenging er niet waren, zou ik het verdomme van de daken schreeuwen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik verberg mijn stomme onnozele grijns tegen hem aan.

‘Dus neem van me aan dat ik het alleen daarom geheim wil houden.’

Er zit een verborgen betekenis in zijn woorden die ik meteen begrijp. Dankbaar buig ik me naar hem toe en geef hem een kus.

‘Het is fijn om je in mijn bed te hebben,’ zegt hij.

‘En ik vind het fijn om hier te zijn.’ Ik kijk op de wekker op het nachtkastje, die me vertelt dat ik gegarandeerd te laat ga komen voor de videochat ter gelegenheid van mijn vaders verjaardag. ‘Helaas moet ik er nu alleen wel vandoor.’

Ik duw mijn naakte lichaam van hem af, maar hij grijpt me vast om me tegen te houden. ‘Hoho. Nieuwe regel: je mag niet zomaar meer op de vlucht slaan.’

‘Doe ik ook niet. Maar ik moet naar huis om mijn vader te bellen.’

‘Je telefoon ligt daar. Bel hem hier gewoon.’

‘Ik heb mijn laptop nodig. Het is een videochat met Ryan erbij.’

‘Ik heb een computer, Vee. Blijf hier. Alsjeblieft.’ Zijn stem klinkt smekend, en hij zet zijn pleidooi nog wat extra kracht bij met een stel grote puppyogen. Ik heb deze arrogante man nog nooit zo aanhankelijk gezien. Eerlijk gezegd kan ik mijn lachen nauwelijks inhouden nu ik deze onverwachte kant van zijn persoonlijkheid leer kennen.

‘Oké.’ Ik nestel me weer tegen hem aan. ‘Dan blijf ik.’

Hij grijpt mijn kont met twee handen vast en trekt me dichterbij. ‘Ochtendseks en samen ontbijten.’

‘Ontbijten: ja.’ Ik geef een klopje op zijn borst en klim snel van hem af voordat we aan iets beginnen wat ik me niet kan veroorloven. ‘Ochtendseks: nee. Daarvoor heb ik geen tijd.’

‘Ik zal vlug zijn.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Daar kan ik alleen maar meewarig om grinniken. Iets zegt me dat er niks vlugs is aan de manier waarop Zanders neukt. Zelfs tijdens een ‘vluggertje’ zorgt hij er ongetwijfeld voor dat elk deel van mijn lichaam zijn volle aandacht krijgt. Op elk ander moment zou ik het niet in mijn hoofd halen daarover te klagen, maar Ryan zit vanwege zijn werk aan de East Coast, en we moeten dit telefoontje afhandelen voordat het tijd is voor zijn ochtendtraining.

‘Prima,’ geeft Zanders zich gewonnen. ‘Middagseks dan.’

We stappen uit bed, en hij trekt me met mijn rug tegen zijn volmaakte getatoeëerde lichaam. ‘Ik heb gisteren wat kleren voor je gekocht. Ze liggen in de onderste la. Maar mocht je liever iets van mij dragen, pak wat je wil.’ Hij geeft een zoentje op mijn blote schouder en trekt snel een joggingbroek aan, en voordat hij me alleen laat in zijn slaapkamer, landt een van zijn grote handen nog even met een pets op mijn billen. ‘Jezus christus, Vee.’ Hij laat zijn hoofd verslagen achterovervallen en loopt naar de keuken. ‘Die kont is echt niet normaal!’

Nu ik alleen ben, begint het eindelijk te bezinken. Is dat vannacht allemaal echt gebeurd? Mijn hoofd voelt licht en wazig, en het lijkt alsof mijn longen op knappen staan. Alsof ik zweef en met mijn voeten tevergeefs de grond probeer te raken, maar dan wel op een fijne manier.

Op de verrukkelijkste manier die je je kan voorstellen.

Ik begin serieuze gevoelens voor Zanders te ontwikkelen, en dat is doodeng. Maar bang zijn is lang niet zo’n marteling als mijn verlangen onderdrukken.

In de onderste la van Zanders’ enorme dressoir vind ik een stapel joggingbroeken, leggings en korte broeken. Een paar sweaters, waarvan sommige een capuchon hebben en andere niet. Een assortiment aan T-shirts en houthakkershemden. Het enige wat al de kleren met elkaar gemeen hebben is dat het prijskaartje er nog aan zit.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dit is ontzettend attent van hem, en niet alleen omdat het hem geld heeft gekost; Zanders smijt sowieso met geld alsof het niets is. Wat me vooral raakt is dat hij alles in een stuk of vijf verschillende maten heeft gekocht. Er zitten broeken bij waar ik me in geen miljoen jaar in kan persen, maar ook een paar die zo groot zijn dat ik erin zou verzuipen. Het punt is dat hij niet het risico heeft willen lopen mijn maat verkeerd in te schatten. Daar heb ik ervaring mee, en het is verdomd gênant als het gebeurt. In plaats daarvan heeft hij gewoon het hele spectrum gekocht zodat ik zelf kan kiezen waar ik me prettig in voel.

Het doet me denken aan het kerstcadeau dat hij me heeft gegeven. Drie joggingbroeken in drie verschillende maten. En hoe beter ik Zanders leer kennen, hoe duidelijker me wordt dat hij heel goed nadenkt over dat soort dingen.

Ik zal niet liegen: ik sta op het punt om in tranen uit te barsten, want niemand heeft ooit begrepen hoe lastig het kan zijn om kleren te krijgen van een ander. Vaak leidt het tot ongemakkelijke situaties als inschattingen niet kloppen en dingen dus niet passen. En vervolgens voel je je schuldig omdat je het cadeau niet kan dragen.

Hierdoor voel ik me ontzettend gezien.

Ik maak een stapel van de kleren die ik nooit aan zal kunnen, omdat ze te groot of te klein zijn, en leg ze opzij om ze later vandaag ergens te doneren. Iemand anders zal er vast veel plezier van hebben, en Zanders lijkt me geen type dat teruggaat met het bonnetje. Vervolgens verzamel ik alles wat ik voor mezelf heb geselecteerd en leg het terug in de onderste la, waarmee ik dat kleine stukje van Zanders' penthouse opeis. Maar in plaats van iets te pakken om aan te trekken, aarzel ik. Hij heeft me daarnet toestemming gegeven om zijn kleren te dragen, wat best aantrekkelijk klinkt.

Ik heb nog nooit de kleren van een man aangehad. Niet op een romantische manier althans. Dat is ook nooit mogelijk geweest, want mannenkleding is niet berekend op de vrouwelijke rondingen die ik op alle denkbare plaatsen heb.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

De shirts en hoody's zitten te strak om mijn boezem, en ik krijg de broeken niet om mijn heupen en kont heen. Maar Zanders is een reus met grotere dijen dan ik, dus misschien dat het wel lukt.

Ik rommel door zijn lades tot ik een T-shirt en basketbalbroekje vind, en ik kan niet onder woorden brengen hoe triomfantelijk het voelt als ze met gemak blijken te passen. Dit is iets wat ik waarschijnlijk nooit aan iemand zal vertellen omdat het zo onbeduidend lijkt, maar voor het eerst in mijn leven voel ik me zoals de meisjes uit mijn jeugd zich gevoeld moeten hebben als ze de trui van hun vriendje aan mochten naar een wedstrijd.

Zanders blijkt in zijn blote bast voor het fornuis te staan, en hoewel het nog vroeg op de ochtend is, doen die gouden ketting en tattoos een heleboel met me. 'Ik wil je waarschuwen dat je niet te veel moet verwachten van het ontbijt,' zegt hij. 'Ik heb geen idee waar ik mee bezig ben, want ik heb nooit voor iemand gekookt.'

Ik sla mijn armen om hem heen en druk mijn wang tegen zijn rug. 'Ik ben snel tevreden.'

Hij grijnst naar me over zijn schouder, en zodra hij merkt dat ik zijn kleren aanheb wordt de grijns nog stukken breder.

Ik pak zijn hand, met spatel en al, en werp er een kritische blik op. 'Die kun je maar beter afdoen als je onder de douche stapt.' Ik knik naar het ringetje dat nog steeds om zijn pink zit. 'De mijne zijn niet zo mooi als de jouwe. Daar krijg je zeker weten een groene vinger van.'

Hij draait zich om en kust me op mijn mond. 'Het klinkt alsof ik ook maar een paar nieuwe ringen voor je moet kopen.'

'Zo bedoelde ik het niet. Je hoeft echt niet aldoor geld uit te geven om me het naar de zin te maken. Dat doet mijn broer ook veel te vaak.'

Ik maak aanstalten om de keuken uit te lopen, maar Zanders trekt me weer tegen zich aan. 'Misschien moet je dat maar gewoon accepteren. Behalve mezelf en de familie Maddison

Browse more books at https://gyannidhi.com/

heb ik nog nooit iemand gehad om mijn geld aan uit te geven, maar het idee bevalt me wel.'

Ik kijk hem aan met een schuin hoofd. 'Je geld boeit me niet, Zee. Ik wil niet de indruk wekken dat mijn gevoelens voor jou daar iets mee te maken hebben.'

En dat er weer iemand is die alleen maar op je geld aast, net als je moeder.

Hij lacht het weg. 'Lieverd, dat weet ik heus wel. Jij draagt tweedehandskleren terwijl je broer miljoenen dollars per jaar verdient. Dat je op mijn geld uit bent is niet eens bij me opgekomen.'

Ik rol met mijn ogen en kruip weer tegen hem aan, beseffend dat ik me waarschijnlijk bezorgd maak om niks.

'Eigenlijk is dat een van de dingen waardoor ik ontdekte dat ik je leuk vind,' vervolgt hij. 'Dat je broer beroemd is kan me geen reet schelen, maar het was fijn dat je niet onder de indruk was van mijn materiële bezittingen. Ik kon ze dus niet gebruiken om indruk op je te maken, wat ik normaal wel altijd deed.'

'Hé, kappen met dat geslijm. Het is al goed. Je mag nieuwe sieraden voor me kopen. Maar dan wil ik wel echt de dure shit.'

Zanders' lach buldert door de keuken. 'Deal,' zegt hij, en hij bezegelt het met een kus. 'Mijn laptop staat klaar op tafel.'

Ik klap de computer open en maak het mezelf gemakkelijk.

'Kom je vandaag mee om Rosie op te halen?' vraagt hij vanuit de keuken.

'Dat is misschien niet zo verstandig. Het is jullie eerste dag samen, en ik wil niet dat je hond te veel aan mij gehecht raakt.'

De shirtloze verdediger in de keuken valt bijna om van het lachen. 'Vee…' Hij neemt even de tijd om op adem te komen. 'Rosie is geobsedeerd door me. Jij bent passé.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Gespeeld verontwaardigd gaap ik hem aan, maar waarschijnlijk zit hij er niet eens zover naast. ‘Rotzak.’

Hij haalt zijn schouders op met een gezicht dat doet vermoeden dat hij zichzelf ontzettend hilarisch vindt.

‘Hoe dan ook, het lijkt me dat jullie eerste dag met zijn tweeën ook echt met zijn tweeën hoort te zijn.’

‘Prima. Als je erop staat.’ Hij komt naar me toe met een kop koffie en aarzelt dan. ‘Allemachtig… Ik weet niet eens hoe je je koffie drinkt.’

Geamuseerd knijp ik mijn ogen tot spleetjes, maar ik weet mijn lachen in te houden. Dit is schattig, en ik leer weer een heel nieuwe kant van hem kennen. ‘Bij voorkeur met wat sterke drank erin, want ik moet zo meteen met mijn moeder praten.’

‘Drank dus.’ Hij komt terug met een fles Baileys en schenkt een flinke scheut in mijn zwarte koffie.

‘Ik maakte een grapje.’

‘Ik niet.’

Terwijl ik zit te wachten tot de rest zich bij het videogesprek voegt, stuiteren mijn knieën zenuwachtig op en neer. Er is geen duimring meer om aan te draaien, dus in plaats daarvan frunnik ik aan de zoom van mijn shirt en kijk ongemakkelijk om me heen. Gisteravond heb ik redelijk wat tijd in deze kamer doorgebracht, maar op de een of andere manier heb ik de vaas rode rozen over het hoofd gezien die bij het raam staat.

‘Zee!’ roep ik. ‘Zijn die bloemen voor mij?’

Hij steekt zijn hoofd om de tussenmuur heen en werpt een blik op de vaas. ‘O, nee hoor. Niet voor jou. Want gisteravond was geen afspraakje. In de verste verte niet.’ De ondeugende grijns op zijn gezicht is onweerstaanbaar.

‘Goedemorgen, Vee,’ zegt mijn broer op het scherm.

Zanders geeft me een knipoog, waardoor mijn zenuwen wat bedaren, en laat me alleen om met mijn familie te praten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Gefeliciteerd, pap,’ is het eerste wat ik zeg als ook mijn ouders in beeld verschijnen. Ze zitten in hun huiskamer, en terwijl mijn vader gewoon iets makkelijks heeft aangetrokken, ziet mijn moeder eruit om door een ringetje te halen: gezicht vol make-up, haar perfect in model, onberispelijk kreukvrije outfit. Ik verwacht niets minder van haar, zelfs op dit vroege uur.

‘Gefeliciteerd, pap,’ zegt ook Ryan. ‘Sorry, maar ik moet het kort houden. We stappen zo weer in de bus.’

‘Geen probleem, ik weet dat jullie het allebei druk hebben. Ik ben gewoon blij dat ik mijn twee koters even kan spreken.’

‘Ryan, ben je klaar voor de wedstrijd van vanavond?’ Mijn moeder glundert van trots.

‘Ik geloof het wel. Hij wordt uitgezonden op ESPN. Gaan jullie kijken?’

‘Natuurlijk kijken we,’ kweelt mijn moeder. ‘We willen het voor geen goud missen.’

‘Vee…’ Mijn vader buigt zich naar het scherm en knijpt zijn ogen samen. ‘Waar ben jij eigenlijk? Dat ziet er niet uit als je appartement.’

Mijn blik schiet naar Zanders, die net komt binnenlopen met een bord eten in zijn handen maar gelukkig buiten beeld blijft.

‘Ehhh…’ aarzel ik. Het is niet alsof mijn ouders niets mogen weten over mijn liefdesleven, maar ik heb gewoon geen zin om het te bespreken. Mijn moeder vindt vast wel weer iets om over te zaniken. ‘Ik ben bij een vriendin blijven logeren.’

Bij die woorden verslikt Ryan zich spontaan. Ik durf te wedden dat hij doorheeft dat ik uit mijn nek lul. Volgens mij weet hij precies waar ik ben.

Zanders zet mijn bord op tafel, achter de laptop zodat niemand hem ziet, en grijnst verontschuldigend voordat hij terugloopt naar de keuken. Van het ontbijtje waar hij mee bezig was is geen spoor te bekennen; in plaats daarvan liggen er twee punten pizza van gisteravond op mijn bord, wat ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

helemaal prima vind. Zanders is misschien geen keukenprins, maar zijn gebrek aan huishoudelijke skills maakt hij op andere manieren goed.

Het is maar goed dat Chicago ruim zeshonderd kilometer bij Nashville vandaan ligt, want ik voel de afkeurende blik van mijn moeder dwars door het scherm heen prikken. Haar blauwe ogen analyseren mijn kleding en make-uploze gezicht en blijven rusten op mijn rampzalige ochtendkapsel.

Ondertussen drink ik van mijn alcoholische koffie en prop me vol met koude pizza.

Het gesprek is relatief snel en pijnloos omdat het vooral over mijn vader en zijn plannen voor vandaag gaat, maar als mijn broer naar zijn training moet en mijn moeder me vraagt of ik nog even blijf hangen, voel ik de zenuwen gelijk door mijn buik gieren.

'Hoe gaat het met je?' vraagt ze.

Daar kan ik alleen maar verward om fronsen. Dit is raar. Ook mijn vader zit er niet meer bij, dus ze heeft geen enkele reden om te faken. 'Wel oké…'

Mijn moeder recht haar rug en trakteert me op een zeldzame stralende glimlach. 'Ik kreeg onlangs een telefoontje van Brett.'

'O god.' Ik begraaf mijn gezicht in mijn handen. 'Waarom?'

'Hij zou heel graag nog een kans willen, en hij vroeg zich af of ik daarover met je wilde praten. Stevie, ik snap niet waarom je er niet voor openstaat.'

Die godvergeten klote-Brett ook. Wat een sneu figuur. Hij moest uitgerekend bij mijn moeder aankloppen, terwijl hij weet dat we een moeizame relatie hebben. Dit is gewoon weer een manier om me te manipuleren. Voor de allereerste keer ooit heb ik nee tegen hem gezegd, en daarom speelt hij het via haar.

Lul.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Mam, ik vond mezelf niet leuk toen ik een relatie met Brett had, en dat is reden genoeg om hem niet terug te nemen. En verder heb ik geen zin om alle onprettige details uit die periode weer op te rakelen.’

‘Nou, Stevie, je wordt er anders niet jonger op.’

Komt hier ooit nog een einde aan? ‘Wat maakt het godverdomme uit hoe oud ik ben?’

O shit.

‘Neem me niet kwalijk, jongedame. Verhef je stem niet tegen me. En hoe oud je bent maakt uit vanwege kinderen, trouwen en al die andere dingen waar ik al tijden op hoop.’

Ik kan me niet langer inhouden, en waarom zou ik eigenlijk?

‘Meen je dat serieus?’ Mijn stem trilt van woede, en Zanders steekt zijn hoofd om de hoek om te checken of alles in orde is. ‘Misschien wil ik wel helemaal geen kinderen. Misschien wil ik niet trouwen. Misschien heb ik geen zin om me braaf naar jouw verwachtingen te schikken.’

‘Nou, dat lijkt me duidelijk. Je hebt inderdaad nooit gedaan wat ik van je verwachtte.’

‘Klopt, mam. Wat een teleurstelling ben ik, hè? Omdat ik liever vrijwilligerswerk in een asiel doe dan thuis voor de perfecte huisvrouw te spelen. En omdat ik liever kleren van de kringloopwinkel draag dan die lelijke troep die jij en je pretentieuze vriendinnen kopen. Of misschien ben ik een teleurstelling omdat ik niet wilde trouwen met de man die me drie jaar lang gebruikt heeft. Sorry dat ik niet zijn reserveoptie wilde zijn, mam, maar ik ben er helemaal klaar mee dat jij en Brett me een minderwaardigheidscomplex aanpraten. Ik ben helemaal klaar met iedereen die dat doet.’

‘Stevie, ik…’

Mijn moeder krijgt de kans niet om haar zin af te maken, want Zanders verschijnt achter de laptop en klapt hem dicht.

‘Wat doe je?’ Ik ben nog steeds helemaal opgefokt, en mijn lichaam gonst van de energie. Ik ben nog niet klaar. Ik wil

Browse more books at https://gyannidhi.com/

alles eruit gooien wat me ooit heeft dwarsgezeten. Geen idee waar dit vandaan komt, maar ik wil nog niet ophouden.

'Ik kap haar af.' Zanders' stem klinkt kalm en zeker. 'Je hebt gezegd wat je te zeggen had, en volgens mij zit je niet te wachten op een weerwoord. Tot ze op een normale manier met je leert praten, praat ze helemaal niet met je. Althans niet in mijn huis.'

Ik haal een paar keer diep adem om mezelf tot rust te brengen. Niet dat het veel helpt.

'Gaat het een beetje?' vraagt hij zachtjes.

'Het is zo'n enorme bitch.'

Hij stoot een diepe, bulderende lach uit. 'Ja, inderdaad. Maar gaat het?'

Langzaam laat ik de lucht uit mijn longen ontsnappen. 'Ja, best wel, eigenlijk. Dat luchtte op.'

'Jezus, dat geloof ik graag. Goed gedaan, meisje.'

Ik zou kunnen beweren dat ik niet weet waar mijn zelfvertrouwen vandaan komt, maar dat zou een leugen zijn. Het komt van een bijna twee meter lange ijshockeyspeler met tattoos en gouden sieraden die me eraan blijft herinneren wat ik waard ben.

'Ik wil gewoon dat ze me accepteert zoals ik ben. En ik kan het niet uitstaan dat haar goedkeuring, of gebrek daaraan, zo belangrijk voor me is.'

'Ik wil geen preek afsteken of zo, Vee, maar de mensen die ertoe doen, de mensen die het verdienen om in je leven te zijn, zullen je altijd accepteren zoals je bent. Dat is iets wat ik de laatste tijd wel geleerd heb.'

Ik kijk opzij en voel de woede wegebben. 'Ik accepteer jou zoals je bent.'

Hij rimpelt zijn neus, komt naast me zitten en gebaart dat ik bij hem op schoot moet klimmen, wat ik doe. 'Dat weet ik,' zegt hij, met een snel kusje erachteraan. 'En ik accepteer jou

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ook. Maar nog belangrijker is dat je uiteindelijk jezélf gaat accepteren.'

Oef, krijgen we dit weer. 'Oké, meneer Bijna Tien Jaar Therapie.' Ik verstop mijn gezicht in zijn nek, zodat mijn stem gedempt klinkt. 'Ik accepteer mezelf.'

Hij leunt achterover en kijkt me aan. 'Doe je dat echt?'

Ik knik. 'Eigenlijk wel, ja. Ik begin te accepteren dat mijn lichaam er anders uitziet dan dat van de meiden uit mijn jeugd, en dat daar niks mis mee is. En ik begin van mijn krullen te houden, ook al dacht ik vroeger dat ik liever ander haar wilde. Ik heb gewoon zoveel tijd doorgebracht met mensen die me het gevoel gaven dat ik niet goed genoeg was of er verkeerd uitzag, dat ik mijn krullen voor mijn gevoel niet mooi mocht vinden. Maar dat is dus aan het veranderen.'

Zanders luistert naar me met een lieve, trotse grijns.

'Niet altijd trouwens,' ga ik verder. 'Er zijn nog genoeg dagen dat ik niet blij ben met mijn lichaam, maar vroeger was het élke dag. Daar ben ik overheen.'

Hij veegt de warrige puinhoop die voor mijn ochtendhaar moet doorgaan uit mijn gezicht. 'Vooruitgang, Vee.'

'Vooruitgang,' beaam ik.

'Ik hoop dat je je lichaam ooit echt leert waarderen. Want geloof me, lieverd, het is een ongelooflijk sexy lichaam, en mijn pik is nog nooit zo tevreden geweest.'

'Jezus.' Ik zak giechelend tegen hem aan. 'Wat ben je ook een figuur.'

'Je bent geobsedeerd met me, geef het maar toe.' Hij overdekt mijn hals en wang met kussen. 'Hé, ik ga mijn telefoonnummer veranderen. Ik stuur later nog wel een berichtje vanaf mijn nieuwe nummer, oké?'

'Vanwege je moeder?'

Zanders' gezicht verstrakt, en dan knikt hij.

'Wil je bespreken wat er gisteren gebeurd is?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Niet echt, nee.’

Ik glimlach begripvol. ‘Oké.’

Aarzelend kijkt hij me aan, en hij haalt een keer diep adem. ‘Ik kreeg die paniekaanval omdat ik zo kwaad op haar ben – om alles. Omdat ze belde. Omdat ze me als tiener in de steek heeft gelaten. Omdat ze puur vanwege mijn geld nu weer contact met me zoekt. Het overkomt me niet vaak meer, maar als ik zo boos ben dat ik niet meer helder kan nadenken, heb ik heel soms nog een aanval.’

Ik houd mijn armen om zijn nek geslagen.

‘Schrik je daarvan?’ vraagt hij voorzichtig. ‘Misschien moet ik je niet gelijk alles vertellen wat er over me te weten valt. Dat lijkt me nogal veel.’

Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘Wat? Nee, natuurlijk niet. Dat je zo open bent over je geestelijke gezondheid is juist een van je aantrekkelijkste eigenschappen.’

‘Aantrekkelijker dan dit onweerstaanbare lijf en – zoals je vannacht een paar keer kreunde – mijn vijfsterrenlul?’ Zijn grijns is het toppunt van arrogantie.

‘Vergeet je bescheiden persoonlijkheid niet,’ antwoord ik zonder een spier te vertrekken. ‘En je moeder is echt vreselijk, Zee.’

‘De jouwe ook.’

Ik laat mijn hoofd tegen zijn schouder zakken. ‘Kijk ons eens met onze gedeelde trauma’s.’

Ik voel zijn lichaam schokken van het lachen, ook al maakt hij er geen geluid bij. ‘Gisteren besefte ik dat ik waarschijnlijk ook boos ben omdat ze mijn vader pijn heeft gedaan, en om eerlijk te zijn heb ik er nooit op die manier naar gekeken.’

‘Heb je met hem gepraat?’

Zanders schudt zijn hoofd. ‘Niet sinds de kerstdagen. Begrijp me niet verkeerd, ik ben nog steeds boos op hem, maar minder boos dan ik dacht. Het was egoïstisch om te denken dat ik als

Browse more books at https://gyannidhi.com/

enige pijn had, terwijl hij net zo goed in de steek is gelaten. Eigenlijk ben ik er nog steeds niet uit hoe ik me bij de hele situatie moet voelen.'

Ik kriebel over de huid onder zijn strakke fade. 'Vooruitgang,' herhaal ik.

In zijn groenbruine ogen zie ik begrip. 'Vooruitgang.' Hij drukt zijn gezicht in mijn nek. 'Hoe zou je het vinden om voortaan bij mijn wedstrijden te komen kijken?'

'Zee,' zeg ik plagerig, en ik duw zijn gezicht omhoog om hem aan te kijken. 'Dat klinkt best officieel. Vraag je soms of ik verkering met je wil?'

'Ja.' Hij geeft me een klapzoen.

'Lijkt het je echt wel zo'n goed idee? Ik wil door niemand gezien worden.'

'Misschien niet, maar ik ben nog nooit toegejuicht door iemand anders dan mijn zus, en dat zou op zich best leuk kunnen zijn.'

Daar kan ik me iets bij voorstellen. 'In dat geval kom ik graag.'

'Ja?' vraagt hij hoopvol.

'Ja, maar dan wil ik wel ergens achteraf zitten waar ik niet toevallig in beeld kan komen. We moeten het slim spelen.'

'Oké.' Hij ontbloot zijn perfecte gebit tot een kinderlijk blije grijns. 'Ik heb nog nooit iemand gehad die ik seizoenstickets cadeau kon doen. En ik zal zorgen dat je een onopvallend plekje hoog op de tribune krijgt. Zolang jij zorgt dat je een hockeytrui met mijn naam erop om dat geile lijf van je hebt.'

'Eh, dat weet ik nog zo net niet. Ik dacht zelf aan nummer 38.'

'Rio? Als je dat maar uit je hoofd laat! Het enige nummer dat je mag dragen is 11.'

'Lekker bazig weer.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘O, lieverd…’ Met een sinister lachje komt hij overeind met mij in zijn armen, en hij draagt me naar zijn kamer. ‘Dit is nog niks.’

‘11 is gewoon zo’n saai nummer,’ ga ik verder om hem nog wat meer op de kast te jagen.

‘Nou vraag je erom, lieve Stevie.’ Hij gooit me op bed. ‘En er is niks saais aan om twee keer de nummer één te zijn. Waarom denk je dat ik dat rugnummer gekozen heb?’

‘Ik heb wel een vermoeden,’ grinnik ik.

Hij komt naast me liggen en klopt op het matras. ‘Kom eens hier. Ik wil dat je op je knieën boven op mijn gezicht gaat zitten, precies op dit plekje.’ Zijn wijsvinger tikt tegen zijn lippen.

‘Wat?’ Ik giechel verbouwereerd. ‘Absoluut niet. Straks stik je nog.’

‘Lieverd, stikken tijdens het beffen is de enige manier waarop ik deze wereld wil verlaten, dus schiet op. Als ik je niet minstens twee keer kan laten klaarkomen voor de wedstrijd van vanavond, denk ik dat we gaan verliezen.’

Ik rol met mijn ogen en twijfel even, maar dan verschijnt er een opgewonden glimlach op mijn gezicht. ‘Als dit jouw manier is om me te straffen, herinner me er dan aan dat ik je vaker op de zenuwen moet werken.’ Ik trek mijn korte broek naar beneden en klim haastig boven op hem, met mijn knieën langs zijn hoofd en mijn handen tegen de muur om mezelf een klein stukje boven zijn gezicht in evenwicht te houden.

‘Ik vind het heerlijk als je me op de zenuwen werkt. En ik zei zítten, niet hangen.’ Hij trekt met een ruk mijn heupen omlaag zodat mijn klit recht op zijn mond landt. Zijn getalenteerde tong doet zijn kunstje, en het enige wat ik nog kan denken is: waar heb ik dit in vredesnaam aan verdiend?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

32

Stevie

ZEE (DADDY) ZANDERS: Ik heb je tas al gepakt, en mijn auto staat om de hoek.

STEVIE: Ik zei dat je niet hoefde te wachten. Indy geeft me een lift naar huis.

ZEE (DADDY) ZANDERS: Ik ben de sexy kerel in de Mercedes. Zie je zo.

'Klaar om te gaan?' Indy pakt haar spullen en loopt voor me uit door het gangpad van het lege vliegtuig. We zwaaien nog even naar de piloten voordat we de trap aflopen en ons naar de parkeerplaats van het O'Hare International-vliegveld begeven.

'Eigenlijk heb ik al een lift geregeld. Maar bedankt. Alex zal vast blij zijn dat je vroeger thuis bent dan gepland.'

'Ik kan niet wachten om hem te zien.' Indy's ogen fonkelen ondeugend.

'Ik begrijp dat ik waarschijnlijk niks meer van je hoor tot onze volgende reis?'

'Precies.' Ze knipoogt samenzweerderig terwijl we op haar auto aflopen. 'Dit is de mijne. Zeker weten dat je niet wil meerijden?'

'Yep. Mijn lift kan er elk moment zijn,' lieg ik.

Ik zwaai nog even als ze wegrijdt, en dan sluip ik de hoek om naar de lege spelersparkeerplaats, waar een Mercedes G-klasse met verduisterde ramen op me staat te wachten. Zanders leunt tegen het portier met zijn handen in de zakken van zijn nette broek en één been losjes over het andere geslagen.

'Volg je me soms?' vraagt de verdediger.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja. Je hoefde echt niet te wachten tot ik klaar was. Al je teamgenoten zijn ruim een uur geleden vertrokken.’

‘Als ik hier niet wacht, moet ik het thuis doen, dus dan kan ik je net zo goed een lift aanbieden.’ Zanders slaat zijn armen om mijn middel, grijpt me bij mijn achterste en trekt me tegen zich aan. ‘En trouwens, ik heb de hele vlucht naar je kont in dit krappe rokje moeten kijken en wilde je niet de kans geven om het uit te trekken.’ Hij geeft me een pets op mijn billen, knijpt erin en buigt zich voorover om me te kussen. Daarna loopt hij naar de andere kant van de auto en houdt het portier open.

‘Nou, in elk geval bedankt. Ryan had me vanavond graag willen oppikken omdat we dit weekend allebei vrij hebben, maar doordat onze vlucht eerder is vertrokken, zit hij nog in de vierde kwart van zijn wedstrijd.’

Zanders gespt zijn gordel vast, start de motor en legt zijn hand op mijn dij terwijl hij van de parkeerplaats af rijdt. ‘Reden te meer om je een lift te geven. De rest van het weekend zie ik je niet meer. Dan moeten die goeie ouwe Rosie en ik het samen zien te rooien.’

Hij kijkt me aan met zulke droevige puppyogen dat ik wel moet lachen. ‘We hebben de hele week met elkaar doorgebracht. Je hebt me in elke stad je hotelkamer binnengesmokkeld.’

‘En?’

‘En je redt het ook wel achtenveertig uur zonder me.’

Zanders blaast zijn wangen op alsof hij nog nooit zoiets belachelijks heeft gehoord.

Meneer Zelfstandig is de afgelopen weken veranderd in meneer Klef.

Een stukje bij het vliegveld vandaan parkeert hij langs de donkere weg en zet de motor af. Als hij zich naar me toe draait, wordt zijn gezicht ineens teder en zacht. ‘Ik heb nog nooit zo genoten van een sportseizoen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn hart begint sneller te kloppen, want ik weet hoeveel emotie en betekenis er besloten ligt in die paar simpele woorden.

'Ik kan niet geloven dat ik thuis én op reis van jouw gezelschap mag genieten,' gaat hij verder, met een kneepje in mijn dij.

Ik laat mijn hoofd tegen de hoofdsteun zakken en geniet van de nieuwe kant van zijn persoonlijkheid die ik sinds kort heb leren kennen.

'En op een dag kom ik dankzij jou ook nog eens bij de Mile High Club.'

Oké, zo ken ik hem weer.

Ik klap dubbel van het lachen. 'Ah, nou snap ik het. De enige reden waarom je in mij geïnteresseerd bent is dat je een keer seks wil hebben tijdens het vliegen, of niet soms?'

'Precies.' Hij grijnst.

Ik leg mijn hand op de zijne en verstrengel onze met ringen versierde vingers. 'De naam "Mile High Club" slaat trouwens nergens op. Kijk maar eens op het schermpje in het vliegtuig, dan zie je dat we eerder op een hoogte van zeven mijl zitten.'

'Prima, dan worden we lid van de Miles High Club.'

Ik zit nog steeds te grinniken, maar Zanders meent het volgens mij bloedserieus. 'Dat kun je vergeten, Zee. Ik wil mijn baan niet kwijt, weet je nog wel?'

'Ik zal stil zijn.'

Opnieuw lach ik, maar deze keer een beetje spottend. 'Het spijt me dat ik je dit moet vertellen, maar we zijn geen van beiden erg stil tijdens de seks. En bovendien ben je zo lang dat je al moet bukken als je in het vliegtuig naar het toilet gaat.' Ik kijk hem met een schuin hoofd en een spijtig glimlachje aan. 'Het zit er niet in.'

Zijn gezicht betrekt. 'Je verpest mijn droom, Vee.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Weet ik,’ zeg ik met een troostende aai over zijn fade. ‘En dat spijt me.’ Opnieuw moet ik mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden, want hij gedraagt zich nu echt als een klein kind dat een standje heeft gekregen in plaats van een volwassen vent die te horen heeft gekregen dat hij zijn vriendin niet mag neuken onder werktijd. ‘Maar we kunnen doen alsof, als je wil?’

‘Ja?’

‘Hm-hm.’

‘Trek je dan je uniform aan?’ Zijn ogen fonkelen ondeugend terwijl ze van top tot teen over mijn lichaam gaan.

‘Best.’

Zonder het oogcontact te verbreken steekt Zanders zijn hand naast zijn stoel en drukt op een knop. Met een zacht gezoem begint hij naar achteren te zakken.

‘Nu?’

‘Hm-hm,’ humt hij met een duivels lachje om zijn lippen.

‘Hier?’ Ik kijk naar buiten. Er staan geen straatlantaarns en er is nergens een auto te bekennen. Eerlijk gezegd zie ik het best zitten.

‘Als ik me voorstel dat jij in je stewardessenuniform een ritje op me maakt in mijn auto, krijg ik meteen een tent in mijn broek, Vee.’

Mijn blik zakt naar zijn kruis, en zoals altijd vertelt hij de waarheid. Zonder een moment te aarzelen klim ik over de handrem heen en ga op mijn knieën bij hem op schoot zitten, al let ik er wel op dat ik niet met mijn volle gewicht op hem leun.

Hij heeft het meteen door en trekt me zonder iets te zeggen naar beneden.

Het dieproode leer waarmee de auto bekleed is ziet eruit alsof ik er een heel jaar voor zou moeten werken, en als ik hem was,

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zou ik me zorgen maken dat er krassen op kwamen. Maar Zanders lijkt er maling aan te hebben.

Als hij mijn dijen vastpakt en zijn vingertoppen naar boven laat glijden, merk ik dat mijn rok is opgekropen tot mijn heupen.

'Ik ben zo gek van je. Belachelijk gewoon,' hijgt Zanders.

Ik neem zijn gezicht in mijn handen en kus hem. 'Dat is helemaal wederzijds.'

'Ik meen het, Vee. Je hebt geen idee hoe perfect ik je vind.'

Daar word ik in één klap rood van. Ik stop mijn hoofd weg in zijn hals en leg mijn armen languit over zijn schouders.

Zanders overdekt mijn sproetige wangen met kussen, en dan mijn kaak. Als zijn mond mijn oorlelletje vindt, zet hij zijn tanden erin en trekt. Smachtend druk ik mijn heupen tegen hem aan. Het gejammer dat ik uitstoot wakkert het vuur in hem alleen nog maar meer aan. Hij knabbelt, likt en zuigt zich naar beneden langs mijn hals, waar hij wordt tegengehouden door het satijnen sjaaltje van mijn uniform. Zijn handen kruipen omhoog langs mijn rug en trekken me tegen hem aan terwijl hij met zijn tanden de knoop lostrekt.

Als zijn tong de mijne weer vindt, begin ik nog harder tegen hem op te rijden. Ik wil frictie voelen, en nu ben ik even de baas.

Hij stoot een diep gegrom uit en grijpt mijn polsen beet, die hij om de hoofdleuning achter hem legt. Terwijl ik blijf proberen om de honger tussen mijn benen te stillen, pakt Zanders het satijnen sjaaltje en bindt zonder zelfs maar zijn hoofd om te draaien mijn polsen aan elkaar. Ik verbreek onze kus en kijk hem aan met een even verwarde als opgewonden blik zodra ik merk dat ik mijn armen niet meer kan terugtrekken.

'Soms mag jij de baas zijn, maar deze keer niet.'

De hitte die van deze man afstraalt is voelbaar, dus ik knik alleen maar met grote quasionschuldige ogen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Met zijn blik strak op mijn gezicht gevestigd, steekt hij zijn hand tussen mijn benen en raakt me aan door mijn panty heen. ‘Je bent kletsnat, lieve Stevie.’

‘Ja,’ kerm ik, terwijl ik mijn heupen gretig tegen zijn vingers op wrijf.

‘O, en nog iets: toen ik daarnet je tas pakte, voelde ik iets trillen.’

Mijn ogen worden groot van schrik, want ik weet precies waar hij op doelt. Laten we zeggen dat ik geen elektrische tandenborstel in mijn tas heb zitten.

Hij draait zich naar de achterbank, waar onze spullen liggen. ‘En toen vond ik dit.’ Zoals ik al verwachtte, trekt hij mijn favoriete reisgezel tevoorschijn, al heb ik de paarse vibrator lang niet zo hard meer nodig sinds ik samen met mijn vriendje reis.

‘Kun je me dit uitleggen?’

‘Eh… sorry dat je mijn vibrator hebt gevonden?’

‘Nee, ik bedoel: waarom hebben we dit ding nog niet gebruikt?’

‘We?’

‘Ja, we. Ik vind het helemaal niet erg om wat technologische ondersteuning te hebben als ik je daarmee nog sneller en lekkerder kan laten klaarkomen.’

‘Echt?’ Ik frons verward. ‘Dus je voelt je niet gekrenkt in je ego of zo?’

‘Pff. Lieverd, het lukt me prima om je met de hand een orgasme te bezorgen, dus nee, mijn ego is intact.’

Mijn ogen schieten heen en weer tussen zijn gezicht en het seksspeeltje, maar dan legt hij zijn vlakke hand tussen mijn benen. Opnieuw krom ik me tegen hem aan.

‘Op een dag ga je me uitgebreid laten zien hoe je jezelf met dit ding bevredigt. Maar vanavond doe ik een poging.’ Zonder te aarzelen scheurt hij mijn panty kapot en duwt mijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

onderbroek aan de kant, en zijn grote vingers strelen over mijn klit.

Ik laat mijn hoofd op zijn schouder vallen en bal mijn vuisten, gefrustreerd dat ik me nergens aan kan vasthouden.

'Zo perfect, lieverd.' Zijn vingers blijven strelen, draaien, plagen.

Ik krijg het helemaal warm van al die aandacht en complimentjes, en er trekt een huivering door me heen als het gezoem van de vibrator ineens de auto vult. Zanders zet hem tegen mijn gezwollen klit, en ik kan het niet helpen dat ik een kreetje slaak en heen en weer wurm op zijn schoot.

'Ik wil je zien,' prevelt hij met zijn lippen bij mijn oor.

Ik til mijn gezicht weer op, en Zanders gebruikt zijn vrije hand om mijn krullen aan de kant te vegen terwijl de vibraties van mijn favoriete speeltje mijn gevoelige zenuwen teisteren.

'God,' zucht hij. 'Je zou jezelf eens moeten zien, Vee. Fucking niet normaal.'

Ik druk me tegen de vibrator aan, hongerend naar meer, maar tegelijk is het tergend frustrerend om hem niet evenveel genot te kunnen bezorgen. Plotseling glipt een van zijn getatoeëerde vingers bij me naar binnen en kromt zich, wat mijn hele lichaam doet verstijven. Hij voelt even goddelijk als altijd, misschien nog wel meer, en het drijft me tot waanzin dat ik niks met mijn handen kan doen.

Ik zit nu al op het randje. Mijn huid begint te tintelen, en ik krijg een warm gevoel in mijn onderbuik. Als hij een tweede vinger naar binnen duwt, met de vibrator nog steeds tegen mijn klit gedrukt, is het gebeurd met me. Ik raak volledig de controle over mijn lichaam kwijt op de bestuurdersstoel van zijn Mercedes.

Als hij uiteindelijk zijn hand terugtrekt, hang ik nog steeds tegen hem aan naar adem te happen. Zijn vingers zijn glibberig van mijn vocht, en zoals altijd proeft hij me door ze schoon te likken. Zonder een seconde te verspillen gooit hij de vibrator op de bijrijdersstoel. Dan maakt hij zijn riem en gulp los, haalt

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zijn gladde, dikke erectie tevoorschijn en begint zichzelf af te trekken. Zijn geloken ogen gaan loom over elke centimeter van mijn lichaam, en hij bevochtigt zijn lippen met zijn tong.

Zodra ik weer normaal adem kan halen, kom ik op mijn knieën een stukje omhoog. Mijn mond vindt de zijne terwijl hij met zijn eikel over mijn plooien streelt en me een voorproefje geeft van wat me te wachten staat. Door mijn vastgebonden handen heb ik weinig controle over de situatie, maar er is één ding dat ik wel kan doen.

Ik laat me naar beneden zakken en neem hem helemaal in me.

Hij kermt het uit.

Met onze open monden op elkaar nemen we een moment de tijd om te wennen aan dit plotselinge volle gevoel, en dan begin ik met mijn heupen te draaien en mijn klit tegen zijn bekken op te duwen.

'Kolere, hoe kun je zo goed voelen?' Zijn hoofd valt in zijn nek.

Het is nog steeds overweldigend om hem zo te zien. En hij is van míj. Ik heb nooit eerder genoeg zelfvertrouwen gehad om iets zo perfects en verrukkelijks voor mezelf op te eisen, maar in zijn bijzijn ben ik een en al eigendunk omdat ik weet dat niemand anders op deze manier van hem mag genieten.

Ruwe handen grijpen me bij mijn heupen en trekken me op en neer op het tempo dat hij nodig heeft. 'Je doet het zo goed, Vee. Zo goed.'

In feite doet hij zelf het meeste werk, maar het compliment is even effectief als altijd, en mijn hele lichaam wordt heet van de hese, wanhopige klank van zijn stem.

'Ja.' Zijn borstkas zwoegt tegen de mijne. 'Kom voor me klaar, alsjeblieft.' Zijn eeltige vingertoppen schuren over de tere huid van mijn keel, en zijn hand vouwt zich eromheen.

Hij trekt me nog een paar keer op en neer, met één bezitterige hand op mijn middel, en de combinatie van zijn perfecte

Browse more books at https://gyannidhi.com/

formaat en de stroom complimentjes duwt me nogmaals over het randje. Ik probeer mijn armen los te trekken om me ergens aan vast te grijpen, maar het heeft geen zin. Opnieuw is het alsof ik uit elkaar gescheurd word.

Terwijl mijn kreetjes door de auto klinken, voel ik Zanders' buikspieren verstrakken, en zijn bewegingen worden ongecoördineerd. Diep uit zijn binnenste maakt zich een kreun los, gevolgd door een schor 'Fuck!' en dan ontlaadt hij zich in me en trekt mijn mond op de zijne.

'Er is niks op deze wereld waarvan ik zo geniet als jouw poesje.' Hij zuigt zijn longen vol met een grote teug welverdiende zuurstof.

'En jouw hand om mijn nek is het mooiste sieraad dat ik heb.'

Zijn mond hangt een stukje open. 'Jezus christus, ik kan aan niets anders meer denken dan aan jou.' Hij heeft een haast eerbiedige blik in zijn ogen.

Ik kom overeind op mijn knieën, zodat hij uit me glijdt en zijn zaad langs mijn been omlaagdruipt. Zanders kijkt er als gehypnotiseerd naar.

'Jij bent mijn persoonlijke versie van de hemel, lieve Stevie.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

33

Stevie

‘Ry, laten we gaan! Ik ben uitgehongerd.’

De felle ochtendzon verwarmt het appartement van mijn broer, waarin ik momenteel op de bank op hem lig te wachten.

‘Heel even nog.’ Eindelijk komt Ryan zijn slaapkamer uit, zonder shirt en met een zak ijs tegen zijn schouder gebonden. ‘Ik moet dit er nog vijf minuten op laten zitten.’

‘Hoe is het met je schouder?’

‘Compleet naar de kloten. Die center van Utah is er gisteravond keihard tegenaan geknald.’

‘Nou, gelukkig heb je het hele weekend om te herstellen.’

‘Eindelijk wat tijd voor mijn lieve zusje.’ Hij gaat op de bank tegenover me zitten. ‘Ik heb het gevoel dat we elkaar nu als huisgenoten nog minder zien dan toen je in North Carolina woonde.’ Hij trakteert me op een sullig waterig glimlachje.

‘Ik mis jou ook, Ryan.’

‘Mag ik iets vragen?’

‘Ga je gang.’

‘Kun je me vertellen wat er gebeurd is tussen jou en Brett?’

Daar ben ik even stil van, en ik krijg een onrustig gevoel in mijn maag. ‘We zijn uit elkaar gegaan. Dat is het wel zo’n beetje.’

‘Dat is niet de indruk die Zanders wekte.’

Shit. Zee zal toch niet mijn vuile was buiten hebben gehangen?

‘Wat heeft hij gezegd?’ vraag ik voorzichtig.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Alleen dat ik Brett niet meer bij je in de buurt moet laten komen. Is dat gewoon een raar soort bezitterigheid, of zit er nog iets anders achter? Je hebt jarenlang beweerd dat het gewoon niet werkte tussen jullie, maar nu heb ik het idee dat er meer speelde. En ik voel me een behoorlijk slechte broer omdat ik dat niet heb doorgehad.’

Blozend sla ik mijn ogen neer. ‘Het is nogal gênant, en Brett is een vriend van je. Je hebt het al zo druk met het basketbal en je carrière, en ik wil je niet in een lastige positie brengen en je leven daarmee nog moeilijker maken.’

‘Vee, meen je dat nou serieus? Ik heb het nooit te druk voor jou. Jij bent de belangrijkste persoon in mijn leven. Je bent mijn beste vriendin, en als je denkt dat ik Brett ooit boven jou zou plaatsen, ben je niet goed bij je hoofd.’ Hij geeft met zijn voet een tikje tegen mijn knie. ‘Vertel alsjeblieft wat er gebeurd is.’

Ik trek mijn benen op, ga in kleermakerszit op de bank zitten en doe een poging om aan mijn gouden ring te draaien, zoals altijd wanneer ik zenuwachtig ben. Maar die zit momenteel om Zanders’ pink. In plaats daarvan speel ik met de touwtjes van de hoody die ik van mijn vriendje geleend heb. ‘Wist je dat Brett en ik in de drie jaar dat we samen waren een soort knipperlichtrelatie hadden?’

Ryan fronst zijn wenkbrauwen. ‘Wat?’

‘Zo werkte het tussen ons. Of althans, zo werkte het voor hem. Hij maakte het steeds weer uit omdat er andere meisjes waren op wie hij een oogje had. En zodra hij zich verveelde of zich eenzaam voelde of zo, kwam hij weer terug. Ik had constant het gevoel dat ik niet goed genoeg was, en dat heeft mijn zelfvertrouwen een lelijke knauw gegeven. Op een gegeven moment ben ik zelfs zo diep gezonken dat ik me dankbaar voelde toen hij me terugnam. Dánkbaar, Ryan.’

Het sproetige gezicht van mijn tweelingbroer loopt direct rood aan van woede. ‘Waarom heb je daar nooit iets over verteld?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kijk weg en blijf aan de touwtjes van Zanders' trui frunniken. 'De eerste keer dat het gebeurde, was ik gewoon heel verdrietig. Wij drieën hadden zo'n leuke vriendschap en eindelijk voelde het alsof ik mijn plekje had gevonden op de universiteit. Ik wilde dat niet verpesten. En toen het een patroon werd, wilde ik jou niets laten merken omdat ik wist dat je hem dan uit ons leven gebannen zou hebben. En op de een of andere verknipte manier wilde ik hem nog steeds.'

'Fuck, ik zou inderdaad meteen het contact hebben verbroken!' Ryan buigt zich naar me toe en begint steeds harder te praten. 'En dat is precies wat ik nu ga doen. Jezus, Vee. Je had iets moeten zeggen. Ik had je moeten steunen. Wat een schoft.' Hij komt overeind en begint door de kamer te ijsberen. 'Die gast is verdomme mijn kamergenoot geweest bij al onze uitwedstrijden. Hij heeft me zonder een spier te vertrekken gezegd dat hij van je hield, terwijl hij eigenlijk met je aan het fucken was. Ik vertrouwde hem. En nu probeert hij misbruik van míj te maken. Hij denkt dat ik hem hier in de stad aan een baan ga helpen?' Ryan lacht sarcastisch. 'Dat kan hij mooi vergeten.'

'Nou, misschien vind je het dan prettig om te horen dat Zanders daar volgens mij al een stokje voor heeft gestoken.'

Ryan draait zich weer mijn kant op en kijkt me onderzoekend aan. 'Mooi zo.' Hij haalt diep adem en gaat op de bank zitten. 'Is dat alles? Je kan nu net zo goed het hele verhaal vertellen, want ik wil sowieso niks meer met die hufter te maken hebben.'

Ik bijt op mijn lip en twijfel of ik het echt wel allemaal moet vertellen, maar het is een enorme opluchting om gewoon volkomen eerlijk te zijn. In dat opzicht kan ik nog wel wat van Zanders leren. 'Tegen het einde van jullie laatste jaar hadden jullie een wedstrijd. Ik stond op jou te wachten bij de achteruitgang van de kleedkamer, maar ik wist niet dat je nog op het veld was voor een interview. Het was de dag dat Brett gevraagd werd voor dat trainingsprogramma.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryan knikt, alsof hij precies weet over welke wedstrijd ik het heb.

'Na die dag heb ik hem nooit meer gesproken, want toen viel eindelijk het kwartje bij me. Ik hoorde hem tegen de jongens zeggen, en ik citeer: "Weet je wel wat voor vrouwen zich straks aan mijn voeten werpen? Denk je echt dat ik bij Shays zusje blijf als ik zoveel betere opties heb?"'

'Heeft hij dát gezegd?' Ryan knijpt zijn lippen grimmig op elkaar.

'Letterlijk. Geloof me, die woorden staan in mijn geheugen gegrift.'

'En je hebt dat dus voor me verzwegen omdat je niet wilde dat ik levenslang de bak indraaide voor moord?'

Daar moet ik zowaar even om grinniken. 'Onder andere.'

'Vee…'

'Ik weet niet, Ryan. Er is zoveel veranderd toen je geselecteerd werd voor de NBA. Niet dat jij iets verkeerd hebt gedaan, maar in onze jeugd heb ik nooit de indruk gehad dat ik voor je onderdeed. Op de universiteit werd dat anders en begon ik het gevoel te krijgen dat ik er alleen naartoe kon omdat jij die sportbeurs had. En toen je als prof aan de slag ging, was het alsof we allebei een volkomen andere kant op gingen in het leven. Jij hebt zo ontzettend veel bereikt, en ik ben gewoon… stewardess. Je hebt al zoveel om je zorgen over te maken, en je bent enorm geslaagd in het leven, en ik wilde gewoon niet het irritante zusje zijn dat hulp nodig had met haar eikel van een vriendje.'

Ryan laat zijn hoofd hangen, en als hij me weer aankijkt, glanzen zijn blauwgroene ogen vochtig. 'Zie je het echt zo?'

Ik haal onzeker mijn schouders op.

'Vee, je bent mijn beste vriendin en mijn favoriete persoon op deze hele planeet. Ik heb me nog nooit boven je verheven gevoeld – echt geen seconde. Elke dag weer ben ik juist ontzettend van je onder de indruk. Omdat je doet wat je zelf

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wil en niet in Tennessee gesetteld bent met de eerste de beste vent, zoals zoveel mensen uit onze jeugd.' Hij zwijgt even. 'En omdat je niet gewoon doet wat mam van je verwacht.'

Ik bijt op mijn lip om te voorkomen dat hij begint te trillen.

'Ik heb je nooit het gevoel willen geven dat je in mijn schaduw staat, Stevie, want dat is godverdomme niet zo. Ik wilde samen met jou naar de universiteit omdat je mijn beste vriendin bent. Ik wilde je hier in Chicago hebben omdat je mijn beste vriendin bent. Ik verdien genoeg om je onderdak te kunnen bieden, en dat is absoluut geen last voor me. Het is puur eigenbelang, want ik wil dat mijn zus in dezelfde stad woont en heb de middelen om dat mogelijk te maken.' Hij geeft me opnieuw een duwtje met zijn voet. 'Je moet ophouden om dingen voor me verborgen te houden. Ik zal je altijd steunen, door dik en dun.'

Er verschijnt een dankbare glimlach op mijn gezicht. 'Hou van je, Ry.'

'Hou van je.' Hij begint het ijskompres los te maken van zijn schouder. 'Zijn er nog andere dingen die je kwijt wil? Ik ben een en al oor.'

'Ja,' zeg ik tot mijn eigen verbazing.

'Iets mam-gerelateerds?'

Ik haal diep adem. 'Ja.'

'Ga je gang.'

'Je hoeft het niet met me eens te zijn, en ik verwacht niet dat je een kant kiest of zo, maar ik wil je laten weten dat ik een paar grenzen moet stellen en even geen behoefte heb aan contact met haar. Niet totdat ze die steken onderwater achterwege kan laten.'

'Is het echt zo erg?' vraagt hij zachtjes. 'Ik weet dat je weleens zegt dat mam gemeen doet, maar dat leek me gewoon een soort rare moeder-dochterdynamiek.'

'Serieus, Ryan. Ze doet het als jij het niet kan horen, en nog maar zelden als pap erbij is, maar al sinds de universiteit

Browse more books at https://gyannidhi.com/

bezorgt ze me continu een rotgevoel. Ze blijft maar opmerkingen maken over mijn lichaam, mijn vrijwilligerswerk, het feit dat ik geen relatie heb, en ik ben daar helemaal klaar mee. Het gaat ten koste van mijn zelfbeeld, en het wordt tijd dat ik voor mezelf begin op te komen.'

Er verschijnt een geamuseerde grijns op zijn gezicht. 'Het feit dat je geen relatie hebt? Je hebt nog niets over Zanders verteld, begrijp ik?'

'God, nee. Belangrijke dingen deel ik niet meer met haar.'

'Dus hij is belangrijk voor je.'

'Ja. Afgezien van jou is Zanders de belangrijkste persoon in mijn leven.'

Het blijft even stil, en ik zie aan het gezicht van mijn broer dat hij begint te snappen waarom ik deze keuze maak.

'Ik wil je niet in een lastige positie brengen, maar bij dezen laat ik je weten dat ik niet van de partij zal zijn als ze op bezoek komt of belt.'

'Dan komt ze niet op bezoek,' zegt Ryan botweg.

'Wat?'

'Dan komt ze niet op bezoek. Ze is niet uitgenodigd. Jij woont hier ook, Stevie, en mensen die jou naar beneden halen zijn niet welkom in ons huis en ons leven. Zoiets accepteer ik niet.'

'Ryan, je hoeft echt het contact niet te verbreken vanwege mij. Dat verwacht ik niet van je.'

'Weet ik. En ik verbreek het contact ook niet. Maar ik stel wel een paar nieuwe grenzen, net als jij. Zodra jij je weer op je gemak voelt met haar erbij, als het ooit zover komt, mag ze hier over de vloer komen, maar eerder niet.'

'Heb je dat voor me over?'

'Natuurlijk.' Hij schudt zijn hoofd. 'Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen om je ervan te overtuigen dat ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

achter je sta. Ook wat betreft je relatie met mam. Er is niks mis mee om grenzen te stellen als iemand je slecht behandelt.'

Beschaamd laat ik mijn schouders hangen. Waarom heb ik er al die jaren niet op vertrouwd dat mijn broer me zou begrijpen? Maar ja, ik vertrouwde mezelf ook niet genoeg om gewoon duidelijk aan te geven wat ik nodig had.

'Dank je wel.'

Hij laat zich achteroverzakken op de bank en legt nonchalant zijn enkel op zijn knie. 'Dus, Zanders,' begint hij. 'Ik ga er maar van uit dat je dankzij hem het zelfvertrouwen hebt gevonden om voor jezelf op te komen tegenover mam.'

'Ik voel me goed bij hem, Ryan. Hij behandelt me elke dag alsof ik zijn eerste keus ben, en dat heb ik nog nooit meegemaakt. Hij herinnert me er constant aan dat ik… dat ik het waard ben dat iemand voor me gaat.'

Ryan grinnikt zachtjes. 'En ik maar denken dat ik een hekel aan die kerel zou hebben.'

'Dus je hebt geen hekel aan hem?'

'Dat is onmogelijk. Hij steunt jou zoals ik dat ook had moeten doen. Ik ken hem verder niet, maar afgaande op wat je vertelt, begin ik te vermoeden dat ik een verkeerde indruk van hem gehad heb.'

'Dat had je inderdaad,' knik ik driftig. 'Dat heeft iedereen.'

De zoemer gaat, en de stem van de portier schalt door het appartement. 'Mevrouw Shay, ik heb hier een dame die Indy heet in de lobby. Ze zegt dat ze een vriendin van u is.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. Indy weet dat ik dit weekend met mijn broer doorbreng, en zelf kon ze niet wachten om terug naar Alex te gaan. Wat doet ze hier?

Zodra ze uit de lift stapt, is me dat in één klap duidelijk. Haar bruine ogen zijn rood en gezwollen, haar wangen zitten onder de mascara, en haar lichtblonde haar met natuurlijke highlights is een warboel. Ze heeft haar uniform niet meer aan maar draagt overduidelijk nog dezelfde make-up als gisteren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Indy? Wat is er mis?’ Ik houd de voordeur voor haar open.

‘Het spijt me dat ik je weekend met je broer onderbreek,’ snikt ze. ‘Ik wist niet waar ik anders naartoe moest. Mijn ouders zijn in Florida pensioenwoningen aan het bekijken, en ik kan niet terug naar mijn eigen appartement.’

Ik sla mijn armen om haar heen, en haar lange, slanke lichaam valt slap tegen me aan. ‘Je hoeft geen sorry te zeggen,’ zeg ik sussend. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze haalt een paar keer schokkerig adem. ‘Ik heb Alex met een ander betrapt.’

Ik trek haar bij me weg om haar aan te kijken. ‘Wat?’

Ze knikt een paar keer snel. ‘Gisteravond. Ik wilde hem verrassen omdat we eerder geland waren dan verwacht, en toen lag hij met een of andere meid in bed.’

‘Indy.’ Met een schuin hoofd kijk ik haar aan. ‘Het spijt me zo. Wat een enorme rotzak.’

‘Ik weet het!’ Ze steekt verontwaardigd haar handen op. ‘Ik ben de afgelopen vier jaar zo goed voor hem geweest, en we kennen elkaar al ons hele leven. Hoe kan hij me zoiets aandoen?’

‘Kom.’ Ik trek haar mee naar de bank. ‘Waar heb je vannacht geslapen?’

‘In mijn auto,’ piept ze. ‘Ik heb zo veel mogelijk van mijn spullen ingepakt en ben richting mijn ouders gereden. Maar toen herinnerde ik me dat ze niet thuis zijn.’

‘O, Indy.’

Terwijl ik over haar arm streel, wrijft ze driftig in haar ogen en doet een poging om zichzelf in bedwang te krijgen. ‘Mag ik hier logeren?’ Ze ademt een keer diep in. ‘Voor één nachtje, bedoel ik. Totdat mijn ouders er weer zijn.’

‘Natuurlijk.’ Ik werp een blik naar mijn shirtloze broer, die in de keuken staat. ‘Ryan, Indy komt hier vannacht logeren.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Indy's ogen volgen de mijne, en ze veegt haastig haar wangen droog. 'Wie ben jij?'

'Eh… Ik ben Ryan.' Hij zwaait ongemakkelijk. Ongetwijfeld voelt hij zich er opgelaten bij dat een of ander huilend meisje in zijn woonkamer zit terwijl hij met een bloot bovenlijf rondloopt.

'Wat? Wie?' Indy kijkt naar mij en dan weer naar mijn broer. 'Waarom ben jij zo'n lekker ding?'

Zelf grinnik ik opgelucht, maar mijn broer verslikt zich spontaan in zijn eigen speeksel.

'Indy, dit is mijn tweelingbroer, Ryan. Ryan, Indy.'

'Jezus,' puft ze. 'Wat voor voodoo-magie hebben jullie ouders tijdens de zwangerschap bedreven dat jullie allebei zo aantrekkelijk zijn?'

'Ik ga een shirt aantrekken.' Ryan verdwijnt met snelle passen naar zijn kamer.

'Gaat het een beetje?' vraag ik mijn vriendin.

'Nee,' bekent ze eerlijk. 'Het gaat niet, en volgens mij duurt het nog wel even voordat daar verandering in zal komen. Sorry dat ik zomaar voor de deur stond, maar ik had geen idee waar ik verder heen moest.'

'Hou alsjeblieft op met sorry zeggen. Je bent een vriendin van me. Het is juist fijn dat je hiernaartoe bent gekomen.'

'Ik heb een meidenavondje uit nodig. Ik wil wodka drinken en dansen. Jij en ik, vanavond.' Ze gaat wat rechter zitten en kijkt me enthousiast aan, al zit haar knappe gezicht nog steeds onder de uitgelopen make-up. 'Twee vrijgezelle meiden in Chicago.'

'Eh…' Ik knik langzaam. 'Ja, even daarover. Het zit zo…'

Indy trekt afwachtend haar wenkbrauwen op.

'Het punt is dat ik niet echt meer de vrijgezelle meid kan uithangen omdat ik geen vrijgezelle meid meer ben.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Sorry, wat?’

‘Ik ben geen vrijgezel meer,’ herhaal ik wat langzamer.

‘Ja, schat, ik verstond je wel. Maar ik heb toelichting nodig.’

‘Ik heb een vriend,’ beken ik aarzelend, want ik heb het tegen een vrouw die de hare net is kwijtgeraakt na een relatie van vier jaar.

‘Als het geen reusachtige ijshockeyspeler is die elke vlucht kwijlend naar je zit te staren, wil ik er niks over horen.’

Ik kijk haar aan met een veelbetekenend glimlachje. ‘Oké, het is dus wel een reusachtige ijshockeyspeler die elke vlucht kwijlend naar me zit te staren.’

‘Hou op!’ Indy begint te stralen. In één klap is er geen spoor meer te bekennen van het hoopje ellende dat daarnet voor de deur stond. ‘Jij en Zanders zijn een stel? Officieel?’

‘Ja.’ Ik zucht verlekkerd. ‘Die arrogante kwal is mijn vriendje.’

‘O mijn god! Wat goed! Ik ben zo blij voor je. En voor hem. Fuck, ik ben blij voor mezelf! Ik weet niet op wie van jullie tweeën ik jaloerser ben. Dit is geweldig nieuws, Stevie.’

Ik probeer mijn glimlach te onderdrukken, vooral met het oog op Indy’s huidige relatieperikelen, maar het lukt niet.

‘Ben je blij?’ vraagt ze zachtjes.

‘Heel blij,’ geef ik toe. ‘Maar het voelt gemeen om dat nu te zeggen.’

‘Stop.’ Indy wuift het meteen weg. ‘Dat mijn relatie in vlammen is opgegaan, betekent niet dat we de jouwe niet kunnen vieren. Oké, geen meidenavond in de kroeg dan. Een meidenavond op de bank. Films, ijs en wat vriendinnen verder nog op zaterdagavond doen.’

‘Ryan is wel gewoon thuis. Is dat oké?’

‘Tuurlijk.’ Ze haalt één schouder op. ‘Het oog wil ook wat op zo’n meidenavond.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Bah.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

34

‘Serieus, Vee. Dit is waar je me mee naartoe wilde nemen?’

‘Ja. Wat had je dan verwacht, dat ik een vliegtuig zou huren om in New York bij de Saks te gaan shoppen?’

‘Jezus, vrouw, over natte dromen gesproken.’

Stevie rolt sarcastisch met haar ogen en trekt me mee naar de deur. ‘Kom op, meneer de snob. Je zei dat ik je overal mee naartoe mocht nemen om te winkelen zolang jij daarna hetzelfde mocht doen.’

Ik blijf voor de kringloopwinkel staan en kijk nog eens omhoog naar het gebouw. ‘Maar hier? Lieverd, het mag best een tikje chiquer, denk je ook niet? Eerlijk gezegd zou ik nog liever naar de Target gaan.’

Ze trekt een afkeurend gezicht. ‘Praat niet over de Target alsof het een straf is om daar te zijn. Je zou dankbaar moeten zijn dat zo’n plek bestaat.’

Rosie zit braaf naast me op het trottoir en lijkt al net zo te aarzelen als ik of ze wel naar binnen wil bij deze winkel.

‘Alsjeblieft, Zee.’ Stevie kijkt me smekend aan. ‘Dit is waar ik met je wil winkelen.’

Ik zal niet liegen: voor deze meid zou ik godverdomme nog gaan dumpsterdiven, maar haar pesten is een van mijn favoriete hobby’s. ‘Rosie, zeg alsjeblieft tegen Stevie dat ze me na dit uitje een heel lange en heel naakte douche verschuldigd is.’

Opnieuw rolt Stevie met haar ogen. ‘Rosie, zeg alsjeblieft tegen je baasje dat hij overkomt als een pretentieuze eikel.’

‘Vee…’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Rosie kan niet praten.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ze sluit gefrustreerd haar ogen. ‘Je bent de irritantste man die ik ooit ontmoet heb.’

Ik buig me grinnikend voorover en druk een kus op haar samengeperste lippen. Gelukkig is deze buurt relatief rustig, en het lijkt de voorbijgangers geen reet te boeien dat ik hier rondloop. Misschien weten ze niet eens wie ik ben. Het idee gewoon onopvallend door het leven te gaan lijkt ineens best aantrekkelijk. Vooral nu ik iemand heb met wie ik het liefst al mijn wakkere momenten zou doorbrengen – inclusief suffe tripjes naar de supermarkt, wandelingen naar het hondenuitlaatveld en ritjes naar het benzinestation – zonder me zorgen te maken dat mensen ons samen zien.

Misschien dat het ooit zover komt. Ik hoop het maar.

Zodra Stevie de winkeldeur openduwt, doen mijn ogen gelijk pijn door het contrast tussen het fletse winterse Chicago en de in allerlei vrolijke kleuren geschilderde ruimte.

‘Ik heb dit zaakje een paar maanden geleden ontdekt, en ik ben er helemaal gek van,’ vertelt ze stralend.

Ik loop achter haar aan, en een vreemde, scherpe geur dringt mijn neusgaten binnen. ‘Wat ruik ik in vredesnaam?’

Stevie recht haar rug, snuift een keer diep en kijkt met een gelukzalig gezicht om zich heen. ‘Dat is de geur van koopjesjacht.’

‘Interessant.’

Ik volg haar naar een kledingrek waar geen enkele ordening in lijkt te zitten en houd mijn armen tijdens het lopen strak tegen mijn lichaam zodat ik niets aanraak. Elke muur is een andere tint oranje of geel, al kun je dat nauwelijks zien door de uitpuilende kledingrekken die door de hele winkel verspreid staan.

Ik kijk toe hoe mijn meisje enthousiast door de kleren begint te spitten en werkelijk niks onaangeraakt laat. Begrijp me niet verkeerd, ik ben nog steeds absoluut niet van plan zelf iets te kopen, maar het is ontroerend om haar zo blij te zien. Ik ben fan van alle kanten van haar persoonlijkheid, maar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘gepassioneerde Stevie’ is waarschijnlijk mijn favoriet. Het is een kant die bovenkomt in het asiel, en ook vandaag krijg ik hem te zien.

Ze trekt een spijkerbroek tevoorschijn die me ruim twee maten te groot lijkt – wat precies haar stijl is. Als ze hem eventjes peinzend voor zich heeft gehouden, draait ze zich naar Rosie toe om de broek te laten zien. Rosie houdt haar kop schuin alsof ze geen idee heeft wat er allemaal gebeurt, en Stevie besluit het kledingstuk toch maar terug te hangen en haar zoektocht voort te zetten.

‘Waarom hou je zo van kringloopwinkels?’ vraag ik achter haar.

‘Om meerdere redenen.’ Ze graaft door het rek. ‘Het is leuk om nieuwe stijlen uit te proberen zonder over je budget te gaan. Je geeft je geld niet aan de fast-fashionindustrie, en soms kom je coole en unieke dingen tegen die je nergens anders vindt.’ Ze pakt een afgedragen sweater die me letterlijk tientallen jaren oud lijkt. Het logo op de voorkant, van een of andere middelbare school, is nauwelijks nog zichtbaar. Ze hangt hem over haar arm en zoekt verder. ‘Maar ik vind het vooral gaaf om een kledingstuk een tweede leven te geven. Je hebt geen idee wat deze kleren allemaal hebben meegemaakt. Misschien dat een meisje in deze jurk haar eerste kus heeft gekregen.’ Ze pakt een bloemenjurk van een rek. ‘Of misschien’ – opgewonden trekt ze een overhemd tevoorschijn – ‘dat iemand hierin ooit zijn droombaan heeft gescoord. Al deze kledingstukken’ – ze maakt een weids gebaar langs de rekken – ‘hebben hun eigen verhaal, en misschien dat ook ik er eentje aanheb als er iets belangrijks gebeurt in mijn leven.’

Nonchalant, alsof ze niet mijn hele perspectief heeft veranderd, draait ze zich om en winkelt verder. Ik kijk naar mijn eigen outfit – zwarte wollen jas, zwarte maatbroek en zwarte Louboutins – en besef dat ik zojuist nog wat dieper voor haar gevallen ben.

Ik ga achter haar staan en trek haar tegen mijn borst. Terwijl ik haar sproetige wangen met kussen overdek, dein ik heen en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

weer met haar in mijn armen. ‘Je bent me er eentje, lieve Stevie.’

‘Weet ik.’ Ze vlijt zich tegen me aan. ‘Ik ben de beste die er is.’

Mijn lichaam schokt van mijn ingehouden gelach. Ik leun met mijn kin op haar schouder en houd haar met één arm tegen me aan gedrukt terwijl mijn andere hand afwezig over Rosies kop krabbelt.

‘Jij moet ook iets uitzoeken,’ herinnert ze me, met haar hoofd alweer in het rek.

‘Fuck, nee, Vee. Met jou mee uit winkelen gaan is één ding, maar zelf iets uit de kringloopwinkel in huis halen gaat me een paar stappen te ver.’

‘Dat zijn de regels. Ik mag vandaag iets voor jou kopen in mijn winkel, en jij koopt iets voor mij in de jouwe.’ Ze draait zich om en kijkt me uitdagend aan.

Ik staar koppig terug.

‘Prima.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Je hoeft heus niet per se iets uit te zoeken, maar dan mag je straks ook niks voor mij kopen.’

Oké, dat is dus volkomen onacceptabel. Ik ben al wekenlang bezig om dit gezamenlijke dagje winkelen te plannen.

‘Prima,’ geef ik me gewonnen. ‘Je mag één ding voor me kopen, en schoenen zijn uitgesloten.’

Schattig giechelend gaat ze op zoek naar iets wat bij me past.

X

Ik doe mijn uiterste best om Stevie niet te laten merken hoe blij ik ben met onze vondst uit de kringloopwinkel. Diep verborgen in een van de rekken hing een oldskool Chicago Devils-windjack uit de jaren negentig. Het is volkomen authentiek en nog steeds in goede staat, en ik kan niet wachten om het naar een van haar broers wedstrijden te dragen zodra we ons samen in het openbaar mogen vertonen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar nu is het mijn beurt om haar mee uit winkelen te nemen. Ik ben al een tijd bezig met de voorbereidingen en heb mijn juwelier zover gekregen dat hij zijn zaak tijdelijk dichtdoet zodat niemand Stevie en mij ziet. Omdat ik de afgelopen jaren zoveel geld bij hem heb uitgegeven, zag hij dat wel zitten.

Dit deel van de stad is dichter bij de plek waar we wonen, dus ik heb Rosie eerst even thuis afgezet. De straten worden hier gedomineerd door chique restaurants, designwinkels en kunstgalerieën. Lewis is een gewild sieradenontwerper met veel beroemde klanten, wat betekent dat hij een onopvallende privé-ingang heeft die we mogen gebruiken.

'Zee, dit is nu al veel te extravagant!'

Ik grinnik meewarig. 'Ken je me niet of zo?'

Zodra we binnen zijn, komt Stevie achter me staan en legt haar hand in de mijne. Aan haar gezicht zie ik dat ze een beetje geïntimideerd is.

'Hoi Lewis.' Ik zwaai terwijl we op de glazen vitrinekasten met zijn werk aflopen.

'EZ, ouwe reus.' Hij geeft me een boks. 'Goed om je te zien. Weten we al waarnaar we vandaag op zoek zijn?'

Als ik me omdraai naar Stevie, zie ik haar blauwgroene ogen nerveus heen en weer dwalen tussen de kasten.

'Heb je al besloten wat je wil, Vee?'

Ze schudt haastig haar hoofd. 'Niks.'

'Dat is tegen de regels,' herinner ik haar. 'Jij hebt in de kringloopwinkel iets voor mij gekocht. En nu mag ik iets voor jou kopen.'

'Zee, ik heb vijftien dollar uitgegeven.'

'En bij mij wordt het iets meer.'

'Ik zal je andere aankoop er vast even bij pakken terwijl jullie bedenken wat jullie willen hebben,' komt Lewis ertussen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Andere aankoop?’

Ik grijns sluw. ‘Ik ga Ella haar eerste ketting geven.’

‘Net zo een als je er zelf hebt?’

‘Iets vergelijkbaars. Kleiner uiteraard, en wat vrouwelijker.’

Stevie is zichtbaar ontroerd.

‘Maar nu weer even over jou.’

‘Echt, Zee, dit is te veel.’

‘We hebben een deal gesloten, weet je nog wel.’ Ik sla mijn arm om haar schouders en trek haar tegen me aan, waarbij mijn lippen fluisterzacht over haar voorhoofd gaan. ‘Jij hebt iets voor mij gekocht, en nu koop ik iets voor jou. Vertel eens wat voor sieraden je het liefst draagt. Dan doen we op dat gebied een upgrade.’

‘Wat voor sieraden ik het liefst draag?’

‘Hm-hm.’

Er verschijnt een sneaky lachje op haar gezicht, maar voordat ze haar mond kan openen voeg ik eraan toe: ‘En mijn hand telt niet.’

Teleurgesteld laat ze haar schouders zakken.

‘Maar even serieus, wat gaan we vandaag upgraden?’

Stevie staart voor zich uit, en ik hoor het bijna knarsen in haar hoofd terwijl ze haar sieradencollectie doorloopt. Haar neusring, haar collectie oorringetjes, de halskettingen waarvan ze er altijd meerdere tegelijk draagt, en tot slot haar…’

‘Ringen,’ besluit ze. ‘Het mooist vind ik mijn ringen.’

Die indruk had ik al, wat de reden is waarom ik haar wilde meenemen naar deze winkel in plaats van gewoon zelf iets voor haar te kopen. Ik wist dat we haar ringmaat zouden moeten opnemen.

Ze pakt mijn hand en houdt hem kritisch voor haar gezicht. ‘En deze gaan we ook upgraden, toch?’ vraagt ze met een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

knikje naar de geleende gouden ring die ik al om mijn pink heb sinds de dag dat ze me een kans besloot te geven.

Dat heb ik inderdaad overwogen, met name omdat de ring een beetje gekrast en verkleurd is en groene aanslag op mijn vinger achterlaat als ik hem afdoe bij het hockeyen, wat ook gelijk het enige moment is dat ik hem afdoe. Maar het is uitgesloten om hem te vervangen. Na vandaag mag Stevie dan twee handen vol vierentwintig-karaats goud hebben, maar dit versleten prul van vijf dollar hoort bij haar – en daarom bij mij.

'Nah.' Ik breng onze verstrengelde vingers naar mijn mond en bedek de hare met kussen. 'Deze blijft.'

Stevies ogen worden groot van opwinding als Lewis haar maat opneemt en een nieuw setje ringen voor haar samenstelt. Om sommige vingers komen er twee, om andere maar één. En zodra tot haar door begint te dringen dat ze deze niet om de paar maanden hoeft te vervangen, zoals haar oude ringen, wordt ze steeds specifieker over wat ze wil.

'En de duim?' vraagt Lewis.

Dat ik Stevies duimring heb ingepikt was vooral omdat ik iets van haar wilde hebben, maar ook omdat ze er altijd zo zenuwachtig aan zat te draaien – misschien dat ik onbewust hoopte dat ze zonder die ring minder nerveus zou worden. Dat haar zelfvertrouwen het zou overnemen.

'Geen duimring,' zegt ze vastbesloten.

Met een trotse glimlach kijk ik mee over haar schouder, en ondertussen rust mijn hand losjes op haar heup.

'Bedankt,' fluistert ze als Lewis wegloopt om nog wat aanpassingen te doen. 'Maar ik ben bang dat je een monster gecreëerd hebt.' Stevie steekt haar hand op om haar gloednieuwe designersieraden te showen. 'Een monster met een dure smaak.'

'Mijn favoriete soort.' Ik overdek haar hals en schouder met kussen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is leuk om Stevie in verleiding te brengen met luxe, maar laten we wel wezen: in haar hart zal ze altijd de kringloopwinkelende, vrijwilligerswerk doende, baggy spijkerbroeken en vieze Air Force-sneakers dragende meid blijven door wie ik volkomen geobsedeerd ben.

X.

'Jij mag eerst,' zeg ik op een blok afstand van mijn huis. Om een of andere reden wemelt het hier vandaag van de mensen, en verderop staat de stoep helemaal vol.

'Ik wou dat jullie een achteringang hadden.'

Ik geef een kneepje in haar billen voordat ze wegloopt. 'Niks aan de hand. De portier weet wie je bent.'

Vanaf een afstandje kijk ik toe hoe Stevie met haar hoofd naar beneden richting de entree wandelt. Zonder problemen glipt ze tussen de menigte door, en de portier houdt de groten glazen lobbydeur open om haar binnen te laten.

Een minuut later, zodat niemand ons met elkaar in verband kan brengen, baan ook ik me een weg door de massa lichamen. Ik steek mijn handen in mijn zakken, kijk naar de grond en houd mijn dikke winterkleding als een pantser om me heen getrokken.

Niet dat het veel verschil maakt.

'EZ!'

'Evan Zanders!'

'Ik wíst dat hij hier woonde!' roept iemand terwijl de mensen zich vlak voor mijn eigen huis om me heen verdringen.

'Mag ik een handtekening?' smeekt iemand anders, en ik doe mijn best om er onderweg naar binnen zo veel mogelijk te zetten.

De afgelopen maanden heb ik geprobeerd mijn bad-boy-imago en mijn echte leven van elkaar te scheiden. Als Chicago verwacht dat ik me op het ijs misdraag en mijn jongens bescherm, speel ik die rol met alle plezier. Maar nu ik een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

relatie heb en eraan begin te wennen dat Stevie me leuk vindt zoals ik ben, krijg ik ook steeds meer zin om tegenover de rest van de wereld die versie van mezelf te zijn. En ik hoop op die manier alsnog een nieuw contract te krijgen bij het enige team waarvoor ik wil spelen.

Over mijn schouder zwaai ik nog even naar de menigte terwijl de portier me binnenlaat.

'Het wordt hier elke dag drukker,' zegt hij. 'Hoe verder het seizoen vordert, en hoe hoger jullie in het klassement komen, hoe meer aandacht de mensen van u willen, of niet soms, meneer Zanders?'

'Normaal geniet ik van dit soort shit, maar dit seizoen wat minder.' Mijn ogen gaan naar de glazen deur, waarachter de fans staan te wijzen en te zwaaien alsof ik een dier in een dierentuin ben. Voor het eerst in mijn carrière wou ik dat iedereen me gewoon met rust liet.

'Mevrouw Shay is al boven.'

Ik geef dankbaar een klopje op zijn schouder voordat ik in de privélift naar mijn verdieping stap.

X

'Zee, je mag me niet meer zo volproppen.' Stevie rekt zich uit op de bank en zoekt een gemakkelijke houding. 'Straks past mijn broek niet meer. Shit, straks past jouw broek niet eens meer.'

Ze heeft een punt. Hoewel ik dagelijks een work-out doe en meer calorieën verbrand dan de gemiddelde persoon, laten Stevie en ik bijna elke avond eten bezorgen, en ik vind het fucking heerlijk om haar te zien genieten terwijl we onze favoriete vette hap naar binnen werken. Veel andere opties zijn er ook niet, want ik kan voor geen meter koken, en we verblijven als we op reis zijn elke nacht in hotels.

'Maar ik vind het juist zo leuk om je vol te proppen.' Ik kom bij haar zitten en gebaar dat ze haar hoofd moet optillen, waarop ze haar kastanjebruine krullen over mijn schoot drapeert. Rosie komt er ook bij. Ze springt aan mijn andere

Browse more books at https://gyannidhi.com/

kant op de bank en rolt zich lekker op met haar grote kop eveneens op mijn schoot.

'Ik kan niet eens meer aan eten denken,' kreunt Stevie. 'Maar als ik dat wel kon, zou ik zeggen dat we hoognodig die pizzeria op 28th Street eens moeten proberen, en dan die nieuwe taco-stand die elke dinsdag op de pier staat. En daarna moeten we naar dat Indiase restaurant dat binnenkort bij het stadion opent.'

Daar moet ik zo hard om lachen dat Stevie en Rosie door elkaar geschud worden op mijn schoot. 'Maak maar een lijstje.' Ik haal mijn telefoon van de vergrendeling en geef hem aan haar. 'Laten we alle eettentjes die we willen proberen in de notitie-app zetten.'

Stevie ziet het meteen zitten. Ze pakt de telefoon aan om een nieuw mapje te maken in de app, maar dan komen haar duimen tot stilstand boven het scherm. 'Wat is dit?' Ze scrolt naar beneden door de lijst met steden die we voor de NHL bezoeken.

Ik houd niet van liegen, vooral niet tegenover Stevie, dus daar begin ik ook niet aan. 'Ik hield vroeger een lijst bij van al mijn scharrels in andere steden. Als ik daar dan weer kwam, en een van hen stuurde een berichtje, wist ik tenminste wie het was.'

Stevie is even stil en reageert dan precies zoals ik verwacht had: mijn vriendin krijgt spontaan een lachstuip naast me op de bank. 'Je maakt een grapje!' giert ze. 'O god, dit is belachelijk en geweldig tegelijk. Zee, je was echt een ordinair klein slettebakje.'

'Klein,' puf ik verontwaardigd. 'Er is niets klein aan mij, lieverd.'

'Nou, in elk geval hield je je administratie op orde terwijl je aan het rondneuken was.' Ze veegt de tranen uit haar ooghoeken. 'Mag ik het lezen?'

'Ja hoor.' Ik haal mijn schouders op.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Stevie scrolt door het lijstje steden met een geamuseerde grijns op haar gezicht. ‘Ha, Nashville. Dat wordt vast een hele waslijst.’ Ze opent het mapje dat bij haar geboortestad hoort. Ik kijk toe terwijl ze haar blauwgroene ogen verward tot spleetjes knijpt en haar mond een stukje opent. De geamuseerde uitdrukking verandert op slag in een ontroerde.

‘Je mag het zelfs hardop voorlezen, Vee.’

Ze slikt. ‘Stevie. Krullend haar, geweldige kont. Wil niet met me naar bed, maar ik hoop dat ze van gedachten verandert.’

Daarna opent ze het Denver-mapje. ‘Stevie. Grote mond. Houdt van basketbal en eet graag hamburgers.’

Dan is Washington DC aan de beurt. ‘Stevie,’ gaat ze verder. ‘Nog nooit zulke goeie seks gehad.’

Ze scrolt door naar Calgary. ‘Stevie. Heb haar mijn hotelkamer binnengesmokkeld om de hele nacht samen films te kijken.’

San Jose. ‘Stevie. Fantastische pijpbeurt in de douche. Droeg in bed mijn T-shirt.’

Vancouver. ‘Stevie. Kwam bij mijn wedstrijd kijken. Ik geniet van haar gezelschap.’

Uiteindelijk kijkt ze naar me op. ‘Wat is dit allemaal?’

‘Dat zei ik al. Het is een lijst van mijn scharrels in andere steden. Hij ziet er anders uit dan vroeger, maar het principe is hetzelfde.’

Ze buigt zich weer over het schermpje en opent de mappen van Los Angeles en Seattle, die allebei nog leeg zijn. ‘Hier staat niks.’

‘Omdat we daar nog niet geweest zijn.’

Ze laat de telefoon op haar buik vallen en slaat haar armen voor haar gezicht om zich te verstoppen. ‘Jezus. Besta jij echt? Ik denk dat ik al je vieze geheimpjes heb gevonden, en dan blijkt het alleen maar ontzettend schattig.’ Ze kijkt op met ogen die een beetje glanzen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Jij bent mijn eerste keuze, Vee. Mijn enige keuze.’ Ik veeg de krullen uit haar sproetige gezicht. ‘Of we het nou over Chicago hebben of welke andere stad dan ook: je bent de enige voor me.’

Ze veert op, trekt me naar zich toe en drukt haar warme lippen op de mijne. Terwijl ze zich tegen mijn schouder nestelt, overdek ik haar wang en slaap met een spoor van kusjes. Mijn arm glijdt om haar heen terwijl ik met mijn andere hand de slapende Rosie blijf aaien.

‘Ik ben geobsedeerd door je, Zee.’

‘Wat toevallig, dat ben ik zelf ook.’

Nadat ik Stevie een paar minuten over haar zij heb gestreeld, voel ik haar zwaarder worden in mijn armen. Ze is aan het indommelen. Met mijn hoofd tegen het hare kan ik alleen maar een overweldigende dankbaarheid voelen. In mijn stoutste dromen had ik niet gedacht dat ik zoiets ooit zou hebben. Dat ik me veilig genoeg zou voelen om helemaal mezelf te zijn, zoals bij dit meisje. Bij haar mag ik bot en eerlijk zijn, zonder me in te houden, en ze veroordeelt me nooit.

Ik had nooit gedacht dat ik een eigen gezin zou hebben, maar nu er aan mijn ene kant een dobermann tegen me aan ligt die al snel mijn onafscheidelijke maatje is geworden en aan de andere kant een slapende stewardess met krullend haar, kun je volgens mij wel stellen dat ik deel uitmaak van een gezinnetje.

En terwijl ik dat tot me door laat dringen, herinner ik me ineens dat ik vroeger al eens deel héb uitgemaakt van een gezin.

Een gezin dat ik mis.

‘Vee?’ fluister ik, want ik weet niet zeker of ze nog wakker is.

Ze gaat anders liggen, slaat haar amen om mijn nek en nestelt zich tegen mijn borstkas aan. ‘Hm-hm.’

Na een korte aarzeling gooi ik het er maar gewoon uit: ‘Ik mis mijn vader.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Even verroert ze geen spier, en dan houdt ze me nog wat steviger vast. ‘Dat moet je tegen hem zeggen.’

‘Ja?’

‘Ja.’ Stevie pakt mijn telefoon van de bank en drukt hem in mijn hand. ‘Als je iemand mist, moet je dat zeggen.’ Ze spreidt haar krullende haar weer uit over mijn schoot en sluit haar ogen. ‘En als hij iets terugzegt wat je niet bevalt, mag je een bak ijs kopen zodat we ons er samen over kunnen beklagen.’

Ik grinnik, en mijn duim aarzelt boven mijn vaders naam in mijn lijstje contactpersonen. De laatste keer dat we elkaar een berichtje hebben gestuurd was toen hij met kerst liet weten dat zijn vliegtuig geland was. Nog steeds voel ik diep in mijn binnenste woede, maar die is niet meer op mijn vader gericht. Alleen op mijn moeder. Tuurlijk, het frustreert me dat hij bepaalde keuzes heeft gemaakt, maar de echte boosheid is vervlogen.

En er is heimwee voor in de plaats gekomen.

Heimwee naar de relatie die we vroeger hadden, een die in mijn ogen niet meer te herstellen viel. Maar de laatste tijd voelt het alsof ik misschien gewoon eerlijk kan zeggen dat ik hem nodig heb. Misschien heeft hij mij ook wel nodig.

Zonder nog te aarzelen typ ik mijn berichtje.

Een dan delete ik het weer. Het is te lang en ingewikkeld. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik weet niet hoe ik alles onder woorden moet brengen wat ik de afgelopen twaalf jaar gevoeld heb.

En dus doe ik dat niet.

In plaats daarvan laat ik hem weten wat ik nu voel.

EVAN: Ik mis je.

Ik had verwacht dat er een last van mijn schouders zou vallen, maar zodra ik drie grijze stipjes over het scherm zie dansen, is het alsof mijn longen worden dichtgesnoerd.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

PAP: Ik mis jou ook, Evan. Ik weet dat je een hoop tegen me te zeggen hebt, en zodra je er klaar voor bent, zal ik naar je luisteren.

Met een diepe beverige zucht laat ik mijn hoofd op de rugleuning van de bank zakken, maar dan trilt mijn telefoon nog een keer.

PAP: Ik hou van je.

Tranen branden in mijn ogen bij het lezen van die vier woordjes. Woordjes die hij en ik al twaalf jaar niet tegen elkaar hebben gezegd. Ik probeer me groot te houden, maar uiteindelijk verkrampt mijn hele lichaam in een grote stille snik. Pas nu besef ik hoe hard ik het nodig heb gehad om dit van hem te horen.

Ik wil iets terugsturen, maar daar ben ik nog niet klaar voor. Bovendien is mijn blik zo troebel van de tranen dat het niet eens zou lukken. In plaats daarvan leg ik de telefoon op het koffietafeltje en doe met mijn hoofd op de leuning een poging om mijn ademhaling in bedwang te krijgen, zodat ik Stevie niet wakker maak. Met mijn duim en wijsvinger knijp ik in mijn neusbrug, en ik sluit mijn ogen om de tranen tegen te houden.

Stevie pakt mijn andere hand, verstrengelt haar vingers met de mijne en drukt ze tegen haar wang. ‘Ik ben zo trots op je,’ fluistert ze. Haar ogen blijven gesloten zodat ik een moment voor mezelf heb.

Het is alsof de woede en haat die ik de afgelopen jaren heb meegezeuld ineens stukken minder zwaar op me drukken. Terwijl ik een paar keer diep ademhaal om tot mezelf te komen, heb ik de vreemde gewaarwording dat de angst uit mijn lichaam wegvloeit en plaatsmaakt voor kalmte. Mijn blik gaat naar de schoonheid op mijn schoot, mijn wilde meid met haar hart van goud, die me de moed geeft om mijn eigen hart te openen. Ik draai aan een van haar nieuwe ringen en zie dat echt goud en haar lichtbruine huid prachtig bij elkaar passen.

‘Bedankt nog voor mijn sieraden,’ mompelt ze.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik strijk de krulletjes uit haar gezicht en speel er gedachteloos mee terwijl ik met mijn andere hand over Rosies buik kriebel. ‘Graag gedaan, Vee. Bedankt dat je mijn vriendin bent.’

Grinnikend draait ze zich op haar zij. ‘Daarvoor hoef je me niet te bedanken. Het is de beste beslissing die ik ooit heb genomen.’

Stevie begint alweer in te dommelen, en ik aai met mijn duim over haar jukbeen.

‘Bedankt dat je voor me kiest,’ zegt ze met een zware stem.

Haar wimpers trillen als ik opnieuw over haar gezicht streel. Haar volle lippen zijn half geopend, en haar sproetige wangen zouden niet schattiger kunnen zijn.

‘De beste beslissing die ik ooit heb genomen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

35

Stevie

‘Heb je al een beetje door hoe ijshockey werkt nu je een aantal wedstrijden hebt bijgewoond?’ Logan is daarnet over de tribune naar beneden gelopen om bij het ijs met Maddison te praten en komt weer naast me zitten op onze rij.

‘Ik geloof het wel.’ Mijn hoofd schiet alle kanten op om te overzien wat er in het United Center-stadion gebeurt. Ik kom al weken naar Zanders’ wedstrijden, maar het blijft fascinerend om te zien hoe snel ze dit gebouw van een basketbalveld in een ijshockeystadion kunnen veranderen. Ik heb hier gisteravond nog naar Ryans wedstrijd gekeken. ‘De regels snap ik inmiddels grotendeels. En wat het team betreft: jouw man scoort de doelpunten, en de man met wie ik een relatie heb zit op de strafbank wegens wangedrag.’

Ze grinnikt. ‘Volgens mij heb je de essentie begrepen.’

‘Je hoeft me echt niet elke wedstrijd gezelschap te komen houden,’ bied ik aan, want ik wil niet dat het als een verplichting gaat voelen. ‘Ik weet dat ik ver van het ijs zit. Wat puur is omdat ik bezorgd ben dat iemand me ziet.’

‘Ik vind het leuk om bij je te zitten.’ Logan stoot me aan met haar schouder. ‘Eli kan niet zonder ons vaste ritueel voor de wedstrijd, maar daarna richt hij zich voor de volle honderd procent op de sport, en niet op waar ik zit. Ik ben blij dat je hier bent. Dan hoef ik tenminste niet in de familiebox te zitten met de andere WAGS.’

Ik neem een teug bier. ‘WAGS?’

‘*Wives and girlfriends*,’ verheldert ze. ‘Het zijn niet allemaal mijn soort mensen. Sommige zijn prima, maar er zitten er ook een paar bij die duidelijk alleen een relatie met een sporter willen vanwege het geld en de status en zo, dus je bent een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

welkome aanvulling. Ik heb hard iemand nodig om mee te praten tijdens teamevenementen.'

Ik kijk haar aan met een mistroostig glimlachje.

'Zodra je daarnaartoe kan, bedoel ik. Als jullie gewoon open over jullie relatie kunnen zijn en het niet meer geheim hoeven te houden.'

Ik heb werkelijk geen idee wanneer het zover zal komen en hoe mijn toekomst met Zanders eruitziet, dus ik heb besloten me niet te veel zorgen te maken en gewoon van de mooie momenten te genieten. En op dit moment mag ik toekijken terwijl de geilste vent ooit doet wat hij het allerbeste kan.

'Het is mooi om te zien dat jij en Zanders zo gelukkig zijn samen,' vervolgt Logan zachtjes. 'Ik ben dol op hem, en ik ben blij dat je doorhebt hoe hij echt in elkaar zit. Dat is soms knap moeilijk door alle aandacht voor zijn media-imago.'

Ik houd mijn blik op de enorme verdediger gevestigd, die met zijn warming-up bezig is. Ondanks zijn formaat glijdt hij licht en soepel over het ijs. 'Nou ja, nu ik zoveel tijd met hem doorbreng, valt moeilijk over het hoofd te zien hoe fantastisch hij is. Dat is het irritante aan hem. Hij moest zich alleen even mijn hart binnenwurmen, hè?'

Zanders schaatst langs het plexiglas aan de rand van de baan en krijgt door dat ik vol bewondering naar hem zit te staren. Zelfs vanaf hier is duidelijk zichtbaar dat er een glimlachje op zijn gezicht verschijnt.

'Ik heb hem nog nooit zo gezien,' stelt Logan vast. Ze fluistert bijna, maar toch hoor ik aan haar stem hoe trots ze is.

Zanders pakt het nummer 11 op zijn sporttrui vast en schudt ermee, en ik doe hetzelfde met de trui die ik aanheb. Hij staart me aan met die megawattglimlach van hem. Althans, tot Maddison achter hem opduikt en hem een tik tegen zijn helm geeft, waarschijnlijk omdat Zanders al net zo'n softie begint te worden als hijzelf.

'Geen Ella vandaag?' vraag ik aan Logan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ze rent hier ergens rond. Eli’s ouders zijn in de stad, en zij letten op haar. Je zal ze vanavond ook wel ontmoeten. Het zijn schatten van mensen.’

‘Je hoefde echt niet speciaal voor ons je verjaardagsplannen te veranderen, weet je.’

Logan wuift het weg. ‘Een kleine moeite. Ik vind het geweldig om je erbij te hebben.’

Ik knijp mijn lippen op elkaar om de onnozele grijns te verbergen die ik voel opkomen. Voor het eerst in mijn leven heb ik vrienden die me leuk vinden om wie ik ben, en niet alleen vanwege de achternaam die ik met mijn broer deel.

Het is een fijn gevoel.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

36

Dat Stevie in een trui met mijn naam erop naar mijn wedstrijd zit te kijken roept behoorlijk bezitterige gevoelens bij me op. Afgezien van mijn zus is er nog nooit iemand puur voor mij naar het stadion gekomen. Ik heb geen idee hoe Maddison dit al sinds onze studietijd wedstrijd na wedstrijd klaarspeelt, want dat mijn meisje er is slorpt al mijn aandacht op. Mijn ogen blijven maar naar haar stoel gaan omdat ze er zo geweldig mooi uitziet met haar krullen en haar Raptors-trui, ook al is dat hetzelfde uitzicht waar ik al weken naar kijk. Ik voel me ongelooflijk bevoorrecht. Het is alsof ik constant blijf controleren of ze er echt wel zit.

'Laatste wissel, Rio. Kom op!' roep ik terwijl mijn medeverdediger en ik voor de laatste keer deze middag samen de baan op gaan.

De jongens hebben fantastisch gespeeld en in februari de meeste punten van alle teams in de NHL binnengehaald, een trend die zich in maart lijkt voort te zetten. Maar met de overwinning van vandaag voegen we niet alleen twee punten aan onze score toe; zodra de zoemer het einde van de wedstrijd aankondigt, mogen we als nummer 1 van onze divisie door naar de play-offs, iets wat de Raptors al jaren niet hebben klaargespeeld.

De doelman van het team uit Buffalo is van het ijs gehaald zodat onze tegenstanders een extra aanvaller kunnen inzetten, maar hoe dan ook staan wij twee doelpunten voor met nog een paar seconden op de klok. En zodra Rio de puck in bezit krijgt en hem over het ijs het lege doel in schiet, kunnen we het vieren.

De zoemer klinkt en de jongens springen boven op onze keeper, die de puck er geen enkele keer door heeft gelaten. Het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

United Center vult zich met geschreeuw, gejuich en knallende muziek. We waren al het eerste team in de competitie dat een plek in de play-offs veiligstelde, en nu hebben we ook nog het voordeel dat we gedurende die eindrondes meer thuiswedstrijden dan uitwedstrijden spelen.

Mijn teamgenoten drommen op de bank af, geven de coaches knuffels en boksen met hun handschoenen en verdwijnen door de tunnel naar de kleedkamer. Voordat ik zelf ook de baan kan verlaten, stort Maddison zich op me.

'Zee, gast, klasse!'

Ik sla mijn armen om hem heen. 'Allemachtig, we hebben het geflikt!'

We blijven even staan en kijken om ons heen naar de tribunes, die helemaal vol zitten met rood, zwart en wit.

Toen Maddison vijf jaar geleden bij dit team kwam, hebben we het tot onze missie gemaakt om de teamcultuur te veranderen. We hebben tot nu toe steeds de play-offs weten te bereiken maar het nooit erg lang volgehouden. We hebben goed gepresteerd maar nooit geweldig. Dit jaar zijn we wel geweldig.

En dit jaar maken we serieus kans op de Cup.

X

Zodra ik de voordeur van de familie Maddison openmaak, rent Rosie naar binnen alsof het haar eigen huis is, wat ze bij elk bezoek doet. Ze snuffelt aan de banken en het rondslingerende speelgoed, ongetwijfeld op zoek naar Ella, en uiteindelijk besluit ze haar heil bij Maddison te zoeken.

'Hé man, waar is iedereen?' Ik doe de voordeur achter me dicht.

Maddison veert met MJ op zijn blote borst rond door de keuken, waar hij bezig is om Logans verjaardagsmaal klaar te maken. Hij bukt zich om Rosie de aandacht te geven waar ze zo overduidelijk naar snakt. 'Mijn ouders moesten na de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wedstrijd nog langs kantoor, maar ze zijn hier zo, en mijn broer kan ook elk moment verschijnen.'

Ik pak MJ voorzichtig uit de draagdoek die mijn beste vriend omheeft en zoek een plekje aan het keukeneiland. Rosie is naast Maddison gaan zitten en houdt hem aandachtig in de gaten in de hoop dat hij wat lekkers laat vallen.

'Ik heb Stevie laten weten dat ik onderweg was. Zij kan er ook elk moment zijn.'

'O, ze was hier daarnet al. Ze is gelijk toen we terugkwamen van de wedstrijd samen met Logan en Ella vertrokken om hun nagels te laten doen.'

'Wat, echt? Ze is in haar eentje gekomen?'

Ik had verwacht dat Stevie het eng zou vinden om hier zonder mij aan te kloppen, want uiteraard wemelt het vanavond van de vrienden en familieleden van Logan. Maar eigenlijk vind ik het alleen maar geweldig dat ze zich genoeg op haar gemak voelt om zoiets te doen, vooral als het om mijn mensen gaat.

Maddison staart me over het keukeneiland heen aan.

'Wat?' vraag ik.

'Je hebt toch wel in de gaten dat zij en Logan al weken naast elkaar zitten bij onze thuiswedstrijden, hè? Het zijn vriendinnen. En, Zee, het spijt me dit te moeten zeggen, maar de laatste tijd heeft Ella het vaker over Stevie dan over jou.'

'Je liegt.'

Maddison steekt verontschuldigend zijn handen op. 'Ella vraagt bij elke wedstrijd of Stevie haar haar wil doen, en je vriendin laat mijn dochtertje door de hondenfoto's van SDOC scrollen. Veel succes als je dat wil overtreffen, vriend.'

Oké, ik ben blij dat mijn mensen Stevie mogen, maar het is ook weer niet nodig dat ze haar leuker gaan vinden dan mij.

Met MJ in mijn ene arm trek ik mijn telefoon tevoorschijn om Stevie een berichtje te sturen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ZEE: Ik hoor dat mijn nichtje jou leuker vindt dan mij. Dit bevalt me niks, lieverd.

STEVIE: Niet mijn schuld dat ik veel interessanter ben dan die saaie oom Zee.

ZEE: Saai? Ik zal jou eens wat saais laten zien.

STEVIE: Kan niet wachten.

Met een pijnlijk brede glimlach staar ik naar mijn telefoonscherm.

ZEE: Welke kleur worden je nagels?

STEVIE: Waarom ga je je beste vriend niet even gezelschap houden?

ZEE: Welke kleur?

STEVIE: Wat doet dat ertoe?

ZEE: Omdat ik er straks naar moet kijken als je mijn pik vasthoudt. Dus dan verdien ik ook wat inspraak.

STEVIE: Doe effe normaal.

Via een betaalapp stuur ik Stevie honderd dollar met daarbij de tekst 'Rood graag', maar ze weigert de overdracht onmiddellijk.

STEVIE: Je gaat mooi de kleur van mijn nagels niet bepalen, hoeveel geld je me ook geeft.

Ik stuur hetzelfde bedrag nog een keer.

STEVIE: Hoe duur denk je eigenlijk dat het is om je nagels te laten doen?

ZEE: Ik weet niet, honderd dollar? Rood graag.

STEVIE: Wat jij wil. Maar hiermee kan ik ook die van Ella betalen.

ZEE: Zolang je erbij vertelt dat het een cadeautje van haar favoriete oom is.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

STEVIE: Geen zorgen, ik heb al gezegd dat het van mij komt.

ZEE: Je drijft me tot waanzin. En ik mis je. Opschieten dus.

STEVIE: Dat van die waanzin is wederzijds. En het missen ook. Prachtige wedstrijd trouwens. Ik ben zo trots op je.

ZEE: Bedankt, Vee. Ik kan niet wachten om het met je te vieren.

'Dus,' zegt Maddison, zodat ik mijn aandacht weer op hem richt. 'Heb je Stevie al verteld dat je van haar houdt?' Hij probeert zijn pesterige gegrinnik te onderdrukken, maar dat lukt voor geen meter.

'Niet doen,' waarschuw ik, want ik ben nog niet klaar om over de paar kleine woordjes na te denken waar ik al mijn hele volwassen leven bang voor ben.

'Waar is Lindsey trouwens? Logan zei dat ze niet bij de wedstrijd was.'

'Ik geloof dat haar vlucht vanuit Atlanta flinke vertraging had. Ze komt nog steeds, al heb ik gezegd dat het niet per se hoeft. Volgens mij wil ze gewoon graag Stevie ontmoeten. Als het goed is, kan ze elk moment landen.'

'Stevie ontmoeten? Of Stevie bij je wegkapen?'

'Waarschijnlijk van allebei een beetje.'

Ik help Maddison met koken, en als ik 'helpen' zeg, bedoel ik dat ik zijn zoontje vasthoud zodat hij de lasagne op tijd in de oven kan krijgen voordat Logans gasten arriveren. De eerste die voor de deur staat is de nanny, al is dat eigenlijk gewoon een van hun beste vrienden van de universiteit die ze betalen zodat hij in hetzelfde gebouw kan wonen om wanneer nodig met de kinderen te helpen. Daarna volgen Maddisons ouders en broer, en dan Logans beste vriendin van de universiteit.

'Oom Zee!' Ella springt het appartement binnen en rent recht op me af. 'Ik heb geel!' Ze houdt haar handjes omhoog om te laten zien dat haar nageltjes in de kleur van zonlicht gelakt zijn, met gouden glitter erop.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wauw, wat mooi, EJ.’ Ik pak mijn nichtje van de grond en zet haar op mijn vrije knie, zodat ze naast haar broertje zit.

‘Van Stevie gekregen.’

‘O, echt?’ Met een veelbetekenende blik kijk ik naar mijn vriendin, die net is komen binnenlopen met een gezicht alsof er geen wolkje aan de lucht is.

Stevie komt achter mijn kruk staan, steekt haar handen aan weerszijden van mijn lichaam naar voren en wiebelt met haar pasgelakte nagels.

Ze zijn blauw.

Ik geef het eerlijk toe, de kleur past mooi bij haar lichtbruine huid en gouden ringen, maar ze heeft hem gekozen om me te plagen. Dat weet ik zeker.

‘Ella Jo, ik moet even met Stevie praten.’ Ik zet mijn nichtje op de grond en geef MJ door aan zijn moeder. ‘Gefeliciteerd trouwens, Lo.’ In het voorbijgaan geef ik haar een kus op haar wang.

Stevies schattige lach galmt door de gang terwijl ik haar achter me aan sleep. Aan het einde open ik de badkamerdeur en duw haar naar binnen. Als ik erachteraan kom en de deur op slot draai, kijkt ze me aan met een gezicht dat even zelfingenomen als opgewonden is.

‘Wat is dit?’ Ik til haar op het wastafelmeubel en kom tussen haar benen in staan.

‘Wat? Vind je mijn nagels niet mooi?’

‘Hier heb ik niet om gevraagd.’

Stevie giechelt om mijn zogenaamde teleurstelling. ‘En ik heb niet om jouw input gevraagd. Trouwens, denk je echt dat de kleur van mijn nagels bepaalt of je wel of niet geniet van mijn hand om je pik?’ Ze strekt haar vingers uit en kijkt er bewonderend naar. ‘Volgens mij ziet het er ook hartstikke goed uit met blauw.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Me strak in de ogen kijkend maakt ze het haakje van mijn broek los en trekt mijn rits omlaag. Ze gaat wat rechter op zitten en komt met haar mond op de mijne af, maar mijn lippen vallen open zodra haar vingers mijn lul vinden. Terwijl Stevie hem tevoorschijn trekt, gaat ze met haar tong over mijn onderlip.

'Ik weet niet, Zee. Ik vind blauw best leuk staan. Wat jij?' Ze geeft een rukje aan mijn pik, wat ervoor zorgt dat al het bloed in mijn lichaam gelijk die kant op stroomt.

Als ik naar beneden kijk, ben ik in één klap gehypnotiseerd door het ritme dat haar gebruinde vingers, gouden ringen en hemelsblauwe nagels vinden.

'Mmm,' kreun ik. 'Ja… ja, blauw is ook leuk.'

Grinnikend blijft ze me aftrekken, en ondertussen gaan haar lippen over het gevoelige plekje vlak onder mijn oor. Ik zet mijn handpalmen tegen de spiegel om steun te zoeken. Mijn hoofd valt op haar schouder, en ik krom mijn onderlichaam naar voren en beweeg schokkerig mee met haar vuist.

'Gefeliciteerd met je wedstrijd,' fluistert ze tussen de kussen in mijn nek door.

'Niet ophouden,' smeek ik. 'Fuck, Vee, je voelt zo goed.'

Mijn borst gaat als een gek op en neer, zodat de spiegel beslaat van mijn gehijg. Fuck, ze voelt inderdaad goed, en dit ritme is perfect. Ze slaat haar benen om me heen, drukt haar hielen in mijn billen en legt haar vrije hand om mijn achterhoofd.

'Blauw is veel mooier dan rood,' zegt ze. Haar hand beweegt gestaag verder, en er ontsnapt een hongerig kreuntje uit mijn keel. Ze trekt haar knieën op en drukt zich tegen me aan om het schrijnende verlangen tussen haar benen te stillen. Haar rug kromt zich zodat haar tieten tegen mijn borst gedrukt worden.

'Ik ga je zo ontzettend hard neuken zodra we thuis zijn. Als ik met je klaar ben, kun je niet eens meer praten, laat staan me vertellen welke kleur je nagels hebben.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik voel mezelf pulseren in haar hand, klaar om te…

‘Hoi Linds!’ hoor ik Logan roepen op de gang. Stevie verstijft en blijft doodstil op het wastafelmeubel zitten.

‘Dit meen je niet,’ kreun ik met mijn hoofd op haar schouder.

‘We moeten hier weg.’ Met grote ogen laat Stevie me los.

Ik kijk naar mijn erectie en kan het wel uitschreeuwen, zo sterk is mijn behoefte om de opgebouwde spanning te ontladen. Natuurlijk moet mijn zus uitgerekend op dit moment haar entree maken. Die blauwe nagels van Stevie zijn best toepasselijk, want het is dezelfde kleur als mijn ballen nu hebben.

‘Zee, straks ziet je zus ons nog samen de badkamer uit komen,’ fluistert Stevie paniekerig. ‘Zo hoort onze eerste ontmoeting niet te gaan.’

‘Relax.’ Ik haal mijn hand door haar haren. ‘Ze vindt je volgens mij nog tien keer cooler als ze je betrapt terwijl je me aftrekt in de badkamer.’

‘Hou op.’ Met haar vlakke hand geeft ze een pets tegen mijn borst, en ze laat zich op de grond zakken, strijkt haar shirt glad en veegt langs haar lippen. ‘Zie ik er een beetje presentabel uit?’

Ik neem haar gezicht in mijn handen en leg mijn voorhoofd tegen het hare. ‘Je ziet er fucking perfect uit, Vee. Zoals altijd. Maak je geen zorgen over Lindsey. Ze mag je nu al.’ Met een kus probeer ik haar wat te kalmeren.

Mezelf kalmeer ik daar trouwens absoluut niet mee. Het is nog een hele uitdaging om die keiharde stijve weer terug te krijgen in mijn broek. Met een gebaar omlaag zeg ik: ‘Maar hier zul je straks echt iets aan moeten doen.’

Ze wrijft met haar handpalm over de stof, wat zo intens voelt dat ik ervan moet sissen. ‘Afgesproken.’ Na een kusje om het af te leren verdwijnt ze als eerste de badkamer uit.

Ik neem een paar tellen de tijd om de situatie in mijn broek iets meer tot bedaren te brengen en volg haar.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Godskolere, het zal een keer niet zo zijn,’ is het eerste wat Lindsey zegt als ik de gang in stap. Ze staat bij de voordeur met haar rolkoffer naast zich.

‘Hé Linds.’ Ik loop achter Stevie aan en leg mijn hand op haar onderrug. ‘Dit is mijn vriendin…’

‘Stevie!’ roept Lindsey, die zich op haar stort en haar met verpletterende kracht omhelst. ‘Ik ben zo blij dat ik je eindelijk ontmoet. Je hebt geen idee.’

‘Ook leuk om jou te ontmoeten,’ lacht ze.

Van een afstandje slaan Maddison en Logan het tafereel met een samenzweerderige glimlach gade.

Ik krab aan mijn achterhoofd en zwaai met mijn handen om de aandacht van mijn zus te trekken. ‘Hé, ik ben er ook nog.’

‘Cool,’ zegt Stevie alleen maar.

‘Te gek,’ beaamt Lindsey.

Mijn zus houdt Stevie nog een paar tellen vast, en dan kijkt ze eindelijk met rollende ogen naar me op. ‘Jezus. Altijd weer die aandachttrekkerij.’ Ook ik krijg een knuffel, al duurt de mijne hoogstens twee seconden. Vervolgens steekt ze haar arm door die van Stevie en sleept haar mee. ‘Zet jij mijn koffer even weg, Ev?’ roept ze over haar schouder.

Samen met mijn twee beste vrienden kijk ik toe hoe Stevie gekidnapt wordt door mijn zus. Ze gaan op de bank zitten en zijn onmiddellijk diep in gesprek over god weet wat.

‘Ik begrijp dat iedereen mijn vriendin leuker vindt dan mij? Is dat hoe het werkt?’

‘Ja,’ antwoordt Logan zonder enige aarzeling.

‘Welkom bij de club, man,’ voegt Maddison eraan toe met een klopje op mijn schouder, waarna hij Lindseys koffer oppakt om hem weg te zetten.

X

Browse more books at https://gyannidhi.com/

We hebben het avondeten en de verjaardagstaart achter de rug, en ik sta samen met Logan en Maddison op te ruimen in de keuken. Door de combo Ella en Lindsey heb ik Stevie de hele avond nauwelijks gezien. Steeds weer kwamen ze haar wegkapen.

Maar eigenlijk ben ik alleen maar blij dat al mijn favoriete mensen het zo goed met haar kunnen vinden. Ze is zo bijzonder, lief en hilarisch, en de enige reden dat ze dat zelf niet doorheeft is dat ze veel te lang met types is omgegaan die alleen maar in haar geïnteresseerd waren vanwege haar broer. En dan is er haar moeder nog, die haar altijd het gevoel heeft gegeven dat ze niet goed genoeg is. Maar hier, bij deze mensen die ik tot mijn familie reken, is ze goed zoals ze is. Hier wordt ze met open armen ontvangen.

Ik sla mijn arm om de jarige job heen. ‘Bedankt dat je zo goed bent met Stevie. Ze heeft weinig echte vrienden in haar leven gehad, dus het betekent veel voor haar.’

Logan vlijt haar hoofd tegen me aan. ‘Daar snap ik nou echt niks van, want iedereen hier is helemaal weg van haar.’

‘Ja, volgens mij kwam het vooral doordat ze niet voor zichzelf opkwam als iemand haar gebruikte om dichter bij haar broer te komen. Maar ze begint het te leren.’ Met een bewonderende blik kijk ik naar mijn vriendin, die met Lindsey in de woonkamer zit.

‘Zee.’ Logan geeft me zachtjes een por. ‘Ze is geweldig. En bovendien: dankzij haar mag jij jezelf ook, en daarvoor ben ik haar ontzettend dankbaar.’

Mijn vriendin en mijn zus zitten gezellig samen op de grond te praten, Lindsey met een glas wijn en Stevie met een biertje. Rosie ligt op de bank te maffen naast Ella, die in een suikercoma verkeert vanwege de chocoladetaart. Haar gezicht zit nog steeds onder de bruine smurrie.

‘Waar hebben jullie het over?’ Ik loop de woonkamer in, ga op de bank zitten en trek zachtjes aan Stevies hand in de hoop

Browse more books at https://gyannidhi.com/

dat ze erbij komt zitten. Ze klimt bij me op schoot, vouwt haar voeten onder mijn been en biedt me een slok bier aan.

‘Stevie probeert me zover te krijgen dat ik een hond adopteer,’ legt mijn zus uit.

Mijn vriendin glimlacht breed en bepaald niet onschuldig.

‘O ja? En lukt dat een beetje?’

‘Ze wil me morgen meenemen naar Senior Dogs of Chicago.’

Hoewel Stevie alleen maar ondeugend giechelt, weet ik precies wat ze van plan is.

‘Dan hoop ik dat je klaar bent om een hond mee terug te nemen naar Atlanta, want ik was na één bezoekje gelijk verkocht.’ Ik gebaar naar de dobermann die op haar rug naast mijn nichtje ligt te slapen.

‘Ik zou het helemaal zien zitten als ik vaker thuis was, maar tegenwoordig woon ik zo ongeveer op kantoor. Stevie, hoeveel heb je er zelf?’

Haar sproetige wangen worden een paar tinten donkerder. ‘O, zelf heb ik geen honden. Ik woon bij mijn broer, en hij is allergisch. Maar als vrijwilliger op het asiel kan ik daar de honden elke dag vertroetelen, dus dat maakt een hoop goed.’

Ik trek haar tegen me aan. ‘En trouwens, Vee logeert praktisch elke nacht bij mij, dus Rosie is net zo goed van haar.’

Stevie negeert het en schudt haar hoofd. ‘Ik kan ermee leven dat ik zelf geen hond heb,’ zegt ze tegen mijn zus. ‘Zolang ik al de honden uit het asiel aan een liefdevol thuis kan helpen, is het oké dat het niet bij mij is.’

Ik zweer je: bij elk woord dat uit de mond van die meid komt val ik dieper en dieper voor haar. Ze is zo’n bijzonder mengsel van hard en zacht, onzeker en stoer, dapper en verlegen. Maar ondanks die twee verschillende kanten van haar persoonlijkheid is haar hart altijd teder en open.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ev, wat de media de laatste tijd schrijven is echt niet normaal,’ brengt Lindsey het gesprek op een ander onderwerp.

Stevie kijkt ineens alle kanten op behalve naar mijn zus en mij, en ik voel haar lichaam op mijn schoot verstijven.

Met één hand wrijf ik geruststellend over haar rug. ‘Ze blazen alles gewoon op omdat ik niet meer in het uitgaansleven of met een vrouw word gespot.’

Stevie gaat ongemakkelijk verzitten. Dit is een onderwerp waar ze de laatste tijd een beetje mee worstelt. Ik kan het wel hebben dat mensen me afkraken, maar zij vindt het moeilijk om al die leugens te lezen, ook al hebben we afgesproken dat we het spelletje blijven meespelen tot mijn contract verlengd wordt.

‘Heb je dat artikel gisteren gezien? Dat je tegenwoordig niet meer feest omdat je een geheime liefdesbaby zou hebben?’ Lindsey gooit lachend haar hoofd in haar nek.

‘Ik heb ook een baby,’ zeg ik, en ik aai over Rosies buik. ‘Alleen geen geheime.’

Ik had gehoopt dat er bij Stevie op zijn minst een glimlachje af had gekund, maar nee. Met mijn arm om haar heup trek ik haar wat dichter tegen me aan.

‘Het is echt kut de laatste tijd,’ geef ik toe. ‘Ik moet mijn relatie verborgen houden, ik word constant door Rich achter de vodden gezeten over mijn imago, en op de stoep voor mijn gebouw staan met de dag meer fans, waardoor het best moeilijk is geworden om Stevie ongezien naar binnen te krijgen als ze de straat oversteekt.’

‘Jullie zouden gewoon moeten gaan samenwonen,’ zegt Lindsey nonchalant.

Stevie verslikt zich in haar bier en krijgt een hoestaanval.

Gelukkig willen we allebei graag dat onze relatie zich op een normaal tempo ontwikkelt, ook al lijkt iedereen in onze omgeving te verwachten dat het met de snelheid van het licht gaat.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Lindsey, zou je mijn vriendin niet willen laten stikken?’ Ik buig mijn lippen naar Stevies oor en fluister: ‘Want dat is mijn taak.’

Haar mond valt open, en ze geeft me een tik.

‘Tjemig, ik kan nog steeds niet geloven dat je een vriendin hebt.’ Lindsey schudt haar hoofd. ‘Maar je zal een keer moeten kappen met dat media-gelul, Ev. De fans zijn dol op je, en ze vinden het vast geweldig om te horen dat je zo gelukkig bent. Goed, ze vonden die bad-boy-onzin misschien grappig, maar dat is dan ook alles wat je ze gegeven hebt. Je moet eens laten zien wie je echt bent en ze de kans geven om van díé man te houden.’

‘Dat zeg ik nou ook steeds,’ mompelt Stevie bij zichzelf.

‘En als ze de echte Zee niet leuk vinden, nou, dan slepen we ze godverdomme voor de rechter. Ik ben advocaat, dus dat kan ik.’

Door het grapje van mijn zus ontspannen we ons alle drie een beetje. Zozeer zelfs dat Stevies glimlach ineens terug is van weggeweest.

Ik weet dat Lindsey gelijk heeft. Stevie, Logan en Maddison zeggen allemaal hetzelfde, maar ik word behoorlijk benauwd van het idee om mijn imago zo kort voor het aflopen van mijn contract op zijn kop te zetten. Ik hoef deze bullshit nog maar een paar maanden te verdragen. Zo lang kan ik het nog wel uitzingen.

Ik hoop alleen dat Stevie dat ook kan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

37

Stevie

‘Misschien dat je je mond even dicht kan doen? Of ben je van plan om als we geland zijn de vloer van de galley te dweilen?’

Indy’s stem doet me opschrikken uit mijn gedagdroom, en ik klap haastig mijn kaken op elkaar en veeg voor de zekerheid over mijn mondhoeken.

‘Als hier iemand moet staan kwijlen, ben ik het. Ik ben degene die er alleen maar over kan fantaseren wat er schuilgaat onder al die strakke onderbroeken. Jij hebt het tenminste persoonlijk ervaren.’

Mijn ogen blijven op de rij bij de nooduitgang gevestigd, waar mijn vriendje net met ontbloot bovenlijf zijn pak in het opbergvak stopt. ‘Geloof me, Indy, ik sta juist te kwijlen omdát ik er ervaring mee heb.’

Terwijl de jongens iets gemakkelijks aantrekken voor de vlucht naar Fort Lauderdale, houden Indy en ik ons schuil achter in het vliegtuig.

‘Is hij de beste sekspartner die je ooit gehad hebt, of wat?’

‘O, zeker weten. De rest komt niet eens in de buurt.’

‘Vuile bofkont.’

Met een tevreden zucht kijk ik toe hoe Zanders zijn prachtig gebouwde lichaam in zijn joggingbroek hijst. Ook de andere mannen staan zich in het gangpad om te kleden, maar mijn blik schiet als een laserstraal tussen ze door naar de assistent-aanvoerder met de gouden sieraden en zwarte tattoos.

Zanders voelt blijkbaar dat ik naar hem staar, want plotseling draait hij zijn hoofd mijn kant op en kijkt me aan. Zijn gezicht wordt zachter, en er speelt een glimlachje om zijn lippen. Ik kan het niet helpen dat ik verlegen teruggrijns.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Nou ja, tot hij een vinger tegen zijn onderlip legt en hem langzaam en verleidelijk naar beneden trekt over zijn borstkas en zijn buik. Hij blijft me aanstaren met een blik alsof hij een enorme seksbom is, maar het ziet er ontzettend sullig uit. Gelukkig geeft Maddison hem een tik tegen zijn achterhoofd voordat Tara merkt dat hij in zijn onderbroek naar me staat te staren.

'Hoe gaat het met je sinds… je weet wel?'

'Sinds ik mijn appartement binnenliep en de man met wie ik vier jaar een relatie had zijn leuter in een of ander wijf zag rammen?' vraagt Indy. 'Ja. Geweldig. Ik voel me super.'

Ze voelt zich duidelijk allesbehalve super, afgaande op de wallen onder haar ogen en de grauwe kleur van haar normaal zo lekker bruine huid. Bovendien lijkt ze door haar gebrek aan eetlust inmiddels te verzuipen in haar uniform.

Het is alweer een paar weken geleden dat ze Alex betrapt heeft, maar dat is niets vergeleken met al de jaren dat ze van hem gehouden heeft. Je kan niet plannen hoelang het duurt om over een gebroken hart heen te komen, hoe de relatie ook geëindigd mag zijn. Je hart laat iemand niet zomaar los omdat je dat wil.

Maar je hebt er ook niets over te zeggen hoe snel je verknocht aan iemand raakt. Bij mij is het sneller gegaan dan ik voor mogelijk had gehouden. En eerlijk gezegd ook dan ik gehoopt had, maar inmiddels is er geen weg terug meer. Ik ben reddeloos verloren. Ik ga kopje-onder in een zee van gevoelens die me volkomen nieuw zijn, maar op de een of andere manier heb ik geen enkele behoefte om boven te komen en naar lucht te happen.

'Kan ik helpen?' vraag ik mijn collega.

'Ik wil een avondje stappen. Ik wil me bezatten en even twee minuten niet aan die hele rotsituatie denken. Het is misschien niet de gezondste manier om mijn emoties te verwerken' – ze steekt verontschuldigend haar handen op – 'maar in therapie gaan kost veel meer tijd dan een paar shots tequila wegtikken.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik doe mijn best om mijn gezicht in de plooi te houden, maar gelukkig begint Indy zelf als eerste te giechelen. De laatste tijd is ze voornamelijk verdrietig geweest, maar af en toe zie ik een glimp van de grappige, vrolijke vriendin die ik ken.

'Dat lijkt me een uitstekend plan. Laten we het anders gewoon vanavond doen. Ryans team speelt dit weekend in Miami, en waarschijnlijk komen een paar van die jongens onze kant op omdat ze zo dichtbij zitten. Of we kunnen naar hen toe. Is dat oké?'

'Maak je een grapje of zo? Is dat oké? Denk je dat ik ga klagen over de kans om te feesten met een meute basketballers? Het enige wat ik van die sport weet is dat de spelers reusachtig zijn en heel goed met hun handen overweg kunnen.'

'Oké,' lach ik. 'Wat ik bedoelde was dat ik twijfelde of je zit te wachten op Ryans gezelschap na de avond dat je…'

'O, begrijp me niet verkeerd. Ik kan je broer nooit meer recht in de ogen kijken nadat ik een hele nacht lang in zijn woonkamer heb liggen snotteren met een emmer Ben & Jerry's, maar de rest van het team hoeft daar niks van te weten.'

ZEE (DADDY) ZANDERS: Jezus, Vee. Kun je me anders even komen neuken? In dat uniform van je? Ik krijg flashbacks naar de Mercedes.

Al het bloed in mijn lichaam verplaatst zich abrupt naar mijn wangen en het plekje tussen mijn benen als ik terugdenk aan die wilde nacht, maar toch stuur ik niks terug. Ik moet me op mijn werk concentreren.

Twee minuten later gaat het blauwe lampje in de galley branden en klinkt er een bel. Een blik door het gangpad vertelt me dat het bijbehorende lichtje zich boven Zanders' hoofd bevindt. 'Jezus, kom op zeg.'

'Ga je schatje even vertroetelen,' plaagt Indy, maar het klinkt stukken minder sarcastisch dan vroeger het geval zou zijn geweest.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Hij wil niet eens iets hebben,’ klaag ik.

‘Ja?’ vraag ik als ik bij Zanders sta en het lampje boven zijn hoofd uitzet.

Hij doet geen enkele poging om zijn brutale grijns te verbergen.

‘Je hebt niks nodig, of wel?’

‘Je schreef niets terug, en ik wilde je zien,’ fluistert hij. Zijn blik gaat door de cabine om te controleren of er iemand kijkt. ‘Je ziet er zo mooi uit.’

Maddison grinnikt op de stoel naast hem. ‘Sorry.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Stevie, je ziet er inderdaad mooi uit, maar ik blijf me erover verbazen hoeveel die vent de laatste tijd op mij is gaan lijken.’

‘Sst,’ sist Zanders over zijn schouder. ‘Ik ben een relatie aan het hebben.’ Hij draait zich weer terug, en ik hurk om op ooghoogte met hem te kunnen praten. ‘Ik heb gehoord dat het team van je broer vanavond ook in de buurt is.’

‘Ja. Misschien dat ik hem ga opzoeken in Miami, of anders komt hij naar Fort Lauderdale. Dat weet ik nog niet zeker.’

‘Hij komt onze kant op. Een paar van onze jongens zijn bevriend met een paar van die basketballers, dus het hele team komt met ons stappen.’

‘O.’

‘Is dat een probleem?’

‘Een beetje wel. Ik kan niet met dit hele vliegtuig het uitgaansleven in duiken.’

‘Het lijkt me juist een perfect excuus. Je kan niet in de problemen komen omdat je persoonlijk contact met ons hebt, want je bent gewoon uit met je broer.’

‘En Indy dan? Ik zou met haar wat gaan drinken.’

‘Check anders even of ze zin heeft om samen met ons de stad in te gaan. Zo ja, dan zal ik zorgen dat de jongens het niet

Browse more books at https://gyannidhi.com/

verklappen. Maar als ze geen zin heeft, is dat ook prima. Dan vind ik wel een andere avond om je weg te kapen.'

Met een glimlachje bedank ik hem dat hij me niet vraagt om mijn plannen af te zeggen. 'Hebben jullie een goed gevoel over deze serie wedstrijden?'

Zanders draait zich naar Maddison, en uit de blik die ze wisselen spreekt een bescheiden soort zelfvertrouwen. Bescheidenheid zie je niet vaak bij deze twee arrogante mannen, maar als het over ijshockey en de vooruitzichten tijdens de play-offs gaat, houden ze het hoofd koel. En aangezien de kwartfinale al begonnen is, is dat maar goed ook. Ze staan twee wedstrijden voor op Florida, en als ze de komende twee uitwedstrijden ook winnen, komen ze ongeslagen door hun eerste ronde.

'We zijn er klaar voor,' zegt Zanders zelfverzekerd, maar zodra hij het gangpad in kijkt schraapt hij zijn keel en wordt zijn blik emotieloos.

Hij hoeft niet eens te zeggen wat er aan de hand is. Ik weet het al.

'Spa rood, zei je?' vraag ik precies op het moment dat Tara ons voorbijloopt.

'Extra limoen,' roept Zanders me na als ik me terug haast naar de galley.

De frisse zeebries blaast mijn krullen uit mijn gezicht, en ik voel het warme zand tussen mijn tenen. Indy en ik zijn vlak voor ons hotel het strand op gelopen, en het is hier in Zuid-Florida 's avonds nog heerlijk warm – een welkome afwisseling nadat we de afgelopen zes maanden een paar van de koudste steden van Noord-Amerika hebben bezocht.

'Weet je zeker dat je dit ziet zitten?' vraag ik mijn collega terwijl we naar een van de cafés aan de strandboulevard van Fort Lauderdale lopen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ja hoor.’ Indy haalt haar schouders op. ‘Ik bedoel, ik ben mijn appartement en mijn vriend al kwijt. Als ik nu ook nog mijn baan verlies, is dat gewoon een leuk extraatje.’ Het klinkt sarcastisch, maar ik geloof niet dat ze een grap maakt. Ze is de afgelopen weken erg somber en moedeloos geweest, en niet ontslagen worden staat volgens mij relatief laag op haar prioriteitenlijstje.

Best toevallig eigenlijk, want zelf hecht ik de laatste tijd ook steeds minder waarde aan allerlei dingen die ik ooit belangrijk vond. Daartegenover staat dat het juist steeds belangrijker wordt dat ik me in het openbaar met mijn vriend kan vertonen.

‘En ik schaam me er niet voor om een professioneel sporter te bespringen,’ vervolgt ze. ‘Als ik daarom ontslagen word, laat ik hem gewoon betalen voor alles wat ik me sowieso al niet kan veroorloven, zoals ergens anders wonen dan bij mijn ouders.’

Ik haak mijn arm door de hare en kijk lichtelijk bezorgd haar kant op. ‘Kom, dan zorgen we dat je wat te drinken krijgt, en wat aandacht van een stel mannen die tien keer zo aantrekkelijk en succesvol zijn als je ex.’

Een van de teamgenoten van mijn broer komt zodra we de bar binnenstappen meteen op me afgesneld en houdt me een biertje voor. ‘Kleine Shay! Ik heb iets te drinken voor je.’ Zijn aandacht verplaatst zich naar de oogverblindend mooie dame links van me. ‘Tjemig, een goedenavond, mevrouw.’

‘Dom, dit is Indy. Indy, dit is Dom, een teamgenoot van Ryan.’

Dom heeft zich over zijn verbazing heen gezet en gedraagt zich alweer als zijn gebruikelijke gladde zelf. ‘En wat kan ik jóú te drinken aanbieden?’

Indy werpt een blik op de bierflesjes die hij vastheeft, eentje voor hemzelf en eentje voor mij. ‘Alcohol,’ zegt ze terwijl ze één ervan uit zijn handen grist. Ze zet het aan haar lippen en neemt een indrukwekkende teug.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Doms ogen worden groot. ‘Ik eh… Ik haal wel een nieuwe voor je, kleine Shay.’ Hij krabt in zijn nek alsof hij niet helemaal weet wat hij hiervan moet denken.

‘Hoeft niet. Ik weet sowieso niet of ik vanavond wel wil drinken.’

Tot dit punt had ik daar nog niet zo over nagedacht, maar nu ik zie hoe Indy eraan toe is en me realiseer dat Zanders morgen moet spelen en het dus ook wel rustig aan zal doen, lijkt het me beter om nuchter te blijven.

We lopen achter Dom aan om hallo te zeggen tegen de rest van het team, en aan de tafels die overal verspreid staan blijken de basketbal- en ijshockeywereld van Chicago in ongeveer gelijke aantallen vertegenwoordigd. Een paar Raptors-mannen kijken mijn collega en mij verbaasd aan, omdat ze ons nog nooit buiten het vliegtuig of in iets anders dan een uniform hebben gezien. Maar zodra mijn broer opstaat, twee grote stappen mijn kant op zet en me omhelst, rollen hun ogen pas echt uit hun kassen.

Vanavond leek me een geschikt moment om iedereen te laten weten dat mijn broer de pointguard van Chicago is, en verrassend genoeg ben ik er niet eens nerveus over. Mijn angst dat mensen me alleen maar willen gebruiken om dichter bij mijn broer te komen is flink afgenomen, of in elk geval voel ik beter aan wanneer dat het geval is en durf ik voor mezelf op te komen. Toch beginnen al die starende blikken me op de zenuwen te werken, en ik merk dat het heel stil is geworden in de drukke bar.

‘Hé jongens, doe verdomme effe chill,’ roept Zanders naar de rest van het team vanaf een statafeltje achteraf bij de muur.

‘Hoe ken jij Ryan Shay?’ vraagt een van de jongere Raptors, die Thompson heet.

Nu ik hier naast mijn broer sta, lijkt het antwoord me voor de hand liggend. Ryan heeft dezelfde ogen als ik. Zijn huid heeft dezelfde teint. We hebben allebei sproeten op onze neus en wangen, en het deel van zijn haar dat niet in een strakke fade

Browse more books at https://gyannidhi.com/

is geschoren krult net als het mijne. Oké, met zijn één meter negentig is hij stukken langer, maar toch.

‘Ben jij familie van Ryan Shay?’ vraagt een andere speler met openhangende mond.

‘Nee,’ roept Zanders, die nonchalant een slok water neemt. ‘Ryan Shay is familie van háár. Hou es op jullie als een stel geobsedeerde fans te gedragen en laat die twee met rust.’

Een paar verwarde gezichten draaien zich zijn kant op, en meteen maak ik me zorgen dat er vanavond nog meer gaat uitlekken dan wie mijn broer is.

De dertig sportmannen gaan verder met hun gesprekken en doen hun best om te verbergen dat ze behoorlijk ondersteboven zijn. Zanders glimlacht naar me vanaf de andere kant van de bar, waarna hij zich weer tot Maddison en Rio richt.

‘Kan ik iets te drinken voor je halen?’ Ryan kijkt naar mijn lege handen.

‘Nee, dank je. Ryan, herinner je je Indy nog?’

Hij kijkt naar mijn collega. ‘O. Ja. Hoi.’

‘Hoi,’ antwoordt ze al even ongeïnteresseerd. Of beschaamd. Een van de twee.

Ryan trekt een zoemend mobieltje uit zijn zak. ‘Shit,’ mompelt hij, waarna hij het gesprek wegklikt en zijn telefoon weer opbergt.

‘Wat?’

Hij schudt zijn hoofd, maar ik weet dat er iets aan de hand is.

‘Ryan…’

Hij zucht diep. ‘Een stel oude vrienden van de universiteit hebben vanuit North Carolina een roadtrip gemaakt om morgen bij de wedstrijd te komen kijken. Ik heb kaartjes voor ze geregeld. Brett is er ook bij.’

‘Ry, wat flik je me nou?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik weet het. Sorry. Ik heb gezegd dat Brett niet welkom was, maar blijkbaar heeft niemand goed geluisterd, want hij is toch gekomen. Hij is in de stad.’

‘Allemachtig!’ Rio duikt op achter Indy en mij en slaat zijn armen om onze schouders. ‘Een play-offwonder. Jullie zijn er vanavond ook bij.’

Ik stap onder zijn arm vandaan, zodat hij alleen nog op mijn vriendin hangt, en kijk met een zorgelijke blik weer naar Ryan. Dit is verontrustend nieuws.

‘Jullie zien er supersexy uit,’ vervolgt Rio. ‘Ik bedoel… supermooi. Leuk? Wat horen meiden het liefst?’

Daar moeten Indy en ik om giechelen.

‘Wat wij het liefst horen is dat jij vanavond onze drankjes betaalt. Kom mee, latin lover.’ Indy trekt hem mee naar de bar.

Rio draait zich onderweg nog even om met een veel te opgewonden gezicht. ‘O. Mijn. God,’ vormt hij met zijn lippen.

‘Interessant,’ merkt Ryan op.

‘Rio? O, die doet geen vlieg kwaad. Die jongen is praktisch een golden retriever.’

‘Ik bedoelde die vriendin van je. Indiana? Dat meisje dat om drie uur ’s nachts huilend bij ons op de bank naar Celine Dion lag te luisteren.’

Een stel grote vingers strelen onopvallend over mijn onderrug en graven zich in mijn heup, maar ik schrik niet omdat ik direct weet wie het is. ‘Volg je me soms?’ Zanders staat zo dicht naar me toe gebogen dat zijn lippen bijna mijn oorschelp raken.

Als ik me omdraai, bijt hij op zijn onderlip en laat zijn groenbruine ogen van onder tot boven over mijn lichaam gaan. Ik staar terug en wou dat ik hem kon aanraken. Hem kon kussen. Zijn hand kon vasthouden. Wat dan ook. Maar het enige wat ik kan is kijken, en dus kijk ik alsof mijn leven ervan afhangt. Vanavond heeft een wit linnen overhemd het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

voorrecht om zijn bovenlijf te omhullen, en de bovenste knoopjes zijn opengelaten zodat zijn gebruinde huid en gouden ketting zichtbaar zijn. Hij heeft een olijfkleurige broek aan – een lichtere kleur dan ik hem ooit heb zien dragen, maar het lijkt me alsnog megadure designerkleding. Het is in elk geval weer eens wat anders dan die nauwsluitende zwarte pakken van hem.

'Oké, het feit dat jullie een relatie hebben,' fluistert Ryan, 'betekent nog niet dat jullie elkaar in mijn bijzijn met jullie ogen moeten uitkleden.'

'Ik kan het niet helpen,' zegt Zanders met zijn blik strak op mij gevestigd. 'Ze ziet er prachtig uit, en gisternacht heeft ze me ook nog eens met haar…'

Ik sla in een reflex mijn hand voor zijn mond, waar ik meteen spijt van heb. Terwijl ik me terugtrek, speur ik nerveus de bar af, maar volgens mij heeft niemand gezien dat ik hem op zo'n vertrouwelijke manier aanraakte.

Ryan doet met stijf dichtgeknepen ogen een poging om Zanders' woorden uit zijn geheugen te wissen. 'Je hebt het over mijn fucking zus, man. En als dit is hoe jullie de relatie geheimhouden, dan wil ik niet weten hoe het straks gaat als jullie er openlijk voor uitkomen.'

Aan dat laatste scenario heb ik al een tijdje niet gedacht, vooral omdat ik het mezelf niet heb toegestaan. Op dit moment is het immers nog toekomstmuziek. Zanders moet eerst een nieuw contract tekenen, en de enige manier waarop dat kan is door zijn playboy-imago intact te houden. Tenminste, zo denkt zijn zaakwaarnemer erover. Ik kan alleen maar hopen dat hij na het tekenen van die papieren de schijn niet meer hoeft op te houden. En tegen die tijd heb ikzelf hopelijk zicht op een andere baan.

Zanders kijkt naar mijn lege handen. 'Kan ik je iets te drinken aanbieden?'

'Ik drink vanavond niet.'

'Hoezo?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nou, omdat jij het ook niet doet en ik stiekem hoop dat je straks misbruik van me maakt. Maar ik weet dat het feest niet doorgaat als ik dronken ben.’

Hij grijnst ondeugend en wil duidelijk een of andere schunnige opmerking maken, maar Ryan komt tussenbeide voordat hij iets kan zeggen.

‘Ik sta er nog steeds bij, en ik ben nog steeds je broer.’

‘Oké, ik ga doen alsof ik niet weet hoe je smaakt terwijl ik Maddison gezelschap houd tot hij teruggaat naar zijn hotelkamer.’

‘Nog steeds hier,’ zegt Ryan droogjes.

Zanders werpt me een vertederde blik toe. ‘Je ziet er beeldschoon uit, Vee.’ Mijn broer geeft hij een boks. ‘Goed om je te zien, man.’

Als mijn vriendje terugloopt naar zijn beste vriend, kan ik het niet helpen dat ik hem nakijk. Perfect hockeykontje.

‘Je bent helemaal hoteldebotel,’ lacht Ryan, die een arm om mijn schouder slaat.

‘Zou je ook eens moeten proberen.’

‘Nee, bedankt.’

‘En “Goed om je te zien, man”? Wat was dat ineens voor mannenliefde?’

‘We spelen in hetzelfde stadion en delen dezelfde kleedkamer. Af en toe komen we elkaar tegen en maken we een praatje. Het stelt niet zoveel voor.’

‘Zijn jullie… vrienden?’ Mijn ogen worden groot, en ik voel dat zich een glimlach over mijn gezicht verspreidt.

‘Maak er nou niet zo’n punt van.’

‘Indy, waarom kun je me niet gewoon wat liefde geven,’ jengelt Rio, die met zijn arm op haar schouder hangt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Rio, nee,’ lacht ze. Ze heeft inmiddels vijf margarita’s achter de kiezen. ‘Je bent nog praktisch een baby. Ik zou je leven verpesten. In deze toestand zou ik iedereens leven verpesten.’

‘Mijn leven mag je verpesten. Geen bezwaar tegen.’

‘Dat vriendje van je komt vanavond vrij wanhopig over,’ fluister ik tegen Zanders. We staan naast elkaar aan een tafel met tegenover ons Indy, Rio en mijn broer.

‘En niet alleen vanavond,’ zucht Zanders, die met zijn schouder stiekem even langs de mijne wrijft. ‘Ik heb geprobeerd het hem af te leren, maar het wil er niet in.’

‘Ik denk dat die gretigheid onderdeel is van zijn charme.’ Ik druk nu mijn hele bovenarm tegen die van hem aan, de enige vorm van fysiek contact die we ons kunnen veroorloven zonder de aandacht naar ons toe te trekken.

Hij leunt ontspannen met zijn elleboog op het tafelblad en draait zijn bovenlijf mijn kant op, zodat hij de rest van onze tafelgenoten aan het zicht onttrekt. ‘En waarop is mijn charme gebaseerd?’

‘Jouw charme?’

‘Hm-hm.’

‘Nou, dat lijkt me duidelijk: je nederigheid.’

‘Duidelijk.’

‘En natuurlijk die enorme lul van je.’

‘Ik begrijp dat we klaar zijn met het sarcasme.’

‘Maar alle voor de hand liggende punten terzijde: je geeft me een goed gevoel over mezelf, en dat heb ik in geen tijden gehad.’

Zanders fronst. ‘Vee, je mag dat soort dingen niet tegen me zeggen op een moment dat ik je onmogelijk kan kussen.’

‘Nou, het is echt waar. Als ik bij jou ben, mag ik mezelf zijn.’

‘Jezus, ophouden nou.’ Hij kijkt om zich heen door de overvolle bar, buigt zich naar me toe en fluistert: ‘Vannacht

Browse more books at https://gyannidhi.com/

demonstreer ik met alle plezier even wat de vrouw die jij bent losmaakt bij de man die ik dankzij jou geworden ben.'

'Indy, je bent sinds kort weer single, en ik ben al single sinds… altijd,' probeert Rio het opnieuw, wat onze aandacht weer naar het tafeltje trekt. 'Ik zie het probleem niet.'

'Het probleem is dat jij iemand nodig hebt die je dingen leert. En dat is vast de fetisj van een of andere meid, maar niet van mij.'

'Doe niet zo flauw, Indiana,' komt mijn broer ertussen. 'Je kan hem bijvoorbeeld leren om diep in de nacht "My Heart Will Go On" te blèren en een heel appartementengebouw wakker te houden.'

Indy's bruine ogen worden een paar tinten donkerder. 'Ten eerste is mijn naam niet Indiana!'

O jee, ze is dronken.

'En neem me niet kwalijk dat ik gevoelens heb, meneer Ik-Verstop-Me-De-Hele-Nacht-In-Mijn-Kamer-Omdat-Ik-Bang-Ben-Voor-Mooie-Meisjes.'

Ryans mond valt open. 'Ik ben niet bang voor meisjes.'

'Ik zei móóie meisjes.' Indy grist een shotglas met een doorzichtige vloeistof van tafel en gooit het achterover. 'Zoals ik.'

Mijn broers lichtbruine huid verbleekt. Hij lijkt me inderdaad een beetje bang van de opgefokte vrouw die voor hem staat, en Indy zit er eigenlijk helemaal niet zover naast met wat ze zegt.

Een bartender komt Zanders een shot brengen en knikt naar een tweetal beeldschone vrouwen aan de bar. 'Van hen.'

Alle vijf draaien we ons die kant op, maar de vrouwen hebben alleen maar oog voor mijn vriendje, naar wie ze speels zwaaien met hun vingers.

Zanders zwaait ongemakkelijk terug.

'Holy shit, man,' zegt Rio bewonderend. 'Ga eropaf.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik schuifel onrustig heen en weer en voel dat Ryan en Indy naar me kijken.

‘Geen behoefte aan,’ wimpelt Zanders het af.

‘Kom op, gewoon doen. En neem mij mee. Het zijn er twee, dus je kan best delen.’

‘Nah, Rio. Zoals ik zei: geen behoefte aan.’ Zanders geeft zijn shotglas door aan Indy, die het zonder aarzelen in één teug leegdrinkt.

‘Je bent saai geworden dit jaar, EZ. Je gaat nauwelijks nog uit. Vorig seizoen kon ik tenminste nog de meiden oppikken die jij niet hoefde.’

‘Oppikken?’

‘Oké, misschien niet oppikken. Maar ik kon ze bezighouden terwijl jij je bezighield met hun vriendinnen.’

Daar moet iedereen smakelijk om lachen, inclusief ikzelf.

‘Niet zo’n zin meer in, Rio. Sorry.’

Zanders en ik hebben allebei een glas water in onze hand, op maar een paar centimeter afstand van elkaar. Stiekem steekt hij zijn wijsvinger uit en streelt over de mijne om me gerust te stellen, maar eigenlijk trek ik het me niet zo aan. Waarom zou ik? Hij is van mij, en sinds we samen zijn, heeft hij me er onophoudelijk aan herinnerd dat hij honderd procent voor mij kiest. Jaloezie voel ik niet. Eerder arrogantie.

Indy krijgt nog een paar drankjes aangeboden nadat we verkast zijn naar een grotere tafel achter in de bar, waaraan flink wat jongens uit beide teams zitten. Het valt steeds moeilijker over het hoofd te zien dat ze aardig naar de kloten is, en ik ben blij dat ik het bij water heb gehouden zodat ik kan zorgen dat ze straks veilig thuiskomt.

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je familie van Ryan Shay bent,’ zucht Rio verlekkerd. ‘Ik ben zelf ook professioneel sporter, maar Ryan Shay? Die zou zelfs ík om een handtekening vragen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Geloof me, Rio,’ antwoordt mijn broer vanaf de stoel naast me. ‘Stevie is veel interessanter dan ik. Je hebt de coolste helft van de tweeling al in je vliegtuig.’

‘EZ, je hebt sjans, man!’ roept Thompson met een gebaar naar weer een tafel vol vrouwelijk schoon. Vanwege de hitte hier in Florida zijn de dames bijzonder schaars gekleed, en ze lijken volkomen gefixeerd op Zanders, die aan het hoofd van onze tafel zit. Het is iets waaraan ik inmiddels gewend ben, maar dit is al de vierde keer vanavond dat een teamgenoot hem uitprobeert, en het begint irritant te worden.

‘Geen behoefte aan. Zoals ik al drie keer heb gezegd,’ herhaalt Zanders, en hij drinkt in één teug zijn glas water leeg.

‘Maar waarom dan niet?’

Hij aarzelt, en zijn ogen vinden de mijne even voordat hij zich weer tot de jongens richt. ‘Omdat ik geen zin heb om te feesten. Dus dram niet zo.’

‘We weten allemaal dat je niet drinkt tijdens de play-offs, maar daar heb je je nooit door laten tegenhouden als het op de vrouwen aankomt. Kom op, EZ! Geef de roddelbladen iets om over te schrijven!’

Helaas is Maddison allang terug naar zijn hotel, dus hij is er niet bij om Zanders uit de puree te helpen.

‘Zanders, toe nou! Laat ons zien hoe het moet!’

Ik zie zijn kaakspieren aanspannen.

‘EZ, jongen! Doe je ding.’

‘We willen een showtje!’

‘Jezus christus! Ophouden nou!’ Zanders’ hand landt met een klap op het houten tafelblad, zodat het rumoerige gezelschap in één keer stil is. ‘Ik heb verdomme een vriendin, oké? En ze zit hier naast me.’ Tot op het bot getergd gebaart hij mijn kant op. ‘Dus houd eindelijk eens jullie bek dicht, alsjeblieft.’

Mijn wangen worden vuurrood. Iedereen aan tafel draait zich met openvallende mond en grote ogen mijn kant op. Er klinkt

Browse more books at https://gyannidhi.com/

geroezemoes, vooral van de jongens uit het ijshockeyteam, en ik zie blikken heen en weer schieten tussen Zanders en mij.

Hij kijkt me aan met een verontschuldigend glimlachje en steekt zijn handen op.

Het gefluister zwelt aan tot geschreeuw, en de hele groep, zowel de ijshockeyspelers als de basketballers, begint te klappen en te joelen.

'EZ heeft verkering!'

'Hebben jullie het al gedaan in het vliegtuig?'

'Oké, jullie hebben het over mijn zus,' onderbreekt Ryan ze.

De frustratie op Zanders' gezicht heeft plaatsgemaakt voor een jongensachtige glimlach waar ik helemaal week van word. Het moet ongelooflijk bevrijdend zijn om mensen eindelijk de waarheid te vertellen, en dan blijkt het team ook nog eens blij voor hem te zijn. Misschien dat dit hem het vertrouwen geeft dat ook het grote publiek van hem kan houden zoals hij is.

'Wie hier iets over loslaat vermoord ik,' waarschuwt Zanders, die alweer zijn gebruikelijke dominante zelf is. 'Stevie raakt haar baan kwijt als dit uitlekt. Dus zorg dat het niet zover komt.'

'Dit meen je godverdomme niet…' vloekt Ryan binnensmonds met zijn ogen op de ingang van de bar gevestigd.

Ik volg zijn blik en zie een stel van zijn vroegere teamleden van de universiteit binnenlopen… inclusief mijn ex. Zanders heeft mijn gezicht waarschijnlijk zien betrekken, want ook hij kijkt die kant op, en zodra hij het groepje opmerkt, springt hij overeind en beent er met grote passen opaf.

'O nee, nee, nee,' mompel ik terwijl ik onhandig over de jongens naast me klim om Zanders tegen te houden voor hij bij Brett kan komen. Ik hol achter zijn gespierde lichaam aan, dat momenteel één bonk agressie is.

'Als het verdomme Evan Zanders niet is,' roept Brett smalend, precies op het moment dat ik Zees witte overhemd

Browse more books at https://gyannidhi.com/

vastgrijp om hem tegen te houden.

Zanders loopt stug door en wordt hoogstens een beetje afgeremd door het feit dat ik aan zijn kleren hang. En sowieso is het zinloos wat ik doe, want mijn vriend blijkt niet degene te zijn die moet worden tegengehouden.

In een flits schiet Ryan langs ons heen. Hij haalt uit en geeft mijn ex een keiharde stomp in zijn gezicht. De klap op zichzelf produceert niet veel geluid, maar toch is de hele bar gelijk stil. Zanders en ik kunnen alleen maar geschokt toekijken.

Brett grijpt naar zijn neus, en het bloed druppelt tussen zijn vingers door op de grond. ‘Waar slaat dit in godsnaam op, Shay?’

‘Dat was voor mijn zus, smerige klootzak. En als je ooit nog bij haar in de buurt komt terwijl ik heb gezegd dat je niet welkom bent, krijg je de volgende klap omdat ik er zelf zin in heb.’ Ryan richt zich tot zijn andere ex-teamgenoten. ‘Wegwezen met die gast.’

Als hij terugloopt richting de tafel, is zijn woede nog steeds voelbaar. Hij ademt zwaar en ik hoor hem ‘Fucking eikel’ mompelen. Zanders steekt zijn vuist uit, die mijn broer in het voorbijgaan trots aantikt.

Voordat Ryan bij de tafel is, verspert Indy hem de weg. ‘Dat was sexy,’ zegt ze met onvaste stem, en een moment later zakt ze door haar knieën en kotst alles wat ze de hele avond heeft gedronken over zijn schoenen heen. ‘O god…’ Ze slaat beschaamd haar hand voor haar mond. ‘Maar dit zeker niet.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

38

Stevie

Zodra ik Indy veilig in haar hotelbed heb geholpen met een glas water en een strip paracetamol op het nachtkastje, sluip ik terug naar beneden, want ik heb met Zanders afgesproken op het strand. Hij houdt zijn dure schoenen in zijn hand en heeft de zoom van zijn broek opgerold zodat die niet door het zand sleept. Gelukkig is de kust op dit nachtelijk uur verlaten, zodat we voor de verandering wat privacy hebben buiten zijn penthouse. Het enige licht is afkomstig van de hotels die op zee uitkijken, maar het is niet fel genoeg om het hele strand te verlichten. Ik hou mijn sandalen in mijn ene hand en verstrengel de vingers van de andere met die van Zanders.

'Laten we nog een stukje verder lopen,' stelt hij voor, en ik volg hem. Mijn voeten zinken weg in het zand.

Een heerlijk frisse zeebries biedt wat verkoeling van de vochtige hitte.

'Ik kan niet geloven dat ik het daarnet in de bar verklapt heb.' Zanders schudt zijn hoofd. 'Ik zat erdoorheen, en ik was het zat dat ik jou geheim moest houden.'

'Het was niet ideaal, maar ik snap het wel. Je wordt van alle kanten onder druk gezet om iemand te zijn die je niet bent. Denk je dat je teamleden het voor zich kunnen houden?'

'De meeste zijn een beetje bang voor me, dus ja, ik denk van wel.' Hij geeft een kneepje in mijn hand, en we lopen verder over het lege strand, weg van de rij hotels. 'Vind je het nog steeds oké zo? Dat onze relatie geheim is?' Hij kijkt op me neer met een bezorgde blik in zijn groenbruine ogen.

'Nee,' beken ik eerlijk. 'Maar voorlopig kunnen we niet anders. Ik heb die baan nodig, en belangrijker nog: jij hebt dat nieuwe contract nodig.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik heb mijn pr-team gebeld toen je boven was, gewoon voor het geval iemand in die bar iets heeft gehoord wat op internet kan belanden, en ik heb erbij gezegd dat ik degene was die Brett een klap heeft verkocht. Als dat uitlekt, heeft Ryans brave imago er dus in elk geval niet onder te lijden.’

‘Dat was niet nodig.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Het is eigenlijk een win-winsituatie. Het ondersteunt het verhaal dat Rich zo graag wil neerzetten, én het zorgt ervoor dat Ryan niet overkomt als een of andere agressieveling. Bovendien scoor ik vast wat punten bij mijn vriendin door haar broer in bescherming te nemen.’

Met mijn heup stoot ik tegen de zijne. ‘Dat klopt.’

‘Dit lijkt me een mooi plekje.’ Zanders laat zijn schoenen vallen, gaat met zijn benen wijd uit elkaar in het zand zitten en strekt zijn hand naar me uit.

‘Kijk jou nou eens. Zit je daar zomaar met je kont in het zand zonder erover te mekkeren dat je je kleren moet laten stomen.’

Zijn lichaam schudt van het lachen terwijl ik plaatsneem tussen zijn benen en achteroverleun tegen zijn borst. ‘Ik heb onlangs geleerd dat kleren er soms niet toe doen,’ zegt hij. ‘Veel belangrijker zijn de herinneringen die je maakt terwijl je ze aanhebt.’

‘Klinkt als iets wat een ongelooflijk slimme en wijze vrouw zou zeggen.’

‘Ze heeft haar momenten.’

Zanders slaat zijn arm om mijn schouders en trekt me tegen zich aan. Zijn warme lippen gaan over mijn hals en mijn kaak, en ik zak loom onderuit en luister naar het geruis van de golven.

‘Ik mis Rosie,’ mompelt hij met zijn mond op mijn huid.

Ik doe mijn best om een glimlach te onderdrukken. Rosie is precies wat Zanders nodig had, of hij dat nu besefte of niet. De twee zijn onafscheidelijk geworden, en ze geeft hem de onvoorwaardelijke liefde waar hij niet om durft te vragen. Het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

is goed voor hem om te weten dat er een levend wezen op hem wacht en van hem afhankelijk is, en ze geeft hem een reden om zijn thuisstad te missen. Zanders heeft zijn beste vrienden een gezinnetje zien opbouwen, en hoewel ze hem daar altijd bij betrokken hebben, moet hij er op een bepaald niveau vast naar verlangd hebben om zelf ook geaard te zijn in Chicago. En nu is hij dat.

'Heb je vandaag nog foto's binnengekregen?'

'Ja,' zegt hij stralend. 'Wil je ze zien?' Hij heeft zijn telefoon al ontgrendeld voordat ik kan antwoorden. Zijn kin rust op mijn schouder, en hoewel ik zijn gezicht niet kan zien terwijl hij met zijn duim langs de foto's van zijn zwart-bruine schatteboutje scrolt, weet ik zeker dat hij glimlacht. Tijdens de eerste paar reizen na Rosies komst bestookte hij die arme oppas de hele dag door met berichtjes, maar uiteindelijk hebben ze afgesproken dat één foto per dag genoeg moet zijn om deze overbezorgde hondenpapa ervan te overtuigen dat zijn meisje in goede handen is.

Had ik verwacht dat ik ooit naar foto's zou kijken waarop Rosie in een luxe hondenmand ligt of van het zonnetje geniet op een chaise longue met een veel te dure hondenketting om die fonkelt in het zonlicht? Nog in geen miljoen jaar. Vooral omdat ze een heel jaar bij SDOC heeft doorgebracht. Dat ietwat intimiderende meisje is de grootste lieverd die er bestaat, en er was gewoon een even intimiderende jongen nodig om dat op te merken.

'Ik kan nog steeds niet geloven dat je die halsband voor haar hebt gekocht.'

'Nu heeft ze net zo'n ketting als haar papa,' pocht hij, en hij speelt met een van de ringen om mijn vingers. 'Al mijn meiden dragen dure sieraden.'

Ik pak zijn getatoeëerde hand. 'Die aan je pink is wat minder chic.'

'Dat is juist mijn lievelingsring, lieve Stevie.' Hij laat me aan het ringetje draaien, dat inmiddels al zijn glans is verloren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Omdat hij van jou is, en jij bent ook mijn lieveling.’

Zijn telefoon, die hij nog steeds in zijn hand heeft, gaat over, en ik zie dat zijn zaakwaarnemer belt.

‘Fuck,’ zucht hij, waarna hij het gesprek wegklikt.

‘Je mag wel opnemen hoor. Ik zal stil zijn.’

‘Ik heb geen zin om nu naar hem te moeten luisteren. Hij gaat me vast op mijn lazer geven omdat ik me de afgelopen tijd niet heb laten fotograferen, of me complimenteren met een vechtpartij waarbij ik niet eens betrokken was.’

Ik voel dat hij over mijn schouder heen naar de telefoon staart alsof die elk moment nog een keer over kan gaan. En als Rich’ naam inderdaad weer op het scherm verschijnt, wijst Zanders het gesprek zonder aarzelen af en stopt zijn mobieltje weg.

‘Trek je kleren uit.’

‘Wat?’ vraag ik met een blik omhoog naar zijn gezicht.

‘Trek je kleren uit. Of in elk geval alles behalve je ondergoed.’

Ik staar hem aan, met stomheid geslagen.

‘Als je wil zeggen dat je op dit moment geen slipje aanhebt, moeten we even een serieus gesprek voeren. Eentje dat geheel bestaat uit de woorden “brave meid” en “ja, daddy”.’

Ik grinnik. ‘Je mocht willen dat ik je “daddy” noem tijdens de seks.’

‘Ja, dat wil ik inderdaad.’

‘Waarom moet ik me uitkleden?’

‘Omdat je op het punt staat samen met mij de Atlantische Oceaan in te duiken.’ Hij krabbelt overeind en komt voor me staan. Er is weinig licht, maar in de vage gloed van de maan kan ik zien dat hij zijn overhemd en broek uittrekt en zijn hand uitsteekt. ‘Kom op, lieverd. We weten allebei dat je niets liever doet dan mij volgen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik rol met mijn ogen en laat me door hem overeind trekken. ‘Ik heb jou nog nooit ergens naartoe gevolgd. Mijn theorie is nog steeds dat je een of andere chip gebruikt hebt om me te traceren en constant mijn avonden te verpesten.’ Mijn kleren ploffen naast de zijne in het zand, en ik heb nu alleen nog mijn bh en ondergoed aan.

Zijn warme handen vouwen zich om mijn billen, zakken nog wat verder naar beneden en tillen mijn benen om zijn middel heen. ‘Volgens mij had het universum gewoon door dat één toevallige ontmoeting niet genoeg was. Want we weten allebei dat je niet eens in de gaten had wat voor verpletterend mooie man er recht voor je neus zat.’ Hij drukt een kus op mijn lippen terwijl hij me de oceaan in draagt. ‘En ik had niet in de gaten dat wat ik het meest nodig had gewoon in mijn vliegtuig te vinden was.’

‘Míjn vliegtuig,’ verbeter ik hem.

‘Sorry, ik versta je niet.’ Hij sabbelt op mijn nek terwijl hij het verrassend warme water in waadt.

Hoe verder we komen, hoe lichter ik me begin te voelen. Zanders blijft staan als het water tot zijn borst komt, en ik dobber in zijn armen. In het op de golven weerkaatsende maanlicht is de prachtige man voor me nog net zichtbaar. We zwijgen, maar niet op een ongemakkelijke manier. Het is vredig, alsof we allebei precies zijn waar we moeten zijn en geen woorden nodig hebben om de stilte te vullen.

‘Stevie?’ fluistert Zanders uiteindelijk.

‘Hm-hm?’

‘Wat ik daarnet zei is echt zo. Dat weet je toch? Jij bent wat ik het meest nodig had in mijn leven.’

Ik voel een paar vlinders door mijn buik fladderen. Niet omdat hij dit soort dingen normaal nooit zegt, maar omdat er momenten zijn waarop het gewoon extra hard binnenkomt. Als een man die alles kan krijgen wat hij wil vertelt dat hij jou het meest nodig heeft, dan is het moeilijk om daar niet door geraakt te worden.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zanders trekt me nog wat dichter tegen zich aan. Terwijl ik in zijn groenbruine ogen staar, vraag ik me af of hij snapt hoeveel hij voor me gedaan heeft. Hij heeft mijn hele leven veranderd door mijn perspectief op mezelf te veranderen. Dankzij hem besef ik dat ik het waard ben dat iemand voor me gaat, en door dat soort zelfvertrouwen verandert alles. Je gaat elke situatie door een andere bril bekijken.

'Je bent mijn beste vriendin,' vervolgt hij.

Ik trek een wenkbrauw op. 'Heb je Maddison daar al van op de hoogte gesteld?'

'Soms heb ik de indruk dat hij zijn vrouw leuker vindt dan mij, dus dan heeft hij dit ook maar te accepteren.'

Grinnikend buig ik me naar hem toe, en ik druk mijn mond op de zijne. 'Jij bent ook mijn beste vriend, Zee. Wat een opvallende ontwikkeling is, want zes maanden terug was ik er nog van overtuigd dat ik je haatte.'

'Je hebt me nooit gehaat,' zegt hij luchtig.

'Ik wilde het wel.'

'Waarom?'

Waarom? Omdat je haten een stuk minder eng was dan onder ogen zien dat ik op een dag van je zou gaan houden.

'Omdat je alles vertegenwoordigde waarnaar ik niet op zoek was. Sporter. Arrogant. Eindeloos veel opties om uit te kiezen.'

'Seksgod. Modellenkop. Onweerstaanbaar charmant,' vult hij aan.

'En volgens mij haatte ik het gewoon dat ik niks aan je kon haten.'

'Nou, ik heb jou nooit gehaat, Vee. Maar ik geef wel toe dat ik af en toe hoorndol van je werd.'

'Van mij?' lach ik. 'Hoezo?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Omdat je dwars door mijn bullshit heen prikte. Je had niets met dat personage waar iedereen zo gek op was, en het idee dat iemand me doorhad maakte me bang. Bovendien had je op alles een weerwoord, en ook dat was nieuw voor me. Dat ik gek van je werd was niet omdat ik je haatte, maar omdat ik je juist veel te leuk vond.’

‘Ik vind jou ook veel te leuk.’

Nog een tijdje dobberen we zo rond in het warme zeewater, en zodra we weer op het strand staan, blijkt Zanders een hele bom berichtjes en gemiste oproepen van zijn zaakwaarnemer te hebben. Hij gaat zitten met alleen zijn kletsnatte onderbroek aan en begint alles te deleten zonder ook maar één bericht te lezen of zijn voicemail te beluisteren. Ik zie hem geïrriteerd naar het scherm staren en weet niet goed hoe ik hem moet opvrolijken, want ik haat Zanders’ media-imago al net zozeer als hijzelf. Als het aan mij lag, zou hij er vandaag nog een punt achter zetten en de wereld laten zien wie hij is, maar wat weet ik nou helemaal van dat soort dingen. Ik ben maar een toeschouwer, en Zanders is ervan overtuigd dat hij alleen bij Chicago kan blijven als hij de bad boy speelt. Hoeveel pijn het me ook doet om al die leugens over mijn favoriete persoon te horen, ik zal hem daarbij steunen.

Ik kom schrijlings bij hem op schoot zitten, zodat hij wel moet opkijken van zijn telefoon. De frons trekt weg van zijn gezicht, en hij buigt zich naar voren om zijn hoofd in mijn hals te begraven.

‘Ik ben dit zo zat,’ mompelt hij op mijn huid.

‘Wil je ermee ophouden?’

Hij knikt.

‘Je moet erop vertrouwen dat je team en de fans je waarderen om je sporttalent, en niet alleen vanwege de extra publiciteit.’

‘En als dat niet zo is?’

Ik trek zijn gezicht bij me weg om hem aan te kijken. ‘Ja, wat dan?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dan ga ik ergens anders spelen.’

‘Hoe voel je je daarbij?’

‘Bang? Ik wil niet alleen zijn.’

‘Zou je in dat geval dan alleen zijn?’

‘Ja. Maddisons gezin woont in Chicago. Hij heeft daar een leven opgebouwd en zal niet snel verhuizen, misschien wel nooit meer. Het is heel goed mogelijk dat hij tot het eind van zijn sportcarrière een Raptor blijft. Ergens anders zou ik alleen zijn.’

Het voelt als een stomp in mijn maag. Wat ik met mijn vraag bedoelde was dat hij míj zou hebben, want eerlijk gezegd zou ik hem overal naartoe volgen als hij dat vroeg. Maar het is duidelijk dat hij het niet op die manier bekijkt.

Opnieuw verschijnt Rich’ naam op het scherm van zijn mobieltje.

‘Neem op.’

‘Ik kan die vent nu niet hebben.’

‘Hij blijft je de hele nacht lastigvallen als je het niet doet, en op dit moment ben ik er tenminste nog bij.’

Zijn ogen gaan onderzoekend over mijn gezicht, en dan drukt hij op accepteren.

‘Evan Zanders, wat is er in jezusnaam aan de hand?’ schreeuwt Rich over de speaker.

‘Hoi Rich.’

‘Kun je me uitleggen waarom ons pr-team momenteel meerdere artikelen van het internet probeert te krijgen waarin staat dat je een vriendin hebt?’

Shit. Er zaten dus inderdaad mensen mee te luisteren in de bar.

Zanders kijkt weer even gefrustreerd als daarnet, en in een opwelling pak ik zijn gezicht en trek zijn mond op de mijne.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Terwijl zijn agent hem over de speaker blijft uitfoeteren, voel ik zijn volle lippen een glimlach vormen.

‘Heb je verdomme een relatie, Zanders? Is dat het?’

Hij trekt mijn heupen tegen zich aan, en zijn mond heeft het momenteel veel te druk om antwoord te geven. Omdat we bijna bloot zijn heb ik onmiddellijk in de gaten dat hij hard begint te worden. Hij rolt me op mijn rug in het zand en drukt zijn onderlijf tegen precies het juiste plekje aan. Mijn rug kromt zich, en er glipt een kreun tussen mijn lippen door. Ik sla geschrokken mijn hand voor mijn mond en kijk met grote ogen naar de telefoon, hopend dat er niets van te horen was.

Grinnikend wrijft Zanders zich opnieuw tegen me aan. ‘Die geluidjes van je maken me verdomme helemaal gek,’ fluistert hij, waarna hij zijn tanden in de zachte huid van mijn schouder zet.

‘Heb je een vriendin?’ klinkt het opnieuw.

‘Absoluut niet,’ liegt Zanders, die zijn ondeugende grijns verbergt door zijn hete lippen over mijn hals te laten dwalen. ‘Geen vriendin. Natuurlijk niet.’

‘Waarom staat dat dan overal op internet?’

‘Fuck, geen idee, Rich. Als je zo geïnteresseerd bent in mijn privéleven, moet je er zelf maar iets aan doen.’ Zanders concentreert zich weer op mijn lichaam, dat hij overdekt met kussen. Zijn mond gaat plagerig over mijn borst en verplaatst zich nog verder naar beneden, wat me helemaal gek maakt van verlangen.

‘Misschien moet ik dit gerucht maar gewoon laten woekeren. Misschien dat je dan inziet hoeveel schade je toebrengt aan het imago dat we met zoveel pijn en moeite hebben opgebouwd. Misschien dat je dan begrijpt waarvoor ik je al het hele seizoen waarschuw.’

Zanders komt vlak boven mijn navel tot stilstand. ‘Rich, het kan me allemaal geen reet meer schelen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik doe dit voor jou, Zanders! Je verdient zoveel geld omdat Maddison en jij deze stad iets te bieden hebben, en dat is meer dan alleen jullie talent op het ijs. Chicago betaalt jullie voor het totaalpakket, voor de grote tegenpolen Maddison en EZ, dat gelul. Waarom zet je dat in godsnaam allemaal op het spel in een jaar dat je contract afloopt?’

‘Ik betwijfel sterk dat Chicago mijn contract niet gaat verlengen omdat mijn naam wat minder vaak in de media is.’

Zo mag ik het horen.

Zijn vingers glippen van opzij mijn slipje in.

‘O, echt?’ Rich lacht boosaardig. ‘Waarom heb ik dan nog geen woord gehoord over een nieuw contract, terwijl het seizoen al bijna afgelopen is?’

Zanders bevriest en trekt een tel later zijn vingers terug. Hij gaat rechtop zitten, pakt zijn mobieltje van de grond en houdt het tegen zijn oor. ‘Wacht, wat?’

‘Ik heb je gewaarschuwd,’ vervolgt Rich. ‘Ik heb gezegd dat de mensen van Chicago hun favoriete schurk wilden zien, maar je hebt het roer totaal omgegooid. Het verbaast me niks dat de organisatie nog geen contact met me heeft opgenomen.’

Zanders staart met een doffe, lege blik voor zich uit.

‘Ik heb je verdomme gewaarschuwd, Zanders. En nu moet ik aan de slag om in kaart te brengen wat onze opties zijn.’ Met die woorden hangt zijn zaakwaarnemer op.

Een moment geleden zat Zanders vol vreugde en leven, maar dat is allemaal in één klap verdwenen. Hij kan geen woord uitbrengen. In het maanlicht zie ik zijn borst snel op en neer gaan, en op zijn gezicht begint het besef te dagen dat zijn grootste angst uitkomt.

‘Zee…’

‘We moeten hier weg,’ onderbreekt hij me. ‘En jij kan maar beter terug naar je kamer voor we betrapt worden. Het was roekeloos om er samen opuit te gaan.’ Hij komt overeind en begint zich aan te kleden zonder me aan te kijken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

De afstand die hij creëert is haast fysiek voelbaar, en ik heb geen idee hoe ik hem gerust moet stellen nu het erop lijkt dat hij zijn contract kwijt is. Hoe kan ik daar een positieve draai aan geven? Niet dus. Niet als ik de reden ben dat het zover gekomen is.

Zanders kijkt van een veilige afstand toe terwijl ik de lobby van mijn hotel in loop met kleren en haren die nog nat zijn van onze duik in de oceaan. De korte wandeling naar de lift gaat in een waas voorbij. Ik heb een benauwd gevoel in mijn borst en kan nauwelijks helder nadenken van angst. Angst dat Zanders' carrière beschadigd is. Angst omdat ik niet weet wat dit voor onze relatie zal betekenen.

'Stevie?'

Ik sta bij de lift, en als ik omkijk, zie ik Tara op een bank zitten met haar benen over elkaar geslagen en haar handen in haar schoot. 'Waarom zijn je kleren nat?'

Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Godzijdank is Zanders buiten blijven staan, want uit Tara's wantrouwige blik blijkt duidelijk dat ze iets doorheeft.

'Ik heb een duik in zee genomen.'

Dat is geen leugen.

'In je eentje?'

'Ja,' antwoord ik net iets te haastig. 'Het water is heerlijk. Ik kan het je aanbevelen.'

Zonder iets te zeggen neemt ze me nog eens goed op, en gelukkig maken de met een belletje openglijdende liftdeuren een einde aan ons gesprek.

'Nog een fijne avond verder.' Mijn stem klinkt veel te hoog en te lief, maar het neemt de spanning tussen ons allerminst weg.

'Hm-hm,' mompelt ze met toegeknepen ogen terwijl ik de lift in stap.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mede dankzij het feit dat we ongeslagen door de eerste ronde zijn gekomen, ben ik wat bekomen van de ergste schrik, maar sinds die avond in Florida is de gedachte dat mijn contract misschien niet verlengd wordt door mijn hoofd blijven rondspoken. Ik ben onvoorzichtig geweest met mijn relatie omdat we nog nooit betrapt waren, en omdat ik hoopte dat de consequenties niet zo ernstig zouden zijn als we hadden gedacht.

Inmiddels begint tot me door te dringen dat de bom binnenkort hoe dan ook zal barsten. Ik speel na dit seizoen niet meer bij de Raptors, of Stevie werkt niet meer voor het team. Het is onvermijdelijk, maar ik ben nog niet klaar voor dat soort beslissingen. De enige reden waarom ik dit jaar van het reizen heb genoten is dat zij erbij was.

Sinds die avond op het strand zijn we voorzichtiger geweest. In het vliegtuig hebben we elkaar gemeden, en we zijn alleen samen geweest in de veilige beschutting van mijn penthouse. Stevie komt nog steeds naar mijn thuiswedstrijden, maar we hebben extra maatregelen genomen in het stadion. Ze zit alleen nog achteraf op de tribune en blijft niet meer plakken na de wedstrijd. Pas thuis zien we elkaar weer.

Maar het zorgelijkste is wel dat Rich amper van zich laat horen. Sinds het nieuws dat Chicago hem nog niet heeft benaderd voor contractonderhandelingen, heb ik hem niet meer gesproken. Normaal is Rich nooit stil. Hij is altijd plannetjes aan het smeden om te zorgen dat we allebei smakken geld verdienen, en nu hoor ik ineens niks meer.

Mijn vrienden hebben me een heel seizoen lang aangepraat dat Chicago me ook zou willen zonder al dat extra media-gelul, en ik ben het gaan geloven. Dat was een vergissing.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Nu we nog maar anderhalve serie van de finale af zitten, zou ik me eigenlijk volop op de belangrijkste weken van mijn carrière moeten concentreren, maar dat is lastig als je toekomst zo onzeker voelt. Ik kan mijn hoofd maar moeilijk bij het hier-en-nu houden omdat ik niet weet hoe het straks met me verdergaat.

Maar dat Chicago me nog geen contract heeft aangeboden betekent niet dat het definitief van tafel is. Terwijl we de komende weken voortstomen richting de finale, ga ik dus alles geven wat ik op ijshockeygebied te bieden heb. En dat is een van de beste verdedigers in de competitie – en de beste in een team dat nog maar negen overwinningen verwijderd is van de kampioenstitel.

Zodra ik de voordeur van mijn penthouse openmaak, rent Rosie gelijk naar binnen, op zoek naar mijn vriendin. Ik heb een uitzonderlijk relaxte hond, dus als ik de ochtend voor een wedstrijd naar het stadion ga om wat te schaatsen, zoals vandaag, neem ik haar gewoon mee. Ze vindt het heerlijk om rond te snuffelen door de kleedkamer en zich door alle jongens te laten aaien. Stevie klaagt weleens dat ze haar knuffelbeertje op zulke ochtenden moet missen, en hoewel ik niet helemaal zeker weet of ze op mijn hond doelt of op mij, ga ik maar uit van het laatste om mijn ego wat te sparen.

Ik volg Rosie naar de slaapkamer, waar normaal altijd een kussen vol kastanjebruine krullen ligt te wachten tot ik er weer bij kruip, maar het bed is leeg, en mijn mooie stewardess is nergens te bekennen.

De stilte wordt doorbroken door een zachte snik vanuit de badkamer, en ik trek de deur open. Het enige licht in de ruimte komt van de verlichte spiegel, waarvoor mijn vriendin bijna helemaal in haar blootje naar zichzelf staat te staren. Een bruine leren broek zit tot halverwege om haar dijen, maar verder heeft ze niets aan. Als Stevie eindelijk naar me opkijkt via de spiegel, schrik ik. Haar blauwgroene ogen zijn roodomrand, haar sproetige wangen zijn rood en haar onderlip trilt een beetje.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Vee, wat is er aan de hand?’ Met twee grote stappen sta ik achter haar.

Haastig veegt ze haar ogen droog. ‘Ik wist niet dat je al zo snel terug zou zijn,’ zegt ze, en nadat ze een keer diep heeft ademgehaald om haar emoties in bedwang te krijgen, probeert ze langs me heen naar buiten te glippen.

Ik trek haar tegen me aan, en ze begraaft haar gezicht in mijn borst.

Troostend streel ik over haar rug, en ik vraag het nog eens: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb gewoon een rotochtend,’ mompelt ze.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik wilde iets leuks aantrekken voor de wedstrijd van vanavond, maar mijn kleren passen niet.’ Haar hele lichaam verkrampt, en ze produceert een verstikt geluid. ‘De vriendin van een van de jongens heeft speciaal voor vanavond T-shirts laten maken, en Logan heeft me er eentje toegestopt met jouw nummer erop. Ik wilde het onder mijn jas dragen of zo, maar het is te klein.’

Met één hand in haar bos krullen houd ik haar zwijgend tegen me aan, wetend dat ze de ruimte nodig heeft om te voelen wat ze moet voelen.

‘Ik heb gewoon een slechte dag, dat is alles.’

‘Dat is oké, Vee. Je mag slechte dagen hebben.’

Nog even verbergt ze zich in mijn armen, en dan recht ze haar rug en maakt zich los uit de omhelzing. Met een triest glimlachje veegt ze over haar wangen. ‘Het komt wel goed.’

Misschien heeft ze gelijk, maar het lijkt me duidelijk dat het op dit moment verre van goed gaat. Stevies gevoelens ten aanzien van haar lichaam wisselen met de dag, en dat is prima zolang ze eraan blijft werken om zichzelf te accepteren zoals ze is. En dat doet ze ook.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn vingers vinden de rand van de broek die niet dicht wilde en trekken hem omlaag. Als ze eruit gestapt is, gooi ik hem opzij en doe alle lichten in de badkamer aan om de sfeer wat minder somber te maken. ‘Kom hier.’ Ik gebaar dat ze recht voor de grote spiegel moet komen staan, spiernaakt. Zelf ga ik achter haar staan met mijn handen om haar bovenarmen, zodat ze zichzelf van top tot teen kan bekijken.

‘Zee.’ Ze wendt haar gezicht af, en er ontsnapt een zacht gejammer uit haar keel.

‘Vee, kijk alsjeblieft eens naar jezelf,’ spoor ik haar voorzichtig aan.

Haar droevige ogen richten zich weer op de spiegel, en ik zie dat haar mond zich nauwelijks merkbaar vertrekt van afkeer.

‘Vertel me wat je mooi aan jezelf vindt.’

‘Niets.’

‘Stevie…’

Ze haalt scherp adem en bekijkt zichzelf nog een keer. ‘Ik vind mijn haar mooi.’

Terwijl ik haar krullen aan de kant strijk, overdek ik haar blote schouder met kussen. ‘Ik ben gek op je haar. En wat nog meer?’

Nadat ze weer een tijdje gestaard heeft, zegt ze: ‘Ik vind mijn ogen mooi.’

Met mijn beide armen van achteren om haar schouders heen geslagen zeg ik: ‘Ik ben gek op je ogen.’

Zwijgend staart ze voor zich uit.

‘Wat nog meer?’ probeer ik.

Ze laat haar blik nogmaals over haar lichaam gaan en schudt haar hoofd om me te vertellen dat ze verder niets kan bedenken.

Dat snijdt me door de ziel, maar tegelijk weet ik dat het niet waar is. Stevie heeft gewoon een rotdag. Het geeft niet, want

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zelf heb ik een eindeloos lange lijst van alle dingen die ik mooi aan haar vind.

'Oké.' Ik geef een kus op haar slaap. 'En kijk nu nog eens en vertel me wat je níét mooi vindt.'

Met fronsende wenkbrauwen staart ze me aan via de spiegel. Het is duidelijk dat ze niet goed weet wat ze met de situatie aan moet.

'Als je maar zo'n kort lijstje hebt van dingen die je mooi vindt, wil ik graag horen wat je niet mooi vindt.'

Ik zie dat ze in tweestrijd is, want dit zijn dingen die ze niet graag hardop uitspreekt. Haar blik gaat nogmaals van onder tot boven over haar spiegelbeeld, en met een stem die zo zacht is dat ik hem nauwelijks hoor fluistert ze: 'Ik vind mijn dijen niet mooi.'

Mijn handpalmen drukken zich tegen de lichtbruine huid van haar benen, waarop meteen kippenvel verschijnt. 'Ik vind je dijen prachtig.' Ik knijp erin. 'Vooral als ze tegen mijn wangen gedrukt zitten terwijl ik je aan het beffen ben.' Daar moet mijn normaal zo wilde meisje toch een klein beetje om lachen. 'Maar het allermooist vind ik het als je bij me op schoot zit, met je gezicht naar me toe, en je dijen boven op de mijne liggen. Het is fijn om naar je te mogen kijken.'

Stevie houdt haar hoofd schuin, en er verschijnt een denkrimpel op haar voorhoofd.

'Wat bevalt je nog meer niet?'

Haar blauwgroene ogen onderzoeken haar spiegelbeeld kritisch. 'Ik vind mijn buik niet mooi. Ik wou dat hij platter was.'

'Je buik is juist prachtig.' Mijn handen strelen er vederlicht overheen. 'Ik vind het fijn dat hij zo zacht voelt en dat ik iets heb om me aan vast te houden tijdens het knuffelen. Of tijdens het neuken.'

Ze probeert een glimlach te onderdrukken. 'Ik vind mijn borsten niet mooi.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Stop.’ Lichtelijk beledigd kijk ik haar aan. ‘Dat kan niet waar zijn. Je borsten zijn twee van mijn favoriete dingen.’

Weer een lachje. ‘Ik vind het lelijk dat ze niet even groot zijn.’

‘Vee, dat is omdat je een mens bent. En in mijn ogen zijn ze allebei even prachtig.’

Weer keurt ze haar spiegelbeeld. ‘Ik haat mijn striae.’

Ik volg haar blik. ‘Hier bedoel je?’ vraag ik, terwijl ik met mijn vingertoppen over de kronkellijntjes op haar heupen ga. ‘Vind je het niet mooi dat je lichaam zich kan aanpassen? Want zelf vind ik dat eigenlijk hartstikke cool.’

‘Nou…’ Ze kijkt nog een keer, nu met meer waardering. ‘Ik vind ze er een stuk beter uitzien wanneer jij ze aanraakt.’

Daar moeten we allebei een beetje om lachen, en ik houd haar stevig vast terwijl we elkaar via de spiegel aankijken.

‘Je hoeft echt niet elke dag van je lichaam te houden. Dat is geen realistische verwachting. Maar op de dagen dat het niet lukt, ben ik er voor je en doe ik het nog steeds.’

‘Ik heb het gewoon zwaar nu de play-offs zijn begonnen en de vriendinnen en vrouwen van al je teamgenoten bij elke wedstrijd allemaal hetzelfde aantrekken. Ze zijn stuk voor stuk zo perfect, en ik lijk totaal niet op ze.’

‘In welke zin zijn ze perfect? Vanwege hun kledingmaat? Dat heeft niks te maken met perfectie. En wat voor maat je ook hebt, het is oersaai om er precies zo uit te zien als alle anderen. Je bent oogverblindend mooi, Vee, en alles wat je anders maakt zorgt er juist voor dat je eruit springt. In de beste zin van het woord.’

Een zwak glimlachje.

‘Denk je dat ik eruitzie zoals de jongens met wie ik vroeger ijshockey speelde in Indiana? Want, shit, mooi niet dus. En ook in deze competitie zie ik er anders uit dan de rest. Maar kijk ons nou eens samen.’ Ik knik naar de spiegel. ‘Je kan niet

Browse more books at https://gyannidhi.com/

naar ons kijken en zeggen dat het een slechte combinatie is. We passen perfect bij elkaar.'

Ik zie haar blauwgroene ogen troebel worden. 'Je bent het beste wat me ooit is overkomen, Zee.'

O, shit. Mijn hart. Die woorden. Dit meisje. Mijn hartslag versnelt, en mijn longen krijgen ineens niet genoeg zuurstof meer.

'Dat is helemaal wederzijds, lieverd.' Ik bedek de zijkant van haar hoofd met kussen en kijk haar dan weer aan via de spiegel. 'Heb je tegen Logan gezegd dat het niks wordt met dat shirt?'

'Ja.' Stevie knikt. 'Ze zei dat ze het hare ook niet zou aantrekken.'

Dacht ik al.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

40

Stevie

‘Is aan jouw kant alles klaar voor het opstijgen?’

‘Hm?’ mompel ik verstrooid zonder mijn blik los te maken van mijn telefoonschermpje.

‘Is aan jouw kant alles klaar?’ Deze keer klinkt Tara’s stem zo scherp dat ik abrupt opkijk. Ze staart me doordringend aan. Ze heeft haar wenkbrauwen opgetrokken en haar armen over elkaar geslagen.

‘Ja. Alles in orde. Het is nu wachten tot de wedstrijd afgelopen is.’

Tara’s afkeurende blik gaat heen en weer tussen mijn gezicht en mijn mobieltje, en dan wurmt ze zich langs me heen de galley in.

Met een geërgerd gezicht plof ik op de dichtstbijzijnde vliegtuigstoel om naar de ontknoping te kijken. Tweede ronde, zesde wedstrijd, en we zitten inmiddels zeven minuten in de verlenging. Chicago staat in de huidige serie wedstrijden tegen Las Vegas voor met 3-2, en als we ook deze uitwedstrijd winnen, mogen we door naar de derde ronde en zijn we nog maar één serie verwijderd van de finale.

‘Hoe doen ze het?’ Indy komt naast me zitten, maar voordat ik kan antwoorden, produceert ze een diep gekreun. ‘Jezus, die stoelen.’ Ze laat zich nog wat verder wegzakken in het dure leer. ‘Logisch dat de jongens altijd direct als een blok in slaap vallen.’

‘Verlenging,’ zeg ik. Het liefst zou ik gezellig meelachen, maar daarvoor ben ik veel te gestrest. ‘Zevende minuut. De eerste die scoort wint.’

Mijn wijsvinger wrijft in een automatisme over de huid van mijn duim, en ik wou dat ik mijn gouden ring had om aan te

Browse more books at https://gyannidhi.com/

draaien.

‘Hoe doet Zanders het?’ fluistert Indy zo zacht mogelijk.

‘Heel goed. Maar hij heeft vanavond belachelijk veel minuten op het ijs gestaan.’

‘O, kijk, daar heb je Rio!’ roept Indy als nummer 38 over de boarding heen springt. Ik weet dat als Rio het ijs op komt, een zekere medeverdediger niet lang op zich laat wachten, en inderdaad wordt nummer 11 ook het spel in gestuurd.

Zanders staat na de wissel vooral in het aanvalsvak omdat ons team de puck in bezit heeft. Maddison komt een keer dicht in de buurt van het doel, en ik hoor de stem van de commentator al aanzwellen, maar een van de verdedigers van Las Vegas weet de puck weg te tikken en hun seizoen nog een klein stukje op te rekken. Voordat de puck voorbij de blauwe streep glijdt, houdt Rio hem tegen met zijn stick, zodat onze jongens in het aanvalsvak kunnen blijven om het nog een keer te proberen.

De puck danst rond tussen de jongens in het wit, maar aan hun slordige passes en trage manoeuvres is te merken dat ze uitgeput zijn. Gelukkig is bij Las Vegas iedereen net zo gesloopt door het uitblijven van een wissel.

Met een bonzend hart zit ik te wiebelen in mijn stoel. Ik heb mijn zenuwen totaal niet meer onder controle en kan alleen maar naar mijn telefoonscherm staren.

De puck komt weer bij Zanders terecht, die snel kijkt of hij hem door kan spelen. In plaats daarvan besluit hij hem richting het doel te schieten met een harde tik vanaf de blauwe lijn, in de hoop dat een van zijn teamgenoten hem aanneemt.

Maar hij komt niet bij een teamgenoot terecht. In plaats daarvan vliegt hij langs de doelman het net in, waarmee de wedstrijd beslist is in de verlenging.

‘O mijn god!’ schreeuw ik.

Indy springt overeind uit haar stoel en schreeuwt met me mee. We grijpen elkaar vast en springen juichend op en neer in

Browse more books at https://gyannidhi.com/

het gangpad.

‘Ik weet niet precies wat er gebeurd is, maar het is vast goed!’ roept Indy.

‘Het is meer dan goed!’

‘Sinds wanneer zijn jullie er zo in geïnteresseerd hoe het team het doet?’ vraagt Tara, waarmee onze feestvreugde meteen ten einde is.

Indy en ik verstijven. We laten elkaar los en strijken ons uniform glad.

‘Eh…’ aarzel ik. ‘Dat zou ons allemaal moeten interesseren. Hoe langer het seizoen, hoe vaker we vliegen. En hoe meer geld we verdienen. Toch?’

Tara’s blik gaat nog eens wantrouwig over mijn lichaam, en het is duidelijk dat ze er geen woord van gelooft. ‘Als jij het zegt.’

Niet veel later komen de jongens het vliegtuig binnengedruppeld voor de vlucht terug naar Chicago, en ik heb ze nog nooit zo uitgelaten gezien. Rio heeft de volumeknop van zijn boombox vol opengedraaid, iedereen is vrolijk, en er klinkt elke keer weer gejuich als een van de spelers de cabine in stapt. Het allerhardst wordt er gejuicht voor de enorme verdediger met de gouden kettingen en het driedelige pak die vanavond het winnende doelpunt heeft gescoord.

Mijn wangen doen pijn van het glimlachen, en ik ben ontzettend trots dat Zanders blijft bewijzen dat hij het team ook roem en krantenkoppen kan bezorgen zonder zijn privéleven in de strijd te gooien. Hij heeft het talent om al zijn stoere praatjes te rechtvaardigen, en zijn sportprestaties moeten op zichzelf al reden genoeg zijn om hem een royale contractverlenging aan te bieden.

Terwijl hij naar zijn vaste rij loopt, houdt het gejuich aan. De jongens staan nog in het gangpad, want ze hebben veel te veel energie om braaf te gaan zitten. Met een enthousiaste glimlach gooit Zanders zijn tas in het opbergvak boven zijn stoel, en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

dan kijkt hij eindelijk richting de galley, en daarmee richting mij.

‘Ik denk dat ik maar even ergens anders naartoe ga, voordat ik iets zie wat niet voor mijn ogen bestemd is. Al zou ik daar persoonlijk geen bezwaar tegen hebben.’ Indy verdwijnt tussen de sporters door in het gangpad.

Ze wordt al snel afgelost door Zanders, die de galley binnenstapt met een hongerige blik in zijn ogen. Zijn vingers spreiden zich tegen mijn borst, en hij duwt me met twee grote bazige stappen tegen de zijwand van het vliegtuig. Dan buigt hij zich voorover en drukt koortsig zijn mond op de mijne. Zijn lippen voelen zacht maar gretig, en mijn adem stokt even als zijn tong mijn mond in glipt. Ik zit ingeklemd onder zijn krachtige lichaam, en terwijl hij met zijn ene hand over mijn wang streelt, kneedt hij met de andere mijn billen. Heel even geef ik mezelf over en durf ik te vergeten waar ik ben.

Uiteindelijk trekt hij zich terug, en hijgend vullen we onze longen met de zuurstof die we een tijdje hebben moeten missen.

‘Ik kom nog eens in de problemen door jou,’ waarschuw ik, maar eigenlijk begint dat me steeds minder te boeien.

‘Ik wilde het gewoon even met je vieren.’ Met een ontwapenende glimlach loopt hij terug naar zijn stoel.

‘Oké, deze keer voelde zelfs ik het,’ puft Indy, die zichzelf koelte toewuift terwijl ze terug de galley in stapt.

‘Tara…’

‘Die is voor in het vliegtuig druk aan het slijmen.’

Mijn telefoon zoemt op het aanrecht.

ZEE (DADDY) ZANDERS: Ik proef je nog steeds.

‘Het is fijn dat ik op dit moment optimaal presteer.’ Zanders klapt het portier van zijn auto dicht als ik ben uitgestapt. ‘Nu het erop aankomt met het contract, ben ik blij dat ze te zien

Browse more books at https://gyannidhi.com/

krijgen wat ik waard ben. Het zou nergens op slaan om het niet te verlengen.'

Hij pakt onze tassen uit de achterbak van de Mercedes, gooit ze over zijn schouder en slaat zijn vrije arm om mij heen. Ik kan de koude avondlucht dwars door mijn jas heen voelen, al is het lente in Chicago, en ik trek de stof wat strakker om me heen terwijl we de vrijstaande parkeergarage uit lopen die bij Zanders' appartementencomplex hoort.

We slaan de hoek om en blijven zoals altijd op veilige afstand staan. 'Wie gaat er als eerste naar binnen, jij of ik?' vraag ik.

We kijken naar de stoep voor de deur, waar zich in de loop van de play-offs steeds meer fans hebben verzameld, maar verrassend genoeg is er nu niemand te zien.

'Blijkbaar hoeven we ons vanavond nergens druk om te maken.' Zanders' arm glijdt van mijn schouders, en onderweg naar de entree verstrengelt hij met een trotse glimlach zijn vingers met de mijne. 'Ik vind dat we morgen maar een ontbijtje moeten laten bezorgen. Dan hoeven we niet eens uit bed te komen,' stelt hij voor als we de traptreden naar de voordeur beklimmen. 'Wat wil jij…'

'Evan Zanders!'

'EZ, kijk eens naar me!'

Talloze camera's flitsen, en overal springen paparazzi tevoorschijn.

'Zanders, wie is dat?' roept een verslaggever.

'Hoofd naar beneden!' beveelt Zanders. Onderweg naar de deur probeert hij me af te schermen met zijn lichaam.

'Evan Zanders, wie is die vrouw?'

Er wordt geroepen en geschreeuwd om de aandacht van de ijshockey-ster te trekken, en ik raak gedesoriënteerd en verblind door al het geflits. Het enige wat ik kan denken is dat ik moet ontsnappen aan deze meute. Mijn voeten jeuken, zo sterk is de aandrang om het op een lopen te zetten, en het is een ongelooflijke opluchting als de portier ons binnenlaat.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar het flitsen houdt niet op, en ik hoor het geschreeuw dwars door de glazen wand heen. Zanders houdt het jasje van zijn pak omhoog om me aan het zicht te onttrekken. We rennen naar de lift. ‘Zorg dat die lui godverdomme verdwijnen!’ roept hij over zijn schouder naar het lobbypersoneel.

Zodra we veilig in de metalen cabine staan, laat ik me tegen de zijwand zakken. De adrenaline giert nog steeds door mijn lichaam, en mijn hart gaat tekeer. Wat me vooral angst aanjaagt zijn de mogelijke gevolgen hiervan.

‘Gaat het?’ vraagt hij nerveus.

Ik knik maar kan geen woord uitbrengen.

Zanders ijsbeert door de lift en trekt zijn telefoon tevoorschijn, maar hij heeft pas weer bereik als we op zijn verdieping aankomen.

Direct nadat hij de deur van zijn appartement heeft opengemaakt, gooit hij onze tassen aan de kant en belt zijn zaakwaarnemer.

Alle drie de keren krijgt hij de voicemail.

‘Godverdomme, Rich, neem op.’ Zanders beent heen en weer door de keuken. ‘Rich!’ schreeuwt hij tegen de voicemail. ‘We hebben een probleem, en je moet zorgen dat er niks op internet terechtkomt. Bel me.’ Nadat hij heeft opgehangen, begint hij driftig berichtjes te typen. Zijn duimen flitsen over het scherm. ‘Geen zorgen, het komt wel goed,’ zegt hij, maar ik weet niet of hij mij gerust probeert te stellen of zichzelf.

Er gaan veel te veel minuten voorbij zonder dat er iets gebeurt, en het onbehaaglijke gevoel in mijn onderbuik wordt steeds sterker. Ik ga aan de keukentafel zitten, klap zijn laptop open en googel zijn naam.

Zoals ik al verwachtte, staat er een hele serie foto’s online van het moment daarnet bij de voordeur, en ik scrol langs de ene na de andere kop.

EVAN ZANDERS GESPOT MET MYSTERIEUZE VROUW

Browse more books at https://gyannidhi.com/

WIE IS ZE?

BENIEUWD WAAR ZANDERS ZICH DIT SEIZOEN VERSTOPT HEEFT? HIER IS HET ANTWOORD

‘Het is te laat,’ zeg ik tegen Zanders, die nog steeds als een razende aan het typen is.

‘Wat?’ vraagt hij verstrooid.

‘Zee…’ Deze keer laat ik mijn stem wat scherper klinken om zijn aandacht te trekken.

Hij kijkt getergd op, en in zijn donkere blik zie ik dat hij weet dat we diep in de problemen zitten.

‘Het is te laat. Het staat allemaal al op internet.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Gisteravond was een nachtmerrie. Het allerzwartste scenario is werkelijkheid geworden.

Nou ja, het een-na-zwartste. Het enige lichtpuntje aan die hinderlaag buiten het appartement is dat niemand een foto van Stevies gezicht heeft kunnen maken. Op de foto's die rondgaan zie je alleen haar rug, al is mijn eigen gezicht vol in beeld. Gelukkig zat Stevies uniform weggestopt onder haar jas, maar over haar maar al te herkenbare kastanjebruine krullen kan de hele wereld nu speculeren.

Niemand vraagt zich af of het gewoon mijn zoveelste verovering was. Aan het afgrijzen op mijn gezicht en het feit dat ik haar probeer af te schermen kun je zien dat deze vrouw belangrijk voor me is. Het duurde gisteravond dan ook niet lang voordat het woord 'vriendin' opdook in de artikelen die online verschenen.

Ik heb nauwelijks kunnen slapen.

Rich heeft nog niets van zich laten horen. Hij en mijn pr-team hebben me compleet aan mijn lot overgelaten op het moment dat ik ze het hardst nodig had.

Het ergst is niet eens de mogelijke impact op mijn contractverlenging of Stevies baan. Het ergst zijn de internettrollen die zich veilig achter hun toetsenbord verstoppen en het ene na het andere hatelijke commentaar over mijn vriendin posten. Op dit moment is mijn grootste zorg niet mijn sporttoekomst in Chicago, en ook niet eventuele imagoschade. Het enige waaraan ik kan denken is dat mijn favoriete persoon op deze hele wereld het moet ontgelden omdat mensen nou eenmaal graag over mij roddelen.

Meer dan wat ook wil ik Stevie beschermen, vooral als het op haar zelfvertrouwen en lichaamsbeeld aankomt, en nu krijgt ze

Browse more books at https://gyannidhi.com/

puur vanwege mijn imago een eindeloze stroom internetreacties over zich heen die haar grootste onzekerheden bevestigen.

Het was nog tot daaraan toe toen de wrede woorden van haarzelf afkomstig waren, en van een klein groepje nare mensen in haar leven, maar nu het hele internet er zo over lijkt te denken? Ik ben bang dat mijn stem al dat kabaal niet kan overstemmen. En omdat het internet nou eenmaal het slechtste in mensen naar boven haalt, zijn de reageerders niet blij voor me of nieuwsgierig naar mijn nieuwe partner. De reacties zijn walgelijk, wreed en ver onder de gordel, en ik ben bang dat ze hun uitwerking niet zullen missen. Na Stevies crisis vorige week in de badkamer is dit wel het laatste wat ze kan gebruiken.

Ik had beter moeten weten. En ik wist eigenlijk ook beter. We zijn de laatste tijd extra voorzichtig geweest, en vervolgens loop ik doodleuk met haar hand in de mijne naar mijn appartementengebouw toe. Dit hele fiasco is mijn schuld.

Na onze overwinning op het ijs voelde ik me de koning te rijk, maar een paar uur later kwam er abrupt een einde aan de vreugde.

Het is stil in mijn penthouse. Op de achtergrond is geen televisie of muziek te horen. Niets. Het voelt griezelig, alsof we allebei het gevoel hebben dat er een storm zal losbarsten op het moment dat we iets zeggen.

Ik heb mezelf net een derde mok koffie ingeschonken en loop naar de slaapkamer om Stevie er ook een aan te bieden. Zelf ben ik al tijden op – het grootste deel van de nacht heb ik door de kamer geijsbeerd en het internet afgespeurd – maar de laatste keer dat ik mijn hoofd om de hoek stak, was ze eindelijk in slaap gevallen.

Deze keer ligt ze met haar rug naar me toe en haar arm over Rosie heen op haar telefoon te scrollen. Zelfs vanuit de deuropening herken ik de foto’s. Nadat ik er de hele nacht naar heb gestaard, staan ze op mijn netvlies gebrand.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat ze ook al de nodige hatelijke opmerkingen heeft gelezen blijkt wel als ze onopvallend een traan van haar wang probeert te vegen.

‘Vee, kijk daar alsjeblieft niet naar,’ smeek ik terwijl ik naast haar op bed ga zitten. Ik zet de mok op het nachtkastje en pak voorzichtig de telefoon uit haar handen. ‘Je moet dat soort dingen niet lezen.’

‘Waarom zijn mensen zo gemeen?’ Haar stem klinkt krachteloos en gesmoord.

‘Ik weet het niet, lieverd. Ik snap het ook niet.’

‘Heeft je zaakwaarnemer al gebeld?’ Hoop flakkert op in haar roodomrande ogen.

‘Nee, nog niet.’

Ik slaak een diepe zucht en voel de frustratie door mijn lichaam gieren. Rich zit me normaal constant op de huid, en uitgerekend nu geeft hij niet thuis? Als ik verdomme zijn hulp nodig heb?

‘Nog nieuws van je collega’s?’ vraag ik met een aaitje over haar been.

‘Indy wilde weten hoe ik me voel, maar van Tara heb ik niets gehoord.’ Ze knikt peinzend, alsof ze zichzelf eraan herinnert dat het een goed teken is. ‘Nog niet.’

Ik kijk naar haar, en van het vuur dat normaal in mijn meisje brandt is nergens een vonkje te bekennen. ‘Vee, gaat het wel?’

Ze haalt haar schouders op en glimlacht verdrietig.

Er valt een stilte, want geen van beiden weten we wat we moeten zeggen.

‘Kan ik dit gebouw eigenlijk wel uit?’ vraagt ze uiteindelijk.

‘Ja. De beveiligers hebben iedereen weggestuurd. Maar ik zorg dat er iemand meeloopt zodra je klaar bent om te vertrekken.’

‘Ik denk dat ik daar klaar voor ben.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn hart slaat een slag over. ‘Je wil weg?’

Ze knikt zonder me aan te kijken, maar ik zie aan haar blauwgroene ogen dat ze nog steeds verdriet heeft. ‘Ik wil met mijn broer praten.’

Logisch dat ze daar behoefte aan heeft, maar dat betekent niet dat het me bevalt. Ik wil dat ze hier blijft, me vertelt wat ze voelt, me laat weten of ze al die de publiciteit aankan. Maar eigenlijk hoeft ze niets te zeggen, want haar gezicht zegt alles.

Dit is te veel. Ze is niet opgewassen tegen de negatieve aandacht die onze relatie met zich meebrengt, en dat kan ik haar allerminst kwalijk nemen.

‘Oké,’ zucht ik verslagen. ‘Dan moet je je maar klaar gaan maken.’

Stevie en ik treffen elkaar bij de voordeur nadat ze gedoucht heeft. Het ontgaat me niet dat ze haar krullen in een strak knotje heeft gebonden en een hoody draagt zodat ze zich onderweg naar haar appartement onder de capuchon kan verbergen. Het is alsof de wrede woorden die ze gelezen heeft al haar energie hebben opgezogen, en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Het is niet eerlijk dat ze zoveel pijn heeft. Deze hele vernedering zou haar bespaard zijn gebleven als ik er niet was geweest.

Ze moet zich verstoppen vanwege mij.

‘Het komt wel goed.’ Ik sla mijn armen om haar heen en geef haar een dikke knuffel, langer dan normaal. Want dat het goed gaat komen staat vast. Hoe dan ook zal ik een manier vinden om haar leven minder zwaar te maken.

Ze slaat haar handen om mijn hals en trekt me naar zich toe. Haar lippen zijn even zacht als altijd, maar er zit iets wanhopigs in haar kus, en ik weet niet wat dat betekent. Ik weet niet waarom het nu anders voelt dan normaal.

‘Ik bel je straks.’ Tegelijk speur ik haar gezicht af naar een teken, iets wat de knoop in mijn maag wat minder strak maakt. Tevergeefs. Ze ziet eruit alsof ze een inzinking nabij is.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Terwijl ze door de hal naar de lift sjokt, houd ik mijn ogen strak op mijn meisje gevestigd. Met een hangend hoofd drukt ze op het knopje, en als haar rug begint te schokken, loop ik met grote passen op haar af en trek haar tegen mijn borst.

Haar wanhopige gejammer is het pijnlijkste wat ik ooit heb gehoord, vooral omdat ik weet dat ik degene ben die het heeft veroorzaakt. Ze heeft pijn omdat ze met mij is. Mensen denken gemene dingen over haar te kunnen zeggen omdat ze met mij is.

Ik draai haar gezicht naar me toe, en met mijn duimen veeg ik de tranen weg die uit haar gezwollen ogen stromen. Ze slikt moeizaam, en ik word overmand door een vermorzelend schuldgevoel als ik zie hoe volkomen verslagen ze oogt.

Hoe kan ik haar ervan doordringen dat ze niet naar die lui moet luisteren? Hoe kan ik haar eraan herinneren dat alleen haar eigen mening ertoe doet?

Het spijt me.

Luister er alsjeblieft niet naar.

Wat boeit het wat anderen over je zeggen?

Maar ik kan niks bedenken wat juist voelt. Het lijkt allemaal zo hypocriet, omdat ik het net zo goed tegen mezelf zou moeten zeggen. De opmerkingen op internet gaan niet alleen over Stevie, ze gaan ook over mij, en ik vind het al even lastig om in gedachten te houden dat alleen de oordelen van mensen die dicht bij me staan van belang zijn.

Stevie stapt de lift in en draait zich naar me toe. Een deel van me wil de deuren tegenhouden, haar de cabine uit trekken om te praten, haar inprenten hoe belangrijk ze voor me is, dat ze de moeite waard is. Maar ze heeft gezegd dat ze alleen wil zijn. Stilletjes kijk ik toe hoe de metalen deuren zich sluiten. Op het allerlaatste moment zie ik dat ze tegen de achterwand zakt en haar hoofd vastpakt.

Met het gevoel dat mijn keel wordt dichtgeknepen loop ik terug naar het appartement. Mijn ogen prikken, want het is vreselijk om haar zo te zien. Ik heb mijn meisje wel vaker pijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zien hebben, maar dit is anders. Normaal is er een balans tussen zelfvertrouwen en onzekerheid. Welk van de twee de overhand heeft hangt af van de dag, de situatie en de mensen met wie ze zich omringt. Maar op dit moment wordt ze volkomen overspoeld door haar onzekerheid, en dat is iets wat ik nog nooit eerder heb meegemaakt.

Rosie jankt klagelijk als we Stevie door het raam de straat zien oversteken. Gelukkig valt niemand haar lastig.

De overweldigende bezorgdheid die ik voel begint plaats te maken voor woede. Dit is net zozeer Rich' schuld als de mijne. Als hij gisteravond verdomme had opgenomen en had gedaan waarvoor ik hem betaal, zouden we nu niet in deze situatie zitten.

Ik pak mijn telefoon om hem te bellen, in de verwachting dat ik voor de honderdste keer de voicemail krijg, maar dan zie ik dat er een berichtje is binnengekomen.

RICH: Bel me. Nu.

Terwijl ik door de woonkamer ijsbeer, rolt Rosie zich op de bank tot een balletje, alsof ze aanvoelt dat er iets mis is. Met mijn telefoon tegen mijn oor wacht ik tot Rich opneemt.

'Zanders, wat is er in godsnaam aan de hand?'

'Dat kan ik verdomme ook aan jou vragen! Waar heb jij de hele nacht uitgehangen?'

'Jij bent degene die het verkloot heeft, dus schreeuw niet zo tegen me.'

'Ík heb het verkloot? Ík heb het verkloot?' Ik snuif spottend. 'Als je me al die jaren geleden niet had gepusht om dit rot-imago op te bouwen, zou dit nooit gebeurd zijn. Dan zou het mensen geen ruk interesseren dat ik een vriendin heb. Weet je hoe fucking bizar dat is? Ik ben de enige vent in de competitie die de kranten haalt omdat hij een relatie heeft.'

'Dat rot-imago heeft je anders miljoenen dollars opgeleverd. En nog eens miljoenen daarbovenop. Bovendien heb je er

Browse more books at https://gyannidhi.com/

volop van genoten. Ontken het maar niet, Zanders, want je bent geen al te beste leugenaar.'

'Ik wil ermee kappen. Het is mooi geweest met dit gedoe. Ik wil gewoon rustig een normaal leven kunnen leiden en ijshockey spelen.'

'Je snapt het niet, hè? Er is geen uitweg. Voor de sportwereld is dit wie je bent. Dit is wat de mensen willen zien.'

'Dingen kunnen veranderen. De beeldvorming bij de fans kan veranderen. Ik ben zélf veranderd. Dat ik niet elke nacht een andere meid neuk of om het minste of geringste klappen uitdeel wil nog niet zeggen dat mensen me niet willen zien spelen.'

'Weet je dat echt wel zo zeker? Heb je die reacties gelezen? Het hele internet heeft het over je. En geloof me, Zanders, veranderen is niet zo makkelijk als je denkt. Je bent een merk aan het verkopen, een lifestyle. Ze willen EZ. Je bijdrage aan de sport is meer dan alleen die zestig minuten op het ijs. Je bijdrage is het personage dat je speelt. Een personage dat een leven leidt waar fans van dromen. Mensen betalen om te zien hoe jij gasten op hun lazer geeft in het stadion, na elke wedstrijd met een nieuwe meid vertrekt en schaamteloos pronkt met de rijkdom die je eraan overhoudt. En vervolgens keren ze terug naar hun onbeduidende leventje en dromen ze ervan om in jouw schoenen te staan. Ze willen gewoon niet dat je die fantasie van ze afpakt.'

'Dat is mijn verantwoordelijkheid niet.'

'Ja, dat is het wel. Dat is letterlijk onderdeel van je baan. Je verdient zulke gigantische bedragen om precies die reden.'

'Denk je echt dat Chicago mijn contract niet zal verlengen om een paar internetreacties? Dat is je reinste bullshit.'

'Heb je ze gelezen? Als je denkt dat Chicago, dat trouwens bijna door het budget voor volgend seizoen heen is, geen interesse heeft in de meningen van de fans aan wie het team alles te danken heeft, dan zit je ernaast. Chicago wil dat je klappen uitdeelt, de controverse opzoekt zodat de tribunes

Browse more books at https://gyannidhi.com/

vollopen met mensen die de schoft uit de roddelbladen met eigen ogen willen zien. En het zijn meer dan een paar reacties. Het zijn er tienduizenden. Zanders, het ziet er niet goed voor je uit.'

Heb ik ze gelezen? Een paar wel, maar ik zat meer in mijn maag met de opmerkingen over Stevie dan die over mezelf.

'Ik heb je gewaarschuwd dat dit zou gebeuren,' vervolgt Rich. 'Het hele seizoen al.'

Het is bij die woorden dat er een belletje bij me begint te rinkelen. Te veel verbanden. Te veel toevalligheden.

'Rich, hoe wisten die verslaggevers waar ik woonde?'

Hij aarzelt even. 'Er staan al wekenlang fans voor je huis. Dacht je dat zoiets onopgemerkt zou blijven?'

'Ja, maar ik heb het over de timing, en over het feit dat ze zich verstopt hadden. Op mij kwam het over als een hinderlaag.'

'Denk je dat ik erachter zit?' Hij lacht spottend. 'Geloof me, dit is wel het laatste wat ik wil. Ik wil de oude EZ terug. Ik wil de kerel terug die ik met het grootste gemak aan Chicago kan verkopen. Ook ik zit hier niet op te wachten.'

'Je moet die foto's van het internet halen.'

'Te laat.'

'Verdomme, Rich! Die reacties over haar zijn fucking genadeloos. Alsjeblieft.'

'Het heeft zich al veel te ver verspreid. Dat lukt nooit. En als ik jou was, zou ik me minder aantrekken wat mensen over dat vriendinnetje van je zeggen, en me concentreren op de opmerkingen over jezelf. Het beste advies dat ik je kan geven is om weer die vent te worden aan wie iedereen zo lekker de pest kan hebben.'

Verslagen gooi ik mijn hoofd in mijn nek. 'Ik wil niet meer dat ze de pest aan me hebben.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dan hebben mensen het in elk geval over je. Dan sta je tenminste in de spotlights. Dat is wat we willen. Zo gaan we je nieuwe contract binnenslepen. Eerlijk gezegd ben ik bang dat Chicago misschien van tafel is. Ik zal kijken of er nog andere plekken zijn waar ik je kan onderbrengen.’

‘Daar geloof ik niks van.’ Ik ben nu bijna in paniek. ‘Ik heb nog nooit zo goed gespeeld. We zitten nog maar één serie bij de finale vandaan.’

‘Waarom heb ik dan nog niets van ze gehoord? Ik heb je het hele seizoen op het hart gedrukt wat voor iemand ze willen. Ze hebben Maddison al als golden boy. Ze willen het duo dat de afgelopen vijf jaar zoveel tickets heeft verkocht. Speel jij die rol niet, dan vinden ze wel een ander. En die ander is vast stukken goedkoper.’

‘Het geld boeit me niet. Ik wil gewoon hier blijven.’

‘Als je zo graag in Chicago wil blijven, weet je wat je moet doen. En je hebt nog maar een paar weken de tijd.’

Het liefst zou ik nog ditzelfde moment naar de hoogste bazen van de Raptors bellen om te vragen wat er in godsnaam aan de hand is. Maar helaas, dat is tegen de regels. Alles moet via mijn zaakwaarnemer.

‘Ik ga ervandoor zodat ik iets kan doen aan deze puinzooi.’ En met die woorden hangt Rich op.

De zenuwen gieren door mijn lijf terwijl ik naast mijn hond op de bank plof. Rosie stopt haar kop onder mijn arm en wil bij me op schoot komen liggen, maar omdat mijn knieën op en neer blijven wippen, kruipt ze er meteen weer af.

De websites waarop ik vannacht al zoveel uren heb doorgebracht zijn de eerste die bovenaan in mijn zoekresultaten verschijnen. Op de beruchte foto, de foto die zich over het hele internet heeft verspreid, zie je Stevie en mij van de achterkant. We rennen de traptreden op, en ik kijk over mijn schouder als een kind dat betrapt is op iets wat niet mag. Stevies krullen dansen even ontembaar op en neer als altijd, en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

hoewel haar lange jas over de blouse en rok van haar uniform valt, kun je wel haar figuur zien.

De reacties blijven maar komen. Ze zijn eindeloos. En sadistisch.

Je zou je ergste vijand dit soort commentaren nog niet toewensen, laat staan de persoon om wie je het meest geeft.

Het is allemaal pure jaloezie en nijd. Dat weet ik, maar ik twijfel of Stevie het ook weet. Ze heeft niet eens door dat haar eigen moeder jaloers op haar is, dus hoe moet ze die conclusie in godsnaam trekken als ze een stel onbekende internetgebruikers tegenover zich heeft? En het is niet zomaar een handjevol reacties. Duizenden en duizenden mensen maken haar belachelijk, schelden haar voor van alles uit, bekritiseren haar lichaam.

Allemaal omdat ze met mij is. Mensen hebben altijd al nare dingen over me gezegd, en nu Stevie onderdeel is van mijn leven, lijken ze het vanzelfsprekend te vinden dat ze het ook bij haar mogen doen.

Het is gewoon een foto van achteren. Iemand in een jas. Ze kunnen haar prachtige blauwgroene ogen niet zien, waarvan ik elke keer als er lachrimpeltjes omheen verschijnen weer slappe knieën krijg. Ze kunnen de massa sproeten op haar wangen niet zien, die patronen creëren die inmiddels in mijn ziel gegrift staan. Ze kunnen de stralende glimlach niet zien waardoor ik elke keer weer smelt.

Bovendien zal geen enkele foto ooit haar scherpe tong kunnen vangen. Of haar gevoel voor humor. Haar wilde charme, haar zo ongelooflijk open en zachtaardige hart. Geen foto kan laten zien hoe lief ze is.

Maar ik kan me beklagen wat ik wil, feit blijft dat ze deze eindeloze stroom haat aan mij te danken heeft. Ik ben de reden dat er vanmorgen iets van haar licht uitgedoofd is.

Dit heeft ze nergens aan verdiend.

Als ik door de nieuwe reacties scrol, krijg ik een hol gevoel in mijn maag. Ze zijn nog venijniger dan die van vannacht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Aanvankelijk werd onder de artikelen vooral gespeculeerd. Mensen vroegen zich af of deze vrouw soms de reden is dat ik het hele seizoen buiten de schijnwerpers ben gebleven. Maar internettrollen hitsen elkaar nou eenmaal op, en de opmerkingen lopen inmiddels echt de spuigaten uit.

'Nogal wiedes dat Zanders dit seizoen zo'n watje is. Hij is huisje-boompje-beestje aan het spelen.'

'Het enige interessante aan hem waren al die geile chicks die hij neukte. Dus nee, ik ben wel klaar met die vent.'

'Logisch dat Chicago hem nog geen nieuw contract heeft aangeboden. De reageerders hebben gelijk. Het is gebeurd met hem.'

'Wat een sneu mannetje.'

'Naar een plek bij Chicago kan hij fluiten, maar ik hoop niet dat hij nu in mijn stad komt spelen.'

Ik heb me vergist. Ik dacht dat ik niet hoefde te kiezen. Ik dacht dat ik in het openbaar de favoriete eikel van de ijshockeywereld kon zijn en achter gesloten deuren mijn authentieke zelf. Ik ben dom geweest, en nu kost het me mijn contract. Diep vanbinnen heb ik altijd geweten dat de fans niet zitten te wachten op de echte ik. Ze willen de showman, de vechtjas, de playboy, en hoewel ik de afgelopen tijd heb gedacht dat ik die rol nog steeds overtuigend speelde, zat ik er duidelijk naast. Niemand trapte erin.

Mijn reputatie zal me de rest van mijn leven achtervolgen. Zo ben ik. Zo ben ik altijd geweest, en het was dwaas om te denken dat ik daar iets aan kon veranderen. Ik hoopte dat ik na mijn contractverlenging zou kunnen ophouden met toneelspelen. Maar niemand wil de echte ik. Niemand wil betalen voor de echte ik.

Vroeger liet ik me motiveren door de haat van anderen, verlangde ik er zelfs naar, maar nu voelt het als een loden last op mijn schouders, als iets wat mijn groei in de weg staat. En deze keer is het niet alleen mijn eigen naam die door het slijk wordt gehaald.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryans waarschuwingen schieten weer door mijn hoofd.

Ik wil niet dat Vee besmet wordt door jouw reputatie …

Mijn zus is niet opgewassen tegen het soort aandacht dat jij aantrekt…

Hij had gelijk. Waarom doe ik haar dit aan?

Voor mij is er geen uitweg, maar voor haar kan die er nog wel zijn.

Niemand zal ooit van me houden zoals ik ben, dus op dit punt kan ik net zo goed de man worden die ze allemaal zo graag haten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

42

Stevie

Ik heb zo met Zanders te doen. Al die dingen die over hem gezegd worden zijn verschrikkelijk om te lezen. Hij mag dan een beroemd sporter zijn, maar hij is ook gewoon een mens. En hij voelt als ieder ander mens ook pijn.

Al de hele dag is het internet druk in de weer om zijn grootste angst te bevestigen: dat zijn fans niet meer van hem zullen houden zodra ze merken dat hij meer is dan de onruststoker die ze kennen.

Gelukkig weet hij inmiddels beter. Of dat denk ik tenminste.

De opmerkingen aan het adres van Zanders gaan over hem als sporter, maar zelf krijg ik alleen maar walgelijke en wrede kritiek op mijn lichaam. Die mensen kennen me niet eens. Ze weten niet hoe ik eruitzie. Het enige wat ze gezien hebben is mijn postuur met een dikke jas overheen, maar omdat mijn vriend beroemd is vinden ze het blijkbaar normaal om me neer te sabelen. Alleen maar omdat ik een ander lichaamstype heb dan de vrouwen met wie Zanders zich in het verleden heeft vertoond.

Ik zal niet liegen: het doet pijn.

Wat ze zeggen is hetzelfde wat ik jarenlang tegen mezelf heb gezegd. Het zijn dingen die mijn passief-agressieve moeder en oppervlakkige vriendinnen misschien nooit hardop hebben uitgesproken maar wel hebben gedacht. En als tienduizend onbekenden de kritiek echoën die je zo hard uit je hoofd hebt proberen te bannen, worden die woorden een soort gif dat doorsijpelt tot in elke gedachte.

Ik heb een beroemde broer, en jarenlang heb ik bewust de spotlights gemeden omdat ik wist dat ik niet bestand was tegen zoveel aandacht. Maar de spotlights hebben me toch gevonden, en hoeveel pijn de reacties ook doen, ik ben de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

afgelopen zes maanden genoeg gegroeid om het tot op zekere hoogte te kunnen relativeren. Zulk gedrag komt vaak voort uit onzekerheid, en veel ervan heeft niks met mij als persoon te maken.

Begrijp me niet verkeerd, bepaalde posts galmen al de hele dag door mijn hoofd, maar op dit punt zit er niets anders op dan een poging te doen me eroverheen te zetten.

'Al iets gevonden?' vraagt Ryan vanaf het bankstel tegenover me. Hij heeft zijn laptop op schoot en zit druk te typen en te scrollen.

'Niks hier in de buurt.' Met toegeknepen ogen ga ik langs de resultaten op het scherm. 'Er zitten luchtvaartmaatschappijen in Boston en Seattle, maar qua vliegen is dat het wel zo'n beetje.'

'Nou, dat is uitgesloten. Je gaat niet weg uit Chicago.'

Allebei zetten we onze zoektocht naar lokale vacatures voort. De reden dat ik vanmorgen niet bij Zanders ben gebleven is omdat ik mijn broer om advies wilde vragen. Hij is gewend aan media-aandacht, en ik was benieuwd wat hem de beste vervolgstap leek. En eigenlijk al gelijk toen ik thuiskwam, waren Ryan en ik het erover eens dat het tijd is om een nieuwe baan te zoeken.

Hoewel nog niemand weet dat ik het meisje op de foto ben, kun je erop rekenen dat de media een keer mijn naam te pakken krijgen. Misschien niet vandaag, en misschien niet op basis van de foto's van gisteravond, maar het zal hoe dan ook een keer uitlekken. Zanders en ik kunnen onze relatie onmogelijk zijn hele carrière geheimhouden.

Meteen nadat ik binnenkwam heb ik mijn telefoon uitgezet, want nog meer van die rotopmerkingen kan ik niet aan. Die over mij zijn ontzettend gemeen, maar ik vind het nog erger om die over Zanders te lezen. Machteloos toekijken hoe je lievelingspersoon zwartgemaakt wordt is een speciaal soort marteling die ik nooit meer wil ondergaan. Zijn reputatie zit me al langer dwars, en de afgelopen weken is de situatie steeds

Browse more books at https://gyannidhi.com/

lastiger geworden. Vanochtend is de bom dan eindelijk gebarsten. Ik kon het niet helpen dat ik er emotioneel van werd. Ik vond het gewoon zo ongelooflijk rot voor hem.

Zanders is sterk. Hij heeft een dikke huid, en hij doet dit al jaren. Maar voor mij is het allemaal nieuw, en ik weet niet hoeveel langer ik het kan verdragen dat iedereen blind is voor dat prachtige hart van die man. Mijn liefste wens is dat hij gewoon eerlijk en open kan zijn tegenover de buitenwereld. En als mensen hem niet meer moeten omdat zijn persoonlijkheid nog andere kanten blijkt te hebben, als ze hem niet willen steunen omdat het leuker is om hem af te kraken, dan… nou ja, dan zegt dat meer over hen dan over Zanders.

'Is het een optie om het vliegen helemaal los te laten en iets anders te gaan doen?' Ryan kijkt me aan over zijn computerscherm.

'Daar heb ik over nagedacht, maar ik weet niet wat ik verder zou willen. In een negen-tot-vijfbaan heb ik geen zin, want dan kan ik alleen in de weekenden naar het asiel toe. Dat is nou juist het fijne aan vliegen: soms heb ik weken achter elkaar vrij.'

'Heeft je collega al contact met je opgenomen? Die ene die de baas is?'

'Geen idee. Ik heb mijn telefoon uitgezet.'

'Dan weet ze misschien van niets. Je hebt nog wat extra tijd om een plan te smeden. Ook als het team vanaf dit punt alles blijft winnen, duurt het seizoen nog maar een paar weken. Misschien dat je het gewoon tot de zomer kan uitzingen, en als dat niet lukt, weet je dat ik je op alle mogelijke manieren zal blijven helpen.'

'Ze blijven sowieso winnen,' verzeker ik hem.

Van dat laatste probeer ik vooral mezelf te overtuigen. Ik maak me namelijk grote zorgen over de impact die al deze negativiteit op Zanders kan hebben in het belangrijkste seizoen van zijn carrière. Hij zit zo dicht bij de finale. Hij zit zo dicht

Browse more books at https://gyannidhi.com/

bij een nieuw contract. Ik wil niet dat hij aan zichzelf begint te twijfelen terwijl hij op het ijs zo geweldig presteert.

Zelfs als hij de schijn moet blijven ophouden totdat Chicago hem na het seizoen een contractverlenging geeft, komen we er wel uit. Het einde is in zicht.

'Misschien kan ik een baan voor je regelen bij mijn team?'

'Absoluut niet.'

Voordat Ryan kan protesteren, wordt onze aandacht getrokken door een klop op de deur. We kijken allebei die kant op en werpen elkaar een vragende blik toe.

'Ik doe wel open,' zeg ik.

'Kijk eerst even door het spionnetje, Vee.' Ryans stem klinkt bezorgd. Na alle gebeurtenissen van gisteravond en vanochtend is hij nog beschermender dan normaal, maar de beveiliging in dit gebouw is van hoog niveau. Er staat echt niet een of andere verslaggever voor de deur om me uit te horen.

Als ik door het spionnetje kijk, zie ik aan de andere kant een prachtige man met een capuchon over zijn hoofd en afhangende schouders. Ook zonder zijn gezicht te zien zou ik hem overal herkennen. Met zijn krachtige uitstraling valt hij moeilijk over het hoofd te zien, zelfs als zijn lichaamshouding verslagen is.

'Zee, wat doe je hier? Heeft iemand je gezien?' Bij het opendoen speur ik onmiddellijk de lege gang af, maar zodra ik mijn aandacht weer op Zanders vestig, schrik ik me rot. Zijn normaal zo stralende groenbruine ogen zijn dof en neergeslagen, en van de brutale grijns die me altijd weer ontwapent is geen spoor te bekennen.

'Ik heb geprobeerd te bellen, maar je telefoon ging naar de voicemail.' Zijn stem is zachter dan ik gewend ben. 'Mag ik binnenkomen?'

Ik ga opzij, en Zanders stapt met gebogen hoofd over de drempel, niet in staat om mijn broer of mij aan te kijken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zonder iets te zeggen wisselen Ryan en ik een blik, en met onze ogen voeren we een snel gesprekje.

'Ik heb Dom beloofd dat we een potje zouden basketballen, dus ik zal jullie wat ruimte geven.' Ryan komt overeind van de bank, pakt zijn sporttas en loopt naar de deur.

'Ryan,' zegt Zanders, en hij is een tel stil. 'Het spijt me van die krantenkoppen.'

Mijn broer knikt alsof hij het begrijpt en trekt de deur achter zich dicht, zodat we alleen zijn.

'Zee, wat is er gebeurd?' Ik streel over zijn arm, maar hij knijpt gepijnigd zijn ogen dicht als ik hem aanraak. De knoop in mijn maag wordt nog wat strakker.

Hij geeft geen antwoord.

Ik ga op de bank zitten om het mezelf ietsje gemakkelijker te maken tijdens dit bijzonder ongemakkelijke gesprek. 'Kom je erbij?' Ik klop op het kussen naast me.

Hij schudt zijn hoofd en maakt nog steeds geen oogcontact.

'Zee, wat is er aan de hand? Je maakt me bang.'

Eindelijk slaat hij zijn ogen naar me op, zodat ik de gapende diepte van zijn schuldgevoel zie. Zijn hele gezicht vertrekt van spijt. Het is alsof mijn keel wordt dichtgesnoerd. Ik kan de pijn nu al voelen.

'Niet doen,' waarschuw ik hem. 'Alsjeblieft.'

Hij haalt een keer diep adem. 'Vee…'

'Nee,' kap ik hem af, wanhopig. 'Dit kun je niet maken.'

'Vee, je weet hoeveel je voor me betekent.'

'Stop. Doe dit alsjeblieft niet,' smeek ik.

Hij aarzelt en verplaatst zijn aandacht naar de muur achter me. 'Jij en ik… Het is gewoon…' Hij schudt zijn hoofd zonder de zin af te maken.

'Vanwege die foto's? We kunnen gewoon voorzichtiger zijn. Ik… Ik beloof dat ik voortaan zelf ook wat voorzichtiger ben.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Het gaat niet alleen om de foto’s.’ Zanders knijpt zijn ogen stijf dicht, en als hij ze weer opendoet is alle emotie eruit weggetrokken, alsof er vanbinnen een schakelaar is omgegaan. Hij staat tegenover me en staart langs me heen. ‘Laten we eerlijk zijn. We hebben altijd al geweten dat het niet houdbaar was tussen ons.’

‘Wat? Nee, dat wisten we niet! Ík wist dat niet!’ Paniekerig kom ik overeind van de bank. ‘Dat is geen moment bij me opgekomen, Zee.’

‘Kom op, Stevie. Je weet wie ik ben. En ik zal nooit veranderen. Je eerste indruk van me klopte. Ik dacht dat ik kon veranderen, maar dat is niet zo.’

‘Komt dit door die kritiek op internet?’

Hij schudt zijn hoofd.

‘Waardoor dan wel? Want vanmorgen zei je nog dat alles goed zou komen. Je hebt me beloofd dat het goed zou komen.’ Ik sla mijn hand voor mijn mond om het gejammer tegen te houden dat diep uit mijn binnenste opwelt. ‘Alsjeblieft, doe dit niet.’

‘Ik… Ik kan dit gewoon niet meer.’ De man die voor me staat is niet de man voor wie ik de afgelopen maanden gevallen ben. Ik heb geen idee waar hij gebleven is, maar in elk geval is er geen spoor van hem te bekennen.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik weet niet met welke serie woorden ik dit kan voorkomen. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’ piep ik.

Eindelijk zie ik wat emotie bij hem. Zijn gezicht vertrekt, en hij knijpt zijn ogen dicht en draait zich half van me weg. Diep slikkend schudt hij zijn hoofd, niet in staat om te antwoorden.

‘Kan ik iets doen om het goed te maken?’

Langzaam schudt hij nog een keer zijn hoofd, en hij bijt op zijn onderlip. Zijn blik schiet alle kanten op behalve naar mijn gezicht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Kijk naar me!’ schreeuw ik radeloos. ‘Als je mijn hart wil breken, kijk me dan op zijn minst aan terwijl je het doet.’

Zijn groenbruine ogen vinden de mijne, en voor het eerst krijg ik de kans om te peilen wat er in hem omgaat: hij staat te liegen. Dat is iets wat hij niet vaak doet, dus ik doorzie het meteen als hij het probeert. En op dit moment liegt hij.

‘Heeft je zaakwaarnemer iets gezegd?’

Geen antwoord, maar hij schudt ook niet met zijn hoofd. De stilte betekent waarschijnlijk dat ik het goed geraden heb.

‘Wat is er gebeurd? Heeft het iets met onze relatie te maken? Krijg je geen contractverlenging omdat je met mij bent?’

‘Het is niet vanwege jou,’ zegt Zanders eindelijk. ‘Maar ik kan dit niet meer.’

‘Waarom niet?’

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Op die vraag heb ik geen antwoord, Vee…’

‘Noem me niet zo,’ grom ik. ‘Je mag me niet zo noemen terwijl je dit doet.’

Weer een zucht. ‘Stevie, het is niet mijn bedoeling om je pijn te doen.’

‘Nou, dat is dan jammerlijk mislukt.’

‘Ik wil je geen pijn doen, maar andere mensen zullen je constant blijven kwetsen zolang je een relatie met mij hebt.’

‘Dit is vanwege die reacties op internet, hè?’ Ik lach smalend en vol bitterheid. ‘Je doet dit vanwege een stel mensen die je niet eens ként.’

Opnieuw zegt hij niets. Waarmee het antwoord duidelijk is.

Ik voel de pijn door mijn hele lichaam. Mijn hoofd bonkt. Mijn ademhaling is oppervlakkig. Mijn ogen branden. De man die mijn zelfvertrouwen zo’n enorme boost heeft gegeven, die er zo op gehamerd heeft dat ik goed ben zoals ik ben, die al het

Browse more books at https://gyannidhi.com/

andere naar de achtergrond heeft doen verdwijnen… laat zich nu leiden door de meningen van anderen.

Ik probeer mijn emoties weg te slikken, maar ze zijn zo overweldigend sterk dat het van geen kanten lukt. ‘Schaam je je voor me?’ Mijn stem breekt bij het laatste woord, zodat het eruit komt als niet meer dan een schorre fluistering.

Eindelijk verdwijnt het stoïcijnse masker van Zanders’ gezicht, en hij stapt geschrokken op me af. ‘Stevie, absoluut niet…’

Ik steek afwerend mijn handen op, want op dit moment heb ik afstand nodig.

‘“Schaamte” is wel het laatste woord dat ik zou gebruiken om mijn gevoelens voor jou te beschrijven.’ Met zijn ogen smeekt hij me om hem te geloven. ‘Ik was er juist zo trots op om met jou samen te zijn.’

Wás.

‘Waarom doe je dit dan?’

Opnieuw kan hij me alleen maar aanstaren. Zonder een woord te zeggen vraagt hij me om het alsjeblieft gewoon te accepteren.

‘Geef antwoord!’

‘Omdat ik niet kan veranderen! Ik kan niet veranderen wie ik ben, of hoe mensen me zien. Van deze reputatie kom ik mijn hele carrière niet meer af, en ik weiger om jouw leven daardoor te laten verpesten.’

‘Dat is bullshit.’

‘Het is de waarheid.’

‘Nee, het is een versie van de waarheid. Maar de échte waarheid is dat je best kan proberen om meer jezelf te zijn tegenover de buitenwereld. Je kan ophouden met dat toneelstukje, maar je weigert het uit angst dat je dan voor een ander team moet gaan spelen. Je bent bang dat fans je echte

Browse more books at https://gyannidhi.com/

persoonlijkheid niet leuk vinden en dat Chicago je geen nieuw contract aanbiedt, of niet soms?'

Ik weet niet waarom ik er een vraag van maak. Het antwoord is al duidelijk.

Met een ongelovig lachje schud ik mijn hoofd. 'Je bent een lafaard, EZ.'

Hij kijkt me fel aan. 'Gebruik die naam niet. EZ is niet wie ik ben.'

'Echt niet? Want dat is de rol die je per se lijkt te willen spelen. Die van een man die zich laat manipuleren. Die zich voor het karretje van anderen laat spannen.'

Het is alsof Zanders' façade voor mijn ogen afbrokkelt. Zijn emoties, die normaal zo aan de oppervlakte zitten maar vandaag nergens te bekennen waren, worden eindelijk weer zichtbaar. Hij is verslagen, en voor een man die altijd en overal alle ogen naar zich toe trekt, lijkt hij hier in dit appartement opeens verdomd klein te worden.

'Stevie, als ik naar een ander team moet, ben ik alleen.' Zijn krachtige stem hapert. 'De mensen die ik als familie beschouw wonen hier, en ik ben mijn familie al eens kwijtgeraakt. Ik ben al eens alleen geweest, en dat kan ik niet nog een keer aan.'

'Je zou niet alleen zijn geweest. Ik zou je overal naartoe gevolgd hebben.'

Nu verschijnt er een verwarde uitdrukking op zijn gezicht. 'Nee, dat zou je niet gedaan hebben. Ryan woont hier. Het asiel is hier. Je had nooit weg gewild.'

'Ik zou zijn meegegaan, maar je hebt het niet gevraagd.'

Zanders lijkt van zijn stuk gebracht, alsof hij zich ineens afvraagt of hij echt wel de juiste beslissing neemt. Zonder zijn ogen van me los te maken stapt hij op me af, en deze keer laat ik het toe. Ik houd hem niet tegen als hij zijn armen spreidt en ze verpletterend strak om me heen slaat. Met mijn gezicht tegen zijn borst snuif ik zijn geur op om die in mijn geheugen te prenten voor als hij straks weg is. Maar tegelijk voel ik een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

spoortje hoop dat het niet nodig zal zijn omdat hij gewoon in mijn leven blijft.

Zijn zachte lippen drukken kusjes in mijn nek en langs mijn kaak, en het besef dat ik ze misschien voor de allerlaatste keer voel zorgt ervoor dat ze stuk voor stuk op mijn huid lijken te branden. Zijn lippen treuzelen op mijn wang, en ik verslap in zijn armen. Ik wil dat hij me wil. Dat hij van me houdt.

Kies me.

Ik wil dat hij zich bedenkt. En een deel van me is ervan overtuigd dat hij me op deze manier vasthoudt omdat hij inderdaad van gedachten aan het veranderen is. Hij houdt me vast alsof hij nooit meer los wil laten, wat ik meer dan prima zou vinden.

Er volgt nog één wanhopig kusje op mijn mondhoek, en dan is het voorbij.

'Het spijt me, Vee,' fluistert hij.

Ik voel mijn hart breken.

Hij laat me los en loopt naar de deur.

'Waarom heb je me verliefd op je laten worden?' roep ik hem na door de woonkamer, en ik kan het niet helpen dat de tranen nu over mijn wangen stromen.

Halverwege blijft Zanders staan, met zijn rug naar me toe.

'Je zei dat ik je eerste keuze was, en ik geloofde je.'

Ik zie zijn rug beven als hij een keer verstikt ademhaalt, en dan veegt hij haastig met zijn mouw over zijn gezicht en loopt naar buiten.

Zodra de voordeur achter hem dichtvalt, komen al de emoties die ik toch al niet meer verborgen kon houden naar buiten. Volkomen overweldigd rol ik me op de bank tot een balletje en laat de pijn van het verlies over me heen spoelen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

43

Stevie

Ik had me vandaag ziek moeten melden. Dat zou niet eens een leugen zijn geweest. De pijn in mijn hart heeft zich door mijn hele lichaam verspreid, en dit zou best weleens de slopendste ziekte kunnen zijn die ik ooit heb gehad.

Oké, ik ben vaker gedumpt, maar dit is anders. Eerdere relaties vallen volkomen in het niet bij wat er tussen mij en Zanders was. In feite ben ik diep in de rouw, al leeft de persoon om wie ik rouw gewoon nog en woont hij aan de overkant van de straat. In sommige opzichten doet het misschien nog wel meer pijn dan een sterfgeval. Iemand die doodgaat kiest er doorgaans niet voor om je in de steek te laten. Zanders heeft die keuze wel gemaakt, en dus rouw ik erom dat hij vrijwillig uit mijn leven verdwenen is.

Ik wil hem haten. Ik wil hem minachten, omdat dat zoveel minder pijnlijk is dan onbeantwoorde liefde. Maar ik hou wel degelijk van hem, en dat besef is nog wel het pijnlijkst van allemaal.

Ik heb nog nooit zoveel liefdesverdriet gehad als de afgelopen dagen. Ik voel het tot in elke zenuw. Al mijn gedachten, zelfs de meest onbeduidende, worden door hem gekleurd. Door ons. Het is alsof mijn hele wezen weigert te accepteren dat hij niet meer bij me hoort. Dat hij me niet meer wil.

Mijn bed heeft nog nooit zo leeg gevoeld, en mijn nachten zijn nog nooit zo rusteloos geweest als nu, zonder Zanders en Rosie. Mijn eten is nog nooit zo smakeloos geweest, en de dagen hebben nog nooit zo lang gevoeld. Ze zeggen dat de tijd alle wonden heelt, maar de tijd gaat in slow motion voorbij. Hoe moeten mijn wonden helen als de minuten uren lijken?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik denk constant aan hem en mis alle kleine dingetjes die bij hem horen. Ik mis het zelfvertrouwen dat hij me gaf. Ik mis zijn onweerstaanbare glimlach. Ik mis het zelfs om te moeten wachten als hij steevast twintig minuten langer in de badkamer aan het tutten was dan ikzelf. Maar het allermeest mis ik nog wel hoeveel hij van me hield, of dat leek te doen, en ik wou dat ik de moeite waard was geweest.

Hij heeft niets meer van zich laten horen, geen enkel telefoontje of berichtje. Voor hem is onze relatie blijkbaar een afgesloten hoofdstuk, maar mijn wereld ligt zo overhoop dat ik geen idee heb hoe ik verder moet.

'Ben je er klaar voor?' vraagt Indy vol medelijden terwijl we in de galley wachten tot het team is ingestapt.

Met een wezenloze en vermoeide blik staar ik naar de ingang. 'Absoluut niet.'

Morgenavond is het tijd voor de derde wedstrijd van de derde ronde in de play-offs. Het wordt de eerste uitwedstrijd sinds Zanders bij me is weggegaan, en onze bestemming is Seattle. Voor het eerst in mijn leven zou ik liever onderweg zijn naar Nashville. Goed, er kleven een paar pijnlijke herinneringen aan die stad. Nashville is de plek waar het allemaal is begonnen tussen Zanders en mij, en bovendien voel ik me er altijd een beetje minderwaardig, wat wel het laatste is waaraan ik behoefte heb. Geloof me, dat gevoel heb ik sowieso al constant. Maar nog belangrijker is dat Nashville de plek is waar mijn vader woont, en soms heeft een meisje gewoon haar vader nodig.

'Wauw,' fluistert Indy. 'Hij ziet er belabberd uit.'

Haar woorden halen me uit mijn verdoving, en ik kijk op. Verderop, bij de nooduitgang, staat Zanders me roerloos aan te staren. Ik had nooit gedacht dat ik dit zou zeggen, maar hij ziet er inderdaad niet uit. Hij maakt een uitgebluste indruk, alsof alle licht in hem gedoofd is. Hoe langer hij daar zo in het gangpad staat, hoe meer ik de tranen voel prikken in mijn ogen, maar ik weiger op mijn werk een potje te gaan staan janken en hem te laten merken wat hij heeft aangericht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zanders heeft een frons op zijn gezicht, en zijn mondhoeken hangen somber naar beneden. Zijn vertrouwde driedelige pak zit vol kreukels, en hij heeft het jasje en giletje niet eens dichtgeknoopt. Hij moet nodig zijn haar laten doen en zich scheren, maar hoe verfomfaaid hij ook overkomt, ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Zijn gezicht staat al dagenlang in mijn bewustzijn gebrand. Het is het enige wat ik zie, of ik mijn ogen nou open of dicht heb, en nu ik in dezelfde ruimte ben als de echte versie, wil ik naar niets anders kijken dan naar hem.

Maar helaas stapt Tara ertussen. ‘Ik wist dat jij het was.’

Mijn hart slaat een slag over. ‘Wat?’

‘Op die foto. Ik wist dat jij het was.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Hou je maar niet van de domme, Stevie. Ik heb al langer mijn verdenkingen.’

Ik probeer het brok in mijn keel weg te slikken en een geschikte leugen te bedenken, maar mijn leven is de afgelopen dagen één grote chaos geweest, en op dit punt kan het me eigenlijk niet zoveel meer schelen.

‘Wat wou je doen? Me ontslaan vanwege een verdenking? Ga je gang.’

Tara deinst terug, alsof het haar verrast dat ik me zo makkelijk gewonnen geef. ‘Zodra ik het zeker weet, doe ik dat ook.’

‘Puik plan.’ Er klinkt geen spoortje angst door in mijn stem. ‘Maar het zou fijn zijn als ik weer verder kon met mijn werk.’ Ik gebaar door het gangpad. ‘Zo te zien is iedereen aan boord, dus het wordt tijd om op te stijgen, vind je ook niet?’

Tara recht haar schouders en kijkt me met toegeknepen ogen aan, alsof ze probeert te peilen wat er in me omgaat. ‘Doe jij de veiligheidsdemonstratie bij de nooduitgang maar,’ zegt ze kortaf, en met die woorden draait ze zich om en marcheert weg.

‘Zal ik het overnemen?’ stelt Indy voor.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nee.’ Ik recht mijn rug. ‘Het is mijn werk. Ik kan het.’

Met op mijn gezicht het zelfverzekerde masker dat ik in geen tijden nodig heb gehad, loop ik naar de rij waar Zanders zit. Ik voel dat er blikken op me gericht zijn maar probeer het te negeren. De jongens kunnen al die internetcomments onmogelijk gemist hebben, en ze weten allemaal dat ik het meisje van de foto ben. Eerlijk gezegd geneer ik me kapot, maar ik probeer gewoon door deze dag heen te komen.

Zonder op te kijken van de vloer richt ik het woord tot Maddison en Zanders. ‘Zijn jullie klaar voor jullie veiligheidsinstructies?’

‘Stevie…’ Zoals Zanders mijn naam uitspreekt, klinkt het als een zucht van opluchting.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ herhaal ik. Deze keer kijk ik naar Maddison en smeek hem met mijn ogen om gewoon antwoord te geven, zodat ik dit zo snel mogelijk achter de rug heb en me weer in de galley kan verstoppen.

Ook hij vindt het vreselijk. Dat zie ik aan zijn gezicht. Gelukkig laat hij me met een knikje weten dat ik mag beginnen.

Terwijl ik het verhaal afsteek dat ik dit seizoen al zoveel keren herhaald heb, voel ik Zanders’ blik op mijn lichaam branden. Ik weet zeker dat ze het hele riedeltje inmiddels uit hun hoofd kennen, maar Zanders volgt het in opperste concentratie en blijft me ondertussen met zijn ogen smeken om naar hem te kijken. Maar dat kan ik niet. Het doet te veel pijn.

Dit was vroeger altijd zo leuk. Het was het perfecte excuus om bij hem langs te gaan voordat we opstegen, maar nu is het een marteling geworden.

‘Zijn jullie bereid en in staat om te helpen bij een noodsituatie?’

Ik richt me alleen tot Maddison, die ‘Ja’ zegt en zich met een vragend gezicht naar Zanders toe draait. De spanning tussen zijn beste vriend en mij maakt hem duidelijk ongemakkelijk.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Met mijn blik op oneindig wacht ik tot ook Zanders bevestigend antwoordt. Hij kent de regels: ik mag pas weg als hij dat gedaan heeft. Maar het blijft stil, en dus herhaal ik mijn vraag. ‘Ben je bereid en in staat om te helpen bij een noodsituatie?’

‘Stevie.’ Er klinkt wanhoop door in zijn stem.

‘Ben je bereid en in staat om te helpen bij een noodsituatie?’

‘Kun je me even aankijken?’ vraagt hij zachtjes, en hij leunt naar me toe.

Het kan me niet schelen hoe zielig hij klinkt. Ik moet mijn werk doen, en hij maakt dat onmogelijk. Hij is degene die het heeft uitgemaakt, en nu dwingt hij me ook nog om naast hem te blijven staan. Het is ronduit sadistisch.

‘Kijk alsjeblieft naar me,’ smeekt hij.

‘Kun je mijn vraag beantwoorden?’

Vanuit mijn ooghoek zie ik hem verslagen terugzakken in zijn stoel. ‘Ja, ik ben bereid en in staat om te helpen.’

Dat is alles wat ik wilde horen. Ik haast me terug naar mijn toevluchtsoord achter in het vliegtuig, al is er vandaag geen enkele plek hier die echt veilig voelt. De cabine lijkt kleiner en krapper dan ooit tevoren.

Ik heb nog geen twee stappen gezet als Zanders mijn onderarm vastgrijpt. Helaas heb ik me niet kunnen voorbereiden op de aanraking, en het is alsof zijn vingers schroeiplekken achterlaten op mijn huid. Mijn lichaam herinnert zich gelijk weer hoe erg het hem mist.

Als ik naar zijn hand kijk, is het eerste wat me opvalt het oude, versleten ringetje om zijn pink. Waarom draagt hij dat nog? Ik wou dat hij het afdeed, want er zit veel te veel betekenis achter. Maar tegelijk hoop ik dat hij het voor altijd omhoudt.

Mijn volgende vergissing is dat mijn blik naar zijn gezicht dwaalt. Zijn groenbruine ogen zijn vochtig, maar ik zie ook een sprankje hoop nu hij eindelijk mijn aandacht heeft. Zijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

adamsappel gaat moeizaam op en neer, en hij opent zijn mond om iets te zeggen.

Ik geef hem de kans niet. ‘Heb je iets nodig? Wat te drinken? Een kussen? Iets te eten? Je weet wel, omdat ik tegenwoordig gewoon weer je stewardess ben.’

Maddison laat zijn hoofd tegen de stoelleuning zakken alsof mijn woorden ook hem pijn doen.

Aan Zanders’ gezichtsuitdrukking zie ik hoe diep het erin hakt, maar ik weiger me daar iets van aan te trekken. Hij heeft mijn hart gebroken. Het is niet meer dan eerlijk dat hij ook een fractie voelt van het leed dat hij veroorzaakt heeft.

Dat is een leugen. Ik hou te veel van hem om te willen dat hij pijn heeft, maar op dit moment klamp ik me uit zelfbehoud vast aan elke gedachte waardoor ik me misschien even wat beter voel. Op andere momenten net zo goed, trouwens.

‘Spa rood, neem ik aan?’

Hij ademt scherp uit, knippert met zijn ogen en schudt zijn hoofd. En dan laat hij eindelijk mijn arm los zodat ik weg kan.

Met mijn blik strak op de galley gevestigd geef ik mijn voeten opdracht me er zo snel mogelijk naartoe te brengen. Hopelijk houdt mijn pokerface het nog even.

‘Je bent een kanjer,’ zegt Indy zodra ik onze werkruimte binnenstap. ‘Maar als je een tijdje op je gemak wil janken, neem ik het van je over.’

‘Oké,’ zeg ik met een snik in mijn stem. ‘Heel even dan.’

De rest van de vlucht naar Seattle heb ik achterin doorgebracht. Op een gegeven moment stak Rio nog even zijn hoofd naar binnen om een grapje te maken over al mijn geheime seksdates met Zanders van het afgelopen jaar, maar toen er niet eens een glimlachje af kon, besefte hij waarschijnlijk dat het een vergissing was.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Blijkbaar heeft behalve Maddison nog niemand in het team gehoord dat het uit is tussen ons. Ik weet niet of dat goed of slecht is, maar ik probeer er niet te veel achter te zoeken. Hoe je het ook wendt of keert, het is voorbij, en als ik me blijf vastklampen aan valse hoop, duurt mijn liefdesverdriet alleen nog maar langer.

Het voelt nu al alsof ik er de rest van mijn leven onder gebukt zal gaan.

Mijn uniform herinnert me aan de complimentjes waarmee Zanders me altijd overstelpte als ik het aanhad, dus zodra ik op mijn hotelkamer aankom, verwissel ik het voor mijn comfortabelste joggingbroek. Die me natuurlijk ook weer aan hem herinnert. Ik heb de broeken die hij me cadeau heeft gedaan thuisgelaten, maar dat maakt geen verschil.

Vanuit mijn hotelraam heb ik zicht op het beroemde Great Wheel, dat vlak aan het water staat, en hoewel het een mooie constructie is, moet ik erdoor aan de Navy Pier in Chicago denken, waar je ook zo'n reuzenrad hebt. En daardoor denk ik aan Zanders' appartement, en dus aan Zanders.

Ik haat het dat mijn hersenen elk aspect van mijn leven in Chicago aan hem koppelen. Ik wou dat ik niet de godganse dag aan hem liep te denken. Maar die stad is vol van zijn aanwezigheid, en ik weet niet hoe ik daar iets aan kan doen. Mijn hele bestaan is van hem doordrenkt. In mijn hart staat Chicago voor Zanders, en eigenlijk geldt dat net zo goed voor alle andere steden in Noord-Amerika die we samen hebben bezocht.

Ik doe het licht uit, trek de gordijnen dicht en kruip onder mijn dekens, want ik heb duisternis nodig om te kunnen slapen. Het is pas drie uur 's middags, maar als ik slaap, hoef ik niet na te denken. Vandaar dat ik de afgelopen dagen flink wat afgeslapen heb om te zorgen dat de tijd sneller voorbijging.

Mijn telefoon zoemt op het nachtkastje en verlicht de donkere kamer. Met een dankbaar gevoel zie ik mijn vaders naam op

Browse more books at https://gyannidhi.com/

het schermpje staan. Ik geloof dat ik een hoorbare zucht van opluchting slaak als ik opneem.

‘Hoi pap.’

‘Vee! Hoe is het met mijn meissie?’

‘Kan beter.’

Even is het stil. Ik heb mijn vader kort voordat het uitging over mijn relatie met Zanders verteld, al vermoed ik dat hij bij dat bezoekje tijdens de kerstdagen al haarscherp aanvoelde wat er tussen ons speelde.

‘Ryan heeft gebeld. Hij maakte zich zorgen omdat je nu weer moet vliegen voor de play-offs. Hij vroeg of ik wilde checken of alles oké was.’

‘Dat is heel attent, maar het komt wel goed.’

Misschien is dat niet helemaal waar, maar je moet positief blijven denken.

‘Nou, ik heb je broer beloofd dat ik je zou opzoeken. Dus, in welke kamer zit je?’

‘Wat?’

‘Wat is je kamernummer? Ik sta voor je hotel.’

Met grote ogen trek ik mijn telefoon weg van mijn oor om naar het schermpje te kijken, al weet ik niet precies waarom. Het is niet alsof we aan het facetimen zijn en ik de skyline van Seattle op de achtergrond zal zien. Ik denk dat het gewoon van schrik is.

‘Echt?’ Mijn stem breekt, en voor het eerst voel ik weer een sprankje hoop.

‘Ja! En ik kom naar je kamer toe!’

Zodra mijn vader aanklopt, ruk ik de deur open en geef hem een verpletterende knuffel. Ik voel me altijd stukken beter als hij er is, en dat heb ik nu heel hard nodig.

‘Ik heb jou ook gemist, Vee.’ Hij houdt zijn zware armen nog even om me heen geslagen en laat dan zien dat hij een sixpack

Browse more books at https://gyannidhi.com/

IPA's bij zich heeft. 'En ik heb een lekker biertje voor ons meegenomen.'

'Godzijdank. Nou weet ik weer waarom ik zo gek op je ben.'

Mijn vader trekt twee flesjes open, geeft er een aan mij en gaat tegenover me op de bank zitten. 'Maar hoe is het met je?'

Met een zwartgallig lachje zeg ik: 'Tja, waar zal ik beginnen?'

'Waar wil je zelf het liefst beginnen?'

Ik neem een grote teug bier om de emoties weg te spoelen die ik voel opkomen. 'Zanders heeft het uitgemaakt.'

'Wil dat zeggen dat we hem nu haten?'

Daar moet ik om grinniken. 'Ik ben er nog niet helemaal uit.'

'Heeft hij ook verteld waarom, of kwam het zomaar uit het niets?'

'Ik weet niet. Hij heeft wel een reden genoemd, maar ik twijfel of ik die geloof.'

Mijn vader wacht tot ik verderga.

'Hij zei dat hij nooit zal kunnen veranderen en dat ik altijd al heb geweten wie hij was, maar volgens mij is dat niet waar. Ik denk dat hij gewoon bang is om zichzelf te zijn omdat zijn reputatie in de NHL totaal het tegenovergestelde is van zijn echte persoonlijkheid. Zijn contract loopt binnenkort af, en dat maakt hem onzeker. Je hebt bij Ryan ook gezien hoe belangrijk het jaar voorafgaand aan zo'n contractverlenging is, maar dit is anders. Ryan hoeft zichzelf niet anders voor te doen dan hij is om geld te verdienen, maar Zanders heeft het gevoel dat hij dat wel moet.'

'En een vriendin past niet bij dat imago,' vat mijn vader de situatie scherp samen. 'Wil hij graag veranderen?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik dacht van wel. Ik rekende erop dat hij na die verlenging meer zichzelf zou zijn, maar volgens mij is hij van gedachten veranderd. Hij lijkt zichzelf

Browse more books at https://gyannidhi.com/

aangepraat te hebben dat dit enige manier is om de interesse van de fans vast te houden.'

'Hoe voel jij je daarbij?' Mijn vader neemt een grote slok bier.

'Zwaar kut.' Ik laat mijn hoofd tegen de rugleuning zakken en knijp mijn ogen dicht om de tranen tegen te houden. 'Toen Zanders en ik samen waren, gaf hij me het gevoel dat ik zijn eerste keuze was. Dat had ik nog nooit meegemaakt, en nu is het alsof het allemaal een grote leugen was. Ik verwachtte heus niet dat hij me boven zijn carrière stelde, maar misschien dat er nog andere mogelijkheden waren. Hij heeft het niet eens geprobeerd.'

Mijn vader aarzelt, en zijn blik gaat door de kamer. 'Ik heb de berichten in de media gezien. Denk je dat hij je misschien probeert te beschermen? Want dat zou ik op zich best begrijpen. Ik ken hem niet, maar van jou kreeg ik de indruk dat hij goed op de mensen past om wie hij geeft.'

'Misschien, maar ik hoef niet beschermd te worden. Ik ben dat eerlijk gezegd helemaal beu. Ryan doet het ook veel te veel, terwijl ik best voor mezelf kan opkomen. Die reacties op internet waren walgelijk, en mensen kunnen ongelooflijk gemeen zijn, maar het ergste vond ik nog hoe ze over hém praatten. Ik was nauwelijks met mezelf bezig.'

Mijn vader kijkt me aan met een schuin hoofd, en ik kan zien dat hij trots op me is.

'Wat?' vraag ik aarzelend.

'Je houdt van hem.'

'Jezus, pap.' Ik begraaf mijn gezicht in mijn handen om te verbergen dat mijn ogen vol tranen staan. 'Daar hoef je me echt niet aan te herinneren.'

Hij geeft een kneepje in mijn arm. 'Het spijt me. Ik heb je gewoon nog nooit eerder zo gezien. Ik weet dat je liefdesverdriet hebt, en dat wil ik niet bagatelliseren. Maar ik ben het niet gewend om je met zoveel zelfvertrouwen te horen praten. En het bevalt me.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het is iets wat Zanders me geleerd heeft: vertrouwen in mijn eigen kunnen, voor mezelf opkomen. Zal ik dat allemaal weer kwijtraken nu hij weg is?

'Mam vindt het maar niks.'

Mijn vader klemt zijn lippen op elkaar alsof hij iets voor zichzelf probeert te houden. 'Ik wilde niet over haar beginnen, want ik dacht dat je daar misschien geen behoefte aan zou hebben.'

'Ze belt non-stop.'

'Weet ik.'

Er valt een stilte, en we kijken elkaar ongemakkelijk aan. Het is fijn geweest om een tijdje niet blootgesteld te worden aan haar venijnige opmerkingen en afkeurende blikken, maar het is niet zo dat ik mam voor altijd uit mijn leven wil bannen. Ik wil dat onze relatie beter wordt. Ik wil dat het weer voelt zoals vroeger, toen ze nog dacht dat ik in haar voetsporen zou treden. Pas in mijn volwassen leven is onze relatie verzuurd omdat ze steeds zo teleurgesteld deed, en ik ben benieuwd of het haar lukt om me ooit weer te steunen.

'Hoe gaat het met haar?' vraag ik uiteindelijk.

Mijn vader haalt zijn schouders op en neemt nog een slok bier. 'Er begint het een en ander tot haar door te dringen, en dat hakt er flink in. Het is zwaar voor haar geweest om al die dingen in de media te zien en te weten dat het over jou gaat. Maar ik wil niet beweren dat ze het niet aan zichzelf te danken heeft dat ze zich zo voelt.'

'Eigenlijk zeggen die mensen precies hetzelfde wat zij al jaren tegen me zegt.'

'Dat bedoel ik juist. Ik denk dat ze pas echt is gaan begrijpen wat ze je heeft aangedaan toen ze het zwart-op-wit zag en het van andere mensen afkomstig was.' Mijn vader zegt het nogal mat, terwijl hij een gevoelige man is die zijn gezin altijd op de eerste plaats stelt. Er zit iets afstandelijks in de manier waarop hij over mijn moeder praat. Het voelt anders.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik frons. ‘Gaat het wel goed tussen jullie?’

Hij slaat zijn ogen neer. ‘Ik weet niet, Vee. Dat zijn onderwerpen die je misschien niet met je kinderen moet bespreken.’

‘Nou, als het met mij te maken heeft, wil ik dat je het vertelt. Ik ben een volwassen vrouw.’

Verslagen laat hij de lucht uit zijn longen ontsnappen. ‘Onze relatie is de laatste tijd gespannen, maar dat is niet iets waar jij je zorgen over hoeft te maken.’

Ik zit gelijk rechtop. ‘Dat doe ik nu dus wel. Ik wil geen problemen tussen jullie veroorzaken.’

Hij zucht nog eens diep, en zijn bruine ogen worden mistig. ‘Ze is geen slecht mens, Stevie. Ze is de afgelopen jaren gewoon een beetje de weg kwijt geweest, en ze heeft zich niet gedragen als een goede moeder. Ik weet dat, en diep vanbinnen weet zij het zelf ook. Ik vond het vreselijk om steeds weer te moeten toekijken terwijl ze je kwetste, en ze is niet altijd zo geweest, weet je. In je jongere jaren was ze een hartstikke fijne moeder voor je.’ Mijn vaders lieve stem breekt, en hij slaat zijn hand voor zijn mond.

‘Weet ik, pap.’ Ik buig me naar voren en geef een kneepje in zijn arm. ‘Dat herinner ik me nog. Een lange tijd heb ik alleen maar gewild dat ze weer trots op me was zoals vroeger, maar inmiddels heb ik het opgegeven.’

Mijn vader knikt. ‘Je hebt je grootmoeder nooit gekend, maar dat was een heel moeilijke vrouw.’ Hij lacht vreugdeloos. ‘Ze behandelde je moeder precies zoals zij jou nu behandelt. Het enige verschil is dat jij ontsnapt bent. Jij bent je eigen weg gegaan en hebt je niet zomaar naar haar verwachtingen geschikt. Zelf heeft je moeder een paar grote dromen opgegeven om het die vrouw naar de zin te maken. We zijn veel jonger getrouwd dan we wilden omdat zij ons onder druk zette. En je moeder is braaf naar de universiteit gegaan die voor haar werd uitgekozen.’ Hij geeft me zachtjes een por alsof hij wil zeggen: herkenbaar? ‘Goed, ik wil haar geen

Browse more books at https://gyannidhi.com/

woorden in de mond leggen, maar ik denk dat er ook wel wat jaloezie meespeelt. In plaats van trots op je te zijn, benijdt ze je. Maar weet je wat het is? Ik geloof dat ze begint in te zien dat ze zich net zoals haar moeder gedraagt. Die ze trouwens tot op de dag van vandaag van alles verwijt.'

Zwijgend laat ik deze nieuwe informatie tot me doordringen. Ik heb nooit veel geweten over mijn moeders jeugdjaren en de manier waarop ze is opgevoed. Het is lastig om voorbij dat perfecte masker van haar te kijken.

'Ik ga haar gedrag niet goedpraten,' vervolgt mijn vader. 'Maar het is niet makkelijk om de cyclus van intergenerationeel trauma te doorbreken, en voor het eerst in tijden heb ik de hoop dat ze misschien in staat is om te leren en te groeien.'

Ik zie dat hij het er ontzettend zwaar mee heeft. Hij doet zo zijn best om zich op te stellen als een begripvolle echtgenoot en tegelijk voor zijn dochter op te komen. Toen ik het contact met mijn moeder verbrak, was het niet de bedoeling dat het ook een impact op hem en hun huwelijk zou hebben, maar dat was natuurlijk onvermijdelijk.

Ik hef mijn biertje naar hem op. 'Nou, misschien dat er dan toch nog iets goeds voortkomt uit al die stomme mediaberichten.'

Hij tikt met zijn lege flesje tegen het mijne. 'Misschien.'

'Ik denk dat ik er na dat hele verhaal nog wel een lust.' Ik kom overeind van de bank en pak nog twee flesjes van het aanrecht.

'Zo mag ik het horen.' Hij neemt meteen een slok. 'Maar goed, wat speelt er verder in je leven? Hoe gaat het op je werk? En in het asiel?'

'Het asiel is geweldig. Ik vind het er heerlijk. De eigenaar is een schat, en de honden zijn ongelooflijk lief. En wat mijn werk betreft: ik weet niet hoeveel langer ik nog een baan heb, dus dat is wel een dingetje.'

'Weten ze dat jij het was op die foto?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Officieel niet, maar het is een kwestie van tijd voordat mijn naam bekend wordt, en zodra dat gebeurt lig ik eruit.’

‘Toen je broer belde, zei hij dat nog een paar andere luchtvaartmaatschappijen personeel zoeken en dat één daarvan toevallig hier in Seattle zit.’

‘Ja, maar dat is geen optie. Ik kan Ryan niet in Chicago achterlaten. Niet nadat hij zo zijn best heeft gedaan om me daarheen te krijgen.’

‘Ik moest je van hem vragen om er eens naar te kijken.’

Daar sta ik even perplex van. ‘Wacht, echt?’

‘Ja. Als je het ziet zitten.’

‘Waarom heeft hij dat zelf niet gezegd?’

Mijn vader lacht. ‘Omdat je het over Ryan hebt. Denk je dat die jongen kan opperen dat je naar de andere kant van het land verhuist zonder in tranen uit te barsten? Op elk ander vlak is hij een binnenvetter, maar niet als het op jou aankomt.’

Toen ik vorige week die vacature onder ogen kreeg, heb ik er niet eens serieus over nagedacht. Weggaan uit Chicago leek onvoorstelbaar. Zanders en ik waren nog samen, en ik had nooit gedacht dat Ryan met het idee zou komen om te verhuizen. Maar tot nu toe heeft niets de pijn kunnen verzachten. Niets heeft geholpen tegen mijn gebroken hart, en ik kan niet meer. Misschien dat bijna drieduizend kilometer afstand helpt om het genezingsproces op gang te brengen, en ik voel me wanhopig genoeg om alles te proberen.

Ik wil me gewoon wat minder belabberd voelen. Ik wil niet meer naar buiten lopen en tegenover Zanders’ huis staan. Ik wil niet meer aan hem worden herinnerd als ik bij SDOC de reparaties zie waarvoor hij betaald heeft. Ik wil geen flashbacks meer naar ons gesprek tijdens de kerstdagen zodra ik zijn gebouw passeer. Ik wil niet met zijn liefde voor zijn nichtje geconfronteerd worden wanneer ik hem onvermijdelijk een keer tegen het lijf loop met Ella op zijn schouders. Ik wil me niet herinneren dat ik voor het eerst in mijn leven echte vriendschap heb gevoeld als ik de familie Maddison tegenkom

Browse more books at https://gyannidhi.com/

in onze lobby. Ik wil gewoon wat afstand van alles wat ik ben kwijtgeraakt.

Mijn hele leven heb ik gewacht tot iemand voor me zou gaan, en omdat ik zo hunkerde naar de goedkeuring van een ander, heb ik mezelf keer op keer tekortgedaan. Maar waarom wachten tot een ander mij vooropstelt als ik dat ook zelf kan doen?

Ik kan voor mezelf kiezen.

'Ik wil het,' zeg ik vastberaden. 'Ik zal kijken of ik morgen al kan solliciteren.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Vier penalty’s, Zee?’ Maddison gooit zijn met zweet doordrenkte sporttrui in de wasmand midden in de kleedkamer.

‘Denk je dat mij dat ook maar ene reet kan schelen?’ Voor het geval hij het antwoord niet kan raden op basis van mijn onverschillige gezicht of de bloedlip die ik heb overgehouden aan een van mijn knokpartijen van vanavond, voeg ik eraan toe: ‘Niet dus.’

Normaal zou Maddison nu een preek afsteken over het feit dat ik het team benadeeld heb door zoveel tijd op de strafbank door te brengen. Hij zou me eraan herinneren dat we daarnet een van onze uitwedstrijden hebben verloren en daardoor in deze derde ronde van de play-offs nog maar één wedstrijd voorstaan. Hij zou me vertellen dat ik godverdomme mijn kop erbij moet houden en helder moet krijgen waar mijn prioriteiten liggen.

Maar hij zegt niks van dat alles, omdat hij donders goed weet waar mijn prioriteiten liggen. Ik zit niet met mijn hoofd bij mijn sport. Ik ben niet bezig met mijn contract. Het enige waaraan ik kan denken is het meisje dat uit mijn leven is verdwenen omdat ik niet wilde dat ze onder mijn reputatie te lijden had.

Maddison staart naar mijn pink als ik de sporttape loswikkel en Stevies ring zichtbaar wordt, die ik de afgelopen drie wedstrijden koppig om heb gehouden. Het is een fijn en delicaat dingetje, en ik ben er waarschijnlijk mee weggekomen omdat de scheidsrechters aannamen dat ik die tape om mijn vinger had vanwege een blessure. Eerlijk gezegd draag ik de ring omdat hij een soort reddingsboei voor me geworden is, alsof Stevie zo nog steeds een beetje bij me hoort.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar gisteren in het vliegtuig, toen ze me aankeek als een vreemdeling die ze niet wilde kennen, werd ik er keihard mee geconfronteerd dat het afgelopen is tussen ons. Ze is geen onderdeel meer van mijn leven, en ik ben geen onderdeel meer van het hare. En dus ben ik van plan om die goedkope kutring om te houden tot hij van pure ellende uit elkaar valt, want het is het enige stukje Stevie dat ik nog heb.

Maddison kijkt me aan met iets van medelijden, en dan gaat zijn blik weer omlaag naar mijn vinger. Hij lijkt op zijn hoede.

'Ik heb geen zin om erover te praten,' benadruk ik terwijl ik een handdoek pak en me naar de douchehokjes haast.

Zodra ik me in mijn pak heb gehesen loop ik met de jongens naar de bus, die klaarstaat bij de achteringang van het stadion. Buiten worden we opgewacht door een meute fans, die achter een dranghek met posters en pennen zwaaien. De meeste jongens nemen uitgebreid de tijd om handtekeningen te zetten en op de foto te gaan, maar ik houd mijn koptelefoon op en staar met een emotieloze blik naar de bus.

Tegenover de fans, aan de andere kant van het pad, staan verslaggevers met flitsende camera's namen te schreeuwen en te hopen op een of andere nietszeggende uitspraak waaraan ze een verhaal kunnen ophangen. Het kost me al mijn wilskracht om mijn middelvinger niet op te steken als ik ze voorbijloop. Op zich zou dat trouwens prima passen bij het imago dat ik van Rich moet uitdragen, maar ik wil het vooral omdat ik die lui er deels verantwoordelijk voor houd dat mijn leven een paar dagen geleden is ingestort.

Chicago wil zijn favoriete klootzak terug? Nou, hier heb je hem. Zoals vanouds beuk ik er op het ijs op los en trek ik me van niemand iets aan, ook niet van fans die naar mijn aandacht hengelen. De mensen hebben gekregen wat ze wilden, dus het zou fijn zijn als de club haast kon maken met die fucking contractverlenging.

'Zanders.' Er wordt aan mijn onderarm getrokken, en als ik omlaagkijk zie ik een kleine hand, die bij een chick met een flirterige glimlach blijkt te horen. Ik trek mijn koptelefoon van

Browse more books at https://gyannidhi.com/

mijn hoofd, benieuwd wat ze van me moet en waarom ze denkt dat het oké is om me zomaar aan te raken. ‘Ik ben Coral.’

Ik trek mijn arm los. ‘Fijn voor je,’ zeg ik zonder een spier te vertrekken, waarna ik mijn koptelefoon weer opzet en richting de bus loop.

Ze komt met klikkende hakken achter me aan gesneld en pakt me opnieuw bij mijn arm. ‘Nee, ik ben dé Coral. Rich heeft me gestuurd.’

Deze keer ruk ik me wat ruwer los. ‘Blijf verdomme van me af.’

Verward en enigszins gegeneerd kijkt ze om zich heen, en met een ongemakkelijk lachje trekt ze haar jurk recht.

‘Het kan me niet schelen wie je gestuurd heeft. Raak me niet aan.’

‘Oké.’ Maddison stapt tussen ons in, slaat een arm over mijn schouder en loodst me naar de bus. Hij schermt me af van de camera’s, maar mochten de verslaggevers dat gedoe met die meid niet gezien hebben, dan hebben ze het in elk geval kunnen horen.

‘Ik ben hier helemaal klaar mee,’ zeg ik zo zacht dat hopelijk alleen Maddison het opvangt.

‘Weet ik, man.’

X.

Het is twee uur ’s ochtends en ik kan niet slapen. Niet dat dat verdomme een verrassing is. Ik heb de hele week nauwelijks een oog dichtgedaan, met dank aan mijn lege bed en het nachtelijk gejammer van Rosie omdat Stevie niet meer naast ons ligt. Maar uiteraard is Rosie niet de enige die haar zo mist dat het gewoon pijn doet. Het is alsof ik een stukje van mijn ziel ben kwijtgeraakt.

Alles wat ik gedaan heb, heb ik gedaan omdat Stevie voor mij op de eerste plaats komt. Ik kan niet verwachten dat ze al die ellende gewoon maar over zich heen laat komen omdat ze

Browse more books at https://gyannidhi.com/

iets met mij heeft. Ze verdient die kritiek en haat niet. Ze is te goed, te lief en te zacht voor een leven waarin dat keer op keer aan de orde is.

Dat ik het heb uitgemaakt was voor Stevies eigen bestwil, en ik had verwacht dat het daardoor wat makkelijker te verwerken zou zijn. Ik had verwacht dat mijn eigen hart breken draaglijker zou zijn omdat ik het voor haar deed. Maar het is een constante kwelling geweest. Sinds het moment dat ik haar appartement uit liep en spontaan mijn maag leegde tegen de zijkant van het gebouw, omdat ik iets had gedaan waartegen mijn hele lichaam zich verzette, is de pijn alleen maar erger geworden.

Ik pak mijn glas van de koffietafel in mijn hotelkamer en neem een slokje van de whiskey die ik een uur geleden heb ingeschonken. Tijdens de play-offs hanteer ik normaal een strikt drankverbod, maar deze week heb ik wel meer gedaan wat ik mezelf nooit had zien doen, en een drankje na een wedstrijd lijkt in vergelijking daarmee redelijk onschuldig.

Twee uur ’s nachts, en in een poging de gapende leegte wat te vullen zit ik hier op een hotelbank in Seattle warme whiskey te drinken, door de foto’s te scrollen die ik van haar heb en alle berichtjes te lezen die we elkaar ooit gestuurd hebben. Op de avond dat de paparazzi ons betrapten, hebben Stevie en ik besloten elkaar niet meer te volgen op Instagram, in een poging haar naam uit de media te houden, maar ik heb eerst nog screenshots gemaakt van al haar foto’s. Naar dat fotoalbum heb ik deze week al talloze keren zitten staren.

Er wordt zachtjes op de deur geklopt, en omdat ik nou eenmaal een zielige kneus ben, hoop ik heel even dat zij het is. Maar hoewel we in dezelfde stad zitten, weet ik zeker dat ze nooit vrijwillig naar me toe zou komen. En dat kan ik haar allerminst kwalijk nemen.

Als ik opendoe, staat Maddison voor mijn neus, die er al even afgepeigerd uitziet als ikzelf. Zijn bruine haar zit in de war en zijn ogen staan slaperig. ‘Mag ik binnenkomen?’ vraagt hij, en

Browse more books at https://gyannidhi.com/

hij werpt een blik op het whiskeyglas op tafel. ‘Wat is er gebeurd met die niet-drinkenregel van je?’

‘Ik doe de laatste tijd wel meer rare dingen. Een drankje is daar niks bij.’

‘Schenk er voor mij dan ook maar een in,’ zegt Maddison met een knikje naar de fles.

Ik pak nog een kristallen glas erbij en giet er een scheut van de warme amberkleurige vloeistof in. Nadat hij het glas heeft geheven, neemt hij een slok.

‘Wat een bocht.’

‘Ik weet het.’ Ik plof weer op de bank, leun met mijn onderarmen op mijn knieën en laat mijn hoofd hangen.

‘Vind je niet dat je jezelf genoeg gestraft hebt?’

Ik kijk op. ‘Ik ben gewoon te lui om ijsblokjes te pakken. Vat je dat op als een vorm van zelfkastijding?’ Mijn lach klinkt nogal halfslachtig.

‘Dat is niet wat ik bedoel, en dat weet je best.’

‘Als je hier bent om over Stevie te praten, nee dank je. Het is twee uur ’s nachts, dus in dat geval mag je me met rust laten.’

‘Het kan me eerlijk gezegd bar weinig schelen waar jij het wel en niet over wil hebben. Ik kan niet slapen omdat mijn beste vriend er nog nooit zo beroerd aan toe is geweest, dus ja, we gaan er wel degelijk over praten.’

Ik zak onderuit, leg nonchalant mijn enkel over mijn knie en neem een slok warme whiskey. En daarbij kijk ik Maddison aan met een zelfgenoegzame grijns die zegt: veel geluk als je iets uit me los wil krijgen, eikel.

‘Ik heb Rich ontslagen,’ zegt hij.

Oké, daarmee lukt het wel.

‘Wat?’ Ik buig me voorover en zet snel mijn glas op tafel voordat ik het van schrik uit mijn vingers laat glippen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik heb Rich ontslagen,’ herhaalt Maddison. ‘Dat wilde ik al tijden, en die rotstreek met de paparazzi was de druppel.’

‘Maar we weten niet eens zeker dat hij daarachter zat.’

‘Dat weet je net zo goed als ik. Hij verdient al jaren bij door tips aan de media door te spelen. Ik kan het niet bewijzen, maar iedereen weet dat het zo is. Ga maar na: hij wil per se dat je constant met je kop in de krant staat, en heel toevallig weten de verslaggevers je ook elke keer weer te vinden.’

Ik weet dat hij gelijk heeft. Diep vanbinnen heb ik het altijd geweten, maar tot nu toe heeft het me nooit echt gestoord. Alleen is Rich deze keer te ver gegaan en heeft hij niet alleen mij pijn gedaan maar ook de persoon om wie ik het meeste geef.

‘Ik snap dat het voor jou misschien anders ligt omdat je een nieuw contract wil, maar Logan en ik hebben besloten alle banden met hem te verbreken.’

‘Maar met jou heeft hij nooit lopen sollen.’ Er verschijnt een frons op mijn gezicht. ‘Jij bent succesvol geworden door jezelf te zijn.’

‘Zee.’ Maddison slaakt een vermoeide zucht. ‘Je bent familie van ons, man, dus als hij aan jou komt, komt hij aan mij.’

Ik laat mijn hoofd hangen om te verbergen dat mijn ogen een beetje vochtig worden en knik, niet in staat om iets terug te zeggen. Je zaakwaarnemer ontslaan is niet niks. De meeste sporters worden hun hele carrière lang door dezelfde persoon vertegenwoordigd, zolang die in elk geval geld voor ze blijft verdienen. Maddison heeft een hoop successen behaald in zijn jaren bij Rich, dus dat hij dit voor me overheeft is een groot blijk van loyaliteit.

‘Je weet dat het voor mij te vroeg is,’ herinner ik hem. ‘Als ik Rich nu ontsla, help ik mijn carrière om zeep. Dan zou ik mezelf moeten vertegenwoordigen, en zolang mijn seizoen nog niet is afgelopen, mogen andere teams niet met me in gesprek.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Dat weet ik. Je moet doen wat voor jou het beste is, maar ik wilde laten weten hoe ik erin sta. Ik speel het spelletje niet meer mee. Je bent net zo’n goeie vent als ik, misschien nog wel een betere, en ik ben het zat dat mensen dat niet weten. Het spijt me dat ik al die jaren heb gedaan alsof ik beter ben dan jij. Fuck, jij bent juist een belangrijke reden waarom ik ben geworden zoals ik ben.’

Het voelt alsof de sfeer wel even wat luchtiger mag, dus ik kijk hem aan met een plagerige grijns.

‘Wat?’ vraagt hij argwanend.

‘Krijg ik nog een kusje na die liefdesverklaring of hoe zit het?’

‘Lul.’

‘Eikel.’

Ik steek mijn glas uit om te proosten. ‘Dit betekent veel voor me, man. Bedankt.’ Daarna laat ik me weer op de bank zakken en zucht berustend. ‘Maar of Rich nou een hufter is of niet, mezelf zijn is er nog steeds niet bij. De fans in Chicago moeten me niet. Eén glimp en er sprong gelijk een heel leger internettrollen bovenop.’

‘Ga dan ergens spelen waar de fans je wel steunen.’

Ik knipper met mijn ogen en kijk hem niet-begrijpend aan.

‘Je hebt een relatief kleine groep etterbakken zich zien misdragen op internet,’ vervolgt Maddison. ‘Ik ben ervan overtuigd dat de fans van elk team uit de competitie de echte jij met open armen zullen verwelkomen, inclusief de fans in Chicago. Maar als je toch het gevoel hebt dat je hier niet jezelf kan zijn, ga dan ergens spelen waar je die ruimte wel krijgt.’

‘Dat kan niet.’

‘Waarom niet?’

Moet hij dat nog vragen? Hij weet best waarom.

‘Omdat jouw gezin in Chicago woont. Ik wil jou en Logan niet in de steek laten. En Ella en MJ al helemaal niet.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Zee.’ Maddison buigt zich naar me toe, en zijn stem wordt bloedserieus. ‘Het maakt niet uit waar je woont en voor welk team je speelt. Je zal altijd onderdeel blijven van ons gezin. Je hoeft mij geen toestemming te vragen om ergens anders naartoe te verhuizen, maar mocht je om de een of andere reden denken van wel, nou: bij dezen. Ik wil gewoon dat je gelukkig bent. Dat willen we allemaal.’

Ik krijg een strak gevoel in mijn borst. Ergens wist ik dit wel, maar het helpt om het hardop te horen. Vooral nu we zo dicht bij het einde van de competitie zitten en ik niet weet of dit mijn laatste seizoen in Chicago wordt en of ik deze mensen in de loop van de komende maanden moet achterlaten. Ik knik een paar keer met een brok in mijn keel.

Als ik opkijk naar Maddison, lijkt hij met hetzelfde probleem te kampen. Zijn bruine ogen glanzen, en hij knippert een paar keer snel.

‘Fuck zeg.’ Ik grinnik om de spanning te doorbreken en knijp in mijn neusbrug. ‘Wat zijn we toch een stel zielenpoten samen.’

‘Je bent als een broer voor me.’ Maddisons stem breekt, en hij veegt over zijn wangen. ‘Waar je woont verandert daar niks aan. Mijn gezin zal altijd jouw gezin blijven, maar voor het eerst in een lange tijd maak je zelf ook weer deel uit van een eigen gezin. Ik ga niet passief toekijken terwijl je dat weggooit om bij ons te kunnen blijven.’

‘Ik kan Stevie niet weghalen uit Chicago.’

‘Heeft ze gezegd dat ze dat niet wil?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Integendeel zelfs. Ze zei dat ze me overal naartoe zou volgen, maar ik wil haar niet dwingen om afscheid te nemen van haar broer en het asiel. Dat zou echt een rotstreek zijn.’

‘Zee, probeer voor één keer in je leven niet iedereen in bescherming te nemen. Ze biedt je een manier om het personage dat je zo zat bent af te danken. Waar je ook naartoe moet om dat mogelijk te maken, zij is bereid om mee te gaan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dat probeert ze je te vertellen. Accepteer ook eens hulp van een ander.'

'Shit, Maddison.' Ik kan de tranen niet langer tegenhouden. Oké, ze hebben deze week sowieso bijna constant gevloeid, maar alleen op momenten dat ik alleen was. 'Ik weet godverdomme niet waar ik mee bezig ben.' Mijn stem hapert. 'Ik wilde haar afschermen van die klotezooi met de paparazzi en zo, maar inmiddels kan ik nauwelijks meer helder nadenken. Ik mis haar zo ontzettend.'

'Waarom heb je het dan uitgemaakt?' vraagt hij vol medeleven, al heb ik het gevoel dat hij me het liefst een draai om de oren zou geven.

'Zoals ik zei: ik probeerde haar te beschermen tegen al dat gedoe.'

Hij wacht tot ik verderga.

'Ik probeerde haar te beschermen… tegen mezelf,' voeg ik eraan toe, want dat is wat ik me ineens realiseer.

Als ik opkijk naar Maddison, is duidelijk dat hij allang tot die conclusie was gekomen, want er speelt een droevig glimlachje om zijn lippen.

'Ik ben bij haar weggegaan omdat ik dacht dat ze bij mij weg zou gaan.' Mijn adem stokt. 'Wat is er in jezusnaam mis met me?'

'Er is niks mis met je, Zee.'

'Ja, er is wél iets mis met me!' roep ik vol frustratie. 'Ik wist zo zeker dat ze me zou dumpen na al die shit op het internet dat ik haar voor wilde zijn.' Ik verberg mijn gezicht in mijn handen. 'Ik dacht dat ze me in de steek zou laten, net als alle anderen.'

Vorige week heb ik nota bene drie sessies met Eddie gehad, en hij heeft me er niet even op kunnen wijzen waar ik mee bezig was? Was er echt een nachtelijk gesprek met mijn beste vriend en een warm glas whiskey nodig om te beseffen dat ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

nog steeds worstel met de trauma's waarmee mijn moeder me heeft opgezadeld?

'Stevie hield zelfs van je toen je je best deed om je van je slechtste kant te laten zien. Maar als je op je best bent? Als je jezelf bent? Je moet erop vertrouwen dat ze ook dan genoeg van je houdt om bij je te blijven.'

'Ze houdt niet van me.' Ik schud koppig mijn hoofd.

'Bullshit,' grinnikt Maddison.

'Echt niet.'

'Zee.'

Ik probeer hem aan te kijken, maar het valt me zwaar. Maddison zal dit deel van mijn persoonlijkheid nooit echt begrijpen, en gelukkig maar. Hij heeft een familie die van hem houdt, en hij heeft zijn soulmate gevonden. Hij heeft zulke dingen nooit hoeven missen, en de mentaliteit die ik heb ontwikkeld om te overleven kent hij niet. Lang heb ik gedacht dat niemand ooit van me zou kunnen houden. Vandaar dat ik genoeg van mezelf moest gaan houden om het te compenseren. Maddisons advies volgen en erop vertrouwen dat iemand anders die taak op zich zal nemen is gewoon te veel gevraagd.

Ik hoorde echt wel wat Stevie zei toen ik vorige week haar appartement uit liep, maar eerlijk gezegd interpreteerde ik het als een poging om me zover te krijgen dat ik bleef of mijn woorden terugnam. Mijn eigen moeder hield niet eens van me, dus hoe moest ik geloven dat iemand anders daar wel toe in staat was?

'Zee,' herhaalt Maddison. 'Mijn kinderen houden van je. Mijn gezin houdt van je, en dat accepteer je. Waarom kun je er niet op vertrouwen dat Stevie het ook doet?'

Ik zeg niets, want er razen zoveel emoties, herinneringen en twijfels door me heen dat er geen ruimte is voor woorden. Liefde is een angstaanjagend idee, en ik heb mezelf mijn hele volwassen leven wijsgemaakt dat ik er geen behoefte aan had. Dat ik zoveel van mezelf kon houden dat ik de liefde van

Browse more books at https://gyannidhi.com/

anderen niet nodig had. Maar sinds Stevies vertrek wordt het steeds moeilijker om dat nog te geloven.

'Je houdt zo vol overgave van andere mensen, maar je moet ook eens gaan geloven dat anderen van jou houden.'

Fuck.

'Neem één ding van me aan,' vervolgt Maddison. 'Dit alles' – hij gebaart door de hotelkamer – 'de roem, het geld, de fans. Zonder haar stelt het allemaal niks voor.'

Ik knik, maar ik heb geen idee hoe ik dit nog kan rechtzetten. Het lijkt onmogelijk om mijn relatie met Stevie te repareren terwijl ik nog steeds worstel met zoveel pijn uit mijn verleden. 'Die media-bullshit kan ze gewoon niet aan. In haar relatie met Ryan is ze bewust buiten de spotlights gebleven, en vervolgens kom ik aanzetten.' Ik schud mijn hoofd en herinner me weer waarom ik haar zo graag een uitweg wilde bieden. 'Ze verdient al die haat niet die een relatie met mij met zich meebrengt.'

Maddison trekt een geërgerd gezicht. 'Waarom laat je haar zelf niet beslissen wat ze wel en niet aankan?'

Er valt een gespannen stilte, en uiteindelijk kijk ik hem met toegeknepen ogen aan. 'Volgens mij breng je veel te veel tijd door met die vrouw van je. Je begint er allerlei wijze ideeën opna te houden.'

'Ik heb in de loop der jaren het een en ander opgepikt,' lacht hij.

'Zeg nog even iets over ijshockey voor het geval er net iemand voorbijkomt op het moment dat je mijn kamer uit loopt. Anders denken de mensen nog dat we alleen maar huilend whiskey hebben zitten drinken.'

'Dat zou vast interessante krantenkoppen opleveren.' Maddison komt overeind van de bank. 'Oké, jij gaat je leven weer op de rit krijgen, en donderdag winnen we. Daarna vliegen we terug naar huis en winnen we deze serie in Chicago. En tot slot pakken we die verdomde Stanley Cup.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ook ik sta op. Ik geef hem een hand, sla mijn arm om zijn schouder en geef er een klap op. ‘Deal.’

‘Je bent een toffe vent, Zee. Je verdient fijne dingen in je leven, maar dan moet je ze wel accepteren zodra ze zich aandienen.’

Ik knik, al ben ik nog steeds bezig om mezelf daarvan te overtuigen.

‘Ik ben gek op Eddie, maar in godsnaam, ontsla die vent en huur mij in als therapeut!’ Maddison verdwijnt grinnikend door de hal naar zijn eigen kamer.

Voor het eerst in dagen lach ik. Glimlach ik. Mijn geest is helder.

Maar als ik even later in het pikkedonker in bed lig, trek ik een stel kussens tegen me aan om me ergens aan vast te kunnen houden, zo erg ben ik eraan toe. Het is beter dan niets, maar het is niet Stevie, en mijn spiergeheugen mist het om haar in mijn armen te voelen.

Angst verspreidt zich langzaam door elke vezel van mijn lichaam, tot in mijn vingertoppen, zodat de slaap niet wil komen. Mijn keel voelt zo dik dat ik nauwelijks kan slikken, en mijn ademhaling wordt oppervlakkig als er iets tot me doordringt.

Hoe moet het verder als je ontdekt dat je toch liefde nodig hebt… maar je kans verspeeld hebt?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

45

Stevie

Mijn vader is een paar uur geleden terug naar huis gevlogen, en ik mis hem nu al. Toch hebben de paar dagen zonder Chicago en Zanders, al liep hij ook ergens in Seattle rond, ervoor gezorgd dat de nevel in mijn hoofd eindelijk wat is opgetrokken. Ik kan weer helder nadenken, en op dit punt is het enige wat me op de been houdt mijn vaste voornemen om mezelf op de eerste plaats te zetten.

Zanders wil misschien niet voor me gaan, maar voortaan ga ik voor mezelf.

Nu de versie van geluk waar ik het meest naar verlang, een leven met hem, definitief van tafel is, kies ik voor de een-na-beste optie. En dat is een leven waarin ik de deur uit loop zonder gelijk zijn appartement te zien. Waarin ik naar het hondenuitlaatveldje kan zonder me af te vragen of ik Rosie zal tegenkomen. Waarin ik in een vliegtuig kan werken zonder dat hij een van mijn passagiers is. Het grote geluk kun je het niet noemen, maar het volstaat, en op dit punt wil ik alleen maar ontzettend graag een sprankje vreugde in mijn leven voelen.

Als ik de laatste seconden van wedstrijd nummer vier in Seattle zie wegtikken, zou ik het liefst met Indy meejuichen, maar mijn uitgeputte lichaam heeft het niet meer in zich. De egoïstische kant van mijn persoonlijkheid baalt er bovendien van dat ik de finale niet meer vanuit dit vliegtuig zal meemaken, mocht het zover komen.

Nog niemand weet dat ik wegga.

Toen ik vanavond aan boord kwam, heb ik geprobeerd alles in mijn geheugen te prenten, in de wetenschap dat het mijn laatste vlucht zal zijn. In de galley, de plek waar ik een van mijn beste vriendinnen heb leren kennen, werd ik overspoeld door herinneringen aan alle lol die ik dit seizoen met Indy heb

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gehad terwijl we zowaar betaald kregen om naar halfnaakte hockeyboys te kijken.

En dan was er Rio's stoel, waar ik meerdere keren met suizende oren van ben teruggekomen door die knallende boombox van hem.

Die verdomde koelkast vol drankjes, waaronder de spa rood die Zanders nooit zelf wilde pakken.

De rij bij de nooduitgang, waar ik hem voor het eerst gezien heb.

Die vlucht toen hij me de weg versperde en voor mijn neus zijn kleren uittrok, wat ik ondanks mijn tegensputteren helemaal niet vervelend vond.

Al die keren dat hij en Maddison me aan het lachen maakten terwijl ik een veiligheidsdemonstratie probeerde te geven.

Maar het zijn allemaal brokjes van één enkele onvergetelijke herinnering – hier ben ik verliefd op hem geworden, en voor mijn eigen geestelijke gezondheid moet ik ontsnappen en proberen het allemaal uit mijn hoofd te zetten.

Door een raampje zie ik de koplampen van de teambus verschijnen, en mijn hart begint zo hard te bonken dat ik de vibraties door me heen voel trekken. Maar dat is nog niets vergeleken bij de reactie van mijn lichaam als Zanders als eerste binnenstapt.

Hij loopt nooit voorop. Meestal komt hij op zijn dooie gemak als een van de laatsten de trap op gesjokt, maar vanavond is het anders. Vanavond springt hij de bus uit en het vliegtuig in, en zodra hij een voet in het gangpad zet, vinden zijn ogen me onmiddellijk. Ik houd me ergens achterin verscholen en hoop dat deze laatste vlucht snel voorbij zal zijn, maar zijn blik boort zich genadeloos in me.

Zoals altijd zit hij strak in het pak, en hij ziet er alweer wat verzorgder uit dan gisteren. Zonder aarzelen versnellen zijn passen, en hij loopt zijn stoel straal voorbij.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘O shit,’ fluistert Indy, maar ik kan hem alleen maar met een verdoofd gevoel in de ogen staren terwijl hij op me af komt denderen.

Eigenlijk zou ik moeten wegduiken of zo, maar dat lukt niet. Het is alsof ik een betonblok om mijn voeten heb en alleen maar kan afwachten wat er gaat gebeuren.

Ik heb geen zin om te praten. De afgelopen achtenveertig uur heb ik de feiten onder ogen gezien, en ik hoef er niet nogmaals aan herinnerd te worden dat hij me niet wil. De boodschap is helder. Maar tegelijk is hij de enige persoon met wie ik wil praten. De enige die mijn pijn wat kan verminderen, al heeft hij die zelf veroorzaakt.

Een gebroken hart is een wreed lot.

‘Stevie.’

O fuck.

‘Kunnen we alsjeblieft even praten?’ smeekt hij me met een zachte blik in zijn groenbruine ogen.

Ik slaak een vermoeide zucht. ‘Zanders…’

Zodra hij me zijn volledige achternaam hoort gebruiken worden zijn ogen groot, en ik zie hem diep slikken voordat ik mezelf corrigeer.

‘Zee, ik probeer gewoon mijn werk te doen. Maak deze dag alsjeblieft niet nog moeilijker voor me.’

De stoelen rondom ons beginnen zich te vullen met teamgenoten, en ik heb geen zin om een scène te schoppen. Ik wil gewoon deze dienst doorkomen zonder op te vallen, zodat iedereen spontaan kan vergeten dat ik besta zodra ik van boord stap.

‘Alsjeblieft,’ herhaalt hij. ‘Ik wil gewoon…’

‘Zanders.’ Deze keer is het Indy die het woord neemt. ‘Het maakt niet uit wat jíj wil. Ze heeft geen behoefte om te praten. Laat haar rustig werken.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Er verschijnt een schuldbewuste uitdrukking op Zanders' gezicht. Het is duidelijk dat hij pijn heeft, en dat wil ik ook weer niet. Ik ben niet boos op hem. Ik wil gewoon verder.

'We praten volgende vlucht wel,' bied ik aan. 'Ik heb wat tijd nodig.'

Met een sprankje hoop in zijn ogen knikt hij, zonder te weten dat er geen volgende vlucht meer komt. Niet voor mij in elk geval. Het is een leugen waarmee ik deze laatste dienst voor mezelf iets dragelijker probeer te maken, want hoe diep hij me ook gekwetst heeft, ik kan er niet tegen om hem te zien lijden.

'Volgende vlucht dus?' vraagt hij gretig.

We kijken elkaar aan, en ik probeer het allemaal op te slaan in mijn geheugen. Zijn groenbruine ogen, die groen worden als het zonlicht erop valt. Zijn lippen, die elke centimeter van mijn lichaam hebben gekust. De gouden ketting om zijn nek, waaraan ik me meerdere keren in een moment van passie heb vastgegrepen. Zijn hart, dat het mijne heeft gestolen. De botte eerlijkheid die ik zo confronterend vond voordat ik hem echt leerde kennen. De attente kant die maar zo weinig mensen te zien krijgen.

Ik wil hem nooit meer vergeten.

Hoewel mijn hart zoveel pijn doet dat het me verbaast dat mijn lichaam nog functioneert, ben ik dankbaar voor alles wat hij me gegeven heeft. De extra dosis zelfvertrouwen. De diepere vorm van liefde die ik dankzij hem ken. Het is moeilijk om boos op iemand te zijn als je al het beste in je leven aan die persoon te danken hebt.

Er valt een krulletje voor mijn ogen, en Zanders steekt zijn hand uit om het aan de kant te vegen zoals hij gewend is. Een paar centimeter van mijn gezicht komt hij tot stilstand en trekt zich terug, zich herinnerend dat dit niet meer kan.

Ik wil dat hij me aanraakt, maar volgens mij zou ik het niet verdragen om eraan herinnerd te worden hoe hij voelt.

Zijn borstkas zwelt als hij diep ademhaalt om zichzelf in bedwang te krijgen, en nadat hij me een verontschuldigend

Browse more books at https://gyannidhi.com/

glimlachje heeft toegeworpen loopt hij met hangend hoofd terug naar zijn stoel.

‘Ik kan dit niet aanzien,’ klaagt Indy. ‘Het klopt niet. Jullie horen bij elkaar.’ Ze laat zich getergd tegen de achterwand van de galley zakken. ‘Dat ziet iedereen. Ik vind dit nog erger dan toen mijn eigen relatie sneuvelde.’

‘Geen zorgen.’ Ik geef een kneepje in haar arm en probeer een geruststellende grijns op mijn gezicht te toveren. ‘Het komt wel goed.’

Indy weet niet dat ik binnenkort naar Seattle verhuis voor een nieuwe baan en dat dit mijn laatste vlucht is, maar ik wil graag genieten van de paar uur dat we nog samenwerken en heb besloten het voor mezelf te houden.

‘Ik ga koppen tellen of iets anders nuttigs doen zodat ik niet gaarkook in mijn eigen ellende.’ Indy stapt het drukke gangpad in. ‘Als mijn knie in het voorbijgaan per ongeluk in Zanders’ ballen landt, heb je daar dan bezwaar tegen?’

‘Blijf alsjeblieft van zijn ballen af.’

Nooit gedacht dat ik die woorden nog eens tegen haar zou zeggen.

‘Prima. Maar in de rest van deze ballenbak mag ik graaien wat ik wil.’ Ze haalt één schouder op. ‘En ja, dat bedoel ik precies zoals het klinkt.’

Rio heeft het gehoord en draait zich om in zijn stoel met een geïnteresseerd gezicht. ‘Als je behoefte hebt om bij mij…’

‘Nee.’ Indy haast zich naar voren.

Ik trek me terug in de galley en probeer mezelf bezig te houden terwijl ik de minuten aftel tot ik weg kan uit dit vliegtuig. Zodra de wielen van de grond komen, zijn dat er om precies te zijn tweehonderdzevenendertig.

‘Stevie.’ Maddisons grote lichaam verschijnt in de nauwe doorgang. Hij kijkt over zijn schouder om te checken of er iemand meeluistert. ‘Schrijf hem nog niet af.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zucht mismoedig. ‘Maddison…’

‘Alsjeblieft. Ik weet dat ik me er niet mee hoor te bemoeien, maar hij is er kapot van. Ik heb hem nog nooit zo gezien.’

‘Hij is degene die het heeft uitgemaakt!’ Het komt er heftiger uit dan de bedoeling is, en ik doe mijn best om mijn emoties en volume wat in te tomen. ‘Dit is zijn beslissing geweest, en ik moet het achter me zien te laten.’

Maddison kijkt me aan met een blik vol spijt. ‘Jij weet hoe hij is, en ik weet dat ook, maar soms vergeet hij het zelf even. Hij is met zijn demonen aan het worstelen, maar alsjeblieft, geef het niet op. Nog niet.’

Hoe kan ik Zanders’ beste vriend uitleggen dat ik hem niet heb afgeschreven en dat ook nooit zal doen? Maar óns heb ik wel afgeschreven. Toen ik die nieuwe baan aannam en een vliegticket kocht zodat ik volgende week een appartement in Seattle kan gaan zoeken, heb ik onze relatie officieel losgelaten.

Omdat ik dat nu niet onder woorden kan brengen, knik ik alleen zwakjes en staar naar de grond.

Maddison loopt terug naar zijn stoel, en de vier uur daarop verschans ik me in de galley en probeer een beetje van mijn laatste vlucht te genieten, al zit de man die mijn hart heeft gebroken op een steenworp afstand.

Als ik hem uiteindelijk na de landing in Chicago van boord zie gaan, vraag ik me af hoe vaak ik hem nog zal zien. Misschien wel nooit meer.

‘Hoelang kan ik nog op je rekenen?’

‘Een maand. Misschien twee. Ik vlieg er volgende week naartoe om een appartement te zoeken, dus daar hangt het van af.’

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ zucht Cheryl. ‘Als ik je een volwaardig loon kon bieden om je hier te houden, zou ik het zo doen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zit op de grond met een van de nieuwe honden te knuffelen en kijk met een dankbare glimlach op. ‘Ik ga het hier missen.’

Dat is het understatement van het jaar. In de negen maanden sinds mijn verhuizing naar Chicago heeft dit asiel mijn hart gestolen. Het is de plek waar ik me het meest gewaardeerd voel, waar ik het gelukkigst ben, waar ik weet dat ik mijn tijd aan iets waardevols besteed. Voor mij is geld nooit een prioriteit geweest, maar ik heb een inkomen nodig om van te leven en moet ergens een frisse start maken om mijn gebroken hart te lijmen.

Als ik het asiel en de honden kon meenemen naar Seattle, zou ik geen seconde aarzelen. Eigenlijk zou ik mijn hele leven in Chicago willen meenemen, op mijn liefdesverdriet na, maar op dit punt is de pijn achter me laten het belangrijkst.

‘Ik zat te denken…’ vervolgt Cheryl. ‘In Seattle woon je niet meer bij je broer.’ Met een veelbetekenende blik kijkt ze naar het dier op mijn schoot. ‘Misschien wordt het tijd dat je er zelf een neemt.’

Het hondje, een kruising tussen een pekinees en nog iets anders, zit helemaal te trillen, want hij is nog geen vierentwintig uur geleden bij ons afgeleverd. Ik blijf over zijn vacht aaien in de hoop hem iets te kalmeren. ‘Zodra ik gesetteld ben, kom ik terug naar Chicago voor een paar van Ryans wedstrijden. Misschien kan ik er dan een meenemen.’

Ik voel Cheryl staren maar blijf me concentreren op de hond.

‘Stevie, weet je zeker dat je weg wil?’

‘Ja.’ Ik glimlach geforceerd. ‘Dat is beter voor me.’

Het belletje boven de voordeur rinkelt, en een paar tellen later komt mijn broer haastig de kamer binnengewandeld.

‘Ryan?’ vraag ik. Ik heb mijn allergische broer nog nooit een voet in dit gebouw zien zetten, dus er moet iets ernstigs aan de hand zijn.

‘Vee.’ In zijn blauwgroene ogen zie ik medelijden. ‘Je naam is uitgelekt.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het wordt heel stil om me heen. De honden spelen waarschijnlijk gewoon verder alsof er niets aan de hand is, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Ik kan alleen maar naar Ryan staren, in de hoop dat ik hem verkeerd verstaan heb.

'Weet je het zeker?' Ik trek mijn mobieltje tevoorschijn en googel paniekerig mijn naam.

DE VRIENDIN VAN EVAN ZANDERS: STEWARDESS BIJ ZIJN TEAM

ZANDERS GAAT VREEMD. Met daarbij die foto van na de wedstrijd in Seattle, toen dat meisje hem bij zijn arm pakte. Ik weet dat het niet klopt wat er staat, maar dat maakt het nog niet minder pijnlijk.

ZUS VAN RYAN SHAY, POINTGUARD BIJ DE DEVILS, HEEFT RELATIE MET RAPTORS-VERDEDIGER EVAN ZANDERS

Bij elk artikel zit de foto waarop we Zanders' appartementengebouw in rennen, dezelfde die vorige week voor zo'n storm van hatelijke reacties zorgde, maar nu zijn er nog een stel andere foto's bij gekomen waarop mijn gezicht duidelijk te zien is. Maar goed dat ik twee dagen geleden mijn baan heb opgezegd, anders zou ik op staande voet ontslagen zijn.

'Er staan al paparazzi en verslaggevers bij ons op de stoep,' zegt Ryan.

Ik ben met stomheid geslagen. Vorige week heb ik al zoveel vreselijke comments over me heen gekregen. Voor een tweede ronde ben ik nog niet klaar.

Gus, de hond van Cheryl, komt op mijn broer afgedrenteld en wrijft zijn goudgele vacht langs zijn onderbenen.

'Zal ik met je mee naar huis lopen? Ik moet hier weg.' Ryan rimpelt zijn neus alsof hij elk moment een niesbui kan krijgen.

Ik kom overeind en geef onze nieuwste aanwinst, die eindelijk in slaap is gevallen, aan Cheryl. 'Ik ben er morgen weer,' beloof ik voordat ik achter mijn broer aan het gebouw uit loop.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij steekt me een lange trenchcoat toe die ik normaal alleen op regenachtige dagen draag, en omdat het minstens vijfentwintig graden is kijk ik hem bevreemd aan.

'Voor het geval je je wil verstoppen.'

Mijn blik gaat naar mijn outfit. Ik draag een strak topje waarin mijn lichaamsvormen duidelijk te zien zijn, inclusief een paar centimeter blote buik, en ik heb een houthakkershemd om mijn middel gebonden. Mijn haar zit in een slordige knot boven op mijn hoofd, mijn jeans zijn baggy, mijn sneakers vuil – het is allemaal typisch mij.

En bij die gedachte trek ik haastig de jas uit de handen van mijn broer om mezelf te bedekken, hoe warm het ook mag zijn.

'Blijf achter me lopen,' beveelt Ryan als ons gebouw opdoemt in de verte. Bij de trap naar de deur staat het vol mensen met camera's.

'Weet je zeker dat ze hier niet voor jou of Maddison zijn?'

Ryan werpt me over zijn schouder een verontschuldigende blik toe. 'Sorry, Vee. Ze zijn hier deze keer niet voor ons.'

Bij het gebouw aan de overkant van de straat zie ik voor het eerst in weken tijd niemand op de stoep staan. Iedereen lijkt verkast naar het onze. We lopen zo onopvallend mogelijk op de menigte af.

'Zorg gewoon dat je snel bent,' fluistert mijn broer. 'Klaar?'

Ik ben in de verste verte niet klaar, maar dat maakt niet uit, want over een paar tellen zullen ze ons zien. Drie, twee, één…

'Ryan Shay!' roept iemand.

'Is dat je zus?' Geflits van fototoestellen, stemmen die om aandacht schreeuwen.

'Leuke baan heb jij!'

'Stevie, hier!'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ryan schermt me af van de camera's, de portier maakt de deur voor ons open, en ik haast me naar binnen.

'Hou je hoofd naar beneden,' waarschuwt mijn broer onderweg naar de lift, maar halverwege de smetteloos witte lobby, die me altijd al het gevoel heeft gegeven dat ik hier niet thuishoor, blijf ik ineens staan.

Het kan me niet meer schelen of ik uit de toon val en wat mensen over mijn uiterlijk en mijn kleding te zeggen hebben. Het boeit me niet dat ze mijn haar niet mooi vinden of zich storen aan die paar extra pondjes. Dit is wie ik ben, en ik ben het zat om anderen te laten bepalen of ik me geaccepteerd voel.

Eindelijk accepteer ik mezelf, en daar hebben ze het maar mee te doen.

'Vee, kom op,' dringt Ryan aan terwijl hij de lift voor me openhoudt.

Ik draai me om naar de glazen voordeur. Het geroep en geschreeuw op straat is nog steeds duidelijk hoorbaar. Abrupt laat ik de lange trenchcoat van mijn schouders glijden en haast me terug die kant op.

'Stevie!' roept mijn broer me na, maar ik blijf op de meute verslaggevers afrennen.

De adrenaline giert door mijn lichaam als ik de deur opengooi. Het geflits van de camera's verblindt me, en het lawaai is oorverdovend.

'Mevrouw Shay!'

'Stevie, hier!'

'Hoelang hebben jullie al een relatie?'

'Weet je werkgever ervan?'

'Ik beantwoord geen vragen.' Ik verhef mijn stem om boven het rumoer uit te komen. 'Het enige wat ik te zeggen heb is: hier ben ik dan.' Ik spreid mijn armen, want er is niks meer om me achter te verbergen. 'Neem lekker foto's en doe ermee wat

Browse more books at https://gyannidhi.com/

je wil. Mij kan het niet schelen.' Als tot me doordringt waar ik mee bezig ben, haal ik een keer diep adem. 'Misschien dat mijn uiterlijk jullie niet bevalt, maar weten jullie hoeveel vrouwen er hetzelfde uitzien als ik? Wat jullie op internet over mijn lichaam roepen heeft niet alleen impact op mij maar op hen allemaal. En ik ga me niet meer verstoppen uit angst voor jullie mening.' Opnieuw spreid ik mijn armen. 'Dit is wie ik ben, en als je daar commentaar op hebt, dan zegt dat meer over jou dan over mij.'

De verslaggevers zijn stil geworden. Sommige krabbelen op hun notitieblokjes, en andere maken foto's.

'Het slaat trouwens nergens op, weet je, dat jullie zo nieuwsgierig naar me zijn. Een foto gaat je echt niet vertellen wie ik ben. Ik ben een zus, een dochter en een vriendin. Ik ben een mens met gevoelens en emoties, en het is gestoord dat jullie me behandelen alsof dat niet zo is. Het is gestoord hoe jullie de sporters behandelen. Die jongens die jullie zo verafgoden zijn ook gewoon mensen. Ze willen alleen maar een spelletje doen waar ze gek op zijn, en jullie zijn vaak meer met hun privéleven bezig dan met de sport. Laat ze met rust. Laat míj met rust.' Ik draai me om en zet een stap richting de deur, maar dan bedenk ik me. 'O, en als jullie me blijven volgen, is het misschien handig om te weten dat ik vrijwilliger ben bij Senior Dogs of Chicago, hier in de straat. Maar als je me daar komt stalken, verwacht ik wel dat je een rondje loopt met een van de honden. We hebben alle hulp nodig die we kunnen krijgen.'

In de menigte wordt zachtjes gegrinnikt, waardoor het laatste restje benauwdheid verdwijnt. Het maakt me niet uit wat ze schrijven. Ik ben niet meer bang voor de oordelen van anderen.

Over de hoofden van de verslaggevers heen kijk ik naar de andere kant van de straat, waar Zanders boven aan de trap van zijn gebouw met grote ogen naar me staat te staren. Hij draagt het pak dat hij altijd aanheeft op wedstrijddagen en zijn autosleutels bengelen in zijn hand, maar hij lijkt aan de grond genageld.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Een moment later verschijnt er een trotse grijns op zijn gezicht.

‘Hebben jij en Evan Zanders nog steeds een relatie?’ vraagt een van de verslaggevers, wat mijn aandacht weer naar mijn publiek trekt.

Ik aarzel, want ik ben nog niet klaar om hardop te zeggen hoe het ervoor staat. ‘Zoals ik al zei: ik beantwoord geen vragen.’ Met die woorden duik ik de lobby in zonder nog een blik op de man aan de overkant van de straat te werpen.

‘Wie bén jij in godsnaam?’ lacht Ryan, en hij slaat onderweg naar de lift trots zijn arm om mijn schouders.

Ik haal diep adem. Het is alsof de zelfverachting waaronder ik al die jaren zo gebukt ben gegaan in het niets begint op te lossen. Volgens mij heb ik me nog nooit zo vrij gevoeld.

‘Ik ben gewoon mezelf.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Godsamme, wat een lef.

Als Stevie haar gebouw weer in glipt en de meute paparazzi en verslaggevers sprakeloos op de stoep achterlaat, stroomt mijn hart over van trots. Ze is voor zichzelf opgekomen en heeft de wereld laten zien wie ze is. Niet omdat ik of iemand anders haar gepusht heeft, maar omdat ze weet wie ze is en zich niet meer wil verstoppen.

Elke vezel in mijn lichaam wil achter haar aan rennen, haar smeken om met me te praten, haar vertellen wat er in mijn hoofd omgaat en hoe ellendig ik me voel zonder haar, maar ze heeft aangegeven dat ze tijd nodig heeft en beloofd om volgende vlucht met me te praten. Voor het zover is, kan ik beter de problemen aanpakken die me ervan weerhouden om de man te zijn die ze verdient.

Haar actie heeft mijn zelfvertrouwen ook een boost gegeven. Ik stap in mijn Mercedes, koppel mijn mobieltje met de speakers en bel Rich terwijl ik de parkeergarage uit rijd. Het overgaan van zijn telefoon klinkt door de auto.

‘EZ, ik zit nog steeds achter je contract aan en ben dat akkefietje met Maddison aan het afhandelen. Ik heb weinig nieuws voor je.’

‘Je bent ontslagen.’

Het blijft een moment stil. ‘Sorry, volgens mij verstond ik je niet goed. Zit je in de auto?’

‘Je bent ontslagen, Rich.’

Zijn hoongelach buldert door de speakers. ‘Nee, dat ben ik niet.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Bij de uitgang van de garage zet ik mijn richtingaanwijzer aan, en ik stop naast het gebouw waar Maddison woont. Nog altijd heb ik niets teruggezegd.

Aan de stilte merkt Rich waarschijnlijk dat het me menens is. ‘Zanders, dit is een grote vergissing! Over minder dan twee weken moet je op zoek naar een nieuw team, en uitgerekend op dat moment ontsla je je zaakwaarnemer? Niemand gaat je een contract aanbieden. Je hebt geluk als je in het buitenland aan de slag kan.’

Weg moeten uit Chicago is een van mijn grootste angsten, en dat zal ik koste wat kost proberen te vermijden, maar ik let erop dat er geen twijfel in mijn stem doorklinkt. ‘Dan speel ik in het buitenland,’ zeg ik zo kalm mogelijk.

‘Teams mogen niet met je onderhandelen terwijl het seizoen nog bezig is. Alles moet via je zaakwaarnemer. Dat weet je toch?’

‘Yep.’

‘Wat betekent dat je zonder mij niet met andere teams kan praten.’

‘Yep.’

‘Dus je maakt moedwillig de grootste fout uit je carrière? Weet je wel hoeveel geld ik in de loop der jaren voor je verdiend heb?’ Rich’ normaal zo autoritaire toon wordt nu paniekerig. ‘Ik heb je gemaakt!’

‘Nee, Rich.’ Ik hoop dat Maddison snel naar buiten komt maar leun tot die tijd tegen mijn hoofdsteun. Bezorgd kijk ik naar de paparazzi, die gelukkig niet door mijn verduisterde glas heen kunnen kijken. ‘Je hebt een personage gecreëerd en mijn naam daarop geplakt, maar ik ben dat personage niet meer en weet niet of ik het ooit geweest ben. Als Chicago mijn sporttalent geen contract waard vindt, zoek ik wel een ander team dat daar anders over denkt. Jij verdient in elk geval geen stuiver meer aan me. En het wordt knap lastig om nog tips door te spelen aan de roddelbladen als we geen contact meer hebben.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Waar heb je het in godsnaam over?’

‘Jij bent degene die Stevies naam heeft vrijgegeven, of niet soms?’

Hij hoeft het niet eens te bevestigen. Zodra ik naar buiten stapte en haar stoep vol mensen zag staan, wist ik het.

‘Vertel me alsjeblieft dat je je carrière en een miljoenencontract niet weggooit voor een of andere stoeipoes. Voor een stewardess. Geloof me, ik snap best dat het een leuk fantasietje is, maar doe verdomme niet zo stom, Zanders.’

‘Hou je bek over haar.’ Ik ga wat rechter zitten en kijk uit het raampje, hopend dat niemand me gehoord heeft. ‘Ik had je al jaren geleden moeten ontslaan.’

‘Je krijgt hier spijt van.’

‘Nee, Rich, dat gaat niet gebeuren. Ik zal mijn advocaat vragen om het papierwerk in orde te maken.’

‘Zan…’

En dan hang ik op, zoals hij ook zo vaak bij mij gedaan heeft.

Vervolgens stuur ik Lindsey, die me als advocaat vertegenwoordigt, een berichtje om te laten weten hoe de zaken ervoor staan. Ik zou liegen als ik zei dat ik me geen zorgen maak. De zenuwen gieren door mijn lijf bij de gedachte dat ik zonder vertegenwoordiger grandioos het haasje ben. Maar hoewel ik daarnet mogelijk mijn sportcarrière geruïneerd heb, moest dit met het oog op mijn leven buiten het stadion toch echt gebeuren.

Nog maar een paar dagen tot onze volgende vlucht, en als ik Stevie dan om vergiffenis smeek, moet ik meer te bieden hebben dan alleen excuses. Ik moet kunnen bewijzen dat ik aan de slag ben gegaan met de problemen die me in de weg staan, en Rich ontslaan stond boven aan die lijst.

LINDSEY: Het werd verdomme tijd. Ik heb de papieren vanavond voor je in orde. Wanneer ga je trouwens met mam praten?

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik draai mijn schouders los en probeer me te ontspannen, maar sinds ik mijn zus verteld heb wat ik van plan ben, voel ik elke keer weer een vlaag paniek als ik aan het gesprek denk dat me te wachten staat. Het is belangrijk om rustig te blijven, niet alleen omdat de wedstrijd van vanavond bepaalt of we door mogen naar de finale, maar ook omdat die vrouw me al veel te veel paniekaanvallen bezorgd heeft en er niet nog een cadeau krijgt.

ZANDERS: Ze komt morgen.

LINDSEY: Trots op je.

Eindelijk komt Maddison haastig de lobby uit gewandeld, en hij dekt zijn gezicht af met zijn arm als de verslaggevers hem op de foto proberen te zetten. Zijn passen versnellen, en een moment later springt hij bij me in de auto. Ik trap op het gaspedaal en scheur ervandoor voordat er iemand naar ons toe kan komen.

'Jezus, wat was dat nou weer? Had jij ook zoveel bekijks vandaag?'

'Die verslaggevers stonden daar niet voor mij, en het spijt me om dit te zeggen, maar ze stonden er ook niet voor jou.' Ik knip mijn richtingaanwijzer aan, voeg in op de snelweg en zet koers naar het stadion. 'Stevies naam is een paar uur geleden uitgelekt. Vandaar.'

Vanuit mijn ooghoek zie ik Maddisons mond openvallen. 'Shit,' sist hij zachtjes. 'Hoe is ze ermee omgegaan?'

Zonder mijn blik van de weg los te maken glimlach ik trots. 'Ze heeft haar mannetje absoluut gestaan.'

'Zat Rich erachter?'

'Moet wel.'

Er valt een lange stilte.

'Ik heb hem daarnet ontslagen.'

Ik werp een blik opzij naar Maddison, die sprakeloos naast me zit. Het duurt even, maar dan begint hij bulderend te

Browse more books at https://gyannidhi.com/

lachen. ‘Fucking geweldig!’ Hij schudt enthousiast aan mijn schouders. ‘Hij is terug! Zo mag ik het horen!’

‘Oké, oké,’ grinnik ik. ‘Ik ben aan het rijden.’

Maddison zakt met een tevreden zucht terug in zijn stoel. ‘Je weet dat je zonder zaakwaarnemer volgend seizoen zwaar de lul bent, toch?’

‘Weet ik.’

‘Wat ga je doen?’

Mijn mondhoek trekt zich op tot een sluwe grijns. ‘Ik denk dat we dit seizoen maar moeten afsluiten met wat knalvuurwerk. Eerst zorg ik dat ik mijn meisje terugkrijg, en dan pakken we die Stanley Cup.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

47

Stevie

Mijn voet tikt zenuwachtig op het witte marmer terwijl ik op mijn Uber wacht. De rolkoffer die naast me staat is aan de kleine kant, net groot genoeg voor vijf dagen Seattle. Ik weet niet hoelang het gaat duren om een appartement te vinden, vooral een betaalbaar appartement, maar het leek me goed om mezelf de kans te geven mijn nieuwe stad te verkennen. Ik kijk ernaar uit om ergens te zijn waar niemand me kent.

Er staat deze keer geen bende stalkers voor de deur, wat me enigszins verrast omdat Zanders' team gisteravond de wedstrijd heeft gewonnen en een plekje heeft bemachtigd in de finale van de Stanley Cup. Nu de verslaggevers hun foto's hebben gemaakt en ik niets meer te verbergen heb, lijken ze weinig interesse in me te hebben.

Op alle voorpagina's staat dat Chicago voor het eerst in twaalf jaar tijd meestrijdt om de Cup, en hoewel ik de artikelen niet gelezen heb, neem ik aan dat onze relatie hoogstens nog een voetnoot is bij dat nieuws.

'Ik heb niet de indruk dat u onderweg bent naar Pittsburgh voor de wedstrijd,' merkt onze portier op met een blik op mijn rolkoffer.

'Deze keer niet.' Ik glimlach en richt mijn aandacht weer op de glazen deur, waarachter mijn Uber elk moment kan verschijnen.

Hij komt naast me staan met zijn handen op zijn rug. 'Weet u, mevrouw Shay, ik zie een hoop. Ik hoor een hoop. Ik bewaar een hoop geheimen. Maar dat u die knul vreselijk veel pijn gaat doen door stiekem te verhuizen ziet een kind nog.'

Verschrikt kijk ik hem aan. 'Hoe weet je dat?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik doe dit werk al zevenenveertig jaar. Dan krijg je er gevoel voor.’

Voordat ik kan antwoorden wordt mijn aandacht getrokken door een gestalte aan de overkant van de straat. Tenger postuur. Glanzend zwart haar dat in een strak knotje op haar achterhoofd zit. Veel te dure tas aan haar arm.

‘Neem me niet kwalijk,’ zeg ik tegen de portier. Ik laat mijn koffer in de lobby staan en ren naar buiten. ‘Lindsey!’ schreeuw ik, en na een snelle blik naar links en rechts steek ik de straat over om haar aan te spreken voor ze bij Zanders naar binnen gaat. ‘Lindsey!’ roep ik nogmaals, maar ze draait zich niet om.

‘Lindsey!’ roep ik een laatste keer, en ik grijp haar arm voordat ze de trap op kan lopen.

Ze draait zich met een verward gezicht naar me toe.

‘O, neem me niet kwalijk.’ Ik trek mijn arm terug. ‘Ik dacht dat u iemand anders was.’

Ook haar bruine ogen en brutale glimlach lijken sprekend op die van Lindsey.

Ik schud mijn hoofd, nog steeds van mijn stuk gebracht.

‘Hoe ken jij mijn dochter?’ vraagt ze.

Mijn ogen worden groot. Wat doet zíj hier? Weet Zanders dat ze er is? Die vrouw mag hier niet zijn, niet nu. Niet nu er zoveel voor hem op het spel staat.

‘Wat heb je hier te zoeken?’ vraag ik bits.

Meteen is haar houding een en al arrogantie. ‘Sorry?’

‘Ik weet wie jij bent. Je bent Evans moeder. Wat moet je hier in vredesnaam?’

Haar blik gaat kritisch over mijn lichaam alsof ze elke centimeter ervan beoordeelt. Ze lijkt niet onder de indruk van mijn flodderige tweedehands kleding, vooral vergeleken met haar eigen designerschoenen en -tas. Haar gemanicuurde

Browse more books at https://gyannidhi.com/

vingers klemmen zich om het hengsel alsof ze iets van onschatbare waarde in handen heeft.

Ze lijkt op Zanders, maar tegelijk totaal niet.

'Ik weet niet wie jij denkt dat je bent' – ze fronst afkeurend – 'maar hij heeft me uitgenodigd om hiernaartoe te komen.'

Hè? Wat bezielt hem? En waarom uitgerekend deze week?

Ze keert me de rug toe en beklimt de traptreden op een paar Louboutins met rode zool dat duidelijk betere tijden heeft gekend.

'Je hebt een hoop gemist, weet je dat!' roep ik haar na.

Halverwege de trap draait ze zich om en kijkt op me neer.

'Hij is geweldig, je zoon. Maar dat heeft hij niet aan jou te danken.'

'Tegen wie denk jij dat je het hebt?' Ze komt met trage passen weer naar beneden, als een roofdier dat zijn prooi nadert.

Ik ga rechtop staan. 'Ik heb het tegen een vrouw die haar zestienjarige zoon in de steek heeft gelaten omdat zijn vader geen dure troep voor haar kon kopen. En met die omschrijving doel ik op jou, mocht je daarover twijfelen.'

Vol venijn knijpt ze haar ogen tot spleetjes. 'Bemoei je met je eigen zaken. Dit heeft niets met jou te maken. Dit is tussen mijn zoon en mij. Ik weet niet eens wie je bent.'

'Dat verbaast me niks,' antwoord ik met een neerbuigend lachje. 'Want de afgelopen twaalf jaar was jij nergens te bekennen.'

'Jij…'

Ik steek mijn hand op. 'Ik ben nog niet klaar. Je zoon heeft het zelf misschien niet door – of durft het niet in je gezicht te zeggen – maar hij is beter af zonder jou. Wie doet zoiets? Wat voor moeder laat haar kind in de steek en komt doodleuk weer aankakken zodra hij bakken met geld verdient? Je hebt hem aan zijn lot overgelaten! Hij wilde gewoon een moeder die van

Browse more books at https://gyannidhi.com/

hem hield, en jij ging er verdomme vandoor. Maar uiteindelijk heb je jezelf ermee, want hij is de geweldigste persoon die ik ken, en dat is hij helemaal op eigen kracht geworden, zonder jouw hulp. Je hebt geen idee wat voor moois je bent misgelopen.'

Ik keer de vrouw die Zanders op de wereld heeft gezet de rug toe, maar na een paar stappen verander ik van gedachten en draai me weer om. 'En loop niet zo op zijn geld te azen. Je zet jezelf alleen maar voor schut. Je hebt hem een dienst bewezen door te vertrekken.' Met gevoel voor dramatiek voeg ik er twee opgestoken middelvingers aan toe, en dan haast ik me terug naar de lobby van mijn gebouw om op mijn auto te wachten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

48

Vanuit het raam van mijn penthouse kijk ik toe hoe Stevie mijn moeder op een dubbele middelvinger trakteert, en ik kan het niet helpen dat er een akelig tevreden glimlachje op mijn gezicht verschijnt. Nog steeds ben ik volkomen geobsedeerd door die wilde meid, en ik kan nauwelijks onder woorden brengen hoe goed het me doet dat ze nog steeds voor me opkomt, ook al is ze nog niet klaar om te praten.

Maar mijn trots slaat om in paniek als mijn moeder de lobby van mijn gebouw in loopt. Dagenlang heb ik in mijn hoofd geoefend wat ik tegen haar wil zeggen, maar ook al voelde ik me klaar voor onze ontmoeting toen ik haar vlucht en hotelkamer boekte, op dit moment is het alsof al die voorbereiding nooit heeft plaatsgevonden.

Mijn zus heeft vorige week haar telefoonnummer voor me opgesnord, en vanochtend zweefde mijn duim een hele tijd boven de nieuwe naam in mijn contactenlijstje om de afspraak af te zeggen. Ik voelde me angstig en tegelijk boos. Toch was afzeggen geen optie. Al sinds mijn zestiende is duidelijk dat ik ooit de confrontatie met deze vrouw zou moeten aangaan, en nu, nu ik besef dat dit spook uit mijn verleden mijn toekomst in de weg staat, is het urgent geworden.

Ik weet niet eens hoeveel berichtjes ik getypt heb om het Stevie te vertellen, om haar te laten weten dat ik hulp nodig heb, dat ik wil dat ze er voor me is. Maar geen ervan heb ik verzonden. Hoe egoïstisch zou dat zijn? Haar wanhopige gezicht en gebroken stem op de dag dat ik het uitmaakte staan nog steeds in mijn geheugen gegrift. Ik kan haar niet om hulp vragen nadat ik haar dat heb aangedaan. Niet als het allemaal mijn schuld is. Dit is een uitdaging die ik in mijn eentje moet aangaan, in de wetenschap dat het me zal helpen om haar terug te verdienen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Rusteloos ijsbeer ik door de huiskamer totdat eindelijk de zoemer gaat. ‘Meneer Zanders, ik heb hier een…’ De portier aarzelt. ‘Een mevrouw Zanders?’

Gebruikt ze nog steeds die naam? Dat zal haar ongetwijfeld op de een of andere manier van pas komen.

Ik adem rustig een keer diep in en uit door mijn neus. ‘Ja, bedankt. Stuur haar maar naar boven.’

Nog geen twee minuten later hoor ik de lift stoppen op mijn verdieping, en weer vijftien seconden later echoot haar geklop door mijn penthouse, waarbij er gelijk een onwelkome rilling over mijn rug gaat. Ik frunnik aan mijn horlogebandje en de boord van mijn overhemd. Even overweeg ik nog snel iets minder formeels aan te trekken, maar ik wil dit behandelen als een zakelijke bijeenkomst, en een net overhemd past daarbij. Bovendien is het niet mijn kleding die voor het jeukerige en claustrofobische gevoel zorgt. Het is de vrouw die voor de deur staat.

Maar dit is mijn huis, mijn leven. Ik ben hier de baas. Ik ben succesvol en kan trots op mezelf zijn. Daar heeft zij niks aan bijgedragen. Ik laat me niet meer met een minderwaardigheidsgevoel opzadelen zoals op de dag dat ze wegging.

Ik haal nog een keer diep adem, recht mijn rug en steek mijn hand uit naar de deurknop. Terwijl ik hem omdraai, probeer ik mijn zenuwen weg te slikken.

‘Evan,’ zegt mijn moeder trots. ‘Wat fijn om je te zien.’

Ze kijkt me recht in de ogen met een glimlach vol verborgen bijbedoelingen, en nu deze vrouw hier voor me staat, ben ik op slag weer dat verdrietige zestienjarige jochie dat ze ooit in de steek heeft gelaten.

Haar ogen zijn precies zoals ik ze me herinner – identiek aan de mijne. Haar kapsel zit perfect in model, maar het valt me op dat in haar lichtbruine huid de afgelopen twaalf jaar de nodige rimpels zijn verschenen. Toen ze twee jaar geleden bij een van mijn wedstrijden opdook, heb ik haar ook even gezien voordat

Browse more books at https://gyannidhi.com/

de beveiligers haar het stadion uit escorteerden, maar dat was niet meer dan een glimp.

Ze draagt designerkleren van een paar seizoenen terug, en haar schoenen en tas zijn ongelooflijk versleten. Het herinnert me eraan waarom ze in de eerste plaats is weggegaan: geld. En dat zal ook wel de reden zijn waarom ze nu weer terug is.

'Mag ik binnenkomen?' vraagt ze.

Ik stap opzij om haar erlangs te laten.

Het voelt verkeerd dat ze hier is. Ze brengt een kille energie met zich mee, iets neps en bijna giftigs – totaal het tegenovergestelde van Stevies stralende aura, wilde ziel en lieve persoonlijkheid. Ik prent mezelf in dat ik dit allemaal doe om een beter mens te worden en mijn meisje terug te krijgen.

'Wauw.' Mijn moeders hoofd draait alle kanten op, en er verschijnen nog net geen dollartekens in haar ogen. 'Wat een geweldig penthouse. Hoelang woon je hier al?'

'Iets meer dan zes jaar.'

Ze knikt en lijkt ondertussen elk detail van mijn interieur te taxeren, wat alleen maar meer benadrukt dat er niets is veranderd. 'Mag ik misschien iets te drinken?'

'Ik heb water.'

Ze grinnikt een beetje. 'Een spritzer of een glas champagne zou lekker zijn.'

Ik rol met mijn ogen en loop naar de keuken. De woonkamer vindt ze zelf wel. Mijn koelkast staat vol flesjes IPA en spa rood, maar daar hoeft ze niet op te rekenen.

'Die buurvrouw van je met dat krullende haar is een figuur zeg,' roept ze vanuit de woonkamer, en ik kan er niets aan doen dat er een glimlach op mijn gezicht verschijnt. 'De brutaliteit.'

Ik ben niet van plan om uit te leggen wie Stevie is. Dat is niet nodig, want de vrouw in mijn appartement zal na vandaag

Browse more books at https://gyannidhi.com/

geen rol van betekenis meer in mijn leven spelen. Over de persoon die de hoofdrol heeft hoeft ze niets te weten.

Ik zet een glas voor haar op het koffietafeltje en neem zelf plaats op een stoel die haaks op het bankstel staat.

'Wat is dit?' Ze kijkt er kritisch naar, alsof ze geschokt is dat ik niet speciaal voor haar een fles bubbels heb opengetrokken.

'Water.'

Voordat ze een slok neemt, plooit ze haar gezicht weer tot die nepglimlach. 'Ik ben zo blij dat je gebeld hebt, Evan.'

God, ik haat die naam als zij hem uitspreekt.

Ik schraap mijn keel, frunnik weer aan mijn horloge en draai aan de ringen om mijn vingers. Mijn moeder kijkt er aandachtig naar, waarschijnlijk omdat ze aan het berekenen is hoeveel mijn sieraden kosten. Maar zodra mijn duim toevallig over de ring om mijn pink gaat, weet ik weer waarom ik dit doe.

'Ik heb gebeld omdat we moeten praten.'

'Ik hoopte…'

'Ík moet praten,' verbeter ik mezelf.

Haar bruine ogen worden groter, en ze gaat ongemakkelijk verzitten. 'Ga alsjeblieft je gang.'

'Waarom ben je weggegaan?'

Ze haalt een keer scherp adem. 'Evan, kunnen we het verleden laten rusten en ons op de toekomst richten? Want ik wil niets liever dan dat. Aan de toekomst werken.'

'Nee. Waarom ben je weggegaan?'

Ze schudt peinzend haar hoofd alsof ze een excuus zoekt, wat dan ook, om haar vertrek mee goed te praten. 'Ik heb een hoop moeten opofferen toen ik met je vader was.'

'Zoals wat?' dring ik aan, want met vage antwoorden neem ik geen genoegen.

'Het leven waarvan ik droomde. De dingen die ik wilde.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Materiële dingen. Je gezin was niet genoeg voor je.’

‘Hé, dat is niet waar.’

‘Dat is het wel. Je vond geld en materiële luxe belangrijker dan je kinderen.’

Ze zwijgt, want er valt eigenlijk weinig tegen in te brengen.

‘Weet je hoe ik me voelde toen ik op mijn zestiende op een parkeerplaats zat te wachten tot je me kwam ophalen van mijn training? Al mijn vrienden reden weg met hun ouders, en ik zat daar maar. Pap verscheen pas twee uur later, en toen we thuiskwamen waren al je spullen weg. Wat voor onmens doet zoiets?’

‘Evan, ik wil me op de toekomst richten.’

‘Ik ook!’ roep ik vanuit mijn stoel, waardoor Rosie abrupt uit haar mand springt en met een alerte blik naast me komt zitten. ‘Dat is waarom je hier bent, mam. Ik wil me op de toekomst richten, maar ik zit nog steeds zo vol woede dat het niet lukt. Jij bent de enige vrouw die onvoorwaardelijk van me hoorde te houden, en dat heb je niet gedaan.’

Ik zwijg, zodat ze de kans heeft om ertegen in te gaan. Om te zeggen dat ze wel van me hield. Dat ze misschien niet genoeg van mijn vader heeft gehouden, en van haar leven in dat kleine stadje in Indiana, maar dat het niet aan mij lag.

Ze zegt niet dat ze van me houdt.

‘Oké, dus wat nu?’ vraagt ze alleen maar. ‘Hoe kunnen we verder?’

‘Wé kunnen niet verder. Ik ga verder.’

Er verschijnt een verwarde uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik heb je hierheen laten komen om je te kunnen aankijken terwijl ik je vertel dat ik er klaar mee ben. Ik ga me niet meer vastklampen aan de woede en pijn die jij hebt veroorzaakt. Ik ga je naam niet meer uit de pers houden uit angst dat mensen erachter komen wat er gebeurd is. En ik wil niet meer dat je tussen mij en mensen die van me houden in staat, vooral als

Browse more books at https://gyannidhi.com/

het om mensen gaat die me nooit in de steek zouden laten zoals jij hebt gedaan toen ik je het hardst nodig had.'

Ze kijkt me wezenloos aan, en mijn hele lichaam vult zich met trots. Ik laat mijn hoofd achteroverzakken, sluit mijn ogen en voel een vage glimlach op mijn gezicht verschijnen. Elke spier in mijn lichaam ontspant zich, en ik geniet van het fysieke effect dat mijn eigen woorden op me hebben.

'Ik ben hier omdat ik dacht dat je me weer in je leven wilde hebben.'

'Nee. Je bent hier omdat je dacht dat ik zou betálen om je weer in mijn leven te hebben. Maar weet je, mam, ik ben geen zestien meer, en jij interesseert me geen reet.'

Haar mond valt open. 'Dat is waarom je me hier helemaal naartoe hebt gehaald? Hiervoor heb je me op het vliegtuig laten stappen?'

'Yep.'

Ze is zo geschokt dat ze niet antwoordt.

'Laat me raden. Je dacht dat ik je hierheen zou halen en vervolgens zou betalen om je in de buurt te houden. Dat ik je een eigen privébox bij mijn wedstrijden zou geven.'

Haar façade brokkelt voor mijn ogen af. 'Ik dacht dat je het contact wilde herstellen. Ik dacht dat je me miste!'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee. Geen behoefte aan.'

Ze verschiet van kleur en kijkt onrustig om zich heen naar mijn dure spullen, alsof ze aan het inventariseren is wat ze allemaal misloopt.

'Je hebt sowieso geen behoefte om mij te kennen, mam. Geef het maar toe. Je hoopte dat ik vanbinnen nog steeds dat verdrietige tienerjochie was dat alles zou doen om je terug te krijgen. Je dacht dat ik je alles zou geven om te zorgen dat je bleef. Je houdt niet van me. Je hoeft me niet. Je wil alleen maar mijn spullen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Eerst zie ik Stevies gezicht voor me. De persoon die het meest voor me betekent, de persoon die me nooit iets heeft afgenomen, ook al zou ik haar alles geven wat ik heb. En dan volgt het gezicht van mijn vader, die ik vroeger de schuld gaf van mijn moeders afwezigheid. Ik heb lang gedacht dat ook hij me in de steek had gelaten, maar eigenlijk is het tegendeel waar. Hij is gebleven en heeft dubbel zo hard gewerkt om te voorkomen dat mijn leven veranderde en dat ik moest stoppen met ijshockey.

Zij zijn de mensen aan wie ik alles wil geven. Niet de vrouw tegenover me.

Mijn blik valt op haar handtas. Hoewel hij van een designer komt, lijkt dat ding me minstens tien jaar oud, en ineens begrijp ik het. ‘Wanneer is hij bij je weggegaan?’

Ik heb geen idee hoe de man eruitziet voor wie ze ons in de steek heeft gelaten, al heb ik me dat jarenlang geprobeerd voor te stellen. Het enige wat ik wist was dat hij in onze stad was neergestreken voor zijn werk en mijn moeder had meegenomen in zijn privévliegtuig. Ik was benieuwd wat voor iemand het was en wat ze in hem zag. Maar diep vanbinnen weet ik het wel: ze zag dollartekens – genoeg om haar gezin voor in de steek te laten.

Mijn moeder recht weinig overtuigend haar rug, alsof haar komst niets te maken heeft met het feit dat de geldkraan is dichtgedraaid. ‘Zes jaar geleden.’

Had ik kunnen verwachten. Kort nadat ik in de competitie begon te spelen, probeerde ze zich ineens mijn leven weer binnen te wurmen.

‘Heb ik nog broers en zussen van wie ik niets weet?’

Ze slaakt een ongelovig lachje. ‘Nee.’

Ik knik een paar keer achter elkaar. ‘Oké. Bel me niet meer.’

Haar groenbruine ogen vullen zich met verbijstering. ‘Meen je dat serieus?’

‘Bloedserieus.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zie de radertjes in haar hoofd knarsen. ‘Ik weet dat je mediaschuw bent. En ik weet ook dingen die de verslaggevers heel interessant zouden vinden. Informatie waarvoor ze zouden betálen.’

Inmiddels is het niets meer dan een wanhoopsoffensief.

‘Ga je gang. Ik heb niets meer te verbergen. Als jij jezelf voor gek wil zetten door iedereen te vertellen wat een vreselijke moeder je bent, moet je dat vooral doen. Ik heb je verborgen gehouden omdat ik me ervoor schaamde dat mijn eigen moeder niet van me hield, maar eigenlijk is er niets om me voor te schamen. Ik ben de moeite waard. Lindsey is de moeite waard. Jij bent degene die waarde hecht aan de verkeerde dingen. Als je straks weggaat, wie staat er dan voor je klaar? Je tassen? Je schoenen? Je geld? Dat is een triest bestaan, mam, en ik ben niet meer boos dat je ervoor kiest. Ik heb medelijden met je.’

Hoe heeft deze vrouw me de afgelopen jaren in godsnaam zo overstuur kunnen maken? Ze is het niet waard. Dat is ze nooit geweest. Eigenlijk is ze een sneu figuur, en ik voel niets als ik nu naar haar kijk. Ze betekent niets voor me.

‘Weet je dat ik pap de schuld heb gegeven van jouw vertrek? Jij was er al die jaren niet om boos op te zijn, dus in plaats daarvan was ik boos op hem. Maar die man is gebleven en heeft zich kapotgewerkt voor Lindsey en mij. Je hebt hem een dienst bewezen door weg te gaan. Hij verdient zoveel beter dan jij.’

‘Evan…’

‘Je moet hier weg.’ Ik sta op uit mijn stoel, met Rosie aan mijn zijde.

Mijn moeder aarzelt en kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Ze pakt haar tas en strijkt bij het opstaan haar blouse glad. Als ik richting de deur loop, voel ik dat ze met tegenzin achter me aan komt.

‘Je vlucht vertrekt om twee uur, en je moet over een uur uitgecheckt zijn uit je hotel, dus ik zou maar opschieten als ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

jou was.’

‘Wat?’ In de hal buiten mijn appartement kijkt ze me geschokt aan.

‘Bedankt dat je niet genoeg van me hield om te blijven, mam. Dat heeft het een stuk makkelijker gemaakt om de mensen te herkennen die wel van me houden.’ Ik wil de deur al dichtdoen maar verander halverwege van gedachten. ‘O, en je kan die tas maar beter wegdoen. Die is uit de mode, als je het mij vraagt.’

Oké, dat was kinderachtig, maar ik kon me niet inhouden.

Als de deur in het slot is gevallen, leun ik ertegenaan, en ik voel me vrijer dan ik me de afgelopen twaalf jaar ooit heb gevoeld.

X

Zodra ik voorbij de beveiliging ben, ren ik zo ongeveer naar het vliegtuig. Hoewel het belangrijk was om Stevie de tijd te geven die ze nodig had, kan ik niet wachten om haar weer te spreken. De finale van de Stanley Cup begint morgen met onze wedstrijd in Pittsburgh, en ik verheug me ontzettend op deze reis om redenen die niets met sport te maken hebben. Het heeft al mijn zelfbeheersing gevergd om Stevie niet te bellen nadat mijn moeder gisteren vertrok, maar we hebben drie dagen in Pittsburgh, en sowieso kan ik het veel beter uitleggen als ik haar tegenover me heb.

Ik hoop dat ze trots op me is. Ik denk van wel.

Het gangpad staat vol coaches, stafleden en teamgenoten, en ik baan me moeizaam een weg naar de rij bij de nooduitgang. Op mijn tenen kijk ik over de hoofden heen of ik Stevie ergens bij de galley zie, maar er staan te veel mensen in de weg. Ik ga zitten en wacht met zenuwachtig op en neer stuiterende knieën totdat ze de veiligheidsdemonstratie komt geven. Alles komt goed. Dat moet wel.

‘Jezus.’ Maddison ploft neer op de stoel naast de mijne. ‘Dat was me nogal een sprint die je daar trok.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Sorry.’ Ik kijk opnieuw naar de galley, maar geen spoor van Stevie. ‘Vandaag mag ik weer met haar praten, en ik ben gewoon zenuwachtig.’

‘Geen zorgen,’ stelt Maddison me gerust. ‘Ze begrijpt het vast wel. Vertel haar gewoon alles.’

Nadat Stevies naam uitlekte, was ik best bang dat ze ontslagen zou worden, maar als dat gebeurd was, had ze het wel laten weten.

‘Zijn jullie klaar voor wat uitleg over de nooduitgang?’

Eindelijk.

Maar als ik opkijk, is het niet mijn stewardess met het krullende haar die om aandacht vraagt, en ook niet Indy of die onvriendelijke collega.

‘Wie ben jij?’ vraag ik bars.

‘Ik ben Natalie.’ Het meisje heeft een vriendelijke glimlach en lijkt de onschuld zelve.

‘Waar is Stevie?’

‘Wie is Stevie?’ vraagt ze verward.

Mijn ogen schieten naar Maddison, die er al even weinig van lijkt te snappen. Ik spring overeind en haast me naar de galley achter in het vliegtuig, waarbij ik een paar teamgenoten aan de kant duw.

‘Waar is ze?’ vraag ik aan Indy met een stem vol wanhoop.

Ze haalt diep adem en mijdt mijn blik.

‘Indy, waar is ze?’

Het duurt even, maar dan kijkt ze medelijdend naar me op. Ze kan geen woord uitbrengen en schudt alleen maar haar hoofd.

‘Is ze haar baan kwijt?’ vraag ik paniekerig en veel te hard. ‘Heeft die andere meid haar toch ontslagen toen haar naam bekend werd?’

Ik wil al naar het voorste deel van het vliegtuig stampen om de purser eens goed de waarheid te zeggen, maar Indy pakt

Browse more books at https://gyannidhi.com/

mijn arm vast. ‘Ze is niet ontslagen. Ze heeft zelf ontslag genomen na onze vorige vlucht, al voordat ze in de media genoemd werd.’

Wat? Dat kan niet. Ze had beloofd dat we vandaag zouden praten. En ze zou nooit tegen me liegen.

Of wel?

‘Wist jij dat ze dit van plan was?’ Met een dichtgesnoerde keel en prikkende ogen kijk ik Stevies collega aan.

Indy schudt haar hoofd. ‘Ze heeft het pas verteld nadat we geland waren. Ik had geen idee.’

Verbijsterd laat ik me tegen de wand achter me zakken. Gebeurt dit echt? Waarom zou ze zoiets voor zich houden? Waarom heeft ze me wijsgemaakt dat ik nog een kans had? Ze was mijn favoriete onderdeel van dit seizoen, en nu tijdens de grote ontknoping is ze er opeens niet meer bij.

Ik wil haar zien. Ik wil mijn excuses aanbieden, haar vertellen over mijn gesprek met mijn moeder, toegeven dat ik het heb uitgemaakt uit angst en daar de volle verantwoordelijkheid voor nemen. Haar om begrip smeken.

Ik heb haar nodig, maar ze is er niet, en ik weet niet of ik nog wel drie dagen kan wachten tot we weer in Chicago zijn.

‘Er is nog iets wat je moet weten,’ zegt Indy spijtig. ‘Ze heeft een nieuwe baan aangenomen. Ze verhuist naar Seattle.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

49

Stevie

Ik ben al twee dagen bezig, maar tot nu toe is de appartementenjacht geen succes. Alle leuke woningen in de goeie buurten zijn boven mijn budget. Het is kiezen tussen forenzen of in een krot wonen, en in geen van beide heb ik zin. Eerlijk gezegd heb ik hier überhaupt geen zin in. Ik wil hier niet zijn, wat het nog lastiger maakt om een geschikte woning te vinden.

Ik zit met mijn gedachten in Chicago en mijn hart in Pittsburgh.

Zanders is met zijn team namelijk in die laatste stad, en ik had niet beseft dat het zo'n teleurstelling voor me zou zijn om de finale te moeten missen. De gebeurtenissen van dit seizoen – de reisjes met het team, de overwinningen waarmee ze steeds verder kwamen in het klassement – hebben me het gevoel gegeven dat ik erbij hoorde. En nu de laatste serie wedstrijden begonnen is, zit ik aan de andere kant van het land, meer dan drieduizend kilometer verderop, en heb ik geen idee hoe het met ze gaat.

Hoe was de sfeer toen de jongens vanmorgen aan boord gingen? Waren ze nerveus? Opgewonden? Gefocust? Welk liedje had Rio opstaan toen hij naar zijn stoel liep?

Hoe gaat het met Zanders na dat gesprek met zijn moeder?

Ik wil antwoorden, en die zou ik op zich ook makkelijk kunnen krijgen als ik een van Zanders' talloze berichtjes en telefoontjes beantwoordde. Nadat hij me dumpte bleef het aanvankelijk stil van zijn kant, maar ik denk dat hij een beetje in de war raakte toen hij vanmorgen in het vliegtuig stapte en merkte dat ik er niet was, ook al had ik gezegd van wel.

Deze hotelkamer mag dan koud, kil en donker zijn, de stad waar ik verblijf is kleurrijk, levendig en vol mensen. Toen ik

Browse more books at https://gyannidhi.com/

daarnet naar buiten stapte, vulde een frisse zeebries mijn neusgaten met een zilte geur waarin een vleugje verse koffie en bloemen te bespeuren was.

Ik zit er niet op te wachten.

Ik verlang naar de geur van Zanders' penthouse nadat we ontbijt hebben laten bezorgen omdat we geen van beiden kunnen koken. Ik mis de geur van SDOC als alle honden hun wekelijkse wasbeurt gehad hebben en het hele gebouw naar shampoo ruikt. Ik ruik zelfs nog liever de zweetlucht van mijn vieze broer als hij thuiskomt van zijn training.

Ik wil Chicago, maar ik ben hier.

Waarschijnlijk hoor ik nu naar buiten te gaan om mijn toekomstige woonplaats te verkennen, maar in plaats daarvan lig ik halverwege de middag naar mijn telefoon te staren, waarop het ene na het andere berichtje van Zanders binnenkomt.

Ik heb het zo gemist om zijn naam op mijn scherm te zien, wat alweer veel te lang niet gebeurd is.

Ik heb hém gemist.

ZEE (DADDY) ZANDERS: Stevie, geef alsjeblieft antwoord.

ZEE (DADDY) ZANDERS: Kun je even bellen?

ZEE (DADDY) ZANDERS: Vee, ik zit flink in de stress. Kun je alsjeblieft met me praten?

Opnieuw gaat mijn telefoon, en er verschijnt een foto van Zanders' knappe gezicht. Het is er eentje die ik genomen heb op een van onze luie ochtenden. Hij ligt in bed zonder shirt aan, met gesloten ogen en een samenzweerderige glimlach op zijn gezicht.

Tot in het diepst van mijn wezen verlang ik naar ons leven samen.

Wat de reden is waarom ik deze keer opneem.

'Stevie?' Zijn stem klinkt gebroken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik houd het toestel tegen mijn oor en knijp mijn ogen stijf dicht als ik hoor hoeveel pijn hij heeft.

‘Hang alsjeblieft niet op,’ smeekt hij.

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen, dus ik zeg niets.

‘Ik dacht dat je hier vandaag zou zijn. En vervolgens dacht ik dat je ontslagen was, maar ik begrijp dat je zelf ontslag hebt genomen? Stevie, ik smeek je, blijf in Chicago wonen. Ik heb je nodig.’

Ik plof op het matras met de telefoon tegen mijn oor. Terwijl ik Zanders’ woorden tot me laat doordringen, haal ik diep adem. Dit is iets wat ik wilde horen, móést horen, maar ik had niet verwacht dat het daadwerkelijk zou gebeuren. Het enige wat hij tot nu toe heeft gezegd is dat hij wilde praten, en ik mocht van mezelf niet op meer hopen. Waarom zou ik ook? De laatste keer dat ik hem sprak was toen hij definitief afscheid van me nam.

‘Maar hoe zit het met wat ik nodig heb?’ vraag ik zachtjes. ‘Zee, je hebt me gedumpt. Wat dacht je, dat ik gewoon braaf zou afwachten of je van gedachten veranderde?’

‘Ik wilde je alleen maar beschermen,’ zucht hij met een krachteloze stem.

‘Dat weet ik. Die conclusie had ik al getrokken, maar daarom doet het nog niet minder pijn dat je zo makkelijk een einde aan onze relatie hebt kunnen maken.’

‘Ik wilde niet dat je al die ellende over je heen kreeg omdat je met mij was.’ Zijn stem breekt, en hoewel hij zijn best doet om zich groot te houden, heb ik sterk de indruk dat hij aan de andere kant van de lijn zit te huilen. ‘Ik wilde je beschermen.’

‘Je kan me niet overal tegen beschermen. Je had erop moeten vertrouwen dat ik voor mezelf kan opkomen. Jíj hebt me dat geleerd.’

Even blijft het stil.

‘Wil je echt naar Seattle?’ vraagt hij uiteindelijk. ‘In een vliegtuig werken is niet eens je passie. Hoe moet het dan met

Browse more books at https://gyannidhi.com/

het asiel? En met Ryan?'

'Ik wil me gewoon niet meer zo rot voelen.'

'Ik mis je zo ontzettend. Ik kan niet eens meer behoorlijk functioneren.' Hij ademt scherp in. 'Hoe kan het dat jij klinkt alsof alles oké is?'

'Ik voel me in de verste verte niet oké, maar wat moet ik anders? Blijven hopen dat je op een dag weer met me verder wil?'

'Dat heb ik altijd gewild.'

'Waarom heb je me dan afgedankt?'

Ik hoor hem zijn emoties wegslikken. 'Het voelde alsof de wereld om ons heen instortte, snap je? Ik was helemaal de weg kwijt op de dag dat alles in de media kwam. Mensen zeiden van alles over je zonder dat ik er iets aan kon doen. Ik probeerde je te helpen, op wat voor manier ook. Ik wilde niet dat je je baan kwijtraakte.'

'Mijn baan kon me niet schelen!'

'Nou, mij wel!' Hij doet zijn best om zijn stem weer in bedwang te krijgen. 'Vee, voor het eerst in mijn leven voelde ik me tijdens het reizen alsof ik thuis was, en dat kwam doordat jij er was. En egoïstisch genoeg was ik er niet aan toe om dat op te geven. Zelfs als we geen stel meer waren, zou ik tenminste weten dat je in de buurt was.'

Mijn keel voelt zo dik dat mijn antwoord erin blijft steken. Mijn ogen branden van de tranen die ik al dagenlang weiger te vergieten, maar tegelijk ben ik boos dat hij deze beslissing voor mij heeft genomen.

'En ik was bang dat je ervandoor zou gaan.' Zijn stem is zacht, bijna onhoorbaar. 'Het voelde allemaal zo goed, té goed, en de laatste keer dat ik erop durfde te vertrouwen dat iemand in mijn leven zou blijven, werd ik in de steek gelaten.'

Alles doet pijn. Zijn stem doet pijn. Deze leegte doet pijn.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik zou hem nooit in de steek hebben gelaten. Als Zanders me had gevraagd om voor altijd bij hem te blijven, zou ik zonder aarzelen ja hebben gezegd, maar ik neem hem zijn gedrag niet per se kwalijk. In zijn tienerjaren heeft de vrouw die van hem moest houden en voor hem moest klaarstaan het laten afweten. Maar ik ben die vrouw niet, en of ik nou begrip voor hem heb of niet, ik moet aan mezelf denken. Hij heeft me gedumpt, terwijl ik alleen maar dolgraag van hem wilde houden en wilde dat hij van mij hield, als dat kon.

'Heb je haar gisteren echt bij je thuis uitgenodigd?'

'Ja.'

'Gaat het een beetje?'

Hij zuigt zijn longen vol. 'Ja. Volgens mij wel. Ik heb gezegd dat ik niets meer met haar te maken wilde hebben. Dat had ik lang geleden al moeten doen, maar ik was er nu pas klaar voor.'

Daar ben ik even stil van. 'Ik ben trots op je, Zee.'

'Ja?'

'Natuurlijk ben ik dat.'

'Ik wilde je vandaag in het vliegtuig over mijn moeder vertellen, en over nog een hele hoop andere dingen. Ik wilde gewoon zo graag met je praten.'

'Nou, je praat nu met me.'

'Mag ik naar je toe komen? Misschien dat ik tussen de eerste twee wedstrijden een vliegtuig kan pakken. Misschien kan ik de persconferenties en het mediagedoe overslaan.' Hij begint nu een beetje te ratelen.

'Je weet dat dat niet gaat. Dat zouden ze nooit goedvinden.'

'Ik wil je niet kwijt, Stevie.'

Op dit moment ben ik dankbaar voor het ruisen van de airco in mijn hotelkamer, want het maakt de stilte die valt iets minder drukkend.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Je bent bij me weggegaan.’ Mijn stem hapert. ‘Ik zou nooit bij jou zijn weggegaan.’

‘Alsjeblieft, ik smeek je, doe dat nu dan ook niet.’

‘Zee, bekijk het van mijn kant. Je hebt maandenlang mijn zelfvertrouwen opgekrikt, gezegd dat je trots op me was, gezorgd dat ik me ook trots op mezelf begon te voelen… maar zodra mensen ontdekten dat we een relatie hadden, nam je de benen. Snap je niet hoe hard dat erin hakte? Ik wilde alleen maar dat je voor me ging, dat je voor óns ging, wat alle anderen ook zeiden.’

Hij zegt niets.

‘Weet je hoe het voelt om iemand de deur uit te zien lopen terwijl je die persoon hebt gesmeekt om te blijven?’

Weer geen antwoord.

De dingen die ik die dag gezegd heb flitsen door mijn hoofd. *Waarom heb je me verliefd op je laten worden?* Het was vernederend toen hij vertrok, en ik vermoed dat ik op het punt sta om opnieuw vernederd te worden.

‘Het was heel simpel. Ik wilde dat je van me hield.’

De stilte is oorverdovend, en dan weet ik genoeg. Voor de tweede keer voel ik mijn hart breken.

‘Ik wilde gewoon dat je mijn liefde accepteerde, maar dat kun je niet, of wel soms? Volgens mij kun jij er niet op vertrouwen dat een ander onvoorwaardelijk van je houdt.’

‘Vee…’ Eindelijk zegt hij weer wat. ‘Ik wilde gewoon…’

Er valt een veel te lange stilte.

‘Ik weet niet hoe dat moet,’ geeft hij toe.

Ik knijp mijn ogen dicht. Nu hij bevestigt wat ik eigenlijk al wist, voel ik de pijn door mijn hele lichaam stralen. Hoeveel ik ook van hem houd: hoe moeten we samen ooit een leven opbouwen als hij dat niet gelooft?

‘Veel succes morgenavond,’ zeg ik.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Stevie…’

Ik hang op voordat hij nog meer kan zeggen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Drie dagen lang helse pijnen. Drie dagen vol onbeantwoorde telefoontjes en berichtjes. Drie dagen worstelen met de vraag waarom ik het beste wat me ooit is overkomen heb verkloot, en waarom ik er niet op durf te vertrouwen dat ze zoveel van me houdt als ze zegt. Drie dagen vurig wensen dat ik niet zo verknipt was door mijn verleden en gewoon kon accepteren wat ze me wil geven. Want dat is alles wat ik nodig heb.

Maar de vraag die me de afgelopen drie dagen nog wel het allermeest heeft beziggehouden is: hoe moet ik in vredesnaam een plekje in het team van Seattle bemachtigen als ik geen zaakwaarnemer heb?

Ik wil niet weg uit Chicago. Ik wil Maddison, Logan en mijn neefje en nichtje niet achterlaten. Mijn vader woont hier twee uur rijden vandaan, en met het vliegtuig ben ik zo bij mijn zus. Maar ik kan Stevie niet kwijtraken. Ik begrijp mijn bindingsangst en diepgewortelde wantrouwen misschien nog niet in alle opzichten, maar één ding weet ik zeker: ik kan haar niet kwijtraken.

Dit is gewoon niet te doen. Ik moet haar zien, ik moet met haar praten, ik moet mezelf weer heel zien te maken. Ik moet iets doen aan de gapende leegte in mijn borst die alleen zij kan vullen, maar ik heb geen idee hoe.

Zelfs om twee uur ’s nachts wemelt het bij de gate van de fans. Ze staan te popelen om ons te begroeten nu we thuiskomen van onze twee laatste overwinningen, waarmee we er nog maar eentje verwijderd zijn van de grote prijs. Er wordt enthousiast geschreeuwd en gejuicht, en de in het rood-wit-zwart geklede menigte vindt het geweldig om na de landing in Chicago een glimp van ons op te vangen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maar mij doet het niets. Tuurlijk, ik ben dankbaar voor hun steun, en het is te gek dat we deze serie domineren, maar ik speel eigenlijk alleen zo goed omdat er een wonder voor nodig is om te kunnen kiezen waar ik volgend seizoen aan de slag ga.

'Zee, wacht even!' roept Maddison, die zoals een aanvoerder hoort te doen naar de mensen zwaait en ze bedankt voor hun komst. 'Je rijdt met mij mee, weet je nog wel.'

'Nou, schiet op dan. Ik moet hier weg.'

Ik gooi mijn koffer in de achterbak van zijn truck en plof op de bijrijdersstoel.

'Je gaat haar nu niet lastigvallen. Het is verdomme twee uur 's nachts.'

'Ja, dat doe ik wel. Ik moet haar zien. Als zij per se naar de andere kant van het land wil verhuizen, prima. Maar dan mag ze dat in mijn gezicht zeggen.'

'En als ze er gewoon behoefte aan heeft om te verhuizen?' Maddison manoeuvreert zijn auto van de privéparkeerplaats af en zet koers naar huis.

'Dat is niet zo.' Hoofdschuddend kijk ik uit het raampje. 'Het is ondenkbaar dat ze haar broer en het asiel in de steek wil laten. Dit is mijn schuld. Ze wil helemaal niet weg. Ze wil alleen maar uit mijn buurt zien te komen.'

Maddison is nog maar nauwelijks tot stilstand gekomen bij zijn appartementengebouw of ik spring al uit de truck en ren naar binnen. Ik ga niet met zijn privélift, want ik heb op dit moment een andere bestemming. Een paar verdiepingen onder zijn penthouse klop ik haastig op Stevies deur.

Er wordt niet opengedaan, wat diep in de nacht niet zo verwonderlijk is. Ik bel. Geen antwoord. Ik stuur een berichtje. Geen antwoord. Ze zal hier vast niet blij mee zijn, maar ik moet haar zien. Al sinds ik ontdekte dat ze niet in het vliegtuig zat, ben ik de minuten aan het aftellen tot ik met haar kan praten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik klop opnieuw aan en doe mijn best om niet al te hard te rammen, maar shit, wat heb ik een zin om dat wel te doen.

'Ga weg,' hoor ik aan de andere kant, maar het is niet Stevies stem.

'Ryan, doe open.'

'Krijg de klere.'

Oké, dat verdien ik.

Ik ga niet weg. In plaats daarvan doe ik een stap terug zodat hij me kan zien door het spionnetje. En dan, eindelijk, gaat de deur op een kier open.

'Zanders, krijg de klere. Ga naar huis.'

'Ik wil haar gewoon even zien,' smeek ik wanhopig. 'Alsjeblieft.'

'Ze is hier niet.'

Hij probeert de deur dicht te doen, maar ik verhinder het met mijn arm en staar hem strak in de ogen, bedelend om wat informatie.

Ryan heeft blijkbaar een klein beetje met me te doen, want nadat hij me nog eens goed heeft bekeken zucht hij berustend en doet de deur weer open. 'Ze is nog in Seattle.'

Maar ze zit daar al dagen.

'Wanneer komt ze terug?' vraag ik.

'Weet ik niet. Over een paar dagen. Maar dat zijn jouw zaken niet meer.'

'Ja, het zijn mijn zaken wel!' Mijn stem klinkt veel te hard voor dit vroege uur. 'Dit is allemaal mijn schuld.'

'Nou, daarin heb je in elk geval gelijk. Ik ga weer naar bed, dus tijd om te vertrekken.'

Weer blokkeer ik de deur met mijn arm. 'Wat kan ik doen om het goed te maken? Ik weet dat jij die verhuizing van haar net zomin ziet zitten als ik, dus in godsnaam, Ryan, vertel me alsjeblieft: wat moet ik doen?'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Peinzend neemt hij me van top tot teen op, waarschijnlijk omdat hij twijfelt of hij de man die het hart van zijn zus heeft gebroken vrijwillig wil helpen. Maar uiteindelijk verslappen zijn schouders en geeft hij zich gewonnen. ‘Ze heeft al haar hele leven het gevoel dat ze tweede keus is, en dan bevestig jij dat nog eens lekker door je playboy-imago belangrijker te vinden? Wat is dat voor bullshit?’ Dat hij boos is valt duidelijk te horen. ‘Ik weet uit eigen ervaring dat ze het vreselijk vindt om in de spotlights te staan, maar ze was bereid om dat voor jou voor de rest van haar leven te verdragen. En dan maak je het uit zodra iemand van haar bestaan afweet? Kom op, man, je snapt zelf ook wel wat een kutstreek dat was. En nu staat ze door jouw toedoen op het punt om drieduizend kilometer hiervandaan te gaan wonen.’

‘Op jouw aanraden!’

‘Je hebt haar die dag niet gezien. Ik kon er gewoon niet tegen dat ze er zo kapot van was. Ze doet nu weer alsof alles oké is, maar dat is een act. Jij vond dat playboy-gelul belangrijker dan haar, dus jij mag dit oplossen.’

Hij heeft gelijk. Ik kan me erover blijven opwinden dat Ryan haar verhuizing heeft aangemoedigd, maar uiteindelijk is dit mijn eigen schuld. We waren gelukkig samen, en ik heb dat om zeep geholpen.

‘Ik heb mijn zaakwaarnemer ontslagen.’

Hij knippert met zijn ogen. ‘Wat?’

‘Ik was het zat om een rol te moeten spelen. Je hebt gelijk: ik heb mijn imago inderdaad voorrang gegeven boven je zus. Ik heb het verpest, en daardoor ben ik haar kwijtgeraakt, en dus heb ik mijn zaakwaarnemer ontslagen.’

‘Loopt je contract aan het eind van dit seizoen niet af?’ Hij kijkt me aan met een verwarde frons. ‘Hiermee gooi je je carrière weg.’

Daar hoeft hij me niet aan te herinneren. Ik ben me er volkomen van bewust.

‘Niemand wil dat je sportcarrière hierdoor eindigt, Zanders.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik haal mijn schouders op en doe mijn best om nonchalant over te komen. De sport staat op dit moment niet boven aan mijn prioriteitenlijstje.

'Jezus.' Hij grinnikt ongelovig. 'Je houdt echt van haar.' Met die woorden duwt Ryan de deur voor mijn neus dicht, maar door een kiertje hoor ik hem nog zeggen: 'Misschien moet je een manier vinden om haar dat te vertellen, voor het te laat is.'

X

De sfeer zit er goed in bij de derde wedstrijd van de Stanley Cup-finale. Elke zit- en staplaats in het United Center is verkocht, en het stadion barst zowat uit zijn voegen. Aan het begin van de derde periode staan we met 3-2 achter, maar Maddison weet al snel te scoren, en een van de rookies maakt ook nog een fantastisch mooie goal, waarna we met één punt voorstaan en af lijken te stevenen op onze derde overwinning van de serie.

Terwijl de laatste seconden wegtikken, kan ik het niet helpen dat ik emotioneel word. De afgelopen zeven seizoenen is deze stad alles voor me geweest. Oké, ik heb dan misschien een rol moeten spelen, maar toch heb ik bij de Raptors de mooiste tijd van mijn leven gehad. Dit is het eerste en enige professionele sportteam waarvoor ik gespeeld heb, en mijn beste vriend is er kort na mij ook terechtgekomen, zodat we voor het eerst in ons leven samen in een team zaten. Ik heb hier een familie gevonden, een thuis, en na vanavond speel ik misschien nog maar één wedstrijd in dit gebouw.

Ik wil niet op de feiten vooruitlopen, maar ik kan me moeilijk voorstellen dat we die vierde wedstrijd niet gaan winnen. Kijk hoe goed we communiceren, hoe vaak we scoren, hoe sterk onze keeper is. En dan is het ook nog een wedstrijd in ons eigen stadion. In mijn onderbuik voel ik dat we deze hele serie gaan winnen. Dat weet ik gewoon.

Nog maar een paar maanden geleden was ik bij thuiswedstrijden in het nadeel omdat ik wist dat er hier in dit stadion niemand speciaal voor mij zat. Als we op reis waren, kon ik er tenminste van uitgaan dat mijn andere teamleden

Browse more books at https://gyannidhi.com/

evenmin een hele schare trouwe fans hadden om ze toe te juichen of op te wachten bij de kleedkamer. Maar in Chicago werd ik er constant aan herinnerd dat ik alleen was.

Tot Stevie naar de wedstrijden begon te komen. Weten dat ze in het publiek zat, of stiekem ergens stond te wachten tot ik in mijn pak het stadion uit kwam, deed iets met mijn zelfvertrouwen. Ik speelde niet meer alleen voor mezelf. De kick die ik ervan kreeg om in een vijandig stadion de meest gehate speler te zijn was niets vergeleken bij de liefde die ik voelde bij een thuiswedstrijd met mijn meisje in het publiek.

Maar nu ben ik weer alleen. Het kaartje dat ik voor Stevie heb gereserveerd is niet opgehaald, en de enige familie die specifiek naar mij komt kijken is niet écht mijn familie maar Maddisons gezin.

Ik trek de deur van het kantoor van de coach achter me dicht en loop terug naar mijn kluisje in de kleedkamer.

'Alles oké?' vraagt Maddison vanaf de plek naast me.

'Ja, maar ik kom morgen niet naar de training. Ik heb me daarnet afgemeld bij de coach, en het is goedgekeurd.'

'Zee, we zijn nog maar één wedstrijd verwijderd van de grote overwining. Hoe haal je het in je hoofd om een training over te slaan?'

Ik gooi mijn trui in de wasmand en zet mijn schaatsen op de bank om ze te laten slijpen. 'Ik heb iets belangrijkers te doen.' Eindelijk maak ik oogcontact met mijn beste vriend, die me verbijsterd zit aan te staren. 'En geloof me, dit wordt een betere voorbereiding op de wedstrijd dan welke training ook.'

X

Vanuit Chicago is het net iets meer dan twee uur rijden naar mijn geboortestad. En hoewel ik al zes jaar lang op twee uur afstand woon, heb ik de rit al die tijd maar twee keer gemaakt. Eén keer voor Lindseys verjaardag, en één keer omdat mijn vader op zijn werk zijn rug had bezeerd en naar het ziekenhuis moest. Die twee uur had net zo goed honderd uur kunnen zijn. Het had niet uitgemaakt of ik in dezelfde straat woonde of aan

Browse more books at https://gyannidhi.com/

de andere kant van het land – ik was te boos om terug te gaan. Ik was te boos om hem op te zoeken.

Die misplaatste woede heeft mijn relatie met mijn vader twaalf jaar lang in de weg gestaan, maar toen ik Stevie toeliet in mijn leven is een deel van mijn hart opengegaan dat ik veel te lang afgesloten heb gehouden. Ik wil weer liefde voelen. En hoe eng het ook is om te beseffen dat ze me precies dat aanbood, ik weet diep vanbinnen dat het zo is. Stevie houdt van me – hield van me – en ik ben zo bang geweest om de liefde van een ander te accepteren dat ik haar heb weggeduwd. Net als mijn vader.

Eerst ga ik langs zijn huis, maar de truck staat niet op de oprijlaan. Ik hoef niet lang rond te rijden door het kleine stadje voordat ik hem geparkeerd zie staan bij de enige sportbar die de stad rijk is. Mijn vader drinkt niet, maar hij is gek op pool, dus het is geen verrassing dat hij hier na werktijd te vinden is.

De laatste keer dat ik contact met hem had was Stevie erbij, en ik wou dat ze er nu ook was. Tijdens deze paar weken zonder haar heb ik beseft hoe belangrijk ze op allerlei verschillende manieren voor me is geworden. Alles was beter, makkelijker en bevredigender met haar erbij, maar dat had ik nauwelijks in de gaten omdat ze zo soepeltjes mijn leven was binnengeglipt. Ik denk dat ik altijd al heb zitten wachten tot zij de lege plekken kwam opvullen maar dat pas besefte toen ze weg was en ik ze weer voelde.

Ik doe mijn auto op slot en loop naar binnen zonder een poging te doen om mijn gezicht te verstoppen of me onopvallend te gedragen. Dit is een klein stadje. Ik ben een grote naam in de NHL. Iedereen weet wie ik ben, maar de mensen verafgoden me niet zoals in Chicago. Hier zijn ze gewoon trots op me.

Het wordt meteen stil in de kleine sjofele bar als ik binnenkom. Niet dat het er om te beginnen erg luidruchtig was. Er zijn minder dan twintig klanten, die bijna allemaal naar me zitten te staren. Ik trek vrijwel overal waar ik ga bekijks, maar hier in mijn geboortestad zou ik met mijn Tom

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ford-broek, Balenciaga-trui en Louboutins net zo goed een groot knipperend neonbord op mijn voorhoofd kunnen hebben.

'Kijk eens wie we daar hebben,' doorbreekt de bartender de stilte. 'Meneer NHL komt ons hoogstpersoonlijk verblijden met zijn aanwezigheid.' Hij buigt theatraal. 'Waaraan danken wij deze eer?'

'Fijn om je te zien, Jason,' lach ik, en ik geef mijn ex-teamgenoot van de middelbare school over de bar heen een boks. 'Is mijn vader hier?'

'Pooltafel.' Hij knikt naar achteren.

Als ik die kant op loop, roept Jason me nog iets na: 'Gaan jullie morgen de Cup voor ons winnen of hoe zit het?'

Met een mysterieus glimlachje draai ik me om. 'Dat is wel het plan.'

De enige pooltafel die deze kroeg rijk is staat weggestopt in een zaaltje achteraf. Mijn vader en ik kwamen hier vroeger weleens in het weekend als ik niet hoefde te sporten. Dan dronken we samen een paar glazen fris terwijl hij me leerde hoe je een biljartstok gebruikt.

'Bezwaar als ik meedoe?'

Mijn vader kijkt op van een zorgvuldig gerichte stoot. 'Evan?' Hij komt overeind met de keu aan zijn zij. 'Wat doe jij hier?'

Hij draagt een spijkerbroek met vaalwitte slijtplekken op de knieën en werkschoenen met verweerde neuzen, wat betekent dat hij hier direct vanaf de bouwplaats naartoe is gekomen. Mijn vader heeft altijd al met zijn handen gewerkt om zijn gezin te onderhouden. Hoewel zijn twee kinderen op hun eigen manier allebei ontzettend succesvol zijn, blijft hij met bloed, zweet en tranen lange uren maken, al biedt Lindsey nog zo vaak aan om hem op onze kosten met pensioen te sturen.

'Ik wilde je zien.'

Mijn vader staart me verbijsterd aan.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik hoopte dat we konden praten.’

Het duurt eventjes voordat hij knikt. ‘Dat kan.’

Ik kom tegenover hem aan de pooltafel staan, en allebei houden we onze blik op de ballen gevestigd die op het laken verspreid liggen.

‘Leg ze maar klaar voor een nieuw potje,’ stelt mijn vader voor.

Ik doe wat hij vraagt en kan voelen dat hij me ondertussen met een verwarde blik gadeslaat. Zijn ogen volgen me als ik een keu van de muur pak.

Op het moment dat ik me omdraai, slaat hij zijn ogen neer. ‘Ga jij maar als eerste.’

Er verschijnt een lachje op mijn gezicht. ‘Zo werkt het niet.’ Ik steek mijn hand in mijn zak, haal een muntje tevoorschijn en zwaai ermee om hem eraan te herinneren hoe we vroeger bepaalden wie er eerst mocht.

Hij grinnikt. ‘Munt.’

Ik gooi de munt op, grijp hem uit de lucht en klap hem op de rug van mijn hand. ‘En inderdaad, het is munt.’

We zeggen niets terwijl mijn vader de afstoot voor zijn rekening neemt, en de spanning tussen ons is voelbaar. Maar het is geen vervelend soort spanning. We weten gewoon allebei dat er een hoop gezegd moet worden.

Een van de halve ballen verdwijnt in het gat in de linkerachterhoek, wat betekent dat mijn vader nog een keer mag. Terwijl hij opnieuw mikt blijft het stil.

Zo spelen we vier beurten, en dan, als ik aan het richten ben, kijk ik eindelijk naar hem op. ‘Ik heb mam gesproken.’

Hij knippert met zijn ogen. ‘Wat?’

Ik zet de keu tegen de tafel en kom overeind. ‘Ik heb haar vorige week gevraagd om bij me langs te komen.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zijn gezicht vertrekt van medelijden. ‘O, Evan.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Alles oké?’

Ik kan even niets zeggen en knik alleen maar.

‘Waar hebben jullie over gepraat?’

‘We hebben niet echt gepraat. Ík heb gepraat. Tegen haar.’

Hij staart me zwijgend aan. Mijn vaders ogen hebben een fascinerende kleur grijs, en de huid eromheen is gerimpeld door het jarenlange werken in de zon. Ik zie wel duizend vragen ronddansen in zijn blik, maar hij stelt er geen enkele.

‘Ik ben nadat ze wegging heel lang kwaad geweest,’ begin ik. ‘Dat heb ik allemaal op jou afgereageerd omdat jij er nog wel was, al verdiende je dat helemaal niet. Die vrouw had veel te veel macht over mijn leven, en dat was ik zat. Ik wilde zelf weer de baas zijn.’

Zijn grijze ogen worden vochtig. ‘Je had alle recht om kwaad op me te zijn. Ik ben de reden dat ze ervandoor is gegaan.’

‘Nee, dat ben je niet. Mam is de reden dat mam ervandoor is gegaan. Maar jij bent gebleven, en daarvoor heb ik je nooit echt kunnen bedanken.’

Hij kijkt naar de grond.

‘Het spijt me dat ik je al die jaren de schuld heb gegeven. Ik was zo bezig met mijn eigen pijn dat ik niet zag wat je voor me probeerde te doen. Ik voelde me door jullie allebei in de steek gelaten, maar jij was niet thuis omdat je dubbel zo hard werkte om te zorgen dat ik kon blijven leven zoals ik gewend was. IJshockey is niet goedkoop, maar dankzij jou heb ik nooit een toernooi hoeven missen. Je hebt voor de toelatingstest van Lindseys studie betaald. Je hebt gezorgd dat ik een dak boven mijn hoofd had. Ik heb nooit honger hoeven lijden. Ik had alles wat ik nodig had, en daarvoor heb ik je nooit bedankt.’

Hij knikt maar houdt zijn blik neergeslagen.

‘Dus bedankt, pap.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Met zijn eeltige vingers veegt hij zijn wangen droog, en dan kijkt hij me eindelijk aan. ‘Nadat ze wegging was ik niet meer dezelfde vader als vroeger, dat weet ik, maar ik heb mijn best gedaan. Ik heb echt mijn best gedaan, Evan.’

‘Dat weet ik.’

‘Op mijn eigen manier had ook ik pijn, en tegelijk voelde ik me schuldig dat ik niet goed genoeg was voor je moeder. Ik gaf mezelf er de schuld van dat ze je in de steek had gelaten, waardoor ik het soms moeilijk vond om jou thuis onder ogen te komen. Ik dacht dat je me haatte, en eigenlijk had ik daar alle begrip voor.’

Fuck, nu beginnen mijn ogen ook te prikken. ‘Ik heb je nooit gehaat, pap. Ik had je nodig, en dat is nog steeds zo.’

De stoere en soms wat kille man aan de andere kant van de pooltafel kijkt me aan met een zacht gezicht. De muur van mannelijkheid waarachter hij zich normaal verbergt is verdwenen, en zijn ogen vullen zich met tranen.

‘Ik hou van je, pap.’

Het voelt goed en noodzakelijk om het te zeggen, alsof het hoog tijd werd. Ik heb die woorden al twaalf jaar niet tegen hem uitgesproken. Ik heb ze de afgelopen twaalf jaar sowieso nauwelijks uitgesproken, en als ik mijn vaders hele lichaam zie ontspannen kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan.

‘Ik hou ook van jou, Evan.’ Hij knikt een paar keer haastig terwijl hij zichzelf in bedwang probeert te krijgen.

Ik loop om de tafel heen en geef hem een dikke knuffel, die hij met evenveel overgave beantwoordt. ‘Het spijt me dat ik je dat niet eerder heb kunnen vertellen.’

‘Soms is dat eng. Dat weet ik maar al te goed.’ Zijn stem is zacht en begripvol.

We blijven nog een paar tellen staan en laten dan los.

‘Ik ben heel lang bang geweest om liefde te accepteren,’ vervolgt mijn vader. ‘En ik was ook bang om zelf van iemand te gaan houden.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ben je dat nog steeds?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Niet meer.’

Met een argwanende blik staar ik hem aan.

‘Wat? Kijk niet zo.’

‘Pap, heb je soms een vriendinnetje?’ plaag ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Misschien.’

‘Wat?’ roep ik met een ongelovig lachje. ‘Waarom heb je daar niks over gezegd?’

‘Het is nog pril. In zekere zin. Ze is jarenlang een goede vriendin voor me geweest en heeft geduldig afgewacht tot ik klaar was voor een relatie. Kort voor de kerst heb ik besloten dat ik niet meer zo stom moet doen.’

Er verschijnt een trotse glimlach op mijn gezicht. ‘Mag ik binnenkort een keer met haar komen kennismaken?’

‘Dat zou ik fijn vinden.’

Als ik mijn keu weer oppak, is alle spanning van daarnet verdwenen.

‘Maar is er een specifieke reden waarom je hiernaartoe bent gekomen op de dag voor de grootste wedstrijd uit je leven?’

Bij mij gaat geen enkele bal erin, en ik wacht tot mijn vader het weer overneemt. Maar dat doet hij niet. In plaats daarvan blijft hij me aandachtig aanstaren, wachtend op mijn antwoord.

Het is lang stil.

‘Waarom ben je niet achter mam aan gegaan toen ze wegging?’

Hij haalt onverschillig zijn schouders op. ‘Sommige mensen zijn dat niet waard.’

Ik knik, want ik kan me er iets bij voorstellen dat hij het zo voelt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Maar andere mensen zijn het waard om de hele wereld over te volgen.’

Ik houd mijn brandende ogen strak op de pooltafel gevestigd en doe mijn best om me niet te laten overweldigen door mijn emoties.

‘Heb jij iemand die het waard is om te volgen?’ vraagt hij zachtjes.

Ik laat de lucht uit mijn longen ontsnappen. ‘Ja. Ik denk het wel.’

‘Hou je van haar?’

Zonder iets te kunnen zeggen knik ik.

‘Laat haar dan niet gaan, Evan. Ik weet dat het eng is om van iemand te houden, en nog enger om iemand van je te láten houden, vooral na alles wat wij meegemaakt hebben. Maar ik beloof je: met de juiste persoon is het de moeite waard.’

Het is inderdaad angstaanjagend om alles van mezelf te geven, want op een bepaald niveau heb ik het gevoel dat ik dan uiteindelijk helemaal leeg zal achterblijven. Maar nu Stevie er niet meer is, voel ik me net zo goed leeg en angstig. En ik heb haar niet eens kunnen vertellen hoeveel ik van haar hou.

‘Al die jaren heb ik de badguy gespeeld aan wie fans zich naar hartenlust konden ergeren, en ik heb daar zelfs van genoten omdat ik wist dat ik niet echt zo was. Ik wilde niemand de kans geven om de echte ik te haten. Maar daardoor kon ook niemand van de echte ik houden. Ik denk dat er uiteindelijk toch iemand van me is gaan houden, en het zou goed kunnen dat ik haar kwijt ben.’

‘Heb je gezegd dat je van haar houdt?’

Ik schud schuldbewust mijn hoofd.

‘Dan lijkt het me tijd om haar dat te vertellen.’

Het duurt even voordat een van ons beiden weer iets zegt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Pap, ik weet nog niet waar ik na dit seizoen ga spelen. Geen enkel team zit hier zo dichtbij als dat van Chicago, maar het zou fijn zijn als ik je voortaan vliegtickets mocht aanbieden om naar mijn wedstrijden te komen. Ik mis het om je in het stadion te hebben, en ik snap uiteraard dat je moet werken en…’

‘Ik zal zorgen dat ik erbij ben,’ kapt hij me af.

Met een dankbare glimlach haal ik een ticket tevoorschijn uit mijn achterzak. ‘Kom je morgen kijken als we de Stanley Cup winnen?’

‘Kijk jou nou eens, Ev.’ Hij schudt zijn hoofd, en zijn gezicht straalt helemaal.

‘Is dat een ja?’

Hij lacht. ‘Dat kun je verdorie wel zeggen.’ Hij trekt de ticket uit mijn hand en kijkt er vol bewondering naar. ‘Ik ben zo trots op je.’

Ik geef hem nog een knuffel.

‘Stel je me morgen aan haar voor?’ vraagt hij.

‘Als ik haar zover kan krijgen dat ze naar de wedstrijd komt.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

51

Stevie

‘Ryan!’ Ik sleep mijn rolkoffer het appartement binnen. ‘Ben je thuis?’

‘Ja,’ klinkt het gedempt vanuit zijn slaapkamer, en een moment later komt hij de woonkamer in gesloft. ‘Heb je een andere vlucht gepakt of zo? Waarom ben je zo vroeg?’ Zijn ogen zitten nog half dicht, maar toch slaat hij zijn armen om me heen om me te knuffelen.

‘Ik heb een nachtvlucht genomen. Ik was klaar om terug te gaan.’

Hij rekt zich uit, nog steeds niet helemaal wakker. ‘En misschien dat je ook graag in Chicago wilde zijn? Vooral vanavond?’

Onverschillig haal ik mijn schouders op, zonder hem in de ogen te kijken.

‘Heb je een huurcontract getekend voor een huis?’

Ik zeg niets.

‘Je weet hopelijk dat je niet per se weg hoeft? Ik hoop dat je het doet omdat je daar echt naartoe wil. Je mag hier blijven wonen zonder huur te betalen. Zanders zit volgend seizoen waarschijnlijk toch niet meer in Chicago.’

Verschrikt kijk ik hem aan. ‘Hoezo?’

‘Hij heeft geen zaakwaarnemer meer. En ook geen nieuw contract,’ zegt Ryan veel te luchtig.

‘Hoe bedoel je, hij heeft geen zaakwaarnemer?’

Ryan fronst. ‘Die heeft hij ontslagen. Heeft hij dat niet verteld?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dit is niet te geloven. ‘Nee!’ Mijn stem schiet omhoog. ‘Waarom zou hij zoiets doen?’

Mijn broer aarzelt. ‘Ik eh… denk dat je maar even met hem moet gaan praten.’

‘Hij kan die vent niet ontslaan! Eerst moet hij ergens tekenen. Hij moet tekenen bij Chicago. Hij wil hier helemaal niet weg.’ Ik praat zo snel dat de woorden in elkaar overvloeien. ‘Hoe weet je dit allemaal?’

Mijn broer glimlacht verontschuldigend. ‘Hij is hier gisteren naartoe gekomen omdat hij je wilde spreken, meteen toen het team terug was uit Pittsburgh.’

Dat verbaast me niks. Na ons telefoontje is hij non-stop blijven bellen, maar ik heb niet meer opgenomen. Hij heeft toegegeven dat hij niet weet hoe hij liefde moet ontvangen, en wat valt er verder nog te zeggen? Toch heeft iets me ervan weerhouden om in Seattle te tekenen voor een huurappartement. Misschien kwam het door het gesprek, en door alle dingen aan die man waar ik zoveel van hou. Ik kon het nog niet. Het voelt als zo’n grote en officiële stap zonder eerst nog een keer met hem af te spreken.

‘En hij is elke avond naar je komen vragen, Vee.’

‘Wat zijn de gevolgen als hij geen zaakwaarnemer heeft?’

‘Zolang het seizoen voor hem nog niet is afgelopen, mogen de teams alleen met een vertegenwoordiger in gesprek. Dus hij zal moeten wachten tot de finale voorbij is, en dan is het hopen dat er nog ergens een plekje vrij is.’

Ik plof op de armleuning van de bank. ‘Dit is allemaal mijn schuld.’

‘Nee, dat is het niet, Stevie. Het komt door Zanders zelf. Hij heeft bepaalde keuzes gemaakt, en nu voelt hij de consequenties. Maar ik wil ook weer niet beweren dat het niks met jou te maken heeft. Ik denk dat het stuklopen van jullie relatie hem de ogen heeft geopend, en dat is niet per se slecht.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het laatste wat ik wil is dat Zanders om mij zijn carrière om zeep helpt. Sterker nog, mijn grote troost was tot nu toe dat zijn trouwe fans al van hem hielden voordat ik hem leerde kennen en dat ook na mijn vertrek nog zouden doen.

'Vee.' Ryans stem klinkt voorzichtig. 'Wil je hem vergeven?'

Ik neem mijn gezicht in mijn handen. 'Ja,' mompel ik gesmoord, hopend dat hij me er niet om zal veroordelen. 'Ben ik nu een sneu geval?'

Ryan grinnikt en slaat zijn arm om mijn schouders. 'Nee, helemaal niet.'

'Je denkt dus niet dat ik weer dezelfde fout maak als met Brett?'

'Absoluut niet. Die gast kan optiefen. Er is een groot verschil. Je hebt Brett nog een kans gegeven omdat je dacht dat je niet goed genoeg voor hem was en dat hoopte te veranderen, maar als je Zanders nog een kans geeft, is dat omdat hij keihard aan zichzelf heeft gewerkt om goed genoeg te worden voor jóú.' Ryan loopt de keuken in en klikt het koffiezetapparaat aan. 'Maar wat weet ik er nou helemaal van? Ik doe niet aan daten.'

Ik ga tegenover mijn broer aan het keukeneiland zitten. 'Het seizoen is afgelopen. Misschien wordt het tijd om eens rond te kijken? Afspraakjes kunnen geen bron van afleiding zijn als er sowieso niks is om van afgeleid te worden.'

'De periode tussen de seizoenen in is nog belangrijker voor me dan de seizoenen zelf. Dat weet je best. Ik train de hele zomer twee keer per dag. En ik hou van je, Vee, maar ik heb moeten toekijken hoe jouw hart gebroken werd, en daar heb ik nou niet bepaald zin van gekregen om me in een relatie te storten.'

Mijn mond valt quasigeschokt open, en ik gris een theedoek van het keukeneiland en gooi hem naar mijn broers hoofd. 'Eikel.'

Op de koelkast hangt een envelop met mijn naam erop, wat me pas opvalt als Ryan hem lostrekt en over het keukeneiland naar me toe schuift.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wat is dit?’ Ik herken het handschrift meteen.

‘Een kaartje voor de wedstrijd van vanavond.’

‘Heb je dat van Zee gekregen?’

‘Gisteren.’

Ik blijf zwijgend naar de witte envelop in mijn handen staren.

‘Ik vind dat je erheen moet.’

Die opmerking zorgt ervoor dat ik weer opkijk naar Ryan.

‘Ik denk dat hij van je houdt maar niet weet hoe hij dat moet zeggen, en als jij hetzelfde voor hem voelt, moet je gaan. Je zal het jezelf nooit vergeven als je deze wedstrijd mist.’ Hij neemt een slok van de koffie die hij voor zichzelf heeft gezet. ‘En meer geweldig advies heb ik zo vroeg op de dag niet voor je.’

Ryan laat me achter in de keuken en sloft weer terug zijn kamer in. Voorzichtig maak ik de envelop open om de ticket eruit te halen, waarop een blauwe post-it geplakt zit met een korte, eenvoudige hartenkreet:

Dit seizoen betekent niets voor me zonder jou.

Kom vanavond alsjeblieft.

- Zee

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik heb nauwelijks geslapen.

Vanavond krijg ik de kans om een van mijn belangrijkste doelen te bereiken. Het is al mijn droom om de Stanley Cup te winnen sinds ik weet dat die bestaat. Ieder kind dat een stel ijshockeyschaatsen aantrekt fantaseert over dit moment, maar het is maar weinigen gegeven het echt mee te maken.

Vanavond lever ik misschien wel de belangrijkste prestatie uit mijn hele leven, en ik wil er even bij stilstaan hoe ik op dit punt gekomen ben.

Doordat mijn vader vroeger de eindjes aan elkaar wist te knopen, heb ik geen enkel toernooi hoeven missen. Er kwamen meerdere scouts naar me kijken in mijn tweede jaar van de middelbare school, zelfs in dat kleine stadje in Indiana. Ik kreeg een volledige studiebeurs voor Ohio State University, die ik bijna weer kwijtraakte toen ik een onvoldoende haalde voor twee vakken en mijn tweede seizoen moest missen.

En dan is er mijn beste vriend, die ik op mijn zevende heb leren kennen en gehaat heb tot ik tweeëntwintig was. Pas tijdens het grote toernooi in ons laatste studiejaar hebben we onze vijandigheid opzij kunnen zetten en ingezien dat we in feite veel meer overeenkomsten hadden dan verschillen.

De avond dat ik gevraagd werd voor de NHL en mijn telefoontje naar Lindsey, die aan de andere kant van de lijn schreeuwde van blijdschap.

Mijn eerste twee maanden in Chicago, waar ik het doodeng vond om de rookie te zijn in een team vol veteranen. Mijn eerste volledige seizoen in de competitie, waarin ik een schrikbarend aantal minuten op de strafbank doorbracht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Het jaar dat Maddison erbij kwam door een spelersruil en de stukjes op hun plaats begonnen te vallen. Vanaf dat moment zijn we met zijn tweeën een team om ons heen gaan opbouwen, maar de afgelopen zes seizoenen waren we nog niet goed genoeg. We haalden weliswaar de play-offs maar lagen er soms in de eerste ronde al uit.

En dan dit seizoen, het seizoen waarin mijn hele leven veranderd is. Onze eerste uitwedstrijd werd een omslagpunt voor me. Ik werd op mijn nummer gezet door een brutale stewardess met krullen die alles vertegenwoordigde wat ik zonder het te weten miste in mijn bestaan. Zij maakte zichtbaar welke puzzelstukjes er ontbraken en gaf me die ontbrekende stukjes ook nog eens in handen.

Ik heb onnodige ballast gedumpt en relaties hersteld. Ik heb besloten dat ik dat personage waaraan de fans zich zo graag ergeren niet meer wil spelen. Maar het belangrijkst is dat ik dit jaar heb durven doen waarvoor ik bang was. Ik heb een vrouw de kans gegeven om van me te houden zoals ik ben, en ik kan me geen perfectere ontknoping voorstellen dan de Cup boven mijn hoofd houden met haar aan mijn zijde.

Mijn vader is gisteravond met mij mee teruggereden naar Chicago nadat we nog twee potjes pool hadden gespeeld, en Lindsey is vanochtend rond tien uur geland. Ze verblijven met zijn tweeën een paar nachten in een hotel in de stad. Voor het eerst in mijn profcarrière zitten ze hier allebei in het stadion, en ik vind het een enorme troost dat twee fans speciaal voor mij zijn gekomen.

De media-aandacht is krankzinnig. Sinds we terug zijn uit Pittsburgh volgen ze alles wat we doen. Mijn bewogen verleden met Maddison is in de kranten breed uitgemeten als een feelgoodverhaal over twee rivalen die vrienden zijn geworden en nu nog maar één overwinning verwijderd zijn van de Stanley Cup.

Ook Stevies naam is een paar keer voorbijgekomen, maar het nieuws over alle successen in de play-offs heeft onze relatie

Browse more books at https://gyannidhi.com/

overschaduwd, wat maar beter is ook. Ik wil niet dat de media ontdekken wat er tussen ons speelt voordat ik daar zelf uit ben.

Elke dag ben ik bij haar appartement langsgegaan, maar ze was steeds nog niet terug uit Seattle. Ik weet niet of ze vandaag wel weer in Chicago is, laat staan in het stadion, maar ik kan het me niet veroorloven nu aan haar te denken. De komende uren moet ik mijn hoofd volledig bij de drie ijshockeyperiodes houden die voor me liggen, wat de reden is dat ik haar een kaartje heb gegeven voor een stoel die vanaf het ijs niet te zien is. Ik heb geen zin om de hele avond in het publiek naar haar te zoeken, en een lege stoel zien zou me uit balans brengen.

Mijn vader en Lindsey zitten in de familiebox met Logan en de rest van de familie Maddison, maar omdat ik erbij wil zijn als Stevie mijn vader ontmoet, heb ik voor haar een gewoon plekje op de tribune geregeld. Hoewel het niet vaststaat dat ze weer in Chicago is, kan ik me niet voorstellen dat ze dit zou willen missen.

Maddison zit naast me op de kleedkamerbank. We hebben allebei onze uitrusting aan en popelen om ertegenaan te gaan. Hij leunt voorover met zijn ellebogen op zijn knieën en houdt zijn blik op de grond gevestigd. ‘Ben je er klaar voor?’ vraagt hij.

Ik knik, al even geconcentreerd als mijn beste vriend. ‘En jij?’

‘Ja.’ Hij zwijgt even. ‘Dit is misschien onze laatste wedstrijd samen en…’

‘Kunnen we dit gesprek voeren nádat we de Cup gewonnen hebben?’

Hij grinnikt. ‘Ja hoor. Geen probleem.’

‘Weet je, je mag dan een verwend rotjoch zijn dat altijd alles heeft gekregen wat hij wilde, maar toch ben je uitgegroeid tot de beste vriend die ik me kan wensen.’

Hij grinnikt zachtjes. ‘En jij mag dan overkomen als een vuile schoft, maar toch ben je uitgegroeid tot een topvent.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik steek mijn vuist naar hem uit, en hij geeft me een boks.

‘Maar ik vind je nog steeds een eikel,’ herinnert hij me.

‘En ik jou nog steeds een lul.’

Als we de tunnel uit schaatsen, is het lawaai in het United Center oorverdovend. Flitsende lampen verlichten ons pad als we de baan op komen, en de stemmen van de commentatoren, de juichende fans en keiharde muziek vloeien samen tot één brij van geluid, zodat het enige wat ik duidelijk kan horen mijn eigen bonzende hart is. Terwijl ik rondglijd over het ijs voor de warming-up lukt het me nauwelijks om normaal adem te halen. Ik ben nog nooit zo nerveus geweest voor een wedstrijd.

Logan komt naar het glas om even met Maddison te praten, zoals ze voor elke wedstrijd doet. Meestal pest ik hen daar een beetje mee, maar vanavond ben ik te gefocust.

‘Elf!’ schreeuwt de scheidsrechter. ‘Doe die ring af.’

Verward kijk ik naar mijn handen. Mijn handschoenen liggen op de bank omdat ik wat water aan het drinken ben, en mijn ringen en ketting heb ik allang afgedaan. Al mijn sieraden zijn veilig opgeborgen in mijn kluisje. Maar dan zie ik Stevies ringetje om mijn pink zitten, zo klein dat het nauwelijks opvalt. Ik ben deze keer straal vergeten er tape omheen te doen. En nu is het te laat. De scheidsrechter heeft het door.

‘Nee,’ protesteer ik.

Hij komt met een niet-begrijpend gezicht naar me toe geschaatst.

‘Ik doe hem niet af.’

‘Dan speel je niet.’

‘Ho, ho, ho.’ Maddison schaatst haastig vanaf het glas onze kant op en gaat tussen de scheidrechter en mij in staan. ‘Hij speelt gewoon mee. En dat ding doet hij af.’ Daarna grijpt hij me bij mijn trui en sleept me de tunnel in, waar niemand ons kan zien. ‘Haal godverdomme die ring van je vinger.’

‘Nee.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Zee, doe niet zo stom. Weg ermee.’

Ik geef geen antwoord maar maak ook geen aanstalten om te doen wat hij vraagt.

Maddison besluit het te proberen met een zachtere aanpak. ‘Het betekent niks als je die ring niet omhebt. Stevie gaat je vergeven, dat weet ik zeker. Geef me gewoon zestig minuten ijshockey, en daarna richten we ons weer op die situatie, oké?’

Ik blijf stil.

‘Weet je dat ik een briefje heb dat Logan tijdens ons eindtoernooi op de universiteit heeft geschreven, en dat ik het nog voor elke wedstrijd lees? Maar mocht ik het ooit vergeten, dan doet dat niets af aan onze liefde. Het is maar een symbool. De reden dat je zoveel waarde aan die ring hecht is omdat het alles lijkt wat je nog van Stevie hebt.’

Het vergt een paar momenten van zelfreflectie, maar uiteindelijk geef ik een berustend knikje en trek met tegenzin Stevies ring van mijn vinger. Ik speur om me heen naar een veilige plek om hem neer te leggen, want er is geen tijd om nog naar de kleedkamer te gaan.

‘Aan de andere kant, ik ben geen monster. Bind hem aan je fucking veter en stop hem in je schoen of zo.’

Ik kijk hem meewarig aan. ‘Sentimenteel watje.’

Hij haalt alleen maar zijn schouders op.

Het volkslied, de openingswoorden en alle andere rituelen die aan een wedstrijd voorafgaan zijn in een wip voorbij, en voor we het weten zitten we in de eerste periode.

Bij ons op de bank is de sfeer gespannen. Er wordt slordig overgespeeld, de overgangen zijn niet soepel, en de timing van onze wissels klopt niet. Aan de andere kant spelen de jongens uit Pittsburgh alsof ze niets te verliezen hebben, want, tja, dat hebben ze ook niet. Omdat ze in de finale met 3-0 achterstaan en een uitwedstrijd spelen, denkt iedereen dat ze gaan verliezen, dus ze geven alles wat ze hebben. Hun schoten zijn

Browse more books at https://gyannidhi.com/

elke keer weer onverbiddelijk hard, en ze schaatsen als bezetenen.

Twaalf minuten na het begin van de eerste periode scoren ze, waarmee de stand 1-0 is.

Tijdens de eerste rust prent de coach ons in dat we onze zenuwen in bedwang moeten krijgen omdat we morgen in het vliegtuig naar Pittsburgh zitten voor wedstrijd nummer vijf als we vanavond niet winnen. Ik wil de Cup hier in ons thuisstadion veroveren – dat willen we allemaal – en het laatste waaraan ik behoefte heb is weer in dat vliegtuig stappen en ermee geconfronteerd worden dat Stevie er niet is.

Het is voor het eerst in de wedstrijd dat ik aan haar denk, maar ik schud het van me af. Ik moet me concentreren.

Aan het begin van de tweede periode wordt er een penalty gegeven omdat een van de aanvallers van Pittsburgh te hoog uithaalt en me in mijn gezicht raakt. Ik houd er een snee in mijn wang aan over, en mijn bloed drupt op het ijs, maar ik merk het nauwelijks. Ik sta te stijf van de adrenaline om pijn te voelen. Door de penalty zijn we tijdelijk in de meerderheid, en een van onze tweedejaars aanvallers weet te scoren in de eerste twintig seconden van de man-meersituatie zodat we weer gelijkstaan en iedereen wat rustiger adem kan halen.

In de tweede periode doen beide kanten ongeveer evenveel pogingen om te scoren. Rio en ik weten de beste aanvallers van Pittsburgh af te weren, en aan de andere kant doen onze tegenstanders hetzelfde met Maddison en zijn jongens.

We gaan de rust in met een stand van 1-1.

Aan het begin van de derde en hopelijk laatste periode is het akelig stil. Op het ijs worden geen beledigingen meer over en weer geslingerd, en er wordt zelfs nauwelijks gepraat. De zenuwen zijn aan beide kanten te voelen. De jongens uit Pittsburgh willen uit alle macht voorkomen dat hun seizoen ten einde komt, en wij beseffen dat dit ons moment kan zijn. In deze laatste twintig minuten kunnen we de Cup winnen. Het is zenuwslopend.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Nu eens lijkt ons team beter te spelen, dan weer dat van de tegenstander. We wisselen regelmatig om onze vermoeide benen de rust te geven die ze zo hard nodig hebben. Met nog drie minuten op de klok waagt Pittsburgh een schot op doel. De puck schiet voorbij de handschoen van onze keeper, maar wonder boven wonder knalt hij tegen de lat in plaats van in het net. Het publiek hapt naar adem, en iedereen gaat staan. Ik moet bekennen dat mijn hart een slag overslaat.

Er volgen nog twee wissels, en de derde periode is bijna voorbij als ik het ijs weer op mag. Maddison en onze twee andere beste aanvallers zijn tien seconden geleden ook ingezet, dus al onze beste spelers doen mee in de slotfase.

De midvoor van Pittsburgh wringt zich langs me heen en zoeft op onze doelman af, die een prachtige save maakt. De puck ketst af op zijn bescherming, en ik schiet hem snel weg uit ons verdedigingsvak. Maddison vangt hem halverwege het speelveld op met zijn stick en razendsnel zoeft hij het aanvalsvak binnen. Niemand is op het ijs zo snel als hij, wat weer eens blijkt als hij binnen een oogwenk voor de doelman van Pittsburgh staat. Met minder dan een minuut op de klok schiet hij de puck tussen diens benen door het net in. De rode lamp gaat branden. Dit zou het winnende doelpunt weleens kunnen zijn.

Ik laat mijn stick vallen, schaats op volle snelheid op hem af en ram hem met mijn lichaam tegen de boarding. De rest van de jongens volgt mijn voorbeeld terwijl onze fans in een oorverdovend gejuich uitbarsten. Handen bonzen tegen het glas, toeters loeien.

We schaatsen langs de bank en geven met onze handschoenen boksen aan iedereen die daar zit, en dan grijpt Maddison me bij de schouders en kijkt me strak in de ogen. Allebei proberen we niet te vroeg te juichen, maar toch weten we dat hij daarnet na een pass van mij het doelpunt heeft gescoord waarmee we de Stanley Cup gaan winnen.

Ik doe mijn best om mijn hoofd er de laatste minuut bij te houden, vooral als Pittsburgh zijn keeper naar binnen haalt om

Browse more books at https://gyannidhi.com/

een extra aanvaller te kunnen inzetten. Maar mijn ogen blijven naar de klok dwalen, waarop de seconden wegtikken.

Tien… negen… acht…

Mijn stick schiet pijlsnel naar voren als een van de aanvallers nog een schot waagt, en op de een of andere manier weet ik de puck tegen te houden. Ik knal hem richting het lege net van onze tegenstanders, maar hij gaat ernaast. Er wordt gefloten wegens icing, en de scheidsrechters brengen de puck terug naar ons verdedigingsvak.

Maddison gaat klaarstaan voor de laatste face-off van ons seizoen, en het publiek gaat uit zijn dak van de spanning. Ik buig me voorover en probeer rustig adem te halen, maar dat lukt niet. Mijn ademhaling voelt moeizaam, mijn hart bonkt, en mijn mond is kurkdroog. Ik hoor alles, zie alles, voel alles.

De puck raakt het ijs.

Drie… twee… één…

We hebben verdomme de Stanley Cup gewonnen.

Een fractie van een seconde later vallen mijn handschoenen op de baan. Ik laat mijn stick vallen en trek mijn helm af. Mijn hele lichaam wordt warm terwijl ik samen met de rest van ons team onze doelman aanvlieg. We springen boven op elkaar tot we een wirwar van rode truien zijn. Er wordt van alles geroepen, maar ik versta er geen woord van. Ik hoor alleen maar geschreeuw en gejuich, en er huilen zelfs een paar jongens. Rood-zwarte confetti begint neer te dwarrelen uit het plafond.

We hebben het geflikt.

Na een slopend seizoen hebben we het geflikt. Na tweeëntwintig jaar schaatsen, al die vroege ochtendtrainingen, conditietrainingen, gebroken botten, gescheurde spieren en talloze momenten waarop ik het wilde opgeven, heb ik mijn doel bereikt. Alle offers en al het harde werk zijn het waard geweest. Op dit moment komt alles samen.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Twee vuisten grijpen mijn sporttrui en trekken me overeind, en Maddison geeft me een verpletterende knuffel. ‘Dit is het, Zeetje!’

Ik sla mijn armen om hem heen. ‘We hebben het godverdomme voor elkaar, man!’

We blijven een tijdje zo staan, en dan worden we bestormd door nog meer lichamen, teamgenoten, coaches. Hier zijn geen woorden voor. Ik heb iets bereikt waarvan ik als kind alleen maar kon dromen, en ik heb het mogen doen met mijn makker aan mijn zijde.

Een seconde voordat ik in de verte Logans rode haar spot, heeft Maddison het al in de gaten. Hij zoeft op haar af en geeft de baanmedewerker nauwelijks tijd om het plexiglas open te maken voordat hij haar oppakt en haar een knuffel geeft waar geen eind aan komt.

Met een pijnlijk brede glimlach kijk ik naar mijn twee beste vrienden. Logans groene ogen zijn rood en staan vol vreugdetranen als ze haar gezicht in Maddisons nek verbergt, en dan dringt het ineens tot me door.

Stevie.

De hele familiebox wordt het ijs op gelaten, maar Stevie is er niet bij. Ze zit ergens achteraan op de tribune, en ik wil haar bij me hebben. Dit is het moment waarop ik gewacht heb. Ik moet haar laten weten hoeveel ik van haar hou, en ik wil dat de hele wereld dat weet. Toen onze relatie bekend werd heeft ze zich afgewezen gevoeld, dus het is niet meer dan fair dat ik nu op een al even zichtbare manier voor haar kies.

‘Scott!’ roep ik naar een van onze teammanagers, die de overwinning is komen vieren op het ijs. Ik trek hem los uit een knuffel. ‘Die ticket die je voor me geregeld hebt. Ken je Stevie nog, uit het vliegtuig? Dat is mijn vriendin, en zij zit daar. Kun je haar hierheen halen?’ Ik schreeuw zowat om mezelf verstaanbaar te maken.

Aan mijn stem en gezicht merkt hij waarschijnlijk hoe belangrijk dit voor me is, want met een haastig knikje

Browse more books at https://gyannidhi.com/

verdwijnt hij het publiek in.

Zodra ik me omdraai, stort Lindsey zich in mijn armen. ‘Gefeliciteerd, Ev!’ schreeuwt ze in mijn oor.

Ik til haar op en slinger haar in het rond. Als ze weer op het ijs staat, pakt ze mijn bovenarmen vast en kijkt me met een apetrotse glimlach aan.

Dan ligt mijn vaders hand ineens in mijn nek en trekt me tegen hem aan. Hij is bijna even lang als ik, maar op mijn schaatsen steek ik best een stuk boven hem uit. Ik buig me voorover om tegen hem aan te kruipen.

‘Trots op je, zoon.’ Hij slaat op mijn schouder.

‘Hou van je, pap.’

Ik steek mijn arm uit en trek mijn zus erbij voor een driepersoonsknuffel. Alle spanning vloeit weg uit mijn lichaam nu ik mijn familie bij me heb en de overwinning samen met hen kan vieren, na alles wat we hebben moeten doorstaan.

‘Ik hou van jullie.’

Ik kijk op om te checken of ik Stevie zie, maar ze is nergens te bekennen.

Op dat moment voel ik van achteren iets tegen mijn knieën botsen, waardoor ik bijna mijn evenwicht verlies. Als ik omlaagkijk, zie ik een warrige bruine haardos en twee kleine armpjes die zich uit alle macht om mijn been klemmen. Met het grootste gemak til ik mijn nichtje op en neem haar op mijn heup. Haar handen duwen mijn bezwete wangen naar elkaar toe. ‘Je hebt gewonnen, oom Zee!’

Het is onmogelijk om niet te lachen.

Mijn blik gaat weer naar Maddison, die zijn vader, broer en stiefmoeder uitgebreid begroet en zijn acht maanden oude zoontje in handen gedrukt krijgt. Met één arm om Logan heen overdekt hij MJ’s gouden wangetjes met kussen.

Nog steeds geen spoor van Stevie.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Maddison kijkt onze kant op.

'EJ,' zeg ik, 'ik denk dat je vader het ook heel graag met je wil vieren.' Ik schaats naar het groepje toe en geef haar over aan Maddison, die haar overlaadt met kussen en vervolgens samen met zijn twee kinderen een ererondje over de baan maakt.

'Ik ben zo trots op jullie allebei,' zegt Logan. Ze slaat haar armen om mijn nek.

'Hou van je, Lo.' Ik trek me terug en kijk haar in de ogen. 'Is ze hier?'

Logan glimlacht verontschuldigend. 'Ik weet het niet zeker. Tegen mij heeft ze er in elk geval niks over gezegd.'

Mijn gezicht betrekt als ik de realiteit onder ogen zie. Ik wist zo zeker dat Stevie zou komen. Geen twijfel mogelijk. We zouden winnen, en dan zou ik haar laten weten hoeveel ik van haar hou en hoeveel meer betekenis ze aan mijn leven geeft. Ik zou haar smeken ook van mij te houden, duidelijk maken dat het zonder haar allemaal niets voorstelt.

Maar ze is er niet.

De afgelopen weken heb ik keihard gewerkt om de man te worden die ze verdient. Ik ben de confrontatie aangegaan met mijn verleden en heb een relatie gerepareerd om mezelf klaar te maken voor haar. En nu bén ik klaar maar is ze er niet.

'Zee.' Logan haalt me terug naar het hier-en-nu. 'Geniet van het moment. Maak er iets moois van, de rest kan wachten tot morgen. Je bent nog steeds in Chicago. Je hebt ons. Je vader is hier nota bene!' Vol trots geeft ze me een duw tegen mijn borst. 'Stevie houdt van je, dat weet ik zeker. Maar wees even egoïstisch en vier de overwinning met je teamgenoten.'

Ik knik, maar op datzelfde moment zie ik Scott eindelijk weer bij het plexiglas verschijnen. Haastig schaats ik naar hem toe.

'Ze zat niet op die stoel!' schreeuwt hij boven de menigte uit. 'Het spijt me, man.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn hart verkrampt in mijn borst. Het is vast niet gezond om in vijf minuten tijd zoveel heftige emoties te ervaren, van de hoogste pieken tot de diepste dalen. Ik had gedacht dat ze er zou zijn. Ik had mezelf ervan overtuigd.

Maddison komt terug van zijn rondje met de kinderen, en op de een of andere manier speelt hij het klaar om met MJ tegen zijn borst en Ella op zijn schouders alsnog één arm om Logan heen te slaan. Hij begraaft zijn gezicht in haar nek, en omdat hij nou eenmaal een gevoelsmens is begint zijn lichaam zachtjes te schokken. Ik durf te wedden dat er een paar tranen vloeien. Die vent heeft zoveel moeten doorstaan op familie- en carrièregebied, maar ondanks alle verliezen heeft hij zich erdoorheen geknokt. En nu staat hij hier. Het is hem gelukt, en hij wordt omringd door al zijn dierbaren.

Voor het eerst in tijden ben ik jaloers op mijn beste vriend. Hij heeft het allemaal. Hij heeft wat ik wil. Tot dit jaar heb ik hem nooit benijd om zijn leven, maar er is iets veranderd. Inmiddels is het me volkomen duidelijk: ik wil wat hij heeft, maar ze is er niet.

En dan dringt het tot me door.

Stevie heeft het opgegeven.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

53

Stevie

‘Neem me niet kwalijk!’ Ik probeer me via de overvolle tribune een weg naar beneden te banen. ‘Sorry!’

Het haalt niets uit. Er is te veel lawaai, er wordt te veel gedanst en gesprongen, er zijn te veel fans die zich verdringen om zo dicht mogelijk bij het glas te komen en een blik te werpen op de kersverse kampioenen. De toeschouwers zijn uit de rijen het gangpad in gestroomd, zodat ik vastzit in een massa rood-zwarte truien.

‘Neem me niet kwalijk. Ik moet naar beneden.’ Ik doe een poging om me ertussendoor te wurmen maar word gelijk weer teruggeduwd.

Vanaf hier is de baan vrijwel onzichtbaar, maar ik moet Zanders zien.

Ik zat vrij hoog op de tribune, en het blijkt een onmogelijke opgave om bij het ijs te komen. Ik ben ingeklemd tussen de fans en schrik als er confetti begint neer te regenen uit het plafond. En op dat moment, twintig rijen van de baan, leg ik me erbij neer dat ik niet op tijd beneden zal komen om de overwinning met het team te vieren.

Toch wil ik hem zien.

Ik glip de dichtstbijzijnde rij in en klim op een van de klapstoelen.

Maddison trekt Zanders van een stapel spelers om hem een knuffel te geven, en ik krijg een brok in mijn keel. Al zijn dromen en ambities zijn op dit ene moment vervuld, en volgens mij is het onmogelijk om trotser op hem te zijn dan ik nu ben.

Tenminste, totdat ik een man het ijs op zie stappen die bijna even lang is als Zanders. Hij heeft dezelfde strakke fade en een

Browse more books at https://gyannidhi.com/

iets donkerder huid, en op de rug van zijn sporttrui zie ik hun achternaam. Ik heb nooit een foto van Zanders' vader gezien maar weet dat hij het is, en als de twee mannen elkaar een knuffel geven, houd ik het bijna niet meer droog. In de eerste plaats ben ik ontzettend dankbaar dat ze dit onvergetelijke moment met elkaar mogen delen, maar ik hoop ook dat als Zanders de liefde van zijn vader weer kan accepteren, hij op een dag misschien ook kan geloven dat ik van hem hou.

Ella klemt zich om zijn benen, en de glimlach op Zanders' gezicht zet mijn hele lichaam in vuur en vlam. De aanblik van hem samen met de belangrijkste mensen uit zijn leven doet me alleen nog maar sterker beseffen dat hij in Chicago moet blijven. Hij moet hier tekenen, zodat hij bij Maddisons gezin in de buurt is. Hier hoort hij thuis.

Natuurlijk doet het nog steeds pijn dat hij niet gelooft dat ik van hem hou, maar in de dagen sinds ons laatste gesprek heb ik me afgevraagd of ik me daar niet gewoon bij kan neerleggen. Zanders heeft het contact met zijn vader hersteld. Hij heeft zijn moeder en zaakwaarnemer uit zijn leven gebannen. Hij is overduidelijk bezig om de schade te herstellen waardoor hij zo moeilijk liefde kan accepteren. Misschien is dat genoeg. Misschien is het genoeg om te weten dat het de goede kant op gaat.

Toen we samen waren, behandelde Zanders me alsof hij van me hield, en meer had ik niet nodig. Ik kan alleen maar hopen dat hij bij het terugkijken op die periode inziet dat ik al die tijd écht van hem gehouden heb.

Het liefst zou ik nu op het ijs staan om het te vieren en hem te laten weten dat ik er ben, maar er is nog zoveel onduidelijk tussen ons. Dit is niet het moment om het allemaal op te lossen. Het draait nu niet om mij, en ik wil dat hij samen met zijn teamgenoten en familie van de overwinning kan genieten. Hij verdient elke seconde erkenning die hij krijgt.

Maar hoe dan ook ga ik hem vanavond spreken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Mevrouw Shay, wat fijn om u weer te zien.’ De portier van Zanders’ gebouw houdt de deur van de lobby voor me open.

‘Vind ik ook.’ Ik gebaar naar de lift. ‘Is het oké als ik naar boven ga?’

‘Natuurlijk. U staat altijd op de lijst. Maar meneer Zanders is nog niet thuis.’

‘Dat geeft niet. Ik wacht boven wel op hem.’

Ik heb een sleutel van zijn appartement maar gebruik die deze keer niet. In plaats daarvan ga ik in de privégang tussen de lift en zijn voordeur op de grond zitten. Het voelt te onzeker tussen ons om mezelf binnen te laten, maar hij moet weten dat ik bij de wedstrijd was, en hij moet weten hoe trots ik op hem ben. Niet alleen om het ijshockey, maar in de eerste plaats omdat ik zie hoezeer hij zijn best doet op andere gebieden in zijn leven. Hij verdient erkenning voor al zijn harde werk.

De minuten tikken weg, en bij het minste of geringste geluidje kijk ik naar de lift, maar hij komt maar niet. De ceremonie en feestvreugde na zo’n overwinning duren wel even, maar inmiddels loopt het tegen één uur ’s nachts. Ik had hem al terugverwacht.

Ik bel. Zijn telefoon gaat gelijk naar de voicemail.

Ik stuur een berichtje. Er komt geen antwoord.

Het is niet alsof we vanavond per se alles uit moeten praten, maar hij verdient het om te weten dat ik hem in het stadion ben komen steunen, zoals ik altijd zal doen. Op de belangrijkste dag van zijn leven wil ik niet dat hij twijfelt of ik er voor hem was.

Tegen tweeën begint het verdomd ongemakkelijk te worden om op de grond te zitten, en na nog één onbeantwoord telefoontje geef ik het uiteindelijk op en loop terug naar mijn appartement om wat slaap te pakken.

Ik moet hem een andere keer maar feliciteren.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Ik heb nog nooit zo’n zware kater gehad.’

‘Nee,’ protesteert Maddison. ‘Ík heb nog nooit zo’n zware kater gehad.’

Grinnikend parkeert Logan de auto op de spelersparkeerplaats van het United Center, en ik ben blij dat we tot stilstand komen. Al de hele ochtend moet ik mijn best doen om niet over te geven, en de autorit heeft niet bepaald geholpen.

‘En nu klaar met dat zielige gedoe, jongens.’ Logan draait zich naar de achterbank, geeft me een beker zwarte koffie en overhandigt er ook een aan haar man, die het naast haar op de passagiersstoel al even moeilijk heeft. ‘Neem wat ibuprofen, zorg dat jullie een dosis cafeïne binnenkrijgen, en probeer te glimlachen zoals een aanvoerder en assistent-aanvoerder horen te glimlachen. Het hele land ziet jullie zo meteen op tv.’

Ik besluit mijn grapje over bemoederende vrouwen maar voor me te houden en spoel mijn pijnstiller weg met een slok koffie.

Gisteravond was het een gekkenhuis, in de beste zin van het woord.

Ik heb de Stanley Cup een dikke zoen gegeven, hem boven mijn hoofd gehouden en een champagnedouche genomen in de kleedkamer. En daarna zijn de jongens allemaal naar Rio’s huis gegaan, waar we tot in de vroege uurtjes hebben gefeest. We hebben niet tot nauwelijks geslapen, en na afloop zag zijn huis eruit als een studentenhuis na een of andere ranzige bierfuif. Het was een van de mooiste nachten van mijn leven.

Het enige wat ontbrak was Stevie, maar ik heb Logans advies opgevolgd en me nog één laatste keer lekker uitgeleefd samen met mijn teamgenoten.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Al die champagne die ik heb getankt wreekt zich nu in de vorm van een knallende koppijn en misselijkheid, maar ik moet mezelf vermannen voor onze overwinningsparade. Niet alleen loopt straks de hele binnenstad van Chicago uit om ons voorbij te zien komen, maar het wordt ook nog eens overal in Noord-Amerika uitgezonden. Hopelijk krijg ik zo'n kick van de chaos dat ik over mijn kater heen kom.

Het is maar goed dat Logan vanmorgen wat schone kleren voor me heeft opgepikt nadat ze Rosie bij de oppas had opgehaald om mee te feesten.

De parkeerplaats staat vol dubbeldekkers die straks meerijden in de parade, en het wemelt hier van de familieleden en vrienden, die allemaal de trui van hun speler aanhebben. De jongens van het team vallen een beetje uit de toon in de vrolijke drukte, want bij allemaal zijn de effecten van vannacht nog duidelijk zichtbaar.

Maar hoe belabberd ik me ook mag voelen, ik ga ervan genieten. We hebben de Stanley Cup gewonnen, en het is tijd om dat met de hele stad te vieren.

In het uur dat volgt worden we gebrieft over de route en de verdeling over de bussen. Gelukkig voel ik me door de koffie en ibuprofen inmiddels wat minder een wandelend lijk. Mijn vader en Lindsey komen erbij staan, allebei in mijn trui, en Maddisons ouders en kinderen verschijnen kort daarna ook. We mogen allemaal meerijden op de voorste bus, dus het hele gezelschap klimt achter Rosie en Ella aan boord, gevolgd door een cameraman van een lokale nieuwszender die alles zal filmen. De bus heeft op beide zijden een reusachtig Raptors-logo, met aan de ene kant Maddisons naam en rugnummer en aan de andere mijn naam en rugnummer. Op het bovenste dek staan geen stoelen, zodat we kunnen socializen terwijl we naar de menigte zwaaien.

Ik vind het te gek om al deze mensen hier bij ons te hebben – zowel mijn familie als die van Maddison – maar tegelijk is zo des te duidelijker dat Stevie er niet is.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Gaat het?’ vraagt Lindsey met een troostend aaitje over mijn arm.

‘Niks aan de hand.’ Het is geen harde leugen of zo, maar de waarheid valt het ook weer niet te noemen. De grootste overwinning van mijn leven voelt een beetje… leeg.

‘Ik vind het erg dat ze gisteravond niet gekomen is, Ev.’

‘Ik ook,’ antwoord ik met een geforceerde glimlach, want ik ben nog niet klaar om na te denken over de diepere betekenis van Stevies afwezigheid. Ik stoot mijn zus aan. ‘Hé, zou jij vandaag wat foto’s willen nemen? Mijn telefoon is ermee gekapt na die paar liter champagne die ze er gisteren overheen hebben gegoten.’

‘Geen probleem.’

‘Oom Zee?’ Ella tikt tegen mijn been.

‘Wat is er, meisje?’ Ik hijs haar op mijn heup.

‘Waar is Stevie?’

De barst in mijn hart wordt nog wat dieper. Ella heeft deze vraag de afgelopen paar weken bijna elke keer dat ik haar zag gesteld, maar vandaag doet het extra veel pijn. Dat iedereen behalve Stevie er is om de overwinning te vieren voelt akelig definitief.

Ik had zo gehoopt dat ze me zou vergeven na alle stappen die ik heb gezet, en dat ze me misschien zelfs nog een kans zou geven. Maar vooral wil ik haar laten weten dat ik van haar hou. Niets is zo akelig als de gedachte dat Stevie door het leven gaat in de veronderstelling dat ik dat niet doe.

‘Stevie is er niet, EJ.’

‘Komt ze straks wel?’ Haar smaragdgroene ogen smeken me om ja te zeggen.

Ik glimlach verontschuldigend. ‘Ik denk het niet.’

Ella’s vrolijke gezichtje betrekt, en ze laat het tegen mijn schouder zakken. ‘Ik mis haar.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Fuck, dit doet pijn.

'Ik ook.'

Terwijl onze bus de parkeerplaats af rijdt en de optocht aanvoert door de straten van Chicago, doe ik mijn best om het lege, spijtige gevoel weg te slikken. Overal langs de route staan fans in onze teamkleuren. Er wordt non-stop gejuicht, de muziek pompt, en de mensen leven zich uit met borden en toeters.

De overwinning van gisteravond was er niet alleen een voor mij en het team; het was er een voor de stad waaraan ik al zeven seizoenen lang verknocht ben. De fans mogen de echte ik dan misschien niet op prijs stellen, maar ik heb er met volle teugen van genoten om gedurende mijn sportcarrière een show voor ze neer te zetten. Deze stad is mijn thuis geworden, en ik ga hem vreselijk missen.

Ella klimt op haar vaders rug om naar de mensen te zwaaien, Lindsey legt alles vast met de camera van haar mobieltje, en ik neem mijn dertig kilo zware dobermann in mijn armen om mijn meisje aan de fans te showen.

Mijn vader komt naast me staan en slaat zijn arm om mijn schouders, maar hij kijkt niet omlaag naar de menigte. Uit mijn ooghoek zie ik dat hij met een trotse blik in zijn grijze ogen mijn kant op kijkt. Het voelt onvoorstelbaar dat hij dit bijna gemist had. Ik wou dat ik de afgelopen twaalf jaar niet zo koppig en blind was geweest, want daardoor zijn we veel te veel mooie momenten misgelopen.

Mijn filosofie is om niet te veel spijt in mijn leven toe te laten, omdat alles gebeurt met een reden. Doordat mijn relatie met mijn vader twaalf jaar lang moeizaam was, kan ik zijn liefde en steun nu meer waarderen dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Doordat ik mijn moeder zoveel macht had gegeven over mijn gevoelens, is het nu extra bevrijdend om van haar af te zijn. En Rich ontslaan was vooral zo bevredigend omdat hij zoveel controle over me had. Maar van één ding heb ik wel spijt: dat ik het heb uitgemaakt met Stevie. Natuurlijk zou ik zonder die beslissing waarschijnlijk niet de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

confrontatie met mijn moeder zijn aangegaan, Rich ontslagen hebben en het goedgemaakt hebben met mijn vader, maar de eerste vrouw wegduwen die ooit echt van me heeft gehouden was de grootste vergissing van mijn leven.

Ik blijf zwaaien met mijn beste televisieglimlach op mijn gezicht en probeer me op het hier-en-nu te concentreren, maar zodra de bus de hoek omgaat, begint Rosie ineens aan mijn been te krabben om mijn aandacht te trekken.

De parade gaat met een slakkengangetje vooruit, en nu pas heb ik door in welk deel van de stad we zijn beland. De eindeloze zee fans in rood en zwart heeft me afgeleid van mijn omgeving. We zitten dicht bij mijn appartement, maar belangrijker nog, we bevinden ons op een steenworp afstand van SDOC.

'Stop.'

Van alle kanten kijken mensen me verward aan.

'Stop. Stop de bus.'

'Zee, alles in orde?' vraagt Maddison, maar ik worstel me langs hem heen naar het voorste deel van het dek.

Ik moet haar zien.

'Zet die bus stil!' schreeuw ik paniekerig naar beneden, maar de chauffeur hoort het niet. Mijn smeekbede gaat verloren in het rumoer van de menigte.

Logan heeft het gelukkig gezien en rent de trap af naar het benedendek, en een paar tellen later komt de bus tot stilstand. Rosie draaft op volle snelheid diezelfde trap af, met mij in haar kielzog. Achter me hoor ik meerdere bussen piepend remmen. De hele parade moet stoppen, maar mij kan het niet schelen. Al het andere kan wachten.

Logan staat me onder aan de trap op te wachten met een trotse, begripvolle glimlach. 'Ga naar je meisje toe,' moedigt ze me aan met een kneepje in mijn schouder.

Als ik de bus uit spring, gaat er een opgewonden deining door de menigte, maar ik let er niet op. Zo snel mogelijk baan

Browse more books at https://gyannidhi.com/

ik me een weg door de fans naar het kleine vervallen gebouwtje waar ze voor staan. Mensen proberen me tegen te houden, willen foto's of handtekeningen, maar ik loop door.

Ik moet haar zien.

Ze is dan misschien niet naar de wedstrijd gekomen, en ze mag onze relatie dan misschien hebben opgegeven, maar ze moet weten dat ik van haar hou. Zelfs als ze niet meer hetzelfde voor mij voelt, verdient ze het om dat te weten.

Meerdere cameramensen volgen me, en daar ben ik eigenlijk alleen maar blij om. Na alles wat Stevie door mijn schuld heeft moeten doorstaan, kan ik er op zijn minst voor zorgen dat de hele wereld weet hoeveel ik van dat meisje hou.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

55

Stevie

Ik heb vannacht nauwelijks geslapen. Nadat ik tot twee uur ’s nachts bij Zanders op de gang had zitten wachten, ben ik naar huis gegaan om wat te rusten, maar een paar uur later moest ik alweer op omdat ik wilde checken hoe het met de honden ging.

Al sinds zes uur staat de stoep voor ons bescheiden gebouwtje vol fans. Ze produceren ontzettend veel lawaai, en voor de honden kunnen al die schreeuwende en juichende mensen en knallende muziek stressvol zijn, vooral als ze nog maar kort in het asiel verblijven en niet meer in een huis waar ze zich op hun gemak voelen. Gelukkig is onze groep oudere honden niet al te erg van slag door de herrie, maar alsnog ben ik blij dat ik hier ben. Het biedt wat afleiding van het feit dat ik Zanders nog steeds niet heb kunnen spreken.

Cheryl en ik hebben besloten dat we vandaag niet open zijn. Er zijn te veel mensen op de been, en de hele stad is afgezet om te vieren dat onze jongens kampioen zijn geworden. We wilden gewoon even bij de honden kijken.

Voor het eerst vandaag rinkelt het belletje boven de deur, en zodra ik de hal in stap om onze gast te begroeten, komt Rosie haar oude thuis in gegaloppeerd. Zachtjes jankend wrijft ze haar lichaam langs mijn schenen, zo graag wil ze wat aandacht. Ik heb er bewust niet te veel aan gedacht hoe erg ik haar mis, maar nu ze hier is kan ik niet anders. Toen Zanders het uitmaakte, ben ik niet alleen hem kwijtgeraakt maar haar ook.

Ik buig me voorover om Rosie in de ogen te kijken, krab haar achter haar oren en geef haar alle liefde die ik de afgelopen weken heb moeten opkroppen. ‘Rosie, wat doe jij hier?’ vraag ik.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

En dan dringt het tot me door.

Ik kijk op, en daar staat hij, in de deuropening.

Zonder het echt te geloven gaap ik hem aan, en ik kom langzaam overeind. Hij is nog even knap als altijd, met een frisse fade, gouden sieraden en strak om zijn lichaam sluitende maatkleding. Zijn groenbruine ogen boren zich dwars door de hal heen in de mijne, en ik voel vlinders rondfladderen in mijn buik.

Buiten gaat de menigte los. De herrie is bijna oorverdovend. Verslaggevers van een paar lokale nieuwszenders komen met rollende camera's achter Zanders aan het gebouw in, maar ik heb alleen oog voor hem.

Ik kan niet geloven dat hij hier is.

Cheryl glipt langs me heen de speelkamer in, en zonder het zelf echt door te hebben blijf ik Rosie over haar kop kriebelen. De staarwedstrijd tussen Zanders en mij duurt veel te lang. De stilte lijkt steeds voelbaarder te worden.

Ik slik. 'Volg je me soms?'

Hij grinnikt zachtjes. 'Je hebt geen idee, lieve Stevie.'

Zodra we allebei glimlachen, wordt de spanning tussen ons gelijk wat minder, maar dan trekt hij een bezorgd gezicht. 'Hou je van me?' vraagt hij met een smekende blik.

Ik ben er zo ondersteboven van dat ik niets kan zeggen. Hij weet best dat ik van hem hou, maar ik had niet verwacht dat hij het zo direct zou vragen. Aan de andere kant, we hebben het hier over Zanders. Dat hij direct is valt te verwachten.

'Want ik hou wel van jou, Stevie.'

Wat?

'Volgens mij hou ik al van je sinds het allereerste begin. Ik herkende het alleen niet meteen als liefde. Ik heb nog nooit iemand gehad om van te houden, en er heeft nog nooit iemand van mij gehouden zoals jij.' Hij haalt diep adem. 'Misschien dat je klaar met me bent, Vee, en dat zou ik je niet kwalijk

Browse more books at https://gyannidhi.com/

nemen, maar ik kan niet verder met mijn leven zonder je ten minste één keer te vertellen hoe fucking veel ik van je hou.'

Gebeurt dit echt? Mijn keel en mond zijn kurkdroog, en mijn hart bonkt veel te hard. Ik was er zo van overtuigd dat ik deze woorden nooit van hem zou horen, en nu komen ze zomaar zijn mond uit gerold.

'De grootste vergissing die ik ooit heb gemaakt is jou laten gaan. Ik heb mezelf geprobeerd wijs te maken dat ik het deed om je te beschermen, maar eigenlijk was ik bang. Niemand had ooit genoeg van me gehouden om te blijven, en ik kon het niet meer aan om in de steek gelaten te worden, en dus ging ik weg voordat jij het kon doen. Maar, Stevie, er is geen seconde voorbijgegaan dat ik geen spijt heb gehad van die beslissing. Jij bent het beste wat me ooit is overkomen, en dat zul je altijd zijn.'

De Zanders die tegenover me staat is een en al kwetsbaarheid, en de camera's filmen de oprechte woorden die hij tegen me uitspreekt.

Maar ik ben zo geschokt dat ik nog steeds niets terugzeg.

Zijn adamsappel gaat moeizaam op en neer. 'Ik dacht dat het mijn grootste angst was om Chicago en mijn fans kwijt te raken, maar ik had het mis. Het is nog veel enger om jou kwijt te raken. Al die tijd dacht ik de liefde van een hele stad nodig te hebben, maar in feite is die van één persoon genoeg. Ik heb jóúw liefde nodig. Jij bent altijd al mijn eerste keuze geweest, Vee, en dat ben ik even uit het oog verloren, maar ik beloof dat je je nooit meer zal hoeven afvragen wat jouw plaats in mijn leven is.'

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar hij geeft me de kans niet.

'Als je naar Seattle verhuist, zal ik mijn uiterste best doen om daar in het team te komen. En als je ergens anders heen wil, ga ik ook mee.' Hij slaakt een diepe zucht. 'Lieve Stevie, ik zou je overal naartoe volgen.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Opnieuw krijg ik geen kans om te antwoorden, want op indringende toon praat hij verder. ‘Vroeger was ik gek op uitwedstrijden, omdat ik daardoor even kon vergeten dat ik thuis niemand had. Maar de enige reden dat ik dit seizoen van onze reisjes heb genoten is dat jij erbij was. Het allerfijnste stukje thuis had ik bij me. Ik ben op een kilometer hoogte verliefd op je geworden.’

‘Meerdere kilometers,’ krijg ik er eindelijk tussen.

‘Wat?’

‘Meerdere kilometers. Een stuk of tien zelfs.’

Hij probeert zijn glimlach te onderdrukken. ‘Lieverd,’ zegt hij, en hij sluit quasigeïrriteerd zijn ogen. ‘Ik heb even een emotioneel moment.’

Zonder geluid te maken grinnik ik. ‘Sorry, ga alsjeblieft verder.’

‘Dank je.’ Hij knijpt zijn lippen misprijzend op elkaar, maar ik kan zien dat hij het grappig vindt. ‘Hoe dan ook, ik ben dus verliefd op je geworden op méérdere kilometers hoogte, en hierbij smeek ik je om mijn liefde te beantwoorden.’

Mijn hele gezicht ontspant nu ik begrijp waarom hij hier is.

‘Ik zal je antwoord geloven, Stevie. Dat beloof ik. Wat je ook zegt, ik zal het geloven.’ Hij zwijgt even. ‘Hou je nog steeds van me?’

Er valt een aarzelende stilte.

Zanders smeekt me met zijn ogen om weer van hem te houden, en hoe zou ik dat kunnen weigeren? Ik ben er sowieso nooit mee opgehouden. Ik wilde alleen maar dat hij zich openstelde voor mijn liefde.

En nu stelt hij zich er niet alleen voor open maar smeekt hij er zelfs om.

Met een paar snelle stappen ben ik bij hem, en ik sla mijn armen om zijn nek. Zijn lippen voelen nog precies zoals ik me

Browse more books at https://gyannidhi.com/

herinner, zacht en warm, maar voor de rest is hij zo stijf als een plank, alsof hij niet kan geloven dat dit echt gebeurt.

Een paar tellen later lijkt het eindelijk tot hem door te dringen. Hij beantwoordt de kus en neemt alles wat ik hem te geven heb, en ik voel het metaal van zijn ringen op mijn huid als hij zijn handen bezitterig op mijn onderrug legt. Met zijn tong gaat hij langs mijn lippen, en meteen geef ik hem toegang. Pas als het gejuich buiten een moment aanzwelt, wordt onze omhelzing minder strak. Ik zuig mijn longen gretig vol zuurstof via het spleetje tussen onze op elkaar gedrukte lippen.

Met zijn voorhoofd op het mijne fluistert hij me nogmaals de wanhopige vraag toe die hij daarnet stelde. ‘Hou je nog van me, Stevie?’

Ik kijk naar hem op door mijn wimpers. ‘Natuurlijk hou ik van je. Ik heb altijd van je gehouden. Ik wilde gewoon dat je dat toeliet.’

Hij knijpt zijn ogen stijf dicht, en als ze weer opengaan, is het alsof er een loden last van zijn schouders is gevallen. ‘Ik dacht dat je me had opgegeven. Toen je niet bij de wedstrijd was…’

‘Ik was er wel.’

Hij trekt zijn hoofd terug om me aan te kijken, maar zijn armen blijven om mijn lichaam heen geklemd.

‘Ik probeerde bij het ijs te komen, maar er waren te veel mensen. En daarna heb ik ook nog bij je appartement zitten wachten.’

Aan zijn gezicht zie ik dat het kwartje valt. ‘Ik was bij Rio. Het hele team was daar. We zijn de hele nacht doorgegaan.’

‘Ik heb gebeld.’

Hij grinnikt. ‘Mijn telefoon was kapot.’

‘Ik zou je nooit kunnen opgeven,’ zeg ik met een glimlach. ‘Ik hou van je.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Hij trekt me dichter tegen zich aan en verstopt zijn gezicht in mijn nek. ‘Ik hou zo vreselijk veel van je, Vee.’

Zachtjes streel ik over zijn nek en achterhoofd, en ik koester me in de warmte van een paar kleine woordjes die ik nooit verwacht had te horen.

Zanders houdt me nog iets langer vast, en nog iets steviger, en dan komt zijn hoofd weer omhoog van mijn schouder. ‘Cheryl…’ zegt hij.

Ik draai me naar de eigenaar van het asiel, die met een trotse blik naar ons staat te kijken bij het hekje van de speelkamer.

‘Mag ik haar een dagje lenen?’

Ze slaat haar handen in elkaar en legt ze tegen haar borst. ‘Ga alsjeblieft je gang.’

‘Ik wil je erbij hebben in de parade.’ Zanders veegt een opstandig krulletje uit mijn gezicht. ‘Er staan buiten wel een hoop mensen. Is dat oké?’

Ik recht mijn rug. ‘Daar heb ik geen moeite meer mee.’

Zijn glimlach is zacht maar tegelijk vol trots. ‘Zo mag ik het horen.’

Hij neemt mijn gezicht in zijn handen en geeft me nog een korte kus. Dan verstrengelt hij zijn met ringen versierde vingers met de mijne en neemt me mee naar buiten, langs de verslaggevers en dwars door het doolhof van fans. Rosie volgt ons op de voet. Het is nog veel drukker dan ik verwacht had, en alle ogen lijken op ons gericht.

‘Daar heb je ons meissie!’ klinkt het vanaf een van de bussen.

Als ik omhoogkijk, zie ik Rio over de reling gebogen staan met boven zijn hoofd die onafscheidelijke boombox van hem, waarvan hij de volumeknop zo te horen helemaal heeft opengedraaid.

‘Stevie!’

‘We hebben je gemist, Stevie!’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Goed werk, EZ!’

En zo wordt er nog wel meer geschreeuwd vanaf de rij bussen waarop alle hockeyboys voor wie ik dit jaar heb gewerkt naar ons staan te kijken.

Zanders trekt me mee naar zijn bus en laat me als eerste de trap op klimmen. Zodra ik het bovendek op stap, word ik onmiddellijk besprongen, en het duurt even voordat tot me doordringt dat het Lindsey is die zich uit alle macht aan me vastklampt. Ik sla mijn armen om haar heen terwijl ze mijn nek zo ongeveer vermorzelt.

‘Het spijt me dat mijn broer zo’n idioot was.’

We schudden allebei van het lachen, en ze doet een stap terug om me vanaf een armlengte met een dankbare glimlach te bekijken.

‘Stevie!’ Ella stort zich op mijn benen, en ik buig me voorover. ‘Doe jij mijn haar?’

‘Absoluut.’

De bus komt weer in beweging, en de parade gaat verder.

Maddison en ik wisselen van een afstandje een blik van verstandhouding. Voordat Logan me omhelst werpt hij me een dankbare glimlach toe.

Ik voel Zanders’ hand op mijn onderrug. ‘Ik wil je aan iemand voorstellen,’ zegt hij, en dan trekt hij me mee naar de al bijna net zo kolossale man die naast Lindsey staat. ‘Vee, dit is mijn vader. Pap, dit is mijn vriendin, Stevie.’

Mijn ogen prikken een beetje, maar ik houd me in. Van alle fronten waarop Zanders vooruitgang heeft geboekt is dit het belangrijkste. Zijn vader is altijd van hem blijven houden, net als ik, ook al vond Zanders het moeilijk om ons te geloven.

En nu doet hij dat wel.

‘Het is zo fijn om je te ontmoeten,’ zeg ik met een ontroerd gezicht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zanders' vader slaakt een opgeluchte zucht. 'O, je hebt geen idee hoe blij ik ben om jou te ontmoeten, Stevie.' Hij buigt zijn lange lichaam naar me toe en slaat zijn armen om me heen. 'Bedankt,' fluistert hij zo zacht dat niemand anders het kan horen.

Iets terugzeggen lukt niet, zo'n brok heb ik in mijn keel. In plaats daarvan knik ik alleen maar terwijl hij me vasthoudt. We kijken elkaar aan met een veelbetekenende glimlach, en dan slaat Zanders zijn armen weer om me heen en trekt me tegen zich aan. Hij manoeuvreert me naar de reling, waar alle fans van Chicago ons kunnen zien, en op dat moment dringt tot me door dat we ons voor het eerst samen in het openbaar vertonen. Ooit was ik bang voor al die aandacht, maar op dit moment heb ik er geen enkel bezwaar tegen om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Ik wil iedereen laten weten dat hij van mij is.

Zanders overdekt mijn nek en schouder met kusjes, en mijn vingers gaan naar het versleten ringetje om zijn pink. Ik draai eraan en herhaal wat hij tegen me zei op de ochtend dat hij zich de ring toe-eigende.

'Van mij.'

Hij houdt me nog wat steviger vast. 'En jij bent van mij, lieverd. Niks van dit alles' – hij knikt naar de straat onder ons – 'voelde goed zonder jou. Je bent mijn eerste en enige keuze, Vee, en ik zal je nooit meer het gevoel geven dat het niet zo is.'

Dit is alles wat ik ooit heb gewild. Gekozen worden door de persoon om wie ik het meeste geef. Op school had ik vrienden die alleen met me omgingen vanwege mijn broer, en hoewel ik nota bene de helft van een tweeling ben, heeft mijn moeder me altijd als tweede keus behandeld. Ik heb een relatie gehad waarin ik allesbehalve topprioriteit was. Maar hier, bij de persoon die ik het belangrijkst vind, voel ik me uitverkoren.

'Oké, jullie twee,' onderbreekt Maddison ons plagerig. 'Dit is een familievriendelijk evenement.' Laat ik erbij zeggen dat

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zijn eigen hand op dit moment op Logans billen ligt.

Zanders steekt zijn middelvinger op en slaat zijn andere arm om mijn nek heen om mijn lippen weer naar hem toe te trekken. ‘Ik ben fucking gek op je,’ mompelt hij met zijn mond op de mijne. ‘Ik volg je overal, Stevie.’

Ik besluit dat praten straks ook nog wel kan, wrijf zonder iets terug te zeggen mijn neus langs de zijne en kus hem opnieuw.

‘Linds!’ schreeuwt hij over zijn schouder. ‘Tijd om de champagne open te trekken! We hebben de Stanley Cup gewonnen, én ik heb mijn meisje terug. Nu kunnen we het pas echt vieren!’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘We moeten echt eens een paar nieuwe Air Force 1-sneakers voor je kopen.’ Ik houd de deur van mijn appartement voor Stevie open, maar Rosie wringt zich er als eerste langs en rent naar binnen.

‘Nee, dat moeten we niet.’

‘Vee, ze horen wit te zijn. En die van jou zijn… niet wit.’

Ze schopt ze baldadig uit en laat ze bij de voordeur liggen. ‘Je bent veel te knap,’ zegt ze terwijl ze richting de woonkamer loopt. ‘Wist je dat?’

Ik hol achter haar aan en sla mijn armen om haar middel. ‘Je houdt van me.’

Ze giechelt. ‘Ja,’ zucht ze. ‘Ja, dat doe ik inderdaad.’

Die overwinningsparade was leuk en aardig, maar ik popel al de hele dag om haar weer hier bij me thuis te hebben. De energie is anders als zij er is. Alles voelt fleuriger, leuker. Door haar aanwezigheid verandert deze woning in een thuis, en ik ben serieus van plan om haar nooit meer te laten gaan.

Hoe dat gezamenlijke leven eruit gaat zien weet ik alleen nog niet. Ik weet niet waar ik volgend jaar speel. Ik weet niet of Stevie al een appartement in Seattle heeft. Alles is nog onzeker, maar het belangrijkst is dat ik mijn meisje terug heb. Verder komen we er wel uit.

‘Vee, het lijkt me handig om het over onze volgende stap te hebben.’

‘Later.’ Ze loopt achterstevoren de woonkamer in en laat ondertussen haar houthakkershemd van haar schouders glijden.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Van een afstandje staar ik haar met grote ogen aan. De afgelopen weken heb ik het moeten doen met herinneringen en fantasieën, en nu staat de echte versie ineens weer voor me in mijn huis. Mijn blik flitst naar de gordijnen om te controleren of ze goed dichtzitten en dan onmiddellijk terug naar mijn meisje. Stevie knoopt haar spijkerbroek los zonder haar blauwgroene ogen een seconde van me los te maken.

'Rosie!' roep ik naar mijn slaapkamer, waar mijn andere meisje waarschijnlijk uitgeteld in haar mand ligt na deze dag vol opwinding. 'Blijf waar je bent. Je mama staat op het punt je papa heel erg blij te maken.'

Grinnikend trekt Stevie de spijkerstof over haar heupen en kont naar beneden. Mijn blik kruipt over haar volle dijen en zachte buik omhoog naar dat stel tieten waardoor ik veel te geobsedeerd ben. Op dit moment worden ze alleen nog bedekt door een topje dat zo strak zit dat het op haar lichaam geverfd had kunnen zijn.

Met geloken ogen en trage passen kom ik op haar af, en ik strek mijn handen uit om het lichaam te liefkozen dat ik de afgelopen weken zo ontzettend heb gemist. Maar als ik bijna bij haar ben, zet ze een stap achteruit. Met een ondeugende glimlach en sprankelende ogen schudt ze haar hoofd: nee.

'Stevie,' kreun ik. 'Ik heb je al weken niet aangeraakt.'

Ze trekt een wenkbrauw op. 'Dat weet ik.'

'Ik móét je aanraken.'

Ze schudt opnieuw haar hoofd en trekt haar topje uit, zodat ze alleen nog haar lichtblauwe slipje en bijpassende bh aanheeft. De kleur vormt een prachtig contrast met haar gebruinde huid en oceaankleurige ogen, en het setje spreekt absoluut tot mijn verbeelding.

Ineens snap ik het. 'Is dit mijn straf?'

Ze haalt een schouder op. 'Ik wil gewoon zeker weten dat je je lesje geleerd hebt, want je maakt het mooi nooit meer uit.' De scheve grijns op haar gezicht heeft nu iets sinisters.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘O, lieverd.’ Ik stap naar haar toe, maar opnieuw beantwoordt ze het met een pas naar achteren. ‘Ik heb mijn lesje geleerd. Geloof me. Die fout maak ik nooit meer.’

‘Ik wil gewoon dat het echt tot je doordringt, weet je wel?’

Eindelijk komt ze naar me toe. Ze legt haar handen op mijn heupen en duwt me naar achteren. Terwijl ik meeloop kijk ik naar beneden, gehypnotiseerd door haar decolleté en de manier waarop haar tieten op en neer stuiteren, en ik wil niets liever dan elke centimeter van haar lichaam aanraken. Ik wil het in mijn handen hebben, in mijn mond.

Met de achterkant van mijn benen bots ik tegen de bank, en ze duwt me omlaag tot ik zit. ‘Aanraken is verboden. Je mag kijken.’

Krijg nou wat…

Ze blijft me strak in de ogen kijken als haar handen achter haar rug verdwijnen om haar bh los te maken, en hij valt op de grond.

‘Oké, fijn, zelfvertrouwen,’ zeg ik goedkeurend.

Grinnikend streelt ze met haar vingers over haar borsten en knijpt in haar tepels, zodat ze in puntige bruine bergtopjes veranderen.

‘Fuck, Vee,’ mompel ik versuft. ‘Pure perfectie.’ Ik laat me onderuitzakken tegen de bankleuning als een koning op zijn troon.

Ze maakt er een echte show van. Vlak voor mijn neus wiegt ze met haar heupen terwijl haar vingers over haar zachte huid heen naar de rand van haar slipje glijden. Ik slik en smeek haar in stilte om het uit te trekken, want ik wil het mooie bruine poesje zien dat ik al veel te lang niet heb mogen proeven.

Ze speelt plagerig met de stof.

‘Niet zo gemeen doen. Trek uit.’

Ze doet gelukkig wat ik vraag en stroopt het slipje langzaam af tot het rond haar enkels op de grond ligt. Mijn naakte meisje

Browse more books at https://gyannidhi.com/

staat in haar volle glorie voor me, eindeloos veel zelfverzekerder dan de eerste keer, en ik ben enorm blij voor haar.

Afgaande op de tent in mijn broek ben ik ook blij voor mezelf.

Het spleetje tussen haar benen glimt al van opwinding, en als ik dat zie, voel ik mijn pik direct pijnlijk tegen de binnenkant van mijn rits spannen. Ik frunnik aan mijn broek om hem wat meer ruimte te geven.

Ze schudt traag haar hoofd. ‘Handen thuis.’

‘Stevie,’ kerm ik. ‘Je kan daar niet zo voor me staan en verwachten dat ik netjes blijf zitten. Dit is een pure marteling.’

‘Dat is ook de bedoeling. Maar als je je aan de regels houdt, krijg je wat je wil.’ Ze komt met roofdierachtige passen dichterbij. ‘Uiteindelijk.’

Ik geef me over en laat me terugzakken tegen de leuning. Mijn armen leg ik er breeduit bovenop, in de hoop dat ik de verleiding om haar aan te raken zo beter kan weerstaan. ‘Het is maar goed dat ik van je hou.’

Haar glimlach is zacht. ‘Ja. Heel goed.’

Ze klimt op de bank en komt op haar knieën over mijn schoot heen zitten, maar wel zonder me aan te raken en me de frictie te geven waar mijn pik zo naar smacht. Haar handen dwalen over alle plekjes op haar lichaam die ikzelf zo graag zou willen voelen. Centimeter na centimeter kruipen haar vingers omlaag over haar buik, en ik volg de beweging in een trance. Haar andere hand omvat haar borst, speelt ermee, masseert haar tepel, maar mijn aandacht blijft op de hand gevestigd die zich naar haar klit beweegt.

Haar middelvinger gaat eroverheen, wat haar een zacht gejammer ontlokt.

‘Jezus christus,’ hijg ik volkomen gehypnotiseerd.

Ze begint te wrijven en schokkende beweginkjes met haar heupen te maken.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Fuck, Vee. Voelt dat lekker?’

‘Hm-hm.’ Ze bijt op haar onderlip. ‘Heel lekker.’

‘Kijk dit nou. Fucking niet normaal, lieverd.’

Ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zo geil ben geweest. Onwillekeurig wippen mijn heupen omhoog van het kussen, smekend om de aanrakingen die ze me ontzegt.

Ik zit hier met al mijn kleren aan op een bank terwijl het meisje op wie ik verliefd ben me op mijn schoot een privévoorstelling geeft. Hoewel het bijna ondraaglijk is, heb ik tegelijkertijd geen idee waarom ik zo’n ontzettende bofkont ben.

Stevie draait trage cirkeltjes over haar natte plooien, niet meer dan een paar centimeter bij me vandaan. Ineens worden haar ogen onschuldig en zacht. ‘Zeg me wat je wil zien.’

Goeie god.

Mijn hoofd valt achterover, en ik strijk vol ongeloof met mijn hand over mijn kaak. Nadat ik een keer diep adem heb gehaald, kijk ik weer naar haar op. ‘Duw je vinger naar binnen. Ik wil zien hoe je jezelf genot bezorgt.’

Ze laat haar klit voor wat hij is en vraagt me om wat extra vocht door haar glimmende vingers naar mijn lippen te brengen. Ik neem ze in mijn mond, proef haar natheid en ga er met mijn tong overheen om ze met mijn eigen speeksel te bedekken.

Stevie trekt haar hand terug, draait nog één rondje over haar klit en laat dan haar middelvinger naar binnen glippen. Ze zakt kreunend voorover en grijpt met één hand de rugleuning van de bank om zichzelf overeind te houden, zodat haar tieten vlak voor mijn gezicht bungelen en me smeken ze in mijn mond te nemen.

Dit wordt mijn dood nog.

Knielend op mijn schoot blijft ze zichzelf neuken met haar hand. Haar krullen hangen voor haar gezicht, en het liefst zou ik ze opzijvegen om haar te kunnen zien. Maar ik wil ook

Browse more books at https://gyannidhi.com/

dolgraag mijn beloning opstrijken door me aan de regels te houden.

Haar bewegingen zijn bedwelmend. Met een tergend langzaam ritme blijft één glinsterende vinger bij haar naar binnen en naar buiten glijden.

'Doe er nog eentje bij, Vee.'

Ze gooit haar hoofd in haar nek zodat ik haar gezicht weer zie. Haar sproetige wangen blozen, haar mooie ogen zijn half dicht gezakt, en haar lippen vormen een ondeugend glimlachje terwijl er een tweede vinger in haar verdwijnt.

'Je doet het zo goed, meisje,' hijg ik. 'Je luistert zo goed.'

Ze begint langzaam pompende bewegingen te maken.

'Sneller graag.'

Ze verhoogt het tempo en brengt zichzelf naar het randje door haar vingers keer op keer diep naar binnen te duwen en ondertussen met haar handpalm over haar klit te wrijven. 'Dit is zo lekker,' jammert ze.

Ze is fucking perfect.

Ik moet haar of mezelf aanraken, iets doen om van dit beknelde gevoel in mijn broek af te komen. Passief toekijken terwijl ze zichzelf neukt is een kwelling. Als ik mijn lesje al niet geleerd had, zou dit zeker volstaan hebben. Mijn handen ballen zich tot vuisten. Ik doe mijn best om me in te houden, maar Stevie moet echt snel wat genade tonen.

Ze kronkelt onder haar eigen aanrakingen en huivert. Het kost haar zichtbaar moeite om zichzelf overeind te houden op mijn schoot.

'Ik wil je zien klaarkomen, Stevie. Ik wil je los zien gaan.'

Ze blijft zich tegen haar vingers op wrijven en produceert inmiddels een onophoudelijke stroom zachte kreuntjes en kreetjes.

'Fuck. Die geluidjes maken me gek, lieverd.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Haar mond vertrekt zich tot een tevreden grijns.

‘Kom voor me klaar, Vee.’

‘Zee?’

Ik slik, want het vergt al mijn zelfbeheersing om mijn handen thuis te houden nu ze in deze toestand mijn naam roept. Ik lik langs mijn lippen en kijk haar aan met een wazige blik. ‘Hm-hm?’

‘Wil je me helpen klaarkomen?’

Godallemachtig, dat hoeft ze geen twee keer te vragen. Zonder een seconde te verspillen sla ik mijn armen om haar heen en grijp haar billen vast. Ik kom overeind met haar lichaam tegen me aan, draai me om en gooi haar terug op de bank. Ik zak door mijn knieën, duw haar benen uit elkaar en gooi ze over mijn schouders, en dan drukt mijn warme tong zich met zijn volle lengte tegen haar kern.

‘O god!’ Ze gooit haar hoofd in haar nek.

Ik wist niet dat ze een nieuwe bijnaam voor me had, maar ik vind het helemaal niet erg om zo genoemd te worden.

Met trage bewegingen plaag ik haar gezwollen lippen, maar anders dan Stevie ben ik niet van plan om het bij plagen te houden. Gewoon uit puur egoïsme ga ik haar een orgasme bezorgen, want dat is een van mijn favoriete dingen om naar te kijken.

Ik kijk op naar haar snel op en neer gaande borstkas, haar schokkende buik, haar blozende sproetige wangen, zonder te stoppen met likken, zuigen en kussen. Na al die tijd mag ik weer van de vrouw proeven die ik zo lang heb moeten missen.

Terwijl ik haar met mijn tong blijf bewerken maak ik mijn gulp en rits los. Ik haal mijn pik tevoorschijn en kan er eindelijk een paar keer aan trekken. De opluchting wordt me bijna te veel, maar ik ga mooi niet klaarkomen voordat ik mezelf diep in haar begraven heb.

‘Zee, ik ben zo dichtbij,’ piept ze, en haar hele lichaam verstrakt.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik duw haar knieën omhoog langs haar lichaam en blijf haar keihard neuken met mijn mond, en een moment later komt ze heftig en vol overgave klaar. Tot de laatste naschok houd ik mijn tong tegen haar aan gedrukt.

Hijgend zuigt ze haar longen vol, en ze kijkt me met een bevredigde glimlach aan. Haar sproetige gezicht is een en al euforie. Volgens mij heb ik nog nooit in mijn leven iets geilers gezien dan het showtje dat ze voor me heeft opgevoerd.

Nu mijn blote meisje slap als een vaatdoek op mijn achterlijk dure bank hangt, kom ik overeind en kijk op haar neer, nog steeds helemaal aangekleed maar met mijn pik in mijn hand. Haar lome ogen gaan er gelijk naartoe.

‘Dat was me de voorstelling wel, lieverd.’

Ze bijt op haar lip en knikt.

‘Je weet dat ik je dat betaald ga zetten, hè?’

Stevie gaat op de rand van de bank zitten en haalt nonchalant haar schouders op. ‘Kan niet wachten.’ Dan zakt ze voor me op haar knieën, trekt in één ruk mijn broek omlaag en neemt mijn pik in haar mond.

‘Ik wil je zien zuigen. Kom op. Zo is het goed, brave meid.’

Ze cirkelt met haar tong over mijn eikel en laat me zo diep haar keel in glijden dat ze er een beetje van moet kokhalzen, maar toch stopt ze niet.

Ik pak een handvol krullen en begin vanzelf mee te bewegen met mijn heupen. ‘Ik hou verdomme van je,’ grom ik, zo buiten adem dat ik nauwelijks een woord kan uitbrengen. Mijn hoofd valt in mijn nek, en ik sluit mijn ogen. Ik moet me uit alle macht concentreren om niet binnen twee seconden klaar te komen. ‘O god, ik hou van je.’

Haar hoofd blijft op en neer gaan, en inmiddels verdwijnt bijna mijn volledige lengte in haar warme mond.

‘Mijn getalenteerde meisje,’ zeg ik met een aai over haar gezicht.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik blijf haar aanmoedigen, maar als ze haar wangen naar binnen zuigt en haar lippen strak over mijn hele pik laat glijden, moet ik me haar mond uit trekken om niet over het randje te gaan. Mijn longen zwoegen, en ik blijf met haar krullen in mijn vuist over haar heen gebogen staan om mezelf in bedwang te krijgen.

Uiteindelijk kom ik overeind en trek mijn overhemd uit, zodat ik net zo bloot ben als zij. ‘Ga liggen en doe je benen wijd. Ik ga je zo hard neuken dat je na afloop niet meer normaal kan lopen.’

Opgewonden laat ze zich achteroverzakken op de bank, en ze schuift een stukje op om me de ruimte te geven. Ik klim erbij, duw haar benen uiteen met mijn knie en wil me met mijn pik in mijn hand boven op haar laten zakken, maar als ik omlaagkijk, ben ik in één klap weer even betoverd als altijd wanneer ik haar zo zie.

Mijn stem klinkt zacht en bijna teder. ‘Ik hou van je, Stevie.’

Ze giechelt. ‘Zo te horen is onze daddy in een schatje veranderd.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Noem me nog eens “daddy”.’

Stevie rolt plagerig met haar ogen en geeft me een pets tegen mijn borst. Ik val boven op haar en glimlach in haar nek als ze haar armen om me heen slaat.

Zachtjes masseert ze mijn rug. ‘Ik hou zoveel van je,’ fluistert ze.

‘Kun je dat nog een keer zeggen?’

‘Ik hou van je, en dat zeg ik zo vaak als het nodig is.’

Met mijn vingers streel ik over haar wang, en ik veeg haar haren aan de kant om haar beter te kunnen zien. ‘Ik heb je zo gemist, Stevie, en het spijt me.’

Ze schudt haar hoofd, alsof het er allemaal niet meer toe doet. ‘Kijk eens naar al het moois dat eruit is voortgekomen.’ Ze is even stil om haar woorden te laten bezinken. ‘Maar flik me dat nooit meer.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nooit.’

Mijn lippen vinden de hare, en ondertussen breng ik mezelf in positie en dring voorzichtig bij haar naar binnen. Onze op elkaar gedrukte monden openen zich terwijl we elkaar in de ogen kijken, want fuck, ze voelt geweldig. Ik heb mezelf de afgelopen weken veel te vaak afgetrokken op mijn herinneringen, maar niets haalt het bij de echte Stevie.

Ik houd het tempo langzaam en gelijkmatig, en na een tijdje duw ik me op mijn onderarmen omhoog om sneller en met meer kracht te kunnen stoten. Mijn ene hand vouwt zich om haar nek. Ze lijkt zich er niets van aan te trekken dat mijn halsketting bijna in haar gezicht bengelt, zo gaat ze op in het moment. Ruw beuk ik op haar in, bijna alsof ik haar wil afstraffen, maar ik kan alleen maar denken hoe prachtig ze eruitziet zoals ze daar met ronddansende tieten onder me ligt.

Haar krullen waaieren uit over de bank, en hier en daar zie ik wat goud tussen de kastanjebruine golven. Haar wimpers fladderen als vlindervleugeltjes, en als ze haar blauwgroene ogen naar me opslaat, wordt het me bijna te veel.

Als we met dit standje doorgaan, houd ik het niet lang meer uit.

Met mijn pik nog steeds in haar laat ik mijn handen onder haar rug glijden, en ik trek haar weelderige lichaam met een draai op mijn schoot. Ze zit nu schrijlings op me, zodat haar tieten in mijn gezicht hangen.

‘Berijd me, lieverd. Laat me zien wat je in huis hebt.’

Als ze met haar heupen begint te rollen, leun ik achterover op de bank met mijn handen achter mijn hoofd. ‘Jezus christus,’ puf ik, en ik sluit mijn ogen om ervan te genieten hoe ze op en neer beweegt op mijn pik. ‘Hoe komt het dat je hier zo goed in bent?’

Haar heupen blijven draaien. Ik buig me naar haar toe, neem een van haar mooie bruine tepels in mijn mond en pak met twee handen haar kont vast om haar nog sneller op en neer te laten stuiteren. Mijn hoogtepunt nadert, en ik weet dat voor

Browse more books at https://gyannidhi.com/

haar hetzelfde geldt. Ze slaat haar armen om mijn schouders en begraaft haar gezicht in mijn hals terwijl ik me uitleef op haar lichaam.

'Je voelt zo lekker!' schreeuwt ze gesmoord. Ze begint te huiveren en te schudden.

'Niet stoppen, Vee. Je doet het zo goed. Ik wil dat je klaarkomt met mij in je.'

Ze stopt niet. Ze blijft bewegen totdat ze eindelijk meegesleurd wordt door de golven van haar orgasme en alle controle over haar lichaam verliest. Ik trek haar mond op de mijne, houd haar stevig vast en stoot nog twee keer. Haar spiertjes spannen zich om me heen, en dan ga ik ook af, zodat we tegelijk ons hoogtepunt bereiken.

In elkaars armen wachten we tot de laatste naweeën weggetrokken zijn.

'Ik hou van je', fluistert ze hijgend met haar lippen onmogelijk dicht bij de mijne.

Ik glimlach ontroerd. Nog nooit eerder heb ik iemand dat op deze manier tegen me horen zeggen, en ik heb het ook nooit eerder gewild. Maar van Stevie zou ik het met groot genoegen alle dagen van mijn verdere leven horen. Met een hand om haar achterhoofd trek ik haar tegen me aan. 'Ik ook van jou.'

We zijn even stil terwijl we allebei neerdalen uit de wolken, en dan kan ik me niet meer inhouden. 'Heb je een appartement in Seattle gevonden?' vraag ik uit het niets.

'Zee,' lacht ze. 'Je zit nog steeds in me.'

'Dat weet ik, maar sinds gisteren is het seizoen afgelopen en kan ik eindelijk met andere teams in gesprek, dus als jij in Seattle wil wonen, moet ik wat mensen bellen om te kijken of er iets te regelen valt.'

Ze komt op haar knieën omhoog om mijn pik uit haar te laten glijden en zakt dan weer terug op mijn schoot. 'Ik heb nog geen huurcontract getekend, maar ik heb wel een nieuwe werkgever waar ik aan de slag kan.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wil je daar ook echt zijn?’

Ze streelt bedachtzaam over mijn gezicht. ‘Ik wil zijn waar jij bent. Zelf kan ik overal wel een baan vinden, en het hoeft niet per se ontzettend leuk te zijn. Het belangrijkste is dat jij bij een team aan de slag kan.’

‘Ik wil dat je iets doet wat je leuk vindt.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Je had gelijk. Ik vind vliegen niet super, maar zolang ik genoeg vrije tijd heb om vrijwilligerswerk met honden te doen, ben ik blij.’

Mijn lippen blijven rusten op haar voorhoofd. ‘Het zal vreemd zijn om je er volgend seizoen niet meer bij te hebben als ik op reis ben.’ Ik wieg haar zachtjes heen en weer in mijn armen. ‘Maar ik heb je tenminste thuis.’

Ze zucht tevreden en legt haar hoofd op mijn schouder.

‘Ik meen het, Stevie. Ik wil je thuis hebben. Kom alsjeblieft bij me wonen.’

Ze tilt haar hoofd op en kijkt me fronsend aan.

‘Zelfs als we hier alleen nog tot het eind van de zomer zijn: ik wil dat je bij me intrekt. En zodra we weggaan uit Chicago, wil ik in onze nieuwe stad ook samenwonen. Misschien dat ik je volgend seizoen niet meer in het vliegtuig kan hebben, maar dan wil ik je elke seconde van elke dag zien als ik thuis ben.’

Er verschijnt een blosje op haar sproetige wangen, en ze doet haar best om haar enthousiaste glimlach te temperen. ‘Dat zou fijn zijn.’

‘Ja?’ vraag ik lichtelijk ongelovig. Zelf heb ik al sinds de universiteit niet met andere mensen in één huis gewoond. Ik ben eraan gewend geraakt om mijn eigen ruimte te hebben, maar dat is de afgelopen maanden veranderd. Inmiddels wil ik niets liever meer dan helemaal opgaan in Stevies aanwezigheid.

‘Ja.’ Haar glimlachende lippen vinden de mijne weer.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik neem haar gezicht in mijn handen, en mijn tong glipt haar mond binnen. Al snel wordt de zoenpartij intenser, en ik voel dat mijn lichaam zich gereedmaakt voor een tweede ronde. Maar dan worden we onderbroken door de zoemer bij de voordeur.

'Meneer Zanders?' De stem van de portier klinkt door het appartement. 'Er is hier ene Scott voor u. Hij zegt dat hij uw teammanager is.'

Stevie en ik kijken elkaar met grote ogen aan. Ze klimt haastig van mijn schoot zodat ik naar de deur kan lopen, waar ik op het knopje druk om antwoord te geven.

'Eh…' aarzel ik met een blik naar de naakte vrouw op mijn bank.

Ze knikt om te laten weten dat hij naar boven mag komen.

'Ja, stuur hem deze kant maar op.'

Stevie verstopt zich in mijn slaapkamer, en nadat ik een joggingbroek heb aangetrokken doe ik de voordeur open voor Scott.

'Sorry dat ik zo onaangekondigd langskom.' Hij pakt mijn hand om hem te schudden en loopt achter me naar binnen. 'Je nam je telefoon niet op.'

'Die is kapotgegaan na de wedstrijd van gisteravond.' Ik trek een verward gezicht. Scott en ik hebben elkaar een paar uur terug bij de parade nog gezien. Hij had me toen ook kunnen aanklampen als hij iets te zeggen had. 'Is alles in orde?'

'Ja, maar ik hoopte dat we even konden praten.' Hij kijkt naar de bank, op zoek naar een plek om te zitten, en dan vallen hem de kleren op die door de hele woonkamer verspreid liggen. 'Tjemig, het zal ook eens niet zo zijn,' lacht hij.

Ik kijk hem zonder enige schaamte aan. 'Jij bent degene die langskomt op de dag dat ik mijn meisje net weer terug heb. Wat had je dan verwacht?'

'Touché.'

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Scott gaat aan de eettafel zitten terwijl ik twee flesjes spa rood uit de koelkast pak.

‘Nou, wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Zoals je weet is het seizoen gisteren geëindigd. Vanwege de regelgeving hebben we nog niet met je kunnen praten, en we waren van plan om je een paar dagen rustig van je overwinning te laten genieten, maar toen je voor de televisiecamera over een mogelijke overstap naar Seattle begon, leek het ons niet verstandig om nog langer te wachten.’

‘Langer te wachten waarmee?’

‘Zanders, je bent al zeven seizoenen een onmisbaar onderdeel van onze organisatie, en we vinden het geweldig om je hier in Chicago te hebben. Ik hoop dat je op zijn minst bereid bent om ons aanbod persoonlijk af te wijzen voordat je ergens anders tekent.’

‘Scott, ik wacht al het hele seizoen op een contractverlenging. Waar heb je het over?’

‘We hebben in oktober al een aanbod gedaan en wachten sindsdien op jouw handtekening, dus het was best even schrikken toen je op tv zei dat je misschien weg wil. We hadden eigenlijk verwacht dat je ons als eerste op de hoogte zou stellen.’

‘Ik wil helemaal niet weg. Ik ben al het hele jaar keihard aan het buffelen in de hoop dat jullie me een nieuw contract aanbieden.’

Scott knippert verrast met zijn ogen. ‘Er ligt er al een op tafel sinds de eerste thuiswedstrijd. Je zaakwaarnemer bleef de onderhandelingen maar oprekken, en hij zei dat je de vergoeding niet hoog genoeg vond. Ik weet dat het hetzelfde bedrag is als dit jaar, maar gezien het budgetplafond kunnen we je niet meer bieden.’

Die klote-Rich ook.

Ik wrijf stomverbaasd met mijn handen over mijn gezicht. ‘Scott, ik heb nooit een contract gezien. Dat zweer ik. Anders

Browse more books at https://gyannidhi.com/

zou ik het ter plekke getekend hebben. Het geld boeit me niet eens. Ik wilde gewoon hier blijven.'

'Je vertegenwoordiger heeft ons elke maand weer laten weten dat je nog steeds niet tevreden was.'

'Dat is precies waarom ik hem ontslagen heb. Hij is hebberig. En het ging hem helemaal niet om een hoger salaris voor mij. Hij wilde zelf gewoon meer commissie opstrijken.'

'We willen je heel graag terug. Dat hebben we altijd gewild. Jij en Maddison zijn de ruggengraat van dit team.'

Is dat zo? Ik zou het graag geloven, maar in feite bestond de ruggengraat van dit team de afgelopen jaren eerder uit Maddisons authentieke zelf en mijn verzonnen mediapersonage. Ik weet niet of de stad wel zit te wachten op een andere dynamiek.

'Ik twijfel, Scott. Ik heb geen zin meer om mee te gaan in de verhaallijn die Maddison en ik de afgelopen jaren hebben gevolgd. Ik ben het zat. Ik weet dat het de tribunes vult en zo, maar ik kan het niet meer. Ik wil gezien worden als de helft van Active Minds. Ik wil dat mensen me mogen om wie ik ben. En voor mijn gevoel gaat dat in Chicago nooit lukken.'

Hij aarzelt even. 'Heb je vandaag op internet gekeken?'

'Mijn telefoon is kapot.'

Scott haalt zijn eigen mobieltje tevoorschijn, typt haastig iets in en houdt me het scherm voor. 'Nog afgezien van het feit dat iedereen geobsedeerd is door je liefdesverklaring aan Stevie: de fans zijn helemaal in paniek omdat je zei dat je weggaat. Iedereen wil je hier houden, Zanders. Ik weet dat al die artikelen een paar weken geleden zwaar kut waren, maar dat is niets vergeleken met de liefde die de mensen je vandaag tonen.' Hij geeft me zijn telefoon. 'Kijk zelf maar.'

Hij heeft gelijk. Er komt een eindeloze stroom reacties voorbij van fans die me volgend seizoen per se weer in een Raptors-trui willen zien. Ook zijn er talloze steunbetuigingen aan Stevies adres, die ik haar dolgraag wil laten lezen. Maar

Browse more books at https://gyannidhi.com/

wat ik nergens zie zijn berichten van lokale fans die me liever zien vertrekken.

Wel zijn er fans van allerlei andere teams die zeggen dat ze me graag in hun stad zouden hebben, inclusief een heel bataljon uit Seattle.

Meerdere mensen noemen Active Minds en zijn verbaasd dat Maddison en ik daar een even groot aandeel in blijken te hebben. Er zijn foto's van mijn vader en mij tijdens de parade. Opmerkingen over het feit dat ik Rosie heb geadopteerd, en ongelooflijk veel aandacht voor SDOC na mijn onverwachte bezoekje eerder vandaag.

'Wauw,' zucht ik, en ik geef Scott zijn telefoon terug. 'Ik had geen idee.'

'Chicago is gek op je. Dat zijn we altijd geweest. We kunnen je imago veranderen, Zanders, maar als organisatie weten we allang wat voor iemand je bent, en dat is de reden waarom we je willen. In de kleedkamer is iedereen gek op je, en het is een voorrecht om je in het team te hebben. We zullen doen wat we kunnen om je bij ons te houden.'

Het blijft lang stil.

'Ik kan geen beslissingen nemen voordat ik met Stevie gepraat heb.'

'Uiteraard.'

'Maar als ik teken, heb ik één voorwaarde waarover niet te onderhandelen valt.'

'Wat je maar wil.'

X

'Is alles oké?' vraagt Stevie, die languit op mijn bed ligt met alleen mijn T-shirt aan.

Ik loop de slaapkamer in, nog helemaal ondersteboven. 'Chicago wil me een nieuw contract aanbieden.'

'Wat?' In één klap zit ze rechtop.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik kom bij haar liggen, zwaai mijn been over haar heen en trek haar naar me toe. ‘Blijkbaar ligt dat aanbod al het hele seizoen op tafel, maar Rich heeft er niets over gezegd.’

‘Die klote-Rich ook.’

‘Wat vind jij dat ik moet doen?’

Haar vingertopjes spelen over mijn wang. ‘Wat wíl je doen?’

‘Ik weet het niet zeker.’

Ze grinnikt. ‘Ja, dat weet je wel. Je wil niet weg uit Chicago, net zomin als ik. Je familie woont hier. Je kan me niet in de ogen kijken en beweren dat oom Zee zin heeft om Ella achter te laten.’

Ik laat mijn hoofd in mijn nek vallen. ‘God, nee. Ze is al vier. Hoe moet dat straks? Krijg ik haar dan de rest van mijn sportcarrière alleen in de zomer te zien?’

‘Precies. Als Chicago je biedt wat je wil hebben, ga er dan voor. Dit is je thuis.’

Mijn gezicht wordt zachter. ‘Mag ik je officieel benoemen tot tante Vee, of hoe zit het?’

‘Dat is je geraden.’

We delen een stil moment met elkaar.

Zonder het oogcontact te verbreken streelt Stevie over mijn wang. ‘Als je een frisse start bij een nieuw team wil, ga ik mee, waar het ook is. Maar ik kan me niet voorstellen dat je ergens anders gelukkiger wordt dan in Chicago. Hier hoop je al het hele seizoen op.’

‘Ja, maar ik heb mentaal al wat afstand genomen.’

‘Dat lijkt me voldoende, Zee. Toen ik je leerde kennen, was het je grootste angst om weg te gaan uit Chicago. Inmiddels ben je klaar om te vertrekken als dat moet. Maar dat je genoeg bent gegroeid om te weten dat je ergens anders ook een leven kan opbouwen wil niet zeggen dat je daadwerkelijk weg moet.’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wil jij blijven?’ Mijn stem is vol hoop.

‘Ryan woont hier, en ik heb het asiel. Dus als ik er ook iets over te zeggen heb: ja, ik wil graag blijven.’

‘Jij hebt er altijd iets over te zeggen, Stevie. Dit is ónze beslissing, niet alleen de mijne.’

‘Bieden ze je wat je wil hebben?’

Ik knik. ‘Maar ik heb gezegd dat ik onder één voorwaarde teken.’

‘En dat is?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Epiloog

Oktober, vier maanden later

‘Zee, het is tijd om te gaan. Straks kom je te laat voor je wedstrijd, en we moeten eerst nog langs SDOC.’

Ik sla mijn arm om Stevie heen en trek haar tegen me aan. ‘Nog een paar minuten.’ Zachtjes draai ik een van haar krullen rond tussen mijn duim en wijsvinger. ‘Ik ben er nog niet klaar voor. Dit wordt de eerste keer sinds juni dat ik je moet missen.’

Rosie ligt met haar kop op mijn buik en kijkt naar me op met haar lieve amberkleurige ogen. Ik wil gewoon nog iets langer in bed blijven liggen met mijn twee meisjes.

‘Het is maar voor drie dagen.’

‘Herinner me daar nou niet steeds aan,’ jammer ik. ‘En dan te bedenken dat ik vroeger dol was op uitwedstrijden.’

Stevie lacht en draait mijn kin naar zich toe. ‘Ik weet nog steeds niet wanneer jij precies in zo’n grote aanhankelijke lobbes veranderd bent.’ Ze drukt haar zachte lippen op de mijne. ‘Maar het is superschattig.’

‘Ongeveer een jaar geleden, toen ik je leerde kennen, lieverd.’

Ze speelt met mijn ringen en laat haar vingers even rusten op de ene die ik van haar gestolen heb. ‘Het is zo weer achter de rug.’

‘Wat ga je doen terwijl ik er niet ben?’

‘Weet ik niet. Waarschijnlijk een meidenavond met Logan, Ella en Rosie.’

Verontwaardigd kijk ik haar aan. ‘Zonder mij?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘We zullen proberen je niet al te jaloers te maken.’ Ze geeft een klopje op mijn borst. ‘Ik ga morgen bij Ryans wedstrijd kijken. Vrijdag ben ik in het asiel. En zaterdag moet ik naar onze gezinstherapeut.’

Ik draai me op mijn zij en veeg haar haren achter haar oor. ‘Hoe vordert dat?’

‘Prima. Het is nuttig. Ik wilde het contact met mijn moeder niet permanent verbreken, maar we konden ook niet verder op de oude manier.’

Ik glimlach trots. Ik had gedacht dat ik Stevie zou moeten helpen om nieuwe grenzen te stellen, maar ze heeft het op eigen kracht gedaan. Haar moeder is de hele zomer contact blijven zoeken, maar Stevie heeft afstand gehouden. Pas eind augustus begon ze te overwegen om de communicatie te herstellen. Mijn grootste zorg was dat haar moeder gewoon weer alles zou zeggen wat ze wilde, maar Stevie verraste ons allemaal door aan te geven dat ze alleen in gesprek wilde in therapiesessies met ook haar broer of vader erbij.

Dit wordt de vierde week van hun videochatsessies, en volgens mij gaat het de goede kant op. Sterker nog, ze lijkt er blij van te worden. De therapeut is ons aangeraden door Eddie, en elke zaterdagmiddag komt Stevie weer wat lichter achter de computer vandaan, alsof de toxische dynamiek met de week verder naar de achtergrond verdwijnt.

Oorspronkelijk was ik niet heel enthousiast over het plan, maar Stevies vader, Neal, is in de loop van de zomer een paar keer op bezoek gekomen, en door hem ben ik er anders tegen aan gaan kijken. Hij is een van de fijnste mensen die ik ken en wil gewoon zijn gezin weer bij elkaar krijgen, wat ik hem niet kwalijk kan nemen.

‘Oké, Zee. Nu moeten we echt opstaan. We komen te laat.’ Stevie is al uit bed gesprongen voordat ik haar kan tegenhouden.

Ik krabbel Rosie nog één keer over haar kop, en dan duw ik haar zachtjes van bed zodat ik zelf kan opstaan. Ik verwissel

Browse more books at https://gyannidhi.com/

mijn T-shirt voor een overhemd, stop het in mijn nette broek en trek een colbertje aan. In de woonkamer verzamel ik alles wat ik vergeten ben in te pakken: koptelefoon, oplader, zonnebril. Na een hele zomer in Chicago ben ik bijna vergeten hoe dat ook alweer werkt, reizen. Of misschien heb ik er gewoon geen zin in.

'Vergeet niet dat je vader en zijn vriendin hier zondagochtend met de auto naartoe komen en dat we diezelfde middag MJ's verjaardagspartijtje hebben,' roept Stevie vanuit de slaapkamer.

'Weet ik. Ik heb al een cadeautje voor MJ gekocht.'

Stevie steekt haar hoofd om de hoek van de deur met een verwarde uitdrukking. 'Nee, ík heb al een cadeautje voor MJ gekocht. Wat is het jouwe?'

'Ik heb een hartstikke gaaf trainingspakje van Prada in zijn maat gevonden.'

Stevie barst in lachen uit.

'Wat?'

'Zee, dit is zijn eerste verjaardag.'

'Lieverd, je moet er jong mee beginnen. Wat heb jij voor hem gehaald?'

'Wat boekjes en speelgoed. Dingen waarmee hij kan spélen.' Ze zegt het langzaam en met nadruk, alsof ze bang is dat het anders niet tot me doordringt.

'Nou, zet jij jouw naam maar op jouw cadeau, dan doe ik hetzelfde. We zullen zien waar MJ het blijst mee is.'

Ze rolt sarcastisch met haar ogen en verdwijnt de slaapkamer weer in, maar ik hoor haar zeggen: 'Die naam kun je achterwege laten. Ik denk dat ze meteen weten wie er zo gek is geweest om Prada-kleding te kopen voor een kind van één.'

Als elkaar pesten een liefdestaal is, is het zeker de onze, en ik kijk er nu al naar uit om de rest van mijn leven te kibbelen met mijn wilde meisje.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Mijn ooit zo donkere en mannelijke penthouse is behoorlijk opgefleurd. Toen Stevie vier maanden geleden bij me introk, bracht ze niet alleen haar stralende energie mee maar ook al haar favoriete meubels en andere koopjes van de kringloopwinkel. Ze passen niet per se bij mijn inrichting, maar ze zijn van haar, dus ik ben blij dat ze hier staan. Ze vrolijken de boel op, net zoals zijzelf dat doet.

Rosie komt op haar dooie gemak de keuken binnen gesjokt, op zoek naar mij, en ik buk om haar de liefde te geven die ze de komende drie dagen zal moeten missen. Hoezeer ik er ook van baal dat Stevie dit seizoen niet meereist, ik ben blij dat Rosie gewoon thuis kan blijven en niet steeds naar de oppas gesleept hoeft te worden.

'Zullen we gaan?' vraagt Stevie nonchalant als ze weer uit de slaapkamer komt.

Ik sta op, en mijn ogen worden groot als ik haar kant op kijk. 'Verdomme, Vee. Moet je jou nou eens zien.'

Ze draait een rondje om haar strakke zwarte spijkerbroek en afgeknipte Raptors-shirt met mijn naam en nummer te showen. Het is een prachtige look, al draagt ze nog wel gewoon haar vuile Nikes. Het nieuwe paar dat ik voor haar gekocht heb staat ergens achter in de kast.

'Vind je het wat?'

Ik houd haar hand boven haar hoofd en laat haar nog een keer ronddraaien. 'Ik vind het geweldig. Je bent oogverblindend.' Mijn handen vinden haar kont en trekken haar tegen me aan. 'Ik ga je missen.'

Ze slaat haar armen om mijn nek en plant een zoen op mijn lippen. 'Ik ga jou ook missen. Bel me zoveel je wil.'

'O, ik zorg dat je telefoon drie dagen lang roodgloeiend staat, lieve Stevie.' Ik geef een paar klopjes op haar billen. 'Oké, ertegenaan.'

Even later parkeer ik mijn Mercedes vlak voor SDOC. Vanbuiten herken je het pand nauwelijks nog terug. Overal zit

Browse more books at https://gyannidhi.com/

een verse laag verf op, er hangt een mooi nieuw bord op de gevel, en het dak is grondig gerepareerd.

Toen ik besloot een nieuw contract bij Chicago te tekenen, deed ik dat onder één voorwaarde: dat het team Senior Dogs of Chicago compleet zou financieren.

Voor alle partijen heeft dat zelfs nog gunstiger uitgepakt dan ik verwachtte. Het geld dat het team in het asiel steekt is aftrekbaar van de belasting, dus er hoeft nergens op bespaard te worden, en toen ze hoorden wat Cheryl voor de honden doet stonden ze ook nog eens te springen om te helpen. Het hele gebouw is gerenoveerd, en de honden hebben gloednieuwe dekens, speeltjes en manden. Er is ruim voldoende budget voor medicatie en voedsel, en voor het eerst sinds het overlijden van Cheryls man hoeft ze zich geen zorgen te maken of ze volgende maand de huur wel kan opbrengen. Alles wordt betaald.

Maar egoïstisch genoeg vind ik het allermooiste nog wel dat ze Stevie fulltime in dienst heeft kunnen nemen. Sinds onze actie op tv is de populariteit van SDOC explosief toegenomen. Mensen uit heel Chicago kwamen meteen toegestroomd om een hond te adopteren, zo enthousiast waren ze dat er zo'n organisatie bleek te bestaan. En Cheryl kon dus wel wat hulp gebruiken.

Momenteel verblijven de honden gemiddeld minder dan een maand in het asiel – net lang genoeg om op medisch gebied alles in orde te krijgen voordat ze worden weggekaapt door een nieuw baasje.

Het team vindt het prachtig om betrokken te zijn bij de organisatie. Een paar van de jongens hebben deze zomer zelfs een hond geadopteerd, en omdat ze helemaal achter de missie van SDOC staan, is het team ermee akkoord gegaan om het asiel als promotiepartner te laten optreden. Vanaf vanavond zal Stevie voortaan een van de honden uit het asiel meenemen naar alle thuiswedstrijden in Chicago. Tussen de periodes door zullen ze op het grote scherm te zien zijn, met de contactgegevens van SDOC prominent in beeld. Ik kan me niet

Browse more books at https://gyannidhi.com/

voorstellen dat die beesten nog lang in het asiel zitten nadat drieëntwintigduizend Raptors-fans hun schattige koppies hebben gezien.

Stevie reist dit jaar weliswaar niet meer mee, maar ze is er bij elke thuiswedstrijd. En belangrijker nog: ik weet dat ze hier in Chicago iets doet wat ze heerlijk vindt.

'Wie neem je vandaag mee?' Ik houd de voordeur van het asiel voor haar open.

Ze huppelt enthousiast naar binnen. 'Teddy. Die kleine halve terriër die hier begin september is afgeleverd.'

'O, gaaf. Ik ben gek op Teddy.'

Stevie draait zich abrupt naar me om met grote gretige ogen. 'Of misschien dat wíj hem kunnen adopteren?' Elke keer als er een nieuwe hond bij het asiel wordt achtergelaten stelt ze dat weer voor.

Ik vind het lastig om nee tegen haar te zeggen, en al helemaal bij dit onderwerp. De hele zomer lang hebben we honden in huis genomen als het niet soepel ging in het asiel, maar uiteindelijk heeft ze voor allemaal een thuis gevonden. Eigenlijk zou ik het helemaal niet erg vinden om er ooit nog eentje bij te nemen, of zelfs een heel appartement vol.

'Al denk ik dat de mensen die hem willen adopteren na vanavond in de rij zullen staan,' voegt ze eraan toe voordat ik kan antwoorden.

Cheryl komt op ons af met Teddy, die helemaal netjes geknipt is en een Raptors-bandana draagt. Hij is klaar voor de wedstrijd. Ze geeft hem aan Stevie, en Teddy overlaadt mijn meisje met opgewonden kusjes.

'Heb je het hem al laten zien?' vraagt Cheryl.

'Me wat laten zien?'

Met een mysterieuze glimlach houdt Stevie Teddy met één arm tegen zich aan, en ze schuift een adoptieformulier naar me toe over het bureau bij de receptie.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Wat is dit?’ Mijn ogen gaan over de regels.

‘Weet je nog dat ik zei dat sommige honden het geweldig goed zouden doen als therapiedier? Nou, dankzij de financiering door het team heeft Cheryl een gespecialiseerde hondentrainer kunnen inhuren, en we gaan er werk van maken.’ Stevie wijst naar de laatste alinea. ‘Hier staat dat als je een hond uit het therapieprogramma adopteert, je een aantal keer per jaar aan de evenementen van Active Minds moet meewerken. Dat leek ons geweldig voor zowel de kinderen als de honden.’

‘Wat? Vee…’ Ik staar naar het formulier, volkomen sprakeloos. ‘Maak je een grapje?’

Ze schudt haar hoofd met een stralende glimlach.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Dit is ongelooflijk. Bedankt. Bedankt, jullie allebei.’ Ik knipper een paar keer met mijn ogen en richt ze maar snel weer op het papier, want ik kan die twee nu even niet aankijken.

Rosie heeft een bijzonder positieve impact op mijn hele leven gehad, inclusief mijn geestelijke gezondheid, wat een van de redenen is waarom ik het zo belangrijk vind dat de Raptors dit initiatief steunen. Een dier om me tot rust te brengen had me op jongere leeftijd ontzettend geholpen. De kinderen van Active Minds zullen dit te gek vinden.

Stevie streelt over mijn spierbal en leunt er met haar hoofd tegenaan. ‘Ik hou van je.’

Ik sta nog steeds naar het formulier te staren, want ze heeft me weer eens weten te overrompelen met haar liefdevolle hart. ‘Ik ook van jou.’

‘Oké,’ komt Cheryl ertussen. ‘Jullie komen nog te laat. Stuur me een foto van Teddy op het grote scherm!’

X

Nu ik aan mijn achtste jaar in de competitie begin, is het United Center-stadion zo ongeveer een tweede huis voor me geworden, maar ik denk dat ik er dit seizoen nog meer tijd zal

Browse more books at https://gyannidhi.com/

doorbrengen dan vroeger. Als je mijn eigen wedstrijden en die van Ryan bij elkaar optelt, zou ik er net zo goed naartoe kunnen verhuizen.

Dat ik na de openingswedstrijd van vanavond direct door moet naar het vliegveld is iets waar ik al weken tegen opzie. Ik verheug me niet op de vluchten zonder Stevie, maar er gebeurt hier in Chicago zoveel moois in haar leven dat ik moeilijk kan lopen zwelgen in zelfmedelijden. En een van die mooie dingen is dat ze voor het eerst in de profcarrière van haar tweelingbroer naar al zijn thuiswedstrijden kan omdat ze tijdens het basketbalseizoen zelf niet op reis is.

Stevie is er dolenthousiast over, en ik weet dat dat ook voor hem geldt.

'Zee, ben je er klaar voor?' Na onze eerste overwinning van het seizoen trekt Maddison in de kleedkamer het jasje van zijn pak aan.

Ik pak mijn portemonnee, telefoon en sleutels en volg hem de gang op.

Buiten verdringen de fans zich achter de hekken, hopend op een foto, een handtekening of gewoon een glimp van de huidige Stanley Cup-houders. En ik maak het ze graag naar de zin. Het is onderdeel van mijn nieuwe imago, dat erop neerkomt dat ik gewoon helemaal mezelf ben.

Schokkend genoeg blijken de fans me nog leuker te vinden dan toen ik een rol speelde.

Maddison en ik hebben een nieuwe zaakwaarnemer. Het is een echte familieman, en hij begrijpt wat voor mensen we zijn. Hij zet ons niet onder druk om een imago in stand te houden en speelt ons alleen kansen toe waarbij we ons goed zullen voelen. Hij en de Raptors hebben het tot prioriteit gemaakt om Active Minds in de publiciteit te brengen, en de afgelopen maanden is de belangstelling voor ons goede doel toegenomen doordat mensen ontdekten dat ik medeoprichter ben.

Het is fijn om niet alleen op mijn nieuwe zaakwaarnemer te kunnen rekenen, maar op een heel ijshockeyteam en de

Browse more books at https://gyannidhi.com/

bijbehorende organisatie. Ik heb eindelijk het gevoel dat ik mezelf kan zijn zonder ervoor gestraft te worden.

Het aantal cliënten dat Rich heeft zit tegenwoordig gevaarlijk dicht bij het nulpunt. Niemand weet zo goed als hij dat de paparazzi verzot zijn op een lekker schandaal, en nieuws verspreidt zich snel. Toen andere sporters erachter kwamen wat hij mij geflikt had door te verzwijgen dat er wel degelijk een contract voor me klaarlag, begonnen ze een voor een hun banden met hem te verbreken.

Sowieso heeft Rich het nakijken, want het nieuwe duo dat Maddison en ik vormen is eindeloos veel populairder dan dat van de afgelopen jaren. Wie had gedacht dat Chicago als een blok zou vallen voor de gelukkige hondenpapa die in het weekend lekker thuisblijft met zijn meisje – of in andere woorden: voor de authentieke versie van mezelf?

Maar begrijp me niet verkeerd. Ik ben nog steeds bloedlink als je op het ijs aan mijn jongens komt. Eén ding zal nooit veranderen, en dat is hoe beschermend ik ben als het om mijn mensen gaat.

'Oom Zee!' Ella komt op me afgerend als ik eindelijk voorbij de fans ben en de spelersparkeerplaats op loop. 'Wat voor cadeautje krijg ik dit jaar?'

Ik pak haar op en loop richting haar moeder en Stevie, die verderop staan te wachten. 'Hm, ik weet niet. Je bent nu vier, dus ik denk dat het tijd is voor iets leukers. Wat wil je hebben uit de steden waar we spelen?'

'Nieuwe kleren misschien, of een pop of zo.'

Van koelkastmagneetjes naar poppen. Dat is een flinke upgrade.

'Dus je wil een pop uit elke stad waar we naartoe gaan? Dat worden een hoop poppen.'

'Ja,' zegt ze alleen maar, en ze haalt haar schouders op alsof eenendertig poppen een volkomen redelijk verzoek is. Haar smaragdgroene ogen worden groot als ze over mijn schouder

Browse more books at https://gyannidhi.com/

kijkt. ‘Papa!’ Ze wurmt zich los uit mijn armen en rent op hem af.

Ik geef Logan een kus op haar wang en kietel MJ over zijn buikje om hem te horen lachen, en dan loop ik naar Stevie. Ze staat te wachten bij mijn auto, die ik naast Maddisons truck geparkeerd heb. Ik sla mijn armen om haar heen en dein heen en weer.

‘Mooie wedstrijd.’ Haar hand streelt over mijn rug, helemaal van onder naar boven en weer terug. ‘Dat gevecht was best sexy. Het deed zeker iets met me.’

‘Ja, hè?’ Ik draai mijn gezicht naar links en rechts zodat ze het kan inspecteren. ‘Moet je eens zien. Geen schrammetje en even perfect als altijd.’

Ze rolt met haar ogen, maar inmiddels is ze dit wel gewend.

‘Hoe is het met Teddy gegaan?’ We kijken allebei omlaag naar de veel te enthousiaste terriër op de grond, die zo snel kwispelt dat je zijn staart nauwelijks nog ziet.

‘Heel goed. Cheryl vertelde dat haar inbox nu al vol berichtjes zit van mensen die willen komen kennismaken.’

‘Rio zei dat hij ook interesse heeft.’

‘Dan moet hij als jullie geland zijn SDOC maar even bellen. Eigenlijk zouden hij en Teddy goed bij elkaar passen. Ze lijken een beetje op elkaar.’

Teddy staart ons met grote gretige ogen aan, bedelend om aandacht.

‘Ik zie wat je bedoelt.’

Ik vlij me tegen Stevie aan en begraaf mijn gezicht in haar nek. ‘Ik wil niet weg,’ mompel ik met mijn lippen tegen haar huid.

‘Het komt wel goed,’ lacht ze. ‘Doe de groeten aan Indy. Als jullie terug zijn, moeten we haar promotie nog maar even vieren.’

‘Tara zien we niet meer terug, begrijp ik?’

Browse more books at https://gyannidhi.com/

‘Nee. Ontslagen wegens te persoonlijke omgang met de spelers. Onvoorstelbaar toch?’ Stevie probeert een tevreden glimlach te onderdrukken, maar aan haar stem hoor ik dat ze zich erover verkneukelt. ‘Dit jaar is Indy de baas.’

‘Weet je, lieve Stevie…’ Ik maak me los om haar aan te kijken. ‘Je bent nu geen stewardess meer. Je kan niet ontslagen worden, en ik herinner me ineens iets over een Mile High Club waarvan ik dolgraag lid wilde worden.’

‘Zoals ik al zei: het zijn meerdere mijlen,’ verbetert ze me. ‘Maar ik ga mooi geen seks hebben op een commerciële vlucht.’ Ze geeft me een neerbuigend klopje op mijn borst. ‘Het spijt me zeer.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Als je denkt dat een privévliegtuig charteren om mijn droom te vervullen te veel moeite voor me is, ken je me blijkbaar niet, lieverd.’

‘Je bent een idioot.’ Haar blauwgroene ogen stralen van plezier.

‘Je houdt van me.’

‘Dat klopt helemaal.’

‘Oké, man,’ onderbreekt Maddison ons. ‘We moeten naar het vliegveld.’

‘Het is maar voor een paar daagjes,’ prent Stevie me in. ‘Ik hou van je. Maak er iets gezelligs van met je teamgenoten.’

Ik pak haar in haar nek en streel met mijn duim over haar kaak. Ze krijgt nog een hele lading kusjes op haar keel en haar sproetige wangen, en dan druk ik vol vuur mijn lippen op de hare. Tijdens het zoenen glimlachen we allebei, want nu doe ik inderdaad overdreven aanhankelijk. Maar fuck it. Dat ben ik ook.

‘Ik hou van je, Vee.’ Ik bezegel het met één laatste kus, en dan ga ik er haastig vandoor met Maddison, waarbij ik mijn koffer achter me aan sleep.

‘Wanneer maken jullie het officieel?’ plaagt hij als we buiten gehoorsafstand zijn.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Ik rol met mijn ogen terwijl ik op de passagiersstoel van zijn truck klim. ‘Niet alle mensen hoeven à la minute te trouwen zodra ze hun grote liefde hebben gevonden.’

‘Ja, maar jij bent niet alle mensen. Dus waar wacht je nog op? Ga je een aanzoek doen, of hoe zit het?’

‘Lewis is al met haar ring bezig.’ Op mijn gezicht verschijnt een sluwe, scheve grijns. ‘Dat ik een paar maanden geleden haar vingers heb laten opmeten voor die andere ringen was de perfecte dekmantel. Hij is binnenkort klaar.’

‘Superextravagant, neem ik aan?’

‘Ken je me niet of zo?’

Terwijl Maddison de parkeerplaats af rijdt, staar ik uit het raampje naar mijn meisje.

‘Welkom bij de club,’ zegt hij. ‘Het is echt zwaar balen om weg te moeten van huis.’

Stevie zwaait ons na met een glimlach die net zo zacht en lief is als zijzelf. Nog steeds kan ik nauwelijks geloven dat ik het geluk heb dat ze straks weer op me zit te wachten als ik thuiskom van deze reis.

Ik had niet gedacht dat ik het ooit zou zeggen, maar: ‘Ik haat uitwedstrijden.’

EINDE

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Woord van dank

Aan mijn moeder: bedankt dat je tijdens mijn schrijfcarrière zo enthousiast bent geweest over alle kleine dingetjes, zelfs al mag je mijn boeken niet lezen. Hoe dan ook waardeer ik je steun.

Aan Camille: bedankt dat je in het echte leven mijn Indy bent. Je bent de beste collega, reisgezel en vriendin die ik me maar kan wensen. Een paar van mijn dierbaarste herinneringen van de afgelopen zes jaar zijn van tijdens onze werkreizen. Je bent altijd te porren voor een brunch in een vreemde stad, en meer kan ik niet verwachten van een vriendschap.

Aan Allyson: bedankt voor al je enthousiasme en steun. Je bent net als ik gek op lezen, en ik beschouw je als een van mijn beste vriendinnen, dus ik sta altijd weer te popelen om je een update te geven. Dit is het boek dat ik je het liefst wilde laten lezen.

Aan Erica: bedankt voor je geweldige redigeerwerk. Ik ben ongelooflijk dankbaar dat er iemand aan dit verhaal gewerkt heeft die de humor en sfeer begreep. Mijn dank is groot.

Aan Becka, Hannah, Jane en Ki: bedankt dat jullie mijn klankbord zijn en S, Z en mijzelf zoveel liefde geven. Onze groepschat is… nou, laat ik het daarbij houden.

Aan Becka, mijn allereerste online schrijfvriendin, die later ook in het echte leven een van mijn beste vriendinnen is geworden: ik koester onze vriendschap. Ik vind het fijn dat jouw ogen als eerste naar *Mile high* gekeken hebben.

Aan mijn lezers: bedankt voor alles. Bedankt dat jullie me zijn blijven steunen tijdens deze reis. Zonder jullie zou dit allemaal nooit gebeurd zijn. Het meest van al wil ik jullie ervoor bedanken dat jullie Zanders met zoveel liefde hebben overladen. Het is aan jullie te danken dat hij van bijfiguur tot hoofdpersoon is uitgegroeid. Ik hoop dat ik recht aan hem heb

Browse more books at https://gyannidhi.com/

gedaan en dat jullie net zoveel van dit boek hebben genoten als ikzelf.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Over de auteur

Liz Tomforde is opgegroeid in Noord-Californië als jongste van vijf kinderen. Al sinds haar jeugd kijkt ze naar en doet ze aan sport. Ze is gek op alles wat te maken heeft met romantiek, reizen, honden en ijshockey.

Zelf is Liz ook stewardess, maar op de momenten dat ze niet aan het rondvliegen of schrijven is, vind je haar met een goed boek in haar handen of op een natuurwandeling in de omgeving van haar thuisstad samen met haar golden retriever, Luke.

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Zin om verder te lezen?

Op www.lovebooks.nl vind je veel tips en inspiratie voor de leukste romanceboeken!

Browse more books at https://gyannidhi.com/

Dit eBook is voorzien van een watermerk met identificatiecode : XB9cE1VEA1NSMwBpADIJPVhkVXkLVARJUU1QJAYsBHIHJwsmAXVRfgN1 - 66104a563a62c

Browse more books at https://gyannidhi.com/